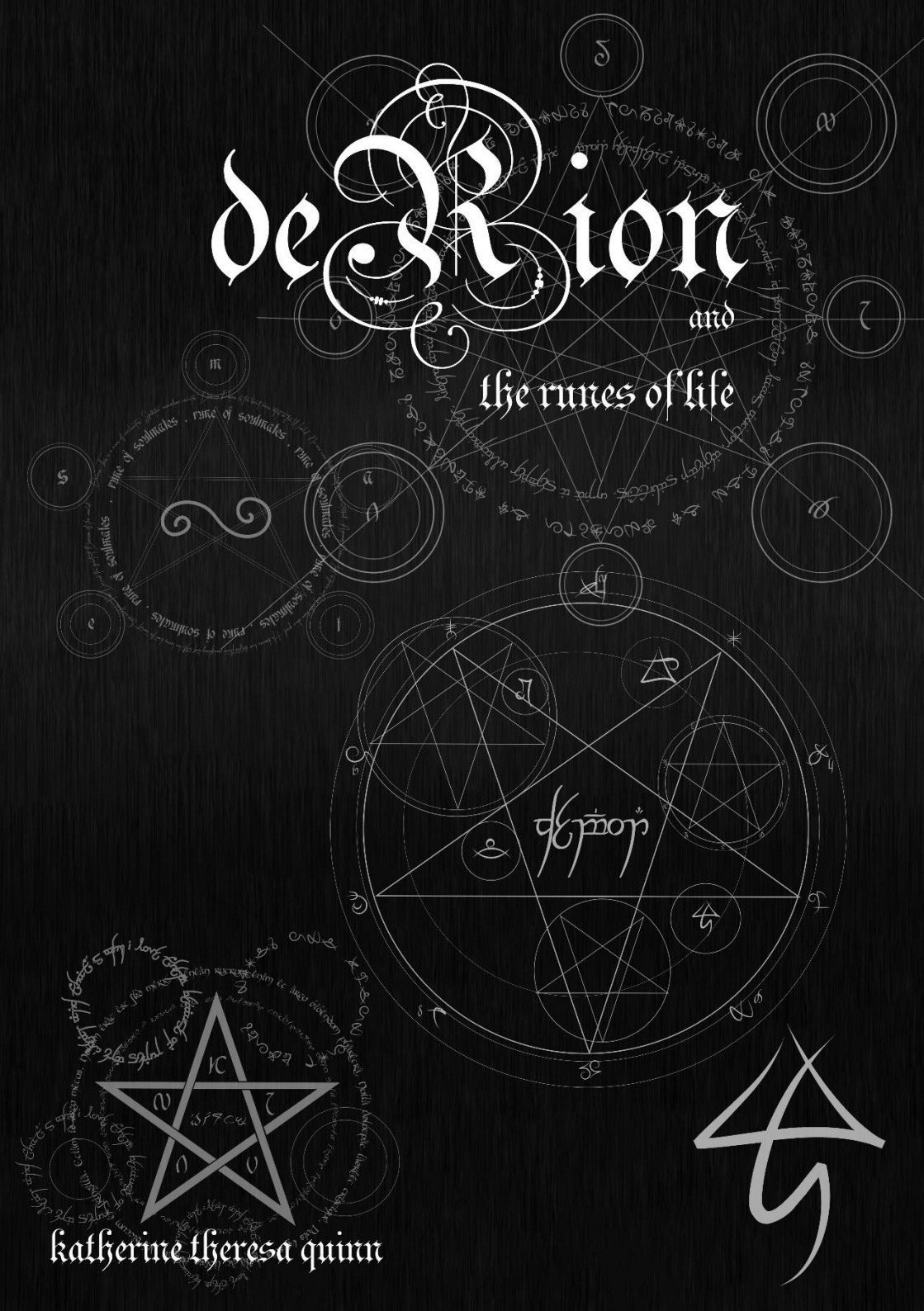
deRion

and

the runes of life

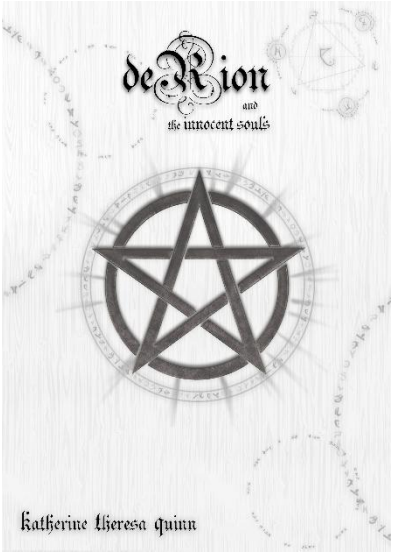

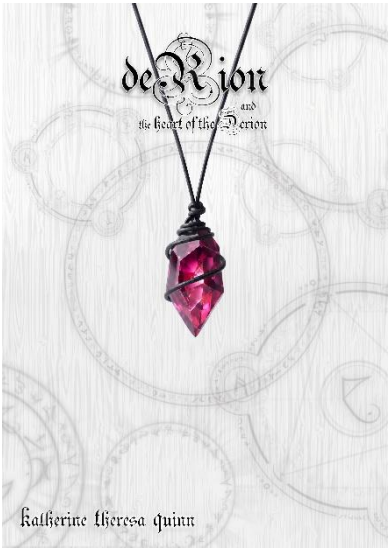
katherine theresa quinn

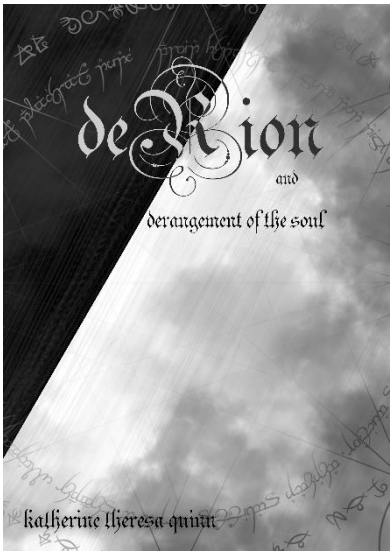
de Rion and the runes of life

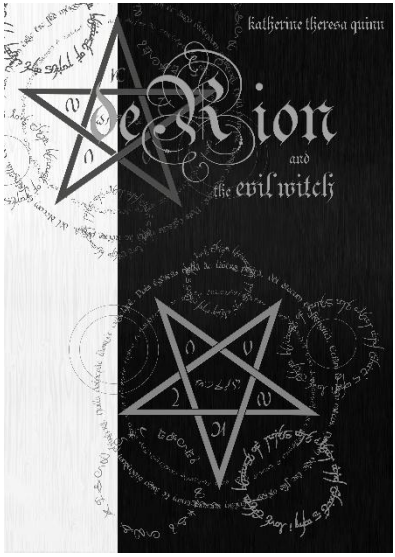
kniha 3.

katherine theresa quinn

deRion
and
the innocent souls
katherine theresa quinn

deRion
and
the heart of the Derion
katherine theresa quinn

deRion
and
derangement of the soul
katherine theresa quinn

katherine theresa quinn
deRion
and
the evil witch

Anguish of the Forsaken
MY SOUL
IS
SHADOW
BUT MY HEART

☆ Anguish of the Forsaken a Saint Sinner ☆

Akorát končily ty nejkrásnější prázdniny, jaké jsem kdy zažila a můj milovaný se měl chystat na celý rok do světa lidí. Zbýval poslední týden, než začne škola, a tak dva, než začnou praxe, a než mi odjede.

Byli jsme zrovna u mě doma a celý den jsme nevylezli z postele. Darren ležel vedle mě a já mu byla opřená hlavou o rameno. Oba jsme zírali do stropu a povídali jsme si. Něžně mě hladil prsty po bocích a já si letmo pohrávala s jeho krystalem.

„Budeš mi chybět. Nedokážu na to přestat myslet," zašeptala jsem.

„To ty mě taky. Vůbec nevím jak to vydržím," řekl a podíval se mi do očí. Povzdychla jsem si. Pak mi došlo, že mi ani neřekl, u koho vlastně bude. Jak je možný, že jsem se ho na to nikdy nezeptala?

„Hele, ani jsi mi neřekl u koho vlastně budeš," zeptala jsem se ho s pohledem, který ho děsil. A mě děsil ten jeho. Pak jen zamručel a vypadalo to, že se o tom bavit nechtěl.

„Opovaž se mi říct, že budeš s Alyssou!" nastoupila jsem na něj.

„No víš, já s nikým jiným ani být nemůžu. Došli rioni, víš?" odpověděl a já do něj naštvaně strčila.

„Cože? Celý rok budeš s Alyssou u ní doma? To si ze mě děláš srandu, Payne!" křičela jsem na něj.

„Ale no tak, zlato, klídek. Mezi mnou a Alyssou je konec, nemusíš na ní vůbec žárlit. Víš co jsem ti slíbil? Chci jenom tebe. Nikdy bych to ničím neohrozil," usmál se a pohladil mě po ruce. Ale nežárlit v takových chvílích bylo stejně náročné jako vypít řeku. Já na něj pořád jen zírala a snažila jsem se to zpracovat.

„Bavili jsme se o rodině a o tom, že spolu budeme bydlet. Postavíme si baráček a..." řekl, ale přerušila jsem ho.

„Je to deset měsíců proboha. A chvíli na to nás to čeká znova," připomněla jsem mu a on si mě k sobě přivinul.

„Přísahám ti na svůj život, že ti budu věrnej," řekl tiše a díval se mi do očí.

„To říkáš teď, ale nikdy nevíš co se stane," dodala jsem a vstala jsem z postele. Ta představa, že bude s Alyssou celou tu dobu žít mě děsila k smrti. Snad ještě víc než Wade Shadowwalker, a to je co říct.

„Lásko, vím jistě, že s Alyssou už se nic nestane. Věř mi. Čekal jsem na tebe kolik… pět let? Myslím, že rok je oproti tomu úplný nic. Navíc to neznamená, že se spolu neuvidíme vůbec," usmál se a já se na něj zamračila a skočila jsem k němu zpátky do postele.

„Nikam nejezdi, prosím," zašeptala jsem a pevně jsem ho objala. Trochu jsem byla jako závislé malé děcko, jehož tatínek odchází do práce.

„Nemůžu skipnout praxe, Ay," připomněl a já se na něj podívala s uslzenýma očima. „Ale no tak, přece nebudeš kvůli tomu bulet. Ty, taková velká derionka," usmál se a otřel mi slzy palcem.

Nebudu? To nevím. Měla jsem chuť vybrečet moře. Tak dlouho budu bez něj a on bude s Alyssou.

„A co kdybych požádala o ten individuální plán a šla do světa lidí o něco dřív?" napadlo mě. Od té doby, co jsme „porazili" Wada a Anomaris, jsme taky zařídili, aby pro naší školu byla vybraná jiná ředitelka. Přece bychom nenechali Wada, aby vládnul škole. Nicméně, nikdo si nemohl být jistý, že si jí stejným způsobem nepodmaní taky.

„To sice zní hezky, ale to nejde. Budu ti psát a když to půjde, přijdu za tebou, ok?" chlácholil mě a já přikývla.

Sára byla zatím s tátou u jeho nové rodiny. Na začátku to bylo trochu nepříjemné, ale nakonec si je všechny oblíbila. Taky tátovi odpustila, protože pochopila, že jsou oba její rodiče takhle od sebe šťastnější, a i ona byla bez jejich dohadů klidnější. Nicméně se pořád ještě nevzpamatovala z rozchodu s Wadem Shadowwalkerem. Minulý rok touhle dobou byli spolu u něj v sídle Shadowwalkerů a užívali si prázdniny společně. To ještě nic netušila a měla ho ráda.

Byly to nejlepší prázdniny a nejhezčí chvíle, jaké kdy zažila. Dokonce kvůli němu chtěla opustit Wada Whispera a taky přemýšlela nad tím, že klidně bude bezdětná a bez manžela, jen aby mohla být s ním. I přesto, že plánoval sňatek s Valkýrií a dvě děti navrch.

Zní to trochu šíleně, ale v podstatě to vůbec šílené nebylo. Ne když jeho srdce vždycky patřilo jen Sáře a bohužel pro ní i to její patřilo jen jemu. Zkrátka oba měli své důvody, proč to nešlo, ale snažili se i přes to být spolu. Tedy do té doby, než to všechno prasklo a ona zjistila, kdo je Wade vlastně zač. Teda… ještě to trvalo i chvíli po tom.

Wade Whisper to se Sárou myslel vážně, ale Sára ho odmítala a nejen proto, že jí byla myšlenka manželství deriona s rionkou proti srsti. Podle Wada Shadowwalkera, který se k tomu už několikrát vyjádřil, je Wade Whisper nezodpovědný a idiot, že by zničil Sáru a sebe sňatkem jen kvůli nějaký lásce. A pak je tu ten fakt, že spolu byli příbuzní, takže to bylo trochu podobné jako by si jí vzal sám, což by bylo lepší.

A hlavně Wade Shadowwalker by byl první, který by to udělal, kdyby to nemělo spíš všechno zkazit. Přemýšlel nad tím hodně dlouho, ale nikomu to nikdy nepřiznal. Bohužel ale došel k závěru, že to není možné, a tak nabízel Sáře alternativu. Ona by jí i přijala, kdyby se nakonec nedozvěděla, jaký Wade ve skutečnosti je a co všechno provedl. Ale hlavně, kdyby nebyla nucená si vybrat mezi ním a svými kamarády.

Nicméně s tím taky počítal, věděl, že svůj ledovec neukryje, a zvlášť když se chystal se Sárou potápět. Taky jí nechtěl lhát, a proto jen tak tajně doufal. No a jak to skončilo. Se Sárou byl Wade vždycky jiný. Ne, že by nebyl sám sebou, ale byl nejlepší verzí sebe samotného jen když byl s ní, a to ho děsilo a zároveň ho to uklidňovalo.

„Proč máš vůbec na prstě ty tři kříže? Co to znamená?" zeptal se jí táta z ničeho nic. Ona mu akorát pomáhala dělat ovocný salát. Zrovna myla pod kohoutkem hrst třešní a byla zamyšlená, takže si toho všiml.

„To je... to vlastně nic neznamená," odpověděla. On jen pozvedl obočí. Na chvilku, pak ho zase dal dolů.

„Dobře, žádný výzvědy," dodal a natáhl se po misce. Ona se ale zamyslela a zhluboka se nadechla, že mu něco málo tedy prozradí.

„Tati, zlobil by ses kdybych si nikdy deriona nenašla? Kdybych se hned po škole vrátila zase sem domů? Kdybych neměla spřízněnou duši?" vyzvídala. Táta se na ní překvapeně podíval.

„Něco se stalo? Pohádala ses s kamarády?" zeptal se a Sára se zamyslela.

„Ne, to ne. Já jen že oni jsou jiný, víš? Až tak moc, že mám pocit, že k nim nepatřím. A upřímně nechápu riony, kteří deriona přemluví, aby si je vzal a měl s nimi rodinu. Přijde mi to sobecký vůči celý jejich rodině a i dětem a je to na hlavu," zmínila.

„Sáruško..." začal zírajíc na její tři křížky na prsteníčku. „Co se stalo?" zeptal se a jí jen z oka stekla slzička.

„Všechno je tam jiný, tati. Ty jsi člověk a tak jsi tam nikdy nebyl," zmínila.

„Jak jiný? Co se stalo?" vyzvídal. Byl překvapený, protože ona vždycky básnila o Derionu a vždycky tam chtěla zůstat.

„Zamilovala jsem se do striktního deriona, kterej se spolčil s jednou černokněžnicí, ublížil svojí rodině i rodině svých nejbližších přátel. Nevěděla jsem co je zač. Na mě byl vždycky hodnej, a navíc mě taky miluje, což mi dokázal, když se ode mě málem nechal zabít. Měla jsem vztek, že mi lhal. A tohle je symbol zrady," odpověděla stručně a on na ní zoufale zíral. „Jo a ty třešně jíst nebudu, dělá se mi z nich blbě," dodala a odešla.

„Vždycky jsi měla ráda třešně. Sáro, pojď mi to vysvětlit. Jak ublížil svojí rodině?" vyzvídal.

„Není co. V Derionu bude válka. Nevím kdy, nevím ani proč. Jen vím, že můj ex se nezastaví a už ani kvůli mně. Už jsem říkala, že je to ďábelskej génius a potenciální král východního Derionu?" dodala.

„Potenciální král východního Derionu? Zamilovala ses do korunního prince?" zeptal se a ona přikývla.

„Do prince Wada Shadowwalkera," zašeptala zlomeně. Její táta si jí k sobě přivinul.

„Nezlobil bych se, kdyby ses vrátila domů. Štve mě, že budeš studovat v tak nebezpečný lokalitě. Kdyby to šlo, odhlásil bych tě, abys mohla do naší školy, ale to nejde. Teď už to nejde. Jsi za půlkou," dodal a ona přikývla.

„Já ale asi nechci odejít ze školy. Mě magie baví i tam mám kamarády a draka. Ale jde o to, že tam asi nedokážu žít. Ne sama a většinou se tam dva rioni spolu nezahnízdí," vysvětlila. Rioni si většinou berou lidi a žijí v lidském světě, anebo si vezmou dalšího riona, ale usídlí se taky v lidském světě. Mají to složitější než my.

„Ale nemusíš se bát, Wade by mi nikdy neublížil. Ne fyzicky," dodala.

„To mě neuklidňuje," opáčil. „A jsi připravená vůbec se tam vrátit?" zeptal se a ona pokrčila rameny.

„Už mám sbaleno. Vyrazím za chvíli. Těším se na Ay a Darrena," řekla a pousmála se. On přikývl a hlasitě vydechl.

Eldarn měl od svého pána zakázáno se na prázdniny vracet do lidského světa. Ne, že by ho Wade chtěl mít permanentně za zadkem, ale nechtěl, aby se stýkal se svojí matkou bez jeho dohledu. A tak to pro oba byla muka.

Naštěstí ho ale Wade skoro ignoroval a celé prázdniny ležel v knihách kouzlologie, černé magie a kouzelných předmětů. A Estrella byla skoro celé prázdniny u své nejlepší kamarádky Sirene Damonové, a tak měl Wade hromadu času sám pro sebe. Shodil co nabral po rozchodu a zase se dostal zpátky do formy sexouše.

Eldarn si k němu přisedl na gauč a jedl nějakou kaši, kterou mu Wade dovolil si vzít. Jen k němu zvedl oči od knížky. „Mlaskáš," zašeptal a vrátil se zpátky ke čtení. Eldarn zakroutil očima.

„Jak dlouho tě tohle bude ještě bavit?" zeptal se ho Eldarn. Wade se na něj ani nepodíval.

„To, že jsem jednou dostal na prdel neznamená, že jsme teď kámoši. Pořád jsi moje spřízněná duše a budeš mě poslouchat!" prohlásil a Eldarn se pousmál.

„Jasně…" zašeptal ironicky. Pak se na něj Wade už tedy podíval.

„Neser mě, Eldarne. Myslím to vážně. Můžu se k tobě zase klidně chovat jako před tím. S tesákem nebo bez, vytluču z tebe do tý doby maximum. A kdo ví? Pak už mi k ničemu nebudeš a stejně mi tě vezmou, tak ti můžu něco hnusnýho udělat. Být tebou mě neprovokuju," dodal klidně a zase se začetl do knížky.

Eldarn se ho ale už vůbec nebál, věděl, že když začne být Wade zase ten zlý Wade Shadowwalker, tak o něj přijde. Navíc by neměl kam jít na praxe. To taky bude zajímavé, když ho jeho matka nenávidí a sama je derionka. Ale naštěstí pro něj má být mimo lokalitu většinu toho času.

„Wade, nech toho. Já vím, že si na toho drsňáka z větší části jen hraješ. Ve skutečnosti nemáš radost z toho, když lidi trpí. Co kdybychom se prostě zklidnili a byli něco jako přátelé? Jako, že by jsme spolu prostě vycházeli," zeptal se a Wade vyprskl smíchy.

„Přátelé? Ty se se mnou chceš přátelit? Pochybuju, jen to na mě zkoušíš, protože se mě bojíš. A celkem pochybuju, že bys mě poslouchal. A nikdy bych ti nemohl věřit. Nechme to jak to je," dodal a něco si zapisoval do druhého sešitu, který držel pod knihou.

„Wade?" oslovil ho znovu Eldarn a Wade se na něj nepřátelsky podíval.

„Co je zase? Tamto jsem přešel, ale ty mě nepřestaneš provokovat, co? Jak jsem říkal, že mě máš oslovovat?" rýpal do něj.

„Nebudu ti říkat pane. Tvoje modrá krev mě nezajímá a král zatím nejsi a nezajímá mě ani to, že jsi derion a moje spřízněná duše. Klidně mě trestej jak chceš, ale už ti nebudu sloužit jinak, než z donucení. Jenom tvoje magie a ovlivnění mě donutí tě poslouchat. Jestli mě nebudeš ovládat 24 hodin denně, něco ti provedu. Neuhlídáš mě," objasnil a Wade se zase začal smát.

„Ty jsi takovej idiot. I na to jsou kouzla. Nicméně, dobře. Nebudu plácat magií na někoho jako jsi ty. Ale bude to po mým ať chceš nebo ne. To si pamatuj. Teď běž uklidit

kuchyň a uvař mi čaj. Jo a prosím, tentokrát bez Jílovníku a jiných jedů, díky," usmál se a položil si nohy na stůl.

„Nesnáším tě!" křičel na něj Eldarn.

„Já vím. Já tebe taky," odpověděl klidně a dál už se s ním nebavil. Nicméně, když Eldarn zašel do kuchyně, položil tu knihu na stůl a podíval se na piano, kde hrál naposledy Sáře a zamračil se. Jen kvůli ní se chtěl změnit, ale nedala mu šanci. V tom někdo klepal na dveře a úplně ho vyrušil od vzpomínek.

„Eldarne, běž otevřít!" přikázal mu, ale on nereagoval. „Eldarne!!" ječel, ale pořád nic, a tak protočil otráveně očima, zvedl se od svých rozečtených knížek a šel otevřít sám. A z rázu se díval tváří v tvář Anomaris.

„Hm, paní Mortenzová, čím vděčím za vaší návštěvu?" culil se a ona se taky pousmála.

„Zrcadloval jsi mi snad desetkrát," odpověděla a on jí gestem pozval dál. Tak smyslně uhnul stranou a rukou ukázal směr.

„Posaď se, Eldarn ti připraví něco k pití. Co si dáš?" zeptal se.

„Je horko, možná něco s ledem," odpověděla a sedla si na gauč, kde měl rozečtené knihy a rozepsané nějaké výpočty. Wade na ní chvilku jen koukal, a když si hodila nohu přes nohu, sedl si vedle ní a na ty nohy jí mlsně civěl.

Jako vždycky jí to slušelo a Wade zjihnul, když viděl ty její dlouhé nohy. Ona si toho byla samozřejmě moc dobře vědoma. Moc ráda ho provokovala. No a taky jí dlouho neviděl.

„Hej, Eldarne, slyšels dámu," řekl a usmál se na ní. Ten jen protočil panenkami a šel to zařídit.

„Tak copak, Wade, proč jsi mě tolik naháněl?" zeptala se ho Anomaris. Snažila se zase předstírat nezájem. Ale pravdou bylo, že jí Wade víc než zajímal. I to, co jí možná chtěl nabídnout.

„Chybělas mi," prohlásil, zírajíc na její stehna a ona jen zavrtěla hlavou.

„Nevyšlo ti to s tou rionkou, co?" rýpla do něj. On se tak zamračil. Na vteřinku mu cukly koutky.

„To s tím nemá nic společnýho. Vždycky jsem si chtěl vzít tebe, ale byla jsi vdaná. To mi připomíná, že už jsi vdova. Nevyšlo to, co?" taky si rýpl. Ona na to reagovala s úsměvem.

„Kdybych tě neznala, urazila bych se," prohlásila a on se pousmál.

„No a teď když jsi zase sama, mohli by jsme si o tom konečně otevřeně promluvit, ne?" navrhnul a Anomaris na něj jen zamrkala svými dlouhými řasami. „Zůstali jste spolu vůbec, nebo máš někoho jinýho? Nejsi v tom ještě, doufám," pokračoval, zatímco se jí letmo podíval na břicho a pak zpátky do očí.

Ona zavrtěla s úsměvem hlavou. „Wade, ty po mě zase jedeš? Myslela jsem, že ta tvoje nabídka byla dočasná," culila se.

„No a? Já na tebe nezapomněl. Věci se mění a... teď, když už nejsou překážky. Navíc, jak tě znám, čekalas na někoho jako jsem já. Na někoho, kdo má slabost pro tvoje pěkný

nohy," zmínil, jemně jí pohladil po stehně a ona mu koukala mlčky do očí. Jen tak přes koutky, trochu šibalsky, provokativně a prozíravě.

Eldarn před ně akorát položil objednané pití a chtěl odejít, ale Wade ho jen kouzlem přinutil se Anomaris poklonit, což ho akorát popudilo. „Chcípněte, oba!" prohlásil hned, co na něj přestala působit Wadovo magie a odešel. Wade jen otráveně vydechl.

„Wade, máš nevychovanýho sluhu. To bych do někoho jako jsi ty neřekla, že si neumí sjednat pořádek," prohlásila a napila se džusu, který před ní Eldarn neochotně položil.

„Vím, je nevychovatelnej. Já bych ho srovnal, kdybych mohl. No nic, omlouvám se za něj. Zřejmě chce skončit mezi chátrou," řekl Wade a očichával čaj, který od něj dostal.

„Co je?" zeptala se s úsměvem ve tváři.

„Nic jen se nenechám otrávit. To už tu bylo," odpověděl natahujíc svou ruku nad hrnek. *„Venenum revelare,"* zašeptal zkušeně a Anomaris se zasmála.

„Máš to těžký. Asi bych nesnesla být neustále ve střehu. Se divím, že derion jako ty ho toleruje. Nechceš se na něj už vybodnout? Zabij ho ať máš klid. Beztak ti nijak nepomáhá, jen přitěžuje," radila mu.

„Rád bych, ale nemůžu. No nic... tak co, Anomaris? Neodpověděla jsi na mojí otázku. Budeš paní Shadowwalkerová?" zeptal se najisto a ona se zase pousmála, položila tu sklenici s džusem na stůl a podívala se mu do očí.

„Žádáš mě o ruku už oficiálně? I když jsem o tolik starší? Myslela jsem, že ses vyjádřil jasně. Před tím když jsme spolu byli, tvrdil jsi, že se vázat dřív jak po pětadvaceti nebudeš," připomněla mu a on se pousmál.

„Pak jsem to zkrátil. Pamatuješ? Jsi pro život všechno, co jsem kdy chtěl. Jsi krásná a chytrá derionka. Ideální materiál se stejným smyslem pro humor a jde nám o stejný věci. Máme spolu minulost a nejsi stará. A taky chceš deriona jako jsem já. Nebo už ne? Máš v merku lepšího taťku?" zeptal se a napil se čaje, který se ukázal, že není otrávený.

„Nejdeš na to trochu hopem?" zmínila a on se pousmál.

„Ani ne. Není na co čekat. Ty mě chceš, já tě chci. Ideální doba se dát dohromady. Bude mi třiadvacet to na první dítě není tak špatný, ne? Navíc už chci být král Derionu," řekl a ona ztuhla.

„Ty to myslíš vážně? Chtěl bys dítě už teď?" divila se.

„Jsou to tři roky, Anomaris. Nejspíš bych mohl trochu slevit ze svých nároků, když to tolik chceš. Taky spěchám a tobě je třicet. Sama víš, že jsem pro tebe nejlepší volba. Navíc, když si mě vezmeš a budeš se mnou mít dítě, dám ti svůj rodinnej poklad Shadowwalkerů. Vím, že po něm prahneš. Ale jen když si vezmeš k tomu i moje příjmení. A jako bonus, budeš královna Derionu," smlouval. Anomaris na něj vyjeveně zírala. „Taková nabídka se neodmítá, ne?" křenil se.

Eldarn poslouchal za rohem. Nebyl ani trochu překvapený, věděl moc dobře co Wade plánoval s Anomaris vzhledem k tomu, co se dozvěděl nedávno o jejich minulosti. Slýchal je si zrcadlovat a flirtovat spolu. Wade byl sice hodně sentimentální, ale nehodlal tím ztrácet čas, který neměl. Uměl se rychle posunout dál. Řídil se heslem: *Co tě nezabije,*

tě posílí. Žil momentálním okamžikem a myslel jen na budoucnost. A taky mu dala Sára jasně najevo, že už nemá zájem.

„Zajímavý. Neříkej mi, že ti jde jen o křížení našich vzácných rodů?" zmínila.

„A co když jo? Kombinace nás dvou je vražedná. Pro Derion naprosto podstatná. Oba máme modrou krev, i když se na to v dnešní době moc nehraje. Ale dá se s tím pracovat. A já to nevzdám! Až se stanu králem, ty budeš moje královna. Už jsem ti to přece říkal. Pořád to mám v plánu, i když jsem o tom do teď moc nemluvil," usmál se takovým tím svým typickým úsměvem.

Měl v očích jiskru a viděl se už na trůnu se zlatou korunou na hlavě. Jako nejmocnější a nejvyšší derion. Jestli měl někdo šanci toho dosáhnout i přes všechny ty překážky, byl to on.

Anomaris se zamyslela. „Vážně bys se mnou měl dítě už teď? Teď hned, Wade?" ujišťovala se.

„Jak jsem řekl, Anomaris. Jsem ochotný do toho jít už teď. Ale jen když splníš všechny moje podmínky. A je jich víc, ale to ti nebude vadit, že bych tě využil na trochu kouzlení s černou magií, viď? Tvoje duše už dlouho není bez poskvrnky a já si zatím tu svojí víc špinit nechci," řekl a ona přikývla.

„Jistě. Tak jo, vezmu si tě. Ale chci prstýnek!" prohlásila a Wade se zasmál.

„Dobře, koupím ti prstýnek," usmál se a napil se zase čaje. Anomaris ho mlčky pozorovala.

„S diamantem a pěkně drahej," pokračovala.

„Dobře, dobře," křenil se. „Neboj, jako moje žena budeš perfektní a budeš se mít jako v bavlnce," dodal. Anomaris se pousmála a přemítala nad tím vším, ale potom se zamračila.

„A co Sára? Nebude žárlit?" zmínila a on ztuhnul. Jediná zmínka o ní ho dokázala zase rozladit.

„Nosí kvůli mně na prsteníčku znamení zrady. Myslím, že už jí nezajímám. Nicméně to je jedno. Jsem dospělý muž a zatím bez závazků. Můžu si dělat co chci," odpověděl.

„Ale do jednoho se hrneš. Wade, nechci tak úplně jen obchodní sňatek, jestli mě chápeš. Ne s tebou," řekla a on se pousmál.

„Jistě, to vyřešíme později," dodal.

„A co to znamená? Že jsi ochotný to se mnou brát vážně?" vyzvídala.

„Poslyš, Anomaris. Něco si předem ujasníme, jo? Budu to brát vážně, protože půjde o moje děti a o mojí krev. V tomhle jsem dost staromódní. Každopádně mě znáš a víš, že mám rád určitou svobodu. My dva nevstupujeme do manželství kvůli lásce, a i dost pochybuju, že z mojí strany k něčemu takovýmu ještě dojde.

A pokud vím ty už mě taky nemiluješ. Teď chceš jenom děti s vhodným protějškem, než se ti zkazí vajíčka. S někým jako jsem já. Bude ti stačit moje fyzično a že budu plnit svoje sliby a závazky vůči tobě a našim dětem, Anomaris?" zeptal se a díval se jí hluboko do očí.

„Možná. Tvoje fyzično je ale dost podstatný pro tenhle druh manželství," zmínila zírajíc mu vzrušeně do očí a on přikývl. „Ale taky se o tebe nechci dělit, aby bylo jasno," dodala a on se pousmál a zavrtěl nad ní hlavou. Jako by tím říkal, že je naivní, jestli si myslí, že jí bude věrný.

„Moje fyzično ti bude muset stačit, Anomaris. A taky moje slovo, že nebudu mít děti s nikým jiným než s tebou," objasnil. Anomaris se to rozhodla zatím nehrotit, ale už si byla jistá, že si Wada po svatbě ukočíruje po svým.

„A jak jsi na tom vůbec s Peršákama?" vyzvídala.

„Dobře. Nemusíš se bát, že by ses se mnou měla zle," odpověděl záhadně.

„Já jen, že jsem na tom teď celkem blbě. Neuplatím ani rodinný sídlo. Od doby co umřela teta Tessie a Zane... A kde jako budeme žít? Jak si to představuješ, Wade?" zeptala se.

„To všechno vyřešíme později. Stačí mi, když řekneš ano," usmál se. „A asi tady nebo pak rovnou v hardingamským paláci," dodal.

„Ok, ale taky mám nějaký podmínky," zmínila, Wade se zakřenil a podíval se na ní.

„Hm, tak sem s nima a ano, o prstýnku už vím," řekl a čekal, co z ní vypadne.

„Když se budeme brát, tak s tím musíme pomalu začít," zašeptala, odložila sklenici s džusem, přikouzlila na gramofonovou desku jejich oblíbenou skladbu a lezla mu na klín. Wade na ní mlčky koukal a lehce se usmíval. Dělalo mu dobře, že po něm tolik jede, ale nějak extra na sex neměl náladu.

„Tuhle máš rád, ne?" zašeptala a začala ho osahávat a muchlovat se s ním. Místností se začala rozléhat rocková hudba od jeho oblíbené lidské kapely ***TFK***.

„Jo, tu mám rád, ale..." šeptal mezi polibky, kterými ho doslova zahltila. „Anomaris, počkej. Já... možná bys měla trochu brzdit, ještě jsme se ani nevzali," zmínil Wade rozpačitě a ona se pousmála.

„Snad nejsi až tak staromódní, Wadíku. Na sex po svatbě už toho máme dost za sebou. Navíc ti to nevadilo se mnou, když já byla vdaná," prohlásila a drze mu šmatala po pásku.

„O to nejde. Chci mít jenom jistotu, že se nic neposere. Vždyť víš, sex dokáže věci občas posrat," řekl neutrálně, ale nijak jí nebránil v tom, aby ho nenápadně svlékala.

„Jako čím? Že mě nechtíc oplodníš dřív? Neboj se i tak si tě vezmu, stejně chci tvoje rodinný dokumenty a být královna. Navíc jsem tě vždycky chtěla. A mít s tebou děti? Nic nechci víc.

Tak se taky trochu uvolni. Už to potřebuješ jako sůl. Neustále se za něčím honíš a ve dne v noci přemýšlíš. Odpočiň si," odpovídala, rozepla mu ten pásek a lehce ho kousla do spodního rtu.

„Hrozně jsi mi chyběl. Tohle tělo..." zašeptala, mlsně si ho prohlížela přejíždějíc prstem po jeho tetování, které měl kousek nad gumou od trenek a opřela se o jeho hrudník svými dlaněmi.

„Oh," ozval se, když se o něj opřela trochu moc. Neviděla ho dlouho, a tak to pro ní bylo ještě náročnější se ovládat. Začala ho líbat a hladila ho dlaněmi po celém těle. Wade se nechal, ale po chvilce jí přestal polibky oplácet.

„Anomaris, já..." zarazil se. Poprvé v životě se snad vykrucoval ze sexu s krásnou ženou.

„Copak? Už tě nevzrušuju? Před chvílí jsi na mě koukal tím svým pohledem. Tak já tě nažhavím pusou," pokračovala a chystala se si před něj kleknout, ale on se smál.

„Ne, Anomaris, tím to není. Vzrušuješ mě hrozně, jen prosím tě tolik nespěchej," řekl a lehce jí od sebe odstrčil. Ona na něj překvapeně civěla.

„Dobře, udělám ti to teda pomalu. Stejně to tak máš radši," zmínila a pokračovala. On se zasmál.

„Tak jsem to zrovna nemyslel," řekl. „Počkáme po svatbě, ano? Vezmeme se za 14 dní. To ještě vydržíš, ne?" řekl a ona sebou trhla.

„Cože?" divila se, slezla mu z klína a nepřestávala na něj vyjeveně zírat. „Vydržím, ale nechápu, o co jde. To tě ta rionka tolik zkazila? Dřív s tebou byla lepší zábava, to ti teda řeknu," komentovala jízlivě. On se zamračil.

„Chybí mi. Ale tím to není. Chci být ten poslední týden ve škole svobodnej a se vším všudy," objasnil.

„Na co jako? Chceš morální rozlučku? Myslíš, že ti snad odpustí? Že se na tebe vrhne po dvou měsících a padne ti zase kolem krku? Neříkal jsi, že má na prstě tři kříže? Nepřijde mi, že by si člověk se třema křížema nebyl jistej tím, že je konec," dodala a usmála se na něj. Nejspíš trochu žárlila i když si byla jistá, že si jí Wade vezme.

On na ní celkem zoufale zíral. Ale znal Sáru. Tedy myslel si, že jí dobře zná. Vždycky dělala unáhlená rozhodnutí a on doufal, že tři kříže a to, co všechno radikálně rozhodla bylo jen jedno z nich. Občas měl problém s ní udržet krok. Bál se, že když se pohne o krok vpřed, ona udělá krok zpátky a nechtěl riskovat, že jí kvůli něčemu dalšímu zase ztratí.

„Ty máš vážně zlomený srdíčko, co? To jak se stalo někomu jako jsi ty?" vyzvídala.

„Nevyslýchej mě. Prostě to respektuj. Dopij si ten džus a běž. Mám ještě nějakou práci," řekl, zapnul si pásek a zvedl se z gauče. Anomaris ho zmínkou o Sáře dost rozrušila. Taky mu pomohla si uvědomit, že je mezi nimi vážně asi konec, aniž by to chtěl slyšet. Tři kříže se přece musí brát vážně.

„Ale no tak, nevyháněj mě. Už o ní neřeknu ani slovo, přísahám," usmála se.

„Já s tebou teď spát nebudu, Ris," řekl suverénně.

„Řekls mi Ris? Oh do háje, to jsem neslyšela roky. Takže vážně až po svatbě?" ujišťovala se.

„Nevím kdy, ale dneska ne," odpověděl a napil se čaje.

„Ani kdybych u tebe zůstala přes noc? Mám s tebou co řešit. Když se chceš hnát do chomoutu teda tak brzo, musíme vyřešit svatbu. A chci abys mi koupil drahý šaty. To je moje další podmínka. Chci svatbu hodnou naší královský krve," přemlouvala ho a on na ní prozíravě koukal.

„Tys to neměla asi hodně dlouho co, že jsi tak nadržená?" řekl a díval se jí do očí.

„Měli jsme se Zanem krizi. Ale to neznamená, že tě nemůžu chtít. Když se na tebe tak dívám. Nechápu, že jsem to vydržela se od tebe držet dál po tom všem. Ani nevíš, jak strašně jsem tě milovala, Wade," odpověděla stručně. On jen vydechl.

„Normálně se o cizí životy moc nezajímám a už vůbec ne o ty sexuální, ale máš být moje žena, tak to vysyp," prohlásil suverénně a ona na něj chvíli mlčky koukala, než se odhodlala mu to říct.

„Nešlo nám to," přiznala.

„Jak jako nešlo? Nebyl na takový problémy ještě mladej?" zakřenil se.

„Nešlo o klasickou erektilní dysfunkci. Byla to taky trochu i tvoje vina," řekla a podívala se mu do očí čekajíc až mu to dojde.

„Moje vina? Jak by to mohla být jako moje..." řekl a zarazil se, když mu to došlo. „Jako, že se přes ten náš úlet před pár lety furt nedostal?" zeptal se a ona přikývla. „Aha. To mě mrzí," dodal.

„Sám víš, že to nebyl jen úlet. Nehledě na tvoje city k Sáře, bavili jsme se spolu už tenkrát o svatbě a rodině," komentovala tiše a on se na ní jen podíval. „Teď už je to jedno, umřel. Sice to bude znít hnusně, ale to hrozný co se nám stalo má nějaký výhody. Můžeme být spolu," usmála se.

„Začínám si to vyčítat," provokoval jí s úsměvem ve tváři.

„Hej!" okřikla ho a šťouchla do něj. On se zasmál a pak se na chvíli zamyslel.

„Tak sem pojď, ty moje snoubenko. Dokud tu máme teda klid," rozmyslel si a stáhl si jí k sobě na klín. „A jo, můžeš tu zůstat přes noc. Já nejsem starej, zvládnu to klidně víckrát. Udělám ti to jako pánbůh," zašeptal jí do ucha a jemně jí ho ožužlal. Ona mu tedy zase rozepla pásek a vášnivě ho líbala.

„O tom vůbec nepochybuju, Wade," zmínila vzrušeně a pokračovala v tom vášnivém muchlování.

„Hej, mohli byste to dělat aspoň někde v soukromí?" okřikl je Eldarn zakrývajíc si dlaněmi obě oči, když akorát vcházel do obýváku.

„Já jsem tu doma a Anomaris bude moje žena, tak si zvykej. A vypadni ty kazišuku!" štěknul na něj Wade a Anomaris se tvářila naštvaně, že je zase něco vyrušilo. Eldarn se na něj díval pohrdavě a provokoval ho svou existencí. Přes prázdniny mu trochu otrnulo a Wade ho i nechával.

„A navíc jak se opovažuješ takhle se mnou mluvit? A celkově okřikovat deriony?" křiknul na něj. Ale nebyl z toho ani trochu překvapený a spíš se tak choval jen před Anomaris, protože nechtěl, aby si myslela, že změkl. Ale pravdou je, že už měl celkem dlouho povolené vodítko. Protože toho měl se sebou sám co dělat po rozchodu se Sárou.

„Ty sis mě vybral. Zvykej si," prohlásil drze Eldarn a Wade se naštval a napnul proti němu ruku, že mu něco provede. Anomaris se usmívala a vzrušeně čekala, co mu Wade udělá. Vždycky jí bralo, když se Wade choval jako drsňák, ale on si to po chvilce rozmyslel. Vzpomněl si na slib, který dal Sáře i Darrenovi, a zklamal tím Anomaris, která čekala nějakou zábavu.

„Kašlem na to, mám po náladě," řekl mrzutě, sundal jí z klína, zvedl se z gauče a oblékal se.

„Štěstí, že k ničemu nedošlo, asi bych ho pak musela zabít já," prohlásila zklamaně.

„Tak si to vynahradíme večer. Pojď zatím probrat ty nesmysly kolem svatby ať to máme za sebou," řekl a Anomaris přikývla.

Sára se akorát dostala do Derionu a klepala na dveře mého domu. Otevřel jí Darren a usmál se na ní svým širokým úsměvem. „Pojď ke mně," zašeptal a přitáhl si jí k sobě, aby jí objal.

„Tak ráda tě vidím, bráško," zašeptala mu dojatě do ucha a taky ho pevně objala.

„Tak pojď dál, Ay už pro tebe navařila derionský speciality," zmínil a pustil jí ze svého sevření.

„Vážně? Tak to jsem nejspíš neměla jíst. No nic, to jí neříkej," zaculila se a vešla dovnitř.

„Sáro!!" zakřičela jsem nadšeně a skočila jsem jí kolem krku. „Udělala jsem pro tebe nadívaného hada, snad máš hlad," řekla jsem už klidně a ona přikývla.

„Šílenej," odpověděla a Darren jí spokojeně poplácal po zádech cestou ke stolu, aby jí dal najevo, že si váží její milosrdné lži. „Tak já vám nandám. Zatím si sedni," zmínila jsem spokojeně a běžela jsem do kuchyně pro hada. Byla jsem jak naspeedovaná. Měla jsem takovou radost, že jí zase vidím.

Darren se k ní naklonil. „Když tak to dojím. Mě nedala najíst od rána, prý abych měl místo. Čekala s tím jen na tebe," vyžvanil a Sára se zakřenila.

„Chudáčku hladovej. Ona se o tebe snad špatně stará?" vyzvídala.

„Ne to ne, to já si nestěžuju, jo. Jsou to nejlepší prázdniny, jaký jsem s ní kdy zažil. Vážně. Konečně mám pocit, že je to jak má být a že spolu vážně chodíme," řekl a já před něj a před Sáru akorát položila obří talíř s nadívanými hady.

„Darren pro tebe ulovil tohohle macka. Tvrdil mi, že kdybys měla málo, byl by v ohrožení i jeho oběd," culila jsem se.

„No to asi jo, ale, Ay, dneska asi nesním takhle velkou porci," sdělila mi opatrně.

„No nevadí, tak si to dojíš k večeři. Sice jsem naložila na večer steaky a myslela jsem, že si uděláme grilovačku, ale to můžeme klidně odložit na zítra," usmála jsem se na ní a ona přikývla.

Darren jen zavrtěl hlavou a s úsměvem se pustil do jídla. „Copak, miláčku? Čemu směješ?" zeptala jsem se ho a Sára se taky tvářila zaraženě. Nejspíš z toho oslovení.

„Ničemu, zlato. Jen, že Sára není žádná královna, nemusíš to tak hrotit," zmínil.

„Jo, máš pravdu, asi jsem se nechala unést," zaculila jsem se a nalila jsem jim oběma trochu vína. Taky jsem s nadšením pozorovala, jak začínají jíst.

„Ty nebudeš jíst?" zeptala se mě, když jsem jen kolem nich kmitala a sobě jsem nic nedonesla.

„No... asi ani ne," odpověděla jsem a konečně si k nim přisedla.

„Já žasnu. Ty jsi jak vyměněná. Hádám, že jsi spokojená se svým skoro manželem Darrenem Paynem. To je samý miláčku sem, miláčku tam. Mám z vás radost fakt," culila se a já zrudla. Vážně jsem se soužitím s tím hňupem trochu změnila.

„Neber to zle, lásko. To nebyla výtka ani stížnost. Takhle se jí líbíš víc a mě taky, když mě máš ráda," řekl a jemně mě pohladil po ruce, kterou jsem měla položenou na stole. Neodolala jsem a úsměv jsem mu oplatila. Je to možné? Milovala jsem ho snad den ode dne víc a víc.

„Vy jste tak sladký. Slibuju, Darrene, že ti na ní tady dám pozor," prohlásila a mě se úsměv vytratil z tváře, když mi tím připomněla, že mi odjede na celých deset měsíců s Alyssou pryč do světa lidí.

„Už se ti pochlubil s kým bude celou tu dobu?" rýpla jsem si.

„Ne, ale tuším," odpověděla Sára a zaculila se.

„Ale no tak. Už jsme se o tom bavili. Toho, čeho se bojíš se neboj. Nikdy se to nestane. Přísahám, ok?" řekl a zase mě pohladil po ruce.

„Věř mu, Ay. Jestli má někdo v tomhle praxi je to on," prohlásila, hodila mu ruku kolem ramen a podívala se na mě.

„Přesně," zasmál se Darren, ale mě to vtipné nepřišlo. Znělo to trochu jako rýpání. A pak bylo ticho. A když ti dva dojedli, začala jsem sbírat talíře a Darren se zvedl, že mi pomůže odnést i zbývající nádobí.

Sára popadla poslední věc na stole a šla za námi do kuchyně jako by nechtěla být ani chvíli mimo naší společnost. Dala mi tu skleničku do dřezu, zatímco já už umývala talíř.

„Nech to, já to pak umeju," zahulákal na mě a šel zpátky do obýváku.

„Ne, mě to tu irituje," odpověděla jsem. Sára šla za ním do obýváku a chvíli bylo úplné ticho. Pak se na něj podívala se slzami v očích.

„Co je?" zeptal se. Byl otočený hlavou k ní, ale v ruce držel nějaké nádobí, které mi chtěl odnést do kuchyně.

„Budeš mi hrozně chybět, Darrene. Vůbec nevím, jak to bez tebe zvládnu celej rok," řekla akorát, když jsem vcházela do obýváku za nimi ještě s mokrýma rukama, které jsem otírala do zástěry.

„Klid, Sáro. Budeme spolu. Vždyť toho ňoumu ani nepotřebujeme," řekla jsem ze srandy a on položil ty talíře a pak si mě k sobě přitáhl a dal mi pusu. Potom si k sobě přitáhl i jí a dal jí letmou pusu do vlasů.

„Taky mi budete chybět, holky moje," dodal.

„Změníme téma. Co kdybychom šli večer do music baru?" navrhla jsem. Běžně nenavrhuju společnou zábavu s alkoholem a přecpanými kluby, ale tohle chtělo rozlučku.

„Music bar? To zní dobře," řekl Darren a Sára přikývla.

„Jo, to zní skvěle!" zmínila.

„Tak platí. Uděláme si pořádnou rozlučku s Darrenem," prohlásila jsem nadšeně. „A do jakého tedy půjdeme baru?" zeptala jsem se a Darren se zamyslel.

„My se Sárou máme rádi rock-metal a tobě se taky líbí, ne?“ zmínil a já přikývla. „No tak to půjde,“ usmál se a Sára se zase zamračila. Rock-metal jí totiž připomínal Wada. Nejen, že to hrál na kytaru, měl rád tenhle žánr a dal jí ten podepsaný plakát od ***Anguish of the Forsaken***, ale taky se jí vybavovaly nejlepší chvíle při takovýh písničkách s ním.

A zatímco Sára myslela na něj, Wade myslel na Anomaris. Moc dlouho jim to čekání nevydrželo. Ani jednomu se jim nechtělo probírat nesmysly kolem svatby, když po sobě hrozně toužili. Vzal si jí do náruče a za občasného líbání jí nesl do své ložnice, aby se neopakovalo to, co před chvílí s Eldarnem.

Měla omotané nohy kolem jeho pasu a své dlouhé nehty mu zabořila do vlasů. „Asi jsem už zapomněl, jak moc se mi to s tebou vždycky líbilo,“ zašeptal vzrušeně a netrpělivě podrážkou kopl do dveří u svého pokoje, protože nechtěl Anomaris pokládat na zem.

„Já ne,“ usmála se a začala mu strkat jazyk pomalu až do krku. Když jí donesl k posteli, opatrně jí položil do svých nadýchaných peřin a nechal se od ní stáhnout přímo mezi její stehna.

„Nádherně voníš,“ šeptal, zatímco jí laskal prsa.

„Taky jsem strávila hodinu v koupelně, než jsem šla za tebou,“ přiznala a Wade se pousmál.

„Mám rád ženský co myslí dopředu,“ prohodil a vjel jí rukou pod sukni. „Ty nemáš kalhotky?“ zeptal se překvapeně a ona se jen pousmála a zavrtěla hlavou.

„Myslela jsem dopředu,“ řekla a on se zaculil a hned netrpělivě zabořil hlavu mezi její stehna. „Oh Wade!!“ vzdychala hlasitě a pevně si tiskla jeho hlavu blíž ke svému klínu. On jí intenzivně uspokojoval svou pusou. Dal do toho maximum.

Anomaris se prohýbala v zádech a dýchala tak zhluboka a rychle až se jí z toho pomalu točila hlava. Své nohy s černými lodičkami na vysokým podpatku měla opřené o jeho ramena a hlavu v záklonu až pomalu ryla čelem o peřinu, na které ležela.

Wade jí jednou rukou vjel pod šaty a jemně mačkal její prso a druhou rukou se dotýkal sám sebe, protože už byl hrozně vzrušený a vadilo mu, že má v džínách najednou těsno.

V tom nejlepším přestal a rozepínajíc si jednou rukou pásek na ní lezl. Ona teprve otevřela oči a její dech se trochu zklidnil. Letmo ho hladila konečky prstů po zádech a čekala na něj.

Wade se na ní díval chtivě a tvářil se vážně, políbil jí a u toho si stáhl džíny i s boxerkami níž. „Nemám gumu,“ zašeptal mezi polibky.

„Nevadí,“ usmála se a on tedy na nic nečekal a natlačil se celý do jejího klína...

Sára seděla na dvorku, kouřila cigaretu a popíjela u toho čaj, který jsem jí uvařila. Tvářila se zamyšleně. My s Darrenem jsme byli uvnitř, protože jsme nechtěli smrdět kouřem a ona nám stejně dala najevo, že by šla raději sama. A tak jsme jí sledovali nenápadně z okna.

„Je smutná," komentovala jsem a on přikývl.

„Zdá se, že jí to s Wadem ještě nepřešlo. Nicméně, musíš na ní dávat pozor, když tu nebudu. Sice tu nebude ani Wade, ale byl bych nerad, aby se trápila. Musíš jí nějak zabavit. A já jí budu zatím od něj držet dál, aby se s ním vídala co nejmíň," řekl a já přikývla.

„Darrene, a co když jí to nepřejde? Mě by to taky jen tak nepřešlo kdybychom se rozešli. Možná nikdy. Co kdyby se k sobě vrátili?" spekulovala jsem a podívala jsem se na něj.

„To se nesmí stát!" odpověděl striktně a díval se na mě jako na idiota, že mě něco takového vůbec napadlo.

„Ale Darrene, ty to nechápeš. Nemůžeš od sebe držet dva lidi, co se takhle milují. Víš co se říká? Že láska hory přenáší a taky je slepá," dodala jsem. On přikývl a sklesle se na mě podíval.

„Ta její spíš bezpodmínečná. Wade je pro ní pořád to nejlepší, co kdy měla a bojím se, že to jen tak někdo už nepřekoná," zmínil se zoufalým povzdychem. Jen jsem na něj koukala, jestli mu to docvakne, ale nic. Tak jsem kopla.

„Měl bys s ní o tom promluvit," řekla jsem najednou a on se zarazil.

„Já? Jako proč já?" divil se.

„Protože k ní máš v tomhle blíž než já a taky znáš Wada a..." začala jsem, ale skočil mi do řeči.

„A myslíš, že čeká jen na to až jí dám svoje požehnání? To neudělám, Ay. Ten sráč si jí nezaslouží bez ohledu na to jak moc jí miluje," odpověděl striktně a já se na něj jen tak podívala.

„Ale Sára si zaslouží být šťastná a záleží na tom, že ona miluje jeho. A no tak. Přece jí věříme, ne? Nedalo by se to nějak vymyslet? Přece lepší, než aby byl s Anomaris. Sára ho krotí," usmála jsem se na něj a on zoufale vydechl.

„Tím myslíš, že bych jí měl dát najevo, že jsem s tím v pohodě, že se vrátí k tomu vrahovi? To neudělám, Ay," řekl suverénně a chtěl mě obejít, ale já ho k sobě přitáhla.

„Darrene, prosím. Já s tebou souhlasím, ale tohle je i šance, jak předejít některým věcem a tajnostem. A věř mi, my nechceme mít další tajnosti s Wadem a se Sárou. Co když se nějak tajně dají dohromady a budou se bát nám o tom říct? Tohle je lepší. Když si ujasníme, kdo je na čí straně od začátku a domluvíme se nějak rozumně, mohlo by to fungovat," objasnila jsem.

„Jako, že ona bude na naší straně, ale bude se s ním vídat a neřešit s ním nic o nás? To je riskantní. Nevím, jestli by to zvládla anebo já. Budu hrozně paranoidní a budu si muset hlídat každý slovo. Tohle nejde, Ay. Buď je s náma se vším všudy a bez něj, nebo s ním, ale proti nám," dodal a šel za ní. Občas mě štvalo jak je někdy nekompromisní.

Darren otevřel dveře na terasu. Sára k němu zvedla oči. „Jsi v pohodě?" zeptal se a přisedl si k ní.

„Jasně, proč by ne?" odpověděla a usmála se, ale i slepý by poznal, že nebyla v pohodě.

„Promiň, že ti sypu sůl do rány, ale co Wade? Dostala ses přes to nějak?“ zeptal se a ona ztuhla.

„Čekala jsem, že se zeptáš, ale ne teď,“ řekla a podívala se sklesle do země.

„Sáro, jsi moje nejlepší kamarádka a já tě mám fakt hrozně rád. Nechci, aby ses trápila a vždycky se tě budu snažit podpořit a rozveselit, když budeš smutná, ale přál bych si, abys mi důvěřovala a občas se mi i svěřila,“ řekl, usmál se na ní a vylovil z kapsy papírový kapesníček, který jí i následně podal na ty její uslzené oči.

„Díky. Já ani sama nevím co mám dělat. Je tu až moc kdyby a různých důvodů proč jo a proč ne a v podstatě je to neřešitelná rovnice,“ prohlásila a on se pousmál.

„Teď mluvíš jako on,“ zmínil a ona se zamračila.

„Asi nejsem schopná na něj přestat myslet a přestat ho milovat. Nicméně mi nic jiného nezbývá,“ dodala a on si zoufale povzdechl a podíval se na mě do okna. Vypadal, že nad mým návrhem i přemýšlí.

„Sáro...“ začal a ona se na něj podívala s takovou nadějí v očích, že si to raději rozmyslel. Přece jenom je na takové rozhodnutí brzy a oni dva se ještě ani nesetkali. Taky se celý rok neuvidí a věci by mohly být díky tomu klidnější. Možná by takovou věc měli řešit až ve škole. Darren Wada znal a bylo mu jasné, že i přes to, že Sáru hluboce miluje, je schopný se otřepat a jít dál, což i momentálně dělal.

„Je mi to hrozně líto. Vážně,“ řekl nakonec a ona se na něj jen pousmála. Došlo mu, že by s ním měl v zájmu své kamarádky promluvit i on sám. Normálně by se do vztahu dvou lidí nikdy nemíchal, ale bohužel pro ně pro všechny do toho měl co mluvit. Ve finále tím, že ti dva se milují a nemůžou být spolu trpěl nejvíc.

Byl to on, na kom to záviselo z morálního hlediska. Nechtěl být ten, kdo bude svojí kamarádce upírat štěstí, a zároveň nevěřil na to, že Wade je pro ní to nejlepší, ale začínal si to připouštět, když jí viděl se tolik trápit.

Taky si vzpomněl na Wada. Jak vypadal po tom drsným rozchodu. Jak do něj „kopal“ když byl na zemi. Trochu si to teď vyčítal. Takový normálně není. Zamilovaný Wade Shadowwalker je fakt rarita. Ale neměl by mít výčitky, Wade mu udělal mnohem horší věci. Ale Darren je příliš hodný na to, aby takhle uvažoval, když se cítí provinile.

K večeru jsme se vydali do music baru, jak jsme se před tím dohodli. Sára byla oblečená jako na opravdový rockový koncert. Strašně jí to slušelo. Měla rozpuštěné vlasy, na krku takový tmavý upnutý sametový pruh, kterému se říká choker. Na sobě měla černé šaty a přes ně tmavou koženou bundu.

Navoněla se voňavkou, která se jmenuje *Dark Angel* a dala si na rty svou fialovou rtěnku. Bad girl – někoho mi připomínala. S Wadem se k sobě vážně hodili. A něco mi říká, že i ona chtěla, aby to tak viděl. Možná tajně doufala, že ho večer v baru potká?

A když jsme dorazili do baru, přes dav jsme se skoro nemohli dostat dovnitř. „Co se děje? Je tu nějak plno," zmínil Darren a Sára ukazovala na plakáty, které visely všude kolem.

„Dneska tu hraje živá kapela tak asi proto," odpověděla.

„To je super, to mám ráda," usmála jsem se a oba jsem je chytla za ruku a táhla dovnitř. Na stagi byli *Anguish of the Forsaken* a vyhrávaly své hity momentálně svou nejnovější skladbu ***Wicked***. Docela se mi to líbilo. Zpěvák měl příjemný hlas, text byl zajímavý a hudba pikantní.

„Ty jo, to je nářez," komentovala Sára a oba s Darrenem se na sebe křenili, jakože ta muzika je přesně jejich styl, aniž by viděli přes lidi na pódium. Někdy jsem si mezi nimi připadala navíc. Jsem sice jeho přítelkyně, ale Sára byla jeho nejlepší kamarádka a měli toho spolu podstatně více společného.

„I warned you, I begged you to run away,
you didn't listen now you're surprised anyway
I said who I am but you were deaf and blind,
always thinking I'm nice and kind

I'm a loner and loaded motherfucker
my ego is a bit upper
I've never been saint, I'm more damned than you can rate
I'm not impulsive, I can be moderate

You fell for a bad boy, for a sinner like me,
you just wanted to enjoy a little danger,
with me you felt like you were always kissing a stranger

You love the adrenalin running through your veins,
it'd be better if my hands wouldn't be tied up in chains,
it ruins my plans

You're always happy to be with me for at least a few minutes
You ain't gonna change me, I'm already beyond limits
I can be wicked, don't trust me and hate me,
cuz when you love me, you can't escape me

I'm not an easy target, once you get me, I'm worth it
They want me dead but I think ahead, so I can't be tamed, yet
In your eyes I'm a monster just because I'm misunderstood,
cuz you had no chance to see me through those layers of my hood…"

Zpíval zpěvák na kterého přes dav nebylo vidět, ale jeho hlas mi přišel velmi povědomý a nejen jeho hlas, ale i jeho příběh, o kterém zpíval. A nebyla jsem sama. Darren si stoupl na špičky a úplně ztuhnul.

„Co je?" zeptala jsem se.

„To je Wade. Sakra, netušil jsem, že má kapelu. A ještě takhle známou. Nečekal jsem, že on je frontman *Anguish of the Forsaken*," odpověděl. My obě se Sárou jsme sebou trhly.

„Cože je?" vytřeštila oči Sára, která nás slyšela a stoupla si na špičky, aby na něj taky viděla. „No svatá matko, to mě poser. Wade Shadowwalker je Saint Sinner. Jak to, že jsem tohle nikdy nezjistila?" prohlásila naprosto šokovaně zírajíc na něj, jak zpívá a hraje sebevědomě na kytaru.

My všichni zírali. Úplně nám spadly čelisti. Zírali jsme dokonce i víc než na něco mnohem neuvěřitelnějšího, jako například na nahou Aris, která by tancovala po rukách na sloním hřbetu. A pak jí došlo všechno S.S. ten, kdo jí dal wergona… její tajný ctitel… je Wade…

„I'm a loner and loaded motherfucker,
Jsem samotář a bohatej sráč,
my ego is a bit upper,
Moje ego je trochu vysoko,
I've never been saint, I'm more damned than you can rate,
Nikdy jsem nebyl svatej, jsem víc zatracenej než bys dokázala změřit,
I'm not impulsive, I can be moderate,
Nejsem impulzivní, dokážu být i kliďas

You fell for a bad boy, for a sinner like me,
Zabouchla ses do zlobivýho týpka, do hříšníka jako jsem já,
you just wanted to enjoy a little danger,
Jen sis chtěla užít trochu nebezpečí,
with me you felt like you were always kissing a stranger,
Se mnou ses cítila jak kdybys vždycky líbala někoho novýho,
You love the adrenalin running through your veins,
Miluješ ten adrenalin, co ti proudí žilama,
it'd be better if my hands wouldn't be tied up in chains, it ruins my plans,
Bylo by lepší, kdyby moje ruce nebyly svázaný v řetězech, to mi kazí plány

You're always happy to be with me for at least a few minutes,
Vždycky jsi byla se mnou šťastná, aspoň na pár minut
You ain't gonna change me, I'm already beyond limits,
Nezměníš mě, už jsem dávno za hranou,
I can be wicked, don't trust me and hate me,
Umím být fakt sígr, nevěř mi a nenáviď mě,

cuz when you love me, you can't escape me,
Protože, když mě miluješ, už mi neutečeš

The shadow hunts me, still pushes me to shout it out,
Stíny mě pronásledují, pořád mě nutí to vykřičet,
baby, I'm not ready to be found,
Zlato, nejsem ještě připravený být nalezen,
It wasn't a question about trust, you knew damn well,
To není otázka důvěry, víš to moc dobře,
that I'm only a few steps from Hell"
že jsem jen pár kroků od Pekla

„Sáro, on zpívá o tobě," upozornila jsem jí, ale myslím, že jí to došlo. Jen stála jako opařená uprostřed davu, zrajíc na Wada na pódiu a zarytě poslouchala jeho text. Ani jeden jsme si nevšimli Anomaris, která stála úplně vpředu a zamilovaně se na Wada dívala.

Sára jen poslouchala a se slzami v očích se na něj dívala. Celá se třásla. Možná měla chuť mu to všechno odpustit. Možná by mu teď nejraději skočila kolem krku, ale proto to nezpíval. On ani nevěděl, že tam jsme a že to Sára uslyší. Těžko říct, jestli měl v plánu jí o tom někdy říct a tu písničku jí zazpívat. Spíš ne.

„Forgive me, I'm not ready yet,
Odpusť mi, že nejsem připravený,
If I do, I'll regret,
Když to udělám, budu toho litovat,
Give me one good reason, why should I let you go,
Dej mi jeden dobrý důvod, proč bych tě měl nechávat jít,
when all I want is to take you home,
Když jediný co chci je si tě vzít domů,
Whatever I say, it ends up the wrong way,
Cokoli řeknu, končí špatně,
I'm addict, I'm lost, I won't let these feelings decay,
Jsem závislý, jsem ztracený, nenechám ty city povadnout

Not everything was a disguise, but I'm still something you despise,
Ne všechno byla maska, ale stejně jsem něco, čím pohrdáš,
I tried to change, I was willing to go really far,
Snažil jsem se změnit, byl jsem ochotný zajít vážně daleko,
For you I would go to a war,
Pro tebe bych šel klidně i do války,
but my inner world is just way too bizarre,
Ale můj vnitřní svět je až moc

You thought I'm a rebel, but I showed you a devil instead,
Myslela jsi, že jsem rebel, ale já ti místo toho ukázal ďábla,
If I had known you before, I would never have been like that..."
Kdybych tě znal předtím, nikdy bych takovej nebyl…

Dozpíval a Sára neměla slov. Poupravím to, my všichni jsme z toho byli zaražení. „Teda, že se tohle všechno dá dostat do písničky jsem neměla ani tušení," komentovala jsem jeho výkon a Darren přikývl. Sára byla úplně mimo. Řekla bych, že jí to i dojalo.

Darren už si byl jistý, že bude muset přistoupit na můj návrh, aby jí dovolil se s ním stýkat. „Jdu pro pití," řekla jsem a nechala jsem je, aby si promluvili. Doufala jsem, že jí navrhne to, o čem jsme se bavili předtím u mě.

„Jsi v pohodě?" zeptal se jí Darren a podíval se na ní, aby to z ní vyčetl.

„Asi ne. Začal mi chybět," přiznala a zasmála se nad tím, jak absurdně to zní. On smutně přikývl.

„Poslyš, Sáro. Já vím, že jsem ti dal ultimátum, ale uvědomil jsem si, že na to nemám právo. Já ho nesnáším a mám k tomu velkej důvod, ale tobě teoreticky neublížil a jsem si skoro jistej, že by ti ani nikdy neublížil. Pokud ho i přes to chceš a nebojíš se... chci říct, nebudu ti mít za zlý, když se s ním budeš vídat.

Nechci teda ale, abys mu říkala naše věci a nesnesl bych, kdyby ses přidala na jeho stranu proti mně. Ale já ti věřím, vím, že nás máš ráda," pokračoval a ona mu do toho šokovaně skočila.

„Chceš tím říct, že by ti nevadilo, kdybych se k němu vrátila?" divila se.

„Ne, to tím říct nechci. Samozřejmě, že by mi to vadilo a hodně, ale mám tě rád a chci, abys byla šťastná a bohužel jak je vidno, tě dokáže udělat šťastnou jedině on," řekl a ona na něj vyjeveně civěla.

„Já... moc si toho vážím, Darrene. Ale víš, možná ho pořád miluju, ale my dva spolu už asi nemůžeme být. To nejde. Cítila bych se asi špatně. Vzhledem k tomu co všechno udělal a co plánuje. To je proti mým morálním zásadám," řekla a on přikývl.

„Jak chceš. Jen mi prosím slib, že kdyby ses k němu vrátila, řekneš mi o tom. Nebudu se na tebe zlobit, jen mi to prosím řekni, ano?" řekl a ona přikývla. Darren jí pohladil jemně po zádech.

„Ale to nehrozí," zmínila sklesle a pak zazmatkovala, když Wade přestal hrát. „Radši vypadnu, nechci, aby mě tu viděl," prohlásila a odešla akorát včas z klubu. Darren si oddechl. Trochu se mu ulevilo a měl ze sebe dobrý pocit, že to všechno už nezávisí jen na něm.

Ale pak hned zase ztuhnul, když viděl, jak se Wade po koncertu vášnivě líbá s Anomaris. S tou čarodějnicí, která mu udělala jizvu přes velkou část jeho obličeje a těla. A taky okamžitě začal litovat toho, že Sáře dal naději, když už o to Wade možná ani nestojí. Hrozně se naštval, že dokázal na Sáru tak rychle zapomenout, a zvlášť po té dojemné písničce. Ačkoli to od něj čekal.

Hned na to, co se od sebe odlepili, si Wade Darrena všimnul. „Sakra," zašeptal Darren, protože nechtěl, aby ho tam Wade viděl a odtrhnul se od něj očima. Nicméně na útěk už bylo pozdě – Wade ho viděl.

„Počkej na mě, hned jsem zpátky," řekl Wade Anomaris a přes dav se prodral až k Darrenovi. „Payne!" zavolal na něj. Darren dělal, že ho neslyšel. „Pane! Počkej!" ječel Wade, a tak se Darren zastavil a čekal. V hlavě rychle přemýšlel nad tím, co mu jako tak řekne.

„Kde je Sára?" zeptal se okamžitě co k němu dorazil, až to Darrena zaskočilo. On se snažil zachovat chladnou hlavu, ačkoli to v něm vřelo a pokrčil rameny.

„Nemám páru. Vlastně bych byl rád, kdybys na ní zapomněl. Ona není holka pro tebe. Možná tě má pořád ráda, ale měl bys jí přestat motat hlavu, a zvlášť když už jsi někde jinde," prohlásil suverénně a poukázal pohledem na Anomaris.

Wade dělal, že ho vůbec neslyšel. „Kde jsi ty a Heartová je i Sára. Heartovou nevidím a sám tu nejsi, takže jsou někde spolu hádám," spekuloval a ignoroval jeho rady.

„Nespekuluj a radši mi řekni, jak to bude s Eldarnem. Hádám, že u něj budeš na praxe. Nepotřebuješ na to nějaký spešl povolení, když on není z osmáku a ty už nejsi ředitelka? Počkat. Jsi Wade Shadowwalker, nepotřebuješ se nikoho na nic ptát. Že se namáhám," uvědomil si a Wade se zakřenil.

„Chytrej kluk. Řeknu ti co budeš chtít, když mi řekneš, kde je Sára," řekl klidně. Darren si dal ruce křížem.

„Viděl jsem tě se cucat s Anomaris, nemusí tě zajímat Sára. Ta holka je nešťastná a zmatená. Nedovolím ti jí znova zklamat, rozumíš?" odpověděl.

„Nejsi její táta, uhni," řekl, ale Darren si před něj stoupl, aby mu zatarasil cestu. „Řekl jsem uhni!" zopakoval klidně Wade, ale Darren ho neposlechl.

„Sára tu není, už odešla domů. Když tě viděla, tak odešla," řekl a on na něj přestal tolik tlačit. Zdálo se jako by mu to uvěřil.

„Hm. Chtěl jsem s ní mluvit," zmínil sklesle.

„To by mě zajímalo o čem. Rozešli jste se a já vím k čemu se chystáš. Navíc támhle tě sleduje tvoje holka," rýpnul si Darren.

Wade dostal trochu strach, že by Darren prozradil Anomaris, že zase pálí za Sárou a naopak, a tak to raději nechal plavat. „Je to složitý, to bys nepochopil, bloncko," dodal a odešel.

„Já ti dám bloncku, idiote. Nejsem blbej," zašeptal si pro sebe a akorát narazil do mě.

„Pozor, vždyť to na sebe vyleješ. Kde je Sára?" zeptala jsem se ho při podávání nějakého pití, které jsem mu přinesla a on kelímek chytl jako by to byla jen prázdná nádobka a silně ho stiskl až se úplně ohnul. Sledovala jsem to trochu rozpačitě, ale nic jsem neřekla.

„Nevím, ale musíme jí najít," prohlásil naléhavě, kopl to do sebe, chytl mě za ruku a táhl mě někam pryč. Myslím, že měl strach, aby Wada nakonec neviděla s Anomaris spolu. Cestou jsem vyzvídala, jestli spolu mluvili o tom, co jsem navrhla. Zdá se mi, že

si to dost vyčítal.

Sára si šla zapálit, protože to pro ní byl šok. Vidět Wada jako rock-metalovou hvězdu. A zpívat o ní emotivní písničky. Že by jí vážně pořád miloval? Že by mu odpustila? „Ne to přece nejde," zašeptala si pro sebe a v tom na její soukromé místečko někdo dorazil. Chtěla být sama, a tak se schovala za roh a zapadla za takové plechové schody.

„Ty jsi tak sexy, jsem na tebe hrozně nadržená a teď ještě víc, když jsem tě viděla tam nahoře. Stejně jako kdysi, když jsem tě tu viděla prvně." Zaslechla a skrčila se ještě víc. Nic neviděla, slyšela jen zvuky. Mlaskání rtů, šustění oblečení a smích. Podle hlasu jí došlo, že to je Anomaris.

„Nemám gumu," procedil mužský hlas mezi intenzivními polibky a Sára si přikryla pusu šokem, protože poznala, že to je Wade. Z očí jí vytryskly slzy. Nevěděla, co má dělat, jestli utéct, dát o sobě vědět a vyrušit je, nebo to přežít a počkat až odejdou. Slyšet a vidět svojí lásku, jak se miluje s někým jiným je horor. A ještě ke všemu, když ten někdo jiný je zrovna Anomaris.

Darren se bál, aby to nezjistila právě takhle, ale nemohli jsme jí nikde najít, abychom jí varovali, že ti dva spolu chodí. „To nevadí, stejně si tě vezmu. Svatba se blíží, klidně to můžeme dělat už pořád bez," šeptala a rozepínala mu pásek u džín, jehož cinkání si nešlo jinak vyložit.

To byl pro Sáru jeden šok za druhým. Celou dobu si myslela, že... nevěděla, že to vážně Wade udělá. Celou dobu si myslela, že jí tím jenom vyhrožuje.

„Nebuď tak netrpělivá, všechno bude," zašeptal, natlačil si jí jemně na stěnu, vyhrnul jí sukni a začal jí dráždit rukou.

„Už chci abys mě píchal, Wade. Dělej!" škemrala, zatímco Sára si k obličeji pevně tiskla obě dlaně.

„Jsi netrpělivější než já, a to tě chci hodně," culil se a vyhověl své snoubence.

„Ah..." ozvalo se a Sára úplně ztuhla. Jen vykoukla lehce, aby se ujistila, že jí nešálí sluch, ale bohužel nešálil. Byl to Wade Shadowwalker v celé své kráse a v choulostivé pozici s tou odpornou mučitelkou Anomaris.

„Ššš, zlato. Nemusí nás slyšet celej klub. Ty bys překřičela i mojí arcain kytaru," pousmál se a pokračoval, zatímco jí u toho něžně laskal krk.

„Tak nemáš být tak dobrej," šeptala, zírajíc mu do očí. On jí narazil na stěnu ještě těsněji, až jí nechtěně způsoboval drobné oděrky a modřiny na jejích odhalených zádech.

„Uuuh... ty jsi tak těsná, to mě bere," prohlásil vzrušeně a v tom Sára zavadila nohou o nějakou krabici až to udělalo zřetelný zvuk. Polekala se. A sem tam zírajíc za sebe na krabici a sem tam před sebe na schod, se krčila ještě víc.

„Někdo tu je, Wade," polekala se Anomaris.

„Nezájem. Nemysli na to, teď tě chci. Beztak tu prcaj všichni," pokračoval a v dálce se ozval zvuk vrzajících dveří a Darrenův hlas.

„Kde je ta Sára? Určitě se schovává. Dost jí vzalo vidět Wada na jevišti," odpověděla jsem a Wade s Anomaris se zarazili. Taky s tím z ničeho nic přestal a začal se oblékat.

„Rozmyslel jsem si to, mám po náladě," dodal, zapínal si džíny a šel ke dveřím. Při představě, že ho teď viděla Sára mu nebylo nejlíp. Takhle to dopadá, když chvíli někdo jako je Wade Shadowwalker nepřemýšlí hlavou a jedná impulzivně.

Anomaris popadla svoje věci hozené v rohu na zemi a běžela za ním. Jen na sebe s Darrenem hodili vražedný pohled, když se míjeli u dveří. Tedy Wade na něj hodil vražedný pohled a Darren a já zase na Anomaris, kterou Wade táhl za ruku jak děcko. Asi byl naštvaný, že jsme je vyrušili.

„Už je mi jasný, kde je Sára," zašeptala jsem sklesle a nakoukla jsem za roh ke schodům, kde se krčila celá v slzách.

„Oni... oni se budou brát. Věděli jste to?" zasípala z ničeho nic celá rozklepaná a ubrečená a my jen zavrtěli hlavou.

„Pojď sem," řekla jsem, objala jsem jí a snažila jsem se jí utěšit. Celá tahle situace jí psychicky sebrala. Darren se k tomu nijak nevyjadřoval. Došlo mu, o co Wadovi jde a začínal se bát. Nicméně si to zatím nechával pro sebe. Ostatně tak jako většinou, když má nějakou vizi, nebo ví něco, co by nás mohlo všechny negativně ovlivnit kdybychom o tom věděli dřív.

Ale mě už to taky docvaklo. Vzpomněla jsem si na ten papír, který nám kdysi Wade dal a uvědomila jsem si, že mu vše jde podle plánu. Tedy skoro... *„A pak byli dva. Dva nejmocnější derioni v Derionu..."*

☆ Zabiják ☆

Že je Wade Shadowwalker osobnost mnoha tváří, to už začínáme tušit. Že je multitalent a génius už jsme si taky stačili všimnout, a i jsme od něj zaslechli nejednou, že je vrah. Nicméně, jediný, kdo ho kdy u toho načapal byla jeho matka při tom, co jí zabíjel, a ještě další jeho oběti a Darrenův otec, který ho viděl od krve s tělem Raweny Shadowsoulové chvíli před tím, než definitivně přišel o rozum.

My to všechno víme z druhé ruky, ale žádné hmatatelné důkazy o tom, že Wade někdy někoho zabil neexistují. Když si odmyslíme tedy ten fakt, že Rawenu a ostatní jeho oběti už nikdo nikdy neviděl.

Umíte si představit šestnáctiletého Wada Shadowwalkera jako chladnokrevného vraha tří dospělých derionů? Skoro čtyř. Já tedy moc ne. Už jsem říkala, že on na to vůbec nevypadá.

Ale je pravda, že čím ho znám déle, tím víc v tom jeho skoro kamenném výrazu vidím tu touhu po tom mít všechno, co si do detailů naplánoval. Už vidím za vším intriky a vím, že tahá za nitky i u obyčejných témat třeba i o počasí. Cokoli zmíní, má nějaký vyšší smysl. Strašně mě to fascinuje a zároveň děsí. Takže i začínám věřit, že to vážně udělal.

Byly tři v noci a chladný únor roku 2014. Wade s Darrenem chodili do druháku a já ještě do deváté třídy základní školy pro nadané deriony. Wade nebyl zrovna ranní ptáče, nicméně když přemýšlel, nemohl spát a nemohl přestat přemýšlet, když měl velké plány.

Ležel na zádech na své velké posteli a prstem si psal proti světlému stropu kouzlem nějaké věci. Spíš tedy nějaká čísla. Byl zamyšlený a soustředěný. Vedle sebe měl otevřenou spoustu knih a červený sešit, který s sebou neustále všude nosil. Na nočním stolku měl nějaký elixír modré barvy a kouřil skoro jednu cigaretu za druhou. Když jeho máma spala, mohl si dělat skoro co chtěl. Tedy, to mohl vždycky, ale neustále se musel schovávat.

„Takže to je hodina a půl cesty, a když k tomu přičtu šnečí rychlost, tak to máme... sakra, to je moc..." šeptal si pro sebe a pak jedním mávnutím ruky vzdušné kouzlo rozpustil, jako by bylo jen z kouře a posadil se na postel. Opřel se zády o stěnu za ním a podal si kouzlem ten elixír. Lehce s ním zamíchal, přičichl si a zatvářil se znechuceně. Smrdělo to totiž jako mrtvý potkan naložený ve hnoji.

„Uuuh, to je hnus," zmínil, zadržel dech a kopnul to do sebe. Pak se ještě chvíli snažil nepozvracet a rychle to zapil zbytkem džusu, který se mu válel u postele. Potom si úlevně oddechl a na pár vteřin zavřel oči. V tom se otevřely dveře a do jeho pokoje vešla jeho malá rozespalá sestřička Estrella.

„Wade, já se bojím," řekla a přitulila se k němu. On na to byl zvyklý. Od doby, co zemřel jeho otec, měla Estrella noční můry. Ani elixíry na spaní na to nezabíraly.

„Proč jsi nešla za mámou?“ zeptal se.

„Máma tady není,“ odpověděla a Wade se hned zvedl z postele a mířil si to rovnou do ložnice. Otevřel dveře, a když neviděl svou matku, ztuhnul.

„Svině,“ zašeptal si pro sebe a vrátil se zpátky k sobě do pokoje. Estrella na něj mlčky koukala. „Vlez si ke mně do postele a zkus usnout,“ řekl mile a kouzlem odhodil všechny svoje věci na zem.

Ona ho poslechla a zachumlala se do jeho tmavě rudé saténové peřiny. Wade byl celkem nesvůj z toho, kde je jeho matka. Tedy nevěděl nejspíš kde je, ale byl si zcela jistý, že ví s kým je.

A tak si vlezl k Estrelle a objal jí. Docela mu to narušilo jeho plán. Nicméně, on byl chytrý dost na to, aby urychleně vymyslel plán B. Jen na to potřeboval, aby Estrella spala. Což mu moc jaksi nevycházelo.

„Kde myslíš, že je?“ zeptala se.

„Netuším,“ zalhal.

„Myslím, že někoho má,“ zmínila a on se polekal. Nechtěl, aby o tom když už věděla i ona.

„Myslím, že je jen někde s kamarádkou na zábavě. Víš přece, že když se opije, netrefí domů a musí tam přespat,“ chlácholil jí. Ona přikývla. Ale zamyslela se.

„Proč nám o tom neřekla?“ vyzvídala a on jen pokrčil rameny.

„Co já vím? Třeba se rozhodla až když už jsi spala,“ odpověděl a ona zase přikývla a přitulila se k němu. Wade jí vždycky dokázal uchlácholit, věřila mu víc než komukoli jinému.

„Mám tě hrozně ráda, Wade. Jsi ten nejlepší brácha na světě,“ prohlásila a on se pousmál.

„Taky tě mám rád. Essie. A už spi je pozdě,“ řekl a dal jí pusu do vlasů.

„Když mě se s tebou hezky povídá,“ usmála se, podívala se mu do očí. On se podíval do jejích, trochu bolestně.

„Povídat si můžeme přes den,“ dodal a ten oční kontakt utnul.

„Nemůžeme, protože si pořád něco čteš, nebo nejsi doma,“ odpověděla smutně. Wade se pousmál a zavrtěl hlavou.

„Slibuju, že zítra budu mít čas,“ slíbil a čekal až se jeho sestra pokusí usnout.

„Ruku na to?“ ujišťovala se a podala mu ruku. On jí podal ruku a lehce jí stiskl. „Tak dobrou,“ zašeptala.

„Dobrou,“ odpověděl a taky zavřel oči.

„Sakra“ zašeptal naštvaně, když je zase otevřel a už svítalo. Nestihl udělat, co plánoval, což by i přežil, ale musel kvůli tomu vypít znova ten odporný elixír. Je to lektvar, který odděluje duši.

Oddělovač duší nebo-li Dušek je lektvar, díky kterému může čaroděj v době jeho nejvyšší účinnosti oddělit svou duši pomocí dalšího kouzla a různě s duší manipulovat. Doba účinku se liší podle různých okolností. Nejen, že to není vůbec dobré, ale ještě je to velice složité na přípravu.

Wade se podíval na spící Estrellu, nenápadně se vysoukal z postele a mířil si to rovnou do koupelny. Estrellu to probudilo a chtěla jít za ním, ale odpálkoval jí. „Nelez za mnou," řekl striktně a zamkl za sebou dveře.

„Ty jsi na mě naštvanej?" zeptala se, zatímco stála za dveřmi jeho koupelny a tvářila se překvapeně.

„Ne, proč bych měl být?" řekl a začal jako každé ráno s ranní hygienou. Estrella se zamračila.

„Tak proč se tak chováš?" vyzvídala.

„Chovám se úplně normálně. Jen si čistím zuby a tak," zahulákal na ní zpoza dveří.

„Někdy si je čistíme spolu," komentovala suše.

„Teď si je prostě čistím sám," dodal suverénně s kartáčkem v puse. Estrella se tedy vzdálila od dveří a zamyslela se.

„Jdu se podívat, jestli už je máma doma," řekla a šla se podívat do ložnice. A když si Wade vyčistil zuby, vylezl z koupelny a oblékal se. Zrovna nechtěl vysvětlovat svojí mladší sestřičce o svých ranních problémech dospívajícího teenagera a nechtěl ani, aby to viděla.

„Není tu," řekla a zírala na něj, jak si na sebe bere čisté tričko. Wade na ní hodil takový těžko popsatelný pohled.

„Co na mě tak civíš? Nemůžu mít soukromí?" zmínil káravě a ona se otočila, aby mu dala to již zmíněné soukromí.

„Promiň. Nic jsem neviděla. Jen tvoje břicho a to znám," zahihňala se.

„Běž se nasnídat a taky si vyčistit zuby," řekl, natáhl se po láhvi s vodou a napil se. Estrella ho poslechla jako by byl její táta a pádila dolů po schodech. V tom akorát dorazila jejich matka a nesla tašky s nákupem.

„Dobré ráno," řekla a podala Estrelle do ruky čerstvé jablko.

„Díky, mami," opáčila, vzala si od ní jablko a šla do kuchyně. A zatímco Estrella maminku přivítala pomalu s otevřenou náručí, Wade to musel vykompenzovat pravým opakem.

„Kdes byla?" obořil se na ní, zatímco scházel schody. Hned dole si stoupnul, tvářil se nasupeně, a ještě si překřížil ruce na hrudi.

„Na nákupu přece," odpověděla mile a podávala mu taky jedno. Wade se na jablko jen podíval a nic. Pak se jí zas podíval do očí. Jeho máma mu jablko držela stále před obličejem.

„Celou noc?" rýpl si, vzal si od ní to jablko a mířil si to za Estrellou do kuchyně. Ona nečekala, že o tom ví, a tak se jen tak rozpačitě zatvářila a šla za ním.

„Wade, už je to docela dlouho. Vadilo by ti kdybych si někoho našla?" zeptala se ho, jako by to byla její povinnost ptát se ho na svolení.

„Možná ani ne, kdyby to nebyl Payne," vpálil jí a ona úplně zkameněla. Nečekala, že o nich ví.

„Jak jsi na něco takovýho přišel?" divila se.

„Máš snad někoho jinýho?“ zeptal se a díval se na ní tím svým vysoce analytickým pohledem, který každého normálního člověka děsil, a zvlášť když měl nějaká tajemství.

„Zlatíčko, s Darnellem to tenkrát mezi námi skončilo,“ odpověděla a on se ironicky pousmál.

„Tak leda vztah, ale to ostatní ne. Přísaháš na svůj život teda?“ zeptal se a ona přikývla.

„Ano. Přísahám na svůj život,“ řekla a Wade se zakřenil.

„Ty se asi smrti nebojíš, co?“ dodal a zmizel v chodbě. Ona na něj dost šokovaně koukala. Před jeho dedukčními schopnostmi neměl nikdo šanci. Hlavně se často nemýlí. Ani tentokrát se nespletl. Navíc uměl číst v lidech a poznal když lhali. „Ať je tvoje přání splněný,“ dodal tiše.

Darnell Payne přišel taky domů až k ránu, ale u něj to bylo vzhledem k jeho profesi celkem normální. „Dobré ráno, lásko. Udělala jsem nám tousty. Darren ještě spí, ale za pár hodin se vzbudí a bude mít hlad jako vlk. Už aby zas byl ve škole, tenhle rok mi přijde, že ho máme furt doma,“ šeptala Artemis a podala Darnellovi toust s vajíčkem a se slaninou.

„Jsi hodná, Artemis. Já mám taky hlad jako vlk,“ řekl a před tím, než se dal do snídaně jí políbil. Pak si sedl ke stolu a usmívali se na sebe. „To víš, dokud se nevyřeší to promoření Jiskřivýma slimákama, tak ve škole není bezpečno. Taky teď máme v práci hodně zakázek na speciální přípravky na hubení. Ještě jsem na nic nepřišel. Ty Jiskřivý mají velkou výdrž. Jen tak je něco nesejme,“ komentoval s plnou pusou Darrenův otec.

„Je Valentýn,“ připomněla.

„Hm, já mám zrovna noční,“ zmínil nezaujatě a pokračoval dál ve snídání.

„To je škoda,“ zamračila se Artemis a podívala se na něj jako, jestli si to náhodou ještě nerozmyslí a nevezme si třeba kvůli ní volno.

„Tak to oslavíme později. Dáme si horkou koupel v jezírku a bublinky, co ty na to?“ navrhnul, ale ona se netvářila.

„To zní krásně, ale to bych asi neměla...“ začala, ale než se Darnell nadechl, že něco řekne, skočil jí do řeči Darren.

„Dobrý ráno. Čau tati,“ řekl a zíral do spíže, jestli by tam neobjevil nějaký mls.

„Nazdar, chlapáku. Poslyš ty jsi nějak vyrostl za tu dobu, co jsem tě neviděl,“ pozdravil ho a překvapeně na něj koukal.

„Se potatil mi přijde. Koukni na něj, jako by ti z oka vypadl, když ti bylo tolik jako jemu,“ usmívala se nadšeně Artemis, zírajíc na svého synka.

„Trapas, nemluvte o mě jako bych tu nebyl,“ prohlásil otráveně Darren a Artemis se k Darnellovi naklonila.

„No jo, teď je pro něj všechno trapas,“ komentovala jeho období a Darnell se zasmál.

„Ha ha, fakt vtipný,“ řekl otráveně Darren a se sušenkou v zubech utíkal zpátky do svého pokoje.

„Darrene, máš tu snídani,“ upozornila ho Artemis.

„Nemám hlad, mám jenom chuť," odpovídal a zabouchl za sebou zase dveře od pokojíku.

„Puberťák no," pousmál se Darnell a Artemis přikývla. „Nechal bych ho trochu dýchat," dodal.

„Taky jsme byli takovej vopruz?" zeptala se ho a sedla si mu na klín.

„Asi taky," zašeptal a políbil jí na tvář. „Cos mi to před tím chtěla říct? Proč bys nemohla bublinky? Je ti špatně?" zeptal se a ona zavrtěla hlavou a pak se na něj podívala a přikývla.

„Jsem těhotná," odpověděla a Darnell ztuhnul. Tuhle zprávu už nějak nečekal, že někdy dostane.

„Už zase? Myslel jsem, že Aretha byla naše poslední," zmínil lehce sklesle.

„Estrella byla tvá poslední... do teď. Tak sis měl dávat větší pozor," dodala a natáhla se pro mandarinku.

„A nechceš si to ještě rozmyslet, Artemis? Vždyť už jsme na to starý. Koukni na Darrena. Bude mít hrozný řeči, že je to trapný. Mě je skoro 38," komentoval a ona se začala smát.

„Lásko, ty už nechceš? Asi před půl rokem jsi říkal, že bys dítě chtěl. A mimochodem hlavní je, kolik je mě. To já budu inkubátor ne ty," objasnila a Darnell se na ní jen pousmál a přikývl.

„To víš, že jo. Jestli ho chceš i ty," řekl a políbil jí.

„A nejsme tak starý. Jen pro tvoje info, jsme tak starý, na kolik se cítíme a mě je dvacet jako na škole," odpověděla a on se pousmál.

„To ti závidím, mě je tak nějak sedmdesát," dodal a taky se zasmál.

Darren byl celkem otrávený z toho, že musí být doma a tak nějak byl i otrávený úplně ze všeho. Jemu nevadilo být ve škole, naopak to tam měl radši. Doma byla jeho mladší sestřička Aretha, která ho neustále něčím obtěžovala a taky musel vídat cukrující rodiče. Když byl tedy otec doma. Ale hlavně, ve škole měl holku – Ariu Valorianovou.

Minulý týden totiž, než jim ředitelka vyhlásila tohle několikadenní volno kvůli přemnožení Jiskřivých slimáků na pozemcích školy, se s Wadem Shadowwalkerem přejedli nějaké podivné houby, a tak nějak se na něj nalepila. Prý byl strašně roztomilý pod vlivem té houby. *To bych ráda viděla*.

Chodila do prváku a byla docela milá a hezká. Blond a roztomilá skoro jako já. Teď si skoro celé dny zrcadlovali. „...Já vím, že je Valentýn, ale já večer nemůžu, ale teď na chvilku klidně," prohlásil, rozbaloval si sušenky a plácl sebou na postel.

„Když mě už se po tobě hrozně stýská, Darrene. Nejradši bych byla s tebou celý prázdniny. Ale nevím, jestli mě máma dneska někam pustí. Když je ten Valentýn tak spíš ne. Táta bude zase vyšilovat," řekla sklesle.

„No to jim taky nesmíš říkat, že jdeš za mnou samozřejmě. Musíš říct, že je Valentýn blbost a že budeš s holkama. To já kdybych to na rodiče vybalil, dostal bych kondomy," prohlásil otráveně a ona se zaculila.

„To já zaracha," dodala a oba se zasmáli a pak zvážněli.

„Hm, to je blbý. Tak jak to uděláme? Jako já bych se mohl vyplížit v noci, ale venku je kosa, kam by jsme šli?“ domlouvali se a Aria pokrčila rameny.

„Darrene?“ oslovila ho tiše a začala se culit. Darren se taky pousmál a ozval se chraplavým hlasem.

„No?“

„Líbilo se ti to?“ zeptala se nesměle a pak bylo chvilku hrobové ticho.

„Co myslíš?“ provokoval jí.

„Ty víš... tamto,“ pokračovala a byla rudá jako rajče.

„Musíš mi říct co,“ škádlil jí. *Řekla bych, že se vůbec nezměnil.*

„To, jak jsme se spolu líbali ve třídě a pak tamto vždyť víš,“ připomněla. Darren přikývl.

„No, to se mi líbilo samozřejmě. Škoda, že tam pak přišel Wade s klukama a museli jsme přestat,“ komentoval. „Protože kdyby nepřišli, určitě by se mi to líbilo ještě víc a tobě taky,“ dodal s úsměvem ve tváři.

„A co se ti líbilo nejvíc?“ vyzvídala.

„Ty se stydíš o tom mluvit a po mě chceš takový detaily?“ křenil se.

„Povídej,“ naléhala.

„No asi nejvíc se mi líbilo jak...“ začal, ale vyrušila ho Artemis. Vlezla k němu do pokoje a on nadskočil jak se jí lekl.

„Darrene, pojď se nasnídat,“ řekla mezi dveřmi a on se nafouknul.

„Neumíš klepat, mami?“ okřikl jí.

„Promiň,“ řekla a zavřela zase dveře. Darren si zase přiložil zrcátko k uchu.

„To byla tvoje mamka?“ vyzvídala Aria. Darren přikývl a povzdychl si.

„Já asi budu muset jít, Ario,“ zašeptal smutně.

„Nechoď. Prosím,“ škemrala.

„Zeptej se mámy a pojď na chvíli ven. Tak za hodinu, jo? V parku,“ řekl a ona přikývla.

„Udělám pro to všechno,“ dodala a pak se rozloučili. Darren jen zahodil zrcátko na postel a ještě se natáhl. Ale z obýváku se ozvalo:

„Pane Payne, zvedněte laskavě svou pubertální prdel a pojďte se nasnídat!“ křičel na něj táta.

„Vopruz...“ zašeptal si pro sebe a šel tedy za rodiči. „Co je tohle za buzeraci?“ prohlásil mezi dveřmi a otráveně si sedal ke stolu.

„Zklidni hormon, mladej a sedej,“ řekl Darnell a on už raději tedy mlčel.

„Ahoj,“ zdravila ho Aretha a přisedla si ke stolu.

„Nazdar žblabuňko,“ provokoval jí.

„Já nejsem žblabuňka!“ sykla a otočila se na mámu. „Mami, ať mi neříká žblabuňko,“ vztekala se.

„Děcka, klid,“ usmála se Artemis a položila před ně hrnek s čajem. „My s tatínkem vám chceme něco říct,“ prohlásila a Darren vytřeštil oči. Moc dobře věděl, že takhle začínají ty nejhorší věty, které mají mnohdy i trvalé následky.

„Když jsi naposledy říkala tuhle větu, vypadla z tebe o devět měsíců později tahle mořská okurka. Že nejsi zase v jináči, prosím řekni, že ne," řekl a tvářil se naprosto zoufale.

„No vlastně... jsem," odpověděla. Darren si zoufale povzdychl.

„To od tebe nebylo moc hezký, Darrene. Takhle mluvit s maminkou," okřikl ho Darnell a Aretha se culila, ani si nevšimla, že o ní řekl, že je mořská okurka.

„Až se narodí ségra, vyměníme jí za toho skřeta Darrena?" prohlásila Aretha a Darren na ní hodil vražedný pohled.

„Sama seš skřet. Možná to malý vymění za tebe," prohodil a Darnell s Artemis se na sebe jen zoufale podívali.

„No nic, já si půjdu lehnout a vy koukejte mamince pomáhat. Aretha s nádobím a s vařením a ty, Darrene, se alespoň chovej slušně. Jsi rozumnej kluk," usmál se na něj, poplácal ho po zádech, políbil Arethu i svojí ženu a šel nahoru do ložnice.

„Ok, budu se krotit. Ale jen jestli mi slíbíš, že když to bude holka, bude se jmenovat Azaela," prohlásil.

„Azaela? Proč Azaela?" zeptala se máma.

„To ti neřeknu, ty bys jí pak to jméno nedala," dodal.

„Jestli je to nějaká hambatá tanečnice, tak nedala, to máš pravdu," objasnila a Aretha vyprskla smíchy.

„Pornohvězda," zmínila Aretha a Darren na ní hodil bodavý pohled. Pořád se prudili.

„Tys mi to zkazila, žblabuňko," řekl naštvaně.

„Hele nechte toho a jezte!" okřikla je a tvářila se vyčerpaně.

„No vidíš, mami, a to chceš dobrovolně další. Copak ti nestačí tohle peklo?" pronesla Aretha, protože se nechala unést tou atmosférou, co Darren nakousl.

„Už sklapni!" řekl Darren a usmál se na mámu. „To bude dobrý, mami. Pomůžeme ti," řekl rozumně a ona mu dala pusu na tvář.

„Nevěř mu, tenhle milej úsměv má vždycky, když něco chce," vyžvanila a Darren do ní lehce kopl pod stolem. „Au! Vidíš?" žalovala.

„Ach jo," prohlásila Artemis a šla mlčky odnést nádobí do kuchyně.

„Ty jsi hrozná bonzačka," vztekal se.

„A ty zase blbeček," nadávala mu. Darren se zvedl a šel za mámou do kuchyně. Už se choval zase příkladně. A možná měla Aretha pravdu.

„Umyju to," řekl a hrnul se ke dřezu.

„A co je to, co po mě chceš?" zeptala se rovnou Artemis, když za ní Darren dorazil do kuchyně, a tak ochotně se nabídl, že jí pomůže.

„Nic. Nevěř jí, ona kecá. Neustále mě jenom provokuje," odpověděl.

„Lásko, ty jsi fakt v pubertě," řekla zírajíc na něj a jemně mu prohrábla jeho blond vlasy.

„Taky mě to nějak moc nebaví. Všechno je strašně otravný," odpověděl.

„Včetně tebe," zasmála se na jeho účet.

„Tsss," urazil se a začal mýt to nádobí. Máma se na něj jen usmála.

„Ještě tohle, díky," prohlásila Aretha a hodila mu do dřezu ještě své nádobí. Jejich mamka se pousmála, a když Aretha odešla z kuchyně, pohladila Darrena po zádech.

„Děkuju. Nechám ti pár drobných na něco na zub," zašeptala mu do ucha a dala mu pusu.

„Mami," zavolal na ní ještě, než stačila zmizet mezi dveřmi.

„Hm?" otočila se a čekala, co z něj vypadne.

„Chtěl bych pak jít ven s kamarádkou. Můžu?" zeptal se a ona se zarazila.

„S kamarádkou?" zopakovala. Darren protočil panenkami.

„Ne, nespíme spolu a ne díky, nechci kondomy, mám svoje. O bezpečným sexu vím všechno a rozhodně bych nechtěl dopadnout jako ty a táta, bez urážky. Nehodlám jí vodit domů a nebudu si jí v nejbližší době brát. Stačí mi jen s ní jít ven a pokecat si a tak. Takže si prosím ušetři to, co mi chceš říct," prohlásil a ona neměla slov.

„Chápu. Nechystala jsem se říkat nic. Dělej si co chceš, jsi skoro dospělý. Ale chovej se zodpovědně a ty kondomy si vezmi s sebou," řekla. Darren se začervenal a snažil se to něčím přebít.

„Jo a Azaela není pornoherečka. Je to sexy vražedkyně z knížky o sexy vražedkyni," dodal a ona se cestou do obýváku jen pousmála.

„Popřemýšlím o tom. Pak mi to dáš přečíst," řekla.

„To bys sis měla přečíst. Všechny jsi nás pojmenovala po tvých nejoblíbenějších postavách z knížek," dodal a Artemis se usmála.

Zatímco u Paynů bylo veselo, u Shadowwalkerů zas tak veselo nebylo. Wade plánoval na dnešek velké věci a nenechal se ničím rozptylovat. Nic netušící Estrella už ani neřešila, že její matka nebyla v noci doma a Rawena měla lehké výčitky svědomí. Ne tedy, že randí opět s ženatým mužem a nejlepším přítelem svého zesnulého manžela, ale štvalo jí, že o tom její synátor ví.

„Slíbils mi, že se mi budeš dneska věnovat," připomněla mu Estrella a on přikývl.

„Počítám s tím," usmál se na ní. Rawena je oba pozorovala. Byla ráda, že má Wade se sestrou tak dobrý vztah, ačkoli sám věděl, s kým jí měla.

„Dneska je Valentýn, máš nějakou přítelkyni? Nebo líbí se ti nějaká?" vyzvídala Rawena a Wade na ní hodil otrávený pohled typu, na co se mě to sakra ptáš.

„Ne," odpověděl stroze.

„Ne? A co Alyssa?" rýpla do něj Estrella, která mu zase četla myšlenky, když si je nehlídal. Ale on neměl v povaze se s ní špičkovat jako Darren s Arethou. On raději mlčel.

„Kdo je Alyssa? Nějaká rionka? Wade, říkala jsem ti, aby ses kolem rionek nemotal. Alespoň dokud nebudeš mít rozum," prohlásila Rawena a on se pousmál, protože mu nahrála na smeč.

„Tak za prvý, rozum mám. A za druhý, se mi Alyssa nelíbí a nechci s ní chodit. Estrella je jen zmatená, protože blbě spala. Na Alyssu jsem myslel z úplně jinýho důvodu," vymlouval se.

„Nene, představoval sis jí...“ začala, ale skočil jí do řeči.

„Ještě cekni a dneska spolu nebudeme!“ pohrozil jí a ona zmlkla.

„Na tom není nic špatnýho, že se ti líbí, Wade,“ zmínila mile Rawena. Chtěla ještě něco říct, ale Wade jí nenechal mluvit.

„No jistě, že není. Když víš co je přes čáru a víš kdy přestat,“ rýpal do ní a ona se na něj zoufale podívala. Ani jeden neměl v plánu před Estrellou nic řešit a oba si hlídali myšlenky.

„Jen si dávej pozor, nesnesla bych ostudu, a zvlášť když ta dívka není čistokrevného původu,“ dodala a on se začal smát.

„Ty jsi ale pokrytec,“ řekl najednou výsměšným tónem a překřížil si ruce na prsou.

„Estrello, běž k sobě do pokoje!“ řekla Rawena, ona bez řečí poslechla a odešla. Potom se Rawena podívala na svého syna.

„Já chápu, že jsi na mě naštvaný...“ začala, ale přerušil jí.

„Naštvanej? Já tě proklínám. Už jsem si říkal, že ti ten úlet odpustím, protože Estrellu miluju, ale tohle?“ zvýšil na ní hlas, což často nedělá.

„Citům nejde poroučet,“ zašeptala.

„Citům ne, ale chování a činům jo,“ vpálil jí.

„Odpusť mi to, Wade,“ škemrala.

„Neodpustím, protože jsi mi dala další záminku a já to takhle původně nechtěl. Jenom mě vytáčíš, protože neděláš věci, jak jsem si představoval,“ řekl už klidně. Rawena na něj vyjeveně zírala.

„Záminku k čemu? Lidi běžně nedělají věci, podle toho, jak si to představuješ. Za to se ti přece omlouvat nemusím,“ zmínila šokovaně.

„Záminku k tomu se definitivně rozhodnout, jestli mám radši tebe, nebo tetu Violu. A máš pravdu, nemusíš se mi za to omlouvat, jen se nediv, že každá akce má svou reakci,“ odpověděl sebevědomě.

„O čem to mluvíš? Proč do toho mícháš Violu?“ divila se.

„Neboj se, já ti to za chvíli vysvětlím,“ dodal tajemně a chystal se odejít.

„Jsi ještě dítě, nevíš o lásce a vztazích nic,“ prohlásila a on se zastavil uprostřed chodby a zasmál se.

„Že ne? Vím, že by sis na sex měla najít lepší partii než je Darnell Payne. Je ostudou derionů od doby, co zprznil rionku. Štěstí, že umřela. Je mi z tebe na nic, že zrovna taková čarodějka jako ty má za potřebí spát s tím hloupým bloňďákem. Copak ti už úplně přeskočilo? Než jsi to udělala bylas někdo a já tě měl rád. Teď bych tě radši neznal,“ procedil.

„Jak to se mnou mluvíš, Wade Eviliane Shadowwalkere?“ prohlásila šokovaně.

„Tak jak si zasloužíš. Budu si ode dneška dělat co chci. To já jsem pán domu, rozumíš? Já jsem Wade Shadowwalker korunní princ východního Derionu a ty jsi už jen vdova od Dallana Shadowwalkera, která píchá se ženáčem Paynem. Smiř se s tím,“ dodal a ona mu hned vrazila facku.

Wade na ní ukřivděně koukal, zatímco se držel za tvář. „To jsi přehnala," zašeptal ublíženě a chtěl odejít, ale přitáhla si ho k sobě kouzlem.

„Nemyslím si. Beze mě bys tu ani nebyl. Co trochu úcty a respektu ke svojí matce? Princi východního Derionu," řekla a udiveně si svého syna prohlížela.

„Respekt si musíš zasloužit a ty si ten můj rozhodně nezasloužíš," dodal a pohrdavě jí pozoroval.

„Od kdy jsi takový moralista?" křikla na něj.

„Nejsem, ale kdo chce psa bíti, hůl si vždycky najde, matko," usmál se.

„Zmiz mi z očí!" sykla na něj.

„Neboj se, dneska mě vidíš naposled," dodal a odešel k sobě do pokoje.

„Co tím jako myslíš? Vyhrožuješ mi? Jestli máš kam jít, tak prosím," křičela za ním.

„O útěku z domu nikdo nemluvil. To ty jsi ta, co se bude klidit z cesty," zašeptal si pro sebe a hned, jak vlezl do svého pokoje, kopl do stolu až do něj udělal menší díru.

„Do hajzlu!" vztekal se. Byl až neobvykle naštvaný. Vytáhl ze šuplíku svůj červený sešit, nalistoval zhruba tak 40. stránku a začal škrtat nějaké obrázky, výpočty, věty a jména. Potom se na to znovu podíval a četl i přes to, co zaškrtal.

Helion ✓

Wiera ✓

~~Viola~~ Rawena

No, řekla bych, že Rawenu zabít v plánu neměl. Tohle byla chvíle, kdy jednal prvně naprosto bezhlavě. Podle mě se nechal ovládnout vztekem. Jen hádám, protože v pubertě, kdy s vámi cloumají hormony, jste mnohem impulzivnější než normálně. Všechno vás vytáčí a jak řekla, tenkrát nevěděl, co je láska. Vsadím se, že teď by mluvil jinak.

Muselo to pro něj být potupné, když Darnella Payna nenáviděl a pohrdal jím a jeho matka ho takhle zradila – znova. Když to udělala prvně, začal jí nenávidět. Přišlo mu to vůči jeho otci hrozně odporné.

Wade svého otce miloval, respektoval a pomalu i uctíval. Strašně špatně nesl rozpad rodiny, protože pro deriona jeho krve byla rodina na prvním místě, a ještě když za její zánik mohl člen rodiny. Ani tak jí ale nechtěl mrtvou. Nicméně, když se s ním jeho matka znova spustila, už to nerozdýchal. Vztek mu zatemnil úsudek a on se bohužel pro ní rozhodoval rychle a ona v tom neviděla důvod k nějakému ospravedlňování před vlastním synem.

Darren se procházel s Ariou po zasněženém parku. Byla taková zima, že žádný jiný normální člověk by ven nevylezl. Myslím nezamilovaný člověk, který má kam se svou

drahou polovičkou jít. Drželi se za ruce a oba byli z přítomnosti toho druhého příjemně nervózní. Pak na chvíli se zastavili a dívali se na sebe.

„Niana – to je ta moje nejlepší kamarádka, o který jsem ti říkala, se mě ptala, jestli spolu chodíme. Co jí mám říct? Chodíme spolu?" zeptala se a on se pousmál. Byla tak roztomilá. Malá, blondýnka s dlouhými řasami a velkýma zelenýma očima.

„A chceš?" zeptal se a přiblížil se k ní, že jí políbí. Aria se na něj zamilovaně dívala.

„Chci," zašeptala. On se k ní tedy naklonil a něžně jí políbil na ty její plné rtíky.

„Tak to spolu chodíme," řekl hned, jak se od ní odlepil a věnoval jí další ze svých oslnivých úsměvů.

„Jsi úžasnej, Darrene," řekla s úsměvem ve tváři a přitulila se k němu.

„Jo? A v čem?" zeptal se.

„Protože jsi hrozně krásnej a roztomilej a já tě strašně miluju," přiznala a on se polekal.

„Miluješ mě?" zeptal se a ona se zamračila. Polekala se, že to teď mezi nimi celé pokazila.

„Sakra, řekla jsem to moc brzo?" zakuňkala rozpačitě. Darren to mezi nimi vnímal jinak, a tak teď byl trochu v koncích, ale zahrál to do outu.

„Ne, to nic. Jen jsem to nečekal. Ještě nikdy mi to nikdo neřekl," objasnil.

„Aha. A ty, Darrene? Miluješ mě?" zeptala se a dívala se mu do očí. Tak nadějeplně, až jí ty oči doslova zářily. On zazmatkoval. Jeho tep se zrychlil a jeho dech prohloubil. Necítil k ní tak hluboké city jako ona k němu, spíš se mu jen líbila a měl jí rád, ale věděl, že když jí to teď taky neřekne, že bude smutná a že se s ním možná i rozejde, a tak zalhal.

„Jasně, taky tě miluju," řekl nakonec a ona se celá rozzářila. Její úsměv se do široka roztáhl a pak ho objala a opřela si hlavu o jeho hrudník. Zvláštní, jak za tu dobu, než jsem ho poznala dospěl.

Ne tedy, že v tu dobu byl nějak vyspělý, to přišlo až později, ale je tu patrný rozdíl mezi tím, jaký byl, když mu bylo šestnáct a tím, kdy mu bylo sedmnáct. Taky tu byl i rozdíl mezi tím, když byl v pubertě poblázněný hormony, a když byl doopravdy zamilovaný. A ano, myslím do mě!

„Chtěla by ses zase líbat?" zeptal se najednou, aby řeč nestála a ona přikývla a stoupla si na špičky. Darren jí opatrně políbil a u toho se oba usmívali.

„To je zvláštní. Že mám přítele," prohlásila a chytla ho za ruku s propletenými prsty.

„Je to normální. Jsme přece už skoro dospělý," dodal a ona přikývla.

„To jo. Líbí se mi jak to zní," usmála se a mířili si to zase někam dál k městu. Oba si připadali hrozně důležitě. A taky to jejich líbání vypadalo komicky. Stáli naproti sobě ve tvaru štaflí do Áčka a slintali se. Žádné doteky, objímání, lepení se na sebe, prožitek, nic.

Já jsem ten den měla hrozně moc práce. Nějaký Valentýn mě nechával chladnou. Hlavně proto, že jsem ještě neznala toho bloňďatého hňupa a moji spolužáci byli všichni méně zajímaví než učebnice magie, kterou jsem tou dobou s sebou tahala všude jako Wade svůj červený sešit.

Učila jsem se na zkoušky a snažila jsem se vydělávat peníze. Vzhledem k tomu, že mi nebylo ještě ani patnáct a nikdo v okolí o zmizení mých rodičů dosud nevěděl. Taky jsem se o to intenzivně snažila. Bylo to dost komplikované. Musela jsem prodat i nějaké vzácné věci jen abych to do doby, než nastoupím do deRionského institutu vydržela. Tam se dá bydlet i přes prázdniny, kdyby bylo nejhůř. A naštěstí se nemusí hradit školné.

Už jsem se hrozně těšila na něco nového. Doma to bylo k nevydržení. To ticho a ta samota. Vždycky jsem se těšila do školy až se budu zase trochu socializovat, ale nikdy jsem tam neměla žádné kamarády. Všichni mě nesnášeli, protože jsem na ně byla až moc velká šprtka. Ale já nejsem šprtka! Nicméně jsem ještě netušila, jak na deRionském institutu budu slavná.

Wade seděl ve svém pokoji a věnoval se přípravě lektvaru. V kotlíku v krbu se mu vařila voda, kterou k přípravě potřeboval a u stolu krájel nějaká činidla. Přípravu moc dobře znal, nevařil ho poprvé ani podruhé. Svou duši už několikrát oddělil, nicméně to, co se chystal udělat dnes měla být premiéra, na kterou se relativně dlouho připravoval.

Po pár minutách za ním přišla Estrella. Klepala na dveře, ale přes hlasitou hudbu jí neslyšel. Poslouchal na jeho vkus neobvyklou desku. Něco jako pop. Zvláštní když kromě rocku a rock-metalu snad nic jiného ani neposlouchá.

„Wade, jsi v pořádku?“ zeptala se ho starostlivě a lehce se dotkla jeho ramene. Přišlo jí, že je smutný, protože se podivně krčil nad stolem, ale pravdou je, že se jen soustředil a příšerně se jí lekl.

„Bože, Estrello...“ prohlásil a sotva popadal dech. „Nemůžeš se za mnou takhle plížit. Kdybys to udělala Krustě, nakopla by tě,“ dodal. Ona se zahihňla.

„Naštěstí nejsi Krusta,“ opáčila a on jí dal za pravdu malým úšklebkem a přikývnutím. „Copak to děláš?“ zeptala se zvědavě a naklonila se mu přes rameno.

Wade jí nechtěl říkat co dělá, a tak trochu mlžil. „Lektvar,“ odpověděl upřímně. To jí jako odpověď ale nestačilo.

„Lektvar na co?“ vyzvídala.

„Oddělovač duší,“ řekl a usmál se.

„Oddělovač duší?“ vyštěkla a tvářila se šokovaně. Dokonce i otevřela pusu. „A k čemu to potřebuješ?“ pokračovala ve výslechu.

„Na něco do školy. Jsi nějaká moc zvědavá,“ zmínil.

„No, slíbils, že se mi budeš věnovat. Tak čekám,“ připomněla. Trochu to znělo jako rýpání.

Wade přikývl. „Vždyť jo. A co bys chtěla dělat?“ zeptal se a ona pokrčila rameny a sedla si k němu na postel. Pak bylo chvilku ticho. Wade se na ní díval a ona se dívala na něj. Nakonec Estrella prolomila ledy.

„Proč ses pohádal s mámou?“ zeptala se na to, na co se chtěla zeptat už dávno, ale on se o tom viditelně bavit nechtěl.

„To neřeš,“ odpálkoval jí. Ona tedy přikývla.

„Poslední dobou jsi na ní nějakej nabroušenej," zmínila.

„Hm," odpověděl.

„Štve tě, že má možná někoho jinýho než tátu?" pokračovala a on ztuhnul. Vždycky to pro něj bylo jako nožem do srdce, že tahle roztomilá černovláska, kterou nadevše miluje je vlastně dcerou toho bloňďatého kurevníka Payna, kterého tolik nenávidí. A že její máma miluje jejího biologického otce, který je navíc ještě ženatý s matkou jeho nejlepšího přítele.

Dostal strach, že by mu možná nikdy neodpustila to, co se chystá provést – udělat z ní sirotka. Sprovodit ze světa oba její rodiče, a ještě je využít pro svůj budoucí plán. A ještě ke všemu se chystal využít i jí.

„Wade, co je ti? Dneska jsi nějakej divnej. Možná je to tím, že jsi šel spát tak pozdě. Jsi unavenej, viď?" usmála se a snažila se v něm číst, ale přemáhal se, aby z něj nic nevyčetla. Taky se hned na to natáhl pro láhev, kde měl pro tyto účely odvar z Lamilky lesní, který kvůli Estrelle často pil. Sice mu to bránilo na nějakou dobu používat některá kouzla a telepatii, ale nemohl si dovolit to teď podělat nějakou svou nesoustředěností a ztratit k tomu všemu ještě jí.

„Jo, to bude tím. Jsem utahanej," odpověděl a znova se pro jistotu napil. Jí to samozřejmě neuniklo.

„Co to piješ? Mátovej čaj?" vyzvídala. On přikývl. Nechtěl jí říkat co to je, zbytečně by si uškodil. Její sladká nevědomost mu vyhovovala. V různých směrech.

„Hm, chceš taky?" zeptal se, ale odmítla.

„To nepiju," zakřenila se.

„Jen si dej, za brášku," naléhal a ona se tedy taky napila. Ten netrpělivě čekal až to polkne. Dvojí účinek je přece jen efektivnější. Alespoň měl teď jistotu, že je ten její signál na pár minut definitivně přerušený.

„Fuj, jak to můžeš pít?" zahihňala se.

„Zvykneš si a pak to miluješ," odpověděl a položil láhev zpátky k posteli.

„To nevím teda," dodala a plácla sebou na záda až jí celou pohltila jeho nadýchaná peřina.

„Jsem ráda, že nejsi ve škole. Ani nevíš jak je mi tu bez tebe smutno když tam jsi," zmínila a to byla další ledová sprcha. „Už bych taky chtěla chodit do školy. Měla bych tam tebe a vídali by jsme se..." pokračovala, ale on jí už vůbec nevnímal. Přemýšlel jen nad tím, jak tohle zvládne, když bude muset do školy. Přece nemůže nechat svou sestru samotnou po tom všem.

„Wade, ty jsi dneska vážně úplně mimo. Posloucháš mě?" šťouchla do něj.

„Jo, jasně. Bude to super až budeš chodit do školy. Budeme se vídat," zopakoval co si pamatoval a usmál se.

„Nechám tě být, evidentně na mě nemáš náladu," řekla smutně a zvedla se z postele, ale stáhl si jí k sobě zpátky.

„Promiň, už se ti budu věnovat. Slibuju," řekl.

„Tak jo. Připrav se na smrt! Zlechtám tě!“ prohlásila a začala ho šíleně lechtat, ale on skoro lechtivý nebyl. Jak kdy, jak kde a jak od koho.

„To já tebe,“ řekl a zpacifikoval jí jednou rukou a tou druhou jí šimral na břiše. Estrella se smála, že lapala po dechu.

„Stop! Stop!! Vzdávám se. Wade, vyhrál jsi, nech tohooooo!“ smála se tak, že až skoro plakala, a tak toho nechal a milostivě jí pustil. Chvíli se na sebe usmívali, ale on pak zase zvážněl. Evidentně ho ty myšlenky nenechávaly klidným. Tlačil ho čas, i když si nechával rezervu.

Když nám kdysi vyprávěl o tom, jak zabil svou matku, neřekl nám úplně všechno. Kdyby si teď měl vybrat, nejspíš by to kvůli své sestře nakonec neudělal. Jednalo se o rituál, který má striktní i časové podmínky. Wade jen změnil oběť z tety Violy na svou matku, ale jednou se do toho zamíchal, tak to musel dokončit.

A pravdou je, že byl na Rawenu a na Darnella tak naštvaný, že mu nedělalo tak velký problém je ke svému plánu využít. Tedy Rawenu, Darnella do svých nejbližších plánů tenkrát ještě nezahrnoval.

„Odskočím si,“ řekl a nechal Estrellu chvíli samotnou ve svém pokoji. Ona si lehla zpátky na postel a čekala, až se Wade vrátí, ale protože mu to trvalo a v kotlíku začala bublat voda, což jí rozčilovalo, tak se zvedla a procházela se po jeho pokoji jako by v něm nikdy předtím nebyla.

Estrella nikdy neměla v povaze nějaké slídění ani nic takového, ale když jí věci spadly k nohám, pak s tím neměla problém. No a zrovna něco takového se jí přihodilo, když zakopla o ohrnutý růžek huňatého koberce.

„Blbko, ještě se zabiješ,“ zasmála se, když už seděla na zemi a pod postelí zahlédla červený sešit, na kterém byl nakreslený krystal Srdce Derionu. Nepřemýšlela nad tím, že by to mohlo být tajné, protože Wade před ní neměl žádná tajemství, tedy vždycky si to myslela, a tak se podívala jen tak letmo do sešitu.

Bylo to zašifrované a všechno v číslech a v podivných znacích, nicméně některé věci tam byly popsány normálně. A právě takový jeden nezašifrovaný text začala číst:

Rituál bezmezné důvěry – oběti musí být plnohodnotní derioni, kteří mi bezmezně věří.

Tři nejméně důležití derioni – to ještě promyslím

Dušek – vždy půl hodiny před tím a skrýš je jasná, radši se o tom nerozepisovat.

Max rok a půl pauza, raději jen rok – nechám to na únor.

Správně šlo o černou magii, díky níž si čaroděj samozřejmě i očerní duši. Ale to ho nezastavilo. Nehodlal se zaprodat úplně, ale jen trochu. Navíc tak trochu vždy počítal s tím, že jeho duše nezůstane vždy na sto procent čistá. Anebo se snažil najít alternativu, aby svou duši zase vyléčil.

Myslím, že tenkrát neměl zájem o duši Percivala van der Voida jen proto, že ho už měl. Ale na to, co teď plánoval měl vlastní nápad a nechtěl na sebe zbytečně vztahovat pozornost. Rituál spočíval v tom, že musel zabít tři plnohodnotné deriony, kteří mu bezmezně věří v časovém rozmezí maximálně rok a půl mezi každou obětí a pak použít jejich krev přes složité kouzlo k transformaci do magické síly, kterou díky tomu mohl do sebe pohltit. A on už zabil dva, teď si pro to vybral svou matku.

S něčím takovým pak mohl konkurovat i Srdci Derionu. Jenže takto nabitá moc nevydrží věčně a platí se za ní duší. Je to sebedestruktivní, ale s tím on taky počítal. Doufal, že tou dobou už nějak získá krystal Srdce Derionu, o kterém se dočetl u Darrena, když uklízeli u nich doma na půdě. Nicméně tou dobou ještě netušil, jak jeho moc získá, ani, že pozná mě – čarodějku s právem na Srdce Derionu.

Všechno to byly jen okrajové plány. Až když mě poznal a viděl, že se s Darrenem k sobě máme, zformoval ten svůj dokonalý plán, který mu díky mně a Darrenovi ještě nevyšel. A o kterým zatím pořád nemáme tušení.

Ale on se ho rozhodně nehodlal vzdát a už vůbec ne, když byl tak blízko. Jak už sám řekl, nespokojil by se s polovinou, když může mít všechno. On nikdy! Byl vždycky takový, že buď všechno, nebo nic. A pro to všechno byl schopný udělat maximum.

„Co to děláš?“ vyděsil se, když viděl Estrellu si číst jeho červený sešit.

„Promiň, já... nevěděla jsem, že to je tajný. Nic jsem neviděla, ani tomu nerozumím,“ řekla a dala mu ho do ruky. Poprvé v životě měl nahnáno, ale uměl zachovat chladnou hlavu.

„Není to tajný, je to sešit kam si píšu poznatky o černý magii. Jen jsi na to ještě malá,“ vymýšlel si.

„Aha. Proto ten rituál bezmezný důvěry,“ zmínila a pousmála se.

„No, o tom bych moc nemluvil být tebou. Mohla bys mamku vyděsit,“ řekl a ona přikývla.

„No jasně, jsem jako hrob,“ zašeptala a on si oddechl, že toho moc nepřečetla. Byla totiž moc chytrá a zvídavá, a kdyby viděla co měl na další stránce, už by jí to nejspíš takhle snadno nevysvětlil.

Darren zatím vzal Ariu někam ke starému divadlu, kde byla stáj s koňmi a malý zapadlý seník. „Tady nám bude teplo,“ řekl, zatáhl jí dovnitř a zavřel za nimi dřevěné dveře na petlici. Pak si rozepl bundu a zase se k ní nakláněl, že jí políbí.

„Počkej, co když nás tu někdo uvidí?“ zeptala se.

„Ale neuvidí. Tak pojď nahoru a když tak se schováme do sena,“ usmál se a lezl na žebřík. Ona na něj zespodu jen zoufale zírala.

„Když já se bojím výšek,“ přiznala po chvilce.

„Tak se mě chytni a já tě vytáhnu," řekl, ale jí se jeho plán moc nezamlouval.

„Neumíš levitační kouzlo?" zeptala se, ale zavrtěl hlavou.

„Ne, ale kvůli tobě se ho pak naučím, slibuju," zaculil se a podával jí svou ruku. Ona se ho tedy chytla a on jí pak vytáhl nahoru, jako by byla jen hadrová panenka. „Ani to nebolelo," zmínil hned, co jí dostal nahoru k sobě a pomáhal jí svlékat její bundu.

Potom jí povalil do sena a začal jí zase vášnivě líbat div, že jí nestrkal jazyk až do krku. Dost se k ní měl. Neustále jí oslintával a osahával. A ona se nechala, dokud jí rukou nevjel pod kalhotky.

„P-počkej, Darrene. To ještě ne," řekla.

„Takže ty mě můžeš a já tebe ne?" usmál se a pokračoval, ale ona to myslela vážně. Odstrčila jeho ruku.

„Ne, Darrene, tam ještě ne!" řekla striktně.

„Já myslel, že to chceš," komentoval sklesle a nejistě se na ní díval.

„Jo chci, ale teď ještě prostě ne," odpověděla. On jen zoufale vydechl a sedl si kousek od ní.

„A co chceš teda dělat?" zeptal se celkem otráveně. Zřejmě si myslel, že něco bude, když tak moc chtěla s ním ven a do soukromí.

„Můžeme si povídat, mazlit se, líbat se a všechno to kolem," navrhla. Darren se na ní jen otočil a pak tedy trochu pookřál.

„To bys mě ale musela nechat se tě dotknout," procedil suše.

„Můžu se dotýkat já tebe. Říkal jsi, že se ti to líbilo," připomněla a usmála se na něj.

„Jo to jo, líbilo, ale taky by se mi líbilo si hrát s tebou. No tak, Jeskyňko, pusť Smolíčka pacholíčka do svojí jeskyňky. Budou to jen dva prstíčky anebo jen jeden," přemlouval jí a jemně jí u toho žužlal ucho.

„Oh, Darrene... prosím ne," zopakovala, a to v něm tu náladu definitivně zabilo.

„Ok," řekl, sundal z ní ruce šmátralky a díval se stranou. Ten byl viditelně zklamaný a snažil se to na sobě nedávat tolik znát a jí to bylo viditelně líto.

„Promiň. Ale já to jen nechci uspěchat, víš?" řekla.

„Chápu, že se ještě asi bojíš, ale já bych s tebou nespal, jen jsem to chtěl zkusit. Však víš, ty věci kolem. Jsem na tom stejně jako ty, ještě jsem to s nikým nedělal," zmínil.

„Jo, ale víš… Bojím se, že by to bylo třeba nepříjemný. Máš velký prsty. A taky se stydím," přiznala a on se zasmál.

„Tak to pak chápu proč se mnou nechceš spát, když se bojíš mých prstů. Já tě nechtěl do ničeho nutit. Jen jsem myslel... víš jak jsi po mě vyjela a dělala jsi mi ty věci... myslel jsem, že už jsi na to připravená. A jsem si jistej, že jazykem by tě to nebolelo. Tak nic, zapomeneme na to," dodal a zvedal se, že sleze dolů.

„Kam jdeš?" polekala se.

„No půjdeme, ne? Nebo sis to rozmyslela?" ujišťoval se. Zdálo se, že jí nedává moc na výběr. Hrátky, nebo ne hrátky a konec. To je ale blboun.

„Jo, jak chceš," řekla nakonec smutně a zvedla se, že tedy půjde. On se na ní tak empaticky díval.

„Co jsem řekl?“ zeptal se. Ona pokrčila rameny. Chvíli bylo ticho a následovaly asi dvě stejné otázky a tři stejné odpovědi „nic“. Darren si pak zoufale povzdychl, což Ariu vyděsilo.

„Nechceš se rozejít, že ne?“ zeptala se se strachem v očích a on zavrtěl hlavou.

„Nechci,“ odpověděl.

„Tak jo,“ prohlásila hned na to. Darren k ní zvedl oči a nechápavě se na ní podíval.

„Co tak jo?“ divil se její reakci.

„Můžeš si sáhnout,“ rozmyslela se a jemu se úplně rozzářily oči.

„Fakt?“ zeptal se a ona přikývla.

„Ale pojď ke mně a nejdřív mě chvíli líbej,“ poručila mu a on se zahihňal.

„To je jak nějaká bojovka,“ křenil se a hned jí zase povalil do sena a muchloval se s ní jak si přála.

„Chtěla jsem říct, že máš smůlu, Smolíčku, ale nechtěla jsem tě naštvat,“ zmínila mezi polibky a on se pousmál.

„Všimla sis, jak jsem to chytře prohodil? Jeskyňky se přece původně dobývaly ke Smolíčkovi, děvky nadraný,“ komentoval a ona se zahihňala.

„Tak si sáhni,“ zašeptala mu do ucha a on jí tedy poslechl a pomalu jí vjel svou rukou do kalhotek.

„Ty jo, už teď jsem z tebe úplně tvrdej,“ prohlásil nadšeně a ona zrudla. „To je super,“ culil se a zvídavě jí ošmatával.

„Tak můžeš ještě níž,“ dodala tiše a on jí bez mrknutí poslechl.

„Taky mi na něj sáhni,“ škemral a rozepínal si džíny. Její srdce bušilo jako šílené. A zrůžověly jí tváře.

„Ty se svlíkáš?“ divila se.

„No přes ty vrstvy to jde blbě,“ zaculil se.

„Já jen... um...“ zakoktala a celá zrudla.

„Nestyď se. Mě se moc líbíš,“ řekl a položil si její ruku na rozkrok. Ona se ho tedy chvíli dotýkala, ale když jí začal hladit, tak se přes ty příjemné pocity na něj přestala soustředit. A tiše mu vzdychla do ucha. Je fakt, že on se taky radši soustředil na ní.

„Líbí se ti to?“ ujišťoval se a ona přikývla. „Můžu to zkusit? Budu opatrnej,“ řekl a ona tedy souhlasila.

„Tak jo, ale jen jeden,“ usmála se a on na nic nečekal a opatrně do ní vsunul svůj prostředníček.

„Ah,“ vzdychla a dívala se mu u toho rozpačitě do očí.

„Ach bože, Ario, to se mi strašně líbí,“ zašeptal a díval se na ní s vážným výrazem ve tváři. A pak jí začal u toho něžně líbat. „Bolí tě to?“ polekal se, když ho chytla pevně za tričko.

„Nebolí,“ usmála se a jemně si zatlačila na jeho ruku, aby pokračoval.

„Přinesl jsem s sebou i ochranu, kdybys chtěla... chceš?“ zeptal se a ona se vyděsila a odstrčila ho od sebe.

„Ne! Měli by jsme s tím okamžitě přestat,“ řekla a začala se upravovat.

„Co blbneš? Řekl jsem něco?“ divil se její reakci.

„Já... už půjdu,“ dodala a oblékala se.

„Ale no tak, Ario. Já se jenom zeptal. Nechtěl jsem tě vyděsit ani na tebe tlačit,“ vysvětloval zoufale.

„Ahoj,“ řekla chladně, vlezla na žebřík a bez problémů jako by jí šlo o život seskočila dolů.

„Ario,“ volal na ní ještě, ale neodpovídala a utekla mu. „Sakra!“ vztekal se a pak se natáhl do sena a přemýšlel nad tím, co se stalo. Vypadal jako hromádka neštěstí.

Estrella se rozhodla Wada zpovídat. To mladší sestřičky dělají, ne? „Wade, jak je to s tou rionkou Alyssou? Líbí se ti?“ vyzvídala a on zase úplně ztuhnul. Zřejmě to bylo tajemství, které nechtěl, aby někdo věděl.

„Jak jsi na takovou blbost vůbec přišla?“ zasmál se křečovitě.

„Myslel jsi na ní a představoval sis jí nahou. Promiň, občas to neovládám a prostě ti nakouknu do hlavy neúmyslně,“ odpověděla a on se pousmál.

„Občas si představuju holky nahý, nejen Alyssu. Nemusíš se bát, že by se mi nějak extra líbila,“ objasnil.

„Ale když se mamka ráno ptala, jestli už někoho máš, myslel jsi na ní. Víš? Proto se ptám, Wade,“ zmínila s úsměvem, ale on se zamračil.

„Nech toho, Estrello. Do toho ti nic není,“ řekl suše.

„Promiň. Já vím, že ne. Jen bych si přála, aby sis někoho našel. Bylo by hezký mít novou starší kamarádku,“ opáčila.

„To Alyssa určitě nebude,“ dodal suše.

„Proč ne?“ vyzvídala.

„Nemám jí rád. Je hrozně hloupá a otravná. Pořád za mnou leze. Spíš jsem myslel...“ vysvětloval a ona ho přerušila.

„Chtěl bys s ní mít jenom sex, je to tak?“ zeptala se a on na ní koukal takovým dost neidentifikovatelným pohledem.

„Teda nikdy mě nenapadlo, že se budeme bavit o takových věcech. Na to jsi ještě malá. A jestli jsi zvědavá, řeš tyhle věci s mámou. Asi nejsem ten pravej na tenhle typ rozhovoru,“ odpověděl.

„Líbí se ti tak, nebo ne?“ pokračovala.

„Jo, stačí?“ odpověděl stručně a ona se zarazila.

„Takže jí zkusíš sbalit?“ zeptala se, on se zasmál a zavrtěl hlavou.

„Ne, balit jí fakt nebudu. A ani s ní spát nebudu. To je složitý, tomu bys nerozuměla,“ řekl a bylo na něm vidět, že se o tom už dál nechce bavit. Ale nedokázal na svou sestru být ošklivý ani jí lhát, takže spíš jen doufal, že se ho nebude ptát na nepříjemné otázky.

„To fakt nechápu. Ještě bych pochopila, že bys s ní chtěl dělat jenom nějaký věci, ale když se ti na to dostatečně líbí, proč bys do toho nešel, to už nechápu,“ komentovala.

„Tak už to tady ukončíme, ne?“ usmál se rozpačitě, ale Estrella se k tomu neměla, což ho vytáčelo.

„Ty jsi nervózní? Stydíš se se bavit o sexu?“ smála se mu.

„Já... ne, nestydím. Jen je to divný se o tom bavit s tebou,“ odpověděl a přejížděl po místnosti očima a marně hledal něco, co by mohl udělat, aby se z toho nepříjemného tématu vysoukal, ale nic nenacházel.

„Ani ne. Neptám se na žádný detaily,“ procedila klidně. Wade se pousmál.

„To je dobře, protože o tom bych se s tebou ani nebavil,“ dodal.

„Dobře, nechám toho, ale musíš mi odpovědět na poslední otázku,“ prohlásila a křenila se. Wade protočil panenkami.

„Bože, tak ať už to máme za sebou,“ řekl a díval se na ní netrpělivě.

„Už jsi to dělal?“ zeptala se a on úplně ztuhnul. Tuhle otázku upřímně nečekal. Wade byl na rozdíl od Darrena v tomhle trochu zkušenější. Ale faktem je, že za to jsem mohla já, že jsem ho nechávala tak dlouho čekat. Wade měl zkrátka asi větší štěstí na holky, které se nebály experimentovat.

„Jo a tečka,“ řekl a ona vykulila oči.

„A s kým?“ pokračovala.

„Říkala jsi poslední otázka. Na tohle už odpovídat nemusím a ani nebudu. Je to divný,“ zmínil a ona přikývla.

„Když mě se líbí jak se červenáš,“ hihňala se.

„Nečervenám se vůbec. Téma sex je úplně běžná věc. Jen ne dostatečně na to, abych se svěřoval svojí o šest let mladší sestřičce,“ dodal a ona přikývla.

„Promiň,“ zašeptala a on vydechl.

„To je dobrý. Já chápu, že jsi teď v tom věku, kdy tě to zajímá, ale jak říkám tohle bys měla řešit s mámou. Však znáš hlavní rozdíl mezi mužem a ženou, ne? A já rozhodně nejsem žena,“ zmínil s úsměvem a ona zase přikývla.

„Jo, to už znám. A máš pravdu, už se o tom nebudeme bavit,“ zaculila se a pak bylo ticho. „Takže... děláš lektvar do školy?“ změnila téma a on přikývl. „Máma mi slíbila, že mě taky naučí něco napřed do školy. Ale bude na mě mít čas až v sobotu,“ řekla a on úplně zkameněl. Trpěl výčitkami za činy, které zatím ještě nespáchal.

Otočil se na ní a tak zvláštně se na ní podíval. „V sobotu?“ zeptal se. Estrella přikývla a usmála se. Vypadala nadšeně, že se něco naučí. Tohle měli asi oba společné.

„No, má teď prý hodně práce,“ dodala.

„Estrello, máš mámu hodně ráda, viď?“ vyzvídal. Ona se na něj podívala trochu zvláštně.

„Co je to za otázku? Jasně, že mám. Je to moje máma. Ty snad ne?“ zeptala se, ale on jí místo odpovědi jen strnule zíral do očí.

„Měla bys jít, musím se soustředit na ten lektvar do školy,“ řekl a sedl si zpátky ke stolu.

„Dobře, tak jo. Chápu, můžu si za to sama s těma svýma otázkama. Jinak bys se mnou byl dýl, viď?“ zamračila se. Wade zavrtěl hlavou.

„Tím to není. Vážně toho mám moc. Pak se za tebou stavím,“ dodal a ona si to tedy mířila ke dveřím a hned u nich se zastavila.

„Jo a mám ti vyřídit, že teta Viola nakonec nepřijede. Něco jí do toho přišlo," zmínila a zavřela za sebou dveře. To ho celkem překvapilo. I když už své plány předtím pozměnil.

A hned jak za sebou Estrella zavřela dveře, natáhl svou ruku proti klice a kouzlem je zamkl. Potom popadl svůj rudý sešit a povzdechl si. A když ho otevíral, pár kapek jeho slz ukáplo na papír a rozpustilo několik vět napsaných zlatým inkoustem.

Wade si otřel slzy do rukávu svojí černé mikiny, vzal si do ruky pero a začal plánovat. Už nebylo cesty zpátky. Teta Viola změnila zcela nečekaně plán – jeho plán. A i když se před chvílí ještě rozhodoval, teď už měl jasno. Neměl moc na výběr. Pokud by něco neudělal už dnes v noci, přišel by o celou svou duši jednou pro vždy, a to odmítal riskovat.

Navíc kolem sebe víc plnohodnotných derionů, kteří mu věří a on je nemá v lásce neměl. Raději by obětoval starého Payna, ale o jeho důvěru přišel ve chvíli, kdy na jeho syna přičaroval démona. Takže už zbývala jen Rawena.

Toho večera, když akorát Wade vypil ten hnusný lektvar, nad jehož přípravou strávil skoro celý den, se podíval na hodinky a zamračil se – byl čas. Estrella klepala na dveře jeho pokoje jako na zavolanou. Nicméně, tam šla z jiného důvodu.

„Wade? Nesu ti valentýnky," culila se a on jen protočil očima. Nesnášel ten svátek, při kterým se ho dívky snažily otrávit nápojem lásky.

„Ježiš, na to jsem úplně zapomněl. Klidně to vyhoď, beztak je ve všem poživatelným nápoj lásky," řekl suše a ani se na ní nepodíval. Ona mu na postel vysypala celý obsah košíku a šla zase ke dveřím.

Wade se zvědavě otočil, když uslyšel to množství haraburdí dopadat na jeho postel a zatvářil se celkem překvapeně. „Buď rád, já nedostala ani jednu," zmínila celkem sklesle.

„To ti upřímně závidím. Vždyť je to svátek na nic," dodal a nechal jí odejít. Nebyla správná chvíle na to, co měl v plánu. Ještě musel vydržet, a tak si zatím prohrabával ty valentýnky.

Jsi můj sen. Miluji Tě od první chvíle, co jsem Tě viděla.
PS: Vím, že nejíš sladké a ani bych ti nechtěla ničit Tvoje sexy tělo,
a tak jsem Ti upekla proteinové sušenky se sýrem. Mají šnečí chuť.

PS2: Neboj se, není v tom nápoj lásky.
Jsi nejlepší <3

S láskou Lila

Wade se jen zakřenil. „Já se přece nebojím," odpověděl, zahodil dopis na druhou stranu postele a očichával šnečí sušenky. „Hm," pousmál se a do jedné kousl. Ta chuť ho překvapila, a tak jí snědl, sáček zase pečlivě uzavřel a šoupl si ho do šuplíku ve stole.

Potom pokračoval ve třídění a všechny sladkosti házel automaticky do koše včetně dopisů, které k tomu byly přilepené a pak si symbolicky očistil ruce, jako by to bylo špinavé – takové to gesto, vypořádání se s něčím nepodstatným. No a vrátil se zpátky ke stolu, ale koutkem oka viděl na dopise v koši jméno Alyssa. Takže se pro to natáhl zpátky a netrpělivě trhal obálku.

Princi Wade,
dneska je to třetí Valentýn od doby, co jsem Tě potkala na Valentýnském koncertě ve světě lidí. Do dneška mě zajímá, co jsi tam dělal a jak ses tam vlastně dostal, ale nepíšu Ti, abych Tě zpovídala. Jen jsem Ti chtěla říct, že od té doby se mi hrozně líbíš. Okouzlil jsi mě svým pohledem, šarmem a úsměvem.

Vím, že nejsem jediná, protože jsi vážně sexy a je Tebou posedlá půlka školy... no a pravděpodobně si to ani nepřečteš a rovnou to vyhodíš, takže to můžu říct všechno zpříma. Nechci Tě uhánět ani být vlezlá, ale jen Ti to sdělit a připomenout Ti, že jsme se tenkrát docela bavili. (Tedy těch pár slov, které jsi mi věnoval).

Nikdy na ně nezapomenu. Řekls jen, že mám hezké vlasy a sundal jsi mi z nich nějaký kus ozdoby, která se mi do nich zapletla při oslavách. Bylo nám snad jen čtrnáct, ale cítila jsem se dospěle. (Než se mi zase za zadkem zjevili rodiče).

Jsi má první láska, Wade. Taková ta, co nádherně bolí, a ze které je víc slz smutku než radosti, ale i tak se díky Tobě cítím výjimečně. Vím, že je to jednostranné. Ale i vím, že se Ti alespoň trochu líbím, takže...

Vzpomínáš si na tu písničku, co hrála v zasněženém Oak parku vloni na Vánoce? Jmenovala se Only one king a tahle část, kterou zpívá ten zpěvák mi Tě hrozně připomíná. Je to něco, co bys o sobě řekl i Ty sám:

... There's only one king, and that's me
Yeah, it's going to be me, you'll see…

Seděl jsi na lavičce, pil jsi ananasový džus a nádherně ses na mě usmíval. Přišlo mi, že ses s ní docela ztotožňoval a přišlo mi to tak správně, protože jsem se pak dozvěděla, že jsi vznešeného rodu – princ. Nikdy předtím jsem žádného opravdového prince ani neviděla. (U nás se to neřeší už vůbec).

Když jsem byla malá, vždycky jsem si přála prince a taky jsem chtěla být princezna. Naštěstí jsme se pak setkali ve škole a pak o rok později, kde jsem se na Tebe stejně neodvážila promluvit, protože jsi byl s Darrenem a já vás nechtěla otravovat. Ale teď už jsme dost staří na to, abychom randili.

Vím, že jsme spolu za ty dva roky vůbec nepromluvili. Tím nechci říct, že je to Tvá vina, protože máš asi jiné starosti, než trávit čas s nějakou zamilovanou holkou. A já se taky kdysi hrozně styděla, ale i tak to zkusím. Nemám co ztratit. Takže... nešel bys se mnou na rande, Wade? Na takové to opravdové rande, které je zakončené sladkým francouzským polibkem?

PS: Jsem ještě panna a to i v líbání.
Tvoje Alyssa ♥

Wade se zakřenil a položil dopis na stůl. „Zas v tolika věcech ses nespletla, Alysso. Prvně, nemám čas se zahazovat s nějakou zamilovanou holkou. Za druhé, s tou písničkou jsem se opravdu ztotožňoval, protože jsem jí napsal. No a za třetí, ne nikam bych s tebou nešel!" dodal suše a natáhl se na postel, jako by ho to celé hrozně vyčerpalo.

„A proč sis přečetl a nechal zrovna její valentýnku, Wade?" zeptala se Estrella, která se mu zjevila v pokoji a zase mu četla neúmyslně myšlenky. On se jen mlčky napil odvaru z lamilky a usmál se na ní.

„Chodí se mnou do třídy, byl jsem zvědavej," odpověděl a ona se usmála.

„Aha," dodala a odešla zase k sobě. Nejspíš si to jen štrádovala kolem jeho pokoje a Wada to vykolejilo. Každou chvíli se díval na hodinky a čekal jen na to, až Estrella usne. Jenže se k tomu neměla, a to ho celkem znervózňovalo.

A tak se zase zvedl z postele, vyhrabal z krabice pod ní nějaký tmavě-modrý elixír, nasypal do něj špetku nějakého modrého prášku, který měl v krabici u toho a lehce s ním zatřepal.

Věděl, že na nikoho, kdo má její telepatické schopnosti a taky na nikoho ze Shadowwalkerů tyhle jednoduché elixíry na spaní tak snadno nezabírají, ale byl zoufalý a rozhodl se to zkusit s posilující přísadou. Koneckonců, Estrella není Shadowwalkerová, a tak by to mohlo alespoň trochu zabrat. Už s tím vážně potřeboval začít.

„Essie," zavolal na ní a ona za ním okamžitě přiběhla jako pejsek.

„Ano, Wade?" usmála se na něj, když se zjevila mezi dveřmi.

„Dej si se mnou čaj. Trochu se nudím a myslel jsem, že by jsme si teda třeba mohli povídat. Odpovím ti na cokoli," řekl, aby jí navnadil a ona se radostně zaculila.

„I na otázky o Alysse?" ujišťovala se a on přikývl. „Tak jo," řekla a natáhla se pro hrnek s čajem, který jí akorát naléval. Tušil, že pokud to zabere, tak usne dřív, než se zeptá na druhou otázku. A pokud ne, řekne mu, že je unavená a půjde si lehnout sama. Nešlo prohrát.

No a tak Estrella začala. Byla zvědavá a musela využít toho, že jí Wade slíbil, že jí na všechno odpoví. „S kým bylo tvoje poprvé?" začala rovnou zostra a on se pousmál. Možná jí podcenil.

„Není to jedno? Stejně jí neznáš," opáčil suše a Estrella zavrtěla hlavou.

„To ne, ale až nastoupím do školy, budu vědět, která si získala srdce mýho brášky," culila se a Wade vyprsknul smíchy.

„Srdce," zopakoval a zakřenil se. Estrella se taky zahihňala.

„Tak penis," opravila se on se zakuckal.

„Už zase? Myslel jsem, že se budeš ptát na Alyssu," usměrnil jí.

„Hm a co je s ní? Řekni mi to sám," odpověděla zkušeně. Wade nad ní s úsměvem zavrtěl hlavou.

„Ty jsi vyčůraná. Pij ten čaj, studenej je hnusnej," řekl a ona ho poslechla a napila se.

„Jsi do ní zamilovanej. To poznám," prohlásila a ospale si zívla. Wade si jí prohlížel a analyzoval vliv toho lektvaru, ale všimla si toho. „Proč na mě tak koukáš?" divila se.

„Jen tak, lezl po tobě pavouk," řekl suše a smetl jí svou rukou imaginárního pavouka z ramena.

„Díky," usmála se a zase se napila. „Wade, ty mi to nebudeš vymlouvat?" zeptala se ho po chvilce ticha a on se zamyslel. Celkově mu bylo jedno co si myslí, ale nechtěl jí lhát. Ale taky chtěl konec těch jejích vlezlých dotazů na jeho milostný život.

„Ne. Mysli si co chceš," řekl, kopl to do sebe a položil hrnek na stůl. Ona udělala to stejné se svým čajem a natáhla se na jeho postel.

„Ta Alyssa ale musí být kočka, když na ní tak myslíš," zmínila z ničeho nic.

„Co tím jako myslíš? Ty mi teď čteš zase myšlenky?" vyzvídal rozpačitě, ale zavrtěla hlavou. Chtěl si jen ověřit, jestli na ní Lamilka zabírá. Ale taky byl pěkně vyčůraný. Až tak, že by to normálního člověka v životě nenapadlo. Používal takové kličkování mezi psychičnem a fyzičnem. Správně položené otázky a pohotové reakce, aby smetl podezření. Fakt to na něm bylo obdivuhodné.

„Teď ne. Nějak to ani nejde. Že ty si je hlídáš?" zaculila se a zavřela oči. Ještě aby to šlo, když jí chudinku zdrogoval vším možným. Čajem z Lamilky, elixírem s posilující přísadou, které tam dal dvakrát tolik, než je povolená dávka pro malé dítě. Wade, ale věděl co si smí dovolit a co ne. Jeho sestra byla velmi vyspělá na svůj věk. I on takový byl v jejím věku. Jsou oba mentálně tak o tři roky napřed.

No a pak byl úmyslně zticha, protože si všiml, že na Estrellu ten čaj začínal zabírat, a tak jí nechtěl probouzet svým hlubokým hlasem. Jen jí dal lehce vlasy z očí a pohladil jí po tváři. Což dělal hlavně proto, aby si ověřil, jak moc tvrdě spí, a jestli ještě vnímá.

A když si byl jistý, že nevnímá, pousmál se tím svým spokojeným výrazem ve tváři, že se mu daří plány a jemně s ní šoupl, aby ležela na zádech. Potom jí zajel svou studenou rukou pod tričko k hrudníku a přiložil svou dlaň nad její srdce.

„*Accipe animam meam*," zašeptal a tím jí předal část své duše, která se k ní dostala přes jeho ruku jako by duše proudila nějakými pomyslnými žilami, a přes kůži se jí vstřebala rovnou do místa, kde se duše ukládá. Do hrudníku.

Nicméně, takhle to nebylo. Bylo to pouze kouzlo na přenesení, takže duše z těla nikterak nevystupovala a ani nebyla vidět. Wade Estrellu v podstatě použil jako nádobu na svou ještě nezkaženou duši nebo jen lehce poznamenanou duši. Ona byla jediný člověk, u kterého byla jeho „čistá" duše v bezpečí minimálně na deset let, a ke kterému měl neomezený přístup díky bezmezné důvěře.

Dříve svou čistou duši ukládal do nádob. Nebo se ještě dá uložit do předmětů, ale rozhodl se pro to raději využít Estrellu, která je jako nádoba spolehlivější, a ještě její čistá duše jeho lehce poskvrněnou vyčistí. Sice je kouzlo mnohem náročnější a spotřeba magické energie na něj mnohem větší, ale v tomto případě se větší investice vyplácí.

Něco takového nepřítele jen tak nenapadne, protože to kouzlo si před týdnem vymyslel sám, a i kdyby to někoho napadlo, získat čistě jeho duši z člověka, ve kterém

se dočasně promíchá s duší hostitele, je pro někoho jiného než pro vlastníka duše naprosto nemožné. A taky k tomu měl i další důvody.

Potom se natáhl pro krabici pod postelí, kde neměl jen lektvary, ale i nádobky se svou duší, kterou již dvakrát kdysi kvůli rituálu oddělil. Jedna byla původní úplně čistá, druhá lehce poskvrněná, ale stále méně poskvrněná než jeho aktuální část duše, kterou předal Estrelle.

Udělal si z dlaně mističku, otevřel nádobky a obě části si vylil do dlaně. Vypadalo to jako mlha a zároveň čirá tekutina. Takhle nejspíš vypadá duše typu Shadow. I když nevím, tohle by věděl Darren. Ten ví všechno o chemii a o úschově takových věcí. Možná ta tekutina byl jen roztok, který měl duši udržovat a chránit, a ta šedá mlha byla duše? Těžko říct.

Ta hmota se chovala v podstatě jako voda v místnosti s nulovou gravitací. Říkám v podstatě, protože ne tak úplně. Nechala se nalít do jeho dlaně, ale nijak nepromočila jeho kůži, protože pár milimetrů nad jeho dlaní levitovala. A ačkoli lemovala jeho dlaň, nedotýkala se kůže. Hádám, že vlivem tepla.

No myslím, že Wade by vám to vysvětlil lépe jako fyzik, ale takhle to ode mě musí stačit. Nikdy jsem duši z těla nevyndávala a nikdy jsem jí neviděla ani naživo, a ve fyzice jsem na rozdíl od něj jen lehce nadprůměrná.

Zkrátka mezi prsty mu neprotekla a ani se nerozprskla po místnosti. Pak zamumlal nějaké další kouzlo v latině a ta hmota se mu vsákla do dlaně, jako voda do suché půdy. Krátce na to se podíval na svou dlaň a sám se podivil, že je suchá a bez poskvrnky. Myslím, že takové pokusy dělal taky poprvé.

Potom tou stejnou rukou znovu zajel Estrelle pod tričko na hrudník a zopakoval to první kouzlo. Protože, duše, kterou teď přijal zpátky se ještě nestihla vmísit do té jeho jemně zkažené, takže na to měl jen pár minut, než se tak stane. A tak do ní všechnu tu, co přijal přenesl a spokojeně se usmál. Pohladil jí po vlasech, políbil jí na čelo, popadl svůj lovecký nůž a mířil si to dolů za svou matkou.

Darnell Payne byl akorát v nočním baru před zavíračkou. Byl to jejich firemní bar, kam občas zašel na kafe a na odpočinkovou pauzu, když měl zrovna noční. Měli otevřeno, ale jen do desíti. To mu nevadilo, oficiálně se zašíval ve firmě jen proto, že čekal na noční schůzku s Rawenou, jak se dohodli nedávno. A ne, nechtěl trávit Valentýna se svou těhotnou manželkou.

A navíc, už to bylo dohodnuté. Tím se nejspíš i hájil. Těžko říct co ti dva kromě Estrelly měli společného. Že by takový ten zakázaný pocit? Přece jen jejich rody byly tolik odlišné. Skoro bych řekla, že byly přímo protiklady. Ačkoli v přátelském slova smyslu.

Bylo jasné, že Paynovi a Heartovi patřili k sobě na první pohled. Shadowwsoulovi a Shadowwalkerovi jak by smet. Shadowwalkerovi a Whisperovi, Shadowwalkerovi a Mortenzovi... ale rod Paynů s rodem Shadowwalkerů byl celkem tabu. Asi jako s Naxxremisovými či s riony. To i díky Blackheartům Heartovi měli k Shadowwalkerům

blíž, ale Paynové nikdy. A pokud si dobře pamatuju, Darnell Payne se dostal do více takových tabu vztahů.

Abych to vysvětlila přesněji, křížit se s protiklady bylo velice absurdní. Tyto rody spolu neměli nic společného. Oba měly velmi silné geny, ale protikladné. A takové se mezi sebou nemají míchat. Nevím sice proč, ale řadí se to mezi společensky nekorektní, a zvlášť pokud by se tyto rody zavázaly svazkem manželským, či by spolu měly děti.

Nejspíš proto, že jejich potomstvo může být pouze po jednom z rodičů, a to téměř stoprocentně. A taky se zkřížením protikladů tvoří podivnosti. Nemají se sice spolu křížit, nicméně to neznamená, že nesmějí.

Každopádně to ani jednoho z nich viditelně netrápilo. Měli spolu dospívající dceru a stejně se scházeli. Estrellu, která je spíše Shadowsoulová než Paynová. *Možná proto jí Wade přijal?*

Byla skoro půlnoc. Wade stál na terase u hlavního vchodu, ze které vedlo schodiště o 10 schodech dolů do zahrady. Zahrada byla pokryta malým sněhovým popraškem, což se Wadovi nezamlouvalo. Pro tento den si představoval, že bude sněhu minimálně dvakrát tolik. Potrpěl si na atmosféru a byl vytočený ještě víc, že mu to nevyšlo včera, jak plánoval. Protože včera na to bylo počasí.

Wade si sedl na bobek a oběma dlaněmi se dotkl dlaždic. *„Niveus nix album niveae,"* zašeptal a najednou se mohutně rozsněžilo, že okolí vypadalo jako z pohádky o Mrazíkovi.

Potom se Wade postavil a sledoval velké sněhové vločky, jak překrývají zahradu svou bělostí. Takové kouzlo nebylo zrovna levné co se týkalo energie, ale to rozmary nebývají.

Kolem sídla Shadowwalkerů bylo spousta jehličnatých stromů a dvě spousty tajemných zákoutí, kterých Wade k takovým účelům spokojeně využíval. Tedy dosud. Teď to bylo jiné. Nepohřbíval jen tak nějaké tělo rodinných příslušníků, ale svou matku. Ke které sice ztratil důvěru, respekt a úctu a zachoval se tak, jak se zachoval, ale pořád to byla vážená derionka a jakoby královna, která mu dala život. Jemu, budoucímu králi východního Derionu.

A pak? Zcela bez výčitek a beze strachu v očích a celý od matčiny modré krve se pohyboval po domě jako stín, po němž získal své honosné jméno. Estrella byla stále omámena jeho kouzly a lektvary, takže riziko, že by se mohla probudit bylo minimální a on měl celou noc dokončit to, co před nějakou dobou začal a postarat se o důkazy, které by ho mohly usvědčit z vraždy své matky, a ještě z vražd těch ostatních zmizelých derionů, o kterých se od té doby nic neví.

O všechny možné nástrahy, které by mohly sloužit k jeho dopadení se postaral svými zabezpečovacími kouzly a prostředky. Jak kdysi, tak i teď. V podstatě tak umlčel celý teď už jen jeho obrovský dům. Co dům, ale pomalu zámek – sídlo Shadowwalkerů.

Taky si moc dobře promyslel, co komu může říct a co ne, a kam ostatní v těchto případech jeho stopy zavedou. A díky té poslední vraždě, která mu šla mimochodem jako po másle se i cítil nedotknutelně.

Ano, Wade je egocentrik s narcistickou poruchou osobnosti. S hodně podobnými rysy typického psychopata a sériového vraha, jakého známe z detektivek. Vzhledem k tomu, že zabil minimálně po třetí a všechny své oběti stejně, dokončil tím svou první sérii, díky níž se z něj stal sériový vrah jako z kriminálního literárního díla o sériových vrazích.

Splňuje všechny parametry. Jako například symetrii při zločinech, kdy všechny oběti skončí s naprostou přesností stejně. Což jim někdy i vystačí jako jejich podpis, aby na sebe upozornili veřejnost. Někdy si zvolí i jako podpis něco dalšího. Vraždy považují za svá mistrovská díla a dají si na nich záležet.

Jsou perfekcionisté a jsou na sebe velice pyšní. Mají detailně vymyšlené patřičné kroky, kterými se řídí. Promýšlí věci i z druhé strany. Slouží to v případě navádění. Vlastní komplexní logiku, kterou je obtížné pochopit pro okolí. Téměř vždy vychází z vrahovi smyčky předešlých událostí, které na něj měly jak negativní či pozitivní dopad v minulosti v kombinaci s jeho vlastními myšlenkovými pochody a vrozeném způsobu uvažování.

Dalším bodem je symbolika, díky níž si vybírají své oběti a stejně tak za sebou podobným způsobem zanechávají stopy. Sérioví vrazi mají rádi hádanky, v podstatě si přejí, aby na jejich zločiny někdo přišel, aniž by toužili po tom být dopadeni samozřejmě.

Chtějí, aby někdo ocenil jejich mistrovská díla a komplikovaný plán, a proto za sebou nechávají nejrůznější stopy, které ostatní snadno přehlížejí. Jsou to věci pro okolí těžce uchopitelné, protože každý sériový vrah si tyto vzorce vytváří a skládá ze svých vlastních obrazců a symbolů, které mu cosi připomínají.

Většina sériových vrahů své touhy po zabíjení spojují se sexuálním uspokojením. Bývají to i například pedofilní nekrofilové a sčítají se mezi nimi různé kombinace všelijakých poruch. Nebo je vzrušuje zabíjení při styku, ale u Wada jsem si byla jistá, že jde pouze o uspokojení zábavy. Jeho zabíjení tak maximálně baví a ne vzrušuje.

Taky to potřebuje pro vyšší smysl, který mu přispívá se přiblížit k cíli. A definitivně není tím člověkem, jako jsem například já, nebo Darren – ten, jehož svoboda pro něj končí tam, kde začíná něčí jiná. Tohle absolutně nerespektuje. Možná jen se Sárou.

A taky důležitým detailem jsou trofeje. Sérioví vrazi si od svých obětí berou něco na památku, co jim tyto chvíle připomínají. Většinou se jedná o stejnou věc u všech obětí. Mnohdy je to i něco, kvůli čemu si své oběti vybírají a zabíjí je. A on takový byl, jen jsme to nikdo neviděl – přesně jak chtěl.

A abych vás definitivně zklamala, I Wade si vybral zabíjet, aby tím uspokojil svojí zvrácenou touhu po úspěchu, a taky si bral trofeje ze svých obětí. Takže když tvrdil to svoje: „Kdybych nemusel, nezabíjel bych." Tak lhal. V tom je taky mistr, mimochodem.

Dělalo mu to dobře a Sáře to přiznal. V podstatě nám všem, toho večera na tom jeho divadelním představení, kde se ukázala jeho přednost. Tedy jeho kdysi traumatizující problém, ze kterého si vybudoval pozitivum.

Nevěřili jsme mu ani když říkal krutou pravdu. Ne všechno. A podle toho, co jsme s Darrenem Sáře dovolili, je stále znát, že jsme mu sami nevěřili všechno, co říkal. On na to vůbec totiž nevypadá.

Ale doopravdy Sáru miluje? Je něčeho takového vůbec schopný? Nebo je to jen velmi intenzivní pouto, které si sérioví vrazi a psychopati vytvářejí se svými potenciálními oběťmi? I když, proč by se o ní tak staral? Proč by tolik pečoval o svou sestru? Je schopný lásky, nebo to dělá z nějakého sobeckého důvodu?

Hádám, že pochopit Wada Shadowwalkera bude oříšek. A ano, skutečně ho potřebujeme nějak pochopit. Ne tak jak se říká, myslet jako on, protože to je blbost. Zvlášť když každý smýšlíme jinak. Ani ne ho pochopit v tom běžném slova smyslu jako by byl nějaká skládanka. Pak by to mohlo být bráno tak, že ospravedlňujeme jeho činy. Že s ním empatizujeme a rozumíme tomu, proč to dělá. Ale potřebujeme se dopátrat do bodu, kde jasně uvidíme jeho důvody proč to dělá a co z toho má.

Nepotřebujeme znát tu jednoduchou otázku, jak to dělá, nejsme detektivové z forenzního. My chceme jen poznat Wada Shadowwalkera, jako bychom měli být jeho terapeuti, nebo potenciální oběti, abychom se mohli chránit. Chceme vědět, jak zareaguje na různé podněty a jak se k němu chovat, abychom se vyvarovali nebezpečí.

Taky ho nesmíme dráždit ani úmyslně bavit svým strachem. Musíme přijít na pravý důvod toho, co z toho má a z čeho čerpá ty pro něj příjemné pocity, kvůli kterým tak nepřiměřeně jedná. Jasné je zatím jen to, že je ten typ, který prahne po moci a možná to je taky celá dosud neprobádaná hádanka.

No… možná jsem se nechala trochu unést, ale zatím všechno nasvědčuje tomu, že to tak je. Ale jak už jsem řekla, Wade je zatím jen hádanka, o které víme jen to, co nám řekl a přikládáme k tomu naše domněnky založené na tom, jak ho vidíme. Skutečnost může být úplně jiná.

Wade utíral krev z kuchyňské linky a splachoval dřez, který stihl při čištění místa činu zašpinit. Ke svému dílu využil čerstvě napadaný sníh, nad kterým Rawenu podřízl. Sice to mohl udělat, aniž by u toho udělal nějaký binec, ale on měl rád krev a kontrast. To už přece říkal. Rozvášnil se tenkrát nad popisem rudé v zářivě bílém sněhu. Že by z toho důvodu měl tolik rád červenou barvu?

Sice si tím přidělal práci a musel zakrvácený sníh dostat pak do domu, aby se ho zbavil, ale myslím, že mu to stálo za to. Stejně tak to udělal i s ostatními oběťmi. Takže jeho modus operandi je jasný. Už máme další stopu. Wade zabíjí jen když sněží. Už si fakt přijdu jako detektivka z forenzního.

Taky dokázal dělat víc věcí najednou. Když čistil ten dřez, dokonce si u toho i tichounce broukal docela hořkou a temnou melodii. Vskutku morbidní. On to uměl – přetvařovat se. A musel to vydržet celkem dlouho.

A když po sobě všechno spláchl, přehrával si v hlavě celý ten moment. To, jak jí nechal vykrvácet na zářivě bílou peřinu, a jak se mu zoufale dívala do očí, když umírala. Bohužel pro něj si to neužil, jak chtěl, což ani nešlo, protože až do posledního dechu nechtěla věřit tomu, že její milovaný syn je chladnokrevný vrah.

Celou dobu se těšil na to, až jí o tom řekne a ona to vůbec neocenila. Ach ta zvrácená mysl vraha. Zkreslené představy o tom, co je skutečně hodné k ocenění a co ne. Takhle nám to detailně popsal kdysi.

Ještě si leštil hadříkem svůj pozlacený nůž, pozorujíc mrtvolu své matky a ani na sekundu neprojevil žádný náznak lítosti nebo lidskosti. Žádných emocí kromě radosti, že mu vycházejí plány. Bylo to jako by pozoroval nějakou věc při rutinním úklidu.

Její bezvládné tělo se vlivem Wadova levitačního kouzla vznášelo nad podlahou v igelitovém pytli, do kterého jí stihl zabalit hned po tom, co jí ostříhal její dlouhé černé vlasy a pečlivě uschoval do své sbírky. Vzal si i její nehty, se kterými se nepáral. Rozhodně jí je šetrně nestříhal, ale udělal jí manikúru po svým jako kdysi Eldarnovi. Ale postmortem už jí to nebolelo jako Eldarna.

Taky si vzal všechny šperky, které měla na sobě a zapnul si je pečlivě do kapsy. Nijak zvlášť jí ale fyzicky nemučil. Žádnou ze svých obětí, se kterými to skoncoval. Na hraní si vybíral jiné hračky, a spíš než fyzicky je mučil psychicky. Neměl moc rád zohavená těla a už vůbec ne ženská. Takže zabíjel čistým průřezem krkavice svým ostrým loveckým nožem, který kdysi dostal od otce k desátým narozeninám.

Když byl definitivně hotový s úklidem po tom hrůzném činu, chystal se Rawenu přenést na jeho speciální místo, které už dobře znal. Pohřbíval tam své oběti často a věděl, že je tam nikdo nikdy nenajde, a taky nikomu nehodlal dát důvod, aby je našel. Bohužel pro něj tu bylo ale pravidlo, že se nedají mrtvá těla přenášet ani transportačními kouzly ani portály, a tak tam musel v té zimě dotáhnout Rawenu sám.

Sice za ním mohla vlivem jeho magie levitovat, ale takové množství magické energie na to nemohl vyplácat, protože pak by se nedostal v těch krutých mrazech bezpečně zpátky domů. Taky nějakou potřeboval mít, protože to jeho slavné pohřbívací místo bylo v Bruxellských lesích, kde žije nehrůznější ježibaba v Derionu. Přičemž i pouhý pohled na ní je smrtelný. A tak Wade potřeboval svou moc a musel táhnout Rawenu pěšky. A vzhledem k tomu, že byl sníh, mohl si na tělo vzít saně.

Akorát když přivazoval tělo k dřevěnému sedacímu nosníku saní, překvapil ho Darnell Payne, který šel za Rawenou na domluvenou schůzku. Tedy, byli domluvení, že se sejdou nejspíš někde jinde, ale vzhledem k tomu, že nedorazila a nedala o sobě vědět, dostal strach a rozhodl se, že se za ní raději zajde podívat, jestli je v pořádku. A když viděl Wada, jak manipuluje s nějakým viditelně lidským tělem, úplně ztuhnul a schoval se za roh.

Wade si ho nevšiml a ani ho neslyšel, a tak se vydal na cestu do Bruxellských lesů se saněmi, na kterých vezl svou mrtvou matku. Jenže byl chytrý a všímavý, což hádám, že už nemusím opakovat a všiml si čerstvě vyšlapaných mužských stop, které vedly z cesty k domu. Hned si spojil, čí by ty stopy mohly být a rozhodl se na sekundu předstírat, že

o něm neví, aby ho nevyplašil. A tak ho taktně zahnal do kouta, když sešel z předem naplánované trasy, aby ho pak mohl překvapit.

Wade není z těch, co by v krizových situacích jednal impulzivně či hloupě. Ba naopak, mu to pálí snad ještě víc než normálně, a to je vzhledem k okolnostem co říct. Jsou lidé, co jsou schopní natáhnout svou ruku před střelnou zbraň, aby se tím chránili, aniž by si uvědomili, že tím si nepomůžou, ale že jim ten, co drží zbraň akorát ještě prostřelí ruku. Nebo před srážkou s automobilem mají tendenci se chránit rukama, jako by snad šlo rychle jedoucí auto rukama zastavit či zpomalit.

Když už si Darnell myslel, že Wada setřásl, on na něj udeřil a přirazil ho silou svou paží za krk k fasádě domu. Darnell zalapal po dechu, zírajíc do očí ďáblovi v lidské podobě. „Přišels mi pít krev? Nebo píchat Rawenu? Copak seš komár, Payne?“ prohlásil a Darnell jen rozpačitě zavrtěl hlavou.

Ano, byl sice silný a chytrý derion, ale momentálně byl zlomený, když mu došlo, že v tom pytli je jeho milovaná Rawena. Nevěděl co má dělat. Darnell zřejmě patřil do té kategorie lidí, co v krizových situacích moc správně nefungují. Měl starost o svoje děti, o svojí rodinu, o sebe a to jen proto, že se dostal do křížku s ďáblem. O tom, jaký Wade je tušil, ale nikdy si nemyslel, že je to chladnokrevný vrah. Nebo spíš si to stejně jako my nechtěl přiznat.

„Co budeš chtít, Wade?“ zeptal se s roztřeseným hlasem a koutkem oka pohlédl na pytel, který byl přivázaný dračími uzly k saním. Stejné se používaly k udržení wergonů.

„Jako za tvoje mlčení? Hádej,“ usmál se a Darnell se o něco pokoušel. O něco, čím by Wada nějak odzbrojil nebo dokonce zabil, ale Wade s tím počítal, takže se Darnell nemohl pokusit skoro o nic, aniž by to neohrozilo spíš jeho samotného.

„Tuhle hru mám rád. Škoda, že na tebe nemám čas, Payne. Fakt bych si to užil. Ty totiž mlčet budeš tak jako tak. Vím, že nejsi schopný mě porazit. Mám dvakrát víc síly než ty a nebojím se tě zabít. Vlastně jsem to měl i v plánu, ale pak z toho nějak sešlo. Ale když už jsi tady...“ pokračoval a Darnell jen na prázdno polkl.

„Nic neřeknu, přísahám na život svých dětí,“ řekl a Wade zavrtěl hlavou.

„Zjevně ti na nich moc nezáleží, co? Nejsem padlej na hlavu, abych tě pouštěl,“ zmínil. „*Vinculum alera mahiri*,“ zašeptal potom a kolem rukou Payna se objevily průsvitné nitky, které měly za úkol pohlcovat jakoukoli magii, která by potenciálně vycházela z těla majitele nitek.

To bylo zrovna kouzlo, na jehož vyčarování čaroděj potřeboval spoustu magické síly. Sice si jí Wade nechtěl plácat, ale momentálně se víc bál, že by mu mohl Darnell pokazit plány než nějaké ježibaby.

„Půjdeš rovnou se mnou,“ rozhodl a on ho chtě nechtě poslechl. Uvědomoval si, že je v pasti. Nemohl kouzlit, a i kdyby se mu jakkoli podařilo utéct, Wade by si ho našel anebo by se mu pomstil za jeho zbabělost mnohem horším způsobem, a tak raději kráčel dobrovolně vedle své mrtvé milenky v pytli.

Cestou přemýšlel, jak by ho mohl přelstít, ale přelstít Wada Shadowwalkera je celkem nemožné. Darren ho sice párkrát trochu zbrzdil, protože ho zaskočil, ale v ničem zásadním jsme ho nijak neohrozili.

Je fakt, že viditelně hodně trpěl, když byla v ohrožení Estrella, ale nemyslím si, že by mu na ní nějak extra záleželo. Podle mě v tom bylo něco jiného. Něco víc zákeřného a podlého. A to slovo viditelně mi dělá starosti.

A co Darnell Payne? Překvapil ho, takže Wade měl omezené možnosti, ale on byl tak chytrý, že i jen cestou domů dokázal vymyslet nepřekonatelně zákeřný plán. Takže to Wade udělal následovně: Někam Payna zašil v sídle ježibaby, aby se neodvážil sám utéct, protože díky strunám kolem zápěstí, které mu přičaroval, nemohl kouzlit. A tak počítal s tím, že Darnell bude muset zůstat na místě, dokud se k němu zase nevrátí a nepostará se o něj.

Už o tom před tím uvažoval a věděl, co by s ním udělal kdyby, ale když ta chvíle přišla takhle z nenadání, přišel na mnohem lepší způsob, jak se ho zbavit. Na logičtější. A tak mu přinesl nápoj nesmrtelnosti, donutil ho nápoj vypít a navrhnul mu protislužbu, že dá Darrenovi prsten po jeho otci, který neměl v úmyslu mu nikdy dávat, ačkoli se i kvůli němu jeho otec zabil.

Nicméně, teď potřeboval umlčet Payna, aniž by ho zabíjel. Na další vraždu neměl připravenou svou duši a my už víme, že někdo jako Wade by si jí dobrovolně nezničil nějakými nepřipravenými ošklivými činy.

A tak výměnou za to, že Darnell pro svou rodinu bude mrtvý hrdina, co se obětoval pro svého syna, dostane Darren prsten otce Wada Shadowwalkera, který ho uchrání před duševním démonem, kterého na něj v dětství přičaroval. S čímž starý Payne souhlasil a plně se odevzdal do rukou toho malého tyrana.

Ani Wade nechtěl, aby se o tom, kdo se pro Payna juniora obětoval vědělo. Zkrátka když věci byly pod jeho kontrolou, všechno šlapalo jako švýcarské hodinky. Všechno. Byl na sebe pyšný. Na to, že nedělá chyby. Na to, že mu vždycky vše vyjde podle plánu do posledního puntíku. Na to, že si může dělat co chce, aniž by ho kdokoli z čehokoli podezíral a využíval k tomu jen lidskou naivitu, nedůvěru v jeho upřímná slova a hloupost lidí.

Mohl Estrelle říct, že to byl on, kdo zabil jejich matku i důvod a spíš by se tomu smála a vytkla by mu, že si vymýšlí. Ne tedy teď, když se to stalo před pár hodinami a ona o tom ještě ani neví. Ale za pár let. Koukala by na něj jako na lháře. Jak by mohl přece její dokonalý a milovaný bráška, který je tak hodný a ochotný, udělat něco takového? Na to on spoléhal.

Uměl si dělat takzvané před-alibi. Dělal to každý nadprůměrně inteligentní sériový vrah a nejen vrah a v souvislosti s vraždou. Ale každý člověk, který byl inteligentní a manipulativní zároveň. Každý, kdo myslel dopředu a plánoval něco zlého udělat. Byla to vskutku obdivuhodná vlastnost a že on jich měl požehnaně.

Není divu, že na něj holky letěly. I kdyby nebyl tak pohledný, bylo na něm něco okouzlujícího a přitažlivého, což má každý psychopat v sobě – takový šarm a charizma. A temnou auru.

Během sedmé hodiny ranní následujícího dne 15.2. 2014, kdy měl Darnell Payne přicházet z práce, ve které sice nebyl, ale nikdo o jeho lsti nevěděl, místo něho dorazila do schránky obálka, na které byla napsaná dvě křestní jména. Artemis a Darren.

Jako první vstala Artemis. Takhle brzy by nevstávala kdyby nemusela. Nicméně, jí probudily ranní nevolnosti a bolestivá prsa. Byla v ranném stádiu těhotenství a zjevně zapomněla, jak je to nepříjemné, když na stará kolena souhlasila s tím, že si dítě nechá.

Mířila si to rovnou do kuchyně přes dlouhou širokou chodbu. A všimla si dopisu. Obálka ležela na zemi u dveří. Zřejmě vypadla ze schránky, kterou měli přivrtanou na dveřích. Podívala se, pro koho je a když uviděla své jméno, otevřela jí. Byl v ní krátký dopis od Darnella a zlatý prsten s malým rudým kamenem čtvercového tvaru. Artemis začala bez váhání číst.

Moje milá ženo a můj nejdražší synu,

vzhledem k okolnostem, které se kdysi dávno přihodily s duševním démonem, jsem se rozhodl je řešit. Ano až teď. Začal jsem mít starost, že by se démon mohl probírat, a to nemohu dopustit. Jsi můj jediný syn, Darrene, a jsi můj nejcennější poklad. Vkládám do Tebe veškerou důvěru. Jsi silný, chytrý a pohledný. Mysli na to, co jsem Ti vždycky říkal. Nikdy nezapomeň, ke komu patříš. Věř mi, je to důležité. Miluji Tě, synu.

Má nejdražší Artemis, dnes jsem se rozhodl, že našeho syna ochráním. Nasbíral jsem dostatek odvahy a sil na to, to udělat. Odpusť, ale neměl jsem jinou možnost. Plánuji se obětovat a vytvořit ochranný prsten, který Ti posílám v této obálce. Miluji Tě a omlouvám se, že jsem se takto rozhodl. Vím, že bys s něčím takovým nesouhlasila. Ale já musel. Navždy na vás všechny budu dávat pozor.

PS: Pokud obálka přišla i s prstenem, už jsem po smrti.
PS2: Mé tělo nehledej, bude někde na kusy. Pohřbi mě bez něj a netruchli pro mě moc dlouho, ani si to nezasloužím.
S láskou Darnell Payne

„Pane bože...“ zašeptala a přikryla si rukama obličej. Skácela se k zemi až tvrdě dopadla koleny na podlahu. Mezi prsty jí protékaly krokodýlí slzy a ona sotva lapala po dechu. V hlavě se jí honilo tolik věcí. Jak něco takového proboha má říct dětem?

A hlavně se jí nezdálo to, co napsal. Svého manžela znala dlouhé roky a on by něčeho takového přece nebyl schopen, nebo ano? Celé jí to přišlo zvláštní, jako by ho do toho někdo donutil. Už i věta: „Mé tělo nehledej, bude někde na kusy…“ byla zvláštní.

Ten hysterický pláč probudil Darrena i Arethu. Oba seběhli dolů ze schodů a mířili si to rovnou za svou plačící matkou. „Mami, co se stalo?“ zeptal se Darren vyděšeně a

ona jen bezmyšlenkovitě schovala do kapsy dopis na rozloučenou od jejich otce. Jenže jí to neprošlo. Někdy nelze své ratolesti uchránit všemu.

„Váš táta... je mrtvý," řekla tichounce a znovu propadla v pláč. Darren i Aretha byli v šoku. Ani jeden nedokázali plakat. Jen na matku strnule zírali. Darren jí objal a pak se na ní podíval.

„Mami, co to říkáš?" zeptal se klidně, jako by jí nevěřil ani slovo.

„Říkám, že je váš otec mrtvý," zopakovala a otřela si oči. Aretha začala plakat, ale nic neříkala a Darren byl stále v šoku a nebyl schopný to pochopit.

„A jak to jako víš?" zeptal se a ona ztuhla. Nechtěla mu prozradit ty nechutné detaily, ale všiml si, jak za zády marně schovává nějaký papír. Bez ostychu jí ho vytrhnul z ruky.

„Ne Darrene!" okřikla ho, ale na to už bylo pozdě. Už začal číst. Artemis jen sledovala, jak jeho oči rychle klouzají po papíru a jak se pomalu zalévají slzami.

„My jsme se pohádali, mami," prohlásil po dočtení jako by to bylo to jediné, na čem momentálně záleželo a plakal. Byl plný výčitek. Ona obě své děti objala a snažila se je utěšit i přes to, že sama potřebovala utěšit.

Wade se vrátil nad ránem úplně zdrchaný. Ale stihl to akorát včas, než se probudilo služebnictvo a jeho sestřička. Byl celý od hlíny a od krve, takže si ještě běžel dát rychlou sprchu a vlezl si k sestře do postele, aby neměla podezření. Koneckonců, spala u něj. Tu jeho pohyb okamžitě probral.

„Co se tak vrtíš, Wade?" okřikla ho.

„Promiň," zašeptal a ona se na něj podezíravě podívala.

„Ty už jsi byl vzhůru?" zeptala se, ale zavrtěl hlavou.

„Ne, proč?" pousmál se.

„Cítím z tebe mentolovou pastu na zuby," odpověděla a on se pousmál.

„Jo takhle to myslíš. Jo, vzbudil jsem se. Chtělo se mi čůrat, a tak jsem se rovnou umyl a pak jsem si řekl, že je brzo a že si ještě na chvíli lehnu," objasnil a ona se na něj taky usmála.

„Aha," řekla tiše a vylezla z jeho postele. „Jak to, že jsem tady usnula? Nějak si ze včerejška skoro nic nepamatuju," prohlásila a on pokrčil rameny.

„To nevím, popravdě jsem vytuhnul hned s tebou. Asi za to může ten čaj. Možná jsem ho uvařil moc silnej," dodal.

„Asi," usmála se a odešla k sobě do koupelny. Po chvíli se ale vrátila zpátky. „Máma tu zase není," oznámila mu ve dveřích jeho pokoje a Wade jen pokrčil rameny.

„To je divný, vždyť už je ráno," komentoval. „Jdu si dát cígo, když tu ještě není," usmál se a vyndal ze šuplíku krabičku zlatých Derionek, které kouřil.

„Wade, nekuř. Není to zdravý a škodí to i atraktivitě. Budeš brzo starej a bezzubej," strašila ho a on se tomu jen zasmál.

„Pšššt," řekl a zapálil si v pokoji. Ne, že by mu ten smrad nevadil, ale teď když věděl, že je pán domu, nemusel se ničím brzdit. Otevřel si k tomu kouzlem okno dokořán a vyhnal tím obojím svou sestřičku z pokoje.

☆Wade Shadowwalker☆

O mě už víte všechno. Že miluju Darrena Payna. Že jsem jeho vzdálená příbuzná. Že mám natvrdlou nejlepší kamarádku Sáru, která se bezhlavě zamilovala do toho nepravého. Že jsem hrdá šprtka, která vlastní sílu Srdce Derionu a že jednou společně s Darrenem Paynem zplodíme nejvzácnější poklad našeho světa. Tedy až se nám bude chtít.

Na našich bedrech toho leží spoustu a už jsme toho naštěstí hodně smetli, ale není to všechno. Stále nás čeká to nejhorší. Například dokázat uchránit náš budoucí poklad před kým jiným než před tím naším úhlavním nepřítelem Wadem Shadowwalkerem, který má, ač nerad ambice nás úplně zničit. Tedy po tom všem, co o něm už vím, si moc jistá nejsem, jestli nerad, nebo rád.

A teď co vlastně o Wadovi víme? Kdo je Wade Shadowwalker? Toť otázka, která byla do nedávna ještě nezodpovězena. Nicméně, se nám začal poodhalovat. Nevím, jestli úmyslně, nebo musel kvůli jeho románku se Sárou, u kterého nepočítal s tím, že se bude vyvíjet nějak takhle.

Ale jedno víme jistě. Kvůli Sáře musel některé své plány zrušit a překopat, nebo alespoň odložit. A možná to nám dalo nějaký čas a šanci ho zastavit. Ale rozhodně si nedělám iluze, že by nevymyslel něco dalšího. A občas jsem už tak paranoidní, že si říkám, jestli jsme ho vážně tím naším snažením zpomalili. Někdy i dokonce pochybuju o tom, že Wade se Sárou ten románek neplánoval. No nic, to si necháme na jindy tyhle spekulace.

O Wadovi toho nikdo moc neví, protože i přes to, že je extrovert, tak je tajemný samotář, který má rád své soukromí. A možná jste si už i všimli, že si ho velmi pečlivě střeží, a to i před milovanou osobou, kterou je Sára.

Ale dokonce ani Darren o něm nic z jeho plánů neví a skoro ho nezná, a to si myslel, že ano. Znají se sice od plínek, ale donedávna by ho ani ve snu nenapadlo, čeho je Wade všeho schopný a snad by ho ani nepoznal, kdyby ho nachytal při nějakém tom činu.

Taky ani netušil, že má kapelu a že zpívá. Vždycky si myslel, že je jen tichý génius, který se celkem rád učí, má dobré výsledky, chce vydělávat peníze jako vědec a že se s trochou štěstí jednou ožení s Valkýrií a bude žít klidným, spořádaným a obyčejným životem.

Říkám s trochou štěstí, protože se Wade o ženy kromě nezávazného užívání si s nimi moc nezajímal a do vztahů se nijak nehrnul, ale když už se nějaká objevila, rozmazloval jí. Samozřejmě opět pouze v soukromí, takže o tom nikdo neměl ani potuchy.

Nikdy neměl vážné vztahy a nikdy nebyl zamilovaný. Tedy, do té doby, než poznal Sáru. I když tahle věc mi taky vrtá hlavou. A pak je tu ta věc s Alyssou, kdy nám přiznal, že byla jeho... Už jsem to sice říkala, ale tohle definitivně stojí za připomenutí. Zvlášť, když ho chci zanalyzovat a poznat.

Doopravdy Sáru miluje? Je něčeho takového vůbec schopný? Nebo je to jen velmi intenzivní pouto, které si psychouši jako je on vytvářejí se svými potenciálními oběťmi? I když, proč by se o ní tak staral? Proč by tolik pečoval o svou sestru? Je schopný lásky, nebo to dělá z nějakého sobeckého důvodu? A ještě další otázka mě napadá. Je Sára řazena do kategorie jako jeho potenciální oběť? Měl s ní někdy byť jen na sekundu nějaké takové plány?

Byl od ostatních značně odlišný, aniž by se o to kdy snažil. Měl rád klid, soukromí, samotu a celé dny se úmyslně utápěl v myšlenkách. Sice se neprojevoval výrazně při závodech jako Earthan ani jako Darren, ale závodění a létání na wergonech měl rád. Říkám měl, protože se na nich už díky Sáře nikdy neproletí. Tady víme, že se na ní zlobil, ale nijak jí to nevrátil. Nijak jí neublížil a spíš než to se od ní málem nechal zabít. Jestli to není láska, tak co potom?

A tak z toho co dělá veřejně víme jen, že hodně hulí jívu a cigarety, ale zase je často vídán v knihovně nebo kdekoli jinde s knihou a se soustředěným výrazem, nebo při počítání nějakých svých fyzikálních věcí či při kreslení komplexních plánů. Těžko takhle zjistit, jaké jsou jeho hlavní zájmy, ale důležité je podotknout, že zájmy vždycky měl a pořád má a má jich víc než dost.

Nicméně, ačkoli působil obyčejně, Wade nikdy nebyl obyčejný jak se na první pohled zdálo. Uvnitř něj se toho odehrávalo tolik, že by se o tom dalo napsat tisíce knih. A slovo obyčejný se k němu absolutně nehodilo. Wade je jedním z nejzajímavějších derionů široko daleko. Jeho jménem počínaje až k širokému spektru důvodů, které má či měl k tomu, aby jak sám říká šel i přes mrtvoly.

Není to tak, že by se změnil k horšímu. Že by byl neviňátko a vlivem zkušeností se z něj stal ten muž, jakým dnes je. Pravdou je, že se v něm temné síly skrývaly už od doby, co se narodil. Nechci ho nijak hájit ani tvrdit, že si za své činy nemůžeme sami, ale jsou věci, které se špatně ovládají, a zvlášť když dostanete do vínku to, co on.

Těžko říct, zda je to prokletí či dar, ale všechno zlé je k něčemu dobré a jestli někdo dokázal úspěšně a do posledního detailu využít všechny nevýhody ve svůj prospěch, byl to on.

Podstatné je ovšem upozornit na fakt, že se v něm tyto temné síly vždy skrývaly a stále ještě skrývají. Do svých plánů nezahrnoval možnost je někdy probouzet, ukazovat či využívat jejich plný potenciál, ale mnohdy neměl na výběr.

Domníváme se proto, že ani z daleka nevíme všechno, čeho se dopustil a je velká šance, že se to ani nikdy nedozvíme, protože i když by se Wade svými úspěchy rád chlubil, vzhledem k tomu, že s ním jeho pohled na svět nesdílíme, mohlo by mu to spíše přitížit, takže to zcela určitě neudělá. Ale faktem zůstává, že toho ještě od něj můžeme hodně čekat, čehož se všichni už bojíme.

Od Darrena i od Sáry jsem se taky dozvěděla, že nikdy nedělá věci jen tak, aniž by to mělo nějaký vyšší smysl. Takhle si hraje. V komunikaci používá sarkasmus, metafory, dvojsmysly, narážky a černý humor. Nebere si servítky a nerad chodí okolo horké kaše,

takže dokáže být velký suverén. Nesnáší tlachání o ničem, a tak se tomu i úspěšně vyhýbá. Dost často se rozčiluje a křičí na lidi, o kterých si myslí, že nejsou moc chytří.

Umí používat slova a využít lidských slabostí k tomu, aby z toho něco měl – takže bodat do správného místa. Na každého si něco najde, aniž by nad tím trávil mnoho času. Spíš jsou pro něj lidi jako otevřené knihy a on do nich jen nakoukne svýma ledově šedýma a vysoce pronikavýma očima a hned ví, co jim provést, aby je to nejvíce zasáhlo a bolelo. Ne, že by jen tak chodil a rozdával rány, ale když musí, ví kam udeřit.

Ani jméno „Wade" nedostal jak se říká jen tak pro nic za nic. Rodina Shadowwalkerů a Shadowsoulů ho pro něj vybrala na míru. Shadowwalker v překladu znamená stínový chodec a Shadowsoul od slov shadow soul znamená šedá duše. Slovo wade je něco jako brodit se či brouzdat.

Jeho rodiče nejspíš chtěli, aby měl výhodu, když už byl prokletý tím příjmením. Proto jméno Wade, aby v tom všem uměl chodit. Zní to jako pohádka, ale některá derionská jména byla kouzelná a vážně dokázala čaroději pomoci a zvlášť těm, co měli šedou duši. Proto je kolem spousta Wadů, je to velmi silné jméno, a ještě v kombinaci se silným příjmením to dělá mnoho. Ne nadarmo se říká, že speciální jméno vytváří speciální osobnost.

Stejně tak jako já mám předky Blackhearty a Hearty, což je v překladu černé srdce či jen srdce. Nebo Wade Whisper jako zaříkávač či našeptávač a příjmení Payne znamená platit bolestí. Darren ani Ayawai nic zvláštního neznamená, ale moje prostřední jméno Noira znamená černý. Maminka chtěla abych byla po ní Blackheartová i když mám příjmení po otci. Zkrátka, abych patřila do obou rodin.

Vím, že jsem o tom do teď ještě nemluvila, ale to proto, že jsem to nikdy dopodrobna nezkoumala a na tuhle stopu mě přivedl až Wade Shadowwalker, který nás s Darrenem donutil zkoumat naší rodinnou historii.

Je to velmi zajímavé a rozsáhlé téma, to vám povím, ale nehodlám zacházet do příliš velkých detailů. Jen řeknu, že derioné s významnými jmény, jsou vzácní a značí to jejich čistokrevnost a v podstatě i takovou velikost a důležitost, čehož si byl Wade vědom a byl na to patřičně pyšný.

No a není to tak, že by za jeho charakter mohli rodiče kvůli honosnému a na první pohled temnému jménu. Ale kolem derionů a jejich jmen se vždy točí takový jakýsi pomyslný záporný náboj. Žádný velký derion neměl měkké jméno. Žádný.

Proč o něm takhle mluvím? Dávám dohromady vše, co o něm vím. On je takový můj soukromý projekt, na kterým teď pracuju a pracovat budu. Kdyby se to dozvěděl, nejspíš by mu stouplo ego ještě výš, než ho má, proto nemám v plánu o tom nikomu říkat, a to ani Darrenovi. Ale potřebuju to dát nějak dohromady, protože když ho dokonale zanalyzuju, budu mít výhodu. A napadlo mě to ve chvíli, kdy jsem zjistila, že hodně plánuje.

Zcela určitě není jediný, kdo dokáže přemýšlet dopředu. Nevím sice, jestli mi to půjde tak jako jemu, ale pokusím se s ním udržet krok. Jen to bude náročné vzhledem

k tomu, že ho celý rok nebudu mít na očích. Nicméně tenhle rok to budu brát jako takový teoretický projekt a sbírání informací.

Wade Shadowwalker, celým jménem Wade Evilian Shadowwalker *(**Wade** – brouzdat, brodit se. **Evil** – ďábelský. **Shadow** – stínový, temný. **Walker** – chodec)* se narodil zlatou lžičkou u pusy s diamantovou rukojetí. Byl to vymodlánek, protože jeho milovaný otec Dallan Shadowwalker měl jisté problémy přivést svou ženu do jiného stavu.

Po otci i po matce zdědil modrou krev. Jeho matka Rawena Shadowsoulová (Rawena u nás znamená vrána. Převzato z anglického slova *raven*, což znamená havran), byla též z královské rodiny, nicméně k jeho smůle se od jisté doby už na trůn neusedalo jako dřív, což od dětství Wada příšerně štvalo. Jak on k tomu přijde, že má plné právo stát se králem východního Derionu a ono si to už neplatí?

Místo toho ale, aby se smířil s tím, že se doba změnila, prahne po tom ještě víc a nemá v povaze to vzdát. Je vysoce ambiciózní a ví, že když bude mít dobrou taktiku a použije jak kdysi řekl Darren, svůj nadupaný mozek, dokáže všechno, co si zamane. A svých cílů se bohužel pro nás nikdy nevzdává. To holt nemá v povaze.

Už od dětství byl až nadpřirozeně geniální. Nebylo nic, co by nedokázal. Na co sáhl, to mu šlo od ruky a myslím, že nám toho už hodně i ukázal. Taky měl hudební sluch a uměl velice dobře hrát na několik instrumentů jako je kytara a klavír. A jak jsme nedávno zjistili, byl frontmanem rock-metalové kapely *Anguish of the Forsaken*, což v podrobným překladu znamená úzkost zatracených. Tohle snad stačí, aby vám došlo, že se do něj Sára totálně zbláznila znova, ne?

A teď vážně. Jak se dá utajit, že jste vlastně velmi populární rocková hvězda? Wade měl vždycky všechno pod kontrolou až na to, co pod kontrolou neměl a z toho vznikaly ty chyby, kterých se zřídkakdy dopouštěl (třeba to s Anomaris, nebo se Sárou). To pak dělal jednu chybu za druhou. Ale pravdou je, že jsem ho dělat chyby nevídala a nebyla jsem sama.

Dělal toho hodně. Nikdy se nenudil. Složil desítky slavných derionských hitů, pod které se nikdy nepodepsal svým pravým jménem. Většina z nich má nějaký temný název a je hodně o něm samotným a taky o lásce. Například ***Only One King** – Jen jeden král*, ***Addicted to you** – Na tobě závislý*, ***September of Weakness** – Září slabosti*, ***Under the hood layers** – pod vrstvami pláště*, ***The Devil's reflection** – Odraz ďábla*, ***Wicked** – Proradný*, a mnoho dalších.

Taky hrál jen na místech, o kterých věděl, že je nenavštěvují lidi ze školy. Možná že to byl ten důvod, jak se mu podařilo svůj druhý život tak dobře utajit. A taky ta jeho přezdívka ***Saint Sinner** – svatý hříšník*. To bude nejspíš to jeho vytetované S co má na prstě a taky význam toho nápisu, které nosil na tričku: ***My soul is shadow but my heart is pure** – Moje duše je šedá, ale moje srdce je čisté.*

Jedna věc je, že to o sobě tvrdí on a druhá věc je ta, že to o něm jediný člověk moc dobře ví, ale nikdo jiný mu to nechce věřit – Sára. Anebo to je jen maska na masce, aby nás všechny obalamutil?

Taky už od mala plánoval nejrůznější věci. Začínal pořádně od nuly a nedá se říct, že by si to svým způsobem i za tu dřinu nezasloužil. Na první pohled jeho práce nebyla nikde vidět, ale bylo toho spoustu, čím si ten kluk procházel. Až sám litoval, že jeho niterní procesy jeho procesoru nejsou vidět. *Promiňte mi ten výraz, to mě naučila Sára.* Ale tohle už je o úhlu pohledu. Jak ho vidíme my s Darrenem a jak ho vidí ona.

Sára ho zná na rozdíl od nás všech téměř ze všech úhlů. Možná ho nezná úplně stoprocentně, ale rozhodně ho zná nejlépe a nějak se jí ani nedivím, že toho záporáka miluje. Je na něm něco, co se jen tak často nevídá a musím uznat, že se to triko i jeho přezdívka k němu dokonale hodí.

Každopádně, tohle je přísně tajné. Takové tajemství, co se Darren nesmí nikdy dozvědět – to, že mě ta jeho temná duše taky přitahuje. Konec konců, ta moje je černo-bílá. K tomu se ještě vrátím. (Ne k tomu, že mě přitahuje, ale k temné duši a k tomu důvodu proč tomu tak je).

Ale zase, kdyby věděla všechno, bála by se ho. Ale k tomu zatím ještě nedošlo a bůhví, jestli ho někdy odhalíme. On není zlý jen tak pro nic za nic. Tedy alespoň takový je prozatím můj názor. Spíš k němu sedí poznámka, že je zlý, když musí, nebo když se cítí ohrožený, nepochopený nebo dokonce ukřivděný. Říká se, že pes, co štěká nekouše. U něj nevím no. On když štěká, tak pak rozhodně i kouše.

Nejpodstatnější pro něj ale vždy byla magie a cíl, jak se stát silnějším. A protože vždycky tak nějak instinktivně věděl, jak se dostat k moci, šlo mu to jako po másle. A taky věděl, že nemá na výběr, protože moc je jediný klíč k jeho specifickému cíli. Takže jeho cílevědomost a disciplína mu jsou jen ku prospěchu.

A i když ho z části temnota pohltila již v útlém věku, nikdy, ale opakuji nikdy to na sobě nedával znát. To, co měl v sobě v něm i rostlo, ale bylo to pečlivě schované. Jeho plány, jeho touhy, myšlenky, emoce, starosti, noční můry i radosti. Spíš tu negativní energii někam transportoval mimo, aby mohl klidně dýchat.

Někdo by řekl, že je typický psychopat, ale já myslím, že on není psychopat. Wade má svědomí a obrovský smysl pro spravedlnost, empatii a dokáže milovat i se zlobit, ale nedá se zase říct, že by neměl nějaké zvrácené touhy a záliby v mučení lidí, kteří mu i nevědomky a nechtěně ublížili. Možná je i nějakým druhem sociopata. Ale testy osobnosti mu bohužel dělat nebudu. Ale velmi mi připomíná nějakého velitele nebo diktátora.

Rád si najde důvod, aby mohl udělat něco co chce a taky si dokáže odůvodnit jakýkoli čin i třeba vraždu. Je velmi trpělivý, tedy alespoň tak působí, protože není vůbec impulzivní, ale když jednou jeho pohár trpělivosti přeteče, pak už po své oběti jde jako pes a nenechal by jí ani nadechnout. Takže to už se i Wade pak stává impulzivnějším.

Jinak je relativně upřímný a důvěryhodný a využívá to ve svůj prospěch. Někteří lidé mu často to špatné ani nevěří nebo se jim Wadík nezdá vůbec jako záporák, a tak si s nimi hraje. Tohle Sára prokoukla celkem rychle. A musím potvrdit tuto domněnku, že on opravdu na záporáka na první pohled nevypadá.

Jak už jsem řekla, je to ďábel s andělskou tváří. Přes to všechno je velmi tolerantní, má smysl pro humor a má úctu k čarodějům a k čarodějkám. Uznává některé autority (hlavně svou), dokáže se přizpůsobovat (alespoň se Sárou), plánuje hodně dopředu, myslí na budoucnost a učí se ze svých chyb. Vždycky si ví rady, dřív myslí než mluví a chyb dělá minimum. Dokáže odpouštět, ale nezapomíná.

Někteří by si jeho zvrácené osobnosti ani nevšimli, protože to pečlivě skrývá, a tak to dlouho vypadalo, že má jen samé kladné vlastnosti. Ovšem do doby, kdy přišel čas na jeho plán. To své záporné vlastnosti bez ostychu vybalil jako svačinu z alobalu.

Jinak své drobné neřesti nikdy neskrýval. Třeba jako, že je závislý na jívě a na cigaretách, že má rád whisky a ženy, a to ve velké míře. A i přes to, že je silný kuřák, hezky voní a celkově o sebe dbá. Nemá žádné problémy s kašlem ani se zuby, ty jsou pořád zářivě bílé.

A to i díky Darrenovi, protože mu jako chemik a alchymista často míchal různé lektvary, které ho udržovaly v kondici. Takže ano, k tomu všemu je ještě velice atraktivní, a to mu přidává už i na tak vysokém sebevědomí. Vražedná kombinace, že?

Že je striktní derion už jsem říkala. Chce za každou cenu udržet čistokrevnost a chce mít dědice jeho těžké práce. Vždy se plánoval oženit s derionkou modré krve jako má on sám. Byl ochotný slevit ze svých nároků pouze pokud by se mu podařilo nějak získat nadmíru moci, aby si trůn, na který má mimochodem i právo, vydobyl sám (třeba můj krystal Srdce Derionu). Proto zmiňoval sňatek s Valkýrií, nicméně to nejspíš říkal jen ostatním, aby neodhalil příliš mnoho ze svých plánů.

Když si vzpomenu, co nakreslil na ten svitek, který nám s Darrenem ochotně přinesl až ke stolu, bylo z toho dost zřejmé, že s Anomaris budou vládnout světu. Protože ti dva mají potenciál být nejmocnějšími deriony v Derionu. Ale trochu mě znepokojuje fakt, že to nebyl jeho plán A.

No a o tom to celé je. Já a Darren s naším budoucím uzlíčkem štěstí proti němu a Anomaris. A Sára, která neví, kam si stoupnout. I když, takhle se mi to zdá příliš prosté na někoho jako je on. A zatím mě absolutně nenapadá, co by mohl mít v plánu. Třeba už ten krystal dál nechce?

Teď se vrátím k té jeho duši. Shadowsoulovi mají už od narození našedlý typ duše. Té duši se říká *Shadow*. Je to typ duše, kterou mají jen Shadowsoulovi a je považována za nejtemnější druh duše, protože uvnitř duše je v podstatě neidentifikovatelné množství bílé a černé barvy, a tak se i špatně určuje, zda má čaroděj ještě stále neposkvrněnou duši či nikoli. Nicméně, ta duše to samozřejmě ví.

Každý čaroděj má jiný typ duše. Díky pokrevním liniím se promíchávají a z části jsou takové a makové. Nicméně, to je věda stejná jako genetika. Každá duše vyzařuje auru, kterou vidí pouze derion. Tedy až po dokončení desátého ročníku. V desátém ročníku se totiž taková kouzla, jak rozpoznat duši učí. Ten obor se jmenuje Duševní Magie.

Osm let je povinná školní docházka. Poslední dva roky jsou nepovinné a velmi těžké. Každý, kdo se přes přijímací zkoušky dostane do devátého ročníku, si vybírá zaměření.

Já budu studovat biologii, protože chci být doktorka. Darren si zcela určitě vybere alchymii a u Wada celkem s jistotou předpokládám, že to bude magická fyzika. A jestli se i ostatní dostanou do devítky netuším.

Eldarn je dost zoufalý z Wada Shadowwalkera, že bych se ani nedivila, kdyby to raději vzdal. Pokud bude smět samozřejmě. Wade asi nebude chtít nevzdělance a vsadila bych boty, že ho do devítky dotlačí. No nic, to jsem odbočila.

Existuje pět základních typů duší. Typ ***shadow*** – *šedivá*, ***black*** – *černá*, ***white*** – *bílá*, ***black and white*** – *černobílá* a ***pure*** – *čirá*. Samozřejmě, že se různě míchají a z toho se i jejich názvy odvozují, ale do takových detailů zabíhat nebudeme. Vždycky se považuje za hlavní typ duše ten, který převažuje nad ostatními. Takže i kdybych měla mix 3 duší, ten typ, kterého je ve mně nejvíce je mým hlavním typem.

Nicméně některé duše se míchat nesmí. Typ duše *černá* není nikdy od narození jedince. Zčernat může až díky vlivu černé magie či jiných hrůz. U ježibab může duše i úplně vymizet. Ale to není dědičné. Duše se dají dočasně oddělit, uschovat, nebo s nimi pracovat.

Nejvzácnější typ duše je *pure*. Ten, kdo má takhle čistou duši je téměř imunní vůči vlivu černé magie. Tato duše se dokáže sama velmi rychle regenerovat. Z knihy Percivala van der Voida jsem se dozvěděla, že on měl tento typ duše, a proto bylo pro něj nemožné svou duši očernit.

A taky jsem zjistila, že stejně vzácnou duši jako je tahle má i Darren. Takže proto na něj zabití Zana nemělo skoro žádný vliv. A ačkoli naše duše nevidím, dokážu je rozeznat, a to i hlavně díky Dharnalen, která je vidí. Ale o tom až později.

Já mám typickou *černobílou* a v kombinaci s Darrenovo se nám nejspíš narodí potomek s *černobílou*, protože má barva vždy před čirostí prioritu. Nicméně čaroděj s čirou duší s ní může lépe pracovat. Smí jí oddělit, uschovat i používat do lektvarů.

Překvapivě může pozřít všechny typy duší, i přes to, že je to proti jakýmkoli fyzickým zákonům. Protože logicky, když se kydne barva do něčeho průzračného, zcela to průzračný materiál zakalí a takhle to funguje i s dušemi. Ale typ *pure* je jako kyselina a umí barvu celkem rychle vyžrat.

Bílá duše je striktně dobrácká. Jakékoli její očernění jí výrazně a trvale poznamená. Je to v podstatě nejhorší typ duše, jaký čaroděj může mít. Uklouznout může každý a čaroděj s *bílou* duší selže bohužel jen jednou. Když se totiž do bílé zamíchá jiná barva než bílá, vždy to nadělá paseku skoro stejně jako u duše *čiré*. S rozdílem, že *bílá* nemá regenerační schopnosti jako duše *čirá* a cizorodý materiál samovolně nelikviduje. Čaroděj s *bílou* duší jí může oddělit, uchovat i s ní pracovat. Pozřít smí pouze *bílou,* nebo *čirou*, protože ta není vůči bílé agresivní.

Černobílá duše jakou mám já je velmi komplikovaná. Není ani dobrá ani špatná. Má sklony ke zčernání. Což znamená, že černá magie na tento typ duše působí velmi rychle. Za čistou jí lze považovat, pokud je stále striktně napůl, a to i když se z ní výrazně odebere. Nicméně nelze odebírat zčernalou duši, protože se potom rychleji šíří a kazí tím bílou část. Když se z ní vytratí bílá, která pomáhá čaroději udržet rovnováhu, je zle.

Pokud jí čaroděj očerní, musí její očernění vyvážit, dobrem, aby se zregenerovala. A regeneruje se pouze, pokud v duši zbývá i bílá.

Čím je bílé méně, tím pomaleji se regeneruje. Vyvážit dobrem zlo lze ale těžce, takže se nedoporučuje s touto duší černou magii ani praktikovat. *Černobílá* duše má výhody, že jí kromě černé magie nic jiného nikdy neočerní. Neměla by se oddělovat ani s ní nijak takto pracovat. Čaroděj s *černobílou* duší smí pozřít pouze *bílou* a *čirou*, nikoli *černobílou* ani *šedivou*. Taky čarodějové s *černobílou* duší bývají černou magií nejvíce fascinováni.

Šedá duše jakou má Wade Shadowwalker je druhá nejlepší, jakou může čaroděj mít. Na rozdíl od mé *černobílé*, která je *bílá* i *černá* zároveň, jeho není ani jedno z toho. Barvy se v ní pomíchaly, a tak nelze s přesností určit, zda je bělejší či černější, zlejší či hodnější. Je zkrátka neutrální, ale často se jí přezdívá *temná*.

Se *šedou* duší čaroděj může velmi experimentovat. Protože díky negativním činům či vlivem černé magie se jen promíchá, maximálně však ztmavne, nebo se zesvětlí, takže se do doby, než zčerná nic neděje. Zesvětlit duši je mnohem snazší, než vyvážit bílou v *černobílé* nebo z *černé* udělat *bílou*. Na rozdíl od čarodějů s *černobílou* duší, může pozřít všechny typy duší. I sklony k závislosti na černé magii jsou pro tento typ duše minimální. Stejně tak jako pro typ *pure*.

Duše určuje z větší části i povahu. Je to takový náš horoskop, ale přesnější. Zatímco já vidím svět buď jen černě, nebo bíle, pro Wada Shadowwalkera má svět spoustu odstínů šedi. Darren přes průhlednou duši vidí svět jaký je a ti, co mají bílou, mají velký problém poznat zlo. Ve všem vidí jen pozitiva. Jsou to takoví věční optimisti. No a o černé duši se bavit snad zatím ani nemusíme. Takoví lidé nevidí pouze černý svět, ale vytvářejí ho.

Komu duše zčerná, je jednoznačně v prdeli, a i jeho okolí. Ale stále se horkotěžko dá něco dělat. Ale krást bílé duše nelze, aniž by černá duše neočernila i tu bílou. Dary takového množství proto ani nepřipadají v úvahu. A kdo by to udělal?

No a taky je tu problém, že když je duše neustále jen černá, hnije a rozpadá se až zcela úplně zmizí. A kdo duši nemá vůbec, je ještě hlouběji než jen v prdeli a dělat se s tím nedá už nic.

Wade tohle všechno o duších věděl dřív než já. Vlastně tohle kromě něj, mě a Darrena nikdo ze studentů neví. Opravím se, nikdo ze studentů, kteří se ještě neučili v desátém ročníku o duších.

Já to vím z knihy Percivala van der Voida, který se studií duší zabýval. Darren to ví taky z té knihy a taky z run a Wade ví prostě všechno. Ten když neleží v knížkách, leží na ženských. Ale nutno podotknout, že v knížkách leží snad od doby, co se narodil a mnohem častěji než na ženských. I když…

Bylo krátce před prázdninami roku 2017. Darren měl jít po prázdninách do pátého ročníku a já do třetího. A bylo to akorát to období, kdy byl v kómatu. Byla to doba, kdy byl Darren mimo a tou dobou ještě jeho nejlepší kamarád Wade Shadowwalker měl spoustu času na přemýšlení a vymýšlení různých variací pro svůj ďábelský plán. Že

bude Darren v kómatu samozřejmě netušil, ale jak už o něm víme, naučil se využívat všech negativ, které mu narušují plány ve svůj prospěch.

Samozřejmě kdyby chtěl jen ten krystal, mohl ho Darrenovi jednoduše stáhnout z krku, protože moc dobře věděl o tom, že ho má. A kdo byl ten, co mu ten nápad ho chránit podstrčil? Ale o to mu nešlo. Jak nám už vysvětloval, nejprve ho potřeboval nějak aktivovat, a to bez Darrena a beze mě nebylo možné.

Zkrátka to byla doba, kdy si s námi pohrával, manipuloval a tajnůstkařil. Ovládal ředitelku Magnoliovou, trýznil Alyssu Morganovou, když neměla zastání u svého prince na bílém koni – Darrena. A naplánoval větší část svého ďábelského plánu. A taky to byla doba, kdy se poznal se svou současnou snoubenkou Anomaris.

O téhle chvíli přemýšlím často. Hrozně mě zajímá, jak to celé vzniklo a ocenila bych, kdybych si to mohla někde přečíst v nějaké kronice, ale bohužel o tom se nikde psát nebude.

Co jsem tenkrát asi všechno přehlédla? Honila jsem se jen za Darrenem a myslela jsem jen na zakázané ovoce, o které mě Dharnalen tou dobou šidila. Nicméně si zpětně vzpomínám na věci, které určitě znamenaly něco víc, než jsem si tehdy myslela a zvlášť, když nám Wade na představení prozradil, že dřív něco měl s Alyssou.

Když totiž hodně zapátrám v paměti, hodně věcí tomu nasvědčovalo. Alyssa se v té době chovala taky podivně. Mám v živé paměti, jak neustále lezla za Darrenem. Jak mu nosila na ošetřovnu limonády a snažila se ho sbalit u altánu. Pak se o nich i veřejně mluvilo jako o milencích. Když si na to vzpomenu, zamrazí mě.

Ale co dělal celou tu dobou, kdy byl Darren v kómatu Wade Shadowwalker? Alyssa? Nebo Anomaris? Jak se to celé zamotalo se Srdcem Derionu? Jen tak to být prostě nemohlo.

Alyssa je jeho spolužačka. Líbí se jí Darren a když se jí líbí kluk jako je on, musel se jí líbit i někdo jako je Wade. Většina dívek v mém okolí včetně Alyssy má podobný vkus na muže – bohužel. I mě se Wade Shadowwalker líbí… a moc. Takže předpokládám, že Alysse se líbí taky. Nebo alespoň líbil.

No co? Musela by být slepá, aby se jí nelíbil vůbec. A zcela určitě ti dva měli nějaký příběh, ne? Vždycky se nějaký vytvoří, když spolu lidi často komunikují a znají se. A zvlášť když byl jejich společný kamarád mimo hru na tak dlouhou dobu. A mě by teď moc ten jejich příběh zajímal.

Pamatuju si, jak po nějaké době, co Darren spal jako Šípková Růženka, za ním přestala lézt, a zvlášť když si uvědomila, že se v nejbližší době neprobudí. A ano, pamatuju si ty její pohledy a zdálo se mi, že spíš nadbíhá jeho nejlepšímu kamarádovi.

Jo... a jsme doma. Zaručeně mu nadbíhala. A jak sám řekl: *„Nečekaný, co? Říkal jsem, že byla moje dřív. Přijde vám to neuvěřitelný? Že by si někdy nějaká mohla vybrat nejdřív mě než Payna?“* No ani ne, Wade. Ani ne.

Alyssa... ta holka vážně asi nevěděla, co chce. Nebo věděla, ale chtěla mít alespoň něco. Nicméně Wadovi se to její nadbíhání moc nelíbilo co si tak vzpomínám. Spíš mu to lezlo na nervy, abych se vyjádřila přesně. Ale v něm se taky těžko čte, takže nevím. A

taky jsem se nijak tenkrát o jejich podivné vztahy nezajímala, což mě teď upřímně mrzí. Ale počkej, Wade, ty už dlouho záhadný nezůstaneš! Brzy o tobě budeme vědět všechno. I jak přemýšlíš a využijeme to proti tobě!!

Seděli naproti sobě v knihovně, kam ho drze následovala, jak to měla ve zvyku. Dřív takhle následovala Darrena, ale když teď nebyl mezi „živými", otravovala Wada. Z jeho výrazu ve tváři bylo zřejmé, že ho to velice obtěžuje, ale nic neříkal. Myslím, že po něm něco i chtěla. Byla jsem u toho a nikdy jsem nad tím takhle nepřemýšlela, ale kdybych si toho všimla, došlo by mi, že si ta malá mrcha dělala zálusk i na něj.

„Wade, prosím," škemrala jako o sladkosti.

„Nemám na tebe čas, Alysso. A i kdyby, nemám na tebe ani náladu," prohlásil syrově, aniž by odtrhnul oči od knihy, do které byl zahleděný, ale ona se nenechala odradit. Je fakt, že když měl v ruce knihu, většinou ho nic kolem nezajímalo. Snad ani nahé ženy. Ale abych mu zase nekřivdila.

„Dám ti za to co budeš chtít," pokračovala a on se na ní tedy mlčky podíval a sjel po ní očima jako by jí viděl poprvé.

„Hm, a ty si jako myslíš, že bys mi zrovna ty měla ještě co nabídnout?" zakřenil se povýšeně a vrátil se zpátky ke čtení. Zcela určitě nezapomněl, že o něj měla Alyssa kdysi zájem a ani to, že přiznal své sestře, že se mu Alyssa líbí, ale z nějakého důvodu tyhle své podivné „choutky" ignoroval.

Alyssa si na Wada dovolovat nechtěla, vždycky z něj měla respekt. Z něj měly snad všichni respekt. Ale i tak byla drzá. „Neříkej mi, že bys nic nechtěl," přemlouvala ho.

„Zmizni," prohlásil suše, popadl ze stolu pero a něco si začal zapisovat do knihy.

„Takže nic nechceš? Nepomůžeš mi teda? Když mi pomůžeš už na tebe nikdy ani nepromluvím. Jen výjimečně a všechno tohle zůstane jen mezi náma," škemrala naposledy a tahle nabídka se mu víc než zamlouvala.

„Fajn," prohlásil, odložil svou knihu stranou a podíval se na ní. Tady je vidět, že slyší jen na věci, co mu jsou po chuti. Obyčejná prosba o pomoc by na něj nezabrala. „Tak dělej, poslouchám. Máš na to třicet sekund a nezaručuju, že budu souhlasit," procedil a ona přikývla. Pak se k němu naklonila a zašeptala mu něco do ucha. Wade se pousmál a taky přikývl.

„Dobře, tak jo. Je to tak sedm hodin práce a můj čas je drahej, takže si to vynásob dvěma," řekl stručně.

„A co sedm, nebo ty minuty?" zeptala se. Wade se uchechtl.

„Kdyby minuty, to by tě vyšlo teda hodně draho. Mysli, než promluvíš," opáčil, popadl knihu a odešel. Alyssa vypadala, že jí to vůbec nevadí. Ba naopak se tvářila vítězně.

Tenkrát jsem tenhle jejich kousek rozhovoru slyšela i viděla a až teď mi dochází o co šlo. Něco mezi nimi bylo intimního. Nevím přesně, o jaký typ intimností se to bavili a ani o jakou protislužbu se jednalo, ale zcela určitě to mělo sexuální podtext.

Toho večera se Wade vyplížil po večeři z hradu. Nasedl na Qyldryira a mířil si to někam do města. Vždycky jsem si říkala, jestli má Wade vůbec nějaké přátelé, protože se ve škole bavil jen s Darrenem a sem tam i s Earthanem, ale jinak s ostatními jen zcela výjimečně. Ne, že by se s ním lidi nechtěli bavit, ale on se nechtěl bavit s nimi. A většinu času jsem ho viděla jen s knížkou, v jídelně nebo vůbec.

Ale přece jenom měl přátelé z jiných škol. Měl víc než to, měl kapelu a hodně známou kapelu. *Anguish of the Forsaken*. Byli to jeho velmi dobří přátelé a kamarádi. Měli společné zájmy, ale hlavně si rozuměli v hudbě.

Jeho kapela se skládala ze dvou kytaristů, jednoho basáka, zpěváka a bubeníka. On sám byl jedním ze dvou kytaristů, ale zároveň jediným zpěvákem. Jeho druhý kytarista měl přezdívku Vain – *marný*. Basák si říkal Loner – *samotář*, což by se k němu taky hodilo, ale bohužel to bylo už obsazené. Bubeník si říkal Anxiety – *depresák* a on byl Saint Sinner – *svatý hříšník*.

Kdysi s nimi hrál ještě jeden kluk, říkal si Wicked – *mršák*, ale s tím se Wade nesnesl a vyhodil ho už během prvních pár týdnů, protože byl drzý a kazil pověst kapely. A celkově s ním ani kluci nebyli spokojení. Ještě s nimi příležitostně hraje pianista, který má přezdívku Desire – *touha*. Wade jak už víte hraje taky na piano, ale ne v kapele.

Nicméně, Wade byl u kluků z kapely velmi oblíbený a nikdo mu neříkal jinak než Sinner. Vlastně nikdy své jméno nikomu z nich ani neřekl. Možná to byl další důvod, jak se mu dařilo zůstat v utajení.

„Hej, Sinner je tady," řekl Loner a hned vstával od stolu, aby mu podal ruku na přivítanou. Wade si s ním potřásl.

„Zdar, kámo," zdravil ho i Anxiety a taky mu podával ruku. Nakonec se přidal i Vain.

„Čus," řekl Wade a posadil se k nim. Hned na to přišla obsluha.

„Co si dáte, kluci?" zeptal se majitel klubu, který je moc dobře znal a vždycky se může přetrhnout, aby se u něj cítili dobře. Jak pak by ne, když mu svou přítomností výrazně zvedali tržbu.

„Dneska jen malý derionský. Musím být brzo zpátky," řekl zodpovědně a on přikývl a mile se usmál.

„Jedno malý derionský a vy, pánové?" zeptal se.

„Peprmint pro všechny," řekl Vain.

„Snad nemáš večerku, Sinner," culil se Loner. On přikývl, zatímco všichni nevěřícně civěli.

„No tak něco. Musím jedný slepici vysvětlovat fyziku," odpověděl.

„Musíš? Bych řekl, že ty neděláš nikdy nic, do čeho se ti nechce," zmínil Anxiety. Ten ho vystihl.

„No trochu se mi i chce," přiznal a rovnou si přiťukli, protože jim akorát majitel donesl objednané nápoje.

„A co? Je to nějaká kočka aspoň?" vyzvídal Vain. Vain byl věčně bez holky a neustále nadržený. Chodil na striktně klučičí školu, takže se ani neměl šanci s holkami seznámit.

„Horší béčko, ale je dobrá," komentoval a kluci se smáli. Když je Alyssa podle něj horší béčko, nechci radši vědět, jak by hodnotil mě. Protože… jo, jsem zaujatá a fakt jí nesnáším, ale je moc hezká.

„Kdy budeme hrát?" zeptal se Loner, když se konečně všichni napili svého pití.

„Taky bych si už zahrál, ale spíš by jsme měli někdy zkoušet. Budou prázdniny, to je čas na texty a hudbu," připomínal Anxiety.

„A jak jsme na tom? Složil někdo z vás něco, co by se dalo použít?" zeptal se Vain a koukal na Wada.

Ten se pousmál. „Na mě nečum, já jsem měl hodně práce a moje texty jsou hrozný sračky za poslední dobu," odpověděl a všichni se zasmáli.

„Jsme na tom podobně. Já si teď našel holku a nějak mi to nemyslí normálně," dodal Anxiety.

„Kočka?" vyzvídal zase Vain.

„Áčková, ale moje, hoši," upozornil je. Wade se jen zakřenil, kopnul do sebe pivko a pomalu se zvedal.

„No nic, já šel jen na jedno a mizím. Musí mi to trochu myslet, abych neudělal nějakou kravinu," prohlásil s úsměvem ve tváři. Kluci se taky culili.

„Myslel jsem, že ty a fyzika jste nerozlučná dvojka. Stejně tak jako jsi srostlej s kytarou. Tebe vzbudit uprostřed noci, jsi schopnej vymyslet teorii všeho a zahrát to i na kytaru," provokoval ho Loner.

„Haha, o tom ale nemluvím. Chyb ve fyzice se nebojím, mluvil jsem o tý holce. Tak zatím čus a dáme si vědět," rozloučil se a se všemi si podal ruku tím podivným klučičím způsobem.

Loner se naklonil k ostatním, aby ho Wade už neslyšel. „Nejspíš se mu líbí. Zvlášť když se tolik bojí, že by se mu nepostavil," řekl, ale taky nebyl úplně v obraze. Wade byl prostě svůj. Jak říká Darren: *Wade je Wade*. Už by z toho mohl vzniknout samostatný pojem.

„Mě by spíš zajímalo, po jaký číče si pojmenoval kytaru. Tu Sáru bych rád poznal, protože to musí být něco, když po ní pojmenuje svojí největší lásku. Pamatuješ, Loner, jak jsem si jí chtěl půjčit a málem mě zmrzačil, když jsem se dotknul strun?" zasmál se Vain.

„Pamatuju. Hele, všimli jste si, že ho známe nějakej ten pátek a nevíme o něm vůbec nic? Ani jak se jmenuje," komentoval Anxiety.

„Jo no, je docela záhadnej," drbali ho. Já jsem ho ten večer už moc nesledovala. Bohužel, protože jinak bych ho viděla s Alyssou, zjistila bych, že má kapelu, a že je tajně zamilovaný do Sáry, protože po ní pojmenoval svou kytaru. Tedy pokud nemiloval jinou Sáru, ale o tom vážně pochybuju.

Teď by mě zajímalo, kdy se náš Wade Shadowwalker zamiloval do Sáry? A taky by mě zajímalo, proč tolik nesnáší Alyssu. Je pravda, že je mimořádně otravná a že jí nesnáším i já, ale z úplně jiného důvodu.

Wade se vrátil do školy a mířil si to rovnou do zamčené třídy, kde se běžně přes den vyučovala magická fyzika. Kouzlem učebnu odemkl, vlezl si ke svému stolu a vyštrachal z něj svůj sešit a nějakou knihu. Pak po sobě pečlivě zamkl a přenesl se k Alysse před dveře jejího pokoje.

„Hej, to jsem já. Otevři," řekl a až potom zaklepal. Ona mu přišla otevřít jen v županu a překvapeně na něj koukala. Netušila, že za ní přijde už dneska.

Wade si jí letmo prohlédl a podíval se jí do očí. „Takže, pustíš mě dál, nebo?" zeptal se a ona ho pustila dovnitř a zamkla za nimi dveře.

On se u ní nijak zvlášť nerozhlížel a rovnou si sedl na její postel. Vypadalo to, že u ní už párkrát byl. „Tak jdem na to ať to máme za sebou," řekl a ona ztuhla.

„Wade, je pozdě. Nevím, jestli mi to takhle půjde," připomněla mu kolik je hodin a on se pousmál.

„Hm, kvůli tobě jsem odešel dřív ze zábavy s kámošema, takže si to dobře rozmysli," zmínil lehce povýšeně. V podstatě jí tím dal najevo, že když ho odmítne, příště se na ní vykašle.

„Jak myslíš," řekla a přisedla si k němu na postel a lehce si kvůli němu stáhla župan, aby jí koukalo rameno. Taky si před něj natáhla své dlouhé nohy, protože věděla, že Wade má nohy rád. On se jen pousmál zdvižením levého koutku. Moc dobře věděl, o co se Alyssa snaží.

„Tak začneme s tou fyzikou, jo?" připomněl a ona přikývla.

„Jasně, s čím jiným?" dodala.

„Počkej, však ona tě ta sranda přejde až na tebe vybalím kvantovou mechaniku," rýpal do ní.

„Kvantovou mechaniku?" podivila se jako by o tom v životě neslyšela.

„Hm, nebo jadernou a sub jadernou fyziku. Index lomu plexiskla, indukční vlny. Už vím, čím tě začnu mučit… elektrotechnikou," zmínil a zasmál se. Ona se ale jak předtím předpověděl už moc nesmála.

„O něčem takovým jako je elektrotechnika, elektřina a celkově o tomhle bys toho měla vědět víc než já, a zvlášť když to tady v takový míře ani nemáme," strašil jí. Ona na něj jen mlčky koukala. „Copak? Rozmyslela sis to?" zeptal se.

„No, nikdy ze mě neuděláš fyzičku, ale sem tam nějaký cvičení bych snad pochopit mohla. A trefil ses přímo, protože elektrotechniku taky potřebuju vysvětlit," řekla a on přikývl.

„Hm, já vím. Nejdřív začneme s tím úkolem, cos dostala jenom ty. I profesorka vidí, že jsi v tom slabá. Jen mi řekni, jak chceš tohle všechno zvládnout za pár týdnů, když neovládáš ani základy mechaniky?" zeptal se a ona pokrčila rameny. „Víš co? Necháme to teda na zítra. Stejně na to teď nemám náladu," řekl a vstal z postele.

„Počkej a co bude s tím ostatním?" zeptala se a letmo mu políbila ruku. Wade jí dlouze koukal do očí, než se odhodlal něco říct.

„Na tohle taky ne," dodal, aniž by přerušil jejich oční kontakt. Pak ale odešel. Alyssa si povzdychla. Wade měl na holky podivný vliv. Když byly kolem něj a nesnažil se o nic, zdál se jim přitažlivý, ale nijak zvlášť si z něj na zadek nesedaly.

Vždycky to byl Darren po kterým šly jako slepice po flusu, ale když se s Wadem nějak jakkoli sblížily, naprosto zešílely nebo já nevím. Chovaly se úplně jinak než obvykle, vtíraly se mu, naháněly ho, sváděly ho, škemraly a toužily po něm.

Já jsem si do teď myslela, že to bylo jen tím krystalem, ale myslím, že tohle je spíš nějaké jeho osobní kouzlo nebo co. Alyssa byla zářným příkladem. O Sáře raději ani nemluvím a nebyly jediné. I Kim, Anomaris a Stacy z něj byly na větvi. Taky bych dodala, že mu to i spíš lezlo na nervy. Ale občas si to užíval i toho využíval. Anebo všechno najednou, což s ním dělala jen Alyssa.

Já jsem ráno zašla za Darrenem na ošetřovnu ho převléknout a políbit ho. Příšerně mi chyběl a nechtělo se mi od něj na celé prázdniny odejít. Potkaly jsme se tam s jeho mamkou, která mu přinesla nějaké čisté věci.

„Dobré ráno, paní Paynová," pozdravila jsem jí.

„Ahoj, Ay. Děkuju ti, že se o Darrena tak pěkně staráš," řekla a pohladila ho po tváři.

„Jeho ošetřovatelka říkala, že se nemusíme bát. Měl by se určitě probudit, jen se neví kdy. Ale odhadují to nejpozději do roka od doby, co upadl do bezvědomí," informovala jsem jí.

„Snad to bude co nejdřív. Je mladý, nechci, aby ztratil svoje nejlepší roky zrovna takhle," zašeptala zoufale.

„To chápu. Taky mi chybí. Chtěla bych, aby zase závodil. Bez něj je to nuda," zmínila jsem a ona si otírala slzy.

„Je pozdě, už půjdu, o prázdninách si s ním nemusíš dělat starosti, Ay. Postarám se o něj," řekla a políbila ho na čelo.

„Já se o něj ráda starám, paní Paynová, a určitě bez něj tak dlouho nevydržím," zmínila jsem a ona se na mě usmála, než odešla.

„Tak co, pořád spí?" zeptala se Sára, která se akorát vrátila ze stájí. Občas za ním chodila taky, ale hlavně, když jsem tma byla já.

„Pořád," odpověděla jsem smutně.

„Neboj, on se probudí," utěšovala mě, ale já už pomalu ztrácela naději. „Nakrmila jsem wergony a musím zpátky na hřiště. Budou závody. Bez Darrena je to smutný, ale i tak je teď zase hřiště plný závodníků. Když je Darren mimo, fandím i ostatním," zmínila.

„Jo? A komu například? Earthanovi?" zeptala jsem se, ale zavrtěla hlavou.

„Nechci, aby to slyšel, ale pořád se mi líbí Wade Shadowwalker," zašeptala mi do ucha.

„Mě to bylo hned jasný, že je to tvůj typ," zmínila jsem.

„Wade je borec. Škoda, že se nemůže závodění věnovat tolik jako Darren. On to bere spíš jen jako koníčka. Ale chápu, ne každej chce obětovat všechno jen jedný aktivitě. Navíc už má fyziku a bůhví co ještě. Čtení asi," dodala. Tak na tohle jsem úplně

zapomněla. Možná jsem jí pořádně nevnímala nebo nevím, ale říkala mi to. Jo, říkala, že se jí ten šmejd líbí.

U oběda se Wade s Alyssou domluvili na pozdější odpoledne po závodech. Wade se jich tentokrát zúčastnil, i když na ně moc netrénoval. Ale nemohl si nechat ujít to, že tam jeho sok není. A navíc, Qyldryir ho přemlouval, protože hrozně rád závodí.

„Můžu si vzít koláč?" zeptala se ho Alyssa a on jí podal koláč jako by byl úplně vypnutý. Alyssu to celkem zaskočilo a mile se na něj usmála. On se na ní taky kupodivu mile usmál. A nebyl to předstíraný úsměv. Z něj nešlo vyčíst nic. Sáru to přitahovalo, Alysse to nevadilo, Darrena to vytáčelo a mě to znervózňovalo. No a jeho to nejspíš i bavilo. Jeho reakce byly vždy naprosto nečekané.

„Když nezávodí Darren, mohl bys to vyhrát," zmínila. On zavrtěl hlavou.

„Spíš ne, vyhraje Earthan a já budu čtvrtej jako vždycky, nebo hned za ním, jak mám ve zvyku," odpověděl neutrálně.

Alyssa se mu podívala do očí a usmála se. „Ty bys to ale mohl vyhrát. Proč nevyužiješ víc fyziky?" vyzvídala a on se pousmál.

„Využívám fyziku jak to jde, díky ní jsem ale čtvrtej. Ne všechno je o fyzice," řekl.

„Ne? Že to říkáš zrovna ty. Myslela jsem, že pro tebe je všechno o fyzice," rýpla si.

„O fyzice, o chemii a o magii," odpověděl a zvedl se od stolu. Romantik. Jen tak pro info, tou chemií myslel přitažlivost a magií lásku.

Sára se za ním nenápadně otočila a Wade Whisper si toho všiml. Z jejího pohledu usoudil, že se jí Wade Shadowwalker líbí a dost se ho to dotklo. Možná to byl ten moment, kdy na něj začal žárlit. Nicméně, Wade Shadowwalker se tentokrát na Sáru ani nepodíval. Zřejmě chtěl být nenápadný, a to bylo něco, co mu šlo velmi dobře. Kdyby jí chtěl sbalit, pravděpodobně by jí už Wadovi Whisperovi přebral.

Každopádně podle mých veřejně dostupných zdrojů, zrovna tou dobou zase randil s Kim. Nebo to bylo až později? Už nevím. Oni se taky neustále rozcházeli a scházeli. Nejspíš spolu nikdy ani pořádně nechodili, protože jsem jí vídala v náruči jiného muže a následující dny se zase oslintávala s Wadem Shadowwalkerem na chodbě.

Podle mě měli to, co kdysi se Sárou. Takový otevřený vztah. Ale Kim/Valkýrie byla jediná holka, se kterou se dosud veřejně muchloval. A se Sárou tenkrát na plese, než začaly ty osudné prázdniny, které strávili spolu.

„Jdu se podívat na wergony," informovala mě a vyběhla ze sálu jako namydlený blesk. Podle všeho chtěla jít za Wadem a když nic, alespoň se na něho dívat. Moc toho spolu nenamluvili, a zvlášť teď když byl Darren v kómatu, tak neměli žádnou společnou příležitost ke klábosení. Sára se ale rozhodla si jí uměle vytvořit. Přece jen se blížil závod, a to je téma pro závodníka a wergonní něco jako trenérku a ošetřovatelku jako vyšité.

A teď mi to došlo. Wadovi se líbila pro její wergonní gen už od samého začátku. Nejspíš od doby, kdy to zjistil. Od doby, kdy se Sára vecpala do života mému miláčkovi Darrenovi. Že by to byla taky láska na první pohled? I z Wadovy strany. No zřejmě už to je moc spekulací.

Sára dala Enesse kuzu a nenápadně se ohlížela ke stáji číslo devět, která patřila Wadovi. Ten si jí všiml a usmál se na ní. Ta na nic nečekala a spolu s Enessou k němu přišla blíž. Svému osudu by se mělo jít naproti, ne?

„Tak co, závodníku?“ zeptala se ho.

„Chystám se. Co ty, krasoletko?“ oplatil jí otázku otázkou.

„Chystám se vybrat si, komu budu fandit,“ zmínila, a to v něm vzbudilo zvědavost přesně podle jejího plánu. I jemu docvaklo, že ho vyzývala k otázce: Komu se chystá fandit? A taky přirozeně čekal, že řekne, že jemu anebo, že si vymyslí něco, aby ho tím provokovala. I když by měla na mysli jeho.

„A už sis vybrala?“ zeptal se chytře a ona přikývla.

„Vybrala. Mám svýho favorita,“ odpověděla.

„To je dobře. Tak snad ten tvůj favorit vyhraje. Až se vrátí Darren, už nebude mít šanci,“ usmál se. Byl dobrý. Vážně dobrý…

„Kdyby víc trénoval, myslím, že by šanci měl, i kdyby byl na dráze Darren,“ řekla a šla dál, aby ho jako nezdržovala. Uměla odhadnout situaci skoro stejně tak dobře jako on a ráda udržovala napětí. To ho na ní bralo. *Takže, Sáro, jsi dobrá.*

„Počkej,“ zašeptal a ona se zastavila. „Máš… tady kus slámy,“ řekl a sundal jí z vlasů stéblo, které bůhví jak se tam dostalo. „Vyspala ses dobře?“ rýpl si a ona se zaculila.

„Výborně,“ odpověděla a on se taky zakřenil. Pak na sebe jen chvilku mlčky koukali, dokud neprolomila ledy. „Tak hodně štěstí, můj favorite,“ řekla a on jí věnoval jeden ze svých nejkrásnějších úsměvů. Úplně se rozzářil, když mu řekla, že je její favorit, ačkoli to tušil.

„Děkuju, pokusím se být aspoň třetí a užiju si, že mi fandíš, dokud tu Darren není. Aspoň mám motivaci,“ odpověděl a pak se oba rozešli. On jí jen zamilovaně civěl na zadek, zatímco se od něj vzdalovala a zoufale si povzdychl. Tohle kdyby někdo viděl, hned by mu to došlo. No a někdo ho viděl – Estrella.

„Ty jsi do ní zabouchlej,“ prohlásila najisto jeho sestřička, která se tam odněkud vynořila, aby mohla bráškovi fandit. Ten se nestihl ani nadechnout. „Nesnaž se kecat, nehlídal sis myšlenky a stojíš u mě moc blízko,“ procedila a zahihňala se.

„Nech si to pro sebe a padej na tribunu!“ poručil jí.

„Takže je to tak a ani to nepopíráš?“ křenila se, ale nereagoval na to. „Je rionka,“ upozornila ho.

„Řekl jsem mazej!“ zopakoval a lehce do ní strčil kolenem. Takhle se pošťuchovali běžně.

„Slečno Shadowwalkerová, nemůžete mi takhle utíkat,“ volala na ní Rosa. Estrella jen protočila otráveně očima.

„A jéje už zase tahle. Řekni mi jednu věc, proč jsi vybral ze všech guvernantek zrovna tuhle?“ stěžovala si a Wade se křenil.

„Protože je nejlepší a srovná tě do latě. Tak padej, sestřičko, a pořádně mi fandi,“ odpověděl.

„Slibuju, že už jí neuteču. Alespoň dneska. Ale pozvi tu rionku na rande," prosila ho a on jen zavrtěl hlavou.

„Proč ti na tom tolik záleží?" divil se.

„Chci abys měl konečně nějakou přítelkyni. Aspoň bych si o prázdninách měla s kým povídat a ne řešit s Rosou nesmysly. Věřil bys tomu, že mě chtěla naučit vyšívat?" odpověděla a on se pousmál.

„I kdybych měl přítelkyni a vzal bych si jí domů, dobře bych se ujistil, že ty budeš v trapu. Chtěl bych s ní dělat jiný věci, než hrát karty ve třech," prohlásil a poplácal Qyldryira po hřbetu.

„Tss, ty jsi ale hnusnej," čertila se.

„Myslíš si, že bych riskoval, že ode mě kvůli tobě uteče?" rýpal do ní.

„Ani nevíš jak je mi smutno. Skoro se nevídáme a mě nebaví život s chůvou," objasnila.

„Teď vážně, Estrello. S tou holkou by to nefungovalo. Sama jsi říkala, že je rionka a... ona by mě asi nechtěla. Ne tak jak by sis přála," vysvětlil.

„Proč by to s ní jako nefungovalo? A jak jako by tě nechtěla? Jsi derion proboha a ona je rionka. Navíc podívej se na sebe, jsi fakt kus," prohlásila a ťukala si na čelo. Wade se pousmál a zavrtěl nad ní hlavou. Potom ale zvážněl.

„Nevím jak na takovou holku, v životě jsem s takovýma nerandil," řekl.

„Ale no tak, Wade, vždyť s balením holek nemáš problémy," dodala.

„Hm, neřeš to," culil se.

„Co?" vyzvídala.

„Nic, už toho nech!" řekl, ale ona byla zvědavá a nedokázala mu číst myšlenky, protože už je zase potlačoval.

„Řekni mi to. Stejně vím, že se ti líbí," škemrala zase, a tak to vzdal.

„Chtěl jsem říct, že by mě nechtěla na nějaký návštěvy u nás doma. Mezi námi by šlo jen o sex a na to bych jí nemusel tahat domů. Taky je jiná než ostatní. Nejde jí tak úplně o to se vecpat do života derionovi. Je i přes její extrovertní povahu samotářka jako já, což je to, co se mi na ní líbí," řekl.

„A to by ti nestačilo, aby ses odmiloval… se s ní párkrát vyspat? Nebo třeba by se z toho stala velká láska a pak bys jí přivedl domů rád a seznámil nás," zasnila se.

„Nestarej se. Já si rionky domů nevodím. A nehodlám se s tebou zase bavit o mým intimním životě. Ty se hlavně soustřeď na školu a hezky se uč na přijímačky, ať jsi Zlatá Studentka," připomněl.

„Fajn, tak ty se taky nestarej," odpálkovala ho.

„To se teda budu starat. Ty jsi moje malá ségra a tvoje vzdělání je něco, do čeho budu mít vždycky právo kecat," usmál se.

„Nebudeš muset. Vždycky budu nejlepší. Jsem v tomhle po tátovi," křenila se a odešla i s Rosou na tribunu.

Wade se zakřenil. „To těžko. Tohle máme po mámě a já po svým tátovi. Kam se na něj hrabe Payne," zašeptal si pro sebe a vedl Qyldryira na dráhu.

Já jsem si závody odpustila. Když tam nebyl Darren, nemusela jsem tam být. Ne, že by mě to nezajímalo vůbec, ale přišlo mi to vůči němu hloupé. Chtěla jsem s ním být, aby neměl pocit, že když odpadne, že hned budu fandit nikomu jinému. Navíc myslím, že Sára za mě tenkrát fandila o sto šest a možná si trochu i tu Darrenovu nepřítomnost užívala.

Říká se, že je všechno špatné k něčemu dobré a ona toho využila, aby mohla fandit někomu jinému, protože i kdyby chtěla sebevíc, když byl Darren na dráze, cítila by se blbě, aby svému nejlepšímu kamarádovi nefandila.

Ty jo, teď si nevzpomínám, jak to vlastně dopadlo a kdo vyhrál. Ale nejspíš se teď neodvážím o Wadovi mluvit a nijak se na něj vyptávat. Pro Sáru je to trauma a pro Darrena taky. Zřejmě bych se měla stavit v trofejové místnosti a podívat se, jestli někde uvidím Wadovo jméno. Protože pokud vím, vyhrál jen jednou a to bronzovou.

Po závodech a po svačině se Wade sešel s Alyssou v knihovně, jak se domluvili před tím u oběda. Ona si rovnou rozložila sešit a usmívala se na něj. „Tak co? Měl bys mít dobrou náladu, když jsi vyhrál medaili," prohlásila a on zavrtěl hlavou.

„Až se vrátí Darren, zase se to minimálně o jedno číslo posune, tak to prostě je," zakřenil se.

„Fyzik no, neustále řeší jen pravděpodobnosti," prohlásila a on se upřímně zasmál.

„Ten byl dobrej. No nic, ukaž mi to," řekl najednou a nakoukl k ní do sešitu na tu její proškrtanou hrůzu. Myslím, že nečekal, že je na tom až takhle špatně, když souhlasil, že jí bude doučovat. Protože kdyby to věděl, rovnou by od toho utekl.

„Hm, elektrická kapacita baterie. Pěkný. Tady máš chybu. A tím pádem jí máš i tady a celý je to blbě. Jen dosazuješ do vzorečků, ve kterých máš taky chyby. Vlastně ne, sorry. Máš chyby ve výpočtech, tohle je jako potenciál? Ten se píše jinak, a navíc tu nemá co dělat. Permitivita není E, ale Epsilon. Ježiš, dej mi tužku," řekl a hned začal opravovat její chyby.

„Co je permitivita?" zeptala se nesměle a on se na to zhluboka nedechl.

„Absolutní permitivita je v elektrotechnice fyzikální veličina, která vyjadřuje míru odporu při vytváření elektrickýho pole v určitým přenosovým médiu," odpověděl stručně, ale pochopil, že z toho stejně nic nepochopila.

„Neřeš teď definice a soustřeď se na počítání. Takže tohle mezi sebou pokrátíš a tohle pak vynásobíš pěti," řekl a rychle psal na papír. Počítal velká čísla z hlavy a převáděl je do vědeckého zápisu tak rychle, jako by je jen četl.

Alyssa se nestačila divit. Taky byl nad ní jen nakloněný, z čehož byla celkem nesvá. Cítila intenzivně jeho ananasovou vůni a sledovala, jak se mu na krku houpe malý přívěsek ve tvaru mince s jeho iniciály a jeho ruce jí taky velmi přitahovaly. To, jak je měl potetované jako správný drsňák. Hrozně toužila po tom ho konečně dostat. Ale dostat Wada Shadowwalkera bylo snad ještě nemožnější než Darrena Payna.

„Kolik je 68 děleno třema?" zeptal se jí, aby jí trochu prozkoušel, jestli vůbec vnímá, ale byla úplně v rozpacích, a zvlášť když ucítila z jeho dechu její oblíbenou citrusovou

žvýkačku s citronovou trávou, kterou tak netaktně vyžadovala po Eldarnovi, aby si jí vzal na ples.

Chtěla si z něj udělat Wada? Protože potom po něm chtěla, aby si hrál na Darrena. Oba jí zřejmě dost zblbli. Alyssa oběma byla naprosto posedlá. Těžko říct kým víc. Zcela určitě byl Wade její první a velká láska.

„Já... já nevím, nedokážu takhle rychle dělit z hlavy, Wade," zakoktala a on přikývl.

„Hm, na vezmi si tužku a počítej aspoň na papír," řekl, vrazil jí tužku do ruky a přisedl si těsně k ní. Ona si tam něco matlala a škrtala a bylo vidět, že tomu vůbec nerozumí, a ještě jí rozptylovalo, jak na ní zíral a jak byl u ní blízko.

Wade jen otráveně vydechl. „Prosím tě, dej to sem. Ty jsi vážně úplně nemožná. Ani dělit neumíš? To je ale matika, zlato," rýpal a rychle to vypočítal za ní s drobnými komentáři s postupem.

„22,6666667, takže to zaokrouhlíš, když je to takhle debilní číslo a díky sedmičce to není periodický, takže tam přece nemůžeš psát tu čárku," komentoval.

„Aha a na jednotky?" zeptala se.

„Ne, na desetiny 22,7 že jo. Na jednotky až později," dodal a ona se mu jen dívala pod ruce jak psal. A zatímco on jí svou inteligencí a vědomostmi přitahoval, ona ho svou hloupostí naprosto odpuzovala. Ale snažil se být ještě milý. Sára by taky ve fyzice plavala, ale na rozdíl od Alyssy uměla alespoň základy matematiky i fyziky. Fyzika jí celkem šla, díky mně.

„Tak šup, počítej. Kolik je ta permitivita?" zeptal se a zase jí vrazil tužku do ruky. Chvílemi byl milý.

„Takže kapacita se rovná čtyři pí krát permitivita," řekla a počítala. Spíš na to tedy jen civěla a předstírala, že to počítá. Wade na ní netrpělivě koukal.

„No to je osm celých osmdesát pět krát deset na dvanáctou a krát pět krát deset na mínus druhou. Jen dosadíš do vzorce," pokračoval, chytl její ruku s tužkou a psal za ní jak kdyby vedl ruku prvňákovi a čekal až se chytne, ale ona nic.

„Alysso, což je? Zkrať to," řekl klidně a ona pokrčila rameny. „Což je dvanáct krát pět krát zas ta permitivita osm celých osmdesát pět krát deset na mínus čtrnáctou," odpověděl za ní a ona se tvářila naprosto zoufale. Wade si jen znuděně podepřel hlavu rukou a čekal, jestli bude schopná ten příklad nějak dopočítat.

„Já už asi nevím jak dál," zakuňkala stydlivě.

„Jenom to vynásob a máš výsledek," řekl a ona se tedy zamyslela.

„Takže to je pět celých šest krát devět na mínus jedenáctou? Já ty převody nechápu," zmínila.

„To jsem si všimnul. Ale skoro jsi to trefila, je to pět celých šest krát DESET na mínus DVANÁCTOU a čeho?" opravil jí a zřetelně zmínil ta čísla, ve kterých se spletla.

„Faradů?" tipovala.

„Jo, no sláva," komentoval a podíval se na ní jako na úplnou krávu. „Alysso... tohle nejde. Já na tebe nemám nervy. Najdi si někoho, kdo ti to vysvětlí, aniž by z tebe chytal záchvaty vzteku. Jo, já vím. Já jsem normálně klidnej, ale s tebou to nejde," dodal.

„Ale Wade, Darren je v kómatu a nikdo jinej není na fyziku tak dobrej jako jsi ty," prosila ho a on na ní chvilku mlčky koukal.

„Mě je celkem jedno, jestli propadneš nebo ne, popravdě by mi ani nevadilo, kdybys z toho rupla. Ani ta tvoje nabídka za to nestojí. Navíc, je ta fyzika jen záminka, aby ses se mnou sblížila. Vím, že si myslíš, že zas něco bude. Ale já tě nechci. Z toho nic nemám. V podstatě ti dvojnásobně platím za nic," prohlásil s vážným výrazem ve tváři.

„Žeru jak ti to pálí fakt, ale tentokrát tě vážně potřebuju," prohlásila a políbila ho. Wade to nečekal, a tak se i chvíli nechal, ale po chvilce jí jemně odstrčil s malým ale povýšeným úsměvem ve tváři.

„Já nejsem Darren, Alysso. Se mnou si nehraj," dodal a zvedal se od stolu, ale stáhla ho zpátky dolů a on se na ní naštvaně podíval. Hodně si k němu dovolovala jako rionka.

„Prosím," škemrala.

„Už jsem řekl, nemám na to trpělivost, abych tě naučil celou fyziku. Nejsi na to dost chytrá," dodal. Na to nic neříkala, protože věděla moc dobře, že se s ním o něčem hádat nemá smysl.

„Tak za mě udělej celej ten projekt. Prosím. Řekni si o cokoli," navrhla a on se zasmál.

„Celej projekt? Ty jsi slítla z věže nebo co? Nemáš nic, co bych od tebe chtěl. S tamtím jsem si to rozmyslel. Nejsem na tom tak blbě, abych to dělal i s tebou, a navíc nehodlám podporovat tvojí vlezlost, asi by mě z toho už jeblo," zmínil suverénně a byl připravený odejít.

„No tak, Wade. Prosím," prosila ho a on se jí jen smál.

„Nějak nechápu, jestli mě prosíš, abych si s tebou zašukal, nebo jestli chceš vážně zvládnout tu fyziku," zaculil se.

„Jde mi čistě jen o fyziku samozřejmě," odpověděla mu a on se pousmál.

„Jasně," řekl, aniž by jí to věřil.

„Nezvládnu sama kvantovou mechaniku ani to magnetický nebo elektrický pole. Úplně se mi to motá dohromady, víš?" dodala a on intenzivně přemýšlel. To, že to nezvládne věděl moc dobře.

„Hm, to je mi jasný. Tak jo, ale spát s tebou nebudu. Bude mi stačit tvoje pusa. A platba předem," prohlásil najednou a zírajíc jí do očí jí jemně pohladil prstem po rtech. Ona nadšeně přikývla a začala mu rozepínat džíny.

„Ježiš, tady ne!" řekl, odstrčil ze svého klína její ruku a nemohl se přestat smát, jak je jeho spolužačka vymydlená. „Ty jsi schopná mi to udělat i čtrnáctkrát předem, co?" vysmíval se jí.

„Kdybys to tak chtěl. Tak kdy a kde?" zeptala se.

„Víš co? Běž, já si musím dát cígo a u toho se na to podívám a udělám to. Splatíš mi to později, a když to bude dobrý, tak tě využiju i víckrát až se mi bude chtít. Ale mimo to mi dáš pokoj, rozumíš?" dodal, popadl její sešity a vstal od stolu. Alyssa na něj vykuleně koukala.

„A uděláš to celý?" ujišťovala se.

„Jo, od základu. Sem tam ti na tom zanechám nějaký chyby, aby neměla profesorka podezření, že jsem to dělal já a ty si zatím najdi někoho, kdo tě to doučí, protože jinak z tý fyziky vážně propadneš," dodal a mířil si to pryč.

„A nemohl bys..." začala, ale přerušil jí.

„Ne, to bych nemohl," odpověděl.

„Já myslela jen..." řekla a on jí do toho zase skočil.

„Ne," usmál se.

„Já myslela..." pokračovala.

„Ne," zasmál se. Evidentně ho bavilo Alyssu mučit tolik jako ona mučila jeho. Vracel jí to úctyhodně. Ona se jen pozastavila a zhluboka se nadechla. „Ne," řekl zase, aby jí vytočil, ale už se rozhodl jí to nechat milostivě dořící.

„Chtěla jsem říct, že bys mi mohl jen kontrolovat cvičení," řekla konečně. Wade se na ní pousmál jen lehkým zdvižením koutku.

„Alysso, neprovokuj mě," dodal suše a odešel.

Vzpomínám si, že toho stejného roku, akorát v září 2017, na naší školu nastoupila Anomaris. Darren byl stále v kómatu. Anomaris tou dobou byla relativně čerstvě vdaná mladá žena. Pomalu se blížily její 26. narozeniny, a to jí značně znepokojovalo. A hlavně proto, že intenzivně vnímala tikání svých biologických hodin.

Toužila po dítěti víc než bylo zdrávo a nějak extra se na rodokmen nesoustředila, což nikdo v okolí netušil, vzhledem k tomu, že se Zanem žádné děti stále neměli. Spíš předpokládali, že je striktní derionka, která se jen vdala za riona. Často si totiž derioni berou své spřízněnce, ale zřídka kdy s nimi mají potomky. U Anomaris se Zanem to bylo trochu jinak.

Její manžel Zane Grayson byl velmi pohledný rion, který byl jen o půl roku starší než ona. Měl smaragdově zelené oči a tmavé husté vlasy. Byl to takový klenot mezi riony. Rozhodně nebyl slabý a obyčejný, a to bylo taky jedním z důvodů, proč uchvátil takovou významnou derionku jako je Anomaris.

Vím, co si říkáte. Proč se zrovna taková derionka jako je Anomaris vdala za riona, když je ve výsledku velmi podobná Wadovi Shadowwalkerovi? A na rozdíl od Wada je ještě k tomu i velká rasistka. Jenže svého muže upřímně miluje a bere ho jako sobě rovného. Zvláštní, že?

Anomaris, celým jménem Anomaris Morena Mortenzová je pra vnučkou vévody Morena Magnuse Mortenze I. z jižního Derionu. Jejich čistokrevná rodinná linie je velmi komplikovaná a rozsáhlá, takže to zkrátím. Anomaris je modré krve stejně jako Wade Shadowwalker. Její předci vládli jižnímu Derionu, zatímco předci Wada vládli východu. Takže ano, docela se k sobě i hodili.

A když už mluvíme o klenotech mezi riony, tak bychom měli mluvit i o klenotech mezi deriony. Vždycky někdo v davu výrazněji vyniká. Záleží, jak se na to díváme. Pokud se budeme bavit pouze o vzhledu, najde se pár zřetelněji vyčnívajících lidí. Mnohdy více než těch, co jsou na něco opravdu talentovaní. A těch, co jsou multi-

talentovaní, a ještě vzhledově atraktivnější než jiní, je zatraceně málo. Teprve takovým dávám přezdívku klenot či diamant.

Výrazně atraktivní derion je Wade Shadowwalker, Darren Payne, Anomaris Mortenzová, Earthan Depraise, Aris, Valkýrie a spousta těch, které vůbec neznáte, takže vlastně nemá smysl o nich mluvit.

Co se týče Earthana, Aris a Valkýrie, atraktivitou to u nich končí. Ne, že by neměli na nic talent například Earthan na závodění, ale když ho srovnám s Paynem, zcela určitě ve spoustě věcech Earthana převálcuje. Vzhled plus jeho talent na závodění, lektvary, starodávné a vznešené umění run a jeho inteligence, kterou jen tak někdo nemá je to, co z něj dělá diamant.

Anomaris je jedním z klenotů mezi deriony taky. Ne kvůli svému původu samozřejmě. A vynechám-li i tu její výraznou atraktivitu, tak má taky nadání, jaké jen tak někdo nemá.

Co dělá vzácnost vzácnou víme. Je to něco, co je jediné svého druhu, nebo se vyskytuje pouze v malé míře, ale takto vzácné může být cokoli, čeho je málo a o tom zrovna nemluvím. Myslím tím něco, co je vzácné a zároveň je to obdivuhodné a třeba i užitečné.

Jak se říká, že žádný učený z nebe nespadl, tak tito lidé toto pravidlo zcela vyvrací. Například Wade Shadowwalker a jeho přirozený talent na všechno. Nevysvětlitelně a přirozeně umí, nebo rozumí spoustě věcem, které se nikdy neučil. Ano, ty vědomosti v sobě rozvíjí, ale ve finále u něj je to stejné jako s tvrzením, co bylo dřív, jestli slepice nebo vejce. Upravila bych to na: kniha nebo know-how? U něj není nutné vysvětlovat, proč je také diamant.

Anomaris je úplně to stejné. Sešlo se milion zajímavých věcí, které jen tak někdo nemá a přenesly se na ní. Když se rozdávaly tyhle přednosti ona se s Wadem a s Darrenem museli setkat někde ve frontě. I když ne, Anomaris je přece starší...

Chtěla jsem říct, že Anomaris dokáže ovládat svou duši, ačkoli její typ není *pure* jako ta Percivala van der Voida a jako Darrenova. Dokáže si hrát s černou magií, aniž by se zničila a dobře se o tom ví. A to se na ní líbí Wadovi. Ne tedy, že by ho to přitahovalo, ale líbí se mu to tak, že by jí dokonce potřeboval, nebo využil a možná i díky tomu hýčkal.

Taky je velmi chytrá, ambiciózní a magie chtivá derionka. Chce být silná a důležitá, zajímavá, a chce všechno těžko dosažitelného. Jako je Wade Shadowwalker, nebo jeho rodinné dokumenty.

Wade Anomaris zatím nezná osobně. Nebo zná, ale ona nezná jeho. Hodně o ní četl v novinách a taky toho o ní dost slyšel. Dokonce o ní našel i kapitolu v knize. A od té doby si na ní dělal zálusk. Nebylo to tak, jak jsem si myslela. Že se poznali až ve škole. Kdepak. Taky to byl on, kdo si jí do školy přivolal. To on jí hodil udičku a čekal až se chytne. No a ona se chytla. Zase předbíhám.

Asi tedy nemusím znova říkat, že je Wade abnormálně geniální a dokáže plánovat a přemýšlet tak, jak to jen tak někdo nesvede. A během doby, co ho znám to dokázal hned

několikrát. A bohužel pro něj to celé, co kdy naplánoval, co kdy udělal a jeho postup a trpělivost nikdo neocenil. Protože o tom nikdo nikdy nic nevěděl. On pracoval na vlnách, které normální lidi nebyli schopní ani vnímat. A dokonce ani já, Darren ani Anomaris.

Zane akorát seděl s Anomaris u stolu a popíjeli ranní kávu. On si u toho četl noviny, zatímco ona se líčila a připravovala se do práce. „Zlato, pamatuješ, jak jsem hledala Srdce Derionu a nic jsem nenašla?" zmínila a on přikývl.

„Taky to byla blbost. A i kdybys to našla, pochybuju, že by nám to pomohlo," řekl suše a znovu se začetl do rubriky o závodech. Anomaris mu to vytrhla z ruky a donutila ho, aby se na ní podíval. A on se podíval celkem naštvaně.

„Myslela jsem si, že jsme v tom spolu a že to pořád chceš," řekla a on přikývl.

„Chci, ale nechci, abys byla zklamaná, když to nevyjde. Vypadá to jen jako další věc, co ti dá planou naději. Srdce Derionu je přece nesmysl. Neexistuje. Je to jen pohádka jako v Malý Derionce. Ten hrad jsi prohledala křížem krážem a nic jsi nenašla. Teď ti říkám, kdyby to tam bylo, už bys to našla," dodal a natáhl se zase pro ty noviny.

„Není to jen planá naděje, Zane. Srdce Derionu existuje. Copak jsi nikdy nečetl derionskou mytologii?" zeptala se a on se pousmál.

„Je to mytologie, An," zmínil suše.

„Jo, ale to nutně neznamená, že je vymyšlený úplně všechno. Na nějakým základě ty historky vzniknout musely. Do tý školy se vrátím!" řekla a on si zoufale povzdechl.

„Lásko," povzdychl si Zane. „Nemůžeš přece pořád bořit hrady a školy kvůli něčemu, co neexistuje," promlouval jí do duše.

„Je to jediná věc, která nám pomůže mít spolu dítě, Zane. Já to nevzdám. A dost mě mrzí, že ty jsi to vzdal," zmínila a zvedla se od stolu.

„Kam jdeš?" divil se.

„Do práce, mám zpoždění. Nakrm draky," dodala a popadla klíče ze stolu.

„An..." zavolal na ní. Ona se k němu otočila.

„Co?" zeptala se podrážděně.

„Já to nevzdal. Jen jsem realista," připomněl.

„Já taky. Copak si nepamatuješ, jak jsme se o Srdci Derionu dozvěděli? Přišlo to jako na míru," připomněla a usmála se.

„No právě," dodal a ona na něj hodila bodavý pohled.

„Zvládnu to sama. Tentokrát bez násilí. V září se přihlásím do školy jako studentka pátýho ročníku. Ještě mám někde ten omlazující lektvar," řekla a šla ke dveřím.

„Proč ne aspoň do sedmičky?" vyzvídal.

„Kdybych se zdržela, tak abych nemusela na praxe do lidskýho světa a zkoušky znovu do devítky dělat nechci. Neboj, nikdo na mě nepozná, kolik mi je. Nebo se ti zdám stará?" zeptala se.

„Samozřejmě, že ne, miláčku. Vypadáš pořád úžasně a s kapkou tvýho znamenitýho lektvaru budeš vypadat ještě líp," usmál se a ona spokojeně odešla. Zane z jejího plánu

nebyl moc nadšený, ačkoli s ní děti chtěl a tohle se zdála být jejich poslední šance, aniž by někdo z nich musel mít jiného partnera. Nicméně na Srdce Derionu už nevěřil.

Wade trávil odpoledne nad počítáním pravděpodobnosti. Ne, že by se momentálně zaobíral Anomaris a pravděpodobností toho, jestli se vrátí pro Srdce Derionu, o němž jí kdysi informoval, ale pracoval na nějakém svém soukromém projektu. Vlastně na svojí nové teorii, která měla čistě vědecký podtext.

Já jsem se Sárou byla taky v knihovně a ten den jsem ho zrovna moc nesledovala. Byla jsem dost zaměstnaná tím, abych své natvrdlé kamarádce vysvětlila fyziku, protože nás všechny čekaly závěrečné zkoušky a v tom ona taky trochu plavala. Ne tak jako Alyssa, ale měla své určité mezírky, které by jí i Wade rád zaplnil. *Ale fuj, co ten dvojsmysl? No styď se, Ay. Ten hňup Payne mě ale zkazil.*

Wade byl zažraný do práce, že si ani nevšiml Sáry, která si ho díky tomu mohla pořádně prohlédnout. „Už toho nech, zíráš na něj jak chlap na nahou ženskou," upozornila jsem jí a ona se pousmála.

„Se divím, že na něj takhle nezíráš ty. Koukej, Ay. Atraktivní chlap s učebnicí. Navíc počítá. Tipuju, že taky maká na fyzice," posmívala se mi.

„Haha. Já už atraktivního chlapa mám, ale spí," dodala jsem.

„Dáme si na chvíli pauzu," řekla a vstala od stolu.

„Kam jdeš?" divila jsem se a ona jen naznačila, že za Wadem. No, nechala jsem jí jít. Když k němu dorazila, on si jí ani nevšiml, a to za ním stála pár sekund a zírala mu do sešitu. Bylo to plné drobných vzorců, čísel a nákresů. Sára mu pak jemně zaťukala na rameno a on se polekal.

„Ježiš, já se tě lekl," řekl a pak se na ní usmál. Normálně by ze zvyku svůj sešit prudce zaklapl, aby nikdo neměl šanci vidět, co dělá, ale u Sáry se nebál, protože ta by jeho výpočtům stejně nerozuměla a nic by z toho neměla.

„Promiň, to jsem nechtěla. Nechtěla jsem tě rušit při počítání. Jen jsem ti chtěla pogratulovat k druhýmu místu. Sice to není zlatá, ale to by musel nejspíš usnout i Earthan," prohlásila ze srandy a on se pousmál.

„Nejspíš to byla tvoje zásluha. Kdybys mi nefandila, asi bych zůstal na svým typickým čtvrtým místě," zmínil, zalovil v kapse a ukázal jí medaili. Sára si jí od něj vzala a prohlížela si jí.

„Pěkná. Taková lesklá," řekla a vrátila mu jí zpátky.

„Jsem trapnej, Payne ti ukazuje zlatější a já trapčím se stříbrem," zmínil a ona zavrtěla hlavou.

„Ale ne. Stejně mám obecně radši stříbro. Medaile je lepší zlatá, ale jinak je ten kov přeceňovanej," řekla a on se jen pousmál.

„To bys mi měla asi fandit častěji. A kdo ví, třeba to jednou bude i zlato," dodal a oba se na sebe mlčky usmívali. „Poslyš, nechtěla bys..." začal, ale přisedla si k němu Kim a hodila na Sáru vražedný pohled. Vražedný jako ale opravdu vražedný.

„No nic, tak já radši půjdu. Ještě jednou ti gratuluju," řekla a raději odešla. Wade ani nebyl naštvaný. Bral to jako zásah shůry. Ne, že by na takové věci věřil, ale odůvodňoval si tak negativa, aby se mu lépe převáděla na pozitiva. Říkal si, že by se to teď stejně nehodilo, aby jí někam zval a něco si s ní začínal.

Blížil se konec školního roku a přes prázdniny by se museli rozloučit, protože nepředpokládal, že by je trávila s ním. A byla tu Kim, která ho hlídala jako pes. Tedy občas. No a on hodně myslel dopředu a rozhodl se se soustředit na Anomaris a na to, aby se konečně setkali. Další románek se Sárou by to mohl narušit. *Na to bude ještě času dost.* Pomyslel si a pozdravil se s Kim malým polibkem na přivítanou.

Sára si zase sedala zpátky ke mně a lehce žárlivě se dívala na Kim, jak Wada líbá a objímá. „Tak to vzdej. Shadowwalker stejně nikdy nebyl pro tebe. Soustřeď se na tu fyziku," radila jsem jí a ona přikývla.

„Nemohla bys mi udělat odposlouchávací kouzlo?" zeptala se.

„Na to rovnou zapomeň. Je to riskantní a kdyby se to dozvěděl, bylo by to ještě horší. Vážně, zapomeň na něj. Má holku," dodala jsem a ona přikývla.

„Jo. Máš pravdu. Má holku. Končím s tím!" řekla striktně a konečně se dala zase do počítání. Kdyby jen věděla, že vlastně žádnou neměl.

Wade se taky soustředil na počítání, ale zvládal poslouchat i Kim. „Koukneš se na můj projekt? Sice mi to všechno vychází, ale chtěla bych, aby to bylo tip ťop," řekla a on přikývl.

„Jojo, pak se na to kouknu," odpověděl a počítal nějaký svůj příklad.

„Máš tam chybu," řekla a ukázala mu na vzorec, který zcela určitě nebyl ten, který chtěl napsat.

„Díky. Myslel jsem na něco úplně jinýho," přiznal se a opravil to. Docela mu imponovalo, že Kim jako on rozumí fyzice. Tedy ne jako on, ale že jí to celkem jde. A taky se nestávalo často, aby dělal chyby, ale Sára ho trochu rozhodila ne že ne.

„Na koho jsi myslel?" vyzvídala a on se zasmál.

„Na nikoho," odpovídal.

„Nelži, Wade. Ty nikdy neděláš chyby ve vzorcích. Myslel jsi na Sáru?" zeptala se.

„Myslel jsem na podmíněnou pravděpodobnost a počítám úplnou. To neřeš, na chvíli si dám pauzu," řekl, zaklapl knihu a usmál se na ní.

„Wade, na čem makáš? Proč potřebuješ znát podmíněnou pravděpodobnost? Máš snad nějakou novou teorii?" vyzvídala.

„Asi mám, ale zatím je to tajný," dodal a zvedal se od stolu.

„Počkej, jdu s tebou. Jdeš na cígo, ne?" zeptala se a on přikývl, chytl jí za ruku a transportoval se s ní nejspíš někam do soukromí.

„Viděla jsi to?" drkala do mě Sára.

„Hmm," odpověděla jsem bez zájmu, protože jsem byla začtená.

„Neviděla. Tak já ti to řeknu. Něco si šuškali a cukrovali a pak se s ní přenesl někam pryč," řekla zoufale, ale já jí neposlouchala. Wade byl kdysi to poslední, co mě zajímalo. „Tak já už taky půjdu. Jdu se proletět s Enessou a s Kinnarou," řekla a zvedla se.

„Jojo, to zní dobře," komentovala jsem to, aniž bych jí vnímala.

„Ty jsi taky úplně mimo," stěžovala si a odešla z knihovny. Věřte nebo ne, že tam není, jsem si všimla až o hodinu a půl později.

Bylo půl desáté a Wade se akorát vracel ze sprchy a chystal se do postele, ale zastavil se těsně před ní a zamyslel se. Vzpomněl si na Alyssu a na jejich dohodu. Projekt už měl skoro hotový a její teoretickou závěrečnou práci z kvantové mechaniky taky.

„Pojď za mnou, Alysso," řekl telepaticky. Jí to probudilo, ale trvalo jí trochu déle, než se z toho vzpamatovala, a tak měl pocit, že ho ignoruje. **„Slyšíš mě?"** zeptal se po chvíli.

„Jo, slyším. Už jdu," odpověděla a začala se urychleně oblékat.

„Klidně si nech pyžamo a pojď," dodal a pousmál se. Wade byl vážně neskutečný padouch. Nicméně, co si pamatuju k Sáře ani k žádné jiné ženě se takhle nikdy nechoval. Alyssa si o to koledovala a taky mu to tolerovala. I taky ho chtěla, tak toho jen využíval. Když s ní byl kdysi Darren, taky ho to svádělo se k ní chovat trochu jinak než ke mně, to je fakt. Možná si za to vážně může sama.

Během chvilky klepala na dveře jeho pokoje. „Ti to trvalo," procedil mezi dveřmi a zavřel za ní.

„Se divíš? Musela jsem vyběhnout ty schody až do věže, protože jsem tady nikdy nebyla a bála jsem se, že mě cestou někdo načape," odpovídala.

„Hm," zašeptal bez zájmu, jedním tahem jí rozvázal župan, přitáhl si jí k sobě a políbil jí. Ona se nechala, ale byla z toho jeho přístupu celkem překvapená.

„Myslela jsem, že jsme se domluvili na tom druhým..." připomněla mu mezi polibky a zřejmě si to tím, u něj zkazila. On se jen pousmál, odtáhl se od ní a plácl sebou zády na postel.

„Tak pojď. Když ti jde striktně jen o splátku," řekl i když věděl, že to tak nebylo. Hrál si s ní tedy pěkně. Nevím, jestli měl v plánu s ní vážně spát, nebo ne, ale tohle je přesný příklad toho, jak rychle mění plány. Spontánně, ale i tak si je stíhá promýšlet do detailů. Takhle si s ní hrát a když se mu připomněla, otočit to a hodit bez výčitek na ní. Možná to ho bavilo. Zloun jeden. No nic, Alyssy mi líto není.

„Jak jsi na tom s tou fyzikou?" zeptala se, zatímco mu stahovala tepláky. Wade se pousmál.

„Už to skoro mám. Copak, nevěříš mi? Souhlasila jsi s platbou předem," připomínal.

„Věřím," zašeptala a začala se ho dotýkat na místech, kam do teď neměla přístup. Ne, že by měla přístup k jeho jiným místům, ale tam dolů si jen tak nějakou nepouštěl. „Fyzika není jediná věc, se kterou jsi na tom dobře," prohlásila a on se zasmál.

„Míň mluv, víc pracuj," odpověděl a natlačil si její hlavu do klína...

Následující den hned po škole po obědě si Wade mlčky přesednul v knihovně ke Kim a usmíval se na ní. „Co je? Ty něco chceš?" zeptala se, protože už ho po té době celkem znala a tenhle výraz nemíval jen tak.

„Ne nic, jen mám dobrou náladu," odpověděl.

„A z čeho?" vyzvídala.

„Vypadá to, že k nám do třídy přijde nová kočička," řekl a ona ho lehce plácla po rameni.

„Ty čuně! Myslela jsem, že se děje něco zajímavějšího," komentovala a chtěla jít, ale on jí k sobě přitáhl.

„Nechtěla jsi, abych se ti mrknul na tu fyziku?" připomněl a ona přikývla.

„Jo vlastně. Chtěla. Tak můžeš," řekla a kouzlem si k sobě přitáhla nějakou desku s nějakým projektem. Byla to její závěrečná práce z fyziky. Tu praktickou po něm taky chtěla zkontrolovat, ale hlavně tu teoretickou.

„Hm, vypadá to pěkně. Magnetický pole a siločáry. Elektrotechniku mám rád. Vypadá, že ti to bude dělat co má," usmál se a jemně pohnul s magnetem v jejím projektu, který tam měl jen znázorňovat siločáry, a tak jí lehce rozhašil kovové pilinky.

„Vždyť mě nepotřebuješ, Val... Kim," zarazil se. Ona na něj vytřeštila oči. Těžko říct, jestli to bylo záměrné, nebo ne.

„Máš pravdu, jen jsem se ti chtěla pochlubit, ale na tu elektrotechniku v teorii se mi podívej. Jestli tam nemám chyby. Moc mi to nejde," řekla a podala mu do ruky papíry. On je narychlo prolistoval.

„Závislost magnetického pole na počtu závitů cívky? To máš celkem jednoduchý téma. I já mám lehký. Vytáhl jsem si jadernou fyziku. Celkem jsem rád, že to není optika, to mě moc nebere," komentoval, zatímco si pročítal její práci. „Bla bla... Ampérovo pravidlo pravé ruky... na počtu závitů cívky závisí... hm, to víme. Tohle máš dobře. Kondenzátory..." pousmál se.

„Co?" divila se.

„Nic, máš to zatím dobře akorát píšeš špatně kapacitu. Ta se značí velkým C a máš tu malý, tak na to pozor," upozornil jí a ona přikývla a nakoukla mu přes rameno. „Permitivita vakua je Epsilon nula a její velikost je osm celých osmdesát pět krát deset na mínus dvanáctou. To máš dobře. Správně je to teda 8,854, ale to vem čert... Ty jo, překvapila jsi mě, Valkýrie. Máš to dobře. Jsi šikulka. Zato Alyssa je na tom blbě," křenil se a podal jí papír do ruky.

„Ty provokatére!" okřikla ho za to oslovení a on se na ní pousmál. „Takže jí teď budeš taky doučovat?" vyzvídala žárlivě. Už toho jeho vrkání s Alyssou měla tak akorát dost.

„Už doučuju. Od včerejška," přiznal.

„Hm," řekla suše a on se zasmál.

„Je to hrozná blbka, nemusíš si s ní dělat starosti," dodal, dal jí letmou pusu na tvář, popadl svůj červený sešit, který s sebou tahal všude a mířil si to ke dveřím.

„Wade, počkej!" zavolala na něj a on se jen otočil. „Věž za hodinu?" zeptala se, ale zavrtěl hlavou.

„Nemám čas. Uvidíme se jindy. Zatím, Kim," řekl a odešel. Faktem je, že musel být už přefyzikovaný vzhledem k tomu, že všichni potřebovali pomoct před závěrečnými

zkouškami a taky musel mít ženských plné zuby. Teď když tu nebyl Darren, aby mu všechny přebíral. Něco byly fanynky, když hrál s kluky po klubech, spolužačky, co ho balily ve škole a pak ty, co plánoval sbalit až na ně bude mít čas a až bude nejlepší příležitost. Ano, teď mluvím o Anomaris a o Sáře. Myslím, že se Sárou definitivně počítal.

Anomaris se akorát dostavila do kanceláře ředitelky Magnoliové. Byla trochu nesvá, protože se snažila udělat mladší o osm let, a to ještě pomocí dočasného kouzla. Ředitelka jako je Magnoliová by mohla takové snadné kouzlo v pohodě vyčmuchat.

Kdyby jen věděla, že tohle je to poslední, čeho by se měla obávat. Spíš se měla obávat Wada Shadowwalkera a jeho pasti, do které se chytla tak snadno. A nebyla jediná. Chytali jsme se do jeho pastí všichni a neustále. Těžko poznat, co je past a co není. A zvlášť teď, když jsme o jeho povaze už něco věděli. Spíš jsme byli paranoidní, což taky ten sráč zahrnul do svých plánů.

Takže teoreticky on vytvořil podmínky, díky kterým mu všechno spadne do klína. Pro nás se vše tváří normálně, ale ve výsledku je to jen Wadova iluze – alternativní realita, kterou si vytvořil a ve které nevědomky žijeme. Tohle je moje nejzajímavější a nejnovější teorie, kterou později vysvětlím.

„Dobrý den, omlouvám se za zpoždění," řekla a podala jí ruku. Pak si uvědomila, že se na osmnáctku chová moc dospěle, a tak ubrala.

„Nic se neděje, slečno Mortenzová," řekla a společně se posadily ke stolu.

„Měla bych zájem teď v září k vám nastoupit do pátého ročníku. Přestupuju z jiné školy, kde mi nevyhovuje systém ředitelky Lawrencové," usmála se na ní a Magnoliová si jí prohlédla.

„To by neměl být problém. Přineste mi vysvědčení až ho budete mít a v září se uvidíme," dodala a ona ztuhla.

„Vysvědčení?" zopakovala rozpačitě.

„No jistě, nějaký doklad o vašem nejvyšším dosaženém vzdělání. A protože se hlásíte do pátého ročníku, hádám, že jste teď ve čtvrtém," objasnila.

„No jistě," usmála se křečovitě. Měla ale problém. A to ten, že na jejím vysvědčení ze čtvrtého ročníku byl rok 2009. Wadovi to došlo a nechtěl jí od toho nápadu odrazit.

„Nebo vám navrhnu alternativu. Uděláte si závěrečné zkoušky tady se čtvrťáky a vysvědčení vám zprůměruju já," navrhla a Anomaris tedy souhlasila. „Perfektní. Uvidíme se tedy příští týden v osm ráno u zkoušek. Co máte připravené pro vaší školu klidně doneste taky," dodala a pak se rozloučily.

Anomaris ještě u dveří zahlédla pohozené učebnice pro čtvrtý ročník a červený sešit, na kterém bylo napsáno. ***Od nemožného k možnému od Wada Shadowwalkera***. A hned u nápisu bylo nakreslené Srdce Derionu.

Hned jak odešla, Wade ze sebe shodil zjev ředitelky Magnoliové a něco si zapsal do knihy. Byl spokojený, že mu plány vycházejí. A Anomaris se mu moc líbila, proto jí

nechtěl dál mučit s tím vysvědčením. Standartně by jí to nejspíš neprošlo, ale on je teď skoro pánem světa, může si dělat co chce.

Dobře, přeháním. Zatím není pánem světa ani králem Derionu, ale jen deRionského institutu, dokud bude mít pod palcem ředitelku Magnoliovou, ale s Anomaris po boku se mu ten jeho velký sen splní. Trochu mě trápí, že rozhodně ví jak na to.

Teď měl konečně čas udělat Alysse ten projekt z fyziky. Jak praktickou část, tak tu teoretickou a u Magnoliové v ředitelně ho rozhodně nikdo nerušil. Docela by mě zajímalo, co s ní udělal. Ale hádám, že to se všechno časem dozvím.

Anomaris byla lehce vykolejená z toho, co viděla u Magnoliové v kanceláři. Rozhodně jí začal zajímat ten Wade Shadowwalker, který podle ní něco ví o Srdci Derionu. Nějak jí nezajímal důvod, proč měl v její kanceláři věci nějaký student čtvrtého ročníku, ale co on má společného se Srdcem Derionu.

Wade s tím samozřejmě počítal. To byla jeho návnada. Věděl, že cesta k srdci jeho budoucí ženy vede přes touhu po Srdci Derionu. Jestli chcete vědět způsob, jak skloubit dvě naprosto odlišné věci, zeptejte se Wada Shadowwalkera. Ten z každého nesmyslu udělá smysl a z každého odpusťte mi ten výraz hovna diamant. A byl za to na sebe patřičně pyšný.

Vážně ti děkuji, bože, že jsem potkala dřív Darrena než Wada, protože bůh ví, jak by to se mnou dopadlo. Kdysi jsem snila o geniálním muži, který by byl i Zlatým Studentem a zřejmě by mi i stačilo vědět, jak moc chytrý on vlastně je, aby mě okouzlil. Teď už tě jen prosím, abys nám s Darrenem dal sílu proti němu bojovat a ochránit před ním, co je naše a bude naše. A chraň před ním hlavně i Sáru, protože ta se nejspíš nikdy neodmiluje. Amen.

Ano. Wade Shadowwalker je definitivně ten nejvzácnější a nejnebezpečnější typ člověka. Budu-li posuzovat všechny jeho přednosti a schopnosti ať pozitivní, tak negativní. Wade má potenciál dokázat cokoli, kdykoli a jakkoli. Dokáže všechno, co si zamane a dostane všechno, po čem půjde.

Dokáže někoho úplně zničit a udělat mu ze života peklo i ho silně milovat, chránit a rozmazlovat. To je kontrast. Tohle jen tak někdo nedokáže. Proto mám takový strach. Čím víc ho znám, tím víc se ho bojím. Zvlášť když on se bojí jen strachu a neúspěchu.

Jeho žádné morální zásady nebrzdily. Kdyby ano, nikdy bychom si nevšimli, čeho všeho je vlastně schopný. Všechno, co udělal nebo dokázal, bychom přisuzovali něčemu nebo někomu jinému, a to on taky pochopitelně nechtěl. Za vším byla dřina – jeho dřina a jeho geniální plán, jak mít všechno. Touží po tom, abychom věděli, co všechno dokázal a ještě dokáže. Tak jako každý génius s narcistickou poruchou osobnosti.

A aby nám alespoň něco mohl ukázat, musel odkrýt některé karty, i když je odkrýt zprvu nechtěl. Nelze totiž poznat něco, co je skryté. Ani jen na základě jednoho smyslu. Proto nám to všechno řekl a ukázal u toho jeho divadelního představení. Což se nás dotklo i psychicky a některých se jeho povaha dotýkala i fyzicky. Některých z nás příjemně a jiných zase nepříjemně.

Sára s Eldarnem by o kontrastu jeho povahy mohli vyprávět. Ani jeden z nich nezažili to, co ten druhý. Netvrdím, že by měli nebo chtěli, ale snažím se tím říct, že na

každého z nás Wade působí jinak a tak, jak chce. Proto ho Sára neustále miluje a z velké části si pořád odmítá připustit, že je takový, jak se popsal nám všem. Protože on nechce, aby ho přestala milovat a intenzivně se o to udržování si jí poblíž snaží.

A proto je pro nás ostatní zase velmi těžké pochopit Sářiny city, když ho známe pouze jako chladnokrevného vraha, ale ne takového, jakým ve skutečnosti je. I to nám lehce zkreslil. TOHLE je místo, které nám přidělil a které následujeme. Děsivé, že? Ale kdyby nás chtěl mít jinde, své činy by směřoval jiným směrem.

Teď mě jen napadlo, nezávisle na tématu, který ze smyslů nás dokáže ošálit nejméně? Když vidím něco nepříjemného, ale nic neslyším, udělám si stejný závěr jako když slyším něco nepříjemného, ale nic nevidím? Za mě je to rozhodně zrak, ale v případě Wada na jeho analýzu pouze zrak ani zdaleka nestačí. On vypadá vskutku nevinně, i tak působí, když chce. *Zatracený šmejd! Proč to s ním musí být tak složité?*

„No, Zane?" zašeptala Anomaris do zrcátka, které jí intenzivně vibrovalo v kapse zrovna, když si to mířila přes pozemky k bráně domů.

„Tak co? Přijmou tě?" vyzvídal.

„O tom by jsme si klidně mohli promluvit doma," rýpla si. Zrovna jí asi volal nevhod. Měla plné ruce.

„Promiň, tak když už spolu mluvíme," usmál se.

„Vypadá to, že jo. Nejdřív po mě chtěla vysvědčení ze čtvrťáku, ale naštěstí mi pak nabídla si udělat zkoušky u nich. S tím jsem sice nepočítala, ale snad zvládnu čtvrťák, když jsem vystudovala i desítku," odpověděla.

„Jo, to určitě zvládneš. Poslyš, přemýšlel jsem o tom a přijde mi to celý nějaký podezřelý. O tom krystalu není nikde ani zmínka. Nedá se to sehnat a nám to neustále padá k nohám. Chci říct takový stručný signály," komentoval.

„Klid, Zane. Jistě, že to není podezřelý. Srdce Derionu existuje. Třeba dneska v kanceláři ředitelky jsem si všimla nějaký knížky, na který byl ten krystal nakreslenej," zmínila.

„Hm, ale víš, že to nemusí nic znamenat. Víš kolik takových krystalů existuje? Navíc, se tě to téma nějak moc drží," procedil.

„No, byl to stoprocentně on. A jasně, že se mě to drží, když po tom toužím. Takhle funguje vesmír. Jo a bylo u toho napsaný... počkej, jak to jenom bylo... Jo, už vím. *Od nemožného k možnému od Wada Shadowwalkera*. Kdo je Wade Shadowwalker? To příjmení je mi nějaký povědomý. Ty makáš v archivu, zjisti to," poručila mu.

„Dobře. Wade Shadowwalker říkáš jo? Zjistím co se dá, ale ty se na to neupínej, An," dodal a pak se rozloučili.

K večeru, když měl Wade konečně na chvíli klid a splněné svoje povinnosti, tak si sedl na balkón ve svém pokoji a zapálil si cigaretu, na kterou se už po těch dlouhých hodinách nesmírně těšil. Dokonce si k tomu přinesl i skleničku džusu, což běžně nepije, protože je to sladké a on sladké moc nejí a nepije.

Dlouze potáhl z cigarety a mocně vydechl kouř. Opřel se zády o stěnu za lavicí, na které seděl a vypadal velmi spokojeně. Po krátké chvíli vytáhl z kapsy svůj červený sešit s tvrdými deskami, nalistoval stranu někde v polovině a začal si cosi zapisovat. Všechno to vypadalo jako nějaké šifry. Nic z toho by někomu cizímu, kdo by si to četl nedávalo smysl.

Měl tam jména, čísla a písmena. Nějaké podivné řetězce. Kdybych to viděla, myslela bych si, že to je nějaký jeho vzorec, podle kterých si vybírá své oběti a možná bych s tím odhadem nebyla ani daleko, protože hned pod to všechno si napsal její jméno – hezky tiskací ALYSSA a podtrhl si její dvě s.

Pak odložil tužku na stůl a chvíli se na to celé s úsměvem díval. Jako by to nějak po sobě kontroloval nebo nad tím uvažoval. Moc si toho klidu, ale neužil, protože se k němu na balkón vetřela Alyssa. Vynořila se zpoza přepážky u cimbuří.

V podstatě celý venkovní prostor patřil Wadovo pokoji, protože věž má jen jeden velký pokoj a obří balkón. Nicméně je k balkónu přístup ještě z venčí, ale je zamčeno a nedá se tudy jen tak projít. Takže ta blbka musela kvůli němu dost riskovat. Buď přelézala cimbuří u věže, nebo to přeletěla na koštěti, anebo se naučila létat, protože to snad ani jinak nešlo. Každopádně se u něj objevila na balkóně, takže to nějak udělat musela.

Wade prudce zaklapl svůj sešit a nacpal si ho do zadní kapsy u džín. „Ale ne, to jsi zase ty? Co tu vůbec děláš? Lezeš mi do soukromí," prohlásil otráveně, aniž by se zajímal o to, jakým způsobem tuto těžko proveditelnou akci provedla.

„Chtěla jsem s tebou mluvit a vědět, jak na tom jsi," odpověděla a on se na ní jen utahaně podíval.

„Alysso, já už nemám zájem. Ber to za splacený. Ten projekt dostaneš v pondělí," řekl a dal si nezapálenou cigaretu do pusy. Ona mu jí vyndala z pusy a vyměnila jí za jívovou, kterou speciálně pro něj ubalila. Wade na ní překvapeně civěl, ale nechal se obsloužit.

„Dobře. Ale ještě mi zkontroluj to cvičení," řekla a podala mu láhev drahé whisky, kterou pro něj koupila. On se na ní usmál. Počítala s tím, že když ho něčím naštve, musí si ho hned i udobřit a když po něm něco chce, musí mu za to dát kvalitní odměnu. Věděla jak na něj, mrcha.

„Ty mě vážně chceš, vid'? Nicméně já se nestýkám s lidma jako jsi ty a už vůbec ne víckrát. A ani s takovýma nepiju a nekalím," dodal, aniž by si vyndal tu cigaretu z pusy.

„Vím, že z nás dvou nejsi ten zoufalec ty," prohlásila a on se pousmál.

„O důvod víc proč tě nechtít," zmínil sarkasticky a pousmál se.

„Ty víš, že se mi líbíš a že bych tě chtěla. Pokud jde o mě, můžeš mít všechno. A nikdo se to nedozví, přísahám. A vím, že bych se ti taky líbila, Wade. A stačí mi to jen jednou a pak ti dám pokoj," šeptala mu do ucha a kouzlem mu zapálila tu jívovou cigaretu. Byla na jeho poměry až moc vlezlá, ale jen proto, že ho tak zoufale chtěla.

Wade si tedy potáhl z cigarety a podíval se na ní neutrálně. Hrozně rád využíval těch, co si o to přímo říkali. Nebýt té jeho hry, kdo je nej, kterou hrál jen sám se sebou,

by se s Alyssou i vyspal, protože se mu na to líbila dostatečně. Sice jen jednou, ale faktem je, že by se na něj nalepila a spadla by do toho ještě víc, o což on absolutně neměl zájem. Takže jim oběma prokazoval vlastně laskavost, ne?

„Nestačilo ti to? Myslel jsem, že toho budeš mít dost, když na tebe budu furt nepříjemnej," komentoval.

„Já vím jakej jsi," řekla a on se pousmál.

„Ale nevíš," dodal a znova si potáhl z cigarety. Ona ho chytla za ruku a políbila ho, že nestihl ani vydechnout kouř. Nevadilo jí to, stejně se chtěla zhulit s ním. Ani jemu ta její drzost tolik nevadila. Alespoň pro tentokrát si tu její pozornost i užíval. A tak mu vlezla na klín a chvíli se líbali.

Věděla, že kdyby jí ani trochu nechtěl už by se jí dávno nějak hnusně zbavil, ale on se nechával celou tu dobu. Možná ho nakonec bavilo, jak moc ho chce a jak ho rozmazluje. Nicméně neměl v plánu se jí dát celý. Tedy, alespoň myslím, že to tak neměl v plánu. Jak říkám, v něm se nedá číst.

Ani Alyssa už nepředpokládala, že by jí už po tom všem odmítl, a zvlášť když se s ní tak chtivě a něžně líbal. Ale taky nebyl nadšený, že po celým dni plným fyziky, bude zase řešit co jiného než fyziku, a ještě ke všemu s někým, kdo je na to vážně hrozně hloupý.

Ona mu u toho vroucného líbání sjela prstem po krku a jemně si pohrávala s jeho zlatým řetízkem, na kterém měl nějakou malou minci. Nebyla to tak úplně mince, ale vypadalo to jako mince. Byl to ten řetízek, který stáhl z krku Raweně před tím, než se zbavil jejího těla.

Wade jí nechal, dotýkal se něžně jejích stehen, zatímco si svým jazykem jemně hrál s tím jejím. Měl zavřené oči a vypadal naprosto klidně a zamilovaně. Potom jí vjel rukou pod tričko a ona mu vzrušením tiše vzdychla do ucha. A tak si dovolila sáhnout i na něj.

„Ty nemáš dovolený se mě dotýkat," procedil syrově mezi polibky a nadřazeně se na ní podíval.

„No tak, Wade, prosím. Už toho ne nech, po tolika letech," škemrala vzrušeně.

„Ne," odpověděl suverénně, zatímco jí jednou rukou rozepl podprsenku a začal jí laskat prsa.

„Oh..." sténala tichounce, ale poslechla ho a ani se ho nedotkla. Bála se, že by ho naštvala a on by s tím pak přestal. Celá se vzrušením třásla. V porovnání s Darrenem a jejich poprvé si myslím, že mezi ní a Wadem to bylo mnohem vášnivější.

Zatímco mezi nimi s Wadem šlo o něžné „milování", Darren s ní jen šoustal. To nejsou má slova. Tak by to řekl Darren. Nečekané, že je Wade takový druh milence. Já vím, že jsem to už říkala, ale nesedí mi to k němu a pořád jsem z toho zaskočená.

„To stačí. Nejdřív práce potom zábava. Tak to načneme a třeba s tebou budu mít pod vlivem větší trpělivost," zmínil hned jak se od ní odlepil a napil se whisky, kterou mu přinesla. Ona se na něj rozpačitě usmála a slezla mu z klína.

Dal jí naději a jí se úplně rozzářily oči. Co na tom, že byla falešná? Ta by na něm nepoznala nic. Ale byla trochu smutná, že to takhle utnul – líbilo se jí to. Měla konečně pocit, že ho dostala, že je jen její.

„Hm, dobrá. Taková medová," řekl najednou a podal jí to, aby se taky napila. Celkem šokující, že se s ní o něco podělil. „Ty ale jen trochu, jinak nic nevypočítáš," dodal striktně a podíval se tedy do jejího sešitu, který před něj před tím, než se spolu začali muchlovat položila na stůl.

Ona jenom přikývla, upravila se a napila se jen malinko. Wade zatím sáhl po té nedokouřené cigaretě, která zatímco se líbali doutnala na stole. „Máš v tom chyby. Pořád se ti motá kinematika a dynamika. Pleteš si i vzorečky. Skaláry a vektory taky moc nechápeš. Podej mi tužku," řekl, vydechl kouř z jívy, odložil si zase na chvíli tu cigaretu na okraj stolku a počítajíc v duchu příklad v hlavě, čekal s nataženou rukou, až mu podá tu tužku.

„Koukej. Kinematika je část mechaniky, která se zabývá popisem mechanickýho pohybu těles, případně hmotných bodů. Chápeš? Co je hmotný bod už víš, ne?" vysvětlil a maloval jí do sešitu k tomu obrázky. „Kinematika odpovídá na otázku, jak se tělesa pohybujou. Neřeší důvody, proč se pohybujou, to je úkolem dynamiky," řekl stručně a pousmál se.

„Wade, asi nevím co je hmotný bod," přiznala a on se na to napil whisky a dal si jívovou cigaretu zpátky do pusy.

„Když to po mým vysvětlení dneska pochopíš, tak se spolu zduníme," řekl, aby jí namotivoval a ona nadšeně přikývla a on pokračoval. „Fajn, takže, hmotný bod je myšlený bodový objekt, kterým nahrazujeme těleso tak, že zachováváme hmotnost tělesa, ale zcela zanedbáváme jeho rozměry. Taky ho umísťujeme do těžiště tělesa," řekl a zapisoval jí definici do sešitu a kreslil jí k tomu nějaká tělesa.

Alyssa se na něj nemohla vynadívat a sedla si vedle něj na lavici. „Tohle bys měla ale znát z tý vaší lidský fyziky. Je to v podstatě základ. Pak se k tomu přidávají výpočty trajektorie, dráhy, průměrný rychlosti, okamžitý rychlosti, zrychlení a magický vlivy na tohle všechno," řekl a ona přikývla.

„Nemůžeš si plést magickou energii s tou normální, Alysso. Sama víš, že když zvedáš těleso magickou silou, rozdíl ve spotřebě magický energie vůči normální je ohromnej. Kámen větší než jsi ty bys nezvedla, ale magií ho uzvedneš i jako rionka. Nemáš tu psát, že to nejde, ale máš ten výdej magický energie jen vypočítat. Stejně tak jako výdej energie lidský, pokud bys to zvedala ručně. Tady je jedno, že to není reálný pro lidi. Chceme jen vědět výsledek," vysvětlil.

„Nebylo by to pro tebe snový rande? Řešit s holkou fyziku?" zeptala se a opřela si hlavu o jeho rameno. On se pousmál.

„To jo, kdybys se mnou řešila komplikovaný teorie, a ne když tě musím učit co je kinematika hmotnýho bodu a rozdíl mezi magickou silou a normální," odpověděl suverénně, ale nechal její hlavu na svém rameni.

„Tohle, cos počítala tady je výpočet zrychlení, což je vektorová veličina a píše se do vzorečku nad ***a*** taková šipka jako znamení směru," pokračoval klidně. Alyssa měla konečně pocit, že by u něj mohla mít šanci. Začínal na ní být milejší, a ještě jí slíbil, že se spolu opijou a zhulí a naznačil jí, že by něco možná mohlo být. A taky byli u něj v pokoji a za nimi byla jeho velká postel a takové prostředí zcela určitě svádí k dělání takových věcí, ne?

A tak nějakou dobu striktně počítali a u toho se trochu připili a zhulili jívou. A vzhledem k tomu, že to Alyssa pochopila, splnil jí co slíbil a zdunili se spolu. Další poznatek. Wade drží sliby. Sice je jako nějaký Gin a různě si je upravuje, ale technicky vzato je drží.

Když byl značně pod vlivem, tak se tolik nehlídal. Což je normální. Kupodivu jí nechal, aby se ho dotýkala a různě se spolu mazlili a líbali. Úplně zapomněl na to, že jí to před tím zakázal. Nebo to tak alespoň vypadalo. Dovolil jí skoro všechno až na to, o co jí hlavně šlo.

„Jsi strašně sexy, Wade," zašeptala a zírajíc mu do očí mu vyhrnula černé tričko a jemně ho hladila po břišácích a po jeho tetování, které měl na břiše nad gumou od trenek. Potom ho začala líbat na těch místech, kde ho před tím hladila a rukou mu vjela pod džíny.

„Oh..." vzdychl a oddaně se na ní díval, zatímco se ho docela intenzivně dotýkala na intimních místech. Není divu, že se na ní tak díval – byl vážně zhulený a z té jívy i pořádně nadržený.

Pohladil jí po vlasech a usmál se na ní. Když něco chtěl, uměl být velice přesvědčivý i milý a laskavý, svůdný a trpělivý a prostě by pro jeho oči každá udělala cokoli, protože on věděl jak každou přimět ke všemu. Myslím si, že by dokázal přimět i mě a bez krystalu. Neříkám tím, že by to měl snadné, ale myslím si, že je jeho vliv až abnormálně silný a jeho metody bezkonkurenčně a silně efektivní, že bych mu za některých okolností mohla i podlehnout.

„Uděláš mi to zase?" zeptal se na rovinu a jemně jí tlačil hlavu ke svému klínu.

„A neříkal jsi, že to mám považovat za splacený?" provokovala ho, ale to neměla. Samo sebou jí převálcoval svým argumentem.

„To bych se tě neptal," odpověděl suverénně.

„Ty mě využíváš, Wade," prohlásila opile a přitrouble se culila. On se taky smál a lehce jí pohladil palcem po rtu.

„To ty mě taky, a dokud je to vzájemný, nemám nic proti," odpovídal.

„Líbilo se ti to, viď?" usmála se a rozepínala mu pásek u džín. Řekla bych, že jí nevadilo, co po ní Wade chce. Ba naopak doufala, že to po ní bude chtít.

„Přiznávám. Aspoň v něčem jsi dobrá," řekl a čekal, že jí to nějak rozhodí, ale jí nic neurazilo, a to ho trochu iritovalo. Čím víc mu toho tolerovala, tím víc ho to svádělo k tomu jí štvát. Chtěl vědět, kde je ta její hranice. Co všechno si k ní může dovolit – co všechno snese.

Ale faktem je, že už jí měl dost, a to k ničemu pořádnému ani nedošlo. Už ho nebavila tolik jako na začátku a plánoval se jí co nejdřív zbavit. Vlastně hned po tom, co udělá to, co po ní momentálně chce.

S ní byl tak sobecký milenec, a to on je podle toho, co o něm říkala Sára jinak v posteli naprosto nesobecký. I když, taky se nedá říct, že by byl až tak sobecký, uspokojil jí několikrát. Sice rukou a pusou, ale dopřál jí to. Ale u ní už všechno viděl a všude byl. Ne tedy tím hlavním, ale uměl si to představit, a tak ho to už ani nelákalo. Už si sáhl i jí ochutnal. Tamto měla být výsada jen pro ty, co si ho zasloužily a on jí k její smůle tak neviděl.

„Mě se líbí když se ti to líbí," prohlásila a zabořila mu svou hlavu do klína.

„Oh kurva jo..." zavzdychal nadrženě a přitáhl si jí k sobě ještě těsněji. Alyssa toho snesla hodně. Pro lásku by udělala téměř cokoli. A pro Wada zřejmě taky. Darrena si uměla trochu ukočírovat, tak by mě zajímalo, proč s Wadem jí to tolik nešlo? Že by se bála mu odporovat? Přece jenom byl docela dominantní anebo to bylo tím, že byl její první? Další věc, kterou jsem nevěděla. Chtivá panna.

Chvíli ho rozmazlovala svou pusou, ale nechystala se to dokončit. Rozhodla se ho provokovat, a hlavně chtěla něco víc než jen tohle.

A tak v tom nejlepším přestala a dívala se na něj, jak se tváří. „Proč jsi přestala?" zeptal se podrážděně a ona mu vlezla na klín a začala ho líbat. Zatím na to nic neříkal, ale naštvalo ho to, a tak se rozhodl jí to tedy vrátit i s úroky a čekal jen na chvíli, kdy jí to ublíží nejvíc. Takže když se Alyssa chystala k tomu velkému finále, podíval se na ní povýšeně a začal se smát.

„Ty jsi vážně naivní blbka, jestli si myslíš, že se s tebou někdy vyspím. Ani flaška whisky by mi nestačila, abych byl tak blbej a nechal tě se na mě dobrovolně přilepit. Jestli tohle je ta taktika, o který jsme se posledně bavili, tak je trapná," řekl, shodil jí ze sebe a zapínal si džíny.

Alyssa na něj šokovaně zírala. On se zvedl, natáhl se pro obě práce z fyziky, co jí slíbil a vrazil jí je do ruky. „Na, tohle si vezmi a vypal. A už mi dej pokoj. Nezapomeň, že jsi mi to taky slíbila," řekl drsně, odešel do koupelny a nechal jí tam stát. Ona chvíli sbírala přes pláč sílu na transport, ale nakonec odešla.

Nečekala, že na ní bude takhle zlý. Vždyť se to zdálo být na dobré cestě. Dokonce na ní byl milý a hezky jí to všechno vysvětlil. Opil se s ní, dělil se s ní i o ořechy, které měl nasypané v misce a o alkohol, což běžně nedělá a společně se smáli. Líbali se a mazlili se. Celou dobu byl něžný a nevypadalo to, že by jí chtěl takhle ublížit.

No jo, dostala se zkrátka do sítě Wadovo kontrastu. Tohle je další příklad toho, že v něm absolutně nelze číst. Vždycky zareaguje úplně jinak, než jak všichni na první pohled očekávají. Rozhoduje se strašně rychle a jedná často podle Newtonova třetího zákonu.

Před tím, než to ale udělá si důkladně promyslí všechna pro a proti a zváží spoustu druhů potenciálních důsledků na jeho činy. Takže teoreticky je Wade racionálně spontánní.

Dost často svým jednáním dokazuje jeho mimořádnou schopnost nenechat děj jen tak plynout, ale domýšlet důsledky událostí a učiněných rozhodnutí. Tohle se vždycky snažil naučit Sáru, ale ta je na to asi marná.

Ona je přesný opak. Zbrklá, impulzivní, iracionální a jedná zásadně bezhlavě čili bez přemýšlení. Ve výsledku tohle na lidech nemá rád. U Sáry mu to nevadí, a naopak mu to imponuje.

Že by tady zase na něj platilo přirovnání, že se protiklady přitahují? Ale je fakt, že když byla s ním, hodně těch jejích pitomých nápadů ubylo, protože jí brzdil. Možná, že se bála, že by jí přestal chtít, kdyby byla divná? Kdo ví.

Takže jak jsem řekla, že je Wade racionálně spontánní, Sára je iracionálně impulzivní. Je to asi tak velký kontrast jako mezi černou a bílou barvou, nebo Wadovo láskou k Sáře a k Eldarnovi.

Ty jo, možná budu první, kdo zanalyzuje Wada Shadowwalkera. Musím ale uznat, že má velmi komplikovanou osobnost. Celkem mi v něčem připomíná mě samotnou, ale s jedním zásadním rozdílem – já bych úmyslně nikdy neudělala nic, čím bych ohrozila druhé. Jedno ale můžu s přesností určit už teď, Wadův život je vážně fyzika, chemie a magie. Zkrátka derion jak má být.

Anomaris se Zanem ležela v posteli. A zatímco si četla nějakou knihu, kterou si vypůjčila v knihovně a zoufale hledala cokoli o Srdci Derionu, Zane držel v ruce velkou knihu se jmény derionů, jejichž příjmení začínala na S, T, U, V, W, X, Y a Z a brodil se tím několik desítek minut.

„Wadů Shadowwalkerů je mraky, An," řekl do ticha. Ona si povzdychla a přikývla jako, že to chápe.

„Jo, ale tenhle byl podepsaný na knížce z fyziky. Byl to čtvrťák," zmínila. Zane se na ní tak podíval a lehce si olízl rty. Pořád v rukách držel tu knihu.

„A nesouviselo to spíš s tou fyzikou než s krystalem? Celkem pochybuju, že by takovej prcek něco věděl o Srdci Derionu," řekl.

„To nevím. Stejně hledej," opáčila Anomaris a popohnala ho, aby zase začal hledat v knize dál.

„Wade Evilian Shadowwalker narozený v roce 98?" zeptal se po chvilce ticha a podíval se na ní.

Anomaris se na něj s úsměvem podívala. „To by mohlo sedět. Chodí na deRionský institut?" vyzvídala.

„Jo, prvák roku 2013," odpověděl.

„To bude určitě on. A co se o něm dá všechno zjistit?" vyzvídala netrpělivě. Zane pokrčil rameny.

„Nic moc, Anomaris. Jen základy. Ale jestli tam chodí, tak ho brzy poznáš sama. Budeš s ním chodit do třídy," připomněl.

„No jo, to je fakt. Tak toho určitě využiju. Lásko, já jsem tak šťastná. Uvidíš, že brzy budeme tři," culila se a dala mu mlaskavou pusu.

„Doufám, že jsi myslela mě, tebe a naše malý," prohlásil sarkasticky a ona se zamračila a lehce do něj šťouchla.

„Jak to můžeš říct?" prskla na něj z legrace, zatímco on se jen pousmál.

„Podle všeho je Zlatý Student jako jsi kdysi bývala ty," informoval jí.

„Hm, a dál?" vyzvídala.

„Dál... dál nic. Je tu jen jméno jeho otce a matky. Rawena Shadowsoulová a Dallan Shadowwalker," dodal.

„Zjisti mi jeho rodokmen. Prosím," škemrala a on přikývl.

„Jo, jo. Zjistím. Zítra," usmál se a natáhl se k lampičce, aby zhasl. Ona se k němu přitulila.

„Ještě nechoď spát, chci se mazlit," řekla a lezla mu pod deku...

Ráno se Wade probudil s příšernou kocovinou. Štěstí, že byla sobota, protože neměl žádný namíchaný vyprošťovák a školu by nejspíš v tomhle stavu nedal.

„Kurva, mě bolí hlava," zašeptal si pro sebe, když se vymotal z postele. Natáhl svou pravou ruku před sebe směrem ke stolu a pomocí magie si do ruky doslova přivolal sklenici se včerejší vodou. Na ex vodu vypil, položil sklenici vedle na noční stolek a šel si dát sprchu, aby se mu udělalo líp.

Alyssa vstávala taky po zadku. Byla smutná a naštvaná. Spíš ale smutná. A vyčítala si to, co se stalo mezi ní a Wadem. Že na to šla blbě. „To nemohlo dopadnout dobře, ty blbko," řekla smutně a postavila se před zrcadlo.

„Aly? Jsi vzhůru?" klepala na ní spolužačka.

„Jo jsem," řekla a šla jí otevřít.

„Ahoj. Promiň, že ruším, nemohla bys mi půjčit řasenku? Ta moje je úplně vyschlá," prohlásila a nacpala se jí do pokoje.

„To já jsem taky," prohlásila suše, zatímco hledala v kabelce tu řasenku.

„Co? Jak jsi vyschlá?" divila se Kara.

„To nic," usmála se, podala jí svou řasenku a sedla si na postel. Kara si jí do ní vzala a spěšně si jí prohlídla.

„Díky, zachránila jsi mi život. Mám rande s Freewinem," řekla a zatvářila se jako typická zamilovaná holka.

„Gratuluju," opáčila Alyssa lehce závistivě a Kara se na ní empaticky podívala.

„Co se děje, Aly? Vypadáš smutně," vyzvídala. Alyssa si povzdychla.

„To je tím, že mi to moje včerejší rande moc nevyšlo," odpověděla. To Karu zaujalo. Vždycky byla na drby. Skoro jako každá žena.

„Měla jsi rande? S někým ze školy?" vyptávala se a Alyssa přikývla. „A s kým?" vyzvídala.

„S jedním derionem, ale jméno ti neřeknu. Zabil by mě," řekla.

„Dobře a co se stalo? To mi řekneš?" pokračovala.

„Ani nevím, jestli se o tom chci bavit. Bylo to fakt ponižující. Zřejmě jsem si to celý jen nějak překroutila. Prostě jsem si malovala něco, co v tom nebylo no... a on mě

v podstatě těsně před tím poslal do háje. Nejhorší je, že moc dobře věděl, o co mi jde a taky věděl, že mě nechce. Jen mě v tom nechal vykoupat. Je to hajzl, nenávidím ho," vylíčila stručně.

„Ty jo, to je fakt nálož jako. A jsi v pohodě? Teda jasně že nejsi, ale budeš v pohodě?" ujišťovala se a Alyssa přikývla.

„Jo, jasně," usmála se.

„Hele a nemám pro tebe něco udělat? Nechceš si zajít na nákupy?" navrhla, aby jí utěšila a Alyssa pokrčila rameny.

„Já ti nevím, Karo, nemám ani stříbrňák," odpověděla.

„Tak tě aspoň pozvu na kafe, co? Pokecáme a třeba ti bude líp," navrhla.

„Jsi moc hodná, ale já radši budu dneska zalezlá tady," řekla a ona tedy přikývla.

„Jak myslíš, ale kdyby sis to rozmyslela, tak se mi ozvi, dobře?" usmála se a objala jí. Alyssa se jí opřela o rameno. „To bude dobrý. Ať se jde bodnout. Je to idiot a ani si tě nezaslouží," utěšovala jí. „Jo a tu řasenku ti vrátím za chvíli," dodala a odešla.

Zane se vidličkou šťoural v míchaných vajíčkách, které mu Anomaris připravila k snídani a druhou prolistovával nějakou knihu. Od pohledu to byla velmi stará kniha. Možná něco podobného jako jsem měla já. Byla to kniha důležitých derionských rodokmenů.

„Je to korunní princ východního Derionu. Taky má modrou krev jako ty, proto mi to jméno přišlo povědomý," zmínil z ničeho nic.

„Fakt jo?" usmála se a sedla si mu na klín, aby se mohla do knihy taky podívat. Bylo tam celé jeho jméno. *Wade Evilian Shadowwalker*

„Má fakt honosný jméno, co?" zmínila a Zane přikývl.

„Asi jako ty," usmál se a dal jí pusu. Anomaris se zamyslela jak tak koukala na to jméno.

„Snad to nebude nějakej namyšlenej debílek," prohlásila.

„Snad se s ním nějak domluvíš no. Měla by ses ale asi připravit na to, že to bude devatenáctiletý děcko. Budeš chodit mezi samý devatenáctiletý děcka," připomněl.

„Jo no, to zní jako trest. Ale co bych pro nás neudělala," usmála se, políbila ho na tvář a vstala z jeho klína.

„Jo a zlato? Žádný blbosti. Trochu se bojím, abys nezískala pocit, že ti je jako jim, když mezi nima budeš s omlazujícím lektvarem. Nezapomínej, kvůli čemu jsi tam šla, ano? Nerad bych o tebe kvůli tomu přišel," řekl.

„Ty jsi tak sladkej až mě z tebe bolí zuby," řekla ze srandy a pohladila ho po zádech.

„Dneska se stavím v práci. Máme toho teď hodně," zvážněl, ona přikývla a ujídala slaninu z pánvičky. „Ty se cpeš? Normálně si to nandej, ne?" křenil se.

„Nemůžu, byla bych tlustá. Tohle byl poslední kousek a běžím," řekla a odtáhla se od plotny. Zane jen zavrtěl hlavou a když se nedíval, natáhla se ještě po jednom kousku a mířila si to ven z domu.

Po tom zdlouhavém víkendu plného slz se Alyssa konečně odhodlala vylézt mezi lidi. Tím se rozumí, že přišla na snídani, aniž by pro ní posílala své kamarády. Wadovi u stolu vážně nechyběla, ani nikomu jinému.

Řekla bych, že jí chyběl Darren, protože on byl jediný, kdo se k ní choval slušně. Taky by se jí před Wadem určitě zastal a kdyby nebyl pryč, jistě by mezi nimi k ničemu nedošlo. A Wade by si nemohl tolik hrát, protože mu Darren svou přítomností vždy kazil zábavu.

Že by ho brzdil? Je fakt, že si na Darrenovu nepřítomnost nikdy nestěžoval. Už to nám mělo být podezřelé. Protože jeho kamarád Earthan Darrena navštěvoval, a ačkoli je jeho silným soupeřem v závodění, modlil se, aby se vrátil.

Wade jakožto tou dobou Darrenův nejlepší kamarád se tak vůbec nechoval. Proč by taky měl, když nikdy nebyl jeho kamarád, a když Darren spal a nemusel si před nikým na nic hrát?

Když viděl Alyssu, zase se křenil. Měl navrch, a to jí štvalo, ale byla uťáplá, s čímž počítal. Věděl, že se tím jejich vztahem nebude chlubit a že se nemusí bát, že by se to někdo dozvěděl. Možná proto jí tak hnusně odkopl?

Ona se Wada dost bála. Ne, že by snad tušila, čeho je schopný, ale měla z něj taky takový druh respektu. Jeho temná aura na některé působila víc než na jiné. Byl jako magnet. Na někoho působil opačným pólem než na druhé a naopak.

Alyssu jeho temná aura odrazovala. Vždy to tak bylo. Jenže nikdy bohužel pro ní nepřemýšlela nad tím proč, a taky si mnohdy nevšímala svých instinktů, které jí před ním varovaly už od samého začátku. Wada vždy milovala jen a pouze pro jeho vzhled a sexappeal a zcela bezdůvodně, protože se k ní vyjma muchlování choval špatně a vůbec si její lásku nezasloužil.

Na rozdíl od Sáry, kterou jeho temná aura velice silně přitahovala. Jenže ta ho milovala, protože on miloval jí a bylo to z něj cítit snad na kilometr. A tím pádem na něm milovala to, jak je k ní pozorný, něžný a přes to všechno neviděla dál až do jeho temného jádra. A hlavně o žádné temné auře neměla ani potuchy.

A pak tu byla Valkýrie, která na něm milovala všechno, ale na rozdíl od Alyssy a Sáry z něj znala pouze jeho neutralitu. Tím chci říct, že to jsou tři ženy a ke každé se choval úplně jinak. Skoro jako by byl pokaždé úplně jiný člověk. A myslím si, že i kdyby jich bylo dvě stě, ke každé se bude chovat jako jiný člověk. To jen tak někdo nedokáže. I ke mně se choval jinak.

Mě to tedy přijde děsivé, že dokáže změnit svojí osobnost i kdyby jen na chvíli. Taky mě zaráží ta stupnice. K Alysse se choval vždy z větší části jen špatně, k Valkýrii byl vždy neutrální. Nikdy na ní nebyl hrubý ani nepříjemný, ale taky na ní nikdy nebyl tak ťuťu ňuňu jako na Sáru. Řekla bych, že je z toho pochopitelné, které ženy byly jen jeho hračky, které měl doopravdy rád a se kterými jen počítal do budoucna. Teď by mě zajímalo, jak vlastně vnímá Anomaris?

Muselo to pro Alyssu být jako za trest. Být s Wadem sama u stolu po tom všem. Ale nechtěla utíkat, takovou radost by mu neudělala. Ale jeho to nijak nerozhodilo. „Vezmi

si ten mandlovej dezert, je dobrej. Není ani moc sladkej. Je to spíš jen tvarohový," řekl mile a popostrčil k ní košík se sladkým pečivem a s malými řezy. Už zase byl jak mílius?

„Ne díky, dám si radši vajíčka," usmála se a natáhla se pro omeletu a slaninu. Řekla to jen, aby mu nenaletěla a on jí zase za něco neseřval, ale jak říkám, v něm nešlo číst, a i kdyby ano, vždycky si našel důvod k rýpání, když se mu nelíbily reakce jeho hraček.

„Hm, je mi to jasný. Jednou rionka, vždycky rionka," prohlásil suše a zvedl se, že odejde. Ona na něj hodila nechápavý pohled. Pak se u ní zastavil a naklonil se k ní. „Příště se s tebou o derionský dělit nebudu, to jen abys pochopila, že se výhodná nabídka nikdy neodmítá," řekl. „Jo a neměla bys žrát tolik tý slaniny. Co jsem na tebe tak koukal v pátek, trochu kyneš," dodal a pousmál se.

„Ty..." začala.

„Copak, Aly? Měla by ses krotit, protože jinak se všichni dozví, cos mi předváděla v soukromí. Budeš za děvku a to nechceš, viď? Darren už by se na tebe ani nepodíval, kdyby se dozvěděl, že jsem tě měl já a mě uvěří spíš než tobě. Tak se radši chovej slušně a moc mě neser. Dobrou chuť," řekl a odešel.

On věděl, jak jí rozhodit, otrávit, ponížit, vytočit i provokovat. Taky věděl o jejích citech k Darrenovi a uměl všeho využít. Vždycky byl hajzl. A samo sebou ani on nechtěl, aby to někdo zjistil, takže musel být drsný. Nebo, že by to bylo celé úplně jinak?

My se Sárou jsme řešily už jen blížící se závěrečné zkoušky. Hned po snídani jsme měly psát test a pak jsme měly obhajovat ročníkovou práci. Bylo to tak, že všichni kromě čarodějů z desátého ročníku psali test, který se skládal z magické fyziky, všeobecné magie a latiny.

Druhý stupeň měl místo všeobecné magie magii černou. Co se týkalo závěrečných zkoušek, každý, kromě čarodějů z posledního ročníku si vybíral ze všech možných předmětů. Vybíral si formou lístku naslepo a pak si k tomu vybíral ještě další dva lístky. Jeden určoval téma zkoušky praktické a druhý teoretické.

Pro ty, co chtěli nasbírat body do budoucna ke zkouškám do devítky, se vybíral ještě jeden papírek z volitelného předmětu. To jsem byla například já i Wade Shadowwalker. On si vybral fyziku a vylosoval si téma z jaderné a molekulární fyziky. Já si vybrala černou magii a samozřejmě pouze teorii. Takový referát na téma: ***Jak funguje rozpad duše krok za krokem po použití černé magie.***

Alyssa si chudák vybrala fyziku a dvě celkem pro ní složitá témata. Bez Wada by to ovšem nikdy nedala dohromady, takže mu teoreticky má být za co vděčná, čehož on si byl moc dobře vědom.

Wade si jako druhý vylosoval alchymii. Já praktickou magii, což je primitivní a Sára lektvary, se kterými by jí býval Darren určitě poradil. Měla jsem docela obavy, protože až se probudí, bude toho mít hodně co dohánět, aby nemusel opakovat ročník.

Pár hodin po zkouškách Wade seděl v kanceláři ředitelky Magnoliové a pročítal si testy svých spolužáků. Náramně se bavil nad testem Alyssy, jejíž bodové ohodnocení z fyziky bylo velmi nízké.

Chvíli i přemýšlel nad tím, jestli se mu jako spolužačka bude dál hodit, nebo jestli by jí neměl nechat propadnout. Ne že by to záviselo na něm, ale měl své jisté metody, jak něco takového zařídit a taky měl sto chutí jí nějak znepříjemnit život. Jistě zvážil možné potenciální riziko, že by se nějak mohla spolčit s Darrenem a v budoucnu mu nějak zavařit, ale to nakonec zcela vyloučil ze svých scénářů, protože mu to přišlo absurdní. No, tady se přepočítal.

Nicméně, tou dobou vážně věřil tomu, že Darren s Alyssou nikdy nebude. Sázel na mě a na to, že Alyssa Darrena neuchvátí. Že by to neustálé předhazování bylo kvůli tomu? Byla to jen reversní psychologie a pokus mu jí zprotivit? Ach jo, tohle nevím. Netroufám si to odhadnout.

V podstatě si pořád ani nejsem jistá, jestli to celé nebyla jen snaha o zamaskování něčeho, co mu nevyšlo podle plánů. Když se totiž s Alyssou líbal, nevypadalo to, že by se mu to nelíbilo. A taky jí původně kývnul na její návrh, že si tu fyziku u něj odpracuje sexem, nakonec to změnil jen na menší službu, ale i tak. No nic, tohle mě v podstatě ani nezajímá.

Popíjel whisky, měl nohy na stole a pokuřoval jívu. Už mohl, měl po zkouškách, a tak se nemusel zrovna udržovat střízlivý. Pročítat to pro něj bylo jako by se díval na nějakou komedii. Zvlášť když někteří studenti vymýšleli hrozné pohádky, aby nahrabali co nejvíce bodů a zaplácli co nejvíce místa. V tom někdo klepal na dveře.

„Quinett, ty ještě nespíš?“ zeptal se profesor a Wade jen okamžitě kouzlem zakryl jívu, alkohol i ten smrad kolem. Sundal nohy ze stolu a rychle se přeměnil na ředitelku Magnoliovou.

„Ne, pojď dál, Earwine,“ řekl a kouzlem odemkl dveře, aby mohl profesor vstoupit.

„Myslel jsem si to, že tu ještě vysedáváš. Ale měla bys toho už nechat. Co kdybychom ten konec toho školního roku spolu nějak oslavili, co? Přinesl jsem tvé oblíbené víno,“ usmál se a vetřel se k Wadovi do kanceláře. S tím nepočítal. Úplně na vztah ředitelky Magnoliové s profesorem Earwinem zapomněl, a tak to pro něj byla nepříjemná chvilka.

„Jsem unavená, necháme to na jindy. Ty testy mě zmohly a nejspíš si půjdu lehnout,“ vymlouval se a mile se na něj usmál. Spíš to byl křečovitý úsměv. Tohle kouzlo ho stálo hodně. Nevím zatím čeho, protože netuším, jak to dělal, ale troufám si říci, že to tak snadné nebylo.

„Ale no tak, přece mi nedáš košem. Vždyť už je skoro po všem a my jsme spolu nebyli hrozně dlouho. Pořád nemáš čas, nebo jsi mimo školu,“ stěžoval si a naklonil se přes stůl ke Quinett alias k Wadovi, aby jí políbil.

Wade snad poprvé nevěděl, co dělat. S něčím takovým ani ten jeho geniální mozek nepočítal. Věděl jen, že pokud se bude chovat divně, profesor černé magie zcela určitě vycítí problém. A pokud... ani na to nechtěl pomyslet. Nicméně musel uvažovat velice rychle.

„Promiň Earwine. Nechtěla jsem to říkat, protože jsem se styděla, ale jsem zhulená," prohlásil a on se začal smát.

„Zhulená? Ale Quinett, netvrď mi, že ty a..." řekl a rozesmál se.

„Ano. Chtěla jsem to vyzkoušet. Je to tak patnáct let, kdy jsem to zkoušela naposledy. Hlavně jsem toho měla moc a je to vážně dobré na odreagování," objasnila.

„To jo, ale vím ještě o něčem lepším," procedil a znovu na ní zaútočil svými rty. Wade potlačil znechucení a odkašlal si.

„Ehm," zasípal, prudce vstal a odčaroval tu bublinu, která skrývala její nedopitou whisky i nedokouřenou jívovou cigaretu v popelníku. Earwin vytřeštil oči.

„Nevěřil jsem ti to, přiznávám. Kde jsi k tomu vůbec přišla?" vyzvídal a sedl si z toho na zadek na židli, která byla naproti její.

„Zabavila jsem to studentům. Víš kolik toho mají? Oni to snad i pěstují, zmetci," odpověděla a zahihňala se.

„Už jsem ti říkal, jak jsi sexy, když jsi zhulená?" prohlásil a Wade jako Magnoliová už byl v koncích. A tak si sedl zpátky na židli a mlčky se na něj díval. To poslední, co chtěl bylo se líbat s profesorem černé magie. To už by radši tu Alyssu. A taky nečekal, že se s ním bude chtít zhulit taky. A tak využil chvilky, kdy se na Quinett nedíval a předstíral, že usnul.

„Dáme si spolu, co ty na to?" řekl a natáhl se po tom přes stůl. „Quinett?" zašeptal.

„Chrrr..." ozvalo se, a tak se ho Wade účinně zbavil. Nicméně ne na dlouho. Tohle musel ještě promyslet. Není snadné žít dvojí život, a to ani občas. A bůhví, kolik těch životů Wade vlastně žije. Myslím, že si toho na sebe naložil hodně chlapec.

Prázdniny byly celkem normální. Až na to, že jsem byla bez Darrena a bez Sáry, která byla ve světě lidí už několik dní a příšerně mě to nebavilo. Bezesné noci plné strachu, že se ten můj moula už nikdy neprobudí mě celkem strašily.

I Wade byl sám se sestrou a se služebnictvem ve svém obrovském domě. Byly asi dvě hodiny v noci a on stále ještě nespal. Seděl u krbu ve svém pokoji a za tichých melancholických tónů klavíru linoucích se z gramofonové desky si četl. Normálně poslouchá něco ostřejšího, ale spíš se chtěl přimět k tomu, aby usnul.

Prázdniny moc nemusel. Ne, že by nebyl rád doma a v soukromí. A ne, že by mu snad vadila samota a klid, ale o prázdninách se příšerně nudil. On si sice dokázal najít zábavu a nikdy neztrácel čas obyčejnou prokrastinací, ale stejně to bylo pro něj nic moc období.

Už jsem si ověřila, že všechno, co dělal mělo smysl, ale byl zvyklý pracovat za běhu, a když najednou vymizel veškerý ruch, úplně ho to iritovalo. Protože v tom chaosu si vybíral témata a hračky na hraní mnohem snáz.

A tak odložil knihu na stolek vedle sebe, napil se čaje a podíval se z okna. A jak tak na sebe zíral díky světlu ohně z krbu přes odraz ve skle, dostal geniální nápad, kterým by se přes ty dlouhé a probdělé noci mohl bavit. Myslím si, že to měl v plánu už předtím, ale vzpomněl si na to až teď.

Zvedl se a šel ke svému psacímu stolu. A aniž by se k němu sehnul otevřel zásuvku, a zírajíc dovnitř z něj vytáhl transportační a portálovou pečeť ředitelky Magnoliové, která byla už od prváku, kdy si jí zcela omotal kolem prstu, jen jeho.

Chvíli se na ní jen díval a palcem jí hladil po hrubém rytí. Vypadala jako kosočtverec s velmi ostrými úhly a byla zavěšená na dlouhém zlatém řetízku. Wade jí pevně sevřel v dlani, zavřel oči a představil si člověka, ke kterému chtěl, aby ho pečeť přenesla, a vmžiku se objevil u postele spící Alyssy, na kterou si i následně sedl.

S ní to ani nehnulo. Chvíli se na ní mlčky díval a pak jí lehounce přejel prstem po vlasech. Naklonil se k ní, odhrnul jí vlasy z tváře a z krku a zašeptal jí do ucha: „Jsi moje, Alysso. Přede mnou neutečeš, najdu si tě všude. Nedám ti pokoj, dokud se nenaučíš mě poslouchat," řekl a jemně jí to ucho ožužlal.

„Ach..." zavzdychala a pomalu otevírala oči. Jenže Wade se stačil zneviditelnit, vzdálil se od postele a vzrušeně jí pozoroval. Bylo znát, že je trochu zmatená. Na sny o Wadovi Shadowwalkerovi byla zvyklá. Zdálo se jí o něm poměrně často, ale nikdy ne nic podobného. Měla pocit jako by tu byl, ale proč by za ní chodil? Nicméně ve vzduchu byl cítit jeho ananasový parfém, a to jí mátlo.

Wade jí jen s kamennou tváří pozoroval, a když si zase zpátky lehla do postele, přisedl si k ní a odhalil se jí. „Bože, Wade, co tady děláš?" vykřikla šokovaně.

„Co asi, blbko? Chybělas mi," zašeptal a začal jí líbat jako by byla jeho přítelkyně. Ona se nechala a nadrženě ho stáhla k sobě do postele. Myslím, že se dotklo jeho ega, když viděl, že se přes něj tak snadno přenesla. Byl rád, když po něm tesknila.

„Myslela jsem, že jsi říkal, že ti mám dát pokoj. Že mě nechceš a že bys se mnou nikdy nespal," komentovala překvapeně.

„Chceš mě, nebo ne?" zeptal se a ona přikývla. „Tak ber, dokud dávám," řekl suše, vjel jí rukou pod košili a něžně jí masíroval pravé prso, zatímco jí nadrženě oslintával. „To je jako s těma tvarohovýma buchtama," dodal, aby ho pochopila. Ona jen přikývla a dotýkala se ho všude možně a on jí nechával.

Pak jí stáhl drze kalhotky až ke kolenům. Alyssa úplně ztuhla. Nebyla na to připravená a taky teď byla úplně v šoku z toho, že možná bude mít sex s Wadem Shadowwalkerem – s jejím snem.

„Malý strniště," komentoval s úsměvem.

„Nečekala jsem tě, neholila jsem se," procedila rozpačitě.

„Nevadí, mě se to líbí," řekl, klekl si před ní na koberec, celý se jí zabořil mezi stehna a začal jí rozmazlovat pusou.

Alyssa se úplně prohnula v zádech a začala zhluboka dýchat. Celou dobu přemýšlela jen nad tím, co se to děje, že jí přišel navštívit Wade Shadowwalker aniž by musel, a ještě k tomu po tom všem, co jí řekl před prázdninami. A ještě k tomu jí sám od sebe začal rozmazlovat takovým stylem.

Chvíli jí ještě uspokojoval a v tom nejlepším přestal. Jen si otřel pusu o hřbet dlaně a podíval se na ní naprosto seriózně. „Jestli chceš, abych to dokončil, udělej mě," poručil

jí a ona na něj naprosto udiveně zírala. „Dělej, Alysso. Otevři pusu," škemral panovačně a stahoval si tepláky, zatímco se k ní přibližoval.

Už vím proč Alyssa. Už vím, proč si jí vybral jako oběť. On už totiž zjistil, co si k ní může dovolit. Věděl, kde jsou její hranice a o to nechtěl přijít. Wade hraje hry jen když jsou podle jeho vlastních pravidel. A pokud už musí nějakou hru hrát, ačkoli jí sám nezačal, upraví si jí podle sebe, aniž by si toho její vlastník všiml. A taky bych řekla, že mu začalo vadit, jak ho Alyssa snadno poslechla s tím, že mu dala pokoj. Myslel si, že se bude víc snažit.

Nechtěl, aby jí měl Payne. Tedy alespoň momentálně jí chtěl jen pro sebe. Naštěstí pro ní Wada jeho hračky baví jen chvíli, dokud z nich nevymáčkne všechno. A proto s ní nechtěl spát. Nechtěl, aby ho omrzela a předpokládal, že mu budou stačit prázdniny, než ho přestane bavit. Nicméně, nehodlal se zevšednit hlavně jí.

„Ne," řekla a on se pousmál.

„Ne?" zašeptal spokojeně a jemně jí pohladil prstem po rtech. „Tys mě slyšela, co jsem ti říkal, viď?" zeptal se a ona mu jen mlčky koukala do očí. Celkem sebevědomě se na něj dívala.

„Hm, mlčení znamená souhlas. Bojíš se, že kdybys mě začala poslouchat, že bych s tím přestal? Trefa. Ale já nebudu skákat jak pískáš. Já ne," řekl a krátce jí políbil i s jazykem. Pak si přikousnul ret a usmál se.

„Lehni si na břicho," poručil jí a ona ho poslechla. Wade se k ní naklonil až se jí nad jejím uchem houpal jeho řetízek s přívěskem mince, pohladil jí a vnikl do ní svými dlouhými prsty.

Alyssa mu svým sténáním dávala dost jasně najevo, že se jí to líbí. Šla mu pomalými houpavými pohyby naproti. On jí u toho zezadu laskal krk a uši a prožíval to s ní, že jí taky tiše vzdychal do ucha, aniž by se ho nějak dotýkala.

„Jsi moje, Alysso. Rozumíš mi? Jenom moje," zašeptal a zakousl se jí do ucha. Ta se k němu tiskla čím dál tím víc a víc a snažila se se ho rukama za zády dotknout, ale pokaždé když to zkusila, odstrčil její ruce stranou jako by to nechtěl. Jako by to s ním nic nedělalo, což se rozhodně neshodovalo s realitou.

A když už měla pocit, že by mohl být nalomený, otočila se k němu čelem, přitáhla si ho k sobě za krk a začala ho líbat. On se nechal, ani nijak neprotestoval, a tak mu drze stáhla tepláky a on se na ní jen vzrušeně podíval. Už měl dávno odejít, ale nechtělo se mu. A tak jí nechával až do poslední chvíle.

Její srdce bušilo jako divé a netrpělivě očekávala, že se jí to konečně splní. On se k ní taky přiblížil na centimetr a dle jeho výrazu ve tváři si sám nebyl jistý, jestli to udělá, nebo ne.

„Wade, já tě chci," zašeptala mu do ucha, a to pro něj bylo poslední varování, aby s tím přestal, protože větší vůli už vážně neměl. Takže se od ní jen odtáhl.

„Ne!" řekl najednou a vstal. Ona na něj zoufale koukala.

„Proč ne?" divila se. „Nechoď. Prosím, zůstaň," škemrala, ale on jí neodpovídal a lovil z pod trička pečeť. Ona ho chytla za ruku a odmítala se ho pustit.

„Pusť mě!“ poručil jí.

„Ne!“ řekla tak striktně jako on před chvílí. Wade se na ní jen neutrálně podíval.

„Nehraj si se mnou, Alysso, a pusť mě,“ zopakoval.

„Já to nechápu. Vždyť se ti to líbilo. Proč ode mě utíkáš?“ zeptala se ho.

„Naposledy ti říkám klidně, ať mě pustíš,“ zašeptal, aniž by reagoval na její dotazy a díval se na ní hodně naštvaně.

„Já nechci,“ řekla zírajíc mu do očí a on jí hrubě odstrčil a přenesl se pryč. „Wade...“ zašeptala smutně. Byla zmatená, nevěděla, co je součást hry a co ne. Nechtěla ho ztratit, ačkoli ho nikdy pořádně ani neměla.

O to mu šlo. Udržovat jí v naději, mít důvod proč za ní chodit a občas si s ní pohrát, ale hlavně nechtěl, aby chtěla někoho jiného než jeho. Sobec... To mi připomíná, proč ho to tolik vzalo, když to jejich „randění“ překonala a vybrala si Eldarna a pak Darrena. Možná tak trochu doufal, že bude vždycky jenom jeho.

Domů, ale nešel. Rozhodl se se porozhlédnout po lidském světě. Měl toho spoustu načteno, znal jejich kulturu, historii i způsoby. Wade nebyl ztracený nikde. Dokázal se okamžitě zorientovat a přizpůsobit se. No a taky se mu ještě nechtělo spát. Chtěl vědět, kde a jak bude trávit své blížící se praxe v lidském světě a chtěl si to konečně v klidu všechno prohlédnout.

Do teď na průzkumy lidského světa neměl tolik času. Jestli tady byl pětkrát, bylo to moc. Lidský svět navštěvoval jen kvůli koncertům svých oblíbených kapel. Jednou z nich byla i kapela *Thousand Foot Krutch,* jejichž písně hodně zpíval i se svou kapelou u nás v Derionu.

Jen tak se procházel po nočních a barevně osvětlených ulicích skoro celou noc a přemýšlel. Silnice byly vlhké od slabého mrholení a odrážely se v nich mihotající se světla aut, která sem tam projížděla kolem.

Wade se zastavil u černého Maserati GranTurismo a okouzleně ho pozoroval. „Tomu se říká královský auto,“ prohlásil tiše zírajíc na znak koruny na předním nárazníku. A když si ho pořádně prohlédl, jeho oči zamířily k domu, před kterým to auto stálo. Byl takový starší a drolila se z něho omítka, že byly vidět i červené cihly.

Nejdřív si říkal, že je zvláštní nechat takové krásné auto bez dozoru na jednom z takových parkovišť, ale pak uslyšel drobné zapraskání uvnitř pod kapotou. Viditelně tam to auto nestálo dlouho. Ještě před chvílí se v něm někdo projížděl. „Možná si jeho majitel jen na chvíli odskočil a zase se vrátí,“ zašeptal si pro sebe.

Byl zvědavý, chtěl vidět člověka, který vlastní takové auto. Hlavou se mu honily opravdu temné myšlenky. Asi tak jako vždycky, když něco chtěl. Začínal se mu rýsovat plán, jak by toho mohl dosáhnout – jak by mohl vlastnit takový skvost, a to úplně bez práce. Tedy... bez práce, která by ho obtěžovala.

Pousmál se a pak si sedl na roh římsy starého domu, odkud bylo vidět na to auto. Neustále se na něj díval a usmíval se. Světla auta mu připomínala oči jeho wergona Qyldryira i jeho barva.

Qyldryir se sice tolik neleskl, ale měl podobnou barvu i podobně tvarované oči jako ta světla. Taky patřil do královské rodiny wergonů. Byl to bratr královny Ezessy. Tím pádem Sářina Enessa byla Qyldryirovou neteří. Zvláštní.

Ačkoli je Qyldryir černý, obě dvě wergonní dámy jsou bílé. Nikdy jsem nepochopila, jak tohle u wergonů vlastně fungovalo. To mi připomíná, že bych se na to měla zeptat Sáry, protože ta o wergonech ví úplně všechno.

Zdá se, že korunka na autě Wada víc než zaujala. Zase si všechno pospojoval tím svým vlastním a unikátním způsobem, kterému nikdo jiný nerozumí. Našel si pojítka díky symbolům a vložil ho do svého komplexního vzorce, což lidi jako on dělají běžně. Neptejte se mě, jaký je to vzorec. Ještě jsem ho nerozluštila. Ale já na to přijdu! Přijdu na to, jakým způsobem on přemýšlí.

Po pár minutách, co Wade zarytě pozoroval to auto, se otevřely dveře u domu a vyšel z nich vysoký a namakaný muž. Věk kolem třiceti pěti až čtyřiceti. Měl úplně vyholenou hlavu a středně dlouhé upravené hnědé vousy. Tvářil se jako král a cestou ke svému autu si pohrával s klíčky. Zřejmě chtěl udělat na Wada dojem. Tedy, spíš na něj chtěl působit dojmem, že je víc než on.

Celkově mu nejspíš dělalo dobře, že mu někdo závidí, ale to neznal Wada. Ten totiž nikdy nikomu nic nezávidí. No... většinou. Spíš bych řekla, že si vezme vždycky co chce, bez ohledu na to čí to je a co to je. Neměl na závist a žárlivost ani čas, protože vždycky dřív vymyslel, jak se k tomu dostat, aby to měl.

Wade pozoroval, jak se před ním ten muž naparuje a sedá do auta, na které do teď s úžasem zíral. Otočil klíčkem v zámku, jednou rukou točil volantem zírajíc dozadu, srovnal kola, šlápl na plyn a s hlučným hvízdnutím pneumatik o povrch kluzké silnice vyrazil vpřed div, že se celý tou akcelerací nezarazil do sedačky.

Wade se pousmál a fascinovaně to auto pozoroval, dokud mu nezmizel z očí a z doslechu. Motor toho auta byl slyšet ještě za rohem ulice. Myslím, že už věděl, co bude dělat o prázdninách.

Ráno se probudil s náladou, že by mohl rozdávat objetí a pusinky. Byl tak usměvavý a pozitivně nabitý, jako dlouho ne. Vylezl ze své královské postele vyspaný do růžova a vykročil pravou nohou rovnou do koupelny.

„Dobré ráno, pane. Dnes jsem vám připravil sýrové placičky na másle se šunkou a k pití jsem obstaral váš oblíbený ananasový džus," řekl jeho komorník a pokládal mu na stolek tác se snídaní.

„Dneska budu jíst se sestrou. Odnes to a připrav stůl," poručil mu relativně mile a on se mu lehce poklonil a odešel.

Rosa zatím mučila Estrellu ranními rituály, které nenáviděla ani jedna. Pro Rosu to bylo utrpení a pro Estrellu taky. Nejen, že jí nemohla skoro deset minut dostat z postele, ale ještě jí vnutila nepohodlné oblečení.

„Musíte si ty šaty vzít, slečno Shadowwalkerová. Váš bratr s vámi chce posnídat a pak vás vzít ven," prohlásila a dívala se na ní zoufale. Bála se, že by jí mohl Wade zase

nepříjemně vynadat, že není schopná přimět malou princeznu k poslušnosti. Nejednou jí řekl, že je neschopná.

„Nechápu proč. Wadovi nevadí co mám na sobě ani jak jsem učesaná. Neřeší takový blbosti," hájila se.

„Pan Shadowwalker to nařídil, slečno," odpověděla klidně a podala jí do ruky nějaké oblečení, které nevypadalo nijak zvlášť divně, jen ona nechápala důvod, proč by jí bratr nutil do něčeho takového. Nikdy se o to, co měla na sobě nezajímal. A tak si to od Rosy vzala, zhluboka si povzdychla a začala se za paravánem převlékat do černých legín, tmavého trička a mikiny.

Wade už seděl u stolu a při tom čekání usrkával ananasový džus. Taky byl oblečený jinak než normálně. Měl na sobě světle šedé džíny, bílé tričko a červenou mikinu. Estrella na něj vyvalila oči. Nikdy ho neviděla nosit jiné barvy než tmavé.

„Kdo jsi a co jsi udělal s mým bratrem?" zeptala se a přisedla si ke stolu.

„Dneska si uděláme výlet," řekl záhadně a pustil se do jídla. „Dobrou chuť," dodal a Estrella na něj mlčky koukala. „Jez," popohánět jí, ale ona se k tomu zas tolik neměla.

„Wade, proč jsem oblečená tak divně a ty taky? A kam jako půjdeme?" vyzvídala.

„Ty jsi jedna velká otázka. Nejdřív se najez a pak ti všechno řeknu. Nebo snad chceš celý den trávit s Rosou?" usmál se a dal si do pusy kus sýrové placky. Estrella zavrtěla hlavou a dala se do své sladké snídaně. Nicméně se tvářila trochu zmateně.

„Takže mi chceš říct, že budeme celej den spolu?" křenila se s plnou pusou.

„Zadávíš se," prohlásil suše a jeho pohled se hned po tom, co to dořekl vrátil zpátky ke svému talíři.

„Já už vím. Půjdeme do světa lidí," řekla hned, jak tu haldu palačinek s borůvkami spolkla.

Wade se na ní pousmál. „Jsi dobrá v hádání, ale nekřič. Nechci, aby to někdo věděl," zašeptal.

„Fakt? Ty jo a proč? Jak to? Co tam budeme dělat?" bombardovala ho otázkami.

„Mlč už a jez," dodal suše a nalil jí ze skleněného džbánu trochu ananasového džusu. Ona ho poslechla a pokračovala mlčky ve snídání.

Alyssa se probudila a přemýšlela nad tím, co se v noci odehrálo mezi ní a Wadem. Neustále přemítala v hlavě, proč u ní byl, a hlavně proč to všechno dělal, když pak odešel, aniž by k něčemu došlo.

„Rozmyslel si to? Zase? Ne to k němu nesedí..." spekulovala a handrkovala se sama se sebou. Nebyla si už ničím jistá. Ne, že by v případě Wada Shadowwalkera a v jeho chování měla někdy jasno, ale byla z toho zase celá rozhozená. A zvlášť po tom, co jí šeptal do ucha, skoro jí ojel a pak si zase zmizí? Nemohla ho vyhnat z hlavy. *No nic... o to myslím, že mu šlo, Aly.*

Po snídani se Wade s Estrellou přenesl do světa lidí. Na místo, kde v noci viděl parkovat to auto. Netušil, jestli ten člověk bydlí v tom domě nebo ne, ale byl si jistý, že i kdyby

nebydlel, na ten dům má nějaké vazby a že ho tam někdy v budoucnu zase najde. Chtěl to auto a potřeboval si to všechno obhlédnout. Jak přes den, tak v noci.

A aby se vyhnul případným otázkám, kde je celé dny, rozhodl se pod falešnou záminkou výletu vzít Estrellu s sebou. Navíc chtěl, aby poznala lidský svět a byla vzdělaná. No a taky se jí musel zase trochu věnovat. To by nebyl Wade, aby neuměl zabíjet tisíc much jednou ranou.

Být z Derionu mělo další jisté výhody. A to v případě krádeže auta. Míchat magický svět s nemagickým, když se kdykoli můžu vypařit do jiné dimenze, je celkem plus. Těžko říct, jaký byl jeho skutečný vztah k Estrelle. Měl jí rád, neměl jí rád? Já nevím. Uměl se tak dokonale ovládat a přetvařovat. Stejně tak nevím, co doopravdy cítil k Alysse. Přijde mi to čím dál tím absurdnější. Vrah s čistou duší...

ČÍM ČERNĚJŠÍ DUŠE, TÍM ZLEJŠÍ ČARODĚJ. TO JE FAKT. WADE JE NEJSPÍŠ ZLÝ ODJAKŽIVA, ALE MÁ ČISTOU DUŠI I MYSL, PROTOŽE VÍ JAK SE O NÍ STARAT I PŘES TO, CO S NÍ DĚLÁ ZA PSÍ KUSY.

I lidé s nejčistšími dušemi jsou schopni nevýslovného zla. Nikdo není dokonalý ať už je na jakékoli straně bariéry. Takových odporností, co spáchal a stále má čistou duši a jak to dělá? Používá svou sestru jako pračku. Podlé, ale účinné a zatraceně geniální. Bez ní by čistá nezůstala.

To proto je pro něj tak důležitá? Nebo za tím je něco víc? Musím ale uznat, že tohle by mě nenapadlo. Nevěřím, že to říkám, ale Wade Shadowwalker mě fascinuje a já jen žasnu.

Bylo něco kolem jedné ráno. Alyssa nemohla spát. Čekala, že se objeví Wade. Myslela jen na něj, což předpokládal, a právě proto se neukázal. Věděl, že jí má teď pojištěnou a že nějakou dobu bude myslet jen na něj. A tak se nemusel namáhat. Natáhl se zase na postel s knihou a četl si. Zatímco Alyssa plakala, když viděla, kolik je hodin a on stále nepřicházel. A tak to tedy vzdala a snažila se usnout.

Asi v osm ráno na dveře jeho pokoje klepal komorník. „Pane Shadowwalkere, nesu vám snídani. Lívance s tvarohem a s ovocem. Nemusíte si dělat starosti, vaše sestra už jedla," řekl a Wade se na něj naštvaně podíval.

„Tak to zase odnes, Adame. Já sladký nejím tak často. Včera jsem měl ananasový džus. Chci něco pořádnýho, třeba vejce a šunku," řekl a on se mu jen poklonil a odkráčel mu připravit něco jiného. „A ať je to do patnácti minut, mám hlad," zakřičel za ním a kouzlem roztáhl závěsy. „Tady aby člověk myslel i za sluhy," stěžoval si, když lezl z postele.

„Roso, mě to nebaví," zaslechl ze zahrady svou sestřičku, kterou její guvernantka mučila s učením už po ránu.

„To se nedá nic dělat, mladá slečno Shadowwalkerová. Váš bratr si přál, aby se vám dostalo řádného vzdělání. Pan Shadowwalker je velice inteligentní mladý muž a velmi rozumný. Jen si vezměte tu knihu a vypracujte to cvičení na straně 12," poručila jí a on

se jen pousmál a odešel do koupelny.

Alyssa se probudila celá rozlámaná a se špatnou náladou. Vadilo jí, jak si s ní Wade hraje, ale zároveň nikdy nezažila nic víc vzrušujícího. Její život tvořili převážně derioni. Vážila si jich a respektovala je jako správná rionka. Nicméně, nebyla jako Sára, aby si dokázala vydobýt jejich respekt zpátky.

Když si česala vlasy u zrcadla, všimla si, že má na krku modřinu. Jasné znamení, že za ní Wade v noci byl. A tak se pousmála. Sice jí mrzelo, že spala a že mezi nimi zřejmě k ničemu nedošlo, ale stačilo jí vědět, že za ní byl.

„Jsem jenom tvoje, Wade...“ zašeptala zamilovaně a jemně se dotkla modřiny na krku. Úplně zapomněla na Darrena, o což Wadovi šlo. Vždycky spolu v něčem soupeřili. Darren o tom většinou neměl ani potuchy, ale Wade byl prostě takový. Soutěživý. A alespoň jednou chtěl mít něco jenom pro sebe jako první, o co by i jeho kamarád stál.

Několik dní a nocí se nic nedělo. I když Alyssa na Wada každou noc netrpělivě čekala a on se místo toho potuloval po ulicích v lidském světě, pozoroval auta, lidi a dýchal pro něj neobvyklý městský vzduch plný smogu.

Poblíž toho místa, kde spatřil Maserati mu blikala nad hlavou neonová cedule s nápisem autoškoly, pod níž bylo na plakátu napsáno: **Naučíme vás řídit jako profíka už při prvním sešlápnutím plynu. Noční jízdy po městě za příplatek. Řidičák získáte během týdne. Kontaktujte mě na telefonním čísle v rohu. Pokud máte zájem o noční jízdy, volejte od PO – PÁ do 22. hodiny.**

Wade na to zaujatě koukal a pak se pousmál. Podíval se na hodinky a bylo krátce po půl desáté. Nicméně neměl žádný mobil, a tak nemohl nikoho kontaktovat. Ale někdo mu šel přímo do rány. Stoupl si před něj a mile se na něj usmál. Byl to muž ve středních letech a působil sympaticky. Na vodítku měl připnutého malého jezevčíka, který vzrušeně očichával roh budovy a nadšeně učurával všude kolem.

„Promiňte...“ usmál se na něj a letmým dotykem po rameni muže zastavil. On se na Wada jen podíval a čekal, co po něm bude chtít. „Já bych se chtěl přihlásit do autoškoly tady v ulici a zapomněl jsem si doma mobil. Smím volat jen do desíti a já už bych to domů nestihl. Nemohl byste mi prosím vytočit to noční číslo?“ požádal ho laskavě a muž se poškrábal ve svých hnědých vlasech a pozoroval letmo psíka, jak ho táhne pryč.

„Vy byste měl zájem o noční jízdy už ode dneška? A jde o kondiční jízdy, nebo o licenci?“ zeptal se.

„Spíš od zítřka, dneska u sebe nemám dostatek peněz. A jde mi o licenci,“ odpověděl.

„Já jsem shodou okolností majitel autoškoly. Dám vám na sebe kontakt a domluvíme se po telefonu zítra,“ řekl a štrachal v kapse vizitku. „Jinak, cena je pevná. Jedna jízda je za 20 dolarů a noční je o 5 dražší.

Pokud chcete řídit něco výkonnějšího, základ je 50. Těch jízd potřebujete pět s tím, že ta pátá je finální a stojí o 20 víc. Teorii budeme řešit během jízd. Vyhovuje?“ zeptal se a podal mu vizitku. Wade přikývl.

„Jasně, tak já se ozvu během zítřka a domluvíme se,“ dodal a muž jen přikývl.

„Paráda, tak se budu těšit, na shledanou,“ pousmál se a něco drmolil, než odešel s natěšeným psíkem někam za roh. Zřejmě něco tomu psovi. Wade se zamyslel. Musel někde sehnat peníze, aby měl na ty jízdy. To už mu ale nedělalo starosti.

Ještě té noci se zjevil Alysse u postele. Ta se málem radostí rozplakala, když ho viděla. Oči jí zářily, tváře se jí začervenaly a její úsměv se roztáhl od ucha k uchu. „Wade...“ zašeptala nadšeně a vylezla z postele, aby ho šla přivítat.

On se na ní usmál a nechal se od ní přivítat, aniž by jí nějak odstrčil nebo urazil. Ani se nehnul, a dokonce se na ní i usmál. Něco mi říká, že už vím, kde Wade vezme peníze na autoškolu. Jen se bojím pomyslet na to, jak získá to auto.

„Tolik se mi po tobě stýskalo. Vážně jsi tady?“ culila se a osahávala ho.

„Jo, vážně jsem tady,“ usmál se a díval se na ní shora.

„Copak?“ zeptala se a zvedla k němu hlavu.

„Alysso...“ začal vážně, jemně si pohrávajíc s mašličkou na jejím tričku a ona ztuhla. Dostala strach, protože nikdy nedokázala předvídat, co Wade zrovna řekne, a zvlášť když se tvářil tak vážně. „Já se s tebou nepřišel miliskovat. To si necháme na jindy, ale potřeboval bych pomoct. Pomůžeš mi?“ zeptal se a ona nejistě přikývla. Řekl právě, že si to nechají na jindy?

„Potřebuju 145 dolarů,“ vybalil na ní jako by automaticky počítal s tím, že mu je dá a hlavně, že je má. Trochu využil její emoční výjev a jeho oči sklouzly směrem ke stolu, na kterém ležel její mobilní telefon.

„145 dolarů?“ zopakovala překvapeně.

„Na co?“ zeptala se.

„To není tvoje starost. Tak máš je?“ šťouchl do ní a ona přikývla.

„Jo, ale to jsou moje všechny peníze. Ještě jsem nedostala nic z brigády...“ začala, ale přerušil jí.

„Neboj se, já ti to vynahradím,“ mrknul na ní a zatímco ona se natahovala pro peněženku, on se zase natáhl pro její mobil a nenápadně si ho strčil do kapsy. Když se otočila zpátky, položila mu na dlaň dvě bankovky a na nic víc se už raději neptala. Netvářila se ale zrovna nadšeně. Ale když jí Wade říkal, že jí to vynahradí, tak jí určitě nelhal, protože on si o pomoc často neříkal a styděl by se si udělat dluh, a ještě u Alyssy.

„Dík,“ zašeptal a strčil si je do zadní kapsy. Pak se porozhlédl po pokoji, podíval se i na ní a na její růžové pyžamko se slůnětem a vyprskl smíchy. „Co to máš na sobě?“ zeptal se a ona zrudla.

„Nečekala jsem, že přijdeš,“ komentovala a on přikývl.

„Hm, to nejspíš ne,“ procedil a pousmál se, ale ona se dívala na jeho světlé džíny a červenou mikinu.

„Ty taky vypadáš jinak," zmínila jako by si toho do teď ani nevšimla. On přikývl. Pak bylo chvíli ticho.

„Pojď sem," zašeptal z ničeho nic, chytl jí za ruku a přitáhl si jí k sobě. Alyssa úplně ztuhla a narazila svým měkkým ženským tělem na jeho tvrdé a vypracované břicho. Jemně jí dal ruce kolem pasu a políbil jí do vlasů.

„Pěkně voníš," okomentoval a ona se na něj zamilovaně podívala. „Co je?" zakřenil se nad jejím výrazem.

„To ty taky. Jako ananas," zašeptala rozněžněně a přitulila se k němu. On jí chvíli nechal a pak zhluboka vydechl.

„Už půjdu," řekl suše a jemně jí od sebe odstrčil. Alyssa se polekala. Trochu doufala, že se tentokrát zdrží a zvlášť, když mu dala co chtěl a taky byl takový přátelský.

„Už? Nezdržíš se?" zeptala se smutně.

„Ne. Co bych tu dělal?" zasmál se jako by fakt nevěděl a sundal ze sebe její ruce, které ho stále držely za mikinu.

„A to nedostanu ani pusu za ty peníze?" rýpla si a on se pousmál. Zase mu nahrála na smeč.

„Já myslel, že budeš chtít něco víc, ale jestli ti to tak stačí," zašeptal, našpulil rty a natáhl se k ní, že jí políbí, ale ucukla.

„Ně... něco víc?" zakoktala nejistě a on přikývl.

„Hm, jo. Něco víc," usmál se a čekal s čím přijde. Alyssa přivřela oči na škvíru a zamyslela se.

„Jako cokoli?" vyzvídala. Wade se zasmál a zavrtěl nad ní hlavou.

„Tak zase brzdi, zas tolik jsi mi nedala," opáčil.

„Dáš mi na výběr?" pokračovala a on jen zavrtěl hlavou.

„I když..." zamyslel se. „Teoreticky ti nic nedlužím. Celkem jsem si tě předplatil," prohlásil a naznačil jí jazykem prasečinku, kterou jí před týdnem uspokojoval a ona ztuhla.

„Děláš ze mě děvku?" zašeptala zklamaně a ponížení. Wade dal hlavu lehce na stranu.

„Dělám? Já nevím a nejsi?" dobíral si jí nesympaticky. To už na ní bylo ale moc. Zase jí dohnal svým chováním až skoro k slzám.

„Víš co? Nech si je. Nic od tebe nechci, ale dáš mi už pokoj. Kdo tohle má vydržet?" zakřičela na něj. Vážně jí naštval, protože se vsadím, že tohle doopravdy říct nechtěla. Ale nelíbilo se jí, co o ní řekl. Ona není žádná děvka. Ještě nikdy kluka neměla, jak by taky mohla být to, co o ní řekl? A hned na to se jí zmocnil strach, že by jí poslechl.

„Au," zašeptal a srdečně se zasmál. Věděl přesně, na jakým primitivním způsobu její mozeček pracoval, a tak toho využil. Alyssa se nafoukla, sedla si na kraj postele a čekala, až Wade odejde, ale ten se k tomu neměl. Naprdnutá Alyssa ho sváděla k tomu si jí dobírat ještě víc. Ale on jí místo toho jen pohladil po vlasech, chytl jí něžně za bradu a donutil jí se mu podívat do očí.

„A jsi si jistá, že to opravdu takhle chceš? Abych ti dal pokoj? Už žádný noční návštěvy a hlazení toho tvýho nadrženýho tělíčka…“ šeptal a jemně jí prstem hladil po rtech, zatímco se jí díval upřeně do očí. Pak sjel rukou níž po jejích žebrech a hladil jí boky a stehna. Alyssa zarytě mlčela.

„Protože jestli jo, udělám to. Přece bych nedělal nic proti tvojí vůli,“ zašeptal, přestal jí šimrat prstem po stehně a čekal na její reakci. Její srdce bušilo jako šílené. Říct tohle Wadovi Shadowwalkerovi, když po něm tolik toužila... byla v koncích. Přehnala to. A teď mu měla přiznat chybu? Věděla, že si jí za tohle ještě podá.

„Já totiž myslím, že to tak nechceš. Určitě jsi to, Aly, nemyslela vážně,“ pokračoval a ona se mu jen dívala rozpačitě do očí. „No nic, mlčení sice znamená souhlas, ale pro tentokrát to teda nechám být. Řekla jsi to v afektu a mluvila jsi dřív, než myslela. Takže ti to odpouštím. Ale příště už tě budu brát vážně,“ usmál se a natáhl před sebe ruku, aby si vyčaroval portál zpátky domů. Alyssa ho mlčky pozorovala.

„Jo a nemyslel jsem to tak, že bys byla jen tak nějaká děvka. Ale jsi moje děvka a mě to rajcuje,“ dodal a zmizel ve víru modrého světla. Za ním se portál stáhl do malé tečky, dokud se úplně nerozplynul a Alyssa se teprve pak začala hýbat, jako by byla roky z kamene někde zakopaná a teď se mohla konečně protáhnout.

„...jsi moje děvka a mě to rajcuje,“ zopakovala si tiše stále zírajíc na to místo, kde po něm zbyla už jen jeho ananasová vůně. Pak se zhluboka nadechla a snad ještě hlouběji vydechla, promnula si rukama tváře a oči a zadívala se stranou. Chtěla se podívat na mobil kolik je hodin a když ho neviděla, zarazila se. Netrvalo jí to dlouho, než jí to došlo. „Wade!!“ sykla naštvaně.

Když se Wade vrátil do svého pokoje, měl úsměv ve tváři, který přetrvával i chvíli poté, co si do šuplíku nočního stolku ukládal vizitku učitele autoškoly. Potom vytáhl její mobil a bankovky z kapsy, stočil je do ruličky, a zatímco je měl v dlani, sundal si džíny i mikinu a natáhl se do své královské postele.

Zapnul tlačítkem zamykací obrazovku a pousmál se, když viděl na displeji sebe s Darrenem. Pak položil telefon vedle sebe na peřinu, z dlaně vymotal ruličku bankovek a začal si je pozorně prohlížet. Nikdy je totiž neviděl. V podstatě neznal ani jejich pravou hodnotu, anebo jen okrajově. Nicméně byl nadšený ze svého plánu a těšil se až bude řídit toho černého draka na čtyř kolech, do kterého se kdysi tolik zamiloval.

Přesně týden se s Alyssou neviděl. Každou noc od té noci, co si vzal od Alyssy peníze, se plížil ze sídla Shadowwalkerů a prohánět nocí vypůjčený stříbrný Chevrolet ve světě lidí. A když se vrátil, před spaním se bavil slíděním v jejím mobilu.

Alyssa na něj byla stále naštvaná a za to, že si bez dovolení vypůjčil její mobil se rozhodla ho trochu provokovat. A tak když se za ní chystal zase stavit a oslavit to, že dostal řidičskou licenci a taky jí vrátit již prolustrovaný mobil, který musela chudák nahradit nějakým starým tlačítkovým šmejdem, ho nepříjemně překvapila.

Wade vyndal z pod trička transportační pečeť a myslel na Alyssu. Šokem pro něj bylo, když ho pečeť sice přenesla za ní, ale do jejího pokoje na hradě. „Co to sakra?" divil se. Rozhodně nečekal, že ho takhle překvapí. A nechtěl se s ní potkávat denně ve městě a tak. Taky nechtěl, aby je spolu někdo v Derionu viděl. Alyssa mu narušila jeho tajný randící prázdninový plán.

„Překvapenej?" zeptala se ho, když se zjevil u její postele a on se na ní podíval. Nečekal ani, že nespí.

„Jak jsi věděla, že dneska přijdu?" zeptal se.

„Mám svoje metody," odpověděla sebejistě a on se pousmál.

„Jasně. Beztak kvůli mně už týden nespíš. Tomu říkáš metoda?" zmínil a klekl si naproti ní na modrý koberec, který signalizoval, že byla kdysi jedna z nejslabších studentů při přijímacích zkouškách, a podíval se jí do očí.

„Proč jsi tady?" zeptala se ho.

„Hádej," usmál se.

„Nevím, jdeš mi vrátit mobil a peníze?" zeptala se a on se pousmál.

„To počká," řekl a ona zavrtěla hlavou.

„Vrať mi můj mobil!" křikla na něj nepříjemně a natahovala k němu ruku.

„Když ti ho dám, vrátíš se zpátky domů? Tady se mi to nelíbí," komentoval suše.

„Ne," odpověděla a nastavila ještě blíž tu ruku, aby jí dal její mobil. Wade protočil panenkami, sáhl pro něj do kapsy a položil jí ho na dlaň.

Ona se na něj tak podívala, zmáčkla tlačítko a displej se rozsvítil. „Jak to, že je pořád nabitý?" podivila se.

„Nejsem amatér, koupil jsem si nabíječku za ten zbytek cos mi milostivě nechala," řekl jako by mu snad dala málo a byl úplně nevděčný. Alyssa si mobil dala pod polštář a nasupeně se na něj dívala.

„Řekneš mi na co jsi chtěl ty peníze?" zeptala se.

„Ne," odpověděl suše.

„Hm. Doufám, že sis užil to slídění," rýpla si a on se šibalsky pousmál.

„Jo, celkem..." odpověděl. Jeho oči sklouzly na její červené krajkované kalhotky a potlačil úsměv.

„Tak leda s rukou v džínech, co? Úchyle!" křikla na něj a on se zase sebevědomě pousmál.

„No a? K čemu jinýmu slouží takový fotky jaký jsi vyfotila? Mimochodem, už ti trochu věřím, že jsi na mě čekala. Máš na sobě svůj nejlepší kousek," zmínil a pohledem poukázal na její spodní prádlo.

„To nemám kvůli tobě, abys věděl," zakoktala rozpačitě a zabalila se do deky, jako by jí měl vykoukat a nikdy před tím jí neviděl.

„Nech toho," zašeptal a tu deku z ní shodil na podlahu. Alyssa znejistěla a dívala se mu do očí.

„Tak co tu děláš? Pokud jsi mi teda nepřišel vrátit mobil," prolomila to ticho.

„Řekl jsem ať hádáš," zopakoval.

„Já nevím. Nechápu to," přiznala.

„Už zmizelo znamínko, kterým jsem si tě označkoval," odpověděl a naklonil se k ní, aby jí udělal nové.

„To je všechno? Jsi tu kvůli tomu, abys mi udělal na krku cucák?" divila se.

„Čekala jsi snad něco víc?" zeptal se s úsměvem ve tváři, stále natlačený rty na jejím rameně. „Už jsem ti říkal ať se naučíš ode mě nic neočekávat. A celkově je lepší nic neočekávat od nikoho. Pak nebudeš tolik zklamaná," zašeptal do její rozpálené kůže. A když se od ní vzdálil, tak na něj smutně koukala.

„A já vím, jak tě zklamat. Stačí teď odejít. Nebo jediný slovo. Nebo i kupa slov vyjma toho jediného, který bys chtěla slyšet. Taky ale vím, čím tě potěšit, jak tě vzrušit a donutit tě po mě zase toužit. Na to taky stačí jediný slovo, dotek, nebo čin," řekl a ona přikývla a podívala se na zem.

On k ní udělal zase krok blíž a naklonil se k ní. „Ale, ty se bojíš, že ti ublížím, viď? Že se tvoje očekávání zase nenaplní, protože jsi to nezvládla. Nedokážeš nic neočekávat. Nedokážeš ode mě nic nechtít. Ani tě nemusím nutit po mě toužit, ty ses tím očekáváním roztoužila úplně sama," šeptal jí do ucha až se jeho rty dotýkaly jejího ušního lalůčku a jemně jí zajel prstem pod lem jejích krajkových kalhotek.

Alyssa k sobě tiskla víčka a vydala ze sebe tiché zasténání. Wade se doširoka pousmál. „Dneska mezi námi nic nebude, moje milá. Ne, dokud budeš plná očekávání, nikdy tě nepřekvapím. A já tě chci překvapit. Takže je to v podstatě tvoje vina," dodal, zase jí označil na krku malou modřinkou a přemáhajíc touhu se na ní vrhnout se od ní odtáhl.

Alyssa na něj zoufale zírala. Její srdce bušilo jako šílené. Toužila po tom, aby jí zase líbal, aby se jí dotýkal. Toužila po něm přímo neskutečně a Wade to věděl. Dokonce i on po ní začínal toužit, a tak si myslím, že to neodkládal jen kvůli ní, ale i kvůli sobě. Ještě nechtěl, aby tyhle jiskry mezi nimi skončily – ještě je nechtěl zabít. Prázdniny ani nebyly u konce a on se nehodlal nudit. Ne tedy dobrovolně.

Ale stál tam jako opařený a na jeho poměry dost dlouho přemýšlel. „Nečekej mě. Nečekej nic a pak přijdu," zašeptal a pak se s myšlenkou na svojí postel přenesl domů. Alyssa tam stála jako opařená a zírala na prázdné místo, kde před chvílí byl.

„Sakra!" zaklela. Vyčítala si, že se před ním zase tolik znemožnila. To jí ale nenapadlo, že Wade vždycky vymyslí zase jiný důvod, proč jí odmítnout, i kdyby od něj neočekávala nic intimního.

Wade si prohlížel svůj řidičský průkaz a vložil si ho do peněženky, kterou při výletě s Estrellou podle ukradl v pouličním stánku. Ještě potřeboval spoustu dokladů, aby jeho život v lidském světě byl trochu snadnější. Už jen to získání licence bez ID průkazu bylo těžké. Musel používat magii. No co, prázdniny byly ještě dlouhé dost na to, aby stihl všechny svoje pochůzky po tom „jiném světě" a on i věděl jak na to.

„Wade..." zaklepala Estrella na dveře jeho pokoje. Bylo půl 9. ráno a on byl stále ještě v posteli. Nezvyklé.

„Hm, co je?“ zamručel a převalil se na druhý bok zády ke své sestře.

„Je sobota, o víkendu vždycky navštěvuješ Qyldryira. Už se na tebe určitě těší. Tak vstávej,“ tahala ho z postele, ale jemu se nechtělo. „Že by žhavý sny o tý tvý spolužačce? Nebo o Sáře?“ rýpala do něj, protože věděla, že to ho probudí. A když ne úplně, tak alespoň natolik, aby to popřel nějakými slovy. Ale s Wadem to ani nehnulo.

„No tak, bráško,“ křenila se, chytla roh peřiny a trhla s ní směrem k sobě, aby ho odkryla, ale Wade s tím počítal a stihl jí zachytit včas, aby jí nestáhla. Otevřel oči a ospale na ní zíral.

„Nech mě!“ syknul, ale to neměla v plánu. Vlezla mu do postele a začala ho lechtat. On sice nebyl moc lechtivý, ale občas ano. A zrovna teď byl, takže ho to probralo a splnilo to tak svůj účel.

„Ty měkkejši. Z toho válení ti úplně zmizí svaly na břiše. Měl bys zase makat, nebo se nebudeš žádný líbit,“ škádlila ho.

„Já ti dám měkkejše!“ zasmál se, stáhl jí k sobě a začal jí lechtat tolik, že se z toho málem počurala. Ale protože nechtěl mít mokrou peřinu, tak raději přestal. Nicméně nebýt toho, tak by jí dneska nejspíš ulechtal k smrti.

„Wade, tobě už se Sára nelíbí?“ vyzvídala, protože vnímala svým nadaným mozkem, že má plnou hlavu Alyssy.

„Líbí. Samozřejmě, že líbí. Ale... ach jo, proč to zase řešíme, Estrello. Nelez mi do hlavy, prosím,“ řekl klidně a ona přikývla a zatvářila se nešťastně.

„Chybí mi máma,“ prohlásila a on na ní vytřeštil oči.

„Máma? To je ten důvod proč pořád trváš na tom, abych si našel holku a přivedl si jí domů? Essie...“ zašeptal a podíval se na ní empaticky.

„Nic neříkej. Vím, že mi nemůžeš dělat tátu a že by to bylo divný, ale prostě jsem jen chtěla vnímat nějaký rodinný prostředí. Jsi pořád pryč a já s Rosou,“ objasnila a on jí objal.

„Já vím, ale to se brzy změní. Až půjdeš do školy. A slibuju, že když si někoho najdu a bude to vážný, že ti jí představím. Ale nech těch honů na maminky,“ řekl a ona se pousmála.

„A dovolíš mi si s ní i povídat?“ vyzvídala.

„Jo. A slibuju, že si vezmu jenom tu, kterou mi schválíš,“ usmál se a ona ho znova objala. „Teď už běž, půjdu si dát sprchu, najím se a vyrazím za Qyldryirem. Jen tak mimochodem, kde je Adam a Rosa? Neměl už tu být se snídaní?“ divil se.

„Já mu řekla ať to nechá dole, že tě vzbudím sama,“ zakřenila se.

„Paráda, neposlušný sluhy fakt miluju. Má poslouchat jenom mě!“ brumlal.

„Tohle není žádný neuposlechnutí, Wade. Doufám, že ho kvůli tomu nevyhodíš. Už jsem si na něj docela zvykla. Ale co se týká Rosy...“ začala, ale skočil jí do řeči.

„To se uvidí podle snídaně a Rosu nevyhodím, je nejlepší. Tak na to ani nemysli,“ dodal a vylezl konečně z postele. Ona na něj vyplázla jazyk a Wade se pousmál. Někdy byli k sežrání.

Což mě opět přivádí k otázce, jestli jí Wade má rád, nebo je to jen další jeho přetvářka. Psychouši umí dokonale klamat okolí a používat masky ke svým plánům. Myslím ale, že na Estrellu by jí už dál používat nemusel. Její láska k němu je snad až za hrob.

Ale když teď vím, na co jí využívá, zanechává to ve mně takový rozpor. Nevím, čemu v jeho okolí mám věřit. Všechno je jako iluze. Je to mlhavé a nejasné. Wade je tak precizní a takový perfekcionista. Možná, že to už je jen taková vada, která je mu spíše ku prospěchu. Prostě dělá věci pořádně a až dokonce. A proto nikdo nemá ani tušení, co je zač. Ale na psychopata fakt nevypadá. A vím, že jsem to tvrdila.

Když Rosa celý den nutila Estrellu se venku učit dějiny a spoustu dalších věcí, rozhodla se, že jí zase někam uteče. Copak to je normální, učit se i o prázdninách? Stejně celý den neviděla Wada. Ani nevěděla, jestli už se vrátil z projížďky, a tak si to mířila k němu do pokoje zjistit.

A jen co ho spatřila sedět za svým pianem a hladit bříšky prstů ty lesklé černé a bílé klávesy, na které roky nesáhl, se jen pousmála a nesměle poslouchala líbezné tóny, které díky svým magickým dotekům do místnosti vypouštěl. Vždycky se jí zmocnila husí kůže, když Wade hrál na piano. Hrál vždycky takové smutné až strašidelné a emotivní skladby.

Začátek té skladby zněl jako skladba Davyho Jonese z Pirátů z Karibiku, ale nebylo to ono. Po tom ikonickém začátku se to změnilo v úplně jinou skladbu. Snad jako by je míchal. Ne nějak drasticky, jejich přechod byl plynulý a skoro nepostřehnutelný.

A když si jí všiml, nechal své prsty spadnout na klávesy až piano udělalo bručivý zvuk a podíval se na ní lehce otráveně. Neměl rád, když ho někdo poslouchal. U kytary mu to nevadilo, ale zdá se, že klavír byl pro něj velmi osobní nástroj, díky kterému dokázal vyjádřit emoce.

S kapelou se vyblbne a vyřádí, při projížďce na wergonovi si dokonale vyčistí svou mysl a při hraní na klavír skoro stejně jako když píše texty, mu každičký tón a každičká věta jde přímo z jeho díky Estrelle čisté duše.

Estrella ho tedy nechala na pokoji. Nechtěla, aby kvůli ní přestal hrát, a tak se vrátila pomalu zpátky dolů za Rosou. Šla schválně pomalu, aby se ujistila, že Wade zase začne hrát. A on začal. Tentokrát to byla Moonlight sonata od Beethovena.

Řekla bych, že to značilo beznadějnou lásku. Ano, byl zamilovaný a že vím do koho? Malá nápověda: Kde dneska byl skoro celé dopoledne? A koho doufal, že tam potká a nepotkal, protože byl o prázdninách ve světě lidí? A čí bílý wergon mu jí neustále připomínal?

Že by proto byl tolik rozmrzelý z dnešní návštěvy hřiště? Zřejmě ho ta láska k Sáře ani na okamžik nepřešla. I když laškuje s Alyssou. Že by se tím jen utěšoval? V klíně jiné ženy? Nebylo by to ani poprvé ani naposledy, kdy něco takového chlap udělal.

Alyssa zase seděla ve svém pokoji na posteli a prohlížela si svůj mobil jako by ho nikdy předtím neviděla. Projížděla své lechtivé fotky a zprávy s kamarády, aby se ujistila, co všechno Wade viděl a neviděl. A usoudila, že toho viděl hodně. Ještě, že je

pro něj lidský svět cizí, aby neudělal nějakou podlost a neposlal to na nějaké stránky. Ale zase proč by to dělal, má jí přeci rád, ne?

Alyssa se pousmála a pohladila oba své miláčky po displeji. Zvláštní, že pro ní Wade znamenal momentálně víc než Darren. Možná to bylo tím, že byl Darren moc dlouho v kómatu? Nicméně Wade věděl, jak jí pomotat hlavu, a zvlášť když se dozvěděl, že ještě nikdy neměla kluka. Takového se vším všudy. To mu hrálo do karet. Mohl si jí omotat kolem prstu a utáhnout ještě těsněji.

O dva týdny později, když odbyla jedna hodina ráno, zjevil se u ní v pokoji, jak to už párkrát předtím udělal. Alyssa ho dnes v noci opravdu neočekávala. Už ani nedoufala. Myslím si, že ani nebylo jeho záměrem se jí vyhýbat tak dlouho.

Nicméně, tentokrát se tvářil jinak. Měl kamenný výraz a vypadal odhodlaně. Alyssa na něj vyjeveně zírala. Nebyl u ní pár týdnů, takže si myslela, že už o ní ztratil zájem. Ba naopak ho získal. Nehodlal si dál odpírat něco, co chtěl a mohl mít. Největší problém pro něj byl to přiznat, ale i to už vymyslel. Že by proto nepřišel tak dlouho?

Klekl si na postel a naklonil se k ní. Alyssa na něj jen mlčky zírala, nikdy nevěděla, co udělá a znervózňovalo jí to. „Bojíš se mě, nebo co?" zeptal se chraplavým hlasem z toho, jak dlouho nemluvil.

„Trochu," přiznala.

„Někdy jsem ti snad ublížil?" zeptal se a ona zavrtěla hlavou. „No tak. Posuň se kousek ať k tobě můžu," řekl a ona ho poslechla. Pak se k ní přiblížil svými ústy a oba na sebe rozpačitě koukali.

„Nebyl jsi tady dlouho," zmínila.

„Hm," odpověděl bez zájmu a políbil jí. Alyssa na vteřinku zmlkla, ale chtěla, aby jí to vysvětlil. Už se nebála, že jí zase odejde. Vždycky se přece vrátil, ne? Navíc tentokrát působil, že se zdrží.

„Proč jsi přišel, Wade?" zeptala se mezi krátkými a nejistými polibky.

„Budeš pořád mluvit?" zeptal se a ona zavrtěla hlavou. No a pak se začali líbat trochu intenzivněji. Položil jí na záda, vjel jí rukou pod tričko a chytl její levé prso. A zatímco jí stále intenzivně líbal, natlačil se jí plnou vahou na stehno a dělal si tím dobře.

Alyssa byla zaskočená Wadovo chováním. Hlavně proto, že vypadal, že se mu po ní stýskalo. Byl mazlivý a přestal se chovat tak nadřazeně. Pak popadl její ruku, přitiskl jí na svůj tvrdý rozkrok a naznačil jí, že se ho má dotýkat. Ona ho poslechla a vzrušeně se na něj dívala. To bylo snad prvně, co něco takového udělal.

Mezitím si stáhl své černé tričko a zahodil ho na zem vedle postele. Klečel nad ní s tím svým zatraceně sexy tělem a díval se na ní chtivě. „Otoč se," poručil jí a ona ho bez řečí poslechla. Lehla si na břicho zády k němu. Měla na sobě jen tričko a kalhotky se zajíčky. „A prohni se," dodal, pohladil jí prstem po páteři směrem dolů a zastavil se mezi jejími půlkami.

Alyssa se trochu prohnula a lehce se na něj vystrčila. „Hmm," pousmál se, když viděl ty zajíčky jak na něj koukají. Potom si začal rozepínat pásek a Alyssa vehementně

přemýšlela, co se to s ním děje? Jestli mezi nimi něco vážně bude. A když si stáhl džíny níž, tiskl se svým tvrdým údem k jejím králíčkům.

Alyssa byla hrozně natěšená, že by vážně dostala od Wada ten dárek, po kterém tolik toužila? Ale snažila se řídit jeho předešlou radou o očekávání, aby zase nebyla zklamaná. Jenomže tentokrát se o to Wade vůbec nezajímal. Přišel si pro to, co chtěl už dlouho.

Wade zajel prstem pod lem jejích kalhotek přesně mezi půlkami a trochu je stáhl. Ona se na něj otočila a na pár vteřin se jejich oči střetly. „Nedívej se na mě. Otoč se," zašeptal mile a ona ho tedy poslechla, dál čekala a zírala do matrace. Myslím, že se Wadovi zalíbila hlavně proto jak moc s ním dokáže být submisivní. Jinak Alyssa byla spíš ta dominantní, ale Wade byl mezi nimi zkrátka ten dominantnější.

Pak se k ní sehnul a zlehka jí ochutnal. Alyssa zatnula svaly v nohách a celá se napnula. Potom uslyšela jen zacinkání pásku, a tak se nenápadně podívala do odrazu skla v okně, aby na něj viděla. Wade si pro něj sáhl a jemně jí pohladil špičkou po místě, kam se už toužil dostat.

Alysse vyklouzlo malé zasténání. On věděl, jak provokovat a jak by jí teď hodně ublížil, kdyby zase beze slova odešel, ale to už nechtěl. Sám sebe by mučil. A koneckonců kvůli tomu nepřišel. Dneska měl jiné plány.

A tak se k ní tiskl blíž a začal do ní pomalu pronikat. Alyssa úplně ztuhla a hlavně proto, že to vážně nečekala. Myslela si až do poslední chvíle, že zase odejde. Ani teď si nebyla jistá, jestli to dokončí, nebo jí jen zase provokuje pár vteřinami a pak odejde. A to se mu taky povedlo, jí překvapit.

„Já budu tvůj první," zašeptal a pokračoval. Tak proto si to rozmyslel. Kdyby nezjistil, že je pořád ještě panna, nejspíš by jí nechtěl. Alyssa tichounce zavzdychala a otočila se zvědavě na Wada, aby viděla jeho výraz. Ten měl lehce pootevřenou pusu a když do ní pronikl až na doraz, zavřel blaženě oči a tiše vydechl.

„Řekl jsem ti ať na mě nekoukáš," zopakoval, když je zase otevřel a viděl, jak na něj vzrušeně zírá. Ona se tedy otočila zpátky k polštáři, ačkoli pohled na Wada jí bral tisíckrát víc. Vidět, že se mu to s ní líbí pro ní bylo příjemné.

Wade pokračoval velmi pomalu a jemně Alysse mačkal pravou půlku pozadí, zatímco ona zatínala snad všechny svaly v nohách a šla mu svými boky naproti. A tak se rozhodla ho zase neposlechnout a otočila se na něj po třetí. Viděla, jak si to užívá. Jeho zavřené oči, pootevřená pusa… byl vážně neskutečně sexy. Alyssa z něj byla v sedmém nebi.

Ale když si všiml, že na něj zírá, na chvíli přestal, stále v ní se sehnul, odhrnul její vlasy na stranu a políbil jí na krku. Ta jeho pulzující věc jí přiváděla k šílenství. Byla tak nadržená z toho jeho pohrávání si s ní, že už myslela, že vyvrcholí jen z toho. Jenže po chvíli jí to jeho líbání na krku začalo pálit a úplně jí to přerušilo tok myšlenek. Cucfleky nejsou moc příjemné, no.

Hned na to se od jejího krku odlepil a pokračoval v sexu. Ale už trochu rychleji a víc dorážel. „Za každý neuposlechnutí ti udělám na krku jednu modřinu," procedil a pořádně se na ní natlačil.

„Oh…" vzdychla slastně a úplně se celá stáhla až z toho zavzdychal i Wade. Když Alyssa slyšela ten jeho hluboký hlas, zase se na něj otočila. Ale jemu se nechtělo jí zrovna teď trestat. Jen se jí podíval do očí a pokračoval. Řekla bych, ale že si to pamatoval. A ještě přidal na intenzitě.

Alyssa zírala, jak se mu na krku houpe transportační pečeť a na jeho mužné ruce, které jí drží za boky. Užívala si každou vteřinu, protože prožívala s Wadem své nejkrásnější intimní chvíle svého života – svoje poprvé. Tolik ho milovala a tolik si přála, aby jí taky miloval a když ne to, tak aby jí miloval alespoň fyzicky. Alespoň něco se jí splnilo a bylo to mnohem lepší, než si vysnila.

Místností se rozléhalo pár zvuků souvisejících s milováním. Tiché mlaskání jejího vlhkého klína, občasné vrzání postele pod tíhou Wada. Lehké vzdychání Alyssy tlumené jeho rukou, kterou jí sem tam držel před pusou. Jeho pásek sice cinkal o sto šest, ale on sám kromě zrychleného dechu nevydal ani hlásku. Jako by se hlídal. Spíš bych řekla, že jí to dělal naschvál.

A když si všiml, že se Alysse zrychluje dech a že se blíží její orgasmus, tak se zastavil a udělal jí na krku tu slíbenou modřinu svými rty. Ta sotva lapala po dechu. V očích měla slzy, ale to Wada nezajímalo. Rozhodl se, že jí bude napínat a že jí donutí se těšit na příště. Potom se do toho zase opřel, ale tentokrát zvolil tempo, o kterým si byl jistý, že na Alyssu bude působit jinak než na něj. Sice se jí to líbilo, ale potřebovala by víc času, s čímž on počítal.

A tak jí položil svou dlaň na její zadeček a když už cítil, že se blíží jeho orgasmus, vyklouznul z ní a vjel do mezírky mezi jejími půlkami a svou dlaní, a dokončil to sebevědomě na ní. Věnoval jí i relativně hlasitý úlevný výdech, aby jí dal najevo, že si to užil a pak se od ní odtáhl. Alyssa z toho byla úplně v šoku. Zírala mu do očí a bylo na ní znát, že je zklamaná a naštvaná.

„Co je? Já vím, že ses neudělala. Ale neposlouchalas mě. Dívala ses u toho na mě skoro celou dobu, když jsem ti říkal ať to neděláš, tak to ber jako trest," dodal a zapínal si džíny.

Alyssa na něj vyjeveně koukala. Pak se natáhl pro tričko, oblékl si ho a chtěl odejít. Ale potom se k ní ještě nečekaně naklonil. „Dáš mi pusu?" zeptal se a ona ho bez otálení políbila.

„Přijdeš ještě?" vyzvídala nesměle a on se pousmál.

„Prosilas mě, že když se s tebou vyspím jen jednou, dáš mi pokoj. Vzpomínáš si?" připomněl a ona smutně přikývla. „Tak nic neočekávej a už vůbec ne ode mě a třeba přijdu," řekl, ještě jednou jí vášnivě políbil a přenesl se pryč.

Byl pátek 25. srpna 2017 něco kolem desáté večer. Prázdniny se pomalu blížily ke konci a já jsem už dávno tloukla špačky touhle dobou, protože jsem celý den strávila na zahradě opečovávaním květin a jaksi mě to zmohlo.

Darren byl pořád ještě v kómatu, a tak jsem s ním ani nemohla nikam vyrazit. Bylo mi hrozně, ale stále jsem doufala, že se mi probudí a že mi to s tím Srdcem Derionu

konečně vysvětlí. Taky mě mrzelo, že prospal své narozeniny. I tak jsem mu ale pořídila malý dáreček.

Zato Anomaris se se svým manželem Zanem měla fajn. Alespoň dokud se nesetkala tváří v tvář svému osudu. Vyrazili se taky bavit. Celý jejich život byl do teď práce a zábava jen příležitostně.

Nicméně, když se teď vrací do školy, oba z toho byli nervózní. Anomaris, protože se jí měl kompletně změnit život od základu a Zane měl starost, aby se jí to nezalíbilo a aby na ně dva nakonec nezměnila názor. A teď vážně, ta mrcha byla kurevsky atraktivní o tom žádná. Líbila se i Wadovi a to je co říct.

Usadili se v baru se živou muzikou a Zane jí zatím přinesl něco k pití. Měla na sobě černé, těsné šaty a přes ně koženou bundu, boty na jehlách a celkově oblečení na rock-metalový koncert jak vyšité. Své dlouhé vlnité černé vlasy až do pasu měla volně rozpuštěné, nohu přes nohu na vysoké barové židli a dívala se na mladého a sexy černovlasého derionského frontmana kapely *Anguish of the Forsaken*, který hrál na kytaru a do toho sebevědomě zpíval.

Kdyby byla mladší a svobodná, okamžitě by po něm šla. Bohužel pro ní tomu klukovi mohlo být maximálně devatenáct a ona byla vdaná a bylo jí skoro šestadvacet. Kdyby jen tušila, že je to ten Wade Shadowwalker, o kterým toho chtěla tolik vědět.

Snažila se se krotit, ale nemohla se na něj vynadívat. Ty jeho pronikavé šedé oči a dlouhé řasy jí uchvátily jako většinu žen Wadem posedlých. Taky jeho husté černé vlasy, jejichž konečky mu sahaly až ke krku a zářivě bílé zuby, na ní udělaly dojem. A ten jeho svůdný hlas jí úplně očaroval.

Celkově byl vymóděný přesně na takový typ koncertu. Teoretický fyzik a rock-metalák? Absurdní asi jako fotbalista a kosmonaut.

V levém uchu měl velmi nenápadnou černou náušnici, na kloubech obou rukou měl vytetované nějaké neidentifikovatelné symboly a na krku řetízek s přívěskem malého pentagramu v kroužku.

Na mrštných prstech, kterými hrál hbitě na kytaru měl dva stříbrné prstýnky a na černé kožené bundě připnuté dvě placky. Jedna s nápisem a logem jeho kapely a na druhé placce měl zřejmě svou oblíbenou kapelu z lidského světa *Thousand Foot Krutch*

Zrovna hráli písničku ***Addicted to you***, kterou napsal kdysi o Sáře. Sem tam u toho zpívání se na Anomaris podíval, a dokonce se na ní i jednou pousmál. Vážně si nešlo nevšimnout, že se jí líbil. Celou dobu u toho, co zpíval jí civěl na nohy a kdybych u toho byla, řekla bych, že se mu taky moc líbila.

Walking down a path I swore I'd dodge,
Kráčím cestou, kterou jsem přísahal, že se jí budu vyhýbat,
But every step leads back to you, I can't do much,
Ale každý krok vede zpátky k tobě, nic s tím neudělám,
Your laughter is my kryptonite,
Tvůj smích je můj kryptonit,

In this fever dream I'm stuck tonight,
V tomhle živém snu jsem dneska uvíznul

Your touch is electric, it burns like fire,
Tvůj dotek je magický a pálí jako oheň,
Against all logic, you fuel my desire,
Navzdory vší logice ve mně podněcuješ touhu,
Caught in this web you've made too tight,
Jsem chycený v tvojí síti, cos udělala tak těsně,
I'm a moth, chasing your love's light,
Jsem jak můra, která se honí za tvým světlem

I'm addicted to you, can't break free,
Jsem na tobě závislý, nedokážu se odpoutat,
You're the high, I'm chasing endlessly,
Jsi můj rauš, který neúnavně pronásleduju,
Every dose of you feels so right,
Každá dávka tebe je přesně to, co potřebuju,
In this chaos you are my light,
V tomhle chaosu jsi moje jediný světlo

Tried to run from this sweet embrace,
Snažil jsem se utéct z tvého sladkého objetí,
But your allure I just can't erase,
Ale tvé kouzlo nedokážu vymazat,
You're the melody stuck in my brain,
Jsi melodie, co mi uvízla v hlavě,
Like adrenaline run through my veins,
Jako adrenalin proudící mými žilami

Can't detox your voice from my head,
Nedokážu očistit svou hlavu od tvého hlasu,
Hearing your name drives me mad,
*K**dyž slyším tvé jméno, šílím z toho,***
It haunts me like a crazy cat,
Pronásleduje mě jako šílená kočka,
Without you, I'm feeling sad,
*B**ez tebe se cítím smutně***

I'm addicted to you, can't break free,
Jsem na tobě závislý, nedokážu se odpoutat,
You're the high, I'm chasing endlessly,

Jsi můj rauš, který neúnavně pronásleduju,
Every dose of you feels so right,
Každá dávka tebe je přesně to, co potřebuju,
In this chaos you are my light,
V tomhle chaosu jsi moje jediný světlo

Akorát když skončila písnička dorazil Zane a položil před ní pití a misku s olivami. Wade i vypadal, že by si udělal malou pauzu a pozval Anomaris na drink, ale když viděl Zana, rozmyslel si to, znovu si navlékl popruh s kytarou a pak dal klukům z kapely pokyn, aby pokračovali.

Ta byla pěkně naštvaná. Celkem jí to mrzelo. Nicméně zase tu byl ten zásah shůry, který Wade považoval za znamení, že je ještě čas anebo, že by měl případně přistoupit na plán B – méně nucené seznámení s jeho budoucí ženou.

„Už mě tam neposílej. Ta fronta byla příšerná," řekl podrážděně Zane. Anomaris si otráveně povzdychla.

„Jo, dobrý. Příště si tam dojdu sama," odpověděla trochu jedovatě. Zane chvíli pozoroval Anomaris, jak pozoruje Wada na jevišti.

„Co na něj tak cíviš?" zeptal se žárlivě, když se mu zdálo, že její pohled působí nějak až moc ve všech ohledech.

„Cívím? Ne, já... jen se mi líbí jak zpívá," odpověděla a napila se raději toho pití. Zane si povzdychl.

„Ach jo, to se mám na co těšit. A to školní rok ještě ani nezačal a ty už koukáš po zajíčkách. Za chvíli jich budeš mít plnou třídu. Půjdou po tobě, tím jsem si jistej. Jsi sexy," komentoval a Anomaris na to raději ani nereagovala.

Několik minut se na Wada raději ani nepodívala. Zane totiž bedlivě pozoroval její pohled. Byla z toho nervózní a nedokázala si užívat ani další písničku. „Proč mi přijde jako by to celý zpíval pro tebe?" prohlásil na konci další a ona jen pokrčila rameny.

Zvláštní, aby se nechala taková derionka peskovat od riona. Tohle jen tak nezpracuju. Je to jako by se Wade nechal peskovat od Alyssy, nebo Eldarna. Naprosto absurdní. Tady jsou i mé smysly patřičně zmatené.

Wade by klidně jejího manžela zašlapal už jen proto, že je derion a mohl by, natož když jím byla Anomaris zcela okouzlená, ale neměl důvod se nikomu plést do vztahu. Zatím se mu líbily jen její nohy, což dával dost jasně najevo, když se na ně pořád díval.

Každopádně jak už jsem řekla, když Wade něco chce, už se toho nepustí dokud to nedostane. A on Anomaris chtěl, a to už pěkně dlouho.

Když skončili, všichni se roztleskali. „Byli jste úžasný publikum. Vážně super atmosféra, díky lidi, fakt jsme si to s váma užili," řekl frontman Wade Shadowwalker, sundal si popruh s kytarou a seskočil z pódia. Natáhl se k baru pro pití, pořádně se napil a zapaloval si natěšeně cigaretu.

Klub nebyl tak úplně přeplněný. Záměrně neohlásili žádný koncert. Chtěli si jen zahrát a užít klidný večer před začátkem školního roku.

Anomaris by za ním šla kdyby mohla, ale Zane jí bránil úplně ve všem. Celkem začínala litovat, že se vdávala. Ono když studujete ve striktně dívčí škole a poznáte milého muže, docela to s vámi zamává. Až tak, že si ho hned vzala a teď nejspíš potkala svůj ideál a zamilovala se na první pohled. Ale pozdě. Chudák Zane i chudák Anomaris.

Zní vám to absurdně a přehnaně? Mě taky. Nicméně mezi Wadem a Anomaris to silně jiskřilo od první chvíle, co se jejich oči střetly. Takhle by člověk řekl, že se k sobě na první pohled dokonale hodí, absolutní shoda. Tu jiskru nepřehlédl ani Zane. A to ještě ani jeden netušili, že Saint Sinner je Wade Shadowwalker a že s ním bude Anomaris ode dneška za týden trávit spoustu času.

Wade měl radost, rozhodně nešel přehlédnout ten jeho specifický výraz, který má vždy když mu jeho plány vycházejí do poslední tečky. Řekla bych, kdo ho znal, tak to na něm poznal, ale kdo ho doopravdy znal, že?

Takže jen popíšu ten výraz. Bylo to něco jako kdyby o sobě aktuálně smýšlel jako o bohu a představoval si, jak mu za to dávají medaile, nebo ocenění. Prostě se tvářil namyšleně. A světe div se, bylo to u něj velice atraktivní. Nespíš proto, že i nadměrné sebevědomí je přitažlivé, pokud má své opodstatnění.

„Tady máte pití na mě, kluci," řekl majitel klubu a každému donesl pivo.

„Díky, Varicku," usmál se na něj Wade a pak se nenápadně podíval na Anomaris, která se na něj momentálně taky nenápadně dívala.

Zane měl chuť jít domů, ale snažil se se chovat dospěle, aby tím Anomaris ještě víc neštval a neodradil jí. On není ten žárlivý typ muže, ale když viděl Wada, měl jisté obavy. Jako by měl šestý smysl na nějaký problém. A taky znal svou ženu a jsou věci, které se ovládat silou vůle nedají a zvlášť takhle silná chemie.

„Promiň, Zane. Trochu jsem se nechala unést tou atmosférou. A jo, ten kluk je sice pěknej, ale je to ucho a já miluju tebe. A na tom se nic nemění," usmála se na něj a dala mu pusu.

„Já vím," řekl, ale nijak ho to neuklidnilo. Wade to viděl a nechal jí na pokoji. Přestal na ní civět i se na ní usmívat. Ne, že by mu záleželo na citech jejího doprovodu, ale věděl, že na sbalení Anomaris bude mít ještě času dost. A taky si byl jistý, že to nebude nic těžkého. Ale měl trochu obavy, aby jí ten její nástup do školy případně po nějaké hádce nevymluvil. No a v poslední řadě mu taky šlo o to, aby nevypadal jako nějaká snadno dostupná trubka a nadržený puberťák.

On moc dobře věděl, jak ženy přimět k tomu, aby po něm toužily. Věděl, jak být nezapomenutelný, aniž by s nimi kdy prohodil jediné slovo. A tak se zvedl, položil na bar pár Peršáků, ještě jednou se na ní podíval a odešel. Zanovi se ale ani trochu neulevilo. Tušil, že ten kluk bude ještě problém. Navíc byl i v balíku.

První den školy byla Anomaris úplně rozhozená. Měla najednou zapadnout mezi o šest let mladší lidi. Ještě se před vstupem do školy prohlížela v zrcátku, jestli vážně vypadá na devatenáct a docela se jí to kouzlo povedlo. Vypadala skoro jako tenkrát, když si sem přišla dohodnout nástup.

Všichni studenti se zdravili a vítali před branami hradu a povídali si zážitky z prázdnin. Někteří se viděli o prázdninách, ale ti, co měli za přátelé riony se většinou celé prázdniny neviděli, a tak si toho měli hodně co říct.

Darren se pořád ještě neprobral, takže já jsem se sešla jen se Sárou, která vypadala spokojeně, že se mohla vrátit do školy. Zvláštní co? Ale ona se sem netěšila na mě ani na učení, ale na Darrena, Enessu, Kinnaru a na Wada Shadowwalkera samozřejmě, protože když k nám dorazil Wade Whisper, tvářila se frustrovaně.

„Tak jaký jsi měla prázdniny?" vyzvídal Wade Whisper a Sára jen pokrčila rameny.

„Takový neutrální, ty?" zeptala se, aby nepůsobila jako špatná kamarádka, ale ve skutečnosti jí Wade zas tolik nezajímal. Měla jsem si toho všimnout, ale je fakt, že jsem tenkrát o jejich vztahu ještě oficiálně nevěděla.

To byl ten okamžik, kdy se nutila do jejich podivného vztahu, aby nemusela myslet na Shadowwalkera a pak nevěděla jak z toho ven, když jí Whisper uháněl. Myslím, že se snažila o totéž co já, když jsem chodila s Eldarnem. Sice ti dva spolu nechodili, ale bylo mezi nimi něco, čemu se dá říkat vztah. A na rozdíl od nás mezi nimi něco i bylo. Ze Sářiny strany jen sex, ale pořád to bylo víc, než co jsem kdy měla s Eldarnem.

„A ty, Ay?" zeptal se.

„Já? No nestojí to ani za řeč," odpověděla jsem a máchla jsem rukou. Doufala jsem, že je těmhle otázkám konec, ale hned na to přišla Emily a měla na jazyku tu stejnou otázku.

„Ahoj, jak jste se měli o prázdninách?" zeptala se a stoupla si k nám do kroužku. Vypadala ještě víc příkladně než já v prváku. Nikdy si ani nezapálila cigaretu, ani se snad nenapila peprmintového džusu.

„Ahoj," přidal se Eldarn.

„Super, nepůjdeme už do školy?" navrhla Sára a já přikývla. V tom kolem nás prošel Wade Shadowwalker. Podíval se na Sáru, ale jen tak na sekundu a pak rychle pokračoval dál. Působil důležitě, jako by měl něco za lubem.

Sára se neubránila a civěla na něj, dokud nezašel do hradu. Oba těžce potlačovali nutkání se pozdravit, ale podařilo se jim to. Neviděla ho dva měsíce a zjevně jí chyběl. Taky se trochu změnil. Že by snad ještě vyrostl?

Wade Whisper se mohl užárlit. Jako jediný tenkrát viděl něco, co my ne. A taky na to zrovna neměl právo, sám měl nějakou holku. I když já nevím, já se v tom jejich hašteření vůbec nevyznám. To už spíš začínám víc rozumět Wadovi Shadowwalkerovi a jeho ďábelským plánům.

Anomaris se rozhlížela kolem a bylo jí nepříjemně. Nikoho tam neznala, a tak se neměla s kým bavit ani koho zeptat, kudy se kam jde. A u toho rozhlížení si všimla Wada Shadowwalkera, který si to mířil přes pozemky do hradu.

Na chvíli stála jako opařená, protože nečekala, že ten její oblíbenec z kapely, kterou minulý týden slyšela hrát v klubu chodí zrovna na tuhle školu. A po pár sekundách ztuhla úplně, když viděla, že v ruce drží ten červený sešit, který tenkrát viděla v kanceláři ředitelky Magnoliové.

„Takže ty jsi Wade Shadowwalker," zašeptala si pro sebe. Konečně ho mohla poznat. Hrozně se jí líbil. Byla z toho celá pryč, že ho vidí. Najednou s ním mohla mluvit, protože neměla za zadkem Zana, a ještě to byl přesně ten, koho tak zoufale hledala.

„Wade?" oslovila ho nesměle a on se na ní otočil a usmál se, když si všiml, že to je ona.

„Ta z klubu," řekl s úsměvem ve tváři a šel k ní blíž. Ona přikývla.

„Jsi fakt talent. A máš nádhernej hlas. Normálně si lidi takhle nepamatuju, ale na tebe nešlo zapomenout," zalichotila mu a on se zase pousmál.

„Díky. Já si tě taky pamatuju. Seklo ti to, nemohl jsem na tebe přestat zírat," prohodil a ona zrudla. Nečekala, že je tak přímočarý. „Asi jsem ti způsobil nějakej malér u tvýho přítele, co? Tak to se moc omlouvám," zmínil empaticky, ale ve skutečnosti ho to nijak zvlášť netrápilo. Kdyby byla pro, klidně by jí i bez výčitek ojel. Na takový věci si nikdy nehrál.

„No vlastně ani ne," odpověděla rozpačitě.

„Ok. A odkud znáš moje jméno?" zeptal se a ona ukázala na červený sešit co držel v ruce. „Jo takhle. Všímavá," opáčil. Pak bylo chvíli ticho. Nejspíš by ho Wade rozbil, ale Anomaris ho předběhla.

„Víš, nikoho tu neznám a jsem z toho trochu nervózní. Nevíš, kde bych našla pátou třídu?" zeptala se.

„Teď už znáš. A náhodou vím kde najdeš pátou třídu. Půjdu tam taky, takže můžeš jít se mnou," odpověděl mile.

„Paráda," usmála se. Pak bylo zase chvíli ticho. Byly slyšet jen jejich kroky po kamenné podlaze. „Chtěla jsem ti říct, že jsi byl fakt skvělej, někdy bych tě zase chtěla slyšet zpívat a hrát," řekla cestou a on se pousmál.

„Díky. Dám ti vědět až budu mít někde koncert, ale nech si to pro sebe. Tady o mě nikdo neví," objasnil.

„Jak to?" divila se.

„Nechci, aby to věděli. Neměl bych klid," odpověděl stručně.

„Aha. A hraješ už dlouho?" vyzvídala.

„Mám kapelu čtyři roky, ale hraju už dlouho no," odpovídal a otevřel jí dveře do třídy, kde seděla zatím jen Alyssa. Civěla na ně na oba jako puk. Ještě aby ne, nebylo to tak dávno od doby, co si s ní užil a odkopnul jí jak starý míč a teď nabaloval nějakou krasotinku.

„Neumíš zdravit deriony?" rýpnul do ní tak, jako by se mezi nimi o prázdninách nic nestalo.

„Dobrý ráno," řekla a odešla ze třídy, aby tam s nimi byla co nejkratší dobu. Anomaris se pousmála a stejně tak i Wade.

„Jsi přísnej na riony," zmínila.

„Nejsem, ale řekněme, že mi ta holka hodně dluží. Pomáhal jsem jí s fyzikou a ona byla hodně hodně špatná při závěrečkách. Řekl bych, že jsem na ní byl až moc hodnej a ona mi má co vracet," objasnil.

„Hm, aha," zašeptala, aniž by to pochopila a změnila téma. „Takže ti jde fyzika?" zeptala se a on přikývl.

„Jako jedna z mnoha věcí," zmínil povýšeně, hodil na stůl svou tašku přes rameno s učebnicemi a sedl si do lavice. „Já tu mám volno. Zatím. Můj kámoš je teď nějakou dobu mimo. Tak jestli chceš?" zeptal se a ona se pousmála a nadšeně si k němu přisedla.

V tom dorazila profesorka a kouzlem otevřela okna v učebně. „Máte tady příšerný vzduch," řekla a zase odešla.

Oni se na sebe jen pousmáli. „Moje jméno už znáš a jaký je to tvoje?" zeptal se jako by ho neznal a ona mu podala ruku.

„Jsem Anomaris, těší mě," představila se mu a usmála se na něj. Měla velmi pěkné zuby a na rtech rudou rtěnku, což mělo kontrast s jejími dlouhými černými vlasy a tu její ženskost Wade obdivoval. Měla i pěkně upravené dlouhé nehty a celkově na ní bylo něco, co nedokážu pojmenovat. A něco, co Wade chtěl. Moc chtěl.

„Anomaris. To je moc pěkný jméno. Princezna Anomaris. Královna Anomaris," zašeptal zasněně, zírajíc jí do očí.

„Jak to víš?" zeptala se šokovaně.

„Co jak vím?" mátl jí svou předstíranou nevědomostí.

„No přece, že jsem princezna? Řekl jsi to dobře," odpověděla. Wade se pousmál.

„Vypadáš na to. Byla by z tebe fakt pěkná královna," zalichotil jí, což často nedělal. Ale abych mu nekřivdila, on ženský balit fakt uměl.

Každopádně tohle byla doba, kdy už měl všechno naplánované. Už věděl, že jí dostane a že si jí vezme a společně budou vládnout Derionu. Nebo takhle, nevěděl to na sto procent, ale věděl, že pro to udělá maximum. A technicky vzato, když se takhle kousne, většinou mu to vyjde do posledního puntíku. Všechno věděl o několik let dřív než my. Jen ještě netušil, jak se zbaví jejího manžela. Nevěděl, že s ním má tak pevnou vazbu.

Ale my už teď víme něco, co on touhle dobou ještě nevěděl. Darren přece krátce po jejich rozchodu se Sárou Zana zabil při souboji. Takže mu tím vlastně nechtěně otevřel cestu k tomu se stát králem Derionu. A o tom přesně mluvím.

Kdybychom to jen tušili... Řekněme, že by si to Darren mohl vyčítat. Ale já si myslím, že Wade by si nakonec k Anomaris stejně našel cestu. Že by to vymyslel nějak jinak. Rozhodně by se nevzdal. Ne jí. Ona byla pro něj klíčová a teoreticky i nejdůležitější osoba na světě. Sice do ní nebyl zblázněný jako do Sáry, ale co není, může být.

Anomaris byla jak už jsem řekla velice atraktivní. I na Wadovo striktní stupnici atraktivity by dosáhla maximálního počtu bodů. Nenašel na ní jedinou chybičku co se

týkalo jejího vzhledu a měl extrémní slabost pro její dlouhé nohy. A taky mezi nimi byla tak silná chemie, že i Jiskřiví Slimáci by se s tím jiskřením mohli jít bodnout.

Po chvíli do třídy vstupovali i ostatní žáci. „Nazdar, brácho," pozdravil ho Earthan a podával Wadovi ruku na přivítanou. „A kurva ty tady máš ale kočičku," prohlásil zírajíc na Anomaris. „Sakra, a teď jsem řekl kurva, a dokonce dvakrát před dámou," omlouval se takovým zvláštním způsobem a Anomaris se jen culila.

„Ahoj, jsem Anomaris," představila se mu a podala mu ruku.

„Earthan. Moc mě těší," usmál se a políbil jí ručku. Wade se jen pousmál a nechal ho, aby jí nabaloval. Vůbec se o svůj plán nebál. Byl si jistý, že Anomaris půjde po něm, a když ne kvůli jeho šarmu a charisma, tak kvůli Srdci Derionu. A tak před ní položil svůj červený sešit, na kterém byl znázorněný krystal Srdce Derionu a už měl zase její plnou pozornost.

„Co je to za krystal? Je moc hezký," zeptala se ho a ukázala na kresbu prstem. Tyhle psycho hry ho nepředstavitelně bavily. A zvlášť když je měl konečně s kým hrát.

„Tohle? To je Srdce Derionu," odpověděl a nechal jí zase, aby nad tím chvilku přemýšlela. Věděl, že nebude tak blbá, aby mu rovnou vyklopila, že ten krystal chce.

„O tom jsem nikdy neslyšela," prohlásila.

„Ne? Vážně? Tak chápu, že některý lidi nečtou mytologie a tyhle blbiny. Nebo na to nevěří," usmál se a ona se ho už raději nevyptávala. Schválně jí dal najevo, že ho to tolik nevzrušuje, aby získala pocit, že by jí eventuelně mohl pomoci Srdce získat. Kdo po něčem prahne, rozhodně by se ho pak jen tak nevzdal. A takhle si Anomaris myslela, že o něj Wade ani moc nestojí. Což byla pro Wada výhodná situace.

Tuším, že doufal, že by si to Anomaris se svým mužem přes všechny ty trable se Srdcem Derionu rozmyslela. Proč se hnát za něčím tak složitým, co nemusí nikdy vyjít s nějakým ušmudlaným rionem, když může mít to, po čem hluboce touží s okouzlujícím derionem z vyšší vrstvy a téměř bez práce?

Takhle se testuje láska a Anomaris by uspěla a Wade prohrál, ale jen proto, že netušila, že Srdce Derionu nefunguje tak, jak si myslela. A proč jí při tom Wade nechával, když mu díky tomu taková ženská utíkala mezi prsty? Aby získal čas. Vždyť je mu teprve 19 a Anomaris na všechno tolik spěchá. Tohle by mě upřímně nikdy nenapadlo. Myslet takhle komplexně. Že ho z toho nebolí hlava.

Po škole jí Zane hned kontroloval tím, že jí zazrcadloval. Anomaris mu neměla v úmyslu prozradit, že ten frontman z kapely je Wade Shadowwalker a že s ním chodí do třídy, nicméně se trochu bála, že by se to mohl dozvědět.

Věděla jistě, že by jí neustále podezíral z nevěry a že by to jejich přítelíčkování, i když jde zatím pouze o Srdce Derionu, netoleroval. Taky nechtěla, aby Wade věděl, kolik jí doopravdy je, i když on to už dávno věděl. Říkala jsem, že si občas hraje na blbého? Ne? Tak to říkám teď. Hraje a rád. Usnadňuje mu to práci, ale to taky občas dělám, takže klasika.

„Tak co, zlato, jakej byl první den? Narazila jsi na nějakou zajímavou stopu?“ vyzvídal Zane a ona si přitiskla zrcátko pevněji k uchu.

„Ani ne. Zatím nic. Dám ti vědět,“ zalhala.

„Dobře. Uvidíme se večer?“ zeptal se a ona se akorát nadechovala, že odpoví, ale v tom kolem ní procházel Wade Shadowwalker a usmíval se na ní a ona úplně zkoprněla. „Jsi tam?“ zeptal se Zane, když bylo příliš dlouhé ticho.

„Jo, promiň. Asi nedorazím, uvidíme se až v pátek,“ rozmyslela si a on se pousmál.

„Jak myslíš. Ale budeš mi chybět, aby bylo jasno. A tobě nevadí, že tvůj muž bude jíst jen polotovary po hospodách? Budu tlustej,“ rýpal do ní z legrace.

„Týden to snad vydržíš. V neděli ti navařím na celý další týden,“ odpověděla a neustále sledovala Wada, dokud nezašel někam za roh chodby. Až teprve pak byla schopná naplno vnímat zase Zana.

„Ty jo, to se budu mít. Tak dobře, snad to do tý doby vydržím,“ dodal. „Zlato, budu muset končit. Přinesl jsem si od Lynari trochu víc práce, než jsem čekal,“ řekl.

„Tak to nepřežeň a ne, že tam budeš zase do noci. Hezky v šest domů. Tak zatím pa. Miluju tě,“ zašeptala a pak si dala zrcátko zpátky do tašky. Nelhala, Zana upřímně milovala, ale Wade jí neskutečně fascinoval. Tak jako Sáru a tak jako začínal fascinovat mě. No… možná jí fascinoval trochu jinak než mě. Mě fascinovala hlavně jeho osobnost, jí zjevně nejvíc jeho fyzično.

„Sakra!“ okřikla se, když si nemohla přestat představovat Wada jako svého milence. To bylo to poslední co chtěla – touha po nějakém derionovi. Zdá se to zvláštní, aby byla ve svém věku takhle nevyřáděná, ale ona mezi tolika atraktivními deriony nikdy nebyla. A bohužel do Wada se zakoukala, i když to byl zajíček. A jen tak pro info, Wade byl vážně kus chlapa na to, kolik mu bylo.

Faktem je, že teď když byla pod vlivem omlazujícího lektvaru a ve třídě plných dětí, se cítila znovu jako puberťačka a získala tak dojem, že může. Doufala však, že co se stane za hradbami hradu, zůstane za hradbami hradu. Ale to ještě nevěděla, do koho se tolik zakoukala a do jakého ďábelského plánu se to vlastně přimotala.

A tak se po pár sekundovém záseku na místo, kde se jí Wade ztratil z očí, rozhodla jít za ním. Naštěstí nemohl jít jinam než do věže. Došlo jí, že se tam chodí schovávat na cigaretu. Už ho tam viděla jít o přestávce.

Wade byl celkem velký kuřák, nicméně se na něm tento zlozvyk zatím fyzicky nijak neprojevoval. Měl stále čisté a bílé zuby. Dost o sebe dbal. A zatímco byli všichni kuřáci před školou s kamarády v partě mezi oblakem kouře, Wade se schovával ve věži.

Měl rád samotu, a tak ho štvalo, když za ním někdo lezl. Kromě Kim to zatím nikdo nedělal. Všichni mu raději vycházeli vstříc. Měl takovou povahu, že mu všichni šli na ruku, když chtěl a jinak mu automaticky vyklízeli pole.

Ale to Anomaris neměla v úmyslu. Navíc se jí zdálo, že jí tak trochu i vybízí k tomu, aby za ním šla. A tak vyběhla ty schody a vešla do věže, kde sedával na schodech. „Ahoj,“ pozdravila ho a on se na ní mile pousmál.

„Ahoj," odpověděl na pozdrav a potáhl si zase z cigarety. „Taky bych ti nabídl, ale nekouříš, viď?" ujišťoval se a ona zavrtěla hlavou.

„Tu popularitu moc neprožíváš, co? Jsi rád sám. Všimla jsem si, že se držíš dál od lidí," zmínila a on se pousmál.

„Jsem nejradši sám, nemám rád lidi. Většinou. Ne když mám plnou hlavu a potřebuju si utřídit myšlenky," odpověděl suverénně a ona na něj celkem rozpačitě koukala. Celkem mu lichotilo, že si ho za jediný den stihla takhle prozkoumat. Došlo mu, že o něj má zájem a že to nebylo nejspíš jen kvůli tomu sešitu.

„Chceš si se mnou povídat?" zeptal se, když tak postávala u zdi a ona nejistě přikývla. „No tak si ke mně aspoň sedni, ne?" pousmál se a ona si k němu tedy přisedla a dala si nohu přes nohu.

Wade se na její nohy nenápadně podíval, opřel se o kamennou stěnu za ním a s malým úsměvem ve tváři vydechl kouř. Jako by chtěl říct: „Oh bože, to jsou ale nohy."
„Pořád se nemůžu vzpamatovat, že jsi to ty. Ten Wade Shadowwalker, o kterým jsem toho tolik slyšela," zmínila.

„Teď mě zajímá, co jsi o mě slyšela. Jsi tady teprve jeden den," usmál se na ní.

„Že jsi nejchytřejší derion na škole. Čistokrevný, že jsi korunní princ a že máš nárok na trůn východního Derionu. Taky jsi frontman populární kapely a občas závodíš i na wergonech. Tvůj wergon je taky z královský rodiny," řekla a on přikývl.

„No, to by asi mohla být pravda," odpověděl a típl cigaretu.

„To zní sexy. Že na školu chodí takovej velkej čaroděj. Latinou mluvíš skoro jako rodným jazykem, ovládáš pokročilý kouzla desátý úrovně, skoro jsi zkušenější než vystudovaní derioni," chválila ho a on se jen pousmál.

„Ty po mě hodně jedeš, viď?" zeptal se na rovinu.

„Bylo by to tak divný? Která po tobě nejede, Wade?" zeptala se. Byla přímočará. Bylo znát, že jí je víc než devatenáct a že má s muži zkušenosti.

„Co já vím, nikdy jsem to takhle neřešil. Když nějakou chci, tak jí sbalím, nebo se nechám," zaculil se.

„Zajímavý," zašeptala. „Takže se teď necháváš?" zeptala se a on se zase zakřenil, ale nic neříkal. Anomaris znejistěla. „Nedal bys mi autogram? Víš pro tvojí fanynku číslo jedna?" zeptala se a on se pousmál.

„Číslo jedna?" zopakoval s úsměvem.

„No, pokud už takovou nemáš," řekla sklesle a podívala se mu do očí. Wade se zasmál a zavrtěl hlavou.

„Teoreticky nemám, ale tohle o sobě říká každá, která je mnou posedlá," objasnil. Anomaris přikývla.

„Pravda a že jich musí být, co? Tak jen pro fanynku," opravila se. Wade se jí na chvíli utopil v očích.

„Nemám u sebe tužku, musel bych jedině kouzlem," řekl po chvilce hustého ticha, kdy bylo slyšet i mrkání.

„Tak jo," odpověděla.

To Wada zaskočilo. „Jako vážně? Trvale? Nechceš si to ještě radši rozmyslet?“ ujistil se, ale ona zavrtěla hlavou. „Tak dobře a kam se ti mám podepsat?“ zeptal se a ona si lehce stáhla tričko u výstřihu, aniž by si uvědomila, že by si toho Zane mohl všimnout. A ona podepsaná ňadra od chlapa, na kterého žárlí by ho moc neutvrdila v tom, že s ním Anomaris nic nemá.

„Třeba sem,“ zašeptala a Wade se zaculil.

„Ne, to ne. Nebudu ti přece svým škrabopisem ničit to tvoje pěkný tělo. Třeba by tě to pak jednou mrzelo,“ řekl empaticky.

„To asi ne, ale dobře, tak sem,“ usmála se, odhrnula si vlasy z krku ukazujíc na krk pod ucho.

„Vážně?“ ujišťoval se a ona přikývla a čekala, až se jí tam podepíše. A tak nad její krček natáhl svou ruku a zašeptal: *„Inscriptio.“* A hned, jak to řekl se na jejím krku objevila husí kůže a jeho malý podpis *St. Sinner* tmavým inkoustem, jako by to psal sám.

„Víš, že se to dá kouzlem skrýt? Klidně se mi můžeš podepsat i na prsa,“ prohlásila pak a on se pousmál.

„Vím, ale kouzlo pro odhalení zná taky skoro každej a myslím, že i ten tvůj. Stačilo by, že by se můj podpis objevil na tvým krku, ale to se dá ještě zamaskovat vlasama, ale ty prsa... to neskryješ,“ řekl a když mluvil o jejích prsou, celkem mlsně se na ně podíval.

„Hm, neměla jsem v plánu to skrývat,“ zmínila a Wade se jen pousmál. Zase se trochu přivedla do rozpaků. Potom hned raději změnila téma. „Kolik autogramů už jsi holkám rozdal?“ vyzvídala.

„Žádnej trvalej na tělo, v tom jsi první,“ přiznal.

„Určitě máš hodně fanynek, nejspíš by ses upsal,“ pousmála se.

„Nejspíš, ale nikdy jsem se o takový věci nezajímal a nikdy jsem to nedělal. Vždycky mi šlo jen o to si zahrát s klukama a užívat si život. Jsme dobrý, tak se celkem rád dívám na lidi, jak se jim líbí naše hudba, ale ve finále si na slávu moc nehraju. Obtěžuje mě to.

Ne, že bych byl na fanoušky zlej, ale spíš jsem neutrální. Kapela je můj koníček, ale jinak to pro mě není to ze všeho nejdůležitější, jestli mi rozumíš,“ objasnil a ona na něj překvapeně koukala.

„To se divím. Lidi by dali cokoli za to umět aspoň z části to, co ty a postavili by na tom celej život. A ty umíš snad všechno a jsi fakt skvělej hudebník a nebereš to vážně. Co vlastně bereš vážně?“ vyzvídala.

„Fyziku,“ odpověděl stručně a usmál se na ní.

„Fyziku? Jako vážně, Wade? Fyzika tě baví víc než zábava náctiletých?“ divila se a on přikývl.

„Beru jí vážně. Kolem fyziky se točí celej život. Baví mě, všechno vysvětluje a jen tak jako já jí nikdo nerozumí. Je to moje láska už od dětství a jsem vděčnej, že jsem jí potkal. Někdo nemusí vůbec takový štěstí mít a celej život se jenom hledá,“ odpovídal.

„Fascinující. Ty jsi vlastně šprt,“ pousmála se.

„Dá se to tak říct," dodal pyšně.

„Ty jo, já znám jenom nudný, hnusný a trapný šprty, ale ty jsi... ani pro to nemám vhodný slovo," řekla a on se pousmál.

„Zlatý Student," odpověděl za ní suverénně a zase si potáhl z cigarety.

„Jo, zlatý student. Měla jsem v plánu říct spíš vzácnost," usmála se a pak bylo chvíli ticho. Dívala se na něj nábožně.

„Svatý Hříšník? Z čeho to vzniklo?" vyzvídala.

„Mám rád oxymorony," odpověděl suše, ale mělo to rozhodně i jiný význam. Třeba ten, že ho to vystihovalo.

„Aha. Jen to?" pokračovala.

„Jsi moc zvědavá na to, že mě vidíš po druhý v životě," komentoval.

„Promiň. Jen mě to zajímalo. Jsi hodně zajímavej. Ještě nikdy jsem nepotkala někoho jako jsi ty," dodala a on se pousmál. Pak bylo zase chvíli ticho, Wade si potáhl z cigarety a schválně to foukal na druhou stranu od Anomaris.

„Hele a skládáš si i vlastní texty?" pokračovala.

„Jasně. Většinu našich textů jsem složil sám. Ale spíš mě baví skládat s klukama. Když už něco skládám sám, většinou je to slaďárna jakou jsi slyšela," odpověděl a usmál se. A ona se mu podívala na zuby. Anomaris napadla otázka, o kom ty skladby jsou, ale rozhodla se to raději nevytahovat.

„Máš tak nádhernej úsměv. Někdy mě mrzí jak ten čas letí. Ani jako derionka si nedokážu pomoct," řekla z ničeho nic. Ta její věta ho zaskočila.

„No jo, to je život. Já jsem realista. Ale moc nechápu, co máš za problém. Jsi mladá, krásná, chytrá a silná derionka, celej život máš ještě před sebou. Moc všechno řešíš," řekl, ale ona zavrtěla hlavou.

„Bohužel ne," opáčila sklesle, ale on se jí na nic nevyptával. Neměl v povaze slídit, vyzvídat ani řešit cizí problémy. A taky po čem touží už věděl.

„No nic, Ris. Já půjdu na oběd, mám celkem hlad. Můžeme pokecat zase někdy jindy," řekl a zvedl se ze země, přičemž se letmo dotkl jejího stehna. „Promiň," zašeptal, a to Anomaris aktivovalo.

„Počkej. Máš někoho?" vyklouzlo jí a on se pousmál.

„Ne, já se moc nevážu," odpověděl, mávnul jí na pozdrav a odešel.

„Sakra, prober se, Anomaris! Vždyť je to ještě malej kluk a ty jsi vdaná. Co to děláš?" zašeptala si pro sebe zoufale.

U oběda jsme se se Sárou na Anomaris dívaly. Seděla úplně u jiného stolu než Alyssa s Wadem. Vlastně u stejného, kde seděla Kim. Kim na ní zírala dost zvláštně, jako by žárlila. Byla moc hezká, takže se jí ani nedivím. Kim byla sice taky hezká, ale už pro Wada nebyla nová na rozdíl od Anomaris.

„Kdo je to?" zeptala se mě Sára a já jen pokrčila rameny.

„Nemám tušení. Vypadá jako nová studentka. Je celkem hezká," zmínila jsem a ona přikývla.

„To jo. Až podezřele moc," řekla tak sklesle, že mi mělo dojít, že se obávala, že by se mohla líbit i Wadovi, ale na to jsem kdysi fakt ani nepomyslela a ona už se o něm nikdy nezmínila. Vlastně jsem si i myslela, že jí to přešlo, ale evidentně jsem se spletla.

„Nějaký novinky?" vyzvídala Emily a nejistě promluvila do hrobového ticha. Všichni jsme zírali na Anomaris kromě Wada Whispera a Sáry, kteří oba zírali na Wada Shadowwalkera.

„Ne nic," odpověděla Sára a všichni jsme se vrátili do normálního stavu a začali si všímat jídla.

„No tak. Normálně si povídáme o tom, co bylo o prázdninách a vy jste všichni nějaký zaprdlí," culila se.

„Ono se nic ani nedělo," odpověděla sklesle Sára.

„Darren je pořád v kómatu," zmínila jsem smutně.

„Snad se brzy probudí," řekl Wade Whisper a já přikývla. Sára byla smutná, protože ani prázdninová láska jí nevyšla. Zjistila, že se její Ryan vyspal se svojí asistentkou, a tak byla přešlá. Wade Whisper měl novou holku a Wade Shadowwalker pro ní byl příliš velké sousto.

Tenkrát podle mě měla deprese. Jsem to ale hrozná kamarádka, že jsem si toho ani nevšimla. O hádce s Ryanem jsem se dozvěděla současně až s tím, že něco má s Wadem Whisperem a to jsem se v podstatě dozvěděla až když se na hřišti líbala s Wadem Shadowwalkerem. Absurdní.

Alyssa byla zamlklá. Už jí dokonce i ten vztek na Wada přešel. Na to, jak si s ní pohrával a pak jí odkopl jak kus hadru. Hlavně to tesknění přebila tím, že si na konci prázdnin našla přítele. Tedy spíš si užila se Sářiným ex Ryanem, aniž by věděla o tom, co byl vlastně zač.

Nicméně Ryan byl Wadovi celkem podobný stavbou těla a střihem vlasů, a tak se ani nedivím, že ty dvě po něm jely, když se oběma líbí stejný typ kluků. No a to nemluvím o Darrenovi. Když se nad tím zamyslím, Alyssa měla všechno. Mrcha jedna!

Každopádně, to Wada Shadowwalkera popudilo ještě víc. Sice měl jiné plány a s Alyssou to před začátkem školního roku skončil sám ze své vlastní iniciativy, ale nelíbila se mu skutečnost, že po něm jeho sexuální hračka přestala toužit a vyspala se s někým jiným.

U stolu byli zase jen sami dva. Earthan jedl o chvíli dřív a taky pak pospíchal někam za kamarády. A ti zbývající dva derioni, kteří sedávají u stejného stolu se na obědě ani neukázali.

„Už tě to přešlo?" zeptal se jí z ničeho nic a ona k němu překvapeně zvedla oči.

„Co jako?" divila se jeho otázce.

„No tamto?" naznačil.

„Nechápu, o čem to mluvíš," řekla drsně a on se pousmál.

„Chytrá holka," dodal, usmál se a ukrojil si kus hovězího steaku. Myslím, že se tím zoufale snažil zamaskovat, že mu to vlastně vadí. Neměl moc rád, když mu jeho ovečky běhaly po pastvinách, které neměl pod kontrolou. Všechno chtěl mít pod kontrolou a

bohužel pro něj momentálně neměl. Nicméně, to by Alyssu nikdy nenapadlo, a tak se tím nemusel tolik stresovat.

Takže teď už je mi jasné, že nechtěl, aby skončila s Darrenem. Žárlil. Sice nějakým svým zvráceným způsobem, ale celá ta šaráda je kdysi dát dohromady byla jen nepodařená reversní psychologie. Ani Wade není dokonalý a jeho plány mu občas nevychází podle jeho představ. Chvála bohu. Stále je tu naděje.

„Můžu si nalít trochu vína?" zeptala se nesměle i přes to, že jí kdysi řekl, že už nikdy nic z derionského nedostane. On se na ní tak podíval, jako by chtěl říct striktně ne a vložit k tomu další jízlivou poznámku, ale pak se na ní jen mile usmál.

„Jo, jasně. Nalej si," řekl až to Alyssu zaskočilo. Za prvé nechtěl dělat dusno a za druhé, bylo to takhle lepší. Nevzbuzoval pozornost, že je mezi nimi napětí a neprovokoval Alyssu k tomu, aby měla potřebu se mu mstít a troubit to o nich do světa. A zvlášť když poblíž seděla Anomaris a on měl v plánu jí nenápadně sbalit. Vypadalo to spíš jako by ho balila jen ona, ale házel na ní očka taky, ne že ne. Spíš jí jen vyzýval k tomu, aby ho balila ona.

„Jak ses měl o prázdninách?" zeptala se ho hned po tom, co si nalila víno a opatrně ho položila naproti němu.

Wade se pousmál. „Zahajuješ konverzaci, aby ses mi mohla pochlubit? Vím, že ráda mluvíš o svých úspěšných chvilkách, kdo ne? Tak to zkraťa řekni mi rovnou co máš na srdci, pochybuju, že tě zajímá co jsem dělal," prohlásil a ona ztuhla.

Vždycky jí překvapí, když jí odhadne. A taky jí tím zkazil radost, chtěla mu to vmést do obličeje, ale to by se nejspíš stejně nestalo, protože Wada to zajímalo asi tak jako jí fyzika. A tak se to snažila zahrát do outu a přetočit to.

„Ne, jen jsem se prostě chtěla zeptat. Zajímá mě to," odpověděla a myslela si, jak ho převezla, ale na to prostě neměla.

Wade se zase pousmál. „Hm, omlouvám se. Občas tě přeceňuju a pak jsem zklamanej. Jsi moc jednoduchá no," řekl, a to jí urazilo, ale nedávala to na sobě znát. Nicméně, Wade to na ní viděl.

Jo. Jsem si jistá. Byl raněný. Jeho emoce byly úplně rozházené. Za prvé, nemohl být s dívkou, do které se zamiloval. Za druhé ho přestala poslouchat jeho hračka a přestala po něm dokonce i toužit. A za další, ho čekala spousta práce, aby dostal co chtěl. Už mu to lezlo na mozek.

A aby toho nebylo málo, stoupla si k němu zezadu Kim, naklonila se k němu a jemně ho hladila po hrudi. *Oh a ještě tahle do toho. No nezávidím ti to, Wade. Ale jak si kdo ustele, tak si i lehne, že? Tedy občas.*

„Půjdeš si se mnou zakouřit, miláčku?" zašeptala mu do ucha a on se pousmál a přikývl. Jeho oči hned zamířily k Anomaris, aby se ujistil, že ho s ní neviděla koketovat, ale jejich oči se střetly. Sára si toho taky všimla a Alysse to taky nebylo příjemné.

„Půjdeme, chci si s tebou o něčem promluvit," řekl mile, odložil příbor na talíř a zvedl se od stolu.

Anomaris se prudce otočila zase zpátky a dělala, že se na něj vůbec nedívala. Byla trochu zmatená, ale říkal přece, že se neváže, ne? Tohle se jí nejspíš i honilo hlavou.

„Děje se něco?“ vyzvídala Kim, když jí vláčel za ruku ze sálu.

„Ne nic, kočičko. Jen… Hele poslyš,“ řekl hned, jak s ní zalezl za roh a podíval se jí do očí.

„Poslouchám,“ usmála se na něj, ale cítila problém.

„Potřebuju tě,“ řekl najednou a vytvořil něco jako úsměv. Milý úsměv. Tohle je pro něj jedna z nejtěžších vět, jakou dokáže vyslovit. Ale před Kim se už tolik neostýchal.

„Potřebuješ mě? A k čemu?“ vyzvídala. Nějak se zadrhnul, protože si uvědomil, že by na sebe a na Anomaris neměl zbytečně moc upozorňovat.

„Jen taková maličkost. Chtěl bych se s tebou scházet zase jen u mě,“ řekl a ona na něj hodila nepříjemný pohled.

„Zase je v tom nějaká jiná, že jo? Nechceš, aby nás spolu viděla, a tak se se mnou budeš schovávat. Proč mi to pořád děláš? Copak ti nestačím? Klidně to můžeme dělat víckrát,“ vztekala se a on se pousmál.

„O to vůbec nejde, Kim. Samozřejmě, že mi stačíš. Zas takovej apetit teda nemám,“ řekl a zasmál se.

„Tak co teda?“ vyprskla nasupeně.

„Jen... máš pravdu. Nechci, aby nás spolu viděla Anomaris. K něčemu jí potřebuju a chci, aby se se mnou bavila. Nicméně o sex s ní mi nejde, vážně,“ objasnil. Kim mu to nežrala. A dle jejího výrazu jí to ani nepřekvapilo.

„Hm, ale stejně k tomu dojde a oba to víme, Wade,“ zmínila a zírala mu do očí.

„Možná, ale věř mi, že mi jde primárně o její schopnosti. Víc ti neřeknu, protože je to tajný, a kdyby se to někdo dozvěděl, dost by mě to ohrozilo na životě. A to nechci,“ prohlásil a ona vytřeštila oči.

„Tak teď mi to ale řekni. Přísahám ti na svůj život, že ani neceknu,“ naléhala.

„Já vím, že umíš mlčet, Val... Kim, ale já fakt nemůžu,“ řekl a pohladil jí po rukách.

„Ale já tě miluju, Wade. Nechci se s ní o tebe dělit. Už o prázdninách jsi byl divný a sotva ses za mnou stavil,“ fňukala.

„Taky tě miluju. O nic nejde, až bude po všem, zase se k sobě vrátíme,“ usmál se a ona do něj strčila.

„To by se ti líbilo, co? Ty jsi neuvěřitelnej!“ křičela na něj. Wade se jen zoufale snažil mezi nimi nastolit nějaký vztah nevztah, aby měl trochu svobody. S Kim to šlo bohužel jen napůl a ne tak, jak si představoval. Sára byla jediná, která ho dokázala nechat žít. Nicméně on to s ní tak ani nechtěl. Ironie, že?

„Tak co, uděláš to pro mě, nebo je mezi náma konec?“ zeptal se na rovinu. Byl si celkem jistý, že se s ním Kim nerozejde.

„A tos říkal, že mě miluješ,“ prskala naštvaně a chystala se s ním tedy rozejít. Ovšem ona vždycky dělala tyhle scény, aniž by to myslela vážně, takže jí na to Wade stejně neskočil.

„Taky, že jo. Nechci konec kvůli takovýmu nesmyslu. Žádný city v tom z mojí strany nejsou, přísahám. Počkej na mě, naposledy," prosil jí a svůdně se na ní podíval.

„A říkáš, že ti o sex nejde?" ujišťovala se a on přikývl.

„Nejde," usmál se na ní.

„Ale když po tobě vyjede, vyspíš se s ní?" pokračovala.

„No tak nic, nech to radši být," řekl a chtěl odejít, ale přitáhla si ho k sobě za ruku.

„Dobře, ale každej den se budeme scházet u tebe ráno i večer," rozhodla se si ho trochu pojistit. To se Wadovi moc nelíbilo, protože mít s ní sex dvakrát denně a z donucení se mu nechtělo, ale neměl na výběr. Ztratit Valkýrii by pro něj do budoucna bylo dost špatné. Alespoň, dokud nemá Anomaris jistou.

„Fajn," přikývl a ona ho políbila.

„Ale bude to jen dočasný. Dám ti dva týdny a pak budeš zase jenom můj a veřejně," dodala a odešla. Docela si ho uměla omotat kolem prstu. Wade by se s ní klidně i rozešel, ale to by se mu k ní pak těžko vracelo až by jí zase potřeboval.

Možná už rozumím tomu, proč si jí vybral za přítelkyni. Nebyla hloupá, byla krásná, měla úchvatné nohy skoro jako Anomaris, měla stejný vkus na hudbu a přitahoval jí. Taky byla upřímná a dokázala udržet tajemství. No a v neposlední řadě spolu často hulili a byla s ní sranda. Nevadilo jí, že je Wade kuřák, protože sama kouřila a klapalo jim to v posteli. Byla čistokrevná derionka a dokonalá pojistka při nutnosti použití plánu B.

Wade tam jen stál a přemýšlel. Akorát kolem šla Anomaris a jen se na něj usmála a šla si po svých. Alespoň pro tentokrát. Nejspíš nechtěla působit jako, že za ním dolézá, ačkoli to byla pravda a on si to tak i přál. No jedno se mu musí nechat. Manipulovat s lidmi uměl dokonale, i když se mu to občas trochu vymykalo.

Sára akorát šla po obědě za Kinnarou. Když tu teď Darren není, musela se jí pořádně věnovat, aby nevyšla ze cviku. Čí myslíte, že je zásluha, že hned po probuzení Darren vyhrál závod jako by nikdy nepřestal trénovat? Od toho jsou nejlepší přátelé.

Nicméně i Kinnara byla velice trucovitý drak. Ne vždycky se jí chtělo. A zvlášť když byla chudák celá zoufalá, že není s Darrenem. Hrozně jí chyběl. Teď už se z toho trochu otřepala, ale ze začátku byla apatická a celé noci proplakala. Skučela jako vyjí vlci na měsíc. Sára jí přes prázdniny nechtěla nechávat samotnou, ale nic jiného jí nezbylo. No nic, důležité je, že teď je už Kinnara relativně v pořádku.

„Přestaň se se mnou prát!" křičela na ní, když se s ní přetahovala o sedlo. Před tím se s ní přetahovala i o houbu.

„Grrrr!" vrčela na ní podrážděně.

„Co je to s tebou, Kinnaro? Vždyť máš koupání ráda i projížďky. Budeš špinavá a smradlavá," strašila jí, ale to nepomohlo.

„Grrrr," zavrčela zase a pak milostivě vyplivla sedlo před Sářiny nohy.

„Děkuju. Teď tě osedláme," řekla klidně a pohladila jí po hřbetě. „Já vím, že se ti stýská. I mě a Ay. Ale nesmíš takhle trucovat. Pak s Darrenem nevyhrajete už žádnou

medaili. Máš ho ráda, ne?“ zeptala se a ona přikývla. „Tak pojď trénovat,“ přemlouvala jí a ona tedy přikývla, otočila se k ní bokem a nechala se osedlat. „Hodná holka,“ zašeptala a poplácala jí zase po hřbetě.

„Ahoj. Máš krásnýho draka,“ prohlásila Anomaris, když Sára vycházela s Kinnarou ze stáje.

„Ahoj. Kinnara je krásná, ale není moje. Jen se o ní starám. Moje je támhle ta,“ řekla a ukázala na Enessu, která si zrovna hrála s Wadovo Qyldryirem. Naháněli se a dělali spolu dračí věci.

„Jo ta je taky krásná a ten černej... ty jo,“ usmívala se. Řekla bych, že wergony moc neznala.

„To je Qyldryir. Patří Wadovi Shadowwalkerovi,“ zmínila Sára a Anomaris se tak pousmála.

„Vážně? Ono se říká, jaký pán, takový drak. Jsou si podobní, když se nad tím zamyslím,“ prohlásila.

„Co tím myslíš?“ zeptala se.

„No je určitě mezi wergony atraktivní. I mě se líbí. Stejně jako Wade, ten je taky atraktivní. Ale ten se mi líbí pochopitelně víc. Tobě snad ne?“ zaculila se a Sára se na ní pousmála, ale za tím úsměvem se skrývala silná žárlivost.

„Shadowwalker je zadanej. Nech ho na pokoji!“ vypadlo z ní zcela nepředvídatelně a mířila si to s Kinnarou daleko od ní.

„Další? Ty budeš pěknej divoch,“ zašeptala si pro sebe Anomaris a šla zase otravovat někoho jiného.

Sára se na ní ještě jednou ohlédla. Došlo jí, že po něm Anomaris půjde a ani trochu se jí to nelíbilo. Anomaris se na Sáru už ani nepodívala. Mířila si to zpátky do hradu. Vypadalo to, jako by se wergonů bála. Všichni na ní totiž i cestou vrčeli.

Jedno jí bylo jasné, Wade Shadowwalker byl nejspíš hodně žádaný. Tohle jí došlo mnohem dřív než mě, protože já jsem se asi pohybovala v jiných kruzích a nikdy jsem si toho nevšimla. Nebo je to tím, že jsem vždy byla po boku Darrena? Protože když byl Darren vzhůru, tak svou září Wada úplně zastínil. Což ho štvalo.

Podle mě si i tohle období, kdy byl Darren pryč užíval, protože se mu konečně dařilo a bez námahy z přetvařování se. Možná, že kdyby Darren neupadl do kómatu, Wadovi by se nic z toho nepodařilo.

Wade pokuřoval na schodech ve věži, na koleni měl svůj červený sešit a něco si do něj se soustředěným výrazem zapisoval. Sem tam kouknul z okna na Qyldryira a na Sáru, jak si se všemi wergony hraje. Hrozně se mu líbilo, jak jí Qyldryir poslouchá, protože on kromě jeho samotného nikoho jiného neposlouchal. Taky mu imponovalo, že umí mluvit wergonsky, což on tímto umem nedisponoval.

Ani mu nevadilo, že se mu Sára tolik věnuje. Nikdy jí stýkání se s jeho wergonem nezakázal a ani nepovolil, ale vzhledem k tomu, že jí za to ještě nevynadal, nedělala si s tím starosti.

Napadlo ho, že až dokončí, co má rozdělaného, že se za ní staví a... „Co blbneš, Wade. Ani na to nemysli. Soustřeď se na Anomaris!“ zašeptal si pro sebe a zase se začal věnovat svému sešitu.

Myslím, že se musel držet hodně zkrátka, aby se se Sárou nedal dohromady dřív, než chtěl. Chudák, tady by mi ho bylo celkem líto. Jak dlouho, že už Sáru miluje? Řekla bych, že dlouho. I když, beru to zpátky. Vždycky se mohl vykašlat na ty hnusárny, které udělal, aby s ní mohl být, ne? Ale jeho plány pro něj byly vždycky na prvním místě.

Anomaris se snažila od Wada držet dál. Nechtěla se mu tak nápadně vtírat a taky tomu nutkání úspěšně odolávala, i když věděla kde je. Ale nemohla si pomoct a musela ho alespoň sledovat. Ne tak, že by za ním chodila jako jeho stín, ale takový vzdálený stín o pár metrů. Tak jak to dělá on sám, když si vybere oběť, kterou sleduje.

Možná, že o tom věděl a nechával jí při tom, že si jí nevšiml, nebo si jí doopravdy nevšiml. Ani se před ní neschovával. Ale jedno je jisté, kdyby chtěl být úplně sám, nechodil by do věže, ale zavřel by se ve své obří a luxusní komnatě Zlatého Studenta.

Vím, že často říká, že chce být sám a že je samotář, ale i samotář se někdy cítí opuštěný, ne? Třeba by nebyl pořád tak sám, a tak tajemný a takový jaký je, kdyby byl s tím správným člověkem – se Sárou. Je fakt, že jí to i přiznal, když se rozcházeli. I Darrenovi, když se po tom drsném rozchodu zhroutil jako domeček z karet. Tak to se nejspíš asi nepletu.

Jednoho dne se už ale Anomaris neudržela a stavila se za ním. Wade zase jako obvykle pokuřoval na schodech ve věži a Anomaris si k němu přisedla. „Ahoj, můžu?“ pozdravila ho a on se pousmál.

„Ahoj, jo klidně,“ odpověděl a letmo se na ní podíval. „Zase jsi za mnou přišla?“ zeptal se, zaklapl knihu a položil jí vedle sebe na schod.

„Už to tak bude,“ usmála se a dala si nohu přes nohu. Měla na sobě průsvitné nadkolenky a boty na podpatku. Všimla si totiž posledně, že to s Wadem něco dělá, a tak se vyzbrojila. On se jen pousmál, protože mu došlo, že ho Anomaris přišla svést.

„Svádíš mě?“ zeptal se na rovinu a podíval se na ní těma svýma ledově šedýma očima. Ještě nikdy od něj takovou plnou pozornost nedostala, a tak jí to překvapilo. A ještě nikdy se jí ani nedíval takhle zblízka do očí.

„Možná,“ odpověděla. Wade se lehce usmál. „Máš strašně nádherný oči. V životě jsem neviděla hezčí,“ dodala. Rozbušilo se jí srdce a byla z toho úplně na větvi. Kdy se to stalo, že se začali bavit na takové úrovni? Že si jí teď opravdu, ale opravdu všiml. Jakožto ženy. Ženy, kterou mohl potencionálně mít. Čekal jen na tenhle impulz.

Pak se k ní naklonil a bez varování jí políbil. Nějak vycítil, že už je laňka v pasti a že může. Anomaris se úplně rozplývala. Těžko říct, co bylo to, čím jí tolik okouzlil. A proč se před ním chovala zcela jinak než normálně. Jako by se snad i styděla.

Ten na nic nečekal, okamžitě jí položil svou ruku na stehno a jemně s ní vyjel výš směrem pod její krátkou sukni. „Oh bože, to jsou stehna,“ zašeptal vzrušeně mezi polibky. Ona se mu vyhoupla na klín, sáhla mu po pásku a začala mu ho urychleně

rozepínat, zatímco ho rozptylovala líbáním, aby si to náhodou ještě nerozmyslel. Ten si ale neměl v plánu nic rozmýšlet, kdo by odmítl takovou nabídku s takovou kočkou jako je Anomaris, že? Leda tak zadaný a zamilovaný Darren.

„Máš tak nádherný nohy, v životě jsem neviděl hezčí," složil jí kompliment, aby jí potěšil a ona se rozpačitě pousmála. „Co je, máš snad nějaký výčitky?" zeptal se, když si všiml, že se lehce zarazila.

„Ne, proč?" odpověděla.

„Jen tak, tváříš se provinile. Mezi váma s tím týpkem je to nějak vážný?" zeptal se a ona na něj překvapeně civěla.

„No…" zarazila se.

„Hele, já tě přece nežádám o ruku a nic po tobě nechci. Ani nevím kdo to je a je mi to jedno. A jestli se se mnou vyspíš, nechám si to pro sebe," usmál se na ní a začal jí jemně laskat krk.

„Vážně?" ujišťovala se.

„No jo," dodal a pokračoval směrem níž až k jejímu výstřihu, kam začal nedočkavě strkat čumák.

„A to se ani trochu nebojíš, že by se to nějak dozvěděl a že by tě zbil?" zeptala se, on s tím na chvíli přestal, podíval se na ní a vyprsknul smíchy.

„Zbil, mě? Rion deriona? To je ten tvůj nějakej kmotr, nebo co?" zeptal se.

„No ani ne," odpověděla rozpačitě.

„Tak vidíš. Já vím, jak se nenechat chytit, toho se neboj. Navíc, sem do školy nechodí," zašeptal, prstem jí lehce stáhl tričko a polaskal její bradavku.

„Oh... Wade, počkej. Já… nemůžu. Tohle je špatný. Já jsem vdaná," vypadlo z ní a slezla mu z klína.

On na ní překvapeně civěl. Nečekal, že by z toho vycouvala. „Ok. Dobře. Já tě nebudu přemlouvat. Chtěl jsem to, ale teď nevím. Si rozmysli, co vlastně chceš. Když mě budeš chtít, víš kde mě najdeš. Tak zatím, Anomaris," řekl a přenesl se pryč.

Anomaris si celkem vyčítala, že přišla o šanci dostat Wada Shadowwalkera, ale nabídl jí přece, že se za ním může stavit, když si to rozmyslí. Ale ona si nebyla moc jistá, jestli je schopná to udělat, svého manžela Zana milovala, ale Wade byl prostě... řekněme, že definitivně stál za hřích.

Od toho incidentu se mu Anomaris vyhýbala. Trvalo to několik dní, co s ním ze stydlivosti skoro ani nepromluvila. Seděli vedle sebe v lavici. Zrovna měli hodinu černé magie. Anomaris dávala pozor, protože byla neustále ve střehu, kdyby se náhodou provalilo, kolik jí je a že tam nemá co dělat.

A Wade byl začtený do nějaké knihy. Byl odsunutý lehce dozadu od lavice a knihu měl hřbetem zespodu opřenou o svůj klín a shora o hranu lavice. Prostě tak, aby na něj profesor magie neviděl.

Anomaris už nervózně hypnotizovala hodiny na stěně a sem tam otráveně povzdechovala. Čímž rušila Wada při čtení. Kdyby to byla Alyssa, nejspíš by na ní byl

nepříjemný, ale Anomaris toleroval. Zaklapl knihu, položil jí svou ruku nenápadně na stehno a pousmál se.

„Copak, Ris? Nemůžeš to vydržet? Chápu, Earwin je otravnej. Věř mi, vím o tom svý," řekl a narážel při tom na jeho vztah s Magnoliovou. „Taky se už těším na cigáro," zaculil se.

Anomaris se jen rozpačitě pousmála a pak na prázdno polkla. Po těle jí vyběhla husí kůže a celá znervózněla, když se jí Wade takhle ve třídě dotýkal. Nicméně jeho ruku neodstrčila a nechala se od něj nenápadně hladit.

Alyssa seděla v řadě za nimi a všimla si, kde má Wade svou ruku. Nejen, že jí to překvapilo, ale ještě ke všemu se tvářila dotčeně. Žárlivka. Wade se na ní otočil, a když se jejich oči střetly, sundal svou ruku z jejího klína jako by dostal strach, že by se jejich vztah s Anomaris mohl provalit, ale myslím si, že žádný strach neměl. Byl to jen reflex.

Hned na to zazvonil zvon na konec hodiny a všichni se tlačili ke dveřím. „A nezapomeňte na to cvičení na straně 8," dodal profesor, dokud ještě byla většina studentů mezi dveřmi, ale jediný, kdo zůstal ve třídě po tom, co to dořekl byl Wade, Anomaris, Kim a Alyssa. Nepříjemné.

Všechny na něj podivně koukaly. Wade se jen na všechny mile pousmál, sbalil si učebnici a svou knihu, kterou do teď četl a zvedl se z lavice. „Dámy..." oslovil je jako džentlmen, který by snad i smeknul, kdyby měl čím a odešel.

Alyssa se na sebe s Kim podívaly a potom jejich zrak ustal na Anomaris. Byl to velice nepříjemný a bodavý pohled. Značil jistou rivalitu mezi nimi. No, a nakonec spořádaně a bez jediného slova odešly z učebny.

„Ježiš promiň," řekla Sára, která cestou vrazila do Wada Shadowwalkera a shodila mu z rukou obě jeho knihy, až se rozplácly o kamennou podlahu a zmáčkl se jim lehce roh jejich vazby.

„Dobrý, to je v pohodě," usmál se a na chvíli se na ní zadíval. Sára se sklonila, že mu ty knihy sebere, ale byl rychlejší a zvedl si je sám.

„Já jsem ti je zničila. Fakt se ti moc omlouvám. Já ti to zaplatím. Jsem hrozně nešikovná," drmolila zoufale, ale on se usmíval.

„Ty knížky to nebolí, hlavně že jsem ti neublížil," odpověděl a ona se pousmála.

„Myslíš tím tvým tvrdým břichem?" zalichotila mu a on světe div se, lehce zrůžověl v obličeji.

„Budu to brát jako kompliment," řekl a pak se mu vrátila zase jeho původní barva. Anomaris na ně zpoza rohu koukala a moc se jí to nezamlouvalo. Věděla moc dobře, že takhle se její objekt touhy dívá jen na Sáru a došlo jí, že by si měla pospíšit, jinak jí ho ta rionka přebere. A tak sebevědomě vykročila vpřed a tu jejich vzácnou chvilku úmyslně narušila.

„Ahoj. Ty jsi ta, co mluví s wergonama. Můžu se tě na něco zeptat?" prohlásila a nenápadně vedla Sáru pryč od Wada, který raději nic neříkal, a než se vydal druhým směrem, nešťastně si povzdechl. Asi mu došlo, že se musí zaměřit jen na jednu a bohužel pro něj a pro Sáru to byla zrovna Anomaris.

Sára byla otrávená, věděla moc dobře, o co Anomaris šlo. Jediná chvilka, kterou mohla být s Wadem nenuceně o samotě a ona jí to zkazila. „Cos chtěla?“ zeptala se podrážděně.

„Jen jestli bys mě nenaučila lítat na wergonech když jsi skoro nejlepší,“ usmála se na ní a Sára přikývla. Nechtěla si zrovna z ní dělat nepřítele, i když jí to štvalo. A předpokládala, že se pak bude projíždět s jejím Wadem. „Bezva, tak se uvidíme později. Ahoj,“ řekla a uháněla asi za Wadem, který už byl nejspíš ve věži a vychutnával si svou cigaretu.

Sára tam zůstala nehybně stát a zírala do prázdné chodby. Byla vzteky bez sebe, ale rozhodla se neječet a nekopat do věcí kolem. Tedy zatím. Proto se rovnou rozběhla za wergony. Chápu, že v nich nalézala mnohem větší útěchu než u mě.

Wade se tvářil zoufale. Seděl na schodech. Nohy měl roztažené do širokého véčka, lokty opřené o stehna, v jedné ruce měl zapálenou cigaretu a ve druhé dlani měl opřenou svou hlavu s prsty zabořenými ve vlasech.

„Kurva!“ zaklel tiše a potáhl si dlouze z cigarety. Přemýšlel, jak zatajit před Anomaris a před Sárou svou zjevnou děvkařskou stránku. Nechtěl, aby mu jeho hračky zkazily život. Zvlášť ne taková blbka jako Alyssa.

Podíval se z okna věže a všiml si Sáry, jak létá na Kinnaře po hřišti a Enessa jak sviští za ní. Pak mu došlo, že se Sárou je nejsnazší navázat kontakt právě přes wergony jako to udělala Anomaris a prohodit pár slov o Darrenovi, a že by tím vlastně mohl zabít dvě mouchy jednou ranou.

Donutit Anomaris žárlit, a zároveň strávit trochu času se Sárou a když nic víc, alespoň se s ní trochu spřátelit. A tak zahodil nedokouřenou cigaretu a přenesl se přímo na hřiště.

Já jsem si četla v knihovně něco ohledně domácího úkolu a chystala jsem se pomalu na oběd. Čekala jsem totiž na Sáru až se provětrá a přijde pro mě. Měla jsem docela hlad, ale to jsem ještě netušila, že mě kvůli Wadovi nechá skoro vyhladovět. Nicméně jsem jí nešpehovala, takže mě to ani nenapadlo.

Stihla jsem přečíst asi dvě stránky a zjevila se u mě Anomaris. „Ahoj, já jsem Anomaris,“ představila se mi jako bych měla mít zájem o to se s ní znát, ale rozhodla jsem se být milá, a tak jsem jí podala svou ruku.

„Těší mě. Jsem Ay,“ představila jsem se jí taky a čekala jsem, jestli něco bude chtít nebo co se bude dít.

Ona se nadechla a pootevřela pusu. „Se kamarádíš s tou zvláštní holkou, co lítá na wergonech, viď?“ zeptala se na otázku, na kterou stejně znala odpověď. Podle mě jen, aby mě mohla zdržovat.

„Hm, jo. No a?“ zeptala jsem se.

„Jen tak. Já tady ještě skoro nikoho neznám. Máš moc hezkou stuhu, mimochodem. Takovou jako má Wade Shadowwalker,“ komentovala a ukazovala prstem na mou fialovo-zlatou stuhu Zlatého Studenta.

„Díky,“ řekla jsem, ale vůbec jsem netušila, co si s ní mám dál povídat.

„Znáš ho?“ zeptala se a drze si ke mně přisedla ke stolu. Podívala jsem se na ní a pak jsem teprve začala odpovídat.

„Koho? Wada? Ne, to ani moc ne. Jen od vidění a sem tam něco zaslechnu. Proč? Líbí se ti?“ vyzvídala jsem.

„O nic nejde. Vím, že má přítelkyni. Jen je zajímavej. Chtěla jsem vědět, jestli i pro tebe?“ dodala.

„Já už mám přítele takže…“ odfrkla jsem.

„Aha. Tím se to vysvětluje,“ opáčila a zase na mě tak zvláštně koukala. Zdálo se mi, že se jí ulevilo, že jí nepolezu do zelí, ale zároveň, že jí přijdu divná, že nejdu s davem a nejsem posedlá Shadowwalkerem.

„Jasně,“ zakřenila jsem se a naznačila jsem jí, že bych si ráda zase četla a že mě ruší.

„Promiň, nebudu tě rušit. Tak díky za pokec a zase někdy,“ řekla a konečně odešla. Něco mi na ní vadilo. Když pominu ten fakt, že je vážně hezká a že bych na ní mohla i žárlit až se Darren probere, tak na ní bylo něco iritujícího.

Wade Shadowwalker zatím došel až ke stáji číslo 9 za svým wergonem a cestou koukal na Sáru, která kroužila nad hřištěm na Kinnaře a skákala z Kinnary na Enessu. Ezessy se k nim přidala a Qyldryir na ně žárlivě civěl z ohrady.

„Copak, kámo? Chtěl by ses proletět s holkama? Tak leť, můžeš,“ řekl a Qyldryir spokojeně zakvičel a letěl za Sárou. Wade se pousmál a chvíli je pozoroval. Sára si ho všimla, jak stojí lokty opřený o zábradlí, když k ní nadšeně přiletěl i Qyldryir, a tak po pár minutách přistála i se svou smečkou u Wada.

„Promiň, že jsem ti ukradla Qyldryira, on tak nějak chtěl lítat s náma,“ usmála se a on zavrtěl hlavou.

„V pohodě, pustil jsem ho. Můžeš si ho půjčit, když budeš chtít, nemám s tím problém. Vypadá to, že se mu líbíš,“ řekl a poplácal svého draka po hřbetě.

„Mě se taky líbí,“ dodala a pak bylo na chvíli ticho. Jako kdyby chtěla v duchu dořící, že se jí líbí taky on. „Víš, kdybys někdy potřeboval, abych ho nakrmila, umyla, nebo vyvětrala, dej mi vědět. Nebude mi to vadit. Mám dost času,“ navrhla a on se pousmál.

„Dobře, toho někdy využiju. Je náročný se starat o takhle velký zvíře a ty to s nima umíš,“ zmínil. Sára se začervenala a její srdce se silně rozbušilo. „Už jsi s ním někdy letěla?“ zeptal se najednou a ona zavrtěla hlavou.

„To bych si nedovolila bez tvýho svolení,“ zašeptala.

„Je to jiný, než lítat s holkama. Je energetickej a dravej. To má po mě,“ řekl ze srandy a zaculil se. Sářino srdce už připomínalo tisíc bubnů. „Tobě bych to dovolil,“ dodal. Sára na něj zamilovaně zírala.

„Nechceš se se mnou proletět?“ navrhnul a zarazil se. *Co to děláš, idiote? Nesmíš jí balit. Je brzo!!* Nadával si v duchu. Sára na něj překvapeně civěla. Naštěstí pro něj z toho byla úplně mimo, že ho zas tak do detailů nevnímala.

„Myslel jsem... jestli se ty nechceš proletět na Qyldryirovi,“ uvedl to na pravou míru a zaujal zase svůj neutrální postoj i výraz. Normálně se uměl perfektně ovládat, ale se

Sárou byl jako malý kluk. Plný elánu a jako by si něco šlehnul. Přestával se kontrolovat a mluvil dřív, než myslel, což není úplně jeho přirozenost.

„Můžu? Tak jo, to bych moc ráda. Můžeš si půjčit Enessu jestli chceš," navrhla a on nadšeně přikývl.

„Dáme závod?" prohlásil sebevědomě.

„Se závodníkem nemám šanci. Raději ne, pak bych si připadala trapně," křenila se.

„Ale jdi ty. Bych se ani nedivil, kdybys mě porazila," zmínil a lezl zkušeně na Enessu. Sára zatím vyskočila na mohutného černého draka a zamilovaně na Wada koukala z dvoumetrové dálky.

„Tak vyrážíme?" zeptal se a ona přikývla a pobídla Qyldryira, aby vzlétl.

„Sakra, ten má páru jak lokomotivaaaa," procedila při prudkém vzestupu do oblak. Byl to takový fofr, až za ní vlály její růžové vlasy a její obličej se vlivem větru celý vyhlazoval, jako by byla na liftingu.

Wade se pousmál a vyletěl hned za ní. Sice si před chvílí říkal, že by měl brzdit, ale nějak mu to nešlo. Se Sárou to bylo všechno tak přirozené a šlo to úplně samo. Ale musel se od ní v tomhle smyslu držet dál.

Musel, protože měl v plánu co nejdříve svést Anomaris a nechtěl Sáře ublížit, protože věděl, že by pak mezi nimi byl definitivní konec ještě dřív, než by stihlo cokoli začít. A taky pro něj a jeho plán bylo nejlepší nedávat Sáře absolutně žádnou naději a dát jí jasně najevo, že se s ní chce jen přátelit. Celkem nadlidský výkon oddalovat něco takového.

Wade Whisper kouřil jívu u hřiště a zíral na Sáru s Wadem Shadowwalkerem. Jak je s ním šťastná a úplně ho to rozesmutnělo. Nevěřil by jí kdyby to popírala. Byla z něj úplně na větvi a všiml by si toho i slepý. Kromě mě a Darrena samozřejmě.

A vzhledem k tomu, že Wada Shadowwalkera od začátku školního roku sledoval, došlo mu, že pálí i za Anomaris, a tak se rozhodl, že Sáru dostane zpátky za každou cenu. Přece by mu nedovolil mít holku, kterou má rád on a už vůbec ne, když už má na každém prstě jednu.

Létali spolu takhle asi hodinu. Nad lesy, nad řekami, nad rybníky i nad jezerem. Prolétávali skrze mraky a dokonale utahali své wergony. Wade Enessu a ona jeho Qyldryira. Telepaticky si povídali, protože ve vzduchu při letu by si moc nerozuměli, a pak oba přistáli zpátky na hřišti u stájí.

Sára seskočila z Qyldryira a předala ho za uzdu Wadovi až se jejich ruce střetly. Oba se na sebe dlouze zadívali a usmívali se na sebe. „Byla to parádní jízda díky, Wade," vyplnila to hlučné ticho a on přikývl.

„Taky ti děkuju za milou společnost," řekl, zatímco jí pořád zíral do očí. Myslím, že svému wergonovi dost záviděl, že se ho Sára dotýkala a hladila ho. Jak už jsem řekla, Sára se vrhala do všeho po hlavě a bez rozmyslu. Třeba jako když se zhulila s Wadem Whisperem v prváku ve stáji a vyjela po něm. Nebo jak požádala Darrena o pomoc s *Post-in* elixírem za mými zády. A protože vždycky dokázala poznat správnou chvíli k prvnímu polibku, naklonila se k němu a chystala se ho políbit.

Wade úplně ztuhnul. Odepři si něco, po čem toužíš tolik jako feťák po další dávce. A zvlášť když to máš přímo před nosem. A on taky dokázal vycítit tenhle moment. Hlavně si vyčítal, že se dostatečně neovládal a vysílal tyhle jasné signály a teď ho čeká ta nejtěžší práce v podobě zachovat se jako týpek, co nepozná super příležitost k líbání. Taky nechtěl, aby se cítila hloupě, a tak to raději okamžitě rozsekl, než se stihlo cokoli přihodit.

„Nedala by sis se mnou číčko?" zeptal se mile a ona rozpačitě přikývla. Ani na cigaretu neměl chuť, ale nic lepšího ho při pohledu na její rty nenapadlo. Když se tedy nebudeme bavit o líbání a… no, už raději mlčím.

„Jasně," zakuňkala a on pohotově vytáhl z kapsy krabičku zlatých Derionek, dvě vyndal ze zlaté krabičky a jednu jí vložil jemně do úst. Sára z toho byla v šoku. Takové zacházení od něj nečekala. Byl tak jiný, než čekala.

A když k ní zvedl jemně ruku a zírajíc jí do očí jí kouzlem zapálil cigaretu, už neměla pochyb o tom, že jsou víc než jen známí. Aby se takový derion jako Wade choval k rionce takhle jako se chová k ní? V tom muselo něco být.

„Díky," zašeptala s úsměvem.

„Nemáš za co," odpověděl a taky si zapálil. „Jak je na tom Darren? Dlouho jsem za ním nebyl," nadhodil téma.

„Pořád stejně. Už je to dlouho. Hrozně mi chybí," odpověděla smutně. Wade přikývl a zase si potáhl z cigarety.

„Jo, to jo. Mě taky," zahuhňal a vydechl oblak kouře na Sáru, která musela přivřít obě oči, jak jí tím na okamžik oslepil. „Promiň. To jsem nechtěl," omluvil se.

„Dobrý. Jak to bude mít vlastně se školou? Když se probudí až v půlce roku, nebude muset opakovat ročník?" zeptala se.

„Snad ne. Dostane příležitost se na to naučit. On je celkem napřed, to dá," uklidnil jí. Sám neměl zájem na tom, aby Darren opakoval. Potřeboval ho mít ve třídě, takže i kdyby ty zkoušky podělal, stejně by ho nechal projít. Tím se tedy pochopitelně Sáře nechlubil.

„No nic, já už asi půjdu, Sáruško. Celej den jsem nejedl a umírám hlady. Bylo to s tebou moc fajn. Někdy si to můžeme zopakovat. Myslíš, že bys ho mohla uložit, prosím? Děkuju," řekl mile až jí tím úplně odzbrojil a ona jen přikývla, ale to už byl fuč.

Pořád ještě nedokázala zpracovat to oslovení. „Řekl mi Sáruško? Já jsem se zabouchla. Zabte mě někdo," zašeptala si a Qyldryir si hlasitě odfrknul. „Ne, že mu to vyžvaníš!" sykla na něj, ale Qyldryir zavrtěl hlavou.

„Prosím," škemrala.

„Grrrr," ozval se.

„Te nesh mi les tes meras, Qyldryir. Eli mela de ra niro. – Moc tě prosím, Qyldryire. Nech si to pro sebe," začala wergonsky, protože si myslela, že to bude mít větší efekt. Načež wergon souhlasil.

„Grrrr," spustil a ona na něj vytřeštila oči.

„Cože? Že se mu taky líbím?" divila se a drak přikývl. „Tomu nevěřím," zaculila se, ale on jí to ještě potvrdil dalším chrčivým zvukem, kterému mohla rozumět jen ona. „Proč mě nepolíbil?" vyzvídala.

„Grrrr," ozval se sebejistě.

„Kecáš. Ty jo, od tebe se toho člověk dozví víc než od lidí ve škole. Povídej," pobídla ho a křenila se.

„Grrrr," odpověděl a její úsměv se rázem vytratil.

„No nic, raději už nic neříkej," dodala, když se od wergona dozvěděla, že se mu možná líbí, ale že Wade nesnáší riony. Což byla napůl pravda, ale evidentně se Wade záměrně rozhovorům o Sáře před wergony vyhýbal, protože moc dobře věděl, že by se to k ní dostalo, když rozumí jejich jazyku. Ale zapomněl na to, že před ním mluvil s Estrellou před prázdninami o tom, že je do Sáry zamilovaný. No a zjevně si to Qyldryir pamatoval.

Nemohla jsem to vydržet a šla jsem na oběd bez ní. Nechala by mě tam snad do následujícího dne. Když dorazila, hodila jsem na ní vražedný pohled. „Málem jsem chcípla hlady," procedila jsem ostře.

„Promiň," zašeptala a přisedla si.

„To by mě zajímalo, co jsi dělala tak zajímavého, že jsi nemohla dorazit dřív," vyzvídala jsem nenápadně, ale neměla v úmyslu mi o Wadovi nic říkat.

„Zasekla jsem se ve vzduchu. Dneska jsem větrala čtyři wergony. Musela jsem se jim věnovat," odpověděla a já to tedy nechala být. Štěstí, že už byl pátek a blížil se víkend. Nějak mě ten první týden školy zmohl.

A taky to, že jsem jí něco vyprávěla a všimla si, že mě vůbec nevnímala. Seděla nad talířem s jídlem, hlavu opřenou o ruku a byla hlavou někde v oblacích. I se přitrouble culila.

„Hej, co je s tebou? Vypadáš zamilovaně. Trefil tě Amorek šípem?" dobírala jsem si jí.

Ona přikývla. „Jo, jo jasně," vypadlo z ní. Jen jsem nad ní zavrtěla hlavou. To nemělo smysl, byla úplně mimo a stejně by mi nic neřekla. Musela jsem tedy hádat.

Rozhlídla jsem se po jídelně. Všude chaos, vyjma u stolů páťáků. Tam byla napjatá atmoška. U jednoho stolu seděla jen Kim s Anomaris a vedle u dalšího stolu Alyssa s Wadem Shadowwalkerem. U švédského stolu uprostřed sálu stál Earthan a s někým se tam bavil.

A všichni po sobě házeli divný pohledy, aniž by se něco dělo. Vypadalo to, jako by si měli všichni co říct. A Sára civěla na Wada Shadowwalkera jen výjimečně, takže mi to stejně nic nenapovědělo.

„Tobě se Anomaris líbí?" zeptala se z ničeho nic Alyssa Wada. Ten přestal žvýkat a překvapený otázkou se na ní podíval.

„Připadám ti divnej?" opáčil. Alyssu jeho dotaz zaskočil.

„Co to s tím souvisí? Dala jsem ti jednoduchou otázku, na kterou jde říct jen ano, nebo ne a ty mi odpovíš otázkou, to je neslušný," prskla na něj.

On se rozesmál a zavrtěl nad ní hlavou. „Souvisí. Protože bych musel být divnej, aby se mi nelíbila. A taky jsem ti dal mimochodem jednoduchou otázku, na kterou jde říct jen ano, nebo ne. A neslušná seš tady ty, když se mě ptáš na takhle osobní otázky," objasnil.

Alyssa zatnula zuby. Jen lehce, ale i tak to bylo zřetelné. „Žárlíš?" rýpnul si. Ona se k němu naklonila a zadívala se mu do očí.

„Seš nechutnej!" prskla a chtěla popadnout talíř a zmizet, ale jaksi jí hrana vyklouzla z ruky a celého ho tím jídlem pokydala. Jeho výraz po tom, co si slíznul omáčku ze rtů byl tvrdý a sliboval smrt. Alysse se zase roztřásly kolena strachy. Celá jídelna na ně dva civěla.

„Teď už jo, když si na mě vykydla ten blivajz. A tohle si odskáčeš, holčičko. Takhle se mnou mluvit nebudeš," syknul skrze zuby, aby to nikdo další neslyšel.

Alyssa si přikryla pusu rukou. Stála tam nad ním jako by mu dělala stín. „Promiň, t-to byla nehoda," šeptala.

„Hm. A víš co ještě je nehoda?" pokračoval a chtěl jí něčím pohrozit, jak byl vzteklý, ale pak si uvědomil, že se na něj všichni dívají a že by se neměl tolik rozvášnit když jde zrovna o Alyssu. Mohli bychom si to špatně vyložit, a to i Anomaris.

„Promiň, Wade. Je mi to fakt strašně líto. A nemyslela jsem, že jsi nechutnej jako nechutnej, to totiž nejsi, že jo… něco o tom vím, ale prostě…" pokračovala, ale Wade jí přerušil.

„Sklapni!" syknul tiše. Ona zmlkla. „V pohodě, nic se neděje. Je to dobrý, Aly, ok?" řekl nahlas a usmál se na ní. Byla to jen show, aby si všichni zase všímali svého a on nevypadal nasupeně kvůli menší nehodě s úplně pro něj cizí holkou.

Potom se kouzlem přenesl k sobě, aby se převlékl. Alyssa pořád stála na místě a snažila se ubrouskem otřít to nejhorší ze stolu. Anomaris se jen pousmála a otočila se zpátky na svoje jídlo.

Když Alyssa uklidila ten stůl, pelášila chodbou za roh a pak se přenesla do věže k Wadovi. Tam bušila na dveře jako šílená. Wade se kouzlem převléknul a otrávený šel otevřít. Tušil, že to je ona. A než stihl cokoli říct, skočila po něm a začala ho líbat už mezi dveřmi.

„Co blbneš, ty cvoku?" prsknul na ní, ale nijak jí od sebe neodstrčil. Dokonce to vypadalo, že jí sem tam polibky oplácí. Jeho vztek byl ten tam. „Alysso, přestaň. Fakt… nesahej na mě," šeptal mezi polibky, ale už jí tlačil zády na stěnu.

Ta ignorovala všechno, co říkal, protože se to neshodovalo s tím, co dělal. „Hrozně jsem tě nasrala, že jo? Celýho jsem tě zlila omáčkou. A… taky jsem ti řekla, že jsi odpornej a neslušnej," prohlásila a přitáhla si ho k sobě blíž za tričko.

„Co to děláš?" zeptal se s celkem seriózním výrazem ve tváři.

„Řekl jsi, že si to odskáču. Potrestej mě," šeptala nadrženě. Wade se rozesmál, tohle fakt nečekal. Trochu se od ní odtáhl a podíval se na ní s úsměvem.

„Taky že jo. Tím, že už spolu nebudeme spát. Podvedla jsi mě," připomněl.

„Já tě nepodvedla! Opustil jsi mě," opravila ho. On na ní koukal s kamennou tváří. „Opustil jsi mě. S Ryanem to bylo až po tobě. Bolelo mě srdce, víš?" pokračovala div, že se nerozbrečela.

Wade jí lehce pohladil po pažích a sklouzl po nich dlaněmi až k jejím zápěstím. A zírajíc jí do očí si povzdychl. „Kdybys mě milovala, nespala bys s ním. Pořád bys za mnou lezla a kdo ví, možná bych tě sem tam ještě ojel, ale teď pro mě nemáš žádnou hodnotu. Bylas moje, jenom moje, a to jsem na tobě měl rád," dodal.

Alyssa se naježila a hrubě ho od sebe odstrčila. „Proč jsi mě teda odkopnul? Si myslíš, že tě budu slepě následovat až do smrti? Navíc jsi mi tvrdil, že to nesnášíš," vztekala se.

Wade se pousmál. „Nesnáším? Ty jsi vážně pitomá…" prohlásil. „Pochop jednu věc, Alysso. Mezi náma dvěma to bude tak, jak chci já. Vždycky. Sice máš svobodnou vůli, ale každá tvoje akce má mojí reakci. Já se s tebou rozešel, abych tě otestoval. Ty sis hned našla mojí levnou kopii," pokračoval.

Alyssa zavrtěla hlavou. „Kdybych byla sama, akorát by sis mě dobíral, že mě nikdo nechce a stejně by ses ke mně nikdy nevrátil. Nudil ses o prázdninách a neměls ho kam strčit, to jsem ti byla dobrá, že jo? Stejně bys na mě ani nesáhl," vztekala se.

Wade jí jen prstem pinknul po nose, což jí dopálilo ještě víc. „Proč jsi tak překvapená, když to víš? Proč mě pořád chceš, když se ti nelíbím? Neříkej mi, že jsi tak povrchní a jde ti jenom o moje tělo," provokoval jí.

Ona do něj hrubě strčila. S ním to moc nehnulo, ale stejně trochu couvnul dozadu. „Protože tě miluju," odpověděla a s povzdychem sjela zády po stěně do dřepu. „Už jsem ti to říkala. Uvnitř jsi ten nejlepší chlap, jakýho znám. A toho já miluju. Toho chci," objasnila.

Wade s povzdychem udělal to stejné a sedl si vedle ní na podlahu. Ona se na něj překvapeně podívala a pak zase zpátky před sebe. „Já tebe ale nemiluju. A ani už tě nechci. A ten chlap uvnitř už je mrtvej. Musíš se s tím smířit," odpověděl něžně. Potom se na jí tak podíval, aby se přesvědčil, že ho slyšela.

„Prosím, Wade…" zašeptala.

On protočil panenkami. „Prosím, Wade. Už je to tady zase. A co přesně po mě chceš tentokrát? Protože chodit s tebou nebudu a nemůžu s tebou prostě pořád spát," prsknul.

„Pořád ne. Celkem se mi ty naše tajný schůzky líbily. Sice by jich mohlo být víc, ale nestěžuju si," zmínila.

Wade na ní mlčky koukal. Vypadal zamyšleně. „Bylo to hezký, ale už se to nedá vrátit, chápeš? Bylo to spontánní a nový. Byl jsem tvoje výzva a teď to postrádá smysl. Navíc jsem nikoho neměl, teď už to je trochu přes čáru. Je toho na mě moc," stěžoval si.

Ona mu položila ruku na stehno a lehce vyjela nahoru k jeho rozkroku. „Moc? Chudáčku, to je vážně nepříjemný, když tě všichni chtějí, co? Kdyby sis konečně jednu vybral a netahal jsi všechny za nos, ulevilo by se ti," rýpala do něj. „A mě taky, nemusela bych žárlit na tolik holek najednou," dodala.

Wadovi zacukaly koutky a zatnul zuby, ale mlčel. Pak se podíval na její ruku a hned na to do jejích očí. Došlo mu, že jestli chce mít klid a volnou cestu k Anomaris, bude se

muset nejdřív postarat o Alyssu tak jako předtím o Kim. A tím si zajistit její mlčení. Protože to rozhodně byla výhružka.

A tak se k ní naklonil a začal jí líbat a ruce u toho nenechal nezaměstnané. Alyssa mu roztouženě vzdychla do úst, když ucítila jeho ruku na svém nejcitlivějším místě. „Jen jednou a budeš se mi vyhýbat obloukem a ani se o mě nikomu a nijak nezmíníš. Rozumíš?" šeptal do její kůže na vnitřní straně stehen, po které přejížděl svými rty.

„Sli…bu…juuuuu," sténala.

Že je Shadowwalker děvkař to jsem věděla, ale že je i „děvka" to už jsem netušila. Nicméně hodně svých problémů řešil postelí. Ale čemu se divím, každý využíváme zbraně, které máme k dispozici.

Kolem půl čtvrté se odemkly dveře Zanovo bytu a dovnitř vešla Anomaris. „Ahoj, zlato. Jsem z tý školy úplně vyřízená," prohlásila, skopla ze sebe boty a plácla sebou na gauč jako teenager a ne jako dáma, kterou si odvykla být po tom týdnu mezi puberťáky.

„Ahoj," pousmál se a dal jí pusu. Pak si sedl vedle ní a pozoroval jí. „Sluší ti to ale pořád. Dokonce ti trochu závidím ten mladistvý vzhled," komentoval a ona jen zavrtěla hlavou.

„Zjistila jsi něco?" zeptal se.

„Ne. Zatím je brzo. Teprve se seznamuju s lidma a se spolužákama. Musím získat jejich důvěru. Ale našla jsem Wada Shadowwalkera. Chodí se mnou do třídy," zmínila a on se pousmál.

„Paráda. Tak si pospěš ať se můžeme vrátit do normálu," řekl a odešel do kuchyně.

„Kam jdeš?" volala na něj.

„Pro něco k pití," opáčil a během chvilky už jí podával skleničku s džusem. Anomaris si pití od něj vzala a smutně se pousmála.

„Ty jsi tak skvělej manžel a já jsem tak hrozná manželka," komentovala. Narážela na to, co se odehrává v její hlavě, když je blízko Wada, ale o tom zase Zane neměl ani tušení.

„Jak to, že jsi hrozná manželka?" zeptal se a položil jí ruku na stehno. Tak jako to dnes při vyučování udělal Wade.

Ona se na jeho ruku podívala a pak na něj. „Že tě tu nechávám bez jídla celý týden," odpověděla.

Zane se pousmál a zavrtěl hlavou. „Já jsem to zvládnul, abys věděla," odpověděl a přitulil se k ní jako kotě. „Ne že bych nebyl na mladý kočičky, ale shoď ze sebe ten zjev puberťačky a ukaž mi mojí sexy vyzrálou ženu," zašeptal jí do ucha a pak jí na něj políbil. Anomaris se zasmála a odčarovala ze sebe to kouzlo. Ona byla krásná i o 7 let starší.

Wade byl pořád zavřený ve svém luxusním školním apartmá. Tentokrát už sám. Válel se na posteli a myslel na Sáru. Po tom dnešku byl jak omráčený Amorkem tak silně, že ten šíp s ostřím srdcového tvaru v něm snad zůstal zaklíněný. Měl výčitky svědomí, že se zase vyspal s Alyssou. A taky proto, že nevěděl, na kterou z nich by měl myslet dřív.

Jestli na Anomaris, která ho šíleně přitahuje, nebo na Sáru kterou miluje, nebo na Alyssu, se kterou spí. Nebo na Kim, které lže, že je jeho jediná.

„Tak už dost!!" řekl si pro sebe, vstal z postele a zaštrachal ve skříncе s lektvary a elixíry. Vytáhl takový čirý a lehce s ním zatřásl. Všechno, co bylo na dně se rozvířilo a tekutina dostala zlatavou barvu. Vypadalo to jako kdyby někdo do vody přidal zlaté třpytky.

Elixír štěstí – v našem světě je považován za drogu, která sice nemá vedlejší účinky jako běžné drogy v lidském světě, ale je velice návyková a může mít fatální následky, pokud jí připravuje amatér, nebo pokud se dotyčný předávkuje. Když je ovšem v naprostém pořádku, pomáhá navozovat nepřekonatelně příjemné pocity, klidný spánek, potlačuje i silné nepříznivé účinky nepodařených kouzel a zklidňuje bolesti černání duše.

To ovšem nebyl ten elixír, který Wade hledal. Spíš ho vytáhl jen z nostalgie. V prváku si ho umíchali s Darrenem na tajňáka ve školní laborce. Nicméně se ho oba báli vyzkoušet, tak si každý nechal jeden jako suvenýr. Nebo možná na okamžik nejvyšší potřeby. Protože oba jsou velmi dobří vědci, a tak je riziko, že by něco podělali při vytváření podstatně nízké až nulové.

Elixír taky prošel zkouškou, na kterou je potřeba udělat další elixír. Funguje to tak, že když do zkouškového elixíru kápnete kapku zkoušeného elixíru, změní barvu podle toho, jestli je namíchán správně či ne.

Zkouškových elixírů je spousta a na každý typ elixíru je jiný. Odpoví ale pouze na otázku, jestli je elixír v pořádku či ne. V čem jste udělali chybu vám už neřekne. U těchto elixírů, které mohou způsobit fatální následky po pozření pokud jsou umíchány špatně, se tyto zkouškové elixíry dělají zpravidla vždy.

Každopádně Wade hledal něco úplně jiného. Něco, díky čemu by mohl zapomenout na Sáru. Ne úplně, ale dočasně. Něco, jako je konkrétní nápoj zapomnění. Pokud si vzpomínám, tenhle lektvar dělala v prváku při přijímacích zkouškách Stacy a trochu se jí vymkl z rukou, takže jsem musela zasáhnout.

Při tom prohrabávání svých zásob jeden vytáhl, sfoukl z něj lehký nános prachu a odšpuntoval víčko. „*Me oblivisci de Sarah*," zašeptal a jako by to byl panák vodky ho do sebe kopnul.

„Smažko..." zašeptal si pro sebe a prázdnou lahvičku vrátil zpátky. Pak se natáhnul zpátky na postel a na chvíli zavřel oči. Sára už ho dál nerozptylovala. Alespoň na pár hodin. Musel do ní být velký blázen, když použil něco takového, aby se mohl soustředit na svůj plán.

V pondělí ráno, když si to Sára mířila do učebny magie, potkala Wada Shadowwalkera a mile se na něj usmála. On se na ní skoro ani nepodíval. Vlivem elixírů konkrétního zapomnění, kterých přes víkend vypil alespoň pět pro něj byla jako každá jiná rionka. Necítil k ní žádnou lásku, žádné vzrušení z toho, že jí vidí a žádnou touhu s ní navázat oční či jakýkoli jiný kontakt. Jen kolem ní prošel jako stín a tvářil se vážně.

Sára se zamračila. Přišlo jí to líto. Utěšovala se jen tím, že jí možná neviděl, ale když se to opakovalo během dne ještě třikrát a ona ho dokonce zřetelně pozdravila a on odpověděl jen strohým „čau“, zamrzelo jí to a došlo jí, že se něco nejspíš děje. Jenže neměla dostatek odvahy na to se ho zeptat, a tak to nechala plavat. Co by mu asi tak měla říct?

Tahle pro Sáru nešťastná událost podpořila Wadův plán a díky tomu si Anomaris všimla, že má volné pole. Wade na sobě před Anomaris nedával nic znát. Řekl jí jasně jak to vnímá a teď to bylo striktně na ní, jak se rozhodne. A právě tahle taktika bývá nejúspěšnější.

Jedná se o takový druh nenásilného psychického nátlaku s použitím předstírané lhostejnosti a s příslibem vzrušení. Tohle jen tak někdo neodmítne. Zvlášť když k tomu člověku cítí určité sympatie, a ještě ke všemu, když ten člověk ví o Srdci Derionu, po kterém ona touží. S čímž Wade počítal. Jeho výpočty jsou přesné. Až tak přesné, že během dnešního odpoledne už došlo k tomu, k čemu to celé směřovalo.

Jako každý všední den se Wade po obědě zašíval ve věži s cigaretou a případně i s nějakou knihou. Tentokrát si vybral nějakou školní literaturu místo svých obvyklých detektivek a využíval klidu, aby se mohl soustředit. Alyssa mu taky dávala pokoj, jak slíbila.

Moc toho ale nestihl přečíst, protože se tam během pár minut, co se uvelebil objevila Anomaris. „Ahoj,“ pozdravila ho q usmála se na něj.

„Čau,“ řekl neutrálně a podíval se jí do očí. Okamžitě poznal, proč za ním přišla. Jeho plán zabral dokonale. O víkendu nad tím musela uvažovat a teď se rozhodla, co chce, protože na sobě měla i celkem sexy šaty, nejistě se na něj dívala a nenápadně se k němu přibližovala. On vážně dokázal číst v lidech. A tak jí chytl za ruku a stáhl si jí k sobě rovnou na klín.

„Tak pojď ke mně, stydlivko,“ zašeptal a hladíc její stehna si jí prohlížel. Jí se úplně zatajil dech, když se jí dotkl. Byla mimo z toho, jak na ní Wade koukal. Jeho pohled byl tak zvláštní. Díval se na ní chtivě, ale zároveň prozíravě. Jako by tušil něco, co Anomaris nechce, aby někdo věděl. Měl velmi pronikavý pohled. A taky se jí líbilo, že se mu viditelně líbí.

„Závidím tvýmu manželovi, že má tak krásnou ženu. Pro takový nohy bych zabíjel,“ prohlásil a vzrušeně se na ně díval.

„Fakt?“ zeptala se a on přikývl.

„Hm, fakt,“ dodal tiše a prsty jí prohrábl její černé dlouhé vlasy. „A voníš jako cedrový dřevo, to mám taky rád,“ zašeptal. Alyssa taky voněla jako cedrový dřevo. Náhoda fakt.

Potom jí Wade jedním tahem stáhl svrchní část šatů a odhalil jí ňadra. Neměla ani podprsenku nic, takže tam před ním byla úplně nahá. Wade na nic nečekal a začal jí laskat jazykem a rty jedno ňadro a druhé jí jemně masíroval rukou. Už chtěl vědět, jak chutná jeho budoucí žena.

„Máš krásný i kozičky," zmínil a ona se cítila jako v sedmém nebi. Byla z toho úplně v háji. Nebyla ani s to přemýšlet nad tím, co sakra dělá, když je vdaná. Atraktivní, čistokrevný a mladý derion jako je Wade Shadowwalker jí skládá takové komplimenty. To nebylo něco, co jí nechávalo chladnou, ale spíš tedy pěkně rozpálenou.

Wade byl hrozně nebezpečná hračka. Když tedy pominu fakt, že není žádná hračka, to on má hračky a ona je už jednou z nich. Nicméně, nebezpečný pro ní byl v tom, že by se do něj mohla zamilovat a on zatím na to ale k její smůle nevypadal.

Potom si jí lehce zaklonil přes své koleno a sjížděl jazykem níž od jejích prsou přes břicho až k tříslům. Anomaris byla zakloněná tak, až se její dlouhé černé vlasy dotýkaly druhého schodu pod nimi a tiše sténala pod přívalem vzrušení, které jí způsoboval. Ne, že by ještě něco pořádného udělal, ale její představivost a touha po tom, aby to udělal byla silná dost, aby i tohle silně prožívala.

On jí provokoval a jemně kroužil jazykem všude kolem, ale tomu místu, kterému chtěla, aby se věnoval, se úmyslně vyhýbal. Pevně k sobě tiskla víčka a svými tichými vzdechy Wada nepřímo prosila, aby jí ochutnal. Myslím, že vím, co se jí honilo hlavou.

„To se nedá vydržet, jak moc tě chci," prohlásila tiše.

„Na to nejlepší je třeba si počkat," zašeptal lehce chraplavým hlasem a chvíli jí ještě provokoval. A když to čekala nejméně, nalepil k ní svými rty a nijak se ani nehýbal, ani jí nelíbal, ani nic. Jen se k ní takhle přiblížil a držel.

„Ach bože, jak ses naučil takhle mučit ženský? To je zabijácký," zavzdychala, ale on jí neodpovídal. Soustředil se na svou práci a až teprve potom jí ochutnal a lehounce rozmazloval svým jazykem. To už se Anomaris svíjela při orgasmu a zarývala mu své dlouhé nehty do stehen, kterých se držela.

V podstatě to pro něj nebylo nijak namáhavé, jen využil Anomarisinu představivost, vzrušení a touhu po něm. Trochu jí provokoval a pak už se práce vykonala s minimální spotřebou energie.

Potom si jí ještě celou roztřesenou po tak vydatném orgasmu přitáhl k sobě na klín a líbal jí. U toho si rozepínal džíny, trochu jí nadzvedl a stáhl si je níž i s boxerkami, takže se jí beze studu ukázal.

Nějak jí pořád nedocházelo, že bude mít vážně sex s Wadem Shadowwalkerem. Její srdce bušilo tak, že by se zdálo, že má v hrudi dvě. Nečekala, že jeden její orgán dokáže způsobit tolik hluku. A jeden jeho orgán tolik zmatků s těmi jejími. Byla jako v transu a dlouze si ho prohlížela.

„Hrozně zíráš," upozornil jí, když byla jako z kamene.

„Promiň já jen, že jsi vážně strašně hezkej," odpověděla a on se pousmál jen zvednutím koutku.

„Tam dole?" zeptal se a ona přikývla a lehce ho hladila po té tvrdé pulzující věci, co v jejích rukách úplně změnila strukturu ještě na tvrdší ocel.

„Líbí se mi," řekla zírajíc mu do očí s vážným výrazem ve tváři.

„To jsem rád, ty se mi taky líbíš," řekl a nechal jí si s ním hrát. Anomaris ho začala zase líbat, zatímco se ho bez přestání dotýkala. Wade jí u toho vískal ve vlasech a druhou

rukou sjížděl po jejích odhalených a hebkých zádech, a nakonec skončil tou rukou mezi jejíma nohama a začal jí jemně dráždit.

„Jsi nádherně mokrá," zašeptal vzrušeně mezi polibky a ona se úplně slastně prohnula v zádech a nechala ho laskat jí krk a bradavky a hrát si s ní jak se mu zlíbí. Myslím, že ani v jejích představách Wade nebyl tak perfektní, jak jí předvedl. Bylo to dokonce lepší, než si vysnila a už teď si byla jistá, že se ho nebude moct nabažit. Že to nebude pouze jednorázová záležitost, protože se do toho pocitu s ním a do něj celého úplně a bezhlavě zamilovala.

I Wade si to rozhodně užíval. Anomaris byla na jeho seznamu milenek na první příčce. Až tak moc se mu líbila a až tak moc jí chtěl. „Jsi tak příjemně teplá už chci být v tobě," zašeptal jí do ucha nadrženě.

„Na to nejlepší se vyplatí počkat," usmála se, slezla mu z klína, roztáhla mu nohy a vecpala se mezi ně.

„Ok, dobře. Tak já čekám," řekl a chtivě se na ní díval. Nejprve ho olízla špičkou jazyka zírajíc mu do očí, pak se malinko usmála a pomalu mu dělala dobře. Velmi pomalu.

Wade zavřel oči a zdálo se, že se mu až zatajil dech. „Oh do háje," vzdychal a jemně Anomaris hrabal prsty ve vlasech, zatímco ona klečela mezi jeho stehny a dopřávala mu velice intenzivní orální sex. Taky v tom byla zkušená. Vždyť je to dospělá žena a má manžela, určitě ví, jak uspokojit devatenáctiletého kluka.

„Hmm," zahmkala spokojeně. Viditelně jí bavilo Wadovi dělat dobře různými způsoby a šlo jí to. Byl díky ní tvrdý jako beton, a když se jí u toho zrovna nedíval do očí tím jeho specifickým sexy výrazem, kdy sotva udržel oči otevřené a pusu zavřenou, tak vzrušením zakláněl hlavu a mocně vzdychal tím svým hlubokým mužským hlasem.

„Uděláš mě, zpomal," zašeptal po chvilce, pohladil jí po tváři a oddaně se na ní díval. Ona se tak nevinně zaculila a dívala se mu do očí. „Pojď na mě, zašukáme si konečně," škemral a ona mu bez nějakého dlouhého přemýšlení vylezla zpátky na klín...

Takhle to pokračovalo několik týdnů. Několik týdnů se ho neodvážila zeptat na Srdce Derionu. Před tím to bylo z 90 procent kvůli Srdci Derionu a taky protože jí přitahoval a ona si nemohla pomoct. Ale jejich „vztah" se trochu změnil.

Od chvíle, kdy Anomaris okusila zakázané ovoce, zamilovala se. Její touha po Srdci Derionu slábla a ona se ocitla v prekérní situaci. Spadla do toho tvrdě a naprosto nepřipravená. A Wade jí v tom nechával. Spíš naopak se všemožně snažil to Anomaris zkomplikovat. Chtěl, aby si vybrala jeho a pustila ten nápad se Srdcem Derionu. Jenže věděl, že je na to ještě brzy, a tak si jí jen předpřipravoval. Nicméně o jejich „vztahu" nikdo neměl ani potuchy.

„Wade? Jsi tu?" zeptala se Anomaris a hned na to vkročila do věže, o které věděla, že je jeho oblíbenou odpočívárnou.

„Ne, jsem tu já Kim. Co za ním pořád lezeš? Dej mu laskavě pokoj!!" prohlásila sebevědomě, stoupla si, dala ruce v bok a Anomaris se pousmála.

„A ty jsi jako kdo?" řekla, aby jí urazila. Moc dobře věděla kdo je.

„Jsem jeho holka. My spolu chodíme," odpověděla pyšně. Dva týdny dle jejich dohody už dávno uplynuly, a tak jí to mohla konečně přiznat.

„Hm, leda tak ve snu. Každopádně já s ním nic nemám jsem vd... chci říct, něco spolu jen řešíme," opravila se. Stejně tak jako Wade neměla zájem, aby se o jejich tajném milostném poměru vědělo. Čím míň lidí o tom vědělo, tím menší šance na to, že se jim pokazí plány. Nebo, že se to dozví Zane. Ale hlavně Wade tohle pro sichr vždycky raději držel v tajnosti. To ale neznamená, že neměla chuť jí to všechno vyžvanit a pochlubit se.

„Aha. No to bych ti radila! Nemysli si, že nevnímám, jak se na něj díváš," dodala a típla cigaretu.

„Je sexy no," komentovala Anomaris, aby jí provokovala, což zabralo a Kim na ní hodila vražedný pohled.

„Zabiju tě, jestli se ho dotkneš!" vyhrožovala a odešla. Anomaris se jí vážně nebála. Navíc věděla, že už si Wada trochu omotala kolem prstu. Tedy, Wade jí nechal, aby si to myslela. Kim věděla moc dobře jaký je. I věděla, že jí Wade není stoprocentně věrný. Ani ona sama mu nebyla věrná, ale pořád si ho nárokovala.

Neměli spolu běžný vztah. Byli spolu často a bavilo je to, ale když se naskytla atraktivní příležitost s někým jiným, ani jeden z toho nedělali aféru. Wade to bral úplně v pohodě a Kim taky alespoň před ním, protože to byla jediná šance, jak ho mít. Ale to neznamenalo, že nežárlila jako prase.

Jediná žena, na kterou žárlil Wade byla Sára, když se stýkala i s Wadem Whisperem. To se mohl užárlit. Nicméně to na sobě nedával tolik znát. Ne tím běžným způsobem. Ano, párkrát jí to přiznal, ale nedělal jí žádné scény. Ale když si vzpomenu na tu kůži.

Možná to byla malá známka žárlivosti, nebo ne? Nicméně vždycky chtěl, aby byla šťastná, a když měl pocit, že byla, rozhodně by jí to nebral. Ale sobecky se snažil, aby byla šťastná jen s ním.

A Alyssa. Jo, myslím, že to byla rozhodně žárlivost, co předváděl na tom soustředění a po něm. A to s tím Eldarnem? Jasná žárlivost.

Anomaris si sedla na schod a rozhodla se chvíli počkat. Byla si téměř jistá, že Wade za chvíli přijde. Vždycky chodil touhle dobou kouřit. A měla pravdu a on během pár minut dorazil.

„Anomaris? Co tu děláš?" zeptal se překvapeně a zavíral za sebou dveře. Ona se usmála a natáhla k němu ruku.

„Čekala jsem na tebe. Potkala jsem tu Kim. Měl by sis na ní taky udělat čas, přijde mi nějaká zahořklá," procedila a on se pousmál a zavrtěl hlavou.

„To teď není moje starost. Máme pauzu," odpověděl a sedl si vedle ní. Taky jí tu ruku letmo políbil.

„Přišlo mi, že o tom ani neví," informovala ho. Znělo to jako rýpnutí. A možná i bylo. Tak si rýpnul i Wade.

„Hm, a ty už víš co chceš?" opáčil.

„No jistě. Vždycky jsem to věděla," odpověděla.

Wade se pousmál. „To je dobře, tak si za tím jdi. A pospěš si," řekl a ona se na něj překvapeně podívala.

„Proč jako?" divila se jeho reakci. Byla to docela reaktivní reakce. Wade pokrčil rameny.

„Všiml jsem si, že jsi taková roztěkaná," zmínil a opřel se zády o schod za ním.

Anomaris si dala na čas s odpovědí a pak přikývla. „Možná začnu taky kouřit. Máš pravdu, jsem ve stresu. Dáš mi taky jedno?" zeptala se a ukázala na cigaretu, kterou držel v ruce.

Wade zavrtěl hlavou. „Ne, nezačínej s tím," řekl rozumně a zapálil si sám.

„Tak mi dej aspoň potah. Vždyť to na mě stejně skoro každou chvíli foukáš," řekla a on se jen pousmál a přiložil jí svou cigaretu k jejím rtům. „Budeš to mít od rtěnky," upozornila ho.

„Dělej," řekl, ona si potáhla a hned začala kuckat. „Ani to neumíš," křenil se. Pak bylo chvilku ticho, než ho Anomaris zlomila.

„Dej mi pusu," zašeptala, zírajíc mu vzrušeně do očí. On se k ní bez řečí naklonil a políbil jí.

Po chvíli se od ní odtáhnul. „Měli by jsme být víc nenápadný, tohle místo je provařený a Kim by nás tu mohla najít," zmínil po chvilce lehkého líbání.

Anomaris si dala ruce křížem a narovnala si záda. „Bojíš se? Myslela jsem, že jsi říkal, že spolu nejste," připomněla. Zase to znělo jako rýpání.

„O tom nemluvím, jasně, že se jí nebojím," zasmál se, přitáhl si jí k sobě a začal jí líbat trochu intenzivněji.

„Tak o co jde, Wade?" vyzvídala po pár mlasknutí jejich rtů.

„O nic, jen si dávám pozor," odpověděl a vytáhl z kapsy u džín ochranu.

„To máš taky jediný štěstí," zmínila a obkročmo si mu sedla na klín…

Tohle dočasné studium a známost s Wadem Shadowwalkerem Anomaris hodně změnilo. Až tak, že si toho všiml i její manžel Zane.

Pokaždé, když se na víkend vrátila domů, byla divnější a divnější. Odtažitější a lhostejnější k věcem, které jí kdysi udávaly směr. Úplně se jí změnily zájmy a ona zcela propadla tomu bezstarostnému životu náctiletého teenagera.

Zanovi se to zdálo podezřelé, a protože se řídil heslem *důvěřuj, ale prověřuj* – vydal se Anomaris jednoho pátečního dopoledne sledovat. Všechno nasvědčovalo tomu, že se nic vážného neděje, a tak když už byl rozhodnutý ten hon na čarodějnici ukončit, cestou přes pozemky k hlavní bráně, si všiml Wada Shadowwalkera, který si četl na lavičce.

Okamžitě ztuhnul jako by ho něco praštilo po hlavě a zíral na svého rivala v podobě mladého derionského čaroděje a korunního prince. Nicméně on ještě tak úplně netušil, že to je Wade Shadowwalker. Myslel si, že je to ten kluk z kapely, za kterým se jeho žena tak nestydatě ohlížela, a i to mu stačilo k tomu, aby na něj žárlil.

Byl ztuhlý, dokud na něj Anomaris nezavolala křestním jménem. To ještě zbledl tak, že by i bílá křída vedle něj byla barevná. „Wade..." křičela na něj z dálky, a když se zrakem odtrhl od knihy a zamával jí, nadšeně k němu běžela.

Zane to celé pozoroval, a ačkoli se nic momentálně nedělo, on moc dobře věděl, že se něco děje a celé si to spojil. Jen se zhluboka nadechl a nehybně stál na místě. Ani nevěděl, jestli by byl rád, kdyby si ho Anomaris všimla, nebo ne. Byl z toho úplně v šoku, že se pro něj celý svět zastavil. Najednou všechno dávalo smysl. To, že byla v poslední době tolik odtažitá. Že ve škole trávila většinu času, aniž by musela. I to, že se přestala tolik soustředit na Srdce Derionu a na svůj úkol.

„Ahoj," pozdravil jí Wade a mile se na ní usmál. Sice se mezi nimi nic neodehrávalo fyzicky, ale Zane viděl, jak jeho ženu Wade svléká očima a ona jeho a zmocnil se ho silný pocit žárlivosti.

„Potřebovala bych půjčit dějiny Derionu, mohl bys?" zeptala se ho a on přikývl.

„Jo, mám je u sebe. Tak pojď ke mně," řekl svůdně a usmál se na ní tak, až i jeho Wadův zářivý úsměv oslepil. Viditelně spolu flirtovali. Ta jiskra se nedala přehlédnout a Zane jí viděl zřetelně a jasně.

Wade se zvedl z lavičky a společně s Anomaris se vydali k němu. Byla jako by omládla minimálně o deset let. Hravá, živá, šťastná a viditelně zamilovaná. „Hm. Wade Shadowwalker teda..." zašeptal si pro sebe a pak se přenesl zpátky domů.

Zane měl jasno. Jeho žena mu je nevěrná s korunním princem východního Derionu. S derionem. Mohlo mu to být jasné, že k tomu dojde. Že si jednou najde deriona. Měl chuť ho zmlátit, ale to by nedopadlo dobře. I když byl v právu, byl stále jen rion a jít proti Wadovi Shadowwalkerovi i z dobrého důvodu by v jeho případě znamenalo jistou smrt, za kterou by jeho nepříteli byla navíc ještě přičtena sláva. A to nemohl dopustit.

Když se toho večera objevila Anomaris doma, Zane dělal jakoby nic. Nebylo to pro něj snadné, ale nic jiného mu momentálně nezbývalo. „Ahoj. Promiň, že jdu pozdě, ale měla jsem ještě nějaký úkoly," řekla a zahodila tašku na zem do rohu.

„V pohodě. Jaký máš úkoly? Chceš pomoct?" zeptal se.

„Ne, to je dobrý. Už vlastně žádný nemám. Dělala jsem je s..." zarazila se a Zane se na ní podíval a pousmál se.

„S kým?" zeptal se mile.

„S Wadem," odpověděla. Nechtěla mu lhát, ale zároveň mu nemohla říkat všechno, takže si zvolila polopravdu, protože si myslela, že o ničem ještě neví.

„Aha. Vy jste kamarádi?" vyzvídal.

„No já doufám, že jo. Ví o tom Srdci Derionu, takže si s ním utvářím vztah. O to šlo," usmála se a napila se sklenice vody, která ležela na stole před Zanem.

„Jo, o to šlo... a jak to jde?" zeptal se.

„Zatím nijak, hledám vhodnou příležitost se ho na to zeptat," odpověděla.

„A to jde těžko, když spolu děláte jiný věci, co?“ chtěl říct, ale udržel se. „Jasně. Tak to neprotahuj. Už by bylo fajn se vrátit zpátky domů,“ řekl místo toho a nešťastně se na ní díval.

„Mě to ve škole baví. Přemýšlela jsem, že bych tam zůstala určitě do konce páťáku,“ dodala a přestěhovala se i se sklenicí vody do obýváku na gauč.

Zane jí následoval a sedl si vedle ní. Pak se na ní tak zoufale podíval. „Zlato... chceš to ještě vůbec?“ zeptal se a ona ztuhla.

„Co jako?“ divila se jeho otázce.

„Mít se mnou rodinu,“ odpověděl sklesle a nejistě se jí podíval do očí. Anomaris zpanikařila.

„Co to je za otázku, Zane? Vždyť kvůli tomu to celý dělám,“ řekla a on se na chvíli zamyslel. Jako by si teď vyčítal, že jí nařknul z nevěry. Třeba je to celé jinak a ona s ním nic nemá? Napadlo ho.

„Jo, máš pravdu. Promiň. Tak pojď ke mně, nebyli jsme spolu zase celou věčnost,“ řekl, položil jí ruku na stehno a pomalu s ní vyjel výš až pod její kostkovanou sukni. Ona se prudce zvedla z gauče a zatvářila se dost nervózně.

„Mám hroznej hlad, ty ne? Napadlo mě, že bych mohla uvařit žabí krokety se zeleninou,“ prohlásila a odešla do kuchyně. Zane si zhluboka povzdychl. Teď už si byl jistý.

„Mezi tím zpropadeným princátkem a tebou něco je,“ zašeptal zuřivě a zatnul ruce v pěst.

Celý víkend pro oba byl utrpení. Zane byl psychicky na dně a Anomaris měla výčitky svědomí. Nicméně netušila, že její manžel o ní s Wadem ví. A tak obě noci na manželské posteli prospali zády k sobě a s výraznou mezerou.

Zane by na ní už udeřil, ale neměl žádný hmatatelný důkaz a byl si jistý, že by se to teď obrátilo proti němu, kdyby na ní vyrukoval s nějakým podezřením. Akorát by mu vynadala, že jí dělá scény.

Každopádně Anomaris se neměla v plánu Wada vzdát. To, co jí dával bylo konečně to, po čem vždycky toužila. Cítila se s ním skvěle, a dokonce i nejednou přemýšlela nad tím, že by to se Zanem kvůli němu ukončila, ale byla by to hloupost, protože Zana měla ráda a taky, Wade byl na ní příliš mladý a jejich budoucnost by v téhle fázi byla nejistá. Navíc, před ním tajila svůj věk, což je dost podstatná věc a mnohem víc.

V pondělí ráno u snídaně bylo mrtvé ticho. Jediné, co bylo slyšet bylo cinkání příborů o talíře. Zane se dloubal vidličkou v míchaných vejcích a druhou rukou si podpíral hlavu. Tvářil se tak, že by si jeden myslel, že se každou chvíli rozbrečí.

„Co je ti?“ zeptala se ho tiše. Měla obavy, začínala být paranoidní.

„Nic,“ odpověděl suše.

Anomaris nevypadala, že by mu to věřila. Pozorovala ho déle, než bylo nutné a taky se snažila být přehnaně milá a opatrná, což je vždycky podezřelé.

„No něco ti je, já to vidím. Tváříš se smutně,“ komentovala a on se zamračil.

„Asi proto, že jsem," řekl a podíval se jí dlouze do očí.

„A z čeho?" zeptala se a on se zhluboka nadechl a ztěžka vydechl.

„Z tebe. Jsi divná. Celej tenhle víkend ses mi vyhýbala. Začínám mít pocit, že už mě nepotřebuješ. Taky jsme spolu pár týdnů nespali a jsem z toho napjatej," připomněl a ona ztuhla.

„Nevyhýbám se ti. Vždyť jsem ti to vysvětlovala. Bolelo mě břicho. Taky jsem neměla moc náladu a dostala jsem to," odpověděla a on jen přikývl, ale nevěřil jí ani slovo.

„Hm. Myslel jsem, žes to měla minulej víkend," zmínil a ona ztuhla. Zapomněla, že už tuhle výmluvu použila nedávno.

„No víš, jsem teď hodně ve stresu a mám to takový nepravidelný, ale to se snad zase vrátí do normálu," usmála se a on se taky pousmál, ale byl to ten úsměv, za kterým se skrývá bolest a strach.

„Snad. A nejsi těhotná? Třeba se to povedlo," nadhodil a ona ztuhla. Těhotenství totiž mohlo znamenat pouze to, že by dítě bylo Wada. Tak z 99 % a oba to věděli. „Copak? Vyděsilo tě to? Myslel jsem, že bys to chtěla," řekl.

„Jo... to jo. Ale víš, už jsem si zvykla, že to nejde... tak mě to trochu zaskočilo a asi si pro jistotu udělám test," zakoktala a vstala od stolu. „No nic. Už půjdu do školy. Uvidíme se v pátek. Ahoj," řekla, políbila ho letmo na tvář a odešla.

Hned jak za sebou zavřela dveře, Zane se naštval a jednou rukou všechno smetl ze stolu až se nádobí roztříštilo a všechny tekutiny vylily. „Kurva!!!" zařval.

Anomaris spěchala do věže, aby se stihla vidět s Wadem před začátkem první hodiny o samotě. On akorát přišel a chystal se si zapálit, ale skočila mu kolem krku a vášnivě ho políbila až mu cigareta spadla na zem a skutálela se ze dvou schodů. „Oh, co blbneš," pousmál se.

„Strašně se mi po tobě stýskalo," zašeptala mu do ucha a začala ho pusinkovat a pevně si ho k sobě tiskla.

„Zase jsi přišla kvůli sexu?" zeptal se a ona zavrtěla hlavou.

„To tak úplně ne, ale i tak jsi mi chyběl," řekla a opřela se mu hlavou o rameno. Wade se pousmál a opřel se hlavou o její.

„Taky jsi mi chyběla," řekl a políbil jí do vlasů.

„Ani nevíš, jak to bylo doma hrozný. Přijdu si tam jak u cizích," prohlásila a on se pousmál, kouzlem si podal tu cigaretu a konečně si zapálil.

„Jak to?" zeptal se vydechujíc mohutný kouř. Byl to pro něj signál, že může pomalu vyjít na světlo s tím, co si pro Anomaris připravil.

Anomaris jen vydechla. „Můj manžel se chová divně. Taky jsem si hloupě vymyslela periodu a on mě načapal. Pamatuje si to líp než já. Tak jsem vymyslela blbou výmluvu a zeptal se mě, jestli nejsem těhotná. Oba víme, že je to blbost, a tak jsem úplně ztuhla. Při představě, že bych... s tebou... a že by to možná všechno o nás už věděl," procedila a on se jen pousmál.

„Nejsi. Dával jsem si pozor. Vždycky si dávám pozor," uklidňoval jí ledabyle, ale nijak zvlášť to neřešil, jako by ho to vůbec nezajímalo. Anomaris to zaskočilo, ale nechtěla ho nějak prudit, a tak raději mlčela.

„Co budeš dělat? Zůstaneš na Vánoce tady? Kdybys chtěla, mohla bys být u mě, budu sám," nabídl.

„Já bych ráda, ale nemůžu. To už by mi doma neprošlo," odpověděla smutně.

„Ty Anomaris..." začal a podíval se jí do očí.

„Ano?" usmála se na něj.

„Vykašli se na něj a vezmi si mě. Já jsem derion. Jsem pro tebe lepší a vím, že mě chceš. Spolu budeme mít super budoucnost. Jsi Mortenzová a modrý krve jako já. Máme podobnej pohled na svět a z toho výběru kolem mi nic nepřipadá proveditelný. Ty jsi topka," prohlásil suverénně a ona ztuhla.

Cože to řekl? Požádal jí o ruku? Wade Shadowwalker? Teď? Když je ještě vdaná, a navíc hledá šutrák pro podporu těhotenství se svým rionským manželem?

Anomaris na něj šokovaně civěla. „Cože? To jsem nečekala takovou impulzivitu a u tebe," divila se.

„Není to žádná impulzivita, už nad tím přemýšlím docela dlouho. Pár týdnů," objasnil. Nicméně nad tím přemýšlel mnohem, mnohem déle.

„Pár týdnů?" zasmála se.

„Hm jo," přikývl a lehce se na ní usmál.

„Vždyť mě prakticky neznáš a nepřijdeš mi do mě tak zblázněnej, aby sis mě chtěl brát," zmínila a on se jen usmál.

„Jsem a chci," odpověděl stručně a dal jí pusu. Anomaris byla pořád v šoku, ale přemýšlela nad tím pořádně.

Potom se mu podívala do očí. „Rozvedla bych se a vzala bych si tě jen pod podmínkou," řekla najednou a on přikývl.

„Dobře, tak říkej," vyzval jí.

„Že budeme mít dítě hned," prohlásila a on vyprsknul smíchy.

„A pak kdo je tu impulzivní a jedná bez rozmyslu. Dítě? Anomaris, zbláznila ses? Bude mi teprve dvacet. S tou svatbou jsem to myslel vážně a děti bych s tebou klidně měl, ale počítal jsem nejdřív tak po škole. A počkej... na co ten spěch? A co to tvoje zděšení před pár minutama?" zeptal se.

„Je mi skoro třicet. To zděšení bylo jen při představě, že to nemám pod kontrolou. Že bych musela lhát Zanovi a rozejít se s ním takhle a zůstat sama bez pojistky s dítětem. Ale ve skutečnosti bych byla šťastná, kdyby se to stalo. Sice bych si to celý radši naplánovala, ale nezlobila bych se," odpověděla tiše a on se pousmál jako by ho to, co řekla vůbec nepřekvapilo.

Popadl jí za ruku, otočil jí k sobě dlaní a zašeptal: „*Revelare.*" Hned jak to dořekl se na její dlani objevilo velké vytetované D jako derion, které měla skryté. Tohle D má každý derion, který úspěšně složí derionské závěrečné zkoušky z desátého ročníku. Rioni mají zase R. Wade se na ní jen mlčky podíval.

„J-já t-ti to vysvětlím," řekla tiše.

„Tak vysvětluj," zmínil neutrálně, a ještě si potáhl z cigarety.

„Jsem relativně čerstvě vystudovaná. Předtím jsem studovala na škole jenom pro derionský holky. Na derionský soukromý škole lady Diany, kam jsem nastoupila roku 2006 jako prvačka.

Naproti ve vedlejší budově byla spousta rionských kluků. Byla to škola jen pro rionské muže, kde jsem poznala Zana. V sedmičce jsem ho k sobě přimkla jako spřízněnou duši a po škole jsem si ho vzala.

Mám ho ráda a líbil se mi, ale to jsem ještě neznala tebe. Netušila jsem, že někdy budu někoho tolik chtít. Ty jsi něco jako moje spřízněná duše. Rozumíme si. Jsme si souzení," řekla a dívala se mu do očí.

Wade nic neříkal.

„Jenže..." zakoktala.

„Co?" zeptal se.

„Je něco zásadního, co o mě nevíš, Wade. Ale já tu nejsem kvůli tobě," přiznala.

On přikývl. „Já vím. Nemusíš mi nic říkat. Vím moc dobře proč tu jsi," řekl a sedl si zpátky na schod.

„Jo? A proč teda?" zeptala se.

„Celý už to konečně dává smysl. Jde o Srdce Derionu. Už jsi to tady srovnala se zemí jednou a nic jsi nenašla," opáčil a Anomaris na něj vyjeveně zírala.

„A ty o tom něco víš? I víš proč ho chci? Věděl jsi to od začátku?" vyzvídala.

„O Srdci Derionu vím. Vím proč ho potřebuješ. Říkalas mi, že bys jednou chtěla dítě a že to s tím tvým nejde. Je mi jasný k čemu potřebuješ ten krystal a klidně bych ti ho pomohl dostat, kdybych věděl, kde je. Taky jsem to měl v plánu ti s tím pomoct, ale teď jsem jaksi změnil názor," řekl, ale stejně jako teď ani předtím neměl v úmyslu jí ho dávat, ani jí říkat, kde ho najde.

A taky věděl, že když jí řekne, že ho chce taky, bude mít problém ho získat a neměl náladu se o něj přetahovat. Spíš raději využít situace pro to, aby dostal, co chtěl a v tom lepším případě obojí včetně Anomaris.

A když jí slíbí dítě teď? Že by se vzdala Srdce Derionu a Zana? Wade jí dokáže vždy nasměrovat tam, kde jí chce mít, aniž by si toho všimla. Ne, že by se rozhodla hned, ale tu otázku bude mít v hlavě dlouho, a zvlášť když se jí to nepodaří ani s tím krystalem. Za kým se asi tak zase vrátí? No správně, za Wadem.

Nebál se, věděl, že Srdce Derionu na její problémy s plodností zabírat nebude. Všechno si to vymyslel. Tedy jen upravil zásadní podmínku. Musí to být dva derioni, aby to fungovalo. Celé to takhle naplánoval. Sice si nebyl jistý, že se do něj zblázní, ale i to mu nakonec vyšlo. Asi tak jako všechno, co si dosud naplánoval.

„Jak jako změnily?" zeptala se.

„Chci tě," řekl klidně a podíval se na ní. Anomaris na to nereagovala. Byla totiž pořád v šoku z toho, co všechno řekl, a tak se vrátila ke svému původnímu plánu se Srdcem Derionu.

„A ty vážně nevíš kde je?“ zeptala se překvapeně. Oči se jí celé lesky nadějí.

„Nevím,“ zalhal. „Možná ani neexistuje,“ zmínil a ona ztuhla. Původní plán byl jí na to nalákat tak, aby se poznali. To zabralo víc než dobře. Teď už by mu nevadilo, kdyby si to rozmyslela. Ale k tomu, aby ten verdikt neřekla hned, to potřeboval ještě trochu pozdržet. Potřeboval získat čas. Chtěl s ní založit rodinu až po škole ne v 19 letech. A tak jí ještě udržoval v naději, a zvlášť když si všiml, jak na jeho odpovědi zareagovala.

„Neexistuje? A ty tomu věříš?“ zeptala se.

„Já věřím tomu, že tady někde je,“ řekl a usmál se. „Taky věřím tomu, že ti pomůže s čím chceš. Ale byl bych radši, abys myslela víc na budoucnost. Já jsem pro tebe mnohem lepší než Zane a ty to víš, Ris,“ dodal ona na něj smutně koukala. „Vykašli se na něj. Je to zbytečně komplikovaný a nejistý. Vezmi si mě. Deriona tak, jak to má být,“ zopakoval.

„Ty bys mě chtěl? I když víš, kolik mi je?“ divila se a on se pousmál.

„Nevyjádřil jsem se jasně?“ zeptal se a díval se jí do očí.

„Možná,“ zakuňkala.

„Fajn, tak znova. Chci tě i tak. Jsi nádherná a já tě žeru. Chtěl bych s tebou dvě děti a vládnout Derionu. Udělal bych z tebe svojí královnu. Vím, že to chceš. Zvládnul by to ten tvůj?“ zašeptal, přitáhl si jí k sobě za bradu a něžně jí políbil.

Ona úplně ztuhla a nechala se od něj líbat.

„Copak? Nelíbilo by se ti to? Hýčkal bych tě jako poklad a... ach bože, Anomaris, copak nevidíš, že bych ti toho mohl dát víc než ten tvůj ubohej manžel? Ani oplodnit tě nedokáže. A to je bohužel pro něj ta jediná věc, co chceš. A já ti to můžu dát,“ pokračoval mezi polibky. „Úplně všechno, a ještě mnohem víc,“ dodal a jemně jí pohladil špičkou jazyka kousek rtu.

Anomaris měla co dělat, aby mu na všechno nekývla. Zvlášť když viděla ten jeho svůdný a nadržený pohled. Ale navzdory tomu, jak moc po Wadovi toužila, Zana upřímně milovala, a tak lehce by to nevzdala. Ale už si byla skoro jistá. Nalomil jí tak, že skoro řekla ano, dokud neřekl tu další část.

„Dej mi pět let a já ti dám po čem toužíš. Přísahám,“ dodal a ona se z toho transu probrala.

„Pět let?“ vyštěkla. „V tom případě to nepůjde. Nebudu se rozvádět. Pět let je moc dlouho,“ odpověděla.

„Nenutím tě. Stejně do mých Derionských zkoušek času dost, třeba si to ještě rozmyslíš,“ dodal a vstal, že odejde, ale zastavila ho.

„Hned, jak ta věc bude moje, mizím odtud. A zvlášť když ses vyjádřil tak jasně ohledně toho dítěte. Čekat pět let na tebe nemůžu i kdybych chtěla, Wade,“ zmínila a chystala se odejít.

„Stejně si to promysli, ok?“ řekl. Anomaris se na něj jen mlčky podívala a odešla. Wade si sedl zpátky na schod a pousmál se. Všechno mu vycházelo na milion procent, a to mu dělalo dobře. Už teď si byl jistý, že to má s Anomaris vyhrané. Už jen docílit toho, aby se Anomaris Srdce Derionu nedostalo do rukou moc rychle.

Byla tady první adventní neděle a moje láska se probrala z kómatu. Byla jsem tam, když po té dlouhé době otevřel oči a první slovo, které řekl bylo mé jméno.

„Ay...“ zasípal z ničeho nic.

Vytřeštila jsem oči a vyskočila ze židle jako by mě do zadku něco štíplo. „Darrene?“ vykřikla jsem radostně a zírala jsem na něj jako paralyzovaná. Tolik se mi ulevilo, když se na mě podíval těma modrýma očima a hlavně, že na mě nezapomněl.

„Já měl takových snů, Heartová. To byla ale dlouhá noc bez tebe,“ prohlásil.

„To teda byla, Payne. Trvala skoro rok,“ odpověděla jsem a vášnivě jsem ho políbila.

„Hm, nemám vyčištěný zuby,“ řekl a odtáhl se ode mě.

„To nevadí. Dej mi pusu,“ škemrala jsem, a tak mě políbil. Pak se začal zkoumat a prohlížet.

„Proč mám v nose ty hadičky a proč bulíš?“ zeptal se a vyndal si to drobným trhnutím z nosu.

„Protože je strašně skvělý slyšet tvůj hlas,“ odpověděla jsem a zase jsem ho objala.

„Ty jsi nějaká přecitlivělá. A kde mám sádru? Měl jsem přece ještě včera zlomenou ruku,“ pokračoval.

„Měl, už nemáš, protože to srostlo,“ odpověděla jsem. Všimla jsem si, že je z toho zmatený.

„Za jednu noc?“ zasmál se a já se na něj jen mlčky podívala.

„Darrene, ty jsi byl v kómatu několik měsíců,“ objasnila jsem a on ztuhnul.

„Cože?“ vykřikl a úplně vytřeštil oči. „Několik měsíců?“ zopakoval a já přikývla.

Hned na to vyletěl z postele. „Kolikátýho je? Jak jako několik měsíců? Co závody?“ pokračoval.

„Vyhrál jsi zlatou. Byli jsme spolu na Valentýna a pak na školu zaútočili draci, ty sis zlomil ruku a měl jsi jít na operaci. No a od té doby spíš jako Šípková Růženka. Je advent, Darrene,“ odpověděla jsem.

„Vánoce? Měla jsi narozeniny a já ti nedal dárek,“ prohlásil jako by to byla nejhorší tragédie lidstva.

„To je vážně to, co tě napadne jako první?“ divila jsem se.

„Ne, jako první mě napadlo… nechodíš s nikým, že ne? To bych se asi musel něčím dorazit. Konečně jsem tě dostal, Heartová, a pak si usnu na deset měsíců,“ vztekal se. A už jsem byla zpátky ve svém módu – přitahovat a odpuzovat.

„Ne, s nikým nechodím, ty idiote,“ odpověděla jsem a on si oddechl.

„Co teď s náma bude? Už jsi určitě zapomněla na to, co jsme dělali,“ řekl a já se k němu naklonila a políbila jsem ho.

„Myslíš, že se na něco takového jako jsi ty dá zapomenout, Payne?“ zeptala jsem se a on se na mě pousmál. *Ach ano, to byl můj miláček.*

Anomaris zůstala na víkend ve škole. Do teď o víkendech byla vždy se Zanem, ale tentokrát chtěla být s Wadem. Od té doby, co jí řekl, že si jí chce vzít a že s ní klidně za

pět let bude mít rodinu, nemohla to vyhnat z hlavy. Byla jako vyměněná a myslím, že nad tím přemýšlela.

Věděla ale, že je nejdřív zapotřebí se rozvést a vdát se za něj, aby jí případně nepodrazil. Zas tak naivní nebyla. Jenže Zana nechtěla vyměnit tak snadno a už vůbec ne za smlouvu s ďáblem, která měla tak dlouhé trvání. Vždyť by jí bylo 31 a to ještě jestli vůbec o ní bude mít pořád zájem.

Leželi spolu v jeho posteli nazí a objímali se. „Na co myslíš?" zeptal se Wade, když se mu zdálo, že je Anomaris nějaká mimo.

„Na nic. Už půjdu. Mám celkem hlad," řekla a natahovala na sebe oblečení.

„Jasně. Tak se tam pak potkáme," dodal, a ještě se zavrtal do peřin. Anomaris se na něj jen podívala, nazula si boty a mířila si to do jídelny na oběd.

Darren šel taky na oběd. Byl ostříhaný, oholený a upravený jako za starých časů. Ne, že by do teď nebyl upravený, celkem jsem se o něho starala, ale i tak je znát, že je zase mezi živými. Tvářil se ale naštvaně a kupodivu jsem nebyla první, za kým se stavil. Ne, že by to bylo pro něj jednoduché, protože za ním všichni běželi ho přivítat a objímali ho, jako nějaké štěně.

„Darrene, jsi v pořádku?" zeptal se ho Earthan a poplácal ho po zádech.

„Jo, už je mi fajn," usmál se a přivítal se s nimi.

„Ty jo, jsme rádi, že už jsi zase zpátky, kámo. Takhle nás děsit a na deset měsíců si hrát na Šípkovou Růženku," zmínil ještě.

Darren přikývl. „Sorry, byl jsem utahanej," žertoval.

Wade se akorát blížil ke stolu a když viděl Darrena, zkameněl. Na chvíli nevěděl, jestli je dobře, že už se probral, nebo jestli by nebylo lepší ho ještě něčím přetáhnout, aby se ho na další dobu zbavil, ale nakonec usoudil, že je to spíš ku prospěchu. Protože se dají konečně věci do pohybu.

„Zdar, kámo. Co ti vůbec bylo?" vyzvídal Wade. Jeho zoufalý tón v hlase potlačil jen z části. Divný, že si toho Darren nevšiml.

„To nevím," odpověděl, letmo si s ním podal ruku a přisedl si rovnou k Alysse, která se na něj usmívala od ucha k uchu a zadržovala chuť mu skočit kolem krku. Já zase zadržovala chuť jí zabít. Zvlášť kdyby mu skočila kolem krku. A myslím, že by to vadilo i Wadovi.

„Darrene," usmála se a vstala od stolu, aby se s ním taky přivítala. Wade na ně dva celkem podivně koukal a pak si začal všímat svého talíře.

Darren se na ní ale neusmíval. Byl viditelně naštvaný. „Můžeš mi říct, proč jsi jí řekla, že jsme spolu spali?" vyjel na ní naštvaně.

Alyssu jeho otázka šokovala. „Co? Komu?" divila se a Wade zpozorněl.

„Nehraj si na blbku. O Ay mluvím," objasnil.

„Nic takového jsem neřekla," hájila se.

„Hm, jasně. A proč se mě ptala jestli s tebou chodím a hysterčila, že jí podvádím?" štěkal na ní.

„Přísahám, Darrene, že jsem nic nikomu o tý naší procházce před tím neřekla," přísahala.

„Chci, abys mi dala pokoj a přestala se mi míchat do života. Nelíbíš se mi a nechci tě!" prohlásil naštvaně a odešel od stolu zase pryč.

Wade se spokojeně zakřenil a Alyssa ho u toho načapala. Netajil se tím, že nechtěl, aby spolu byli. Ne před ní. Jenže úsměv mu spadl z tváře, když si Darrena všimla jeho drahá Anomaris a zírala na něj jak na svatý obrázek panenky Marie.

Trochu se bál, že kdyby zjistila, že má Srdce Derionu, a ještě k tomu ta jeho atraktivita, že by se mohl stát jejím objektem touhy spíš ten bloňďatý hňup, na kterého vždycky žárlil. Už byla ve střehu i Alyssa a to ho nenechávalo chladným. Jeho plány teď visely doslova na Anomarisině vlásku.

Tenkrát večer jsme seděly se Sárou na těch schodech. Chvíli předtím, co se mezi námi s Darrenem odehrál ten „milostný akt". Myslím to, jak jsem se přestala ovládat a chovala jsem se jako lehká děva. Ano, mluvím o tom, jak jsem si před něj klekla v té štěrbině pod schody a... Ale nelituju toho, bylo to naprosto parádní. Skoro se mi z toho zastavilo srdce.

No nic, to jsem odbočila. Toho večera před tím, než se to stalo se na Darrena nalepila Anomaris. Zjistila, že je dobrý v lektvarech a využila ho, aby jí pomohl s domácími úkoly. A když se už sama vracela zpátky, narazila na chodbě na Wada. Řekla bych, že jí sledoval. Nemohl dovolit, aby mu Darren všechno pokazil a už vůbec ne proto, že je Darren moc sexy pro jeho oběť.

„Ahoj. Stavíš se pak na chvíli?" zeptal se Wade jako by po ní hrozně toužil a něžně jí políbil na tvář.

„To nevím. Jsem utahaná," odpověděla mu. Wada polila vlna nepříjemného pocitu plného zklamání a strachu.

„Jedeš po mým kámošovi? Zklamu tě, je zadanej, a i kdyby nebyl, nejsi jeho typ," prohlásil takovým tónem s náznakem žárlivosti.

„Žárlíš?" usmála se.

Wade nasadil pokerový výraz, ale nebyl nic moc. „Jen říkám, abys nemarnila čas," opáčil suše a dal si ruce do kapes.

Anomaris se přehoupla z jedný nohy na druhou a dala ruce v bok. „Nemarním. Jen z něj jde nějaká energie, která mi připomíná to, co hledám. Divný co? Už jsem blízko, Wade. To Srdce najdu a on o něm něco ví," řekla a chtěla odejít, ale přitáhl si jí k sobě a veřejně jí na chodbě políbil.

Anomaris ho od sebe ale odstrčila. „Co blbneš? Chceš, aby viděl, že mě máš ty? Klučičí kodex? Na to sázíš?" prskala.

„Jsi moje, Anomaris. Nebo Zana, ale ne jeho!" odpověděl. Znělo to docela zoufale.

„Hm. Takže si tím jeho typem moc jistej nejsi, co? Jinak nevěděla jsem, že máš za nejlepšího kámoše takovýho sexouše, zapomněl ses mi zmínit," rýpla si. Evidentně jí odhadl správně, bude ho provokovat. Darren se k jeho smůle probral příliš brzy.

„Anomaris...“ zašeptal a díval se jí do očí. „Drž se od něj dál. Myslím to vážně!“ vyklouzlo mu.

„Žárlíš, přiznej to a jsem tvoje,“ usmála se, ale to bylo pro Wada těžké přiznat, že žárlí na někoho jako je Payne, i když to byla pravda.

„Fajn. Trochu žárlím. Vždycky jsem žil v jeho stínu a kdykoli se objeví, strhává na sebe veškerou pozornost a já si za tu dobu, co byl v kómatu odvyknul. Nechci, aby mi zase vzal, co je moje. Vždycky se přátelil s holkama, o který jsem měl zájem. Vždycky mi přebíral holky, aniž by s nima něco měl. Už mě to prostě sere,“ objasnil a ona na něj vyjeveně zírala.

Potom jen přikývla a usmála se. „Neboj, jde mi jen o krystal,“ odpověděla a odešla. Jenže to ho taky znepokojovalo. A zvlášť, když věděl, co je ten krystal zač.

Další den ráno se hned po snídani vydali závodníci na závody. Wade už si zvykl, že Anomaris fandila jemu, ale teď si byl jistý, že bude fandit Darrenovi a že se mu mstí, za to, co jí navrhnul. Tedy za to, že by jí nechal tak dlouho čekat.

„Jsem tady, lásko!!!“ ječela a mávala mu. Darrenovi. Darren ani nevěděl, že tam je a Wade se naštval. Už zase je to tady. Darren je mezi živými necelých pár hodin a už mu zase kazí život.

A co se týče Anomaris, byla to jen otázka času, kdy se poprvé pohádají. Milenci. „Jsi nejlepší, Darrene!!!“ křičela Anomaris jako pominutá hned, jak vjel do první zatáčky.

„Volejme jména těch, kterým fandíme! Pojďte je povzbudit,“ řekl komentátor a celá tribuna volala Darrenovo jméno. Sem tam bylo slyšet i jméno někoho jiného, ale Darren měl obrovskou převahu fanoušků. Dral se dopředu tak, jak to měl s Kinnarou ve zvyku. Poháněný touhou po vítězství a po odměně, před sebe nikoho jiného nepouštěl.

Earthan byl jako vždycky těsně za ním a Wade byl rád, když se dostal na páté místo. „Když jsi tu nebyl, Payne, všechno bylo tak perfektní,“ povídal si pro sebe, protože věděl, že ho nikdo nemůže slyšet. „Já tě tak nesnáším!!!“ vztekal se zírajíc na něj, jak je zase první.

Sára měla taky oči jen pro Darrena. Když se blížil k cíli, stoupla si vedle mě na lavičku a křičela jeho jméno tak hlasitě, že si toho Wade všimnul. Bylo to pro něj jako by do něj udeřil blesk. Až takovou to mělo sílu.

„Dámy a pánové, dneska to vypadá, že opět vyhraje náš několikanásobný šampión. Podle mě má ten kluk silnou motivaci. Na to, že se teprve nedávno probral z kómatu a tohle je jeho první závod tohohle školního roku,“ řekl se úsměvem komentátor a ukazoval prstem na mě.

„Kdo je nejlepší derion? Závodník s velkým Zet, vyhraje zase závod hned. Dé A eR eR E eN je číslo jedna. Vždycky nás tím překvapí, i když víme, že cílovou páskou jako první proletí...“ ječely roztleskávačky a třásly těmi svými barevnými třásněmi. Nicméně měly pravdu.

A když Darren zase projel cílovou páskou jako první, Wade nasraně seskočil z Qyldryira a pozoroval Anomaris, Alyssu, Aris, Sáru a všechny včetně mě, jak jsme se

na něj vrhly. Byl to pohled plný závisti, vzteku, žárlivosti a samých negativních emocí. Darren ho dokonale vyšachoval. Zase.

Wade se zašil k sobě do pokoje, napil se všeho možného, aby se zklidnil a na balkóně kouřil jívu. Neměl sílu s nikým mluvit. Byl naštvaný a zoufalý a měl chuť jít za Sárou a na všechno se vykašlat. Říct jí, že je do ní blázen a prostě se chovat normálně. Mít to, co doopravdy chce bez ohledu na následky a na nějaké plány.

Byl si skoro jistý tím, že k němu Sára cítí totéž a že mu v tom nemůže nikdo ani Payne konkurovat, ale nemohl to takhle podělat. Ne když byl v půlce, a ne kvůli Paynovi. Chtělo to zase trochu sebeovládání, protože v tom byl skoro mistr.

Když už tam takhle trčel celý den až do večera, stavila se za ním Anomaris. Zaklepala na dveře a hned strčila dovnitř hlavu. „Můžu?" zeptala se a pomalu otevírala dveře dokořán.

On se na ní jen mlčky podíval. „Promiň. Jen jsem tě provokovala. Je celkem rozkošný, když žárlíš. Já ho nechci, Wade, vážně. Vím, jak ti je. I já měla takovou kamarádku. Ale takhle je to snazší. Mám důvod, proč za ním dolejzám a nikdo to nezpochybňuje," objasnila.

„Hm, takže mu zvedáš sebevědomí na můj účet," odpověděl mrzutě a zase od ní odvrátil pohled.

Anomaris k němu udělala krok a dožadovala se jeho pozornosti. „Odpustíš mi to?" zeptala se.

Wade se tvářil nakrknutě. „Nemám co. My dva spolu přece nechodíme. Dělej si co chceš," řekl lhostejně a chystal se si zapálit další cigaretu, ale vyndala mu jí z pusy.

„Dej mi radši pusu," zašeptala a políbila ho. Nejspíš vážně potřeboval, aby ho někdo utěšoval jako dítě.

A hned, co se od ní odlepil, jí chytl za zápěstí a shodil jí zády do své měkké postele. Ta na něj jen vyjeveně civěla. „Odpustím ti to jenom když mi řekneš, že si mě vezmeš," prohlásil a ona ztuhla.

„Už jsem řekla, Wade. Nebudu na tebe čekat pět let," odpověděla striktně.

„Co tři?" zkrátil to a tvářil se naprosto seriózně. Ona na něj překvapeně zírala.

„Tři?" divila se.

„Jo, tři," zopakoval. Taková nabídka se přece neodmítá. Derion jako on se vším všudy jen za tři roky čekání. Oproti tomu, co jí čeká a nečeká s rionem Zanem.

„Ani tři, Wade. Ani dva. Ani jeden. Hned," řekla striktně a on se pousmál.

„Fajn. Pojď hned, zkusíme štěstí, ty se rozvedeš se Zanem a hned na to si mě vezmeš. Když to ale nevyjde, počkáš na mě tři roky," navrhnul a ona ztuhla.

„J-jak to j-jako myslíš, že z-zkusíme štěstí?" zakoktala.

„Tak jak to říkám. Nebudeme se chránit. Vůbec," objasnil a díval se jí do očí. Myslím, že byl zoufalý. Měl nahnáno, že by ho Anomaris vážně mohla opustit.

A ona se začala smát. „Co to říkáš?" zeptala se.

Wade zvážněl ještě víc. „Já tě chci, Anomaris. Aspoň vidíš, že to myslím vážně. Větší šanci ti dát už nemůžu. A naposledy se před tebou ponižuju a škemrám," dodal a čekal, co mu na to řekne.

K jeho smůle byla jeho vysněná celkem chytrá. „Hned teď? Bez ochrany? Jako, že..." zašeptala.

„Jo, jakože jo," odpověděl a ona se zamračila.

„Takhle to asi úplně nechci. Šance, že se to povede je minimální a pak bych se musela rozvést a čekat tři roky, a co když mě pak už nebudeš chtít?" přemýšlela nahlas.

Wade zavrtěl hlavou. „Nesmysl, budu tě chtít a udělám to. Přísahám. Udělám ti dítě. Budeme rodina. Sám nic víc nechci, jen je teď brzo, chápeš? Pro mě je brzo. Já si tě vybral, Anomaris. Chci jenom tebe na tyhle věci, rozumíš?" pokračoval v přemlouvání a ona vypadala, že nad tím vážně uvažuje. Kdybych ho slyšela takhle škemrat, nejspíš bych se tomu pěkně divila.

„Tak co? Chceš to dítě, nebo?" zeptal se, ale ona byla jak smyslů zbavená a úplně zkamenělá.

„Když to uděláš, musím se hned rozvést a vzít si tě dřív, než budu vědět, že to vyšlo, že jo?" ujišťovala se, jestli správně rozumí jeho podmínce a on přikývl. „Wade, já tě sice miluju a chci tě. Ale se vším všudy a hned anebo vůbec. Protože já Zana taky miluju a takhle mu ublížit nechci. Slíbila jsem mu, že zkusíme nejdřív vyčerpat všechny možnosti," vysvětlila a on na ní zoufale koukal.

On sám věděl, že stejně všechny vyčerpali, ale nehodlal jí to říkat, protože věděl, že by se to všechno obrátilo proti němu a on by jí ztratil. „Chápu. Vždycky když se rozhodnu udělat něco proti svým zásadám a začnu být moc hodnej, vždycky se to obrátí proti mně. Už takovej nebudu. Nechápu, že jsem to zase udělal," vztekal se.

„O čem to mluvíš?" divila se.

„Přizpůsobuju se, aniž bych chtěl. Srát na to! Ty chceš prostě sice dítě, ale chceš ho s ním. Já bych byl stejně až ze zoufalství, co? A to jsem kurva derion a budoucí král Derionu. Sakra!!!" křičel.

Anomaris na něj vyjeveně zírala, protože hysterického Wada ještě neviděla. „A co je on? Neplodnej rion. K smíchu. Dělala sis ze mě jenom srandu, byla jsi se mnou jenom kvůli sexu, protože jsem se ti líbil. Nikdy jsi neplánovala nic víc," pokračoval ukřivděně. Nejspíš už mu ujely nervy.

„To není pravda, Wade. Mám strach jen z času. Pět let je dlouhá doba. A Zane není neplodnej," zmínila.

„Říkal jsem tři," zopakoval. „Pojistila by sis mě. Vzala by sis mě. Navíc teď bych to fakt zkusil. Existuje šance, že by se to povedlo, i když malá. Ale ty nechceš. To jenom dokazuje to, že mám pravdu. Protože jinak by ses kurva nehnala do něčeho, co je naprosto bez šance.

Bojíš se se s ním rozvést, tak to je. Klidně bych mu to nějak šetrně vysvětlil. Je rion a já jsem derion, pochopil by to. Ale ty nechceš. Už toho mám dost. Nebudu se chovat jako puberťák a ponižovat se. Nechceš? Fajn. Ale nechoď za mnou až to s tím rionem nevyjde.

Najdu si jinou královnu," dodal a nechal jí tam. Taky za sebou nezapomněl prásknout dveřmi.

Že by jí měl vážně rád? Rozhodně ho to vzalo víc, než by i sám čekal. A rozhodně nečekal, že dostane takovou nálož od všech, které měl rád za jediný den. Nenáviděl Zana, nenáviděl Darrena a oba je chtěl zabít. Bohužel ani jednoho zabít nemohl. Darrena potřeboval kvůli mně a jeho plánu a co se týkalo Zana, to by Anomaris neudělal, aby jí zabil manžela. Zas takový hajzl nebyl. Navíc v tom nebyla nenávist jako spíš zoufalství a závist.

Anomaris ze sebe udělala kočku a utíkala po chodbě daleko od Wada. Nechtěla, aby jí ubrečenou někdo viděl. Mrzelo jí to. Štvalo jí, že má Zana tolik ráda, že prostě nemůže udělat něco sobeckého, aby byla šťastná. Wadova nabídka pro ní byla víc než lákavá, ale nemohla to přece takhle udělat.

„Už jsem si vzpomněl," řekl Darren, který se zjevil u schodů poblíž. Anomaris se posadila za rohem a poslouchala svýma kočičíma ušima, o čem si povídáme. „Ta kočka. Je to Anomaris," řekl.

„Jasně, že mě to nenapadlo dřív. Bylo jasné, že po něčem jde," řekla jsem a Sára se rozhlížela kolem. Během chvíle přiběhla Anomaris ve své chlupaté podobě k nám. Darren se na ní nepřátelsky díval. Ale jí to nezastavilo.

Otírala se mu o nohu a předla. Darren dělal, jako že nic neví, a když se k ní nahnul, aby jí pohladil, Anomaris si všimla, jak se mu na krku houpe a leskne červený krystal. Potom jako by viděla myš, hned utekla pryč.

Následujícího rána si ta mrcha všimla, že mám na krku ten krystal a začala za mnou dolézat. Když jsme seděly se Sárou v knihovně, hned za námi přišla. Bylo to fakt trochu zvláštní, nejspíš by to mohla udělat i míň nápadně.

„Ahoj, promiň že jsem se tak chovala. Měla jsem o Darrena zájem, ale teď vidím, že má oči jen pro tebe," řekla a usmívala se na mě viditelně falešným úsměvem. Přikývla jsem.

„Dobře, v pohodě," řekla jsem mile, ale i tak jsem jí to neodpustila.

„Jé, to je hezký…" zmínila a sáhla na Srdce Derionu, které mi viselo na krku. „Kde jsi to koupila?" zeptala se.

„Dík, dostala jsem ho od Darrena jako předčasný dárek k Vánocům," vymyslela jsem si a položila jsem jí ho na dlaň.

Anomaris byla v šoku, že ho má na dlani. Dokonce se tomu i divila. Bylo vidět, že je zmatená. Buď si myslela, že neznám jeho pravou hodnotu, nebo jí došlo, že je to pouze kopie.

Sára pak vytáhla svou kopii a ukázala jí. „Já taky dostala jeden," objasnila. Wade Shadowwalker se na ní díval od protějšího stolu, a když viděl, co Anomaris drží v ruce, ztuhnul. Zaklapl knihu a odešel ze studovny.

Anomaris si ho všimla, a tak krystal vrátila Sáře zpátky, zvedla se a běžela za ním. „Mějte se," zamávala nám a zmizela nám konečně z očí. Mysleli jsme si tenkrát, že nám

na to skočila, ale zřejmě spíš skočila na špek Wadovi, který jí od toho šperku musel tenkrát skutečně odradit, protože se rozhodl riskovat.

„Počkej," volala na něj, když ho dohnala na chodbě a on se otočil.

„Copak? Našla jsi cos hledala? Máš jich dokonce mraky, můžeš si vybrat," odpověděl suše a chtěl odejít, ale zastavila ho tím, že ho chytla za ruku. Celkem dlouho se mu dívala do očí, než promluvila.

„Ty víš kterej je ten pravej, že jo?" zeptala se a on se pousmál.

„Kdo hledá ten najde," opáčil, vysmeknul se jí a šel pryč.

„Počkej. Prosím. Řekni mi to," škemrala. Wade si dal ruce do kapes a tak uvolněně se postavil.

„A proč bych to dělal? Nemám zájem ti dál pomáhat ve věcech, co se mě netýkaj. Zvlášť když jsi mě tak hnusně odkopla, a taky když s tebou chci mít rodinu sám a tohle je věc, díky který tě ztratím," dodal suše a díval se jí do očí.

„Dej mi ještě jednu šanci. Vyzkouším to, a když to nevyjde, vezmu si tě. Slibuju," prohlásila a on vyprsknul smíchy.

„Tak zoufalej zas nejsem. Buď jsem pro tebe první volba, nebo si to zjisti sama, Anomaris. A myslím, že ta nabídka už dávno vyprchala," zašeptal jí do ucha až se jí jemně dotkl rty ušního lalůčku a mířil si to pryč od ní.

„Ty nejsi zoufalej, ale já jo. Prosím, Wade," pokračovala a zase mu nějak zabránila v odchodu. Pak si klekla před ním na kolena a plazila se k němu.

To Wada překvapilo. Úplně vytřeštil oči. „Vstávej!" poručil jí a nervózně se rozhlížel kolem, jestli je někdo neuvidí.

„Ne. Dokud mi neodpustíš," opáčila.

„To tu budeš dlouho, protože ti to jen tak neodpustím. Navíc vstaň! Nechci, aby si někdo myslel, že tě terorizuju nebo co," řekl, ale neposlechla ho. Zírala mu pořád prosebně do očí.

„Takhle máš dovolený přede mnou klečet jenom když máš něco v puse. Jinak ne," zmínil a jemně jí prstem pohladil rty, na které se mlsně díval. „Plus nechci, aby sis odřela ty svoje nádherný nohy. Vstávej, Ris," řekl a podal jí ruku.

Ona ho poslechla a nechala ho, aby jí pomohl vstát. Potom na ní nějakou chvíli zíral a přemýšlel. „Ten krystal teď jen tak nedostaneš. Všechno to jsou kopie. Originál ti seženu, přísahám. Jen mi slib, že se do toho nebudeš nějakou dobu míchat a odpustím ti to celý," řekl klidně a ona na něj vytřeštila oči.

„Já to nechápu. Proč bys to dělal? Ty s tím máš něco společnýho?" vyzvídala a on se na ní jen mlčky podíval.

„Souhlasíš, nebo ne? Protože jestli ne, tak ti garantuju, že ho v životě nedostaneš. Jenom já vímm jak ho získat a vytěžit z něj co nejvíc. Taky ho chci, ale nepotřebuju ho vlastnit. Ne dlouho. Jak říkám, klidně ti ho potom dám, ale vydrž a nemíchej se do toho, ano?" dodal.

„Kdy Wade?" zeptala se.

„Brzy," odpověděl stručně.

„Co znamená brzy? A určitě mi nelžeš?" vyzvídala.

„To bych si nedovolil. A jak to dlouho bude trvat přesně nevím. Taky to záleží na okolnostech. Odhaduju to ale na pár měsíců. Ale může se to kdykoli zkomplikovat. Může to trvat i dva roky. Jsi si jistá, že si to nechceš radši rovnou celý rozmyslet?" zeptal se a ona ztěžka polkla.

„Dva roky? Wade, prosím. Můžeme chvíli přestat hrát nějaký hry? Prosím," škemrala, ale zavrtěl hlavou.

„Je mi líto, ale nemůžeme. Protože já nechci, abys s ním měla dítě, chápeš? Chci z tebe udělat mojí královnu. Ale jestli ses rozhodla jinak, respektuju to. Nicméně budeš muset teda počkat. A jestli ne, tvoje cesta k tomu krystalu bude o dost horší. Sám se o to postarám," dodal s malým úsměvem ve tváři.

„Ty mě vydíráš?" zeptala se šokovaně.

„Říkej si tomu jak chceš, Anomaris. Normálně ale tak štědrej nejsem, to dělám jen protože tě mám rád," zmínil a pozoroval jí, jak přemítá v hlavě, jestli by se jí rovnou nevyplatil Wadův původní návrh.

„A protože mě chceš," dodala a on se pousmál.

„Tak samozřejmě," usmál se.

„Fajn. Počkám. Ale slib mi, že to nebudeš zbytečně prodlužovat. Buď fér," řekla a on přikývl.

„Slibuju," zašeptal a odešel. Nechal jí tam stát samotnou jak kůl v plotě. Tak teď už víme, že jí to slíbil, ale nedodržel to. Srdce mu vzala Sára. Zana zabil Darren. Potřeboval mě donutit, abych Srdce do sebe pohltila, a to se mu nakonec podařilo.

Wade jí ale nevěřil. Věděl téměř jistě, že Anomaris na nic tak dlouho čekat nebude. Taky byla k tomu krystalu nebezpečně blízko, aniž by si to uvědomovala, a to se mu ani trochu nezamlouvalo. A tak se rozhodl za běhu a rovnou si to mířil do velkého sálu. Vzal na sebe podobu ředitelky Magnoliové jako to občas dělal a svolal všechny studenty.

Všichni nic netušící přiběhli do sálu a něco si šuškali. Někteří se báli, že hoří, někteří si mysleli, že jde zase o útok draků a jiní čekali vánoční projev. Mělo mi to dojít v tu chvíli, protože Wade tam nebyl s námi. Jenže jsem se soustředila na Anomaris a ne na Wada.

A Anomaris jeho absenci zaznamenala, nicméně by jí nic takového nikdy nenapadlo. Jako, že je Wade ředitelka, protože ho viděla teď jít opačným směrem. To byla tenkrát vážně moc absurdní myšlenka. Anomaris si myslela, že se Wade jen ulejvá, protože to dělal běžně, a tak se tomu dál nevěnovala, a když zaslechla ředitelku mluvit o útoku na hrad, ztuhla.

„Drazí studenti, jistě si pamatujete ten velký nedávný útok na hrad. Byli k němu využiti draci. Někteří už jistě víte, že ten čaroděj, který spáchal tento ohavný čin, při němž málem zahynuli někteří studenti a velká spousta z vás byla raněná, a dokonce mezi raněnými byl i pan Payne, který se probudil teprve včera z kómatu... zkrátka ten čaroděj se pokusil něco vzácného odcizit. Něco, na co neměl žádné právo.

A protože jsem jedním z profesorů, který má tento předmět chránit, rozhodla jsem se učinit takové opatření, které by mohlo toho čaroděje zmást," řekla ředitelka Magnoliová a podívala se na Anomaris, která vypadala, že za chvíli omdlí. Stejně tak jako Darren a já.

„Jedná se o krystal. Možná ani není tak mocný jak o něm legendy praví. Třeba je to jenom obyčejná a bezcenná cetka, ale vzhledem k tomu, že to nikdo ve skutečnosti neví, tak to nebudeme riskovat. Ten pravý krystal mám já," zalhal a vyndal ho z kapsy a ukázal všem.

Já vytřeštila oči a Anomaris taky. Ten pravý jsem měla já, nechápala jsem o co jde. Ale Darren vypadal, že to ví. Že by o tom s Magnoliovou už mluvil? To by ale znamenalo, že to byl celou dobu Wade a že měl v ruce kopii a že o tom věděl. Že by se snažil Anomaris vážně zblbnout?

„Od teď se krystal stává povinnou součástí vaší školní uniformy. S rozdílem, že jste povinni nosit ho i přes noc a nesundávat ho z krku do odvolání. Za porušení tohoto pravidla je jisté vyloučení z deRionského institutu a bez možnosti dostudovat. To jen, abyste to nebrali na lehkou váhu.

Pokud vám bude přívěsek odcizen, nebo se s ním bude cokoli dít, přijďte to okamžitě nahlásit. Pokud přívěsek ztratíte či budete testovat jeho pravost, vyloučím vás," dodal a všichni jsme byli naprosto šokovaní.

Potom ho vyhodil do vzduchu a zašeptal kopírovací kouzlo. „*Vici duplicati,*" řekl a najednou se ten jeho přívěsek ztratil mezi ohromnou spoustou dalších kopií, které doslova pršely na zem. Pod nohami studentů se utvořila kopa identických přívěsků bez možnosti je rozeznat. Byl způsob, jak je rozeznat, ale znal ho jen Darren a Wade.

I kdyby měl ten pravý. Čistě teoreticky, přece by ho nedal jen tak studentům s ostatními, ne? To by bylo riskantní. Snad něčemu takovému uvěří i Anomaris. Teď je mi jasné, že to všechno dělal jen, aby se jí zbavil. Potřeboval mě, abych Srdce do sebe pohltila a Anomaris mu tenkrát mohla všechno zkazit. Měl hodně práce, když se nad tím zamyslím.

Potom hrábl do hromádky krystalů a házel je studentům jako by házel drobky holubům. „Každý si vezměte jeden a dejte kolem krku," dodal a všichni ho poslechli. Někteří se prali o kus, který si mysleli, že je ten pravý a jiní byli naprosto bez zájmu.

Anomaris se pro jeden taky natáhla a dala si ho na krk. Dívala se na mě a na Darrena. Nezapomněla na to, co viděla ráno a jak držela jiný krystal v ruce. Nicméně věřila ředitelce, že ho má u sebe ona a že je teď někde mezi studenty ten opravdový. Jenže byla v koncích. Přesně, jak Wade a Darren plánovali. Každý ze svých důvodů, očividně.

Když to skončilo, Anomaris šla hledat Wada do věže. On s tím počítal, a tak se tam okamžitě přenesl. Kus cigarety odlomil, aby to vypadalo, že už tam nějakou dobu je a zapálil si ten zbytek, co z cigarety zbyl. Akorát když dorazila, zastrčil do kapsy ten kus odlomené cigarety a podíval se na ní.

„Kde jsi byl? Bylo to důležitý," prohlásila.

„Tady jsem byl. O co šlo?“ zeptal se a vyfoukl kouř z pusy.

„O Srdce Derionu. Nikdy ho nenajdeme. Ani ty. Ten originál se zamíchal mezi kopie. Bůh ví kdo má ten pravej. Vzala jsem ti jeden, abys neměl průšvih. Musíš ho nosit,“ řekla a podala mu krystal do ruky. Pak si vedle něj sedla.

„Díky,“ pousmál se a vzal si ho od ní. Měl radost, že se takhle vlastně oprostil od slibu jí ho dát, když ho získá. Protože šance, že by ho kdy získal se zmenšila na zrnko prachu. Alespoň v jejích očích.

„Možná je to znamení, že bys to měla vzdát,“ prohlásil a podíval se na ní, jak se tváří naprosto zničeně.

„Dokud ten přívěsek existuje, tak to nevzdám,“ řekla a on na to nic neříkal, jen jí objal a přivinul si jí k sobě. Mrzelo ho, že trpí. Rozhodně z toho neměl radost, ale vážně jí moc chtěl mít na svojí straně. Nebo alespoň tam, kde jí potřeboval mít. A vážně o ní měl zájem. Byla to jediná čistokrevná derionka s modrou krví, kterou měl rád, to je něco, co nemá konkurenci.

Ona si mu položila hlavu na rameno a ani jeden nic neříkal. „Mám tě rád, Ris,“ zašeptal a dal jí pusu do vlasů. Myslel to upřímně. Nebylo to sice tak silné jako to, co cítil k Sáře a ani takové, co cítil ke Kim, a ani to nebylo, jako to měl s Alyssou, ale Anomaris pro něj byla stejně jako Sára nejdůležitější ženou na světě. V jiném smyslu než Sára, ale byla. To, co říkal o královně a o tom, že by si jí chtěl vzít byla pravda. Každé slovo.

Já vím, že se říká, že chceš pro člověka, kterého máš rád to nejlepší, ale co to vlastně je? Záleží na úhlu pohledu. Každý to vidí jinak. Wade měl za to, že Zane pro Anomaris rozhodně není to nejlepší a taky si byl sakra jistý, že on sám není to nejlepší pro Sáru. A proto se tak zachoval. Věřil, že to, co dělá je pro dobro jich obou. A nemýlil se.

„Jestli sis vybrala Zana, měli by jsme to nejspíš ukončit,“ zašeptal do ticha a ona se ani nehnula. Z tváře jí stekla velká slza. Pak se beze slova zvedla a chystala se odejít, ale ještě před tím se mu podívala do očí.

Wade k ní zvedl hlavu a díval se do těch jejích. „Myslela jsem, že už je konec,“ zakuňkala, ale zavrtěl hlavou.

„Nikdy není konec, dokud se na tom dva neshodnou. Nebo si to alespoň neřeknou. Při rozvodu dá navrhovatel podepsat papír tomu druhýmu, a dokud ho nepodepíše, žádný rozvod není,“ objasnil.

„Máš pravdu, ale my jsme spolu nechodili. Sám jsi to řekl,“ dodala a on se pousmál.

„Možná, ale tak trochu jsem to tak bral. Zvlášť když jsem tě žádal o ruku, Ris,“ připomněl.

„Já nemůžu, Wade,“ zašeptala zoufale a nešťastně se na něj po dívala. On se pousmál.

„Já vím. Proto se s tebou rozcházím. Tak už běž. Já budu dobrej,“ řekl, ale ona mu to nechtěla věřit. „Jestli se bojíš, že mu něco řeknu tak se neboj. Ode mě se to nedozví,“ dodal a pořád se jí smutně díval do očí.

Ona si klekla na schod mezi jeho nohy a objala ho. „Děláš nám to ještě horší, Ris," komentoval její počínání, ale ona se od něj nedokázala odlepit.

Wade k ní sklonil hlavu a za bradu jí prstem pozvedl hlavu. Díval se jí do očí a políbil jí na rozloučenou. „Tak už běž, jinak za sebe neručím," zašeptal potom, ale neměla se k tomu. Místo toho si ho k sobě přitáhla a začala ho líbat. Wade jí pomohl zvednout ze země a posadil si jí k sobě na klín a pak pokračovali ještě vášnivěji a vzájemně si pomáhali s oblečením...

Následující týden byl takový nijaký, ale zároveň i hektický. Wade se zase vydával za ředitelku a donutil Darrena, aby mě přemluvil do sebe pohltit Srdce Derionu. Což pro něj nebylo tak složité.

Byl štědrý den a my všichni už byli na cestě domů. Kromě Sáry a jejího milovaného Wada Shadowwalkera. Jeho sestra Estrella byla u kamarádky a Sářina rodina byla tak rozhádaná, že chtěla raději zůstat ve škole.

Wade seděl v ředitelně stále přestrojený za Magnoliovou a propouštěl studenty domů. Rionům musel přiřazovat jednorázové portálové pečetě a tak dále. Měl spoustu práce.

V tom na dveře klepala Anomaris. „Dobrý den, paní ředitelko. Chtěla jsem vám jenom popřát hezký Vánoce," usmála se.

„Vám taky přeju hezký Vánoce, slečno Mortenzová," řekla a úsměv jí opětovala, ale Anomaris přišel ten pohled povědomý. Takhle se na ní totiž vždycky díval Wade.

Jen se rozpačitě zaculila. „Neviděla jste Wada Shadowwalkera? Chtěla bych se s ním rozloučit, ale nemůžu ho nikde najít," zeptala se mezi dveřmi.

„Zkoušela jste stáj?" zeptala se a ona zavrtěla hlavou.

„Tu ne. Děkuju," zamávala jí a odešla se podívat do stájí. Wade chvilku čekal, a když to bylo bezpečné, přenesl se do stáje a shodil ze sebe zjev Magnoliové.

Qyldryir ho nečekal, a tak se trochu vylekal, když se vedle něj z ničeho nic objevil. „Grrrrr," zavrčel na něj.

„Promiň, kámo," řekl a v tom akorát vešla dovnitř Anomaris.

„Tady jsi," pousmála se a zavřela za sebou dveře na závoru.

„Tady jsem," zašeptal a políbil jí na přivítanou.

Ona si povzdychla. „Celý týden ses mi vyhýbal. Jsi naštvanej za to, že jsme spolu spali?" zeptala se, ale zavrtěl hlavou.

„Proč bych byl naštvanej?" divil se její otázce.

Ona pokrčila rameny a udělala k němu pár kroků. „Nevím. Třeba jsi už nechtěl," zmínila.

„Kdybych nechtěl, tak bych to nedělal," usmál se a pohladil jí po tváři. Chvilku bylo ticho. Wade se jí chtěl na něco zeptat, ale přemýšlel, jestli jo, nebo ne.

„Večer hraju v klubu. Máme s klukama Vánoční koncert. Přijdeš se podívat?" zeptal se a ona přikývla.

„Půjdu, ale nezdržím se, musím za Zanem," odpověděla.

„Hm," ozval se žárlivě.

„Promiň, Wade," omluvila se znova a on protočil panenky.

„Už s tím přestaň. Chápu to, jasný? Prostě sis vybrala jeho. Víš co se říká? Kdo si počká, ten se dočká. A já si počkám," usmál se a políbil jí na čelo.

„No jen aby ses dočkal," rýpla si.

„Au," zakřenil se, ale nebral si to osobně. „Toho se neboj. Já se dočkám," dodal a vyvedl Qyldryira ven.

„Jdeš se proletět?" zeptala se a následovala ho.

Wade poslal wergona se proběhnout a podíval se na ní. „Mám dneska čas, jestli chceš můžeme si užít posledních pár hodin spolu, než se vrátíš za tím svým," navrhnul a ona se zamyslela. Tvářila se u toho smutně a vypadalo to spíš, že řekne ne. Ale pak se na něj pousmála a přikývla.

„Chceš se proletět?" zeptal se, když viděl, že Qyldryir běží zase zpátky.

„Tak jo," zašeptala. Wade jí chytl v pase a vysadil jí Qyldryirovi přímo mezi křídla. „Wow, je to divný," culila se.

Wade se vyškrábal nahoru a chytl Anomaris kolem pasu. „Divný?" křenil se a ona přikývla a pak se políbili. Přisáli se na sebe jako dva slimáci.

Akorát šla Sára pro Enessu a viděla Wada s Anomaris, jak se oslintávají. Polkla tu hořkou chuť bolesti a žárlivosti a pokračovala ve své cestě ke stáji číslo 8. *Ona to věděla! Věděla, že ti dva spolu něco měli a nic mi neřekla. Proč?*

Qyldryir nadšeně zavrkal, když si všiml Sáry a prozradil tak Wadovi, že tam je. Začal sebou šít a kdyby ho Wade nezarazil, běžel by za ní jako pejsek. Na chvíli se jejich oči střetly, ale protože tam byla i Anomaris, která na Sáru házela vražedný pohled, jejich kontakt se brzy přerušil.

„Tak jedeme," pousmál se Wade jako by se nic nedělo, zatahal wergona za uzdu a vznesli se do oblak. Sára na ně zírala zdola a smutně si povzdechla.

„Tak to vidíš, Enesso. Stačí být sexy a všichni jsou z ní hned paf. Se divím, že na ní Ay nežárlí. Vždyť Darren na ní taky mlsně koukal a ona ho sváděla. Ale Wade? Proč zrovna on?" vztekala se.

„Ahoj," pozdravil jí Wade Whisper, který tam na ní čekal.

„Ježiš, já se tě lekla," řekla a doufala, že jí neslyšel. Podle mě slyšel, jen to nijak nekomentoval. Koukal se na ní empaticky a jinak než předtím.

„Jsem na Vánoce zase tady. Nechceš něco podniknout? Koupil bych ti dáreček," usmál se a snažil se jí rozveselit. Sára přikývla a pak spolu odešli něco podniknout.

Wade s Anomaris se proletěli nad lesy a pak se společně vydali do klubu, kde měl večer Wade ten Vánoční koncert. A zatímco se dobře bavili nad skleničkami barevných koktejlů, poslouchání ostatních kapel a vroucným muchlováním u stolu, Sára seděla sama na posteli a poslouchala smutné zamilované písničky. Poslouchala je pořád dokola, a taky si je zpívala a plakala. Myslela při tom na Wada Shadowwalkera a na jejich lásku, o které si myslela, že je jednostranná.

Wade Whisper na tom byl podobně. Miloval Sáru, ale ona milovala někoho jiného. A pak tady byl Zane. Tak trochu porušil jednu ze svých zásad a rozhodl se svojí ženu sledovat.

Stál v ústraní, za rohem, kde na něj nebylo vidět a pozoroval, jak se jeho žena vášnivě líbá s cizím mužem. „Wade..." zašeptala Anomaris po tom dlouhém líbání.

„Hm?" usmál se a díval se na ní zamilovaně.

„Musím už jít. Už tak je hrozně pozdě. Nevím, co řeknu Zanovi," řekla a odtáhla se od něj.

„Nemusíš mu nic vysvětlovat, je to jen rion. Klidně mu to vysvětlím sám. Zůstaň se mnou, Ris. No tak, prosím. Užijeme si spolu Vánoce o samotě," škemral a jemně jí ožužlával ucho.

Ona se zamračila. „Já nemůžu," odpověděla sklesle.

„Prosím, Ris. Běžně takhle neškemrám. Buď se mnou," naléhal a dělal na ní štěněčí oči. Vážně tomu nešlo odolat, ale ona byla tvrdá.

„Nejde to, Wade. Uvidíme se po Vánocích. Když se nic neposere, stavila bych se za tebou a udělali by jsme si malou rozlučku," řekla a on na ní zoufale koukal.

„Rozlučku?" divil se a ona se na něj jen mlčky podívala.

„Jo, odejdu jak jsem slíbila," objasnila. Wade si povzdychnul. Takhle to nechtěl. Takhle to neplánoval.

„Nemusíš přece odcházet ze školy," zmínil.

„Musím," odpověděla.

„Aha. Takže sis vybrala jeho? Definitivně?" zeptal se a ona přikývla.

„Promiň," zašeptala a dívala se do země. Wade se pousmál, ale do smíchu mu nebylo.

„Využilas mě. Donutilas mě si myslet, že mám u tebe nějakou šanci," řekl naštvaně a kopnul do sebe zbytek whisky, co měl na stole.

Anomaris na něj smutně koukala a přikývla. „Jo, promiň. Ale ty taky nejsi svatoušek," dodala a zvedla se z lavice.

Wade jí chytl za zápěstí a civěl jí do očí. „Poslední slovo?" zašeptal a ona přikývla.

„Poslední slovo. Sbohem, Wade," řekla, popadla kabelku a odešla.

Wade na ní jen zoufale zíral od stolu, dokud nezašla. Skoro bych řekla, že zadržoval slzy. Tolikrát ho snad žádná ještě neodmítla.

„Kam šla ta tvoje šťabajzna?" zeptal se Loner a i s ostatními si k němu přisedl.

„Nikdy nebyla moje," odpověděl suše a dál se k tomu nevyjadřoval. Dokon e se tvářil, že je všechno ok. Dokud nepřišla obsluha.

„Dáte si ještě něco k pití, pánové?" zeptal se muž a byl připravený zapsat si to do notesu.

„Dvojitou vodku," odpověděl Wade suverénně.

Anomaris pospíchala domů. Bylo kolem osmé a byl štědrý večer. Rozhodně blbá doba na to se scházet se svým milencem bez případného podezření. Nicméně si myslela, že to uhraje. Zane jí přece věří a o Wadovi nic neví.

„Kdes byla? Je půl 8," zeptal se stojíc mezi dveřmi, zatímco ona si sundávala boty a kabát.

„Chtěla jsem se projít. Je takovej hezky vánoční vzduch," odpověděla klidně.

„Sama?" divil se.

„Jsem derionka, nemusíš se o mě bát," řekla, obešla ho a mířila si to rovnou do kuchyně.

„Na to jsem se neptal," zašeptal. „Ani pusu mi nedáš?" rýpnul si a ona se zastavila a jednu letmou mu vlepila na tvář. Takovou tu aby se neřeklo. Zřejmě byl naštvaný, že těmi rty před chvílí líbala i Wada Shadowwalkera.

„Téda, tady to voní. Už jsi připravil i žábu," komentovala výzdobu, zatímco procházela kuchyní.

„No jistě, Anomaris. Vždyť jsi tu měla být už v šest," připomněl.

„Tak se nezlob. Vždyť už jsem doma," řekla a sedla si ke stolu. Zane jí ač nerad bez řečí obsloužil.

„Mám pro tebe jen jeden dárek," zmínil suše, když jí naléval polévku.

„Nevadí. Já toho taky moc nemám," dodala. A když si k ní sedl, mlčky se na ní díval. Anomaris to zatím přehlédla. „Dobrou chuť," usmála se. Ale on na ní koukal pořád, a toho už si tedy všimla.

„Dobrou chuť," řekl.

„Co je?" okřikla ho za to zírání.

„Co ten kluk z tý kapely? Neměl náhodou dneska zas nějakej koncert?" vyzvídal nenápadně. Ale zase tak nenápadné to nebylo. Anomaris pochopila, že je to žárlivá scéna a že se nejspíš teď budou hádat.

„Ne… teda nevím. Proč se ptáš?" divila se.

„Vím, že se s ním stýkáš. Byla jsi s ním i dneska, nevím proč mi lžeš," procedil klidně.

„Stýkám? Chodíme spolu do třídy. Nevím na co narážíš. A nikde jsem s ním nebyla," řekla suše. Zatloukat a zatloukat. Někdy to ale nemělo smysl.

„Ale víš a byla, protože jsem vás viděl," dodal.

„Dobře, tak jsem s ním byla chvíli v knihovně a co? Vždyť bavit se s lidma můžu." vztekala se, ale nevěřil jí ani slovo. Jak by mohl, když je viděl dělat něco víc než si jen povídat?

„Spíš s ním?" pokračoval a ona na něj vyjeveně zírala.

„Za co mě máš?" hájila se.

„Víš co? Nic neříkej, já vím, že s ním spíš. Knihovna nebyla jediný místo, kde jste spolu byli a ani to nebylo to místo, kde jsem vás viděl," dodal, zvedl se od stolu a vysypal nedojedenou žábu rovnou do koše, aby jí dal najevo, že ztratil chuť k jídlu. Pak se opřel dlaněmi o kuchyňskou linku a zhluboka se nadechl.

Anomaris na něj jen mlčky koukala. Nevěděla, co říct. Začínala mít strach. „A kde jsi nás viděl?“ vyzvídala nenápadně a on se pousmál.

„Neboj se, nevymýšlím si to. Nemusíš mě testovat, jestli kápnout božskou, nebo ne. Dneska měl vánoční koncert v klubu. Zašel jsem tam na pivo, když jsi ještě nebyla doma. Jenže jsi byla tak zaměstnaná líbáním ho, že sis mě ani nevšimla. Ani nevím, proč ti to říkám. Ty se spíš zamysli a řekni mi co s náma, protože to já fakt nevím. Jak si to jako představuješ, Anomaris? Chceš se se mnou rozvést?“ zeptal se a ona zavrtěla hlavou.

„Nechci. Možná to zní jako lež, ale já tě mám vážně moc ráda a záleží mi na tobě,“ odpověděla a on přikývl.

„Já vím. Chápu to, je lepší než já. Je derion. Jednou to přijít asi muselo. Jen jsem to nečekal, protože my dva jsme se k sobě vždycky hodili a bylo to mezi náma skoro perfektní. Tak co mám dělat, Anomaris? Mám vám vyklidit pole jako správnej rion, nebo za tebe mám bojovat s derionem, abych ti dokázal, že jsem se svým původem smířenej?“ zeptal se a ona se rozplakala.

„Omlouvám se, odpusť mi to prosím,“ zašeptala. Zane nebyl žádný podpantoflák a rozhodně se nebál Anomaris opustit. To se jí na něm vždycky líbilo. Nicméně, Wade Shadowwalker pro ní byl velká oběť, ale tak nějak si nebyla jistá, jestli by za ní bojoval i on. Spíš ne. Navíc to dneska utnula, a tak se rozhodla raději neztratit svou jistotu – svého manžela. I když věděla, že s ním nejspíš nikdy nebude mít to, po čem touží.

„Já ti můžu odpustit i nevěru, ale jen když si budu jistej, že to má cenu, Anomaris. A taky ti nemůžu zaručit, že to zvládnu překonat,“ pousmál se smutně, ale bral to statečně. Anomaris na něj provinile a zoufale koukala.

„Nezírej na mě takhle, já to chápu, nejsem debil. Chceš dítě a se mnou to nejde. Ale měla by sis ujasnit, jestli sis na to vybrala toho správnýho deriona. Aby do toho vážně šel. Mě spíš přijde jako namyšlenej derionskej fracek z bohatý rodiny, kterej o nic takovýho zatím vůbec nestojí. Vždyť je sám ještě dítě. Je mu devatenáct, Anomaris,“ komentoval její výběr.

„Máš pravdu, to on teoreticky je. Nicméně... máš pravdu... ve všem. Jsem blbá. Nechala jsem se zmást hormonama a...“ prohlásila.

„To je dobrý, nepotřebuju vědět detaily o tom, co tě všechno zmátlo. Ale v první řadě nešlo o děti, že ne? Ani o jednorázovou záležitost. Je atraktivní. Až moc. Věděl jsem to od první chvíle, co jsem vás dva viděl se na sebe dívat. Věděl jsem, že se to stane a že tomu nezabráním. Miluješ ho?“ vyzvídal a tady se rozhodla lhát.

„Co? To ne!“ zakoktala.

„Jasně. Ještě lepší,“ zmínil zoufale.

„Já...“ začala, ale přerušil jí.

„Nic neříkej. Fakt, mlč,“ řekl striktně a zhluboka se nadechl a zase vydechl. Ona ho poslechla a sklapla. Skoro stejná striktní derionka jako je Wade Shadowwalker a stejně respektuje svého muže riona. Někdy jsou vztahy podivná věc.

„Tak co bude, Anomaris?“ zeptal se, jako by to už vstřebal.

„Ukončím to s ním, přísahám,“ řekla.

„Jsi si jistá? Protože jestli ne, tak já taky ne," řekl a ona přikývla. Všichni jsme si mysleli, že důvod, proč Anomaris nemá se Zanem děti je kvůli jeho původu, ale Anomaris by s ním klidně děti měla, kdyby to šlo. Ani jeden nebyl neplodný, ale zkrátka spolu jim to nikdy nešlo.

Domluvili se, že nechají ostatní při tom, že je to kvůli jeho původu, protože to se zdálo pro oba mnohem méně ponižující a spíše pochopitelnější. A taky se to nemuselo nijak zvlášť rozebírat. Každému to bylo jasné už na první pohled, a tak to bylo nejlepší možné řešení.

Zane věděl, že se to jednoho dne zvrtne a že si jeho žena bude chtít pořídit dítě. Věděl s jistotou i to, že by ho kvůli tomu nikdy neopustila, protože jejich pouto bylo překvapivě silné. Byl si jistý tím, že k tomu bude muset dát svojí ženě svolení a že ho po něm bude nenápadně vyžadovat. Ale nečekal, že ho to tolik sebere, když se to doopravdy přihodí.

„Mám tě rád, An. Nechci, abys byla nešťastná i kdyby sis vybrala jinej život. Vážně nechci. Od tý chvíle, co jsi ho poznala jsem nad tím měl čas přemýšlet a nějak se s tím vyrovnat. Jak jsem řekl, věděl jsem, že to takhle dopadne. Otázka je, jestli tomu pomůžeš, nebo ne. Ale varuju tě předem, jestli si ho vybereš, mezi námi je definitivní konec," upozornil jí a díval se jí upřeně do očí.

„A tím myslím i to, že se s ním budeš vídat. Prostě buď to ukončíš s ním, nebo se mnou," řekl přísně a čekal, co mu odpoví. Byl trpělivý a klidný, což jí překvapilo, protože kdysi na Wada žárlil trochu jiným způsobem.

„Už jsem řekla. Nic už mezi námi nebude a do školy se už taky nevrátím," usmála se a on přikývl.

„Fajn. Tak už mě nezklam, Anomaris. Doufám jenom, že je to vážně to co chceš, protože my spolu dítě mít zřejmě nebudeme. Možná bys to měla ještě jednou zvážit, než si k tomu snu definitivně zavřeš dveře," dodal.

„Ne, chci tebe. Určitě... získám Srdce Derionu a třeba to pak nějak půjde," usmála se a on na ní smutně koukal.

„Víš, že to není jistý. Navíc si myslím, že ten tvůj miláček po něm prahne," zmínil.

„Cože?" polekala se. Upřímně jí nenapadlo, že by Wade Shadowwalker chtěl Srdce Derionu a když říkal, že ho jen využije a pak jí ho dá, věřila mu. Ale teď když to Zane zmínil, došlo jí, že má pravdu. Že někdo jako je Wade Shadowwalker bude chtít mít takovou vzácnost jako je Srdce Derionu ve svých rukách.

„Musíme se do toho dát. My dva, proti těm dvou derionům. Jak může být těžký vzít krystal takovým dětičkám? Jsem sakra vystudovaná derionka. My dva na něco přijdeme," řekla a chtěla ho políbit, ale on jí uhnul.

„Netlač na pilu, Anomaris," syknul, zvedl se od stolu a odešel. Myslím, že Anomaris by nechtěla mít za nepřítele zrovna Wada. Nicméně, to se nestane, protože Wade už si pro ní dávno vybral jiný osud. Bude jeho královna...

Wedding Bells

☆ Svatební zvony ☆

Už je to tady, začátek školního roku. Toho roku, na který jsem se těšila nejméně. Darrenův osmý ročník, kdy má být celou tu dobu s Alyssou u ní doma v lidském světě. Ne, že bych mu nevěřila, ale stejně musím přiznat, že žárlím. A taky mi bude příšerně chybět. Naštěstí jsme měli ještě týden na rozloučenou.

Všichni jsme se jako obvykle scházeli před školou, povídali si o zážitcích z prázdnin, mlsali první školní a velkolepou snídani a těšili se na sváteční oběd. Wade seděl na schodech ve věži a kouřil cigaretu. Šel tam okamžitě, jak dorazil do školy ještě před snídaní.

Sára se tam zjevila taky. Věděla, že tam bude a chtěla s ním mluvit. V podstatě to měla v plánu mít z krku jako první. Dost nad tím od té doby přemýšlela, a nakonec došla k závěru, že by mu měla všechno říct. Taky si nedokázala představit, že spolu už nepromluví, ale možná už na nějaké naděje bylo pozdě. Teď když chodí s Anomaris a bude se ženit.

Zavřela za sebou takové dřevěné dveře s kováním, opřela se zády o kamennou zeď a pár sekund se na něj mlčky dívala. On nečekal, že za ním přijde a s čím, a tak byl lehce nervózní. Nicméně to na sobě nedal znát. Jen na ní civěl a čekal, co řekne.

„Vezmeš si jí?“ vypadlo z ní. On přikývl a potáhl si z cigarety. Působil klidně, vyrovnaně a sebejistě. „Vážně, jí? Vždyť se k tobě vůbec nehodí,“ prohlásila a on se pousmál.

„Žárlíš?“ zeptal se a ona zmlkla. „Neměla bys vzhledem k tomu, co nosíš na prstě,“ připomněl, chytl jí za ruku a prohlédl si tři kříže zblízka. Ona se mu chvilku na to vysmekla.

„A ty?“ zeptala se.

„Já? Já nemám na koho žárlit. Pokud vím s nikým nejsi, nebo někoho máš?“ ujišťoval se.

„Nemám, ale třeba kdybych měla?“ vyzvídala a on se zase pousmál. Její dotazy se mu zdály roztomilé.

„To bych asi žárlil, no. Já ale můžu. Žádný kříže na prstech nemám,“ rýpnul si a ukázal jí svou levou ruku, na které měl stále prstýnek, který mu dala.

„Hm, ještě abys měl, já ti totiž nic neudělala,“ připomněla. On se na ní jen letmo podíval.

„Vážně? Pokud si vzpomínám, málem jsi mě zabila. Poštvala jsi proti mně wergony, a to jsem jim nikdy nechtěl ublížit. Udělalas ze mě vraha kouzelných tvorů, což nejsem a opustila jsi mě. A ještě před tím, jsi mě vyměnila za Whispera. Nikdy jsem ti nebyl dost dobrej,“ zmínil.

„To není pravda! A zamto sis zasloužil,“ prskla na něj. On na ní jen mlčky koukal a po chvíli přikývl.

„To i mnohem víc. Ale ve výsledku jsi ty mnohem víc ublížila mě než já tobě. Čistě teoreticky, co jsem kdy tobě udělal? Jednou jsem ti vyhrožoval Wadovo kůží, ale to byla spíš sranda," řekl a zasmál se. „A pravda, hrál jsem si trochu s tvojí kámoškou, ale to pro mě nic neznamenalo a ty to moc dobře víš," dodal.

„Hrozná sranda. Máš pravdu, mě jsi nikdy nic neudělal. Až na to, že ses se mnou rozešel, a to jsi mi přísahal, že nikdy neuděláš. A teď se budeš ženit s tou zatracenou čarodějnicí. Ale takhle to nemůžeš měřit," informovala ho.

„Ne? A já myslím, že jo. Chápu, že mě nenávidíš a máš za co. Ale tři kříže nemáš právo nosit, Sáruško. Já tě nikdy nezradil," komentoval.

„Zradil. Stačí, že to táhneš s Anomaris, která ublížila Darrenovi a to, co máš v plánu," zmínila a on se zasmál.

„Do toho Anomaris netahej. To je budoucnost a o mých plánech prakticky nic nevíš. A to druhý, to je jen mezi Darrenem a Anomaris, já s tím nemám nic společnýho. Nikdy jsem nechtěl, aby mu ublížila.

Zas na mě neházej všechny problémy světa. A mimochodem, kdybych nemusel, nikdy bych nic z toho ani neudělal. Chtěl jsem v první řadě tebe," dodal a Sára na to už neměla co říct. „Copak, došly ti argumenty?" pousmál se.

„Ty jsi neuvěřitelnej. Dokážeš si odůvodnit i vraždu. Ale taky to není pravda, chtěl jsi hlavně korunu," řekla a on přikývl.

„A tys to o mě snad nevěděla? Víš moc dobře jakej jsem. A kolikrát ti mám říkat, že koruna není nic s čím by ses měla porovnávat," řekl.

„Až na to, že to tak přesně je. A jsi psychopat," odpověděla a on se zasmál a zavrtěl hlavou.

„Nejsem psychopat. To bych tě nemiloval," zmínil klidně a s úsměvem.

„Kdybys mě miloval, vykašlal by ses na všechno to drama kolem a ukázal bys mi, jak moc mě miluješ," objasnila a on se zase zasmál.

„A já ti to snad dal málo najevo? Takhle to nefunguje. Jsem možná zamilovanej, ale nejsem idiot. Vždycky budu racionální. To, co se stalo na konci roku byl jen zkrat. Už bych ti nedovolil to, co tenkrát," zmínil.

„Zkrat? Takže už by ses kvůli líbání se mnou neobětoval? Vždyť říkám, že už mě nemiluješ," rýpala do něj a on se rozesmál. Sára mu přišla roztomiloučká, když žárlila nebo byla naštvaná.

„To, že bych se jen kvůli puse s tebou neobětoval neznamená, že tě nemiluju," dodal.

„A miluješ?" vpálila mu a on na ní chvilku mlčky koukal. Měl ale už lehce naštvaný výraz ve tváři. Zatínal zuby. Zdálo se, že už ho nebaví její věčné pochybnosti o jeho citech.

„Chceš si mě otestovat?" zeptal se.

„A jak asi?" sykla.

„Určitě bys na něco přišla. Ale umírat se už nechystám. Ani kvůli tobě. Když tak až později. Nejdřív potřebuju dědice," dodal a usmál se. Sára se zamračila, když jí došlo, co řekl a že na to potřebuje ženskou a velkou spoustu sexu.

„Nechci abys umíral. Taky jsem si to rozmyslela," řekla nakonec.

„Hm, to jsem rád," pousmál se a potáhl si z cigarety. Sára na něj jen zírala a přemýšlela.

„A kdy se rozezní ty derionský svatební zvony?" zeptala se z ničeho nic.

„Za čtyři dny. Teď mě ale zajímá, jak o tom víš, nikomu jsem to zatím neřekl," prohlásil a díval se na ní tím svým pronikavým pohledem. Sára se tak rozpačitě zakřenila a dala si chvilku, než odpoví.

„To si nechám pro sebe," odpověděla suše.

„Dobře. Jak chceš," řekl a usmál se na ní. Nikdy jí do ničeho nenutil. Ale byl zvědavý, ne že ne. „A odpustila jsi mi? Nebo odpustíš mi někdy?" zeptal se a podíval se jí zase do očí.

„Co je tohle za otázku? Jasně, že ne," prskla, ale netvářila se příliš přesvědčivě.

„Hm. Pak není co řešit. Co tu teda děláš?" zeptal se a znova si potáhl z cigarety. Sára se zhluboka nadechla.

„Co tu dělám? Já ani kurva nevím co tady dělám. Asi jsem si chtěla ujasnit nějaký věci," dodala a on se na ní překvapeně podíval.

„Ujasnit nějaký věci? Jako jestli mi tu svatbu a moje plány nějak vymluvíš? Takhle na mě nemůžeš, Sáruško," zasmál se, ale jí se to dotklo. Byla úplně zoufalá.

„A kdybych ti odpustila, tak by ses neoženil?" vyzvídala a on se a ní smutně podíval, povzdychl si a zavrtěl hlavou. „Aha, chápu..." zašeptala a podívala se sklesle do země.

„Potřebuju s ní mít děti až budu král Derionu, ale byl bych s tebou o tom žádná. Už jsem ti to přece vysvětloval," objasnil a nenápadně si jí k sobě jednou rukou přitáhl. Sára se nechala a on se pousmál. Byl rád, že ho neodstrčila. Pak jí nenápadně hladil po bocích a ona mu něžně prstem pohladila ruku.

„Chyběls mi," přiznala a on se na ní usmál a opřel si hlavu o její břicho. Ona mu zabořila prsty do vlasů.

Wade zavřel spokojeně oči. „Ty mě taky," řekl tiše a užíval si její doteky.

„Proč jsi mi to neřekl?" zeptala se najednou a on se na ní překvapeně podíval.

„A proč bych měl? Navíc jsi mě málem zabila, trochu jsem se bál," přiznal a ona na to neměla co říct.

Chvíli si jí prohlížel, jak nad tím přemýšlí. „Nevíš, viď?" pousmál se zase a ona zavrtěla hlavou. „Řekla jsi to, co jsi řekla a udělala jsi to, co jsi musela. Oba jsme udělali co jsme museli. A musíme jít dál. A sama jsi řekla, že mi neodpustíš. Bral jsem tě vážně," zmínil a típl cigaretu o schod.

Sára ho chvíli pozorovala. „A ty se tomu divíš?" zeptala se a on zavrtěl hlavou.

„Vůbec se tomu nedivím," usmál se tím svým neodolatelným úsměvem. Potom jí znovu chytl za ruku a pohladil jí po tom znamení zrady. Ona se mu jen zoufale dívala do očí.

„Miluješ jí?" vyzvídala a on se na ní mlčky podíval.

„Mám jí rád. Ale třeba jednou... rozhodl jsem se, že tomu dám šanci. Když my dva jí nemáme. Nechci být sám, Sáro. Aspoň v tomhle slova smyslu. Už nejsem malej kluk, nejde mi jen o sex. Chci rozšířit linii Shadowwalkerů.

Chtěl bych sice až po škole, ale musím se taky přizpůsobit okolnostem. S nikým jiným to nejde. Víš, že kdyby to šlo s tebou a ty bys o mě pořád stála...“ začal, ale zarazil se, když si uvědomil, že to opakování je bolestivé a že tím Sáře zase dává naděje, které nechce, aby měla.

„Vypadám snad, že o tebe nestojím?“ zmínila a dívala se na něj zamilovaně.

„To ne, ale takhle jsem to nemyslel,“ řekl smutně a ona přikývla. „Musím s tím přestat. Nemůžu se hlídat sám a mít vůli i za tebe, to nejde. Za tím, co jsem řekl kdysi si stojím. Za vším,“ dodal a přestal se jí dotýkat.

Pro Sáru to bylo jako kdyby z ní strhnul ve spánku vyhřátou deku. „A proč bys to dělal? Vždyť chceš, abych ti odpustila, ne? Vždyť bys mě chtěl, no ne? Nechceš mě ztratit,“ vyzvídala a lepila se na něj.

On od ní jen odvrátil hlavu. „Nedělej blbou, víš, že to nemám rád,“ odpověděl suše. Sára si povzdychla. Ona zas neměla ráda, když byl chladný a odtažitý.

„Empatie? Děláš to kvůli mým citům? To přece nemusíš. Vím, že když strčím ruku do ohně, že se spálím. Ale ten tvůj plamen mě přitahuje a za tu bolest mi stojí,“ zašeptala a zírajíc mu do očí popadla jeho ruce a přiložila si je na boky.

On mlčel a lehce jí pohladil. Hrozně moc se musel ovládat, aby jí hned teď nenarazil na tu stěnu a pořádně jí... „Vím o co se snažíš, ale mě nepřemluvíš, Sáro. Já z toho nevycouvám. A dělám to proto, že mě to taky bolí, když se spálíš. Nechci, aby sis zase narazila čumák a tím i mě. Jsme pořád tak zvláštně propojení,“ dodal, sundal ze sebe její ruce a zvedl se ze schodu.

„Takže to děláš jen kvůli sobě?“ zeptala se a on se pousmál.

„Věř si čemu chceš,“ zašeptal klidně a podíval se stranou z okna věže. Sára mlčky pozorovala, jak se jeho oči leskly a koutky jeho úst se lehce stočily dolů. Všimla si, jak se jeho ohryzek zvedl a znovu sklouzl dolů z toho, jak polykal hořkost a chuť se před ní rozbrečet jako malý kluk. A všechno to zakončil zřetelným výdechem, jako by doufal, že když vydechne obsah svých plic, zbaví se bolesti a strachu.

„S tím, že nejsem a nebudu tvoje královna jsem se smířila. Stejně se tak ani nevidím. Ale nesmířím se s tím, že ta, co tě má mít je zrovna ona,“ řekla a on se na ní otočil a díval se jí do očí. Pak přikývl.

„Tak proto si jí bereš tak narychlo? Aby ses chránil před tím, že bys mezi tou dobou udělal nějakou blbost se mnou?“ zeptala se, ale na to už nereagoval, protože ho prokoukla a bál se, že by ho ještě přemluvila.

„Řekni mi, jak o mě s Anomaris víš. Od koho? Protože jsem ti to chtěl říct sám,“ vyzvídal.

„Přímo od tebe,“ odpověděla tajemně.

„Ode mě?“ divil se a ona přikývla a pomalu mu tahala z jeho kapsy u džín krabičku cigaret. On se jen tak letmo podíval na tu krabičku a potom zase na ní a nechal jí si jednu vzít.

„Hm, zlatý Déčka *deluxe*. Připlatil sis za kvalitu, Vaše budoucí Veličenstvo?“ provokovala ho a on se pousmál.

„Ty chceš abych vládnul Derionu já, viď? Věříš ve mně,“ zmínil. Sára se zarazila.

„Když to nebude na úkor mých přátel a rionů. Mohl bys?“ zeptala se a čekala, až jí kouzlem zapálí cigaretu.

Ve skutečnosti si rioni nedovolují požádat deriona, aby se s nimi jakkoli dělil o moc a už vůbec ne, pokud si takové kouzlo zvládnou vyčarovat sami. Ale Sára byla drzá a Wada to přitahovalo, a tak jí zase věnoval kapku své magie na zapálení její cigarety a pousmál se.

„Říkal jsi to v tom klubu. Mimochodem, nevzpomínám si, že bys někdy mluvil o tom, že máš kapelu. Že zpíváš a že vymýšlíš texty, a ještě ke všemu takový emočně nabitý a o ženských,“ prohlásila a vyfoukla na něj úmyslně oblak kouře.

On se zprvu zatvářil trochu naštvaně. Neměl rád, když ho takhle „ponižovala“ nicméně ona byla jediná rionka a celkově jediný člověk, kterému by toleroval i kdyby se ho snažila zabít. No a pak se nahlas zamyslel.

„V tom klubu jsem o Anomaris přece s nikým nemluvil...“ řekl a chvíli na to mu to došlo. Jen se na ní podíval, a tak uvědoměle se zatvářil. „Poslyš, Sáro. To, co jsi tam viděla...“ začal, ale ona ho umlčela tím, že mu do pusy vrazila svou nedokouřenou cigaretu. Nechtěla vzpomínat na to, co tam viděla a slyšela.

„Ne, o tom se nechci bavit. Už jsi mi všechno řekl a já tobě asi taky. Užij si svatbu a moc se neopij ať se ti postaví. Nebo si aspoň neopij spermie, protože na zplození potomka máš jen pár dní, než odejdeš do světa lidí.

Mimochodem, to si taky užij s Eldarnem. Škoda, že u toho nebudu. Řekla bych, že ti to všechno konečně vrátí i s úrokama,“ culila se, ale chtělo se jí brečet, a tak se snažila raději co nejdřív tu diskuzi utnout. A tak se otočila a chtěla jít, ale přitáhl si jí k sobě za ruku.

„Přestaň už s tím divadýlkem. Přede mnou si nemusíš hrát na drsňačku. Vím, že jsi, proto jsem se do tebe zamiloval. Ale momentálně ti to nežeru,“ objasnil a zašlápl tu cigaretu, kterou mu dala do pusy před několika vteřinami. Ona se jen podívala směrem dolů na jeho botu a pak zpátky na něj.

„Jsi docela málo naštvaná na to, abych ti to věřil. Myslel jsem, že už se mnou nikdy nepromluvíš, ale ty se nezlobíš. Jen tě to mrzí. Tohle není správnej typ reakce, kterou bys měla mít,“ zhodnotil.

„Správnej typ reakce? Když jsem tě chtěla zabít přišlo ti to moc, tři kříže ti přijdou blbý a... fajn, tak jo. Budu upřímná. Doufám, že je Anomaris neplodná a ty si na to budeš muset najít někoho jinýho. Žárlím, sere mě to, ničí mě to a šíleně nechci, abys odjížděl na rok někam do prdele, protože mi budeš příšerně chybět,“ prohlásila a on na ní

překvapeně koukal. Protože už tohle dlouho nezažil – tenhle slovní průjem, který měla jen Sára.

„Chceš mě?“ zeptal se jako by byl jen nějaký bonbón, což běžně nedělá a naklonil se k ní, že jí políbí, ale ona se zarazila.

„Nechci, když jsi s ní spal. A taky nehodlám být tvoje bokovka,“ řekla sebevědomě a lehce ho od sebe odstrčila. On se zasmál.

„Spal jsem s ní i dávno před tím, co jsem spal s tebou, Sáro,“ odpověděl upřímně.

„Já vím, ale to mě nezajímá. Před tím jsi nebyl můj,“ dodala a on přikývl.

„Dobře. Tak běž, už se ti nebudu nabízet. Beru to mezi náma za ukončený a ty bys měla taky. Tohle nikam nevede,“ řekl drsně. „Jo a na svatbu tě zvát nebudu, to doufám chápeš,“ dodal.

Sára se zamračila a vysmekla se mu. „Ani bych tam nepřišla. To doufám chápeš,“ procedila a on přikývl.

„Chápu,“ usmál se.

„Hm...“ zašeptala nabroušeně a otočila se, že odejde.

„Sáro...“ zašeptal.

„Co je? S tou svatbou sis to hádám nerozmyslel,“ odsekla mu.

„Ne, ale taky mi budeš chybět. Nemysli si, že bych tě nechtěl, ale prostě to nejde,“ řekl, zalovil v kapse od mikiny a dal jí do ruky pomuchlaný kus papíru. Na nic se ho neptala a vzala si ho od něj. On jí jemně pohladil po ruce a chtivě se na ní díval.

„Ne! Už na mě takhle nekoukej. Nikdy, rozumíš! Ne, pokud si to nerozmyslíš s tou svatbou,“ zpražila ho a transportovala se pryč. Věděla totiž, že když neodejde teď, už mu neodolá.

„Ach jo,“ zašeptal si zoufale a zapaloval si další cigaretu.

Sára z toho jejich rozhovoru byla nesvá. Ještě se z toho celá třásla. Sedla si na postel u sebe v pokoji a rozbalila zmuchlaný a celkem zašlý papír, na kterém byl text psaný jeho rukopisem. Nejspíš to ani neměl v plánu uvést do chodu jako píseň. Spíš si na ten papír vylil srdce a nosil to u sebe už pěkně dlouho, aniž by jí to chtěl kdy ukázat, ale v tu chvíli mu to přišlo jako dobré vyznání.

September of Weakness
Září slabosti

September, twenty fifteen, when you walked into the room,
Září, dva tisíce patnáct, když jsi vešla do místnosti,
You laughed with my best friend, and I felt my heart's new tune
Smála ses s mým nejlepším kámošem a já cítil, že má moje srdce jiný rytmus,
In that moment, my whole world changed,
V tu chvíli se celej můj svět změnil,

But the past pulled me back, I couldn't rearrange,
Ale minulost mě vtáhla zpátky, nemůžu se změnit,

I fell hard the second I saw your face,
Spadl jsem do toho tvrdě vtěřinu na to, co jsem viděl tvojí tvář,
A prince with no power in this messed-up space,
Princ co nemá žádnou moc v tomhle zatraceným světě,
You were September, wild and free,
Bylas září, divoký a svobodný,
My weakness wrapped in flames, burning me
Moje slabost zabalená v plamenech, který spalovaly mě

I'm falling, calling, but you're too far to hold,
Padám, volám, ale jsi moc daleko, abych tě mohl držet,
In the wreckage of the lies I sold,
V troských lží, který jsem vymyslel,
Forbidden love, we're bound by chains,
Zakázaná láska, jsme spoutaní řetězy,
A secret running through our veins,
To tajemství nám koluje v žilách,
I hurt them bad, I hurt you more,
Ublížil jsem jim, ale tobě víc,
But it's you I'll always be fighting for,
Ale vždycky o tebe budu bojovat

You laughed with him, my best friend by your side,
Smála ses s ním, můj nejlepší kámoš po tvým boku,
Didn't know that seeing you would mess me up inside,
Nevěděl jsem, že tě vidět takhle s ním mě úplně odrovná,
We were fire, igniting the spark,
Byli jsme oheň, zažehli jsme jiskru,
But I hid in shadows, lost in the dark
Ale já se schovával ve stínech, ztratil se ve tmě

I'm falling, calling, but you're too far to hold,
Padám, volám, ale jsi moc daleko, abych tě mohl držet,
In the wreckage of the lies I sold,
V troských lží, který jsem vymyslel,
Forbidden love, we're bound by chains,
Zakázaná láska, jsme spoutaní řetězy,
A secret running through our veins,
To tajemství nám koluje v žilách,

I hurt them bad, I hurt you more,
Ublížil jsem jim, ale tobě víc,
But it's you I'll always be fighting for
Ale vždycky o tebe budu bojovat

You laughed with him, my best friend by your side,
Smála ses s ním, můj nejlepší kámoš po tvým boku,
Didn't know that seeing you would mess me up inside,
Nevěděl jsem, že tě vidět takhle s ním mě úplně odrovná,
We were fire, igniting the spark,
Byli jsme oheň, zažehli jsme jiskru,
But I hid in shadows, lost in the dark
Ale já se schovával ve stínech, ztratil se ve tmě

I'm falling, calling, but you're too far to hold,
Padám, volám, ale jsi moc daleko, abych tě mohl držet,
In the wreckage of the lies I sold,
V troských lží, který jsem vymyslel,
Forbidden love, we're bound by chains,
Zakázaná láska, jsme spoutaní řetězy,
A secret running through our veins,
To tajemství nám koluje v žilách,
I hurt them bad, I hurt you more,
Ublížil jsem jim, ale tobě víc,
But it's you I'll always be fighting for
Ale vždycky o tebe budu bojovat

Your gaze pulls me deeper, it feels so right,
Tvůj pohled mě táhně hlouběji, zdá se mi to tak v pořádku,
I'd fight through the darkness just to hold you tight,
Budu bojovat s temnotou jen, abych tě mohl pevně obejmout,
If you were a derion, you'd be my only queen,
Kdybys byla derionka, byla bys moje jediná královna,
But now I'm alone, lost in what might have been
Ale teď jsem sám, ztracený v něčem, co mohlo být

I wasn't your savior, just a sinner in disguise,
Nebyl jsem tvůj zachránce, jenom vlk v rouše beránčím,
But you were my weakness, and I'll love you till I die
Ale bylas mou slabostí, a já tě budu milovat, dokud neumřu

„Bože Wade...“ zašeptala si pro sebe a utírala si uplakané oči do rukávu. Upřímně nečekala a já bych to taky nečekala, že Wade jí miloval už od prvního dne, kdy jí vlastně viděl. Stejně tak jako ona jeho.

U stolu šesťáků. Tedy konkrétně u našeho stolu byla jen Emily s Wadem Whisperem. Sára pořád pročítala ten text, který dostala od Wada a snažila se vymyslet něco, jak ho od té svatby odradit, ale moc dobře si uvědomovala, že to nemá cenu. Jen to nedokázala jenom tak vzdát.

„Wade, jak ses měl o prázdninách?“ zeptala se ho Emily hned jak si přisedla ke stolu. Mile se na něj usmívala a dívala se na něj nějak jinak. Byla na něj i celkem neobvykle milá. Ještě nikdy se s ním takhle nebavila. Možná se jí vždycky líbil, že by se ale kvůli Sáře držela zpátky? Když si vzpomenu na tu flašku, dost se k němu měla. No, možná u něj šanci mít bude, co já vím, Wade je hlavně na rionky a teď když už je se Sárou konec, kdo ví?

„Já jsem se měl dobře, co ty?“ odpovídal a podíval se sklesle na Sáru, která si šla ke společnému stolu vybrat něco k jídlu a vypadala pořád hrozně zoufale.

„Já skvěle, ale už jsem se těšila do školy. Celkem jsi mi chyběl,“ přiznala. Wade se na ní překvapeně podíval.

„Já?“ divil se.

„No ty,“ usmála se.

„To je hezký. Jsi roztomilá,“ zmínil rozpačitě a pak bylo chvilku ticho. S tím, že s ním bude flirtovat zrovna Emily nějak nepočítal.

„A co ty a Sára? Usmířili jste se?“ vyzvídala. Wade zavrtěl hlavou.

„Ani ne. Je konec. Rozešla se se mnou a ukázalo se, že miluje pořád Wada. Vždycky milovala jenom jeho,“ odpověděl smutně.

„To mě mrzí, že jsi smutnej. To bych tě měla někdy někam vytáhnout, abys přišel na jiný myšlenky,“ napadlo jí a on na ní zase překvapeně koukal. Byla to jedna pecka za druhou, to by od ní nikdy nečekal. Byl zvyklý, že musí holky balit sám.

„Myslíš jako na rande?“ ujišťoval se.

„A proč ne? Kdybys měl zájem, může to být klidně i rande,“ usmála se, a když si k nim přisedla Sára oba zmlkli.

„Čau,“ pozdravila je.

„Ahoj,“ odpověděla jí Emily a Wade na ní jen mávl rukou.

„Co je? Jste oba nějaký divný,“ prohlásila suše a dala se do jídla. Skoro se na ně ani nepodívala. Brala je jako dva lidi u stolu spíš než jako přátelé. Je pravda, že Wade byl její ex a s Emily si zrovna neměly co povídat.

„Nic jen jsem nějak ztratil chuť k jídlu,“ řekl a opřel se o židli plnou vahou.

„Kvůli mně?“ zeptala se, ale nečekala na odpověď. Vstala i s talířem a nesla si ho pryč.

„Ne, tak jsem to nemyslel...“ zašeptal, ale ona už ho nevnímala a šla dál. Samým rozhořčením nekoukala na cestu a vrazila do Wada Shadowwalkera, který se taky

konečně po tom všem odhodlal jít mezi lidi, a kydla mu na tričko meruňkovou přesnídávku. Zprvu se tvářil naštvaně, ale když se pak podíval do jejích očí, zase změknul.

„Promiň," řekla tiše.

„To je dobrý, nezlobím se," usmál se na ní, ale ona mu zírajíc do země utekla.

„Myslím, že se spolu nebaví. Soudě podle těch třech křížů na ruce. Nejsou doufám kvůli tobě, že ne?" zeptala se Wada Whispera Emily, zírajíc na Wada Shadowwalkera se Sárou a Wade jen zavrtěl hlavou.

„Uvidíme se později, Em. Zatím ahoj," řekl a odešel od stolu. Povídat si o Sáře s Wadem zrovna nechtěl.

V tom jsme akorát dorazili my s Darrenem a nezávisle na sobě i Alyssa a Eldarn. Alyssa si sedla ke stolu osmáků a Darren mě vyprovodil k mému stolu. Když teď máme poslední týden, který můžeme být spolu, všude se mnou chodí. Snažíme se se vzájemně užít co to jde.

„Tak dobrou chuť, lásko moje," zašeptal a dal mi pusu.

„Papa, miláčku," řekla jsem a pustila jsem jeho ruku.

„Teda, to je lásky. Konečně, že to trvalo," culila se Emily. Já přikývla a usmála se. Nešlo jinak než souhlasit.

„On je takový zlatíčko. No nic, kde je Sára s Wadem?" zeptala jsem se. Emily pokrčila rameny.

„Odešli. Poslyš, Ay... myslíš, že bych se mohla Wadovi líbit? Když už se se Sárou rozešli," vyzvídala až mi málem zaskočil čaj. To jsou mi ale šoky. Že by ten padouch vážně byl tak oblíbený?

„Wadovi? Myslíš Whispera doufám?" ujišťovala jsem se a ona přikývla. A ano, ulevilo se mi. „To nevím. Nejspíš jo, ale on je pořád blázen do Sáry, ne?" komentovala jsem.

„Nejspíš," odpověděla smutně.

„Tobě se Wade líbí? Jako líbí jako líbí? Jako doopravdy líbí?" ujišťovala jsem se. Ona přikývla.

„Vždycky se mi líbil, ale nechtěla jsem ho Sáře brát, ale tentokrát to vypadá, že je to definitivní. Co myslíš, mám to zkusit?" zeptala se a já nejistě přikývla, usmála jsem se na ní a konečně jsem se vrhla na jídlo.

Darren s Alyssou už seděli u stolu. Darren využil toho, že u stolu zatím není Wade Shadowwalker. „Alysso, musíme s tím pohnout," řekl a ona přikývla.

„No a jak to máš v plánu s tím tesákem?" vyzvídala a trochu se k němu naklonila. On se taky lehce přiblížil.

„Nijak zatím. Zklidnil se a dal slib, že Eldarnovi neublíží. Vysvobodit ho by možná teď bylo zbytečný mrhání kouzlem," odpověděl. Alyssa se na něj podezíravě podívala.

„Darrene, dal jsi slib," upozornila ho a on přikývl. Byl si moc dobře vědom toho, co slíbil.

„Já vím. Ale nemůžeš bezdůvodně sebrat derionovi spřízněnou duši, toho je si vědoma i Aretha. Zbytečně by ho to nastartovalo a on by se mstil. Naše dohody by mohly přestat platit. Pak by mu mohl vážně ublížit. Teď máme mezi sebou příměří. Tohle je jednoduchá rovnice, Alysso. Slibuju, že tu moc nevyužiju jinak. Vím, co jsem slíbil, ale zatím ne," vysvětlil a ona přikývla.

„Fajn, ale ty už potřebuješ spřízněnce, Darrene. A když mě k sobě přimkneš, pořád je tu risk, že když se mu dostane tesák do rukou, vezme ti mě. Vždycky čeká na eso, než zaútočí," připomněla mu a on přikývl.

„Já vím, ale už nemůžeme čekat. Navíc spoléhám na to, že Wade neví co s tesákem jako my a hlavně není krev mého otce. Ale zase je fakt, že ví moc dobře jak obcházet pravidla," dodal a ona přikývla.

Pak oba zmlkli, když si ke stolu přisedl Wade Shadowwalker. Byl zamlklý a zvlášť když byl u stolu i Darren s Alyssou. „Můžu si vzít ten poslední borůvkovej muffin?" zeptala se Wada Alyssa, protože tak byla zvyklá. Ten se na ní jen mlčky podíval, ale nic na to neřekl.

Darren se pro muffin natáhl a položil jí ho na talíř. „Díky," usmála se na něj. V tom Wadovi začalo vibrovat zrcadlo v kapse. Vyndal ho z kapsy a protočil očima, když viděl, že se s ním chce spojit zrovna Anomaris.

„Ty to nezvedneš, Wadíku? Taková kočka tě chce a ty děláš mrtvýho brouka," culil se na něj jeho spolužák, který seděl za ním u vedlejšího stolu. Wade na to nereagoval, jen kouzlem ztlumil zrcadlo a vrátil ho zpátky do kapsy.

Darren na něj chvilku mlčky zíral a pak si zase hleděl svého. A když Anomaris nedala pokoj ani po čtvrté, už to zvedl a odešel dál od stolu. „Co je? Nemůžeš mi pořád takhle zrcadlovat, jsem ve škole," okřikl jí.

„Promiň, lásko. Jen se mi stýskalo. Jsem zrovna u švadleny a vybírám si svatební šaty. Chtěla jsem jen vědět, jestli chceš, aby byly bílý, nebo krémový. Chceš abych byla spíš sexy, roztomilá, princezna, nebo víc všední?" zeptala se.

„Mě je to jedno, Ris. Nějaký si vyber a já to zaplatím později a už mi nezrcadluj," řekl a položil jí to.

„Bílý, nebo krémový? Sexy, nebo princezna? Ženíš se?" zeptal se další jeho spolužák, který to celé slyšel a zeptal se zrovna nahlas, že to slyšel i Darren s Alyssou a ostatní.

„Do toho ti nic není," odsekl a odešel z jídelny. Darren se na Alyssu zoufale podíval.

„Shadowwalker se žení? Cože?" šuškali si. No a Kim na něj šokovaně civěla, dokud nevyšel ze dveří. Nejspíš jí zaskočilo, že jí o tom její velká láska nic neřekla. Hned na to za ním taky běžela.

„Wade," volala na něj na chodbě. On se otočil a čekal, až ho doběhne. Docela se mu rozbušilo srdce. Od toho rozchodu spolu totiž nemluvili.

„Ty se se mnou bavíš?" zeptal se překvapeně. Kim se zarazila, když jí došlo, že by měla vlastně trucovat. Ale teď od něj chtěla odpovědi a když chceš slídit, musíš mít s tím protějškem dobrý vztah.

„Neměla bych?“ opáčila. Wade se pousmál a pokrčil rameny.

„Co já vím, tak jsi mi dala jasně najevo, že jsi se mnou skončila. Bral jsem tě vážně,“ odpověděl.

„Ale tři kříže na prstě nemám, že?“ opáčila. Byla to malinko provokace, ale Wade Kim znal strašně dlouho na to, aby se na ní kvůli tomu zlobil. I když to bylo trochu citlivý.

„Co ode mě chceš, Val? Slyšelas správně, budu se ženit. Takže to asi znamená, že my dva už spolu intimní vztah mít nebudeme,“ rýpnul si.

Ona se pousmála. „Zpětná palba. Hele, já to ani tak nemyslela. Chápu to a i kdyby, neměla jsem to v plánu… vlastně, chci říct, že tě už ani nechci,“ objasnila.

Wade se uchechtl, až se mu pohnul ohryzek. „Dobře. No a co teda chceš? Zase se kamarádit, nebo se mnou hulit? Protože já už chci hulit jenom sám. S holkama to jaksi už bude moc riskantní s mojí povahou a ty už nejsi…“ zarazil se o její smutný pohled. Chtěl říct, moje kámoška, ale opravil se na: „Nejsi výjimka,“ dodal.

Kim se zasmála a přikývla. Nejspíš pochopila, co tím myslel. To, že stará láska nerezaví. „No, pořád jsem tvoje kamarádka. I když jsem o ten titul vlastně přišla, vždycky budu tvoje kamarádka. Máme toho hodně za sebou. Tak na to nezapomeň.

A nepřišla jsem proto, abych od tebe něco chtěla. Nejsem Alyssa. Jen jsem se tě chtěla zeptat na tu svatbu a tak. Překvapilo mě to. A nebudu lhát. I mě to mrzelo, že jsi mi to neřekl. Nejen proto, že k tobě pořád něco cítím, ale proto, že… tak nějak jsem myslela, že mám pořád právo o tobě vědět věci jako jedna z prvních,“ objasnila.

Wade na ní smutně koukal. Došlo mu, že to vlastně cítí stejně. Že ho mrzelo, že jí nemohl všechno říct, zasmát se s ní a taky jí brečet na ramínko, když byl naprosto v koncích po rozchodu se Sárou, ale on byl vlastně i po rozchodu s ní, a to by bylo divný.

„Jo, promiň. Chápu. Ale je to citlivý téma a ty…“ zarazil se tentokrát o její úsměv.

„Jsem výjimka,“ doplnila jeho slova. Wade jen přikývl. „Dobře. No, tak ti přeju hodně štěstí,“ zašeptala a chtěla jít, ale on jí zastavil.

„Chceš přijít?“ zeptal se. Trochu se té otázky bál, protože Sára mu jasně řekla, že nemá zájem a s Kim by to mohlo být taky divný, ale když mu řekla, že jí mrzí, že jí to neřekl sám, tak tak trochu doufal, že to přijme.

Kim byla překvapená jeho otázkou a zvláštním druhem pohledu, který měl. „Jo, chci,“ odpověděla nakonec.

Wade se lehce pousmál a přikývl. „Čtvrtýho září, před dvanáctou chrám svatý Amélie. Je to royal, tak se pořádně oblíkni. A můžeš si vzít doprovod,“ řekl stručně a ona přikývla a pousmála se.

„Super, díky. Tak jo, uvidíme se tam,“ zakuňkala. Wade přikývl a pořád na ní jen koukal. „Tak já už asi půjdu. Měj se,“ řekla, mávla na něj a doslova mu zdrhla.

„Zatím,“ zašeptal si spíš už pro sebe a zamířil si to někam pryč opačným směrem.

Následující dny se nic nedělo. Celá škola si jen šuškala o Wadovi Shadowwalkerovi, o jeho vztahu s Anomaris, se Sárou a s Darrenem. O Darrenovi, o jeho nástupu mezi

mezinárodní šampiony a o jeho jizvě. Zkrátka jsme byli opět středem pozornosti. Nikdo nic pořádně nechápal, a tak vznikaly nejrůznější teorie co jak bylo a proč to skončilo tak, jak to skončilo.

Estrella seděla u stolu se svými spolužáky a dívala se smutně na bratra a na Sáru. Sáru se zdálo, že měla ráda. Z Anomaris měla podivný pocit. Nicméně jí nepříslušelo Wadovi do ničeho mluvit. On by si to stejně rozmluvit nenechal.

Darren s Alyssou koukali na Estrellu a občas si něco šuškali. Wade věděl, co chystají, ale nemohl s tím nic dělat. Mohl se na to maximálně připravit, ale uzavřeli jsme mezi sebou mír, a tak mu nezbývalo nic jiného než to dodržet, pokud nechtěl, aby jeho plány šly do kopru.

„Vědělas to?" zeptala se Aris Sáry, když se setkaly u švédského stolu poblíž stolu osmáků.

„Co jako?" divila se Sára.

„Wade Shadowwalker se zítra žení. Tebe nepozval, viď?" prohlásila a Sára ztuhla jako by na to úplně zapomněla a Aris jí tu ránu znova otevřela. Wade to slyšel a podíval se na Sáru, aby zanalyzoval její pocity. Ta se tvářila raněně, a tak ani nebyla potřeba jí nějak víc analyzovat.

„Přenesl se přes tebe rychle. A zbouchnul jí taky celkem rychle. Já s Earthanem jsme sázeli na to, že spolu budou mít první dítě až po škole, ale zdá se, že Anomaris Wadíka přemluvila. To víš, přece sis nemyslela, že bude takovej derion jako on s ubohou rionkou jako jsi ty," pokračovala škodolibě.

Sára se na Wada podívala, ale on od ní odvrátil zrak a předstíral, že je neslyšel. „Nazdar, taťko, co jsem to slyšel? Myslel jsem, že si umíš líp hlídat soukromí. Hele to bych netušil, že zrovna ty do toho praštíš jako první. Že si uděláš malý deriony ještě ve škole," culil se na něj Earthan, který si k němu akorát přisednul.

Jemu ale do smíchu nebylo. Když viděl Sáru, donutilo ho to všechna svá rozhodnutí zase zpochybňovat. „Ona se nemusí vdávat, idiote. Nezbouchnul jsem jí," objasnil a vrhnul se do jídla.

„Ne?" divil se Earthan.

„Ne, ještě ne. Až po svatbě. Nejsem amatér. Pak by si mě ani nevzala, nebo by chtěla vyjednávat o dalších věcech," odpověděl a on přikývl.

„Jo, to dává smysl," dodal Earthan. „A proč si chceš vzít zrovna Anomaris?" vyzvídal.

„Ty máš ale blbý otázky takhle po ránu. Už jsem ti to přece říkal. Je čistokrevná derionka modrý krve jako já. Máme hodně společnýho. Taky je hezká, chytrá a nebojí si zašpinit duši. Chce děti a mě. A hlavně se oba potřebujeme, ideální kombinace," vysvětlil stručně.

Darren si mlčky přisedl naproti a položil si před sebe talíř s míchanými vajíčky. S Wadem spolu nemluvili, a tak bylo u stolu dusno. Když si přisedla i Alyssa, Wade se zvedl a odešel.

„Jak často budeš mít ty profesionální závody a tréninky? Já jen, abych včas udělala rozvrh tvojí práce u nás ve firmě. Bude to asi náročný vzhledem k tomu, že má být pravidelná pracovní doba od 8 do šesti," řekla Alyssa a Darren se zamyslel.

„S tím ti neporadím. Nicméně trénovat musím. Tohle už není jen taková hra. Dejme tomu víkendy bych byl tady. Dvakrát týdně bych vstával ve čtyři, a tak do sedmi bych trénoval. No a závody jsou každý měsíc poslední sobotu. To nějak půjde. Budu sice utahanej jak pes, ale snad to zvládnu," řekl a usmál se na ní.

„Ahoj, miláčku," zašeptala jsem mu do ucha a objala jsem ho zezadu. „Slyšela jsem, cos říkal o tom, že tu budeš o víkendech kvůli tréninkům. Tak to bychom se mohli vídat," culila jsem se na něj. Alyssa nás nechala chvíli být a zatím jedla svou snídani.

„Jo, to bych moc rád, ale nebudu to stíhat, Ay. Myslím, že bude lepší, když si nebudeš dělat nějaký zbytečný iluze. Ale slibuju, že když budu moct, tak se za tebou určitě zastavím," odpověděl.

„Hm," odfrkla jsem.

„Darrene, chtěla bych s tebou o něčem mluvit," řekla Aris hned, jak se přestala navážet do Sáry a vecpala se mezi nás. Ten se na ní otočil a spolu s ním jsem se zvědavě otočila i já.

„Se mnou? Ty? O co jde?" divil se.

„Ta jizva ti sluší, fakt," zmínila a Earthan na ní hodil bodavý pohled. Netušila jsem, o co by jí mohlo jít, chodili spolu když byla v prváku, tak co by po těch letech po něm měla ještě sakra chtít?

„Jen klídek, ty můj vrahounku. Jen chválím kamaráda. O nic nejde," objasnila Earthanovi. Ten se nakonec tedy zklidnil.

„Fajn, nech toho. K věci," řekl Darren suverénně a čekal, co z ní vypadne.

„Táta mi kladl na srdce, abych se tě zeptala na sponzora. Měl by zájem. Víš přece, že vlastní pet shop a taky jednu z nejvíc luxusních značek krmení pro wergony a nejen krmení," řekla a oba jsme se na sebe usmáli. Aby měl takového sponzora, to by bylo opravdu terno.

„Vážně? To bych moc rád. Nikoho jinýho ještě nemám," culil se.

„Bezva, domluvím vám schůzku. Myslím, že když budeš na triku nosit logo Pro-Wergo, zahrne tě zlatem. Jo a jen mezi náma, určitě nebude chtít, abys měl jinýho sponzora, takže se s ním pořádně dohodni na ceně," poradila mu.

„To zní skvěle, Aris. Ani by mě nikdy nenapadlo, že bych mohl mít takhle prestižní sponzoring. Řekni tvýmu tátovi, že můžu kdykoli tenhle týden," usmál se a ona přikývla.

„Dám ti vědět," dodala, zamávala mu a odešla. Pak se na nás otočil se rty do široka roztaženými.

„Ty vole, Pro-Wergo," křenil se od ucha k uchu, ale Earthan trochu žárlil, protože je to jeho přítelkyně a její otec to nabídl někomu jinému, ačkoli on sám se dostal do národního týmu.

„Super, gratuluju," řekl a Darren ho empaticky poplácal po zádech.

„Gratuluju ti, zlato. To je úžasný," zmínila jsem a drze jsem mu sáhla do talíře pro kyselou okurku, kterou měl k těm vejcím.

„Hej, přines si svoje!" škádlil mě.

„Když od tebe to chutná líp," culila jsem se a zavěsila jsem se mu na krk jako opičí mládě.

Alyssa dělala, že tam ani nejsme, a když u stolu nebyl Wade, sápala se po nejluxusnějším derionským jídlu, které měli na stříbrném podnose. Řekla bych, že Wade už to tolik stejně neřešil. Měl zcela jiné starosti.

U našeho stolu seděla Emily s Eldarnem a s Wadem Whisperem. Taky se dali do řeči. „Jak se těšíš na praxe? Budeš je mít dvakrát? Nebo jak to tvůj pán s tebou vymyslel?" vyzvídal Wade.

„Budu je mít jen jednou, Wade mě bude potřebovat. Teoreticky je to takhle naplánovaný dobře," odpověděl tiše.

„Aha. A už je to mezi váma dobrý? Přijde mi, že se zklidnil," zeptal se, ale Eldarn zavrtěl hlavou.

„Je to Wade. To by ti jako odpověď mělo stačit," dodal, zvedl se a odešel. Emily na Wada Whispera nechápavě koukala, ale nic na to neříkala.

„Jsme tu sami," zmínila z ničeho nic.

„Jojo," pousmál se Wade.

„Je to divný, viď? Pořád se něco děje. Zajímalo by mě co," komentovala naše prapodivné vztahy a chování.

„Není to naše věc," odpověděl a vzal si celou misku třešní. Emily na ně mlsně zírala, ale neodvážila se ho zeptat, jestli jí nějakou nechá. U nás to bylo jiné než u stolu osmáků. U našeho stolu jsme byli s Wadem jediní derioni a nijak nám nevadilo, že si rioni berou, na co mají chuť. Nicméně se Emily trochu styděla, a tak na ní většinou nic nezbylo.

„Nevyrazíme dneska někam?" zeptala se a on akorát plival pecku do ubrousku. Pak k ní zvedl oči.

„Jako na to naše domluvený rande?" zeptal se a ona přikývla.

„Jestli nejsi připravený..." zakuňkala rozpačitě. Nevypadal na to, že by se mu s ní někam chtělo, ale nakonec souhlasil.

„Dobře, někam zajdeme," řekl a usmál se. Pak bylo chvíli ticho. Zdálo se, že Emily bojuje s nějakou otázkou.

„Wade, můžu se tě na něco zeptat?" zakuňkala a dívala se na něj stydlivě.

„No jo. Ptej se," pousmál se a čekal co z ní vypadne.

„Měl jsi někdy nějakou derionku?" zeptala se a on se zakřenil a zavrtěl hlavou.

„Neměl," odpověděl upřímně.

„A proč? Nelíbí se ti?" vyzvídala.

„To ne, já ani nevím. Možná je to jenom náhoda. Vždycky jsem se zakoukal do rionky, a tak jsem začal prohlašovat, že jsem na rionky," objasnil a zaculil se. Emily se taky zasmála. Wadův smích patřil mezi ty nakažlivé. A sympatické.

„To je dobrý. Takže bych u tebe mohla mít šanci," prohlásila a on se pousmál.

„Ty, Emily, už jsi přemýšlela, koho si k sobě vezmeš na praxe? Nebo třeba nad tím, kdo bys chtěla, aby byl tvůj spřízněnec?“ zeptal se a ona se tak kouzelně pousmála a dívala se na něj jako děcko na plyšáka.

„Tebe,“ odpověděla suverénně a napila se z poháru čaje. Wade se jen pousmál, ale nic neříkal. „Nevypadáš překvapeně,“ zmínila po chvilce ticha, které se mezi nimi vytvořilo.

„To protože nejsem,“ odpověděl.

„Aha,“ dodala. Nevěděla, jestli to znamená, že by do toho s ní šel nebo ne. Ale to jí objasnil hned na to, protože se začal vyptávat víc.

„Kdy bys do toho chtěla jít?“ vyzvídal a ona na něj překvapeně koukala.

„Klidně hned,“ usmála se.

„Hm. A promyslela sis to dobře? My dva jsme se spolu nikdy moc nebavili. Tak abys nebyla zklamaná. Možná by jsme se nejdřív měli trochu poznat,“ zmínil rozumně.

„Nebudu toho litovat. Jsem si jistá. Nikoho jiného nechci,“ vypadlo z ní až ho to zaskočilo.

„Fajn, tak si o tom promluvíme později. Jo a jen tak mimochodem, taky bych chtěl tebe,“ přiznal a ona ztuhla. Nečekala, že to půjde všechno takhle snadno. Že jen stačí se odvážit a říct mu na rovinu, co by si přála.

„Fakt?“ vykřikla a vykulila na něj oči, protože to nečekala.

„No jo. Přemýšlel jsem nad tím už ve čtvrťáku. I když jsem byl se Sárou, věděl jsem, že moje spřízněnka nikdy nebude. Nechtěla. Taky jsem si jistej, že bude chtít být s Ay,“ odpověděl.

„A tebe to mrzí?“ zeptala se, ale zavrtěl hlavou.

„Už ne, na praxe jsem sice chtěl být u ní, ale jako spřízněnku jsem jí nikdy nechtěl,“ přiznal a dál to nerozebírali.

Wade Shadowwalker šel akorát chodbou směrem do knihovny a zastavila ho partička kluků z jeho a z vyššího ročníku. „Shadowere, kde máme pozvánky? Jsme nevěděli, že se ženíš,“ zeptal se jeden z nich a po chlapsku se s ním pozdravil.

„Vždycky jsem chtěl malou svatbu. Ale bude velká. Tomu se jako princ holt nevyhnu. Když už je to teda venku, tak dorazte. Je to zítra ve 12 v kostele svatý Amélie. Jděte ale do sekce pro veřejnost,“ dodal.

„A kdo ti jde za svědka? Payne asi těžko, co?“ rýpl si Rowen. Všichni si všimli, že se s Darrenem nějak už moc nebaví. Nikdo ale neznal důvod, kromě naší party.

„Kamarád z jiný školy,“ odpověděl suše. S

„Hm. Dorazíme, co máme přinést? A co na sebe?“ zeptal se Doux.

„Je to typ royal, takže vám džíny neprojdou. Ale nemusíte nosit nic,“ usmál se a pak se rozloučili.

Sára to slyšela. Seděla v knihovně za rohem hned u vchodu s otevřenými dveřmi. „Jak dlouho už tu jsi?“ polekal se, když si jí všiml.

„Dlouho," odpověděla tiše. Wade se na ní jen empaticky podíval. „Pořád sis to nerozmyslel?" zeptala se ho, ale zavrtěl hlavou.

Sára se zvedla ze židle a podívala se mu do očí. Dost ho tím znejistěla. „Promiň," zašeptal.

„Neprominu. Proboha, co mám udělat, aby sis to rozmyslel? Tohle mi přece nemůžeš udělat, Wade. Nemůžeš si jí vzít," křičela na něj a lehce do něj strčila.

Jeho oči se zalily slzami. Nevěděl, co na to říct. Nemohl si to rozmyslet. Prostě nemohl. Ať nad tím přemýšlel, jak chtěl, nikam ten vztah se Sárou nesměřoval. Ani pro jednoho.

„Vraťme se k sobě, Wade. Prosím. Neber si jí. Nedělej mi to," plakala už téměř hystericky a prosila ho, ale když jí došlo, že to nikam nevede, zoufale si opřela hlavu o jeho hruď a poslouchala jeho srdce.

On se ani nehnul, a ani se jí nedotkl. Stál tam jako prkno a nechal jí se o něj opírat. Sám měl co dělat, aby nezačal bulet jako malá holka. „Já nemůžu, Sáro. Promiň," zašeptal a lehce jí od sebe odstrčil.

„Jestli si jí vezmeš. Nikdy ti to neodpustím!" prohlásila a dívala se mu naštvaně do očí.

On si zoufale povzdechl. „Sáruško..." začal, ale přerušila ho.

„Zapomeň na to. Jsem blbá. Co jsem si myslela, že jo? Princ aby odvolal svatbu s princeznou kvůli prachsprostý služce," řekla, až jí žhnuly oči vzteky.

„Tak to přece není a víš to. O tohle vůbec nejde," pokračoval, ale bylo to k ničemu.

„Jsem tak trapná. Takhle se před tebou ponižovat a škemrat. Nechápu, co to dělám. Vždyť tohle ani nejsem já," komentovala zoufale svoje rozbouřené emoce.

Wade na ní pořád jen mlčky a smutně koukal. Už nevěděl, co by k tomu dodal, ale musel se zeptat. „Nepřijdeš tam, že ne?" ujišťoval se.

„Nejsem sebevrah," odpověděla.

„To je dobře," pousmál se a ona se v něm snažila číst a zírala mu intenzivně do očí.

„Proč? Změnil bys snad názor?" vyzvídala, ale nic na to neříkal. „Takže nechceš, abych tam přišla?" zeptala se.

„Nechci. Ve tvým zájmu zítra nechoď ani do Rosiny taverny, ok?" prohlásil a ona přikývla.

„Ve svým zájmu zítra zůstanu raději zavřená doma a ty bys měl taky," odsekla, zaklapla knihu a odešla.

Wade si jen smutně povzdechl a podíval se na knihu, kterou nechala ležet na stole. *„Temný rytíř a sličná panna..."* přečetl polohlasem a namátkově jí otevřel. Kniha se mu otevřela na straně 175 kde někdo zanechal záložku. Zřejmě Sára.

Na záložce byla napsaná nějaká čísla a písmena. Přišlo mu to jako nějaká šifra, ale moc tomu nevěřil. Myslel si, že takové věci dělá jen on. Navíc je to Sára – ta, kterou z toho momentálně podezírá a ta takové věci přeci nedělá, ne? Ale nedalo mu to a rozhodl se to prověřit.

Sedl si ke stolu, otevřel knihu na straně podle prvního čísla 11 a hledal souvislosti. Celou dobu v nic ale nevěřil. I kdyby to byla nějaká šifra, pochyboval, že je Sářina. A i kdyby, co by mu tak chtěla sdělit? Vždyť snad už všechno ví, ne?

Nevěřil tomu, dokud neuviděl krasopisnou sedmičku s horizontálním přeškrtnutím. Najednou si byl jistý, že to psala Sára. Její rukopis byl sice podobný ostatním dívkám, ale tohle bylo naprosto usvědčující. Nikoho jiného takhle psát sedmičku neviděl.

A tak nad tím seděl několik desítek minut a k něčemu se dostal. Podle čísel a písmen pochopil jednoduchý vzorec a pak už zbývalo jen vyhledat ty správné části a přečíst vzkaz, který tam opravdu byl. Nicméně byla písmena přeházená. Výsledek vypadal nějak takhle:

M Y U U D VT KY B T VI C L ZO A D E E D A W

Wade věděl, že když už se dostal až sem, že to určitě bude přeházený vzkaz. Taky si byl jistý, že to bylo napsané bez diakritiky, aby to bylo těžší. A taky si všiml svého jména napsaného pozpátku na konci řetězu. To nemohla být náhoda. Pousmál se a snažil se to tedy rozluštit...

M Y U U D VT KY B T VI C L ZO A D E ~~E D A W~~

WADE...

Sára si sedla na schody v chodbě a čekala, až půjde kolem Darren. Když ho viděla v hloučku lidí, přitáhla si ho k sobě za jeho rudě lemovaný plášť. Ten se na ní jen překvapeně podíval.

„Už jsi Ay řekl, že uděláš z Alyssy svojí spřízněnku?" vyzvídala, ale zavrtěl hlavou.

„Nikdy by mi to nedovolila a rozmlouvala by mi to. Na ní musíš šokem, už to mám vyzkoušený. Prostě jí to oznámím jako fakt až to tak bude. Možná bude chvíli prskat, ale zase jí to přejde. Já Alysse věřím. Už toho máme hodně za sebou a..." vysvětloval a Sára se pousmála.

„No právě, Darrene. Až moc si myslím," komentovala jeho rozhodnutí.

„To do toho netahej. S tím už je konec," odsekl a rozhlídnul se namátkově kolem sebe.

„Hm, jak myslíš. Mít spřízněnku je závazek jako manželství. Tohle nestráví," dodala.

„Bude muset. Mám to v plánu udělat dneska," řekl suverénně. Sára jen vyvalila oči. Tohle nečekala, že řekne. „Jdu na hřiště, jdeš se mnou?" zeptal se.

„Stavím se za tebou za patnáct minut," opáčila.

„Ok. Tak zatím," řekl a odešel. Hned na to vycházel z knihovny Wade s knihou, kterou tam před chvílí Sára nechala. Všimla si ho, jak jí nese a pousmála se. Myslím, že ho znala dobře. Věděla, že tyhle výzvy si nenechá ujít. Tak proto to udělala. Nicméně po té hádce by mu tu knihu nejradši zase vzala, aby to nečetl.

Odpoledne jsme se všichni zase nějak spárovali. Já byla s Darrenem celé dopoledne, ale pak jsem vytuhla u něj na koberci před krbem, kde mě učil nějaká obranná kouzla. Nebudil mě, jen mě přenesl k němu do postele a přikryl mě. Pak mi donesl svačinu, položil jí na noční stolek a šel někam ven s Alyssou.

Emily byla s Wadem Whisperem na domluvené schůzce a dost dobře se bavili. Až na Sáru, která seděla v sále a dloubala se v jídle. Myslela jen na to, co je zítra za den. Nebyla připravená tu kapitolu ukončit.

Sem tam pozorovala Wada Shadowwalkera, který u jídla intenzivně luštil její šifru a modlila se, aby jí nevyluštil. Nebo spíš si nebyla jistá tím, jestli to chce, nebo nechce. Potom by byla jeho zítřejší svatba snad ještě bolestivější. Jestli to vůbec ještě jde.

A když byla hluboko ve svých myšlenkách a úplně ztratila pojem o čase, polekal jí Wade Shadowwalker, který stál za ní. Mlčky na ní koukal a tvářil se vážně. Za tím pohledem bylo víc, než kvůli ní předstíraná lhostejnost. Nechtěl jí trápit. Chtěl to už mezi nimi ukončit, ale nedokázal jí ignorovat, neodpovídat na její otázky nebo na ní vůbec nereagovat.

„Na," zašeptal, položil před ní lístek a beze slova odešel. Ona se za ním ohlédla a hned, jak vyšel z jídelny, vrhla se na papír, který jí přinesl. Stálo tam:

Já Tebe taky, Sáruško.

Sára se lehce pousmála. Její vzkaz byl prostý. Byla to jen jediná věta: *Vždycky tě budu milovat, Wade.* Ta jejich láska byla vážně intenzivní. Koho by to napadlo? Mrzí mě, že jsem nevěděla, jak jí pomoct. Ale zdá se, že si to Wade s tou svatbou nerozmyslí.

„Je mi to líto, Sáro," zašeptala jí do ucha Estrella, která šla akorát kolem za Wadem. Jen kolem ní prošla a ani se nezastavila, takže Sára ani nestačila zareagovat. Šla za ním, chtěla s ním mluvit.

„Wade, počkej!" volala na něj a on se otočil.

„Copak, Essie?" usmál se a zastavil se v půlce chodby.

„Jsi si jistej, že víš co děláš?" zeptala se a on přikývl.

„Jsem," odpověděl stručně a podíval se na ní podezíravě. „Proč se ptáš?" tahal z ní. Ona se zhluboka nadechla.

„Jen jsem kolem ní prošla a cítím se strašně. Hrozně jí to ublíží, Wade. Ona tě miluje a ty jí taky. Kašli na Anomaris. Prosím, bráško," zkusila to, ale bez šance. Jen zavrtěl hlavou.

„Nemám na výběr a ty si hleď svýho," řekl suše a odešel. Evidentně v tom měl jasno. On takový právě byl. Vždycky se řídil hlavou a šel za tím, čeho chtěl dosáhnout. Sára pro něj byla rozptýlení. Sice nad tím nesčetněkrát přemýšlel a kdyby šlo o něco jiného, asi by si jí vybral, ale on chtěl být králem Derionu.

Věřil tomu, že se ženou, kterou miluje nemusí mít manželství a děti, aby spolu mohli žít šťastně. A že může mít obojí. Pak už záleželo jen na ní, jestli s ním bude chtít být taky. A i když ho to bolelo, nebál se to ukončit.

Ne, protože to vnímal jako, že dává Sáře svobodu rozhodnout se jak chce. Nenutil jí být jen jeho milenkou, chtěl to, ale když s tím nesouhlasila, tak jí do toho nenutil a respektoval její rozhodnutí.

Alyssa s Darrenem si povídali ve stáji, oba z každé strany hladili Kinnaru po hřbetu a chroupali u toho arašídové křupky. „Tak jdem na to?“ zeptal se a očistil si ruce o sebe od zbytků arašídů.

„Jsi si jistej?“ prohodila a podívala se mu do očí. Darren přikývl.

„A ty? Nerozmyslela sis to doufám,“ ujišťoval se, ale zavrtěla hlavou.

„Ne, já ne,“ řekla a usmála se.

„Paráda, tak pojď ke mně,“ řekl a posadil si jí na klín. A pak jí položil svou levou ruku na srdce (na hrudník ne na prso). „*Eritis mihi in anima mea spiritus et sanctam vinculum thea in mei*,“ zašeptal a pak se jí podíval do očí.

„To už je všechno?“ zeptala se a on přikývl. Ono takové kouzlo bylo vážně rychlé. Ale zase ne tak, aby se dalo vyslovit omylem.

„Nejspíš. Cos čekala víc? Že kolem nás bude všechno hrát barvama a zpívat?“ křenil se a ona se taky zahihňala.

„Já nevím, možná,“ odpověděla a pak ho nadšeně objala.

„Pojď ke mně, ty můj spřízněnče,“ zašeptala.

„Moje spřízněnko,“ usmál se a chvíli si zírali do očí. Alyssa se mu po chvilce zvedla z klína a vrátila se zpátky na své místo ke křupkám.

„Mám mlčet, co?“ zeptala se a on se zamyslel.

„Raději jo. Ne kvůli Ay jako spíš kvůli Wadovi. Ay to řeknu co nejdřív,“ dodal a ona přikývla.

„Jak chceš,“ usmála se. Pak bylo chvíli ticho, než ho Darren prolomil. Podíval se na ní s úsměvem ve tváři.

„Docela se těším k vám domů. Bude to zajímavý poznat tvůj svět. Sice se mi bude stýskat po Ay a tak, ale ta změna prostředí a celkově i to, co mě čeká na závodech mě láká,“ zmínil.

„To jo, ale bude to docela fuška. Budeš muset makat ve firmě, udělat si řidičák, a ještě trénovat a závodit. No a hlídat nám zadek před Wadem, a to bude náročný,“ připomněla a on přikývl.

„Já vím. S tebou to zvládnu. Určitě mi to hezky všechno naplánuješ,“ prohlásil a natáhl si nohy na balík slámy.

„Cože? A už to začíná? Teď jsem jako tvoje služka?“ řekla a hodila po něm křupku. On se zakřenil a hodil jí po ní zpátky.

„Dělám si srandu, trubko,“ dodal a v tom jsem tam za nimi vtrhla já. Oba se prudce otočili ke dveřím a přestali se smát.

„Proč jsi mě nevzbudil, Darrene?“ zeptala jsem se, hodila jsem na Alyssu vražedný pohled a tvářila jsem se dotčeně. Oba na mě vyjeveně zírali jako na vetřelce, co jim pokazil zábavu.

„Lásko, co tady děláš?“ divil se, když mě viděl, shodil nohy ze stohu slámy a sedl si trochu kultivovaněji.

„Přišla jsem za tebou,“ odpověděla jsem.

„Tak já půjdu. Uvidíme se pak,“ řekla Alyssa a chystala se ke dveřím.

„Kam bys chodila? Holky, prosím. Mohly byste se trochu snažit spolu vycházet? Prosím. Kvůli mně,“ prohlásil, usmál se a dělal na mě oči.

Já se jen podívala na tu rionskou mrchu, která ho kdysi ojela a zoufale jsem si povzdechla. „Fajn, od teď na mě smíš mluvit. Ale varuju tě. Sáhneš na něj a zabiju tě!“ prohlásila jsem a Darren se rozpačitě zakřenil.

„Super, tak a teď by jsme si mohli třeba posedět a popovídat si, co vy na to? Jen tak, abyste se poznaly,“ navrhnul.

„Netlač na pilu, Payne,“ procedila jsem suše a on se pousmál. „Já půjdu radši zkontrolovat Sáru. Po tom rozchodu s Wadem je pořád v háji. Hlavně když se zítra žení s tou mrchou Anomaris,“ připomněla jsem a chystala jsem se ke dveřím.

Alyssa se zatvářila podivně, když jsem zmínila, že se Wade zítra žení. Jako bych jí tím nasypala sůl do rány.

„Půjdu s tebou,“ nabídl se.

„Ne, v pohodě. Zvládnu to. Počkám na tebe u tebe, bavte se,“ řekla jsem mile, i když mě to štvalo, ale snažila jsem se na sobě nedat nic znát.

Alyssa se podívala na Darrena. „Co myslíš, že řekne na to až to zjistí?“ zeptala se po chvíli a on pokrčil rameny.

„Líbit se jí to nebude. Ale třeba se to mezi váma nějak urovná. Když jí nebudeš provokovat a ona uvidí, že jsme jenom přátelé, tak si myslím, že jí to přejde,“ zmínil a natáhl se pro křupky, které teď měla v držení Alyssa.

Sára nechtěla být zavřená v pokoji. Nejlíp se jí fňukalo při létání na wergonovi, a tak se rozhodla, že se proletí na Qyldryirovi. Teď byl její. Připomínal jí Wada a ty časy, kdy byli spolu. A taky jí rozuměl víc než Enessa, tedy když šlo o její city k tomu sráčovi. Ta blbka se trýznila sama. Letěla se podívat na to svatební místo. Možná se chtěla jen ujistit, že se jí to celé jen nezdá?

Wade Whisper s Emily se mezitím procházeli po parku. Měli to rande, o kterém se předtím bavili. „Není to kostel svatý Amélie?“ zeptala se ho z ničeho nic ukazujíc na obrovský gotický chrám a on přikývl.

„Jo, to je. Něco se tam chystá. Mají to kolem hezky vyzdobený,“ komentoval. Emily přikývla.

„Zítra se tam koná Wadova svatba. Slyšela jsem o tom mluvit někoho ve škole,“ zmínila.

„Hm aha,“ usmál se. „Takže ten šmejd se vážně žení...“ zašeptal si pro sebe, ale Emily to tak jako tak slyšela.

„Asi. Musí to být ale drahý mít svatbu v takovým kostele,“ komentovala vzrušeně.

„Nejspíš za tu svatbu dají hodně no," odpověděl a díval se na ní. Chvíli bylo hrobové ticho.

„Wade, cítíš ještě něco k Sáře?" vyzvídala.

„Jsem na ní naštvanej. Lhala mi, opakovaně. Podváděla mě s ním. Hodně mi ublížila. Nechci se o ní bavit. Takže moje odpověď je spíš ne. Pořád je to citlivý, ale už jí nechci," odpověděl upřímně a podíval se na ní.

„To je dobře. Hrozně se mi totiž líbíš, víš? Už od prváku jsem ti chtěla říct..." začala a zadívala se mu do očí. Měl je hnědé a milé jako mívají oddaní psi.

Wade se zamyslel a zíral jí do těch jejích světlých očí, a pak se k ní naklonil a políbil jí.

„Tohle si nechám líbit," pousmála se, když se od ní po chvilce odlepil. A potom na ní chvíli zamyšleně zíral.

„Vezmeš si mě?" prohlásil najednou a ona úplně zkoprněla. Není divu, něco takového ani Emily, a ani nikdo jiný nemohl čekat.

„Co? Není na to trochu brzo?" zeptala se zaskočeně.

„Ne, proč?" zeptal se s naprosto seriózním výrazem ve tváři. Byl totiž spontánní a impulzivní jako Sára. Emily byla z jeho návrhu dost zmatená. „Stydíš se za svůj původ?" vyzvídal a ona zavrtěla hlavou. „Vadilo by ti si vzít deriona a být jeho spřízněná duše?" zpovídal jí.

„To kvůli ní? Aby se oba její Wadové oženili skoro ve stejnou dobu?" vyzvídala.

„To mě upřímně ani nenapadlo. Líbíš se mi. Jsi hezká, vtipná, chytrá a hodná. Znám tě několik let a vím z vyprávění, že jsi i věrná. Sama jsi mi přiznala, že bys mě chtěla a že bys chtěla, abych byl tvůj spřízněnec. Tak na co čekat? Pojď udělat něco šílenýho," prohlásil a ona se zasmála.

„Tohle je ale opravdu šílený, Wade" zmínila a on přikývl.

„Je a mě se to líbí. Tak co?" zeptal se znovu.

„Nechci Sáře ubližovat. Je to moje kamarádka," objasnila.

„Ale na rande jsi se mnou šla a chtěla jsi mě, ne?" ujišťoval se a ona přikývla. „A Sára miluje Shadowwalkera, ne mě. No tak si mě vezmi. Známe se roky. Víš jakej jsem. Dokonce mám i prstýnek. Měl sice být pro ní, ale nikdy ho neviděla, takže by mohl být tvůj," zasmál se a vytáhl na ní krabičku, uvnitř které byl prstýnek s diamantem, za který by se nemusela stydět ani princezna Diana.

„Bože, Wade, ty to myslíš vážně?" zakuňkala, až jí přeskočil hlas. Její srdce bušilo jako šílené. Wade přikývl, klekl si před ní na kolena a díval se jí do očí.

„Vezmi si mě, Emily. Budeš se se mnou mít pohádkově, to ti přísahám," prohlásil a jí se úplně zatajil dech. A nebyla jediná.

„Grrrr," ozval se Qyldryir, když kroužili se Sárou nad kostelem, kde se má její láska zítra ženit a kde momentálně klečel Wade Whisper před Emily s prstenem a žádal jí o ruku.

„Svatá matko, to mě poser na holý záda, co se to děje?" prohlásila a pozorovala je nenápadně z výšky.

„Tak jo. Uděláme něco šílenýho. Vezmu si tě," řekla, on jí nasadil na prst ten diamant a pak se vášnivě ožužlávali.

„Te esh-me da la rine tio, Qyldryir. – Leť pryč, Qyldryire," zašeptala zlomeně a on letěl snad rychlostí světla, aby jí odtamtud co nejrychleji dostal pryč.

Já jsem na ní čekala v pokoji, ale neobjevila se. Byla jsem tam už tak skoro hodinu, a tak jsem se natáhla na její postel a vzala si do ruky něco ke čtení. Otevřela jsem nějaký časopis, ale přišlo mi to trapné, tak jsem ho hned zase zavřela a vrátila zpátky na její stůl. Potom jsem si všimla hodně zmuchlaného papíru a zvědavě jsem ho rozložila. Byla tam nějaká píseň. Hned jsem poznala Wadův rukopis a začala jsem číst.

„Září Slabosti... Září, dva patnáct, když jsi vešla do místnosti. Smála jsi se s mým nejlepším kámošem a já cítil nový rytmus mého srdce. V tu chvíli se mi změnil celý svět," zašeptala jsem.

„...Ale minulost mě táhla zpět, nedokázal jsem se změnit... Wade se do tebe zabouchnul už ten den, co jsme nastoupily do školy? No, tady je odpověď na mou otázku," povídala jsem si pro sebe překvapeně a položila jsem jí to vyznání zpátky na stůl.

Trochu jsem se styděla, že jsem jí do toho strkala nos, ale přísahám, že jsem slídění neměla v úmyslu. To samo. Čekala jsem ještě nějakou dobu, ale neukázala se. A tak jsem šla zpátky k Darrenovi jak jsem slíbila. Ten tam naštěstí už byl. Sprchoval se.

„Ahoj, už jsi tady?" usmál se a políbil mě. Jeho mokré vlasy mi namočily pramínek těch mých, jak se na mě nalepil.

„Nenašla jsem Sáru," svěřila jsem se.

„To se dalo čekat. Někde lítá na wergonech. Potřebuje to vstřebat. Je smutná," odpověděl a já přikývla.

„Chudák. Je mi jí líto. Proč se musela zamilovat zrovna do něj?" zmínila jsem a on pokrčil rameny.

„To je život no," odpověděl, shodil ze sebe ručník a vlezl nahý pod peřinu. „Běž si dát taky sprchu a pojď ke mně," řekl a já přikývla.

„Tak mi neusni," dodala jsem a zmizela jsem v koupelně. Darren se natáhl po zrcátku a očaroval ho. Snažil se spojit se Sárou, ale ta ten kus skla s sebou skoro nenosila. Po třech neúspěšných pokusech to vzdal a položil to vedle sebe na stolek. Zhluboka vydechl a zavrtal se do peřin. Měl o ní strach, ale doufal, že je v pořádku. Asi tak jako my všichni.

Wade Shadowwalker si zase užíval s kamarády šílenou rozlučku se svobodou, kterou pro něj naplánoval kdo jiný než Vain. Anomaris ho prosila, aby se moc neopíjel, protože chtěla, aby byl na svatbě neodolatelný, a tak jí slíbil, že si dá jen dvě skleničky whisky a že bude hodný.

Dodržel svůj slib napůl. Byl sice hodný, ale vypil čtyři skleničky a zhulil se jívou skoro pod obraz. Jeho povedená partička kamarádíčků samozřejmě dotáhla nějaké striptérky, společnice a tanečnice, ale Wade se na ně ani nepodíval – tedy skoro.

„Co je s tebou, brácho? Koukni aspoň na ty kozy," hecoval ho Vain a šťouchal do něj, aby se podíval na rozkošnou dívku, která si zřejmě nepřála nic jiného, než aby se na ní

podíval. On se na ní podíval, usmál se a dál se věnoval konverzaci s Anxietym, který si striptérek taky moc nevšímal. Byl zadaný a bál se, že by dostal vynadáno od přítelkyně.

No a Wade se bál něčeho podobného. Rozhodně to nechtěl kvůli pár laciným holkám podělat s Anomaris. Nešlo mu jen o ní jako o celou budoucnost Derionu. A pravdou je, že ta holka ho děsila jak moc byla podobná Alysse, proto se na ní skoro nedíval.

„Koukni se," nutil ho pořád.

„Jsem spíš na zadky," procedil suše.

„Tak ona se otočí, že Lilith?" usmál se na ní Loner, plácl jí přes zadek a ona ho vystrčila přímo na Wada, že se musel podívat a úplně zapomněl řeč.

„Už jsem se bál, že je s tebou něco v nepořádku, kámo. Nekoukl by se jedině gay, a i ten by se možná koukl," zakřenil se Vain a lehce jí zatáhl za šňůrku jejích červených tang.

„Já nejsem gay, idiote," vyštěkl a všichni se mu smáli. Pak se natáhl pro skleničku a zadíval se na svůj prstýnek, který měl od Sáry a zoufale si povzdechl.

Anxiety si toho všiml. „Hej, Sinner, můžu se tě na něco zeptat?" začal a on přikývl. „Kdo je Sára?" zeptal se a on úplně ztuhnul. Nikdy jim o ní nic neřekl, a tak momentálně nechápal, kde vzali její jméno.

„Sára? Jak jako kdo je Sára?" divil se.

„Ta nejdůležitější, po který jsi pojmenoval svojí kytaru, a o který je většina tvých textů. Nikdy jsi o tom ani neceknul," udeřil na něj.

Wade se pousmál a dal si do pusy cigaretu. „Sára je jediná holka, kterou jsem kdy miloval celou i s jejíma nedostatkama," odpověděl upřímně.

„A co Anomaris?" pokračoval.

„Tu mám rád," odpověděl stručně.

„A Alyssa?" dodal. Wade si povzdychl. „Taky jsi jí měl rád, ne? A myslím, že to nebylo zrovna jen jednou," zasmál se a ostatní se taky zaculili. „Co se stalo?" vyzvídal Anxiety.

„Alyssa byla taková moje… nechci znít neslušně, ale prostě za mnou furt lezla, trochu jsem jí využíval. A Sára… je rionka. Nemůžu si jí vzít," zašeptal a potáhl si z cigarety.

„Aha. Ale někteří to tak neřeší," komentoval.

„Ale já jsem korunní princ východního Derionu. Nemůžu si jí vzít i kdybych chtěl," vypadlo z něj a Anxiety ztuhnul.

„Cože? Ty jsi vážně… tak ty jsi ten princ Wade Evilian Shadowwalker?" zeptal se překvapeně a všichni kolem se zarazili. Nikdy jim totiž neřekl svoje pravé jméno.

Wade se pousmál. „No. To jsem já," dodal, potáhl si z cigarety a natáhl si nohy na židli před ním.

„O čem se to bavíte?" zeptal se Loner, který měl k Wadovi z přátel nejblíž a tohle zjištění ho překvapilo.

„O tý Sáře a o tom, že Sinner je korunní princ východního Derionu Wade Evilian Shadowwalker," přetlumočil Anxiety vzrušeně.

„Je to pravda?" ujišťoval se Loner a Wade přikývl.

„Wow," prohlásil Vain.

„Tak ať žije budoucí král!" procedil Desire a pozvedl skleničku k přípitku. Wade si s nimi ťukl, ale tvářil se zaraženě. To, že znali jeho jméno mu tolik nevadilo jako to, že vytáhli Sáru. Jako by to měl snadné na ní nemyslet a teď.

„A teď kdo je Sára, Wade?" zeptal se Loner zaujatě.

„Teď už jen moje minulost," odpověděl smutně a kopl do sebe zbytek whisky – páté.

„Vážně?" zeptal se Anxiety, který mu to nechtěl věřit.

„Zítra se žením, kluci," připomněl.

„To je fakt. Nicméně, to musí být kočka, když jsi z ní pořád tak v prdeli. Možná ještě hezčí než Anomaris. Jak dlouho už seš do ní zabouchlej?" vyzvídal Vain.

„Od první chvíle, co jsem jí viděl. *September of Weakness,* přece," odpověděl sklesle.

„No jasně, že nás to nenapadlo rovnou. A proč jsi to nikdy nechtěl hrát, myslím, že je to docela podařenej song," vyzvídal Desire.

„Nemám páru, asi jsem jí to chtěl prvně zahrát až jí vezmu na rande, nebo jí vám představím, ale nikdy to nevyšlo," odpověděl.

„No nic, necháme ho být. Nechcete si dát něco pořádnýho k jídlu? Co třeba jačí tatarák?" navrhnul Loner a všichni přikývli. „Tak já pro něj skočím. A vy holky, si klidně na chvíli udělejte pohodlíčko ať načerpáte síly na další tanečky," mrknul na ně a ony ho poslechly. Každá si sedla vedle jednoho z nich.

Wade měl po každé straně jednu, když Loner odešel pro tatarák. „Takže ty jsi princ?" ujišťovala se blondýnka po jeho levici.

„No, už to tak bude," odpověděl s úsměvem.

„Ty jo. To budeš asi i hodně bohatej, co?" zašeptala mu brunetka po jeho pravici do ucha a lehce mu ho ožužlala.

„Ale no tak holky," zašeptal s úsměvem ve tváři a vykrucoval se z jejich spárů.

„Copak, Wade? Nelíbíme se ti?" zeptala se další brunetka a pomalu mu zajížděla svou něžnou ručkou pod tričko až k hrudníku. „A dokonce sexy," procedila a svůdně se na něj dívala.

Wade byl nesvůj a kluci se jen culili. Všechny se na něj lepily jako vosy na med. „Vykouřila bych tě i zadarmo," šeptala mu do ucha zrzka se zelenýma očima a kroutila se nad jeho klínem.

„Holky, dejte mu voraz, nebo z vás dostane infarkt. Tohle jen tak někdo nezvládne," zachraňoval ho Anxiety, když viděl jak se Wade tváří. Nakrucovalo se před ním pět sexy holek a dělaly mu nemravné návrhy.

„Taky o vás nemá zájem, ale já jo. Nepohrdnu. Pojď ke mně, Becky," mrkal Vain na tu zrzku, která měla oči jen pro Wada.

„Myslím, že si půjdu odskočit," prohlásil Wade a zvedl se z gauče. Kluci se pořád tak culili.

„Ten má dost," křenil se Desire a stáhl si k sobě na klín jednu z těch společnic. „A co mě? Za kolik mě vykouříš?" zeptal se.

„Že jsi to ty, tak za Peršák," prohlásila sebevědomě.

„Cože? Ty jsi teda drahá," stěžoval si zoufale.

Wade se zavřel na záchodě a opřel se zády o stěnu. „Moc lidí?" zeptala se Sofie, která tam akorát zrcadlovala s nějakou kamarádkou, a když ho viděla, zavěsila.

„Promiň, nevěděl jsem, že jsi tady," procedil a chtěl odejít, ale zarazila ho.

„Nemusíš utíkat. Tady jsi v bezpečí. Taky se tu trochu schovávám. Někdy je toho na mě moc. Zvlášť když mám být na třech mejdanejch za sebou. Pak jsem úplně mimo. Jak pak můžeš být svěží a sexy, když máš obrácenej režim?" zmínila, ale on nevěděl co na to říct.

„To mě mrzí. Jestli chceš, zaplatím ti a můžeš si jít odpočinout," prohlásil a dal jí do ruky dva Peršáky.

„Ty jo, díky, Wade Shadowwalkere," divila se té sumě, kterou od něj dostala, aniž by musela hnout prstem.

„Taky jsi slyšela moje jméno?" podivil se a ona se usmála a přikývla.

„Princi," oslovila ho, lehce se mu poklonila a odešla. Byla to zřejmě zajímavá noc.

Ráno jsme se sešli u snídaně. Tedy všichni kromě Sáry, Eldarna a Wada Shadowwalkera. Darren na mě koukal přes půlku sálu a pokrčil rameny. Wade zcela určitě chyběl kvůli jeho svatebnímu dni a Eldarn musel být na svatbě svého pána, ale Sára?

Emily s Wadem spolu u stolu nějak podezřele cukrovali a hihňali se jako děcka. „Co je vám?" zeptala jsem se a ona se na něj podívala, jestli mi to smí říct nebo ne. A když Wade přikývl, spustila:

„Jsme zasnoubení," odpověděla a já ztuhla.

„Cože?" vyjekla jsem šokovaně. To byla rozhodně nečekaná zpráva.

„Je to tak. Včera mě Wade požádal o ruku," objasnila, ukázala mi prstýnek na jejím kostnatém prstu a culila se od ucha k uchu.

„Teda, to byla rychlost. Gratuluju. Jen tak mimochodem, neviděli jste Sáru? Od včerejška je nezvěstná," zeptala jsem se, ale oba zavrtěli hlavou.

Anomaris byla v sídle Shadowwalkerů, kde už nějakou dobu bydlela. Rosa jí chystala na svatbu a Estrella jí pomáhala česat a tak. „Jste nervózní, paní Mortenzová?" zeptala se jí Rosa.

„Malinko. Beru si muže svých snů, doufám, že si to ještě nerozmyslí," zaculila se.

„Wade takový není. Když se pro něco rozhodne, už z toho nevycouvá," uklidňovala jí Estrella, zatímco vymotávala pramen jejích dlouhých černých kadeří z natáčky.

„O to strach nemám," objasnila.

„Já vím čeho se bojíš, ale to se taky nestane," odpověděla jí suše Estrella a pak pokračovala s další natáčkou.

Anomaris se na ní překvapeně podívala. Ještě se nenaučila před ní skrývat myšlenky. Tedy některé ano, ale ne úplně všechny, to chce lekci sebeovládání, nebo pít litry Lamilky jako to dělá Wade.

Anomaris měla husté, černé vlasy těsně nad zadek. Jedna z mnohých věcí, ze kterých byl její snoubenec uchvácen. Nejvíc ze všeho na ní miloval její dlouhé nohy, a tak se rozhodla pro šaty, které budou její nohy odhalovat. Ne celé, ale tak akorát, aby to bylo svůdné. Vybrala si dlouhé úzké a s rozparkem. Ty samozřejmě byly až na after párty. Jako hlavní musela mít okouzlující šaty vhodné pro dámu jejího postavení – pro princeznu.

Wade už se svými přáteli popíjeli v obleku whisky a povídali si. Po té rozlučce byli kupodivu všichni v pohodě, a dokonce nachystaní. „Včera to byla jízda co? Kterou z nich jste šukali? Já vytuhnul," řekl Vain zoufale.

„Idiote, byly to striptérky," odpověděl Loner.

„Všechny?" divil se.

„Jen dvě byly štětky, ale byly moc drahý," komentoval Desire.

„Tři, ta levná odešla v půlce," dodal Anxiety.

„Ptal ses na cenu, Anxi?" posmíval se mu Loner.

„Neptal, říkala mi to sama," hájil se.

„Koho zajímaj nějaký štětky," prohlásil Wade a všichni přikývli kromě Vaina.

„Mě jo," odpověděl a kluci nad ním jen zavrtěli hlavou.

„Závidím ti, kamaráde. Takovou kočku, a ještě věrnou si bereš," prohlásil Desire z ničeho nic a on přikývl.

„Jo, Anomaris je nádherná. Sám si jí závidím," řekl a zasmál se.

„Těšíš se na svatební noc až budeš moct na vostro?" vyzvídal Vain a Wade si otráveně povzdechl.

„Ty potřebuješ zasunout, Vaine," řekl Anxiety a poplácal ho přátelsky po zádech.

„Jak dlouho už jsi žádnou neojel?" zeptal se Desire.

„Dlouho," odpověděli všichni kromě jeho a zasmáli se.

„Hahaha. Nemůžu za to, že chodím do čistě klučičí školy," stěžoval si.

Wade mu dal ruku kolem ramen. „Neboj, já ti nějakou najdu. Když se ti nějaká bude líbit na svatbě, tak ti jí pomůžu dostat," řekl. On uměl být vážně dobrý kamarád když chtěl. A uměl být i věrný když to slíbil.

Já jsem přiběhla za Darrenem ke stolu a naklonila jsem se k němu. „Sára nikde není a nikdo jí od včerejška neviděl. Mám o ní strach," zmínila jsem a on přikývl.

„Půjdu se podívat do stájí. Ty tu zůstaň, kdyby se vrátila," řekl a zvedl se od stolu. Alyssa se na něj starostlivě podívala a já se na ní snažila usmát, ale vypadalo to křečovitě.

„Co je? Něco tě bolí?" zeptala se mě, když viděla, jak se tvářím.

„Ne, v pohodě," zkusila jsem to znova a už to bylo lepší, protože mi úsměv opětovala a vypadalo to skutečně.

Tak jsem se sebrala a mířila jsem si to zpátky za těmi podivíny. „Ay..." zavolala na mě.

„No?" otočila jsem se.

„Promiň za to všechno. Moc mě to mrzí," omluvila se a podala mi ruku.

„V pohodě. Jen doufám, že už víš, že to patří mně," odpověděla jsem, ukázala jsem na Darrena a ona přikývla. No a pak jsem odešla.

Darren zatím utíkal na hřiště a všiml si, že je Enessa sama venku a Qyldryir zmizel z výběhu. „Ahoj. Je Sára s Qyldryirem?" zeptal se jí a Enessa na něj frkla.

„Grrrrr," odpověděla mu.

„Je smutná, viď?" zeptal se a ona přikývla. „Víš, kde jsou?" zeptal se, ale zavrtěla hlavou. „Půjdu se po ní s Kinnarou podívat, chceš letět s náma?" navrhnul a ona přikývla. „Dobře, budeš se ale držet u mě, ano?" ujistil se a Enessa souhlasila. A tak se vydal osedlat Kinnaru a vyrazili.

Sára zatím proháněla Qyldryira po nebi. Pevně se ho držela a křičela z plných plic. Potřebovala se vyvztekat a takhle jí nikdo neslyšel. Qyldryir z Wadovo snoubenky taky nebyl zrovna nadšený, měl radši Sáru, ale bohužel s tím nemohl nic dělat, a tak jí alespoň dodával sílu a vztekal se s ní. Křičel a prskal oheň, aby jí ukázal, že s ní soucítí.

Darren s Kinnarou a s Enessou létali nad lesy a nad řekami. Nad poli i rybníky, ale Sára s Qyldryirem nikde nebyli k nalezení. „Leť ještě trochu výš," řekl a Kinnara ho poslechla a vyletěla trochu výš nad mraky. Ale ani tam nikde Sára s Qyldryirem nebyli.

„Tak zpátky do stájí," dodal a ona slétla dolů. A když dorazili, vytáhl zase z kapsy zrcátko a znovu se s ní snažil spojit. „No tak, Sáro. Co mi to děláš?" strachoval se, když mu to nezvedala.

Když se studenti scházeli v sále k obědu a Sára opět nedorazila, začala jsem šílet. „Určitě se jí něco stalo. Třeba zjistila, že se ti dva zasnoubili, a to pro ní byla poslední kapka," prohlásila jsem a Darren vytřeštil oči.

„Kdo se s kým zasnoubil?" zeptal se zaujatě, a dokonce se i na mě otočil.

„Wade s Emily. Včera," odpověděla jsem mu.

„Cože?" vyštěknul šokovaně. Jeho výraz tomu i odpovídal.

„Whisper včera požádal Emily o ruku, co na tom nechápeš?" vyjela jsem na něj.

„Všechno. Vždyť se vůbec neznají," komentoval.

„Evidentně jim to nevadí," procedila jsem.

„Myslíš, že to Sára ví? Vždyť nepřišla přece už ráno," zmínil a já se zamyslela.

„Jo. Ale třeba je viděla při projížďce? Co já vím," spekulovala jsem.

„Máš pravdu, tohle jí muselo trochu vykolejit. Ale hlavní zdroj utrpení bude Shadowwalker," dodal.

„Běž to zkusit znovu. Najdi jí. Sára je blázen a víš, že dělá unáhlená rozhodnutí, když je vystavená emocím," prosila jsem ho a on přikývl. Sám moc dobře věděl, jaká Sára je, když je toho na ní moc.

„Tak pojď se mnou," řekl a já zavrtěla hlavou.

„Já? Jako na wergona? Ani náhodou," opáčila jsem.

„No tak, zlato. Vždyť jsi mě skoro porazila na závodech," připomněl.

„Jo, ale to bylo nad zemí. A Sára létá hodně vysoko. To nedám," objasnila jsem.

„Ani kdybych tě držel?“ navrhnul.

„Nenuť mě létat vysoko, Payne!“ vyštěkla jsem na něj.

„Ok, půjdu sám. Štěstí, že vím, kde jí hledat, ale chtěl jsem se tomu místu vyhnout,“ dodal a odešel. Ano, nejspíš to bylo zřejmé, kde bude.

Wade Shadowwalker mezitím čekal na svojí snoubenku na několika mramorových schodech v průčelí kostela. Stál u nádherně zdobeného oltáře položeného na rudém koberci, nad kterým byl obrovský kříž celý ze zlata, za nímž byla nádherně zdobená rozeta. Byl to nejkrásnější gotický kostel v Derionu. Jeho vzhled by se dal přirovnat ke *Cologne Cathedral* v Německu.

I Wadovi to moc slušelo. Byl oblečený, jak se na prince sluší a patří. Měl jemnou bílou košili s ne tak vysokým zvednutým límcem, který vypadal, jako by si ho zapomněl ohrnout.

Byl zdobený vyšívanými zlatými pásy podél zapínání. Byl to spíš pás bílé látky, na níž byl vzor malé bílo-zlaté šachovnice. U krku to měl volnější, takže tam se pás rozjížděl na každé straně do véčka, jako by to měl laxně zapnuté, ale takhle se to mělo nosit, takže to bylo v naprostém pořádku. Zdobení mělo kompenzovat kravatu či motýlka.

Rukávy košile byly dlouhé, ale měl je lehce ohrnuté, že mu rukávy odhalovaly zápěstí. Na levé ruce měl luxusní zlaté hodinky celé z kovu včetně pásku, a kromě toho a prstýnku od Sáry neměl nikde jinde žádný šperk.

Ke košili měl světlé béžové kalhoty, mahagonově hnědý kožený pásek a boty ve stejné barvě. Vypadal úchvatně. Kdo kdy viděl Wada ve světlé, co?

Vedle Wada postával jeho kamarád Loner jako svědek, z druhé strany stál Eldarn a v uličce ostatní kluci z kapely a jejich přátelé. Rodina a jejich známí. Mezi nimi byli i Earthan s Aris a nějací další spolužáci i z naší třídy. Helion, Rainer, Doux... a Kim. A na protější straně zase rodina a známí Anomaris.

Wade začínal být lehce nervózní, podíval se na své zlaté hodinky. Bylo za pět dvanáct a každou chvíli měl začínat obřad. Do kostela vcházeli na poslední chvíli všichni, kdo se obřadu chtěli účastnit. Wade s Anomaris neměli svatbu s uzavřenou komunitou, naopak mohl přijít kdokoli, a to ho štvalo, protože ho vykolejil každý nově příchozí.

Anomaris akorát vystupovala z bílého kočáru, ze kterého jí pomáhal strýc Eliphas Bevan Mortenz, který jí měl vést k oltáři místo jejího zesnulého otce. Byl na svou neteř velice pyšný. Nedokázal skrývat nadšení, že si jeho drahá bere konečně deriona, a ještě ke všemu královské krve. Zana nesnášel a taky se s ní celou dobu nebavil. Ale když oznámila, koho si bere, najednou se o svou neteř začal znovu zajímat, a i jí finančně podporovat.

Měla nádherné šaty s vlečkou dlouhou tři metry, kterou jí musely držet dvě další dámy. Cestou po schodech do kostela se začínaly rozeznívat svatební zvony. Až všem vyrašila husí kůže. Wadovi se zatajil dech a netrpělivě čekal až jí uvidí. Byla sobota 5. září 2020 přesně poledne.

Sára se vznášela nad kostelem na Qyldryirovi a plakala. Když viděla Anomaris jako princeznu, měla chuť provést nějakou hloupost, ale držela se svých slz.

Estrella zatím vstoupila spolu s Anomaris a s Rosou do kostela. Měla být za družičku, a tak šla před ní s košíčkem plným okvětních lístků z rudých růží a tvářila se neutrálně.

„Grrrrrrrrrráááááááááááá!!!“ ozval se Qyldryir a snažil se přehlušit ty hlučné zvony, ale marně. Sára nemohla skoro ani dýchat, jak moc jí celá tahle událost sebrala.

„To neudělá, že ne? Že si to rozmyslí, Qyldryire,“ šeptala zoufale zírajíc na Wada u oltáře přes okna. Qyldryir si byl ale jistý, že nerozmyslí. Sára v podstatě taky, ale nepřestávala doufat. Vždyť se přece říká, že naděje umírá poslední.

A když zvuky zvonů ustaly a ozvaly se kostelní varhany a konkrétně *The Prince of Denmark's March*, všechno to začalo. Wade zíral překvapeně na svojí oslnivě nádhernou snoubenku, která byla zavěšená za rámě svého strýce. Jeho oči úplně přeskočily Estrellu jako družičku a všechny ostatní lidi. Viděl jen jí, jak se k němu pomalu blíží za doprovodu svatebního pochodu.

„Kámo, kdyby vám to nevyšlo. Dej mi vědět,“ zašeptal mu do ucha Loner a Wade se povýšeně pousmál.

„Ono nám to ale vyjde,“ řekl a usmíval se na Anomaris. Měla obličej zahalený jemným závojem, který byl taky dlouhý několik metrů – tedy vzadu. Přední část byla o něco kratší. Sahala až do pasu a zadní část byla posazená na její dlouhé vlečce. Celé jí to držela ještě tiára z bílého zlata posetá diamanty. Ruce měla v tenkých průsvitných krajkovaných rukavičkách až po lokty. V rukách držela skvostnou svatební kytici a zadržovala slzy radosti.

Hned jak hudba utichla a strýc předal ruku své neteře Wadovi, kostela se zmocnilo hrobové ticho. Jediné zvuky, které byly slyšet byly zvuky kněze, který otevřel knihu a listoval nějakou stranu.

„Vypadáš úchvatně,“ zašeptal jí do ucha Wade a pousmál se. Anomaris se taky pousmála.

„Ty taky,“ řekla tiše a jemně ho palcem pohladila po ruce. A v tom Sářiny mokré oči spočinuly na jejich propletených prstech.

„Drazí čarodějové a čarodějky. Dnes jsme se sešli zde v Katedrále svaté Amélie, abychom navždy spojili cesty těchto dvou mladých snoubenců. Princezny Anomaris Moreny Mortenzové a prince Wada Eviliana Shadowwalkera,“ řekl a Wade se na Anomaris pousmál.

„Co tady děláš?“ ječel Darren na Sáru z Kinnary, když jí viděl, jak se týrá sledováním obřadu, na který neměla chodit.

„Ani nevím. Chtěla jsem to vidět,“ zmínila a otřela si slzy, aby před ním nevypadala jako fňukna. Darren přistál s Kinnarou opatrně na střeše vedle ní s Qyldryirem a zíral dovnitř přes vitráž.

„I mě to nedělá dobře, a to jsem s ním nikdy nechodil,“ komentoval, aby jí trochu povzbudil, ale ani to s ní nehnulo.

„Příšerně na ní žárlím," přiznala po chvilce a on přikývl.

„Musíš to nechat být, Sáro. Pojď, poletíme zpátky na hrad," přemlouval jí, ale zavrtěla hlavou.

„Potřebuju vědět, že je konec. Až řekne to podělaný slovo, tak půjdu," odpověděla.

„Ale on už je konec, i když ho ještě neřekl, Sáro," upozornil jí a ona se na něj nepřátelsky podívala.

„Nech mě být, Darrene. Prosím. Nech mě být. Leť zpátky, já budu v pořádku," prosila ho. Jemu se to moc nezamlouvalo.

„Nechci tě tady takhle nechat. Kašli na něj tak jako on kašle na tebe. Akorát všem ukazuješ, že tě to mrzí a budou si z tebe dělat srandu. Poleť se mnou, než si tě tady někdo všimne," prosil jí, ale nechtěla.

„Jdi pryč, Darrene!! Nech mě na pokoji!" vztekala se. On si zoufale povzdechl.

„Dobře, ale do tmy buď zpátky, jinak tě budu hledat, jo?" řekl a ona přikývla.

„Teď už jdi pryč," zašeptala zlomeně a on jí tedy chtě nechtě poslechl a nechal jí na pokoji.

„*Ta mi ne miani. Niera ti miro de kira, Qyldryir.* – Asi to nepřežiju. Krvácí mi srdce, Qyldryire," plakala až se zajíkala.

„*Na misi, Sarah*. – Jsi silná, Sáro," ozval se zvuky připomínající slova a ona ztuhla a na chvíli přestala plakat.

„*Te ish-te sia morme?* – Ty mluvíš?" zeptala se ho a on přikývl. Na chvíli překvapením přestala plakat. „Nejradši bych tam vtrhla a Anomaris rozsápala na kusy až by se ty její bílý šatičky promáčely její krví," prohlásila.

„*I tene mio. Gi te dila ine Wade. Ie mane crua te-sh-mi la metrea.* - Myslíš stejně jako Wade. Taky umí být takhle krutý," prohlásil a ona přikývla a pak se podívala zpátky do okna na Wada.

„*Mi ame tie de alera*. – Nakonec se k sobě hodíme," dodala tiše.

V tom se ozval kněz, aby pokračoval v oddávání. „Pokud má někdo něco proti sňatku princezny Anomaris a prince Wada, nechť promluví teď, nebo ať mlčí navždy," řekl a Qyldryir se podíval na Sáru.

„*Ti sea liani eme di tuala*. – Tohle je tvoje příležitost," ozval se.

„*Tia salir ima!!* – Tak spolu!!" řekla a Qyldryir z plných plic zakřičel a stejně tak Sára. Celý kostel uvnitř je uslyšel. Všichni se otočili k oknu včetně Wada a podívali se do velkého kruhového okna naproti oltáři, odkud je s Qyldryirem pozorovali.

Wade se na chvíli úplně zarazil. Nečekal, že tam Sára přijde. „Co se děje? Kdo je ta holka na tom drakovi, co na tebe zírá přes to okno?" zeptal se ho tiše Loner.

„Sakra, říkal jsem ti ať sem nechodíš, blbko," zašeptal si pro sebe Wade. Nechtěl, aby tu byla. Nechtěl, aby se takhle trápila a taky nechtěl, aby takhle trápila jeho.

„Co?" šeptal Loner,protože Wadovi nerozuměl.

„Nic. Prosím pokračujte," řekl Wade a usmál se na kněze. Stěží ale zadržoval slzy. Sem tam se ještě podíval, jestli tam pořád je, a když neodcházela, měl chuť za ní utéct, ale tohle musel dokončit. Nenápadně zavrtěl hlavou, aby jí dal najevo, že to s ním nehne.

„A tak táži se vás, princi Wade Eviliane Shadowwalkere, zda vstupujete do tohoto manželství dobrovolně? Budete princeznu Anomaris milovat a ctít ve zdraví i v nemoci po zbytek svých dnů?“ zeptal se a on zhluboka vydechl.

„Ano,“ odpověděl a podíval se smutně na Sáru.

„Teď se táži vás, princezno Anomaris Moreno Mortenzová, zda vstupujete do manželství dobrovolně? Budete prince Wada milovat a ctít ve zdraví i v nemoci a budete mu věrnou manželkou po zbytek vašich dnů?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděla.

„Děkuji. Teď si ještě prosím vyměňte tyto prstýnky jako symbol vaší lásky,“ řekl a Estrella podala Wadovi červený sametový polštářek se zlatými kroužky, ale dívala se empaticky na Sáru.

Wade vzal malý kroužek s diamantem a nasadil ho Anomaris na prst. Potom vzala Anomaris ten pánský bez diamantu a nasadila ho Wadovi na jeho pravou ruku, protože tu levou se Sářiným prstýnkem jí nepodal.

„Co bůh spojí, už nic nerozpojí. Amen,“ zašeptal kněz, pokřižoval se a usmál se na Wada. „Nyní si dejte vaše první manželské políbení a stvrďte tak nově vzniklý svazek před bohem,“ dodal a zavíral tu knihu.

Sára vytřeštila oči a čekala na jistou smrt její naděje. Wade se k Anomaris naklonil a vášnivě jí políbil. Všichni začali tleskat a Sára za oknem hystericky plakat. Slzy se jí kutálely po tváři jedna za druhou jako by místo slzných kanálků měla vodovodní kohoutky.

„Z moci mi svěřené vás nyní prohlašuji za muže a ženu. Drazí přátelé a rodino, novomanželé Shadowwalkerovi,“ řekl kněz a pak se i s potleskem ozvaly opět ty svatební zvony. Všichni pomalu vycházeli spořádaně ven. Wade chytl Anomaris za ruku a spěchal ke dveřím.

„On... on to vážně udělal. I když viděl, jak moc mě to bolí,“ plakala a tvářila se šokovaně. „Jak mi to mohl udělat?“ šeptala zoufale, zatímco se na ní Qyldryir empaticky díval.

Hned jak Wade s Anomaris vyšli ven, oba se podívali nad portál mohutných dveří k té rozetě, přes kterou je celou dobu Sára pozorovala. Nebyli jediní, všichni se dívali na dívku, která si dovolila narušit královskou svatbu.

Jejich oči se střetly. Byl to zoufalý pohled plný strachu, výčitek a bolesti. *„Eja! Tir meaha ta vizi chaime, Qyldryir*. – Leť! Chci mít toho zrádce z očí, Qyldryire!“ zašeptala, Qyldryir se vzepjal na zadní až trochu pochroumal svými pařáty střechu, že to muselo být slyšet uvnitř, z plných plic na Wada zařval a s mohutným mávnutím křídel odletěl pryč.

Wade na ně jen nešťastně zíral.

„Nemám se vrátit zpátky? Zkontrolovat jí,“ zeptal se ho Eldarn sklesle zírajíc na Qyldryira a Sáru, jak mizí v oblacích.

Wade se na něj mlčky podíval a zavrtěl hlavou. „Ona nebude sama," odpověděl klidně a mířil si to špalírem ke kočáru. Prohlížel si cestou tváře svatebčanů a čarodějů, kteří se na jeho svatbu přišli taky podívat.

„Ať žije princ a princezna Anomaris!" vykřikovali nadšeně. Ano, oba byli velice oblíbení. Už jen z principu. Byli známí a vznešeného rodu.

„Wade, myslela jsem, že Warren Ilijan umřel před rokem," zmínila z ničeho nic Anomaris, když viděla jeho tvář v davu.

Wade se jen pousmál. „Tak viditelně neumřel," odpověděl suše a pak nasedl i s Anomaris do kočáru. Oba se snažili před ostatními předstírat, že ten incident s wergonem se jich nijak netýkal.

„Co to bylo s tou Sárou? Si tě přišla zkontrolovat? Tě chtěla zlomit, jestli náhodou neutečeš od oltáře? Měl jsi pokušení?" rýpla si hned, jak se za nimi zavřely dveře kočáru.

„Nech toho," odseknul a podíval se z okýnka.

„Já tě varuju. Jsi můj, Wade. Jestli se tě dotkne, zabiju jí!" řekla, usmála se na něj zamilovaně a jemně ho pohladila po tváři. Teď už byl její, mohla si dovolit se trochu uvolnit.

„Zklidněte se prosím, ctěná paní Shadowwalkerová," procedil legračním tónem a položil jí ruku na stehno.

„Paní Shadowwalkerová... Jak to zní?" zeptala se.

„Zní to snově. Počkej až budeš královna," mrknul na ní a ona se usmála.

„Královna Anomaris a ty budeš můj král. Bože to bude úžasný," dodala a políbila ho.

„Mohla by mě Její Výsost nebarvit načerveno od tý rtěnky aspoň, než dorazíme na slavnostní oběd?" stěžoval si s úsměvem ve tváři a ona se mu opřela hlavou o rameno.

„Jistě, můj nejdražší muži," odpověděla a tulila se k němu jako kotě.

Darren s Alyssou seděli u mě na lavici v jídelně. Chystala se svačina a sál byl ještě skoro prázdný. Před chvílí se vrátil bez Sáry z nevydařené mise přivést jí zpátky.

„Já to nechápu. Proč by se tolik dobrovolně mučila? Vždyť přece říkala, že tam nepůjde. Mě přijde, že se zbláznila," komentovala jsem zoufale.

„Hm, ale do Wada," odpovídal neutrálně Darren, zatímco se vidličkou vrtal v míchaných vejcích.

„Co na něm je, že z něj všechny šílí?" prohlásila jsem naštvaně, ačkoli jsem znala odpověď.

„Ty radši mlč," osočil mě a hodil na mě nepříjemný pohled.

„To je něco jinýho. Co to sem motáš?" okřikla jsem ho. Alyssa se podívala jinam.

„A proč ty se k tomu nevyjádříš a nepomlouváš ho? Nebo jsi do něj taky udělaná?" procedil Darren žárlivě a šťouchl do Alyssy.

„Já? Do něj? Ani náhodou," prohlásila, ale netvářila se zrovna přesvědčivě. Když si vzpomenu na to, jak se kolem sebe kdysi motali a když Wade zmínil, že jí měl první, spojila jsem si to teď s tímhle jejím podivným výrazem a došlo mi, že ona jím musela být

tenkrát taky pěkně posedlá. Možná už to skončilo, ale bylo mi jasné, že mezi nimi určitě něco bylo.

Nicméně mi došlo i to, že na to Darren nejspíš zapomněl, a tak jsem se rozhodla, že ho nebudu štvát a nechám si to tajemství jeho kamarádky raději pro sebe. Každopádně by mě zajímalo, jak se toho zbavila. Protože to by se teď mohlo hodit mojí nejlepší kamarádce.

Sál se začínal plnit spolužáky a akorát dorazila i Sára. Obličej měla celý rudý a oteklý z toho, jak plakala a oči jak angorák. Mlčky si sedla vedle nás a čekala, kdo dřív jí vynadá.

„Měli jsme o tebe starost," zašeptala jsem a objala jsem jí. Ona se nechala a vyčerpaně si o mě opřela hlavu. V tom akorát dorazili i ti, co byli na Wadovo svatbě. A začali si o tom intenzivně povídat.

„...dělala tam scény. Přiletěla na Wadovo wergonovi, a když bylo to slavný: ‚nechť mluví teď, nebo ať mlčí navždy', dělala tam bordel na střeše s tím drakem," vyprávěla Aris Stacy a ostatním.

My jsme to všechno slyšeli a pozorovali Sáru, jak se hroutí. Kim se na ní empaticky dívala. Řekla bych, že ze svatby Wada taky nebyla moc nadšená. Žárlila, ale ona sama si uvědomovala, že s Wadem by jim to nikdy nevyšlo. Fandila spíš Sáře než Anomaris. Ale Wada znala dobře, vždycky jí bylo jasné, že by si rionku nikdy nevzal.

Wade Whisper s Emily se tvářili neutrálně. Nicméně si myslím, že se Emily cítila provinile po tom, co se tak brzy zasnoubila s Wadem na místě, kde se dneska ženil Shadowwalker.

Sáře to bylo ale úplně jedno. Možná jí vážně Whisper už nezajímal. Její srdce tlouklo vždycky jenom pro toho vrahouna.

„Anomaris je fakt pravá dáma. Byla by z ní skvělá královna. Je hrozně elegantní a má skvělej vkus a nejen na módu. I na chlapy. Wadovi to strašně slušelo. Muselo to být příšerně drahý.

Měl na sobě oblečení tak za dvě stě Peršáků a to nemluvím o Anomaris. Ty šaty měla přímo od derionskýho návrháře Dilwynna de Vi La. Navrhoval je speciálně pro ní. Trvalo mu to jen pár dní, takže to muselo být o to dražší, když si připlatili express. Ale Wade je princ, je pohádkově bohatej. Je jasný, že na takový věci on má," žvanila.

„Střih byl elegantní a sexy, zároveň princeznovskej. Měla rukavičky až nad lokty z krajky. Saténový zářivě bílý šaty s krajkovým přehozem posázeným perličkama a diamanty. Stejný jako závoj. Ten měl ještě takový krajkový lemování a ta korunka..." pokračovala Aris a nadšeně vyprávěla o každým detailu. No a dívala se u toho na Sáru.

„Nechápu, jak s ní někdy mohl být takovej derion jako on. Vždyť se na ní podívejte. Ubožačka. Žárlivá a nevyrovnaná rionka. Chuďaska z rozvrácený rodiny. Se nedivím, že se jí táta zřekl. Kdo by chtěl mít za dceru takovou holku?" pokračovala Aris.

„To stačí, mlč už!" okřikl jí Darren, ačkoli to byla přítelkyně jeho druhého kamaráda Earthana. Já už se taky chystala zakročit, ale předběhl mě. Celkem se divím tomu, že byl vážně jediný, kdo se jí zastal.

„Ale no tak, Darrene. Já jen vyprávím svým spolužákům o svatbě století a nemůžu za to, že tam tvoje kamarádka hrála hlavní roli, i když tam ani neměla být. Normálně se tam vecpala a dělala rozruch," usmála se na něj.

Darren měl trochu obavy, aby si to nerozmyslela s tím sponzoringem, kdyby na ní byl příliš hrubý, a tak se trochu držel zpátky. „Je ubohá. Možná kdyby neroztahovala nohy na oba Wady, někdo by jí zbyl. A teď se i Whisper zasnoubil s její kamarádkou," procedila a začala se smát.

Byla to strašná svině. Nenáviděla jsem jí už od první chvíle, co jsem jí poznala. Hlavně co jsem jí viděla viset na Darrenovi. Byla mnohem horší než Anomaris. Ona byla taky mrcha, ale trochu jinak. Rozhodně měla alespoň empatii a chápala lásku mezi rionem a derionem na rozdíl od téhle povrchní slepice.

„Nemusíš to poslouchat," zašeptala jsem a vedla jsem Sáru pryč ze sálu. Celá se třásla a nic neříkala. Jen mě mlčky následovala. *Tohle mu neodpustím! Takhle jí mučit. Jak se opovažuje se oženit s Anomaris, když miluje Sáru a ví jak moc ona miluje jeho? To je nejmíň na další tři kříže!*

Darren běžel za námi. „Jak jsi s ní kdy mohl chodit?" zpražila jsem ho na první dobrou.

„No promiň. Jak jsem měl vědět, že je to taková kráva?" hájil se a chytl Sáru z druhé strany.

„Bylo ti to jedno, myslel jsi jenom penisem," dodala jsem, ale na to raději nereagoval. Celkově pochopil, kdy se hájit a kdy raději držet zobák. „A ten sponzoring zrušíš. Nemůžeš s nimi spolupracovat!" prohlásila jsem suverénně a on přikývl.

„Asi máš pravdu. Ale jde o jejího tátu, ne o ní," komentoval. Sice měl pravdu, ale na druhou stranu tohle bylo něco osobního a důležitého.

„Jde i o ní. Já vím, že je Pro–Wergo skvělá příležitost, ale tohle Sáře neuděláš, že ne?" zeptala se a on zavrtěl hlavou.

„Jasně, že bych jí to neudělal," odpověděl a hlasitě vydechl.

„Nemusíš to dělat," ozvala se Sára, když chvíli poslouchala, jak ho peskuju.

„Ale musí," opravila jsem jí.

„Nemusí," řekla a podívala se na něj. „Darrene, ty jsi nejlepší závodník a potřebuješ mít nejlepšího sponzora," dodala.

Oba jsme se na sebe podívali. „Já si poradím. Nechci spolupracovat s někým takovým. S někým, kdo ubližuje mojí nejlepší kamarádce," objasnil a objal jí.

„Jsi miláček, ale nemusíš to dělat," zašeptala.

„Kdyby se ti veřejně omluvila a přiznala, že se chovala jako svině a začala se chovat slušně, tak do toho půjdu. Jinak ale ne," zmínil a my obě přikývly.

„Pojďte něco podniknout. Nebudeme kvůli Shadowwalkerovi a Anomaris bulet, ne? Sáro, je to sráč. Nezaslouží si tě," utěšovala jsem jí, ale hodila na mě dost bodavý pohled.

„Já přece vím co je zač, Ay. Všechno to vím. Ani ho nechci, vždyť jsem ho i odmítla. Jen mě to mrzí," řekla a my jsme ztuhli.

„Co?" divil se Darren.

„Odmítla jsem být jeho milenka, on chtěl. Ale vím, že mě pořád miluje. Vím to. Viděla jsem jak se tvářil, když mě viděl na Qyldryirovi. Přísahala bych, že vypadal, že od ní uteče," řekla smutně.

„Ale neutekl, Sáro," připomněl Darren.

„Nemáte někdo jívu?" zeptala se a změnila téma.

„Seženu ti jí," odpověděl.

„A nebude ti ještě hůř?" strachovala jsem se. Sára pokrčila rameny.

„Je mi to jedno, Ay. Chci vypnout a třeba se i zblejt a všechno to zaspat," prohlásila a odešla od nás. My jsme se na sebe smutně podívali.

„Sežeň jí tu jívu. Ale jen jednu, Darrene, a namíchej jí něco na uklidnění ať si odpočine. Já jí donesu něco k jídlu," řekla jsem a pak jsem se rozloučili.

Wade měl taky plnou hlavu toho všeho. Sednul si k jídelnímu stolu a prohlížel si svůj zlatý prstýnek na pravé ruce a stříbrný od Sáry na levé. „Byla to Sára?" zeptal se ho Loner, ale Wade se o tom nechtěl bavit, a tak nereagoval a doufal, že ho nechá s tím tématem na pokoji.

„Ta holka s tím wergonem, byla to Sára?" zeptal se ho znovu a Wade usoudil, že dokud mu neodpoví, nepřestane s tím. A tak přikývl.

„Jo, byla to Sára," odpověděl.

„Teda ta tě asi musí milovat, když udělala něco takovýho," komentoval a on na něj hodil další nepříjemný pohled.

„Udělej pro mě něco a přede mnou o ní nemluv," zašeptal.

„Dobře, ale něco mi o ní řekni. Jsem zvědavej. Evidentně to mezi váma pořád jiskří, proč to nevyšlo?" vyzvídal.

Wade si povzdychl. „Je rionka. Už jsem ti to říkal," odpověděl a napil se šampaňského, které měl na stole.

„Jenom kvůli tomu? Fakt nic víc?" pokračoval.

„Teoreticky jenom kvůli tomu. Jsem derion a princ. Chci být králem a potřebuju k tomu někoho jako jsem já, což je Anomaris a chci čistokrevnou linii. Jestli tohle nechápeš, tak jsi idiot," dodal suše.

„Miluješ Anomaris vůbec?" vyzvídal.

„Ne. Mám jí ale rád a pokusím se o to," řekl suverénně.

„A Sáru?" zeptal se a oba si na chvilku jen zírali do očí.

„Víc než svůj život," odpověděl Wade a Loner se na něj jen empaticky díval.

„Tak pak to ale nechápu, Wade," zmínil.

„Nechápeš proč bych pro ní neobětoval svoje sny a svůj život? Já bych to udělal, kdybych si urychleně nevzal Anomaris. Vím, že bych se s ní přestal ovládat a udělal bych nějakou blbost. Proč myslíš, že jsem to tak uspěchal?

Vzít si Sáru a zůstat s ní by znamenalo něco, co nás oba zničí. Ona to tak ve finále taky nechce. Vymysleli jsme si alternativu. Měli jsme být spolu i když bych byl ženatej, ale rozmyslela si to. Něčím jsem jí naštval a zřejmě její představy byly jiný. Neunesla

realitu. Je to složitý. Nemíchej se do toho," dodal a dál se o tom nebavili. Loner se na něj smutně podíval a poplácal ho po zádech.

„Hej, Wade. Slíbils, že mi najdeš na svatbě kočku, co se mi bude líbit. Líbila se mi ta na tom drakovi. Je sexy. Seznámíš mě?" zeptal se Vain a Wade měl chuť mu rozbít hubu, ale ovládl se. Hlavně díky Lonerovi, který se o to postaral za něj.

„To byla ta Sára, idiote," objasnil a někam ho odtáhl. Došlo mu, že se od Wada momentálně víc nedozví, a tak to téma nechal plavat. Wade si oddychl a tvářil se jako hromádka neštěstí, dokud mu nedala Anomaris pusu na tvář a nevtáhla ho z myšlenek zase do reality.

„Měl by ses usmívat, miláčku. Konečně jsi mě po třech letech dostal do chomoutu," připomněla mu jeho úspěch a on přikývl.

„To jo a byla to dřina. Ale já to vzdal, Ris. Kdyby Darren nezabil Zana, nikdy by se to nestalo," připomněl a ona se zatvářila smutně.

„Možná, že bych za tebou utekla. Víš, došlo mi, že jsi mi lhal. Teda nedošlo mi to, ale dozvěděla jsem se to nedávno," řekla a on na ní nevěřícně zíral.

„Lhal? V čem jako?" zeptal se.

„O Srdci Derionu. Říkalo se, že mi pomůže s plodností. Což je sice pravda, že má tuhle moc, ale to by musel být Zane derion. A ty jsi to věděl, jen jsi mě nechával při tom, že to půjde. Věděl jsi, že když mě požádáš o ruku a navrhneš, že se mnou budeš mít dítě, že až to nevyjde, vrátím se za tebou. Chtěl jsi to natahovat ještě ty tři roky, aby to vypadalo, že jsi mi dal šlechetnější návrh a zkrátils tu čekací lhůtu. Ale byla to manipulace, že jo?" zeptala se a on přikývl.

„Jo. Promiň," přiznal. „Ale já tě chtěl. Potřeboval jsem tě a pořád tě potřebuju. Jiná královna Derionu být nemůže a já s jinou nemůžu být král," dodal a ona se pousmála.

„Já se na tebe vlastně nezlobím. Teoreticky jsi mě nechal se rozhodnout. Se Zanem by to nevyšlo i kdybys do toho nezasahoval. Možná by to bylo ještě horší, a navíc bych tě nikdy nepoznala a poznat tě bylo to nejlepší, co se mi kdy stalo, Wade. Protože já tě hrozně miluju a my dva k sobě patříme. I když máš rád tu rionku. Vím, že mě máš taky rád. Jinak by sis mě nevzal a nechtěl bys se mnou mít děti," zmínila a on přikývl.

„Přesně tak," usmál se a posadil si jí na klín.

„Bylo mi jí celkem líto," přiznala po chvilce ticha a Wade se zarazil. Nečekal, že to řekne.

„Fakt?" divil se a ona přikývla.

„Nemám srdce z ledu," objasnila.

„Já vím, že ne. To já taky ne," dodal. Pak bylo chvíli ticho, než Anomaris vyslovila tu otázku, která jí obtěžovala na jazyku.

„Je ale konec, že jo, Wade? Prosím, řekni mi, že je mezi tebou a Sárou už konec," zeptala se a on přikývl.

„Je konec. Nemusíš se bát," dodal a pak je přerušilo cinkání lžičky o skleničku.

„Chtěl bych pronést proslov a připít jednomu z mých nejlepších přátel," ozval se Loner a hned na to hlasitý potlesk a výskot. „Tak kamaráde... teda spíš bych měl říct, Vaše Výsosti, což jsem zjistil teprve včera," zakřenil se a Wade se pousmál.

„Nejdřív bych ti chtěl pogratulovat, že máš tak nádhernou a okouzlující ženu, protože to se jen tak někomu nepoštěstí. Už jen, aby tě měla ráda a nezlobila tě. A potom bych vám oběma chtěl popřát ať jste spolu šťastní a máte hromadu zdravých dětí. Minimálně jednoho následníka trůnu a alespoň dvě roztomilý holčičky po mamince. Doufám, že budu kmotr alespoň jednoho z nich," prohlásil a všichni mu tleskali.

„O tom jsme nikdy nemluvili. Chtěl bys holčičku?" zašeptala mu Anomaris do ucha.

„Děkuju ti, kámo a slibuju, že budeš kmotr mýho prvorozenýho syna. Jsem moc rád, že jste všichni přišli oslavit můj... teda náš velkej den," řekl Wade a usmál se na svou novomanželku.

„Na Wada a Anomaris!" ozvalo se hromadné ťukání a Wade si Anomaris přivinul k sobě.

„Chci obojí," odpověděl na její otázku a dal jí pusu na ucho. „A nemůžu se dočkat až s tím začneme," dodal až jí vyrašila husí kůže.

☆ Lekce Runomalby ☆

Manželství, o čem to vlastně je? Každý máme jiné představy. Sára si představuje manželství plné lásky a touhy. Dvě roztomilé dětičky, a hlavně Wada Shadowwalkera jako svého manžela a otce svých ratolestí. Ale taky díky svým rodičům i hádky, nevěru a starosti.

Wada milovala a současně ho nenáviděla. Přála mu to nejlepší, ale pořád nedospěla k tomu, aby mu to nejlepší přála zrovna s Anomaris. Nepřestávala se modlit, aby byla jeho novomanželka neplodná. Protože pak by se Wade musel rozvést. Nebo by musel najít jinou alternativu, a to s někým, kdo jí vadí podstatně méně. A taky už nechtěla, aby byl král. Měla strach z toho, jak by toho docílil.

A navrch k tomu, mít totiž vztah s králem Derionu jako rionka by bylo náročné, a zvlášť s Anomaris za zadkem. Řekla bych, že Sářina naděje pořád ještě nezemřela. Rozhodně si nepřipouštěla tu možnost, že je mezi nimi s Wadem definitivní konec.

Sáru by ovšem nejspíš zajímalo, jaké ty představy o manželství má Wade. Vybral si sice krásnou ženu, ale nebylo to kvůli tomu. Wade vždycky myslel spíš komplexně, prakticky a do budoucna. Zato Sára žila striktně přítomností, ale naštěstí nebyla ta, z těch, co žijí minulostí, protože by jí takový vztah s Wadem Shadowwalkerem zcela určitě zničil. Ale přestávala jsem si být jistá, jestli to v případě Shadowwalkera platí taky. Bojím se, že jí minulost s Wadem chybí až moc.

Bylo kolem půl deváté večer. Wadův a Anomarisin svatební den se pomalu chýlil ke konci a blížila se jejich svatební noc. Wade byl staromódní a na tradice si potrpěl a Anomaris na tom byla stejně. Hlavně se milování s Wadem nemohla nabažit, ale to už i tenkrát, když s ním podváděla svého manžela Zana.

Wade vyšel ze sprchy ve svém tmavém županu s rudým okrajem. Rád nosil derionské věci. Dalo by se říct, že to bylo prestižní značkové oblečení. Vlasy měl stále mokré, sahajíc až k jeho opálenému a mužnému krku. Na prstě pravé ruky měl snubní prsten, ale na prstě levé ruky měl stále ten, který mu kdysi navlékla Sára. Slíbil přece, že ho nikdy nesundá, ne?

Anomaris měla na sobě jen černý saténový krátký přehoz na mašli a mlsně se na něj dívala. „Tak s tím nebudeme dělat takový drama, ne? Dělali jsme to už hodněkrát," řekl sebevědomě, klekl si k ní na postel, přitáhl si jí k sobě a jedním tahem jí rozvázal tu saténovou košilku.

„Já nic přece nenamítám," usmála se.

„Tentokrát to ale bude pořádně, Anomaris. Musíš otěhotnět, než půjdu do světa lidí. Až se vrátím z praxí, už chci mít dítě a pak hned jak to půjde, budeme pracovat na dalším," řekl sebevědomě a pomalu se k ní nakláněl.

Ona na něj vyjeveně zírala. „A co když to nevyjde? Taky jsi říkal, že na druhý dítě nebudeme spěchat," divila se.

„Vyjde. Musí. A jo, to jsem sice říkal, ale rozmyslel jsem si to. Všechno jsem si spočítal, a pokud budeme mít štěstí, do války půjdu až porodíš třetí. Přece bych tě

nevystavil riziku. Těhotná manželka je vždycky terč," usmál se a znovu se k ní přiblížil svým strništěm, ale ona ho k sobě ještě nechtěla pustit.

„Třetí? Wade, domluvili jsme se na dvou," komentovala.

„Vždyť jo, uvidíme. Dvě jsou základ. Tak pojď, jdeme dělat to první," řekl a lezl na ní ještě intenzivněji.

„Wade, já ale chci, abys do toho dal zase trochu vášně. Vždyť jsme manželé teprve několik hodin. Tohle je důležitá noc," zmínila.

„Vždyť do toho dám všechno, neboj se. Nebo se ti to snad se mnou někdy nelíbilo?" komentoval s úsměvem a začal jí líbat.

„Líbilo, to jo. Vždycky," řekla a nechala se od něj mazlit, ale když si vzpomněla na jeho plány, ztuhla. „Počkej. Já nechci abys šel do žádný kouzelnický války. Budeš táta a neměl bys riskovat," řekla starostlivě a on se pousmál.

„Já tu válku vyprovokuju, Ris. Kdo začne válku, nemůže se před ní schovávat. Takový lidi nesnáším. O něco nám přece jde, ne?" dodal a znovu se na ní vrhnul. Ona se ale trochu odtáhla.

„Možná to nebyl dobrej nápad. Vždyť máme hodně. Znáš to, kdo chce moc nakonec nemá nic," prohlásila a odstrčila ho od sebe.

„A nebo všechno… Už se z toho nevykroutíš, Ris. Jsi moje manželka. Chtěla jsi to tak a vědělas to, tak proč teď najednou měníš názor?" zeptal se.

„Nechci abys umřel. Nemůžeme to vymyslet nějak jinak? Líp?" zeptala se a on se rozesmál. Taky na ní koukal jako na blázna.

„A jak? Na to budeš mít spoustu času na mateřský. Teď rozsviť tu lampu ať na tebe vidím," řekl suše a ona ho poslechla a lehce se prstem dotkla kouzelné koule, která se okamžitě aktivovala.

„Jen říkám, že..." začala, ale přerušil jí.

„Dost, Anomaris," zašeptal a naposledy se jí pokusil políbit, ale ona mu zase ucukla. Viditelně je nálada oba přešla. Wade otráveně vydechl a mlčky se podíval z okna na druhou stranu od Anomaris.

„Přemýšlela jsem o tom a prostě se mi změní celej svět. Vždycky jsem chtěla děti a úžasnýho, chytrýho a silnýho manžela deriona jako jsi ty. Když to mám na dosah, nezahodím to kvůli nějaký moci, která ani není naše. Nemusíme se hrnout na trůn Derionu. Stejně to je jenom stres a zodpovědnost. Pojď budovat budoucnost, o který vím, že jí taky chceš," přemlouvala ho.

„Nevěřím tomu, že to říkáš zrovna ty. A taky tomu, co teď řeknu já, ale kvůli tomu jsem si tě nebral. Mohl jsem přemluvit Valkýrii, aby mě vzala zpátky, nebo sbalit jinou derionku. Vybral jsem si tebe, protože jsi měla stejný cíle.

Chci moc Srdce Derionu a chci být král Derionu. Věděla jsi to. Jistě, že mi záleží na našich budoucích dětech, ale bez snahy nikdy Derionu vládnout nebudeme. Bude to Payne s Heartovou, a nakonec jejich malý zázrak. Moc vždycky vládne. A to bys chtěla? Aby nám vládli oni?" pokračoval.

„Wade, ty jsi vždycky chtěl všechno, nebo nic. Jenže to nejde. Musíme to vymyslet jinak," zakuňkala opatrně, ale on se na ní podíval zase jako na někoho, s kým absolutně nesouhlasí, a jestli hned nezmění názor, bude si o ní myslet do konce života, že je úplně blbá.

„A jak asi? Jinak to nejde. Vítěz bere všechno přesně jako ve středověku. Takhle to prostě funguje, Anomaris. Nemůžeme o to hrát karty a ani to vzdát. Sama víš co je v sázce. Hlavně nic jiného ani nemá cenu. Když to nevyjde, pak mě nic už nezajímá a klidně můžu umřít," zmínil.

Anomaris ta debata dost vykolejila, ale snažila se to zahrát do outu. Nechtěla si to pokazit ani si ho rozhádat. „Dobře, probereme to ještě později. Už se nezlob. Já tě chci," usmála se na něj a začala ho osahávat. Doufala v to, že až se stane otcem, změní názor.

„Ok. Tak pojď na mě ty modelko," zašeptal vzrušeně a přitáhl si jí k sobě na klín. Ona zavrtěla hlavou.

„Dneska jdeš na mě ty, půjdeme tomu naproti, ne?" řekla a on se pousmál.

„Tak jo, když se bojíš gravitace," zašeptal a začal jí hned bez řečí líbat a hladit po těle. Sjížděl svými rty něžně od jejího krku přes prsa a břicho k bokům a k tříslům. K jejím nádherným stehnům a zvláštní pozornost věnoval jejím lýtkům a různě si s ní pohrával a dělal husí kůži.

Wade zbožňoval předehry. Celkem na chlapa neobvyklé, ale rozhodně za to u ženských získával plusové body. Anomaris měla nádherné a dlouhé nohy a z toho byl Wade úplně naměkko. Těžko by si vybral atraktivnější ženu, než byla ona.

Taky byl něžný a pozorný milenec, který rád dělal dobře ženám. Měl moc rád ženy a uměl jim to dát dost jasně najevo. Hýčkal je, rozmazloval je, věnoval se jim a nejraději ze všeho jim dopřával nejrůznější druhy potěšení. Upřednostňoval je i před vlastním potěšením.

S Anomaris si kdysi dopřávali spoustu vášnivého sexu, dlouho se jí nemohl nabažit, než se o nich dozvěděl její manžel. Jestli měla Sára někdy konkurenci, byla to ona. Zřejmě proto jí taky nemohla jako Wadovu ženu vystát.

„Jsi bohyně, Anomaris. Pro ty tvoje nohy bych zabíjel," prohlásil a líbal jí zase výš až k vnitřní straně stehen a pak jí bez varování ochutnal. Ona tiše zavzdychala pod přívalem těch příjemných pocitů, které jí svým jazykem způsoboval a zcela se mu oddala. On se často tvářil drsně a působil hodně odměřeně, ale když se do něčeho dal.

„Bože Wade!!" svíjela se u orgasmu a mačkala rukama prostěradlo. Pak otevřela oči, jejichž víčka jí z toho snad řasami přirostla k sobě a podívala se na něj.

On se polichoceně pousmál, rozvazoval si župan a lezl na ní. „Teď tě pořádně vopíchám, Anomaris. Tak, jak to máš ráda," šeptal jí do ucha až jí z toho vyrašila husí kůže. Ta stále ještě celá roztřesená ze silného orgasmu, který jí před chvílí přivodil svou pusou jen vzrušeně zírala na jeho vypracované mladé tělo. Na sexy tetování na spodní části jeho břicha a na jeho macatý penis, kterým jí hodlal dělat dobře.

„Tak jo," zakuňkala vzrušeně a dívala se mu do očí. Přitahovalo jí, jak je soustředěný, když se chystá jít na věc.

„Jo... na tohle jsem se těšil," vzdychl úlevně, když byli spojení.

„Na co?" zeptala se ho a u toho slastně vydechla.

„Na to až se nebudu muset hlídat a řešit ochranu," odpověděl a ona si ho k sobě pořádně přitáhla.

„Tak si to užij, ale chci to pořádně," řekla a on se pousmál.

„Ale Anomaris to chce drsně?" zašeptal a plnil jí přání…

Zatímco si ti dva užívali svatební noc, Sára plakala u Enessy ve stáji. Vzala si tam i Qyldryira. Bylo jí s nimi podstatně líp než s lidmi. Oba se jí snažili rozveselit, protože neměli rádi, když jejich blízcí trpěli. A když se trochu zklidnila, začala si s nimi povídat.

„Ty umíš mluvit. A ty?" zeptala se Enessy, která přikývla. „Proč jste na mě nikdy předtím nepromluvili? To je to nějak tajný?" vyzvídala, ale zavrtěla hlavou.

„Grrrrr," ozval se Qyldryir.

„Já to nechápu, tohle je váš rodnej jazyk? Nebo to druhý? Nebo proč mluvíte občas jako zvířata a někdy jako magický tvorové?" zpovídala je.

„Grrrrr," odpověděla Enessa.

„Je to vyčerpávající pro vás mluvit?" zopakovala a oba s Qyldryirem přikývli. „To chápu. A uslyším někdy i tvůj hlas, Enesso?" zeptala se a ona se tedy rozhodla jejímu přání vyhovět.

„Ty esh meire lare te kiero wergonish. – Ty taky občas mluvíš jinak než wergonsky," procedila a Sára úplně ztuhla. Dojímalo jí slyšet svého draka mluvit.

„No ty bláho. Ty máš nádhernej hlas," usmívala se od ucha k uchu a nevěřícně si přikryla pusu rukou.

Qyldryir se zahihňal. *„I nere te princessa. I esh le tiro biane angelica* – Je princezna. Její hlas musí znít andělsky," připomněl Qyldryir.

„Vy jste tak úžasný. Já jsem snad dojatá, že vás mám. Pane jo..." culila se a utírala si slzy z očí.

Následující den byl taky trochu náročný, a hlavně to byl i poslední den, co jsme mohli být s Darrenem spolu. Večer se měl chystat do světa lidí se svou kamarádkou Alyssou. Stejně tak Wade s Eldarnem. Kim s Milanem Cvrkalem, ze kterého nedávno udělala svého spřízněnce a Earthan měl být u kamaráda Douxe, který s ním byl včera na Wadovo svatbě. Od rozpadu jejich svaté trojice se z nich s Douxem stala nerozlučná dvojka a spřízněnci.

Sára od doby, co zjistila, že její společníci umí mluvit plně wergonsky, neopustila stáj. Oba jsme věděli, kde je, a tak jsme o ní neměli starost. Schovávala se tam před Shadowwalkerem, který by snad už na hřiště ani nevkročil.

Nicméně jsme se spletli. Věděl, kde jí hledat a chtěl jí najít. Potřeboval se ujistit, že je po tom včerejšku v pořádku, ale nechtěl jí vyplašit. A tak jí nejdřív s obdivem pozoroval z dálky, jak se baví s jeho Qyldryirem. Řekla bych, že lehce žárlil. Jen těžko říct na koho víc.

„I-te miri teshk-na salaier vahim. Da-mi neire te liara. – Přemýšlím, že zůstanu sama. Nepotřebuju toho lháře," prohlásila a Qyldryir přikývl. Wade jí poslouchal, ale nerozuměl jí ani slovo, což ho trochu mrzelo. Byl zvědavý, co si s nimi povídá.

„I-me sierra mali, ba ke rama ni esth-te di ma liro, Sarah. A-ne mi te desh ria te niro princessa Enessa I esh-me query-ina oni si, torge lesh me mia te querro. – Nikdy jsem ti to neřekl, ale já tě mám rád, Sáro. A ve jménu princezny Enessy a jakožto královnin bratr ti budu vždy k službám," řekl Qyldryir a lehce se jí poklonil.

„Grrrr," radovala se Enessa.

„Miani, Qyldryir. Ke rama ni esth-te di ma liro ilar. – Děkuju, Qyldryire. Taky tě mám moc ráda," usmála se a pohladila ho po hřbetě. Wade zíral jako puk, když slyšel svého

draka promluvit wergonštinou. Do teď stejně jako Sára ani netušil, že ten jazyk existuje. Tedy věděl, že je to wergonština, a že jí Sára používá k dorozumívání s nimi, ale netušil, že oni tak mluví taky. Kromě „grrrr" ty potvory nikdy nic jiného říct neslyšel.

Neměl v plánu se jí ještě ukazovat. Chtěl se na ní jen dívat a nechtěl jí rozhodit, ale Qyldryir jí na něj upozornil. „Grrrrrrr," zavrčel a zíral za roh stáje.

„Vím o tobě, Wade. Proč mě sleduješ?" ozvala se, aby jí slyšel a on tedy vyšel ven.

„Chtěl jsem tě vidět," odpověděl a díval se na Qyldryira, který byl ve střehu jako by se ho chystal pokousat.

„Nechápu proč," odsekla mu. Wade se zase nejistě podíval na Qyldryira, když se k ní přibližoval. On ale nic nedělal, a tak šel ještě blíž.

„Mrzí mě to. Neměla jsi tam chodit. Říkal jsem ti ať tam nechodíš. Proč jsi tam byla? Sama jsi říkala, že tam nechceš," zeptal se. Ona pokrčila rameny a dala si na čas s odpovědí.

„Chtěla jsem tě vidět. Asi jsem si prostě chtěla být jistá, že je mezi náma konec. Teď už vím, že je," odpověděla a on si zoufale povzdechl.

„Ani nevíš jak mi bylo," procedil.

„Hm. Jak myslíš, že bylo mě?" vpálila mu a šla od něj o kousek dál.

„Vnímal jsem to i za tebe, neboj," opáčil sklesle. Pak bylo chvíli ticho. Wade se jí snažil dívat do očí, ale ona se jeho šedým očím úmyslně vyhýbala. „O čem jste si povídali? Ani jsem nevěděl, že umí mluvit," vyzvídal. Nejspíš chtěl změnit téma a atmosféru, ale Sára mu to nedovolila.

„O tom, že jsi lhář a že tě nesnáším," řekla a on přikývl.

„Mrzí mě to, Sáro. Vážně moc," zopakoval. Ona se smutně pousmála a vydala tím lehký zvuk výdechu.

„Víš, asi jsem úplná kráva blbá, ale já si myslela, že to neuděláš. Až do poslední chvíle jsem v to doufala... teď jsi ženatej, co tady vůbec děláš? Co si jako myslíš, že se teď budeme kámošit?" okřikla ho.

Wade na ní chvilku zničeně koukal. Možná v to doufal, že jí to přejde, ale pochopil, že je na to ještě brzy. „Přišel jsem se s tebou rozloučit," odpověděl nakonec.

„Hm, tak čau," procedila syrově a mířila si to pryč.

„Počkej," řekl a přitáhl si jí k sobě za ruku. Sára znejistěla a konečně se mu zadívala do očí. Na chvíli zjihla, ale pak se z toho transu probrala.

„Pusť mě! Cos čekal, že se spolu budeme po tom všem muchlovat? Že padnou vlídná slova plný lásky? Dej mi pokoj. Už to nedávám!" křičela na něj až se před ní postavil Qyldryir.

„Grrrrrrrr," zavrčel na něj výhružně.

„Vždyť já bych jí nic neudělal. Snad si nemyslíš, že bych jí ublížil," mluvil k němu.

„Nah-te lyrme l-ni miro, Shadowwalker!! – Přestaň jí lámat srdce, Shadowwalkere!!" prohlásil Qyldryir svým hrubým dračím hlasem až se Sára polekala. Polekal se i Wade, protože postřehl svoje příjmení. Zbytku ale vůbec nerozuměl. Pochopil z toho ale, že jí má dát pokoj, jinak mu Qyldryir něco provede.

„Co říkal?" zeptal se zírajíc jí do očí.

„Že mi máš přestat lámat srdce," přetlumočila.

„Tak mi přestaň lámat to moje," opáčil a ona se zasmála.

„Já ti lámu srdce? A čím? To ty jsi mě vyměnil za tu čarodějnici, pamatuješ? Já před tebou ještě jako kráva škemrala, abys byl se mnou a nebral sis jí," vztekala se.

„Tím, že tě pořád chci. Tím, že jsi hrozně sexy a krásná a že mi chybíš. Tím, že mi dáváš vzkazy pod ruce o tom, jak mě miluješ a vždycky jsi tam, kde tě nepotřebuju. Jenom mi připomínáš, jak jsem bez tebe nešťastnej. Taky jsi mě odmítla. Já s tebou chtěl zůstat..." fňukal.

To Sáru pobavilo. To, že si fakt myslí, že její reakce na jeho chování je nějaká divná. „No, tak sis mě měl vzít místo ní. Jednoduchý jak facka. Já ti přece nebudu dělat společnici, když náhodou nejsi s Anomaris," vpálila mu.

„Fakt jednoduchý," odpověděl ironicky a pak bylo chvíli ticho. „Co jsem měl dělat?" zeptal se.

„Vykašlat se na to všechno a být se mnou. Jenže tys měl vždycky radši ty svoje plány a chceš být radši králem a vládnout Derionu, než mít mě a jednoduchý štěstí v podobě hluboký a upřímný lásky. Ty se bojíš, že jo? Bojíš se, protože se mnou je to skutečný. Už sis to vůbec přiznal? Uvědomuješ si, cos nám provedl? Celý je to tvoje vina," křičela na něj.

„Sáro..." zašeptal sklesle a natahoval k ní ruku, ale Qyldryir ho k ní nepustil.

„*Gi zarash bi na-mi, i mara tiero te me Anomaris tuala-mi dina pyrro!* - Vypadni od ní, nebo z Anomaris udělám dvojnásobnou vdovu," prohlásil Qyldryir a postavil se před Sáru jako socha.

„Máš vypadnout nebo z Anomaris udělá dvojnásobnou vdovu. Použil u toho i výraz pyrro, což znamená, že tě nejspíš usmaží. Být tebou ho poslechnu, je na tebe hrozně naštvanej. Včera sis to u něj hodně posral," přetlumočila klidně a on se mu podíval do očí.

„No tak, kámo. O nic nejde. Jen si povídáme. Až to dořešíme půjdu," řekl, ale zavrčel na něj. „Sáro..." začal, ale Qyldryir to myslel vážně a v momentě, kdy se k ní znovu přiblížil, začal na něj prskat oheň.

Wade se před žárem skryl pohotově do bubliny a Sára na něj vyděšeně zírala. Nečekala, že po něm rovnou takhle vyjede. „Řekni mu něco. Přece ho nenecháš, aby mě usmažil. Myslel jsem, že tohle už máme za sebou," škemral.

„*Nah-te, Qyldryir. Mianedo*. – Přestaň, Qyildryire. Prosím," zašeptala a on jí poslechl a přestal na Wada prskat oheň.

„Dík," prohlásil a přestal se krýt. Sára na něj ale zírala nasupeně.

„Vypadni, Wade. Jinak už ho příště prosit nebudu a normálně ho nechám ať si to s tebou vyřídí," řekla a odešla od stáje.

„Sáro, prosím. Moc tě prosím. Přece to takhle mezi náma neskončí. Chtěl jsem se rozloučit v dobrým. Prosím..." škemral, ale neotáčela se. „Sáruško. Lásko moje. Prosím," prohlásil a Qyldryir na něj výhružně zavrčel.

„Ještě jednou a sežere tě. A se Sáruškou a láskou na mě nechoď!" dodala, nasedla na Enessu a vzlétla s ní do oblak. Hned na to se vznesl do vzduchu i Qyldryir a následoval je někam bůhví kam.

„Sáro!!!" zakřičel zoufale Wade, ale oni už byli daleko.

My jsme se s Darrenem procházeli ruka v ruce po městě a po tržnicích. Všude bylo celkem hodně lidí. U městských transportačních stanic se formovaly dlouhé fronty. To byly takové plochy určené pro transport čarodějů po městě. Energii jim dodával transportační kámen, který byl nabitý nějakými kouzly a měl omezený počet transportů. Prodávaly se už nabité na 5, 10, 20, 50 a 100 přenosů.

Čím více měl kámen nabitých přenosů, tím byl samozřejmě dražší. Náš svět pro laika připomínal dobu středověku a zároveň i trochu lidského světa 21. století. Takové pro nás sci-fi. Žádná létající auta ani motorová technika u nás nebyla. Všechno fungovalo na magickou energii.

Elektřinu jako takovou jsme u nás taky neměli, ale znali jsme jí. Využívali jsme místo ní magickou energii a případně i magií vytvořenou elektřinu. Možná se tomu nedá ani říkat elektřina, ale v tomhle jsem fakt mimoň. Tohle by vám skvěle vysvětlil ten hajzl Shadowwalker, ale snad vám to takhle pro představu stačí.

Pro přenos do jiné části města mezi transportačními stanicemi byl zapotřebí ten nabitý kámen s energií pro transport a samozřejmě transportační stanice. Jak už jsem řekla, byla to taková čtvercová plocha o velikosti jednoho metru čtverečního. Plocha byla ohraničená nějakým vodivým pásem, který nedosahoval ani po kotníky čaroději, který na ploše stojí.

Z prostředka plochy se tyčila úzká kovová tyč, ve které byl otvor o velikosti transportačního kamene. Tam se taky vkládal. Ne celý. Vždy se měl jen podržet u toho místa a díky energii soustředěné v kameni, kovové tyči a vodivým pásům ve stanici se spojily obvody a tím se vytvořily vhodné podmínky pro transport.

Důležité je vědět předem, do jaké stanice se chcete přenést a intenzivně na místo myslet, než se dotknete kamenem tyče. Protože buď vás to nepřenese nikam, nebo naopak do nejbližší transportační stanice. Je to ale zcela bezpečné.

Transportačních stanic máme ve městě hodně. Jsou ale pouze ve městech. Do ostatních míst se lze dostat pouze na koni, v kočáře, na koštěti, nebo na kouzelných tvorech. A pokud jste tam už někdy byli, tak i za použití vlastní magické energie vyčarováním portálu, nebo obyčejného transportu. Nicméně i tak je třeba si pořádně promyslet, zda na takovou vzdálenost máte dostatek síly.

„Čím dál tím častěji potkávám lidi, o kterých se psalo v novinách, že už nežijí," zmínila jsem a on se pousmál.

„Tak se nejspíš našli anebo to byl omyl," komentoval a vláčel mě k malému stánku s čerstvými preclíky. Ještě, než jsme tam došli, jsem vrtěla hlavou.

„Ne, Darrene. Žádný omyl. Vždycky se pohřešovali, a když se odněkud vynořili, začali se pohřešovat jiní, ale jejich těch těla se taky nenašli a pak se zase někde objevili," objasnila jsem a on na mě koukal jak na cvoka.

„To je nesmysl, zlato," křenil se.

„Co my víme. Třeba je to převtělující kouzlo. Nějaký jiný čaroděj si vzal na sebe podobu toho zemřelého, aby vraždu ututlal," spekulovala jsem.

„Před naším systémem se ještě nikomu nepodařilo ututlat takovouhle vraždu dýl jak měsíc. Starší mají speciálně vycvičený jednotky a bromakuly. Poznají duplicitní kouzla a vyčmuchají pravou podobu čaroděje. Navíc čaroděj, co by se snažil takhle riskovat,

skončí bez duše. Čekal by ho nejvyšší trest v podobě vysátí duše od bromakulů. To nikdo riskovat nebude," objasnil.

„No, ale i tak se to dá nějak obejít, bromakulové jsou slepí," komentovala jsem.

„Všechno se dá nějak obejít až na knihu kouzel, Starší a bromakuly. A věř mi, že tam by se našlo takový kouzlo, co dělá díry v zákonech. Třeba transformační a převtělovací kouzla jsou přísně střežený. A zvlášť když je kolem zrovna takováhle anomálie. Nemusíš se bát, zlato. Starší dělají svou práci dobře," dodal a usmál se.

„Snad máš pravdu," zašeptala jsem a natáhla jsem se pro preclík v čokoládě.

„Chceš ho?" zeptal se a já přikývla.

„Co to bude, mladý pane?" zeptala se Doris Worgenová, které patřil stánek. Trochu otráveně, protože viděla, jak se bez placení snažíme šmatat na její zboží.

„Dva ty v čokoládě," řekl a lovil z kapsy peníze.

„Hned to bude," usmála se a balila preclíky do papíru. „Dva bronzáky," řekla a čekala s nataženou rukou až jí Darren zaplatí.

„Tady. Děkuju. Hezkej den," řekl mile a ona mu zamávala.

„Vám taky," zamumlala a ty peníze si šoupla mezi prsa. Hádám, že to byly domácí preclíky prodávané tak trochu na černo. No nevadí, byly lepší než ty od vedle, takže to nebudu hrotit.

„Na," řekl a podal mi oba preclíky.

„Ty si nedáš?" zeptala jsem se, ale zavrtěl hlavou.

„Od teď už žádnou čokoládu. Během prázdnin s tebou jsem přibral šest kilo. Hrozně mě krmíš," brumlal.

„Vždyť ti to sekne. Se cvičením jsi nepřestal, takže je to v pohodě. Nikde žádný faldíky nevidím. Jen se z tebe stal pořádný kus chlapa. Je to sexy. Mě se to líbí, Payne," culila jsem se na něj.

„Hm, ale Kinnara mě neunese na závodech. Musím to do prvních závodů zase shodit. Ale ty papej, jsi hubená jak koza Róza," odpověděl, hodil mi ruku kolem ramen a dal mi letmou pusu do vlasů.

„Nejsem. Taky jsem přibrala," komentovala jsem a on se pousmál.

„Malinko. Když nebudeš vypadat jak Aris tenkrát s těma přičarovanýma špekama, tak to přežiju," zmínil. „I když... počkej. Tohohle špeku jsem si teda dřív nevšimnul," provokoval mě a chytal mě za kůži, ale já si z toho nic nedělala. Řekl přece, že si ho nevšimnul a to znamená, že to není tak hrozný. Protože jeho očím jen tak něco neunikne, a zvlášť když jde o ženské tělo.

„Čemu se směješ? Řekl jsem, že máš špek a ty se směješ?" divil se.

„Já tě znám jak svoje boty, Payne. Jen mě škádlíš. Kdybych se ti zdála tlustá, neříkal bys mi včera ty věci, cos říkal. Taky bys mi nekoupil dva preclíky v čokoládě, a navíc by rozhodně moje špeky neunikly tvým ostřížím očím. Takže dle toho soudím, že žádné nemám," usmála jsem se na něj a on se taky zazubil.

„Co ty víš? Třeba tě mám jen rád na to, abych ti to říkal napřímo. A rád ti dopřávám věci, na který děláš oči. Třeba jako na ty preclíky před chvílí," křenil se.

„Haha. Před chvílí jsi mi řekl, že jsem hubená jako koza Róza, takže ti to nežeru. Navíc ty bys rozhodně nechtěl špekáčka," dodala jsem.

„Hm. Dostalas mě. Ale jedno ti řeknu. Ty bys mě brala i jako špekáček. Nevím proč, ale rajcuje mě na tobě úplně všechno. A třeba bys pak měla i větší prsa," procedil a jeho oči sjely do mého výstřihu.

„Chceš mi tím snad říct, že jsou malý, Payne?" zeptala jsem se a dala jsem mu jasně najevo, že existuje jen jedna správná odpověď a ať se radši snaží odpovědět správně.

„Jasně, že ne. Jen bych snesl větší," odpověděl s úsměvem.

„Ty možná. Ale já ne. To já bych se s tím musela tahat," vysvětlila jsem.

„Jsi dokonalá taková, jaká jsi," dodal a zamilovaně na mě civěl. Nebo spíš nadrženě? Došlo mi, že s ním skoro celý rok nebudu a zmocnil se mě příšerný strach a smutek. Bude mi chybět tohle naše flirtování, pošťuchování, muchlování a milování.

„Slib mi, že na sebe dáš pozor. A že mi budeš psát. A taky, že..." začala jsem, ale přerušil mě. Přitáhl si mě k sobě a pevně mě objal.

„Slibuju a ty mi slib to samý," zašeptal mi do ucha.

„Slibuju," usmála jsem se na něj a dívala jsem se na něj takovým pohledem, kterému rozuměl jen on.

„A neboj se, budu ti věrnej. Vím, že tě stresuje hlavně tohle. Mě víc nervujou ty závody. Spíš mi slib, že nevynecháš ani jeden," řekl a já ho k sobě přimáčkla.

„Ani minutu si nenechám ujít," zašeptala jsem a on mě pohladil po zádech.

„Já tě tak miluju, Heartová. Pořád a úplně nekonečně," prohlásil a já se na něj usmála.

„Já tebe taky, Payne," řekla jsem tiše, přitáhla jsem si ho k sobě ještě blíž a políbila jsem ho na ty jeho hebké rty.

On si mě vysadil do náruče a nechal mě, abych ho dál oslintávala. „Nerozloučíme se už teď? Nevím, jestli to vydržím do večera," navrhnul a já se jen pousmála.

„Mluvíš mi z duše, miláčku," odpověděla jsem, on se spokojeně pousmál, chytl mě za ruku a přenesl nás ke mně do věže.

Díval se na mě těma svýma nádherně modrýma očima a usmíval se. „Polož ten preclík, Otesánku. Já ti dám něco dietnějšího," prohlásil hned, jak jsme se objevili u mé postele, vzal mi sladkost z ruky, položil jí vedle na stůl a povalil mě na postel.

„Darrene!" vypískla jsem šokovaně, protože jsem nepočítala s tím, že do mě tak strčí a že poletím volným pádem rovnou do naducaných dek.

„Copak, Heartová. Takhle malý výšky se taky bojíš?" škádlil mě a pak mi zajel čumákem rovnou pod tričko mezi prsa.

„Oh, s tebou se snad už nebojím ničeho," zasténala jsem a nechala jsem ho, aby se mě zmocnil a dělal si se mnou co chtěl. Už jsem se nestyděla mu to přiznat. Bylo to tak nejlepší, když byl v posteli ten dominantní.

„Vážně ti rád dopřávám věci, na který děláš oči. Neboj se, já si všiml, že jsi dělala oči na mě," šeptal do mojí kůže, kterou něžně ozobával. „Kam se na mě hrabou preclíky, Heartová, uvidíš," dodal a já se zaculila. *Jak já toho hňupa žeru…*

Sára seděla v knihovně s ostatními spolužáky. S Wadem Whisperem, s Eldarnem a s Emily. Od jisté doby to nebyla zrovna její nejoblíbenější partička, ale všímala si svého čtení. Chtěla spíš pokračovat v té rozečtené knize, kterou jí Wade Shadowwalker vzal, ale neměla chuť s ním vůbec mluvit. Stačilo, že spolu ještě sdílí prostory školy. Třeba momentálně i knihovnu.

Wade na ní sem tam koukal od druhého stolu a sám něco psal do sešitu. Do svého červeného sešitu, kam si píše tajnosti. Nicméně, Sára dělala, že jí absolutně nezajímá. Nikdo jí to ale nechtěl věřit, protože kolem ní byla velmi silná energie. Takové napětí, které cítil každý normální čaroděj včetně rionů.

Emily s Wadem Whisperem spolu cukrovali a sem tam se ozobávali a Sára na ně chvilkama koukala jako na exoty, kteří jí ruší svým mlaskáním ve čtení. Už jí to ale nebavilo a chtěla odejít. Jenže nechtěla, aby si mysleli, že se jí to jejich švitoření nějak dotýká, a tak tu chuť potlačila a zůstala sedět.

„Takže... vy dva jste zasnoubený, jo?" prolomila ledy a dívala se na Wada Whispera, který vůbec nečekal, že na něj ještě Sára promluví.

„Jo," odpověděl suše a Emily jí ukázala prstýnek. Došlo jí hned, že měl být pro ní. Kupodivu to ustála. Celé si to překonvertovala tak, aby se z toho nezhroutila. Tak, jak by to udělal její milovaný Wade Shadowwalker. To on jí naučil proměnit nevýhody ve svůj prospěch.

A tak tu lehkou žárlivost a závist převrátila v myšlenku, že ten prstýnek byl původně stejně pro ní a že Whisper nebyl ani s to koupit svojí snoubence vlastní. Taky si namlouvala, že jí požádal jen proto, že ona ho odmítla a že to bylo ze zoufalství. A završila to tím, že byla stejně jeho první.

Možná to nebyla kladná vlastnost, ale hlavní je, že jí to pomáhalo. Nebylo třeba tyhle věci nikomu říkat. Když si to nechá pro sebe, koho zajímá, jak se přes ten smutek vlastně dostala? Hlavní je výsledek, a pokud jí to pomáhá se cítit líp a nikomu jinému neubližuje, proč ne?

Potom se podívala na jeho ruku, kde měl už napořád vytetované její jméno v nějakém cizím jazyce a pousmála se. Nikdy na ní nezapomene, i kdyby měl miliardu jiných manželek.

Stejně tak jako Shadowwalker. Kterému se hned na to podívala do očí. Tvářila se sebejistě a rozhodla se, že s tou slabostí, kterou všem předvedla nedávno je nadobro konec.

Ona je přece silná rionka, která má wergonní gen. Má síly víc než pět rionů. Protože ona byla diamant mezi riony stejně jako Anomarisin ex Zane. Ona byla ta, kterou si vybral derion jako je Wade Shadowwalker. Ona byla ta, do které se zamiloval na první pohled a taky jediná, kterou kdy miloval. Jediná, kvůli které by položil svůj život. Byla nejlepší kamarádka Darrena Payna a jako jediná z rionů a z žen vlastnila dva wergony.

A tak se zvedla a šla beze strachu za ním. Wade ztuhnul, protože to nečekal. O něm se ale nedalo tvrdit, že by byl v klidu z její přítomnosti. Jeho srdce se rozbušilo a jeho panenky se stáhly do velikosti špendlíkových hlaviček.

„Vrať mi tu knížku," řekla klidně a bez přestání mu zírala do očí.

„Tu červenou?" ujišťoval se. Úplně ho přivedla do rozpaků tím svým sebevědomím.

„Jakou jinou?" sykla a zatvářila se otráveně.

„Myslel jsem, že bych si jí nechal na památku," odpověděl nejistě a lehce se pousmál. Ona protočila panenkami a vydechla.

„Neser bohy, Wade, a naval tu knížku. Ještě jsem jí nedočetla," řekla a čekala s nataženou rukou, až jí tu knihu podá, ale on se k tomu neměl.

„Já jí tady ale nemám. Musela bys jít se mnou," řekl a lehce si přikousl ret. Bylo to škádlení, provokace, svádění.

„Hm, nebo mi pro ní dojdeš a pak se sem vrátíš zpátky?" navrhla jízlivě a on se na ní zamilovaně usmál. Z nějakého důvodu žral, když byla proti jeho šarmu imunní. To mi připomínalo Payna. Ten z toho taky vždycky šílel.

„Nebo. Ještě se mi ale nikam nechce. Když půjdu a poslechnu tě, co dostanu?" provokoval jí, ale to neměl dělat. Tentokrát byla v ráži.

„To nevím, ale řeknu ti co dostaneš, když to neuděláš," vpálila mu a on se zase pousmál.

„A co?" vyzvídal.

„Neprovokuj mě, Wade. Já jsem s tebou skončila. Jednou provždy. A jestli si teď dovoluješ jenom proto, že tu není Qyldryir, tak to radši neriskuj. Škvarky z tebe dokážu udělat taky, to už jsme si vyzkoušeli. Ale to už mě nebaví. Mám nový kouzlo," mrkla na něj a on se pousmál.

„Ale to mě zajímá. Tak pojď ke mně a vyzkoušíme to tvoje kouzlo. Jak moc je silný, jo?" zašeptal jí do ucha, ale ona se od něj odtáhla. Všichni si o nich začali zase něco šuškat. Zvlášť když byli všichni vedle z toho, že se oženil. Byl první ze studentů, co byl ženatý a teď den na to flirtoval s jinou.

„Pojď. Dám ti i tu knížku a cokoli budeš chtít," pokračoval a jemně se dotkl její ruky, kterou měla opřenou o stůl. Ona s ní ucukla a hodila na něj vražedný pohled.

„Než odjedeš, chci tu knížku. Jo a ten vzkaz už neplatí," dodala a odešla. Myslím, že o tom nějak mluvil, než se dal s Anomaris dohromady. Chtěl být ve škole svobodný a nechtěl, aby Sára o té svatbě věděla – zatím. Jenže Anomaris ho přemluvila. No a takhle to potom dopadá. Zbytečně ztrácí svoje jistoty a věci, které měl rád a nechtěl o ně přijít.

My jsme s Darrenem leželi v posteli přikrytí mou saténovou peřinou a něžně jsme se konečky prstů dotýkali našich nahých těl. Měla jsem položenou hlavu na jeho hrudi a jemně jsem ho hladila.

„Asi se ustýskám," zmínila jsem a on jen hlasitě vydechl.

„Ber to jako dovolenou od mých zlozvyků, co ti lezou na nervy. Už žádný špinavý ponožky na zemi v koupelně, věčně zvednutý prkýnko na budce, nebo nevyměněná rulička od toaleťáku," řekl a já se zasmála.

„To jsou takový maličkosti, že to snad budu dělat sama, jak mi to bude scházet," řekla jsem a on se pousmál. „Darrene, já už jsem si na soužití s tebou zvykla. I na to, jak tiše chrápeš u seriálu, na ty tvoje ruce šmátralky a studené nohy, které si ke mně strkáš pod deku ohřát. Na to, jak si na jídlo nebereš talířek a drobíš na stůl. Jak si otíráš ruce do trenek a pak je máš špinavé. Nebo jak bez pusy na dobrou noc neusneš," zašeptala jsem smutně.

On se pousmál. „To vypadá, jak kdybys mě dokonale znala," dodal.

„Taky že znám," usmála jsem se.

„Víš, taky mi budou chybět tvoje zlozvyky. Mimochodem, taky tě dobře znám. Poslouchej. Tak třeba to, jak mi navařuješ a podstrojuješ nejrůznější gastronomický pochoutky. Skáčeš kolem mě jako nějaká osobní asistentka. Jak se o mě staráš, myješ mi záda, masíruješ mě a uspokojuješ mě denně..." pokračoval, ale já ho přerušila.

„Máš pravdu, to jsou ale příšerný zlozvyky. V porovnání s tebou to zní, jako bych byla dokonalá žena a ty ten nejhorší chlap," hihňala jsem se.

„Dobře, tak já přitvrdím. To, jak jsi mi v prváku tvrdila, že máš v pokojíčku binec jenom proto, že nestíháš, to byl kec. Jsi bordelářka. Vybíráš si, co si vezmeš na sebe hodinu a všude po sobě necháváš hroudy prádla, co vytáhneš ze skříně a hádej kdo ti to tam vždycky naskládá? No já.

Vůbec se nestaráš o zahradu, to dělám taky jenom já. A teď nemyslím sekání trávy. Nežehlíš mi, protože tě to nebaví. Ale pro změnu pereš zase všechno moc často. Přes den mě donutíš se svlíknout minimálně jednou, že to přemáchneš. To se tak potím nebo co?

Máš neuvěřitelnou spotřebu vody, když se koupeš a nechceš se se mnou koupat víckrát než dvakrát v týdnu. Když si čteš, nesmím na tebe mluvit, protože jinak jsi protivná a ječíš na mě. A ty si čteš skoro pořád. Taky mě pořád peskuješ za to, jak kouzlím a za mojí techniku ruky. Nelíbí se ti, že jsem levák nebo co?" chrlil to na mě a já ho plácla po rameni. „Au. No prosím, a ještě mě bije," stěžoval si.

„Náhodou z toho, co jsi řekl je pravda jenom jediná věc," odpověděla jsem mu.

„A to která?" vyzvídal.

„Že na tebe ječím, když si čtu. To mě totiž vytáčí. Ty na mě mluvíš každých pět sekund a já to pak čtu dvacetkrát. Ale to ostatní je blbost. Já, že nežehlím? Žehlím ti i ponožky, jak moc tě mám ráda, i když mě to nebaví. Tvoje technika ruky je dokonalá a to, že jsi levák mě naopak hrozně vzrušuje. Víš, že obdivuju, když někdo umí něco, co já ne," zmínila jsem a flirtovně jsem se na něj usmála.

„Hm, když jde o sex tak jo, ale jinak mě prudíš. Při kouzlení pořád," křenil se a přitulil se ke mně. „Pro mě jsi dokonalá, Heartová. A vždycky budeš, toho se neboj," dodal a políbil mě na čelo.

„Miluju tě... Miluju tě... Miluju tě..." šeptala jsem mezi polibky.

„Ach," vydechl s úsměvem, když jsem ho přestala oslintávat a přivinul si mě k sobě.

„Co je?" zeptala jsem se.

„Jsem tak šťastnej. Vážně, lásko. Mám všechno, co jsem kdy chtěl. Mám tebe a je to tak nádhernej pocit. Vždycky jsem si myslel, že budu mít holky jen na sex. Protože jsem se nikdy necítil takhle zamilovaně. Pak když jsem něco cítil a myslel jsem si, že to je ono, zase to vyprchalo a já se bál, že to takhle je prostě normální. Ale s tebou nepotřebuju už nikdy žádnou jinou," řekl a usmál se.

„Parádní proslov, Payne. Teď už vystřel z postele, oblíkni se a posekej tu trávu, než odjedeš!" poručila jsem mu a sama jsem se zachumlala do peřiny.

„Ty mrcho. A sama se budeš válet? Tak to ne," řekl a začal mě lechtat.

„Darrene!! Přestaň!!" kňučela jsem.

„Nikam nejdu. Vždyť jsem jí sekal nedávno," dodal a nechal mě konečně dýchat. Potom mi sebral kus peřiny a taky se do ní nějak zamotal. Vlastně si jí spíš jen strčil mezi nohy.

Nějakou dobu byl zticha, a tak jsem se na něj otočila, abych ho zkontrolovala. Byl zamyšlený.

„Co je?" zeptala jsem se.

„Nechtěla bys runu?" prohlásil.

„Runu? Jakou, kam a proč?“ vyzvídala jsem.

„Jakou chceš a kam chceš,“ usmál se.

„A k čemu by mi taková runa sloužila?“ tahala jsem z něj.

„No to já nevím. Třeba aby ti připomínala, jak moc tě mám rád, když tu nebudu, a taky by to byla hezká ozdůbka,“ křenil se.

Moc dlouho jsem nad tím nepřemýšlela a skoro hned, jak to dořekl, jsem přikývla. „Tak jo,“ pousmála jsem se. Darren mě něžně chytl za levou ruku, otočil si jí dlaní k sobě a zadíval se na moje holčičí prsty.

„Tohle je krásný místo,“ řekl a šimral mě prstem po boku prostředníčku. A jak prstem přejížděl po své kůži, zanechával za sebou drobné zlatavé stopičky. Vypadalo to jako by to kreslil třpytivou fixou.

„To je hezké,“ komentovala jsem a on se pousmál. A když dokončil svoje dílo, natáhl dlaň k tomu místu a jako by to svou mocí navždy uchoval na kůži. „Takže to nezmizí?“ vyzvídala jsem.

„Pokud si to nebudu přát, tak ne,“ dodal. „To je runa lásky,“ řekl a přivinul si mě k sobě a vášnivě jsme se políbili. On byl občas takový romantik. A někdy fakt nejmíň romantická bytost v celým Derionu.

„Nakreslíš mi i další?“ prosila jsem ho a ukázala jsem si prstem ke krku až k ňadru. Darren hlasitě polkl a vzrušeně se mi díval na prsa.

„Budeš celá pomalovaná,“ zasmál se a čekal na mou reakci.

„To nevadí, líbí se mi to,“ řekla jsem a trvala jsem si na svém.

„Tam se ale kreslí úplně jiný runy, zlato,“ zmínil s úsměvem. Možná jsem to tušila, i když jsem nebyla takový znalec jako on.

„Aha,“ řekla jsem a podala jsem mu zase ruku. Darren mě tedy poslechl a začal malovat od nehtu prostředníčku po hřbetě ruky až k rameni. Různě se to proplétalo i do těch ostatních run a vypadalo to jako ozdobné tetování.

„Tak dlouhé?“ divila jsem se, zatímco jsem ho sledovala při práci. Byl fakt jak mistr malíř. A tohle bylo magické a romantické.

„Jako naše přátelství,“ odpověděl a dodělával své dílo.

„Máš na ty runy fakt talent,“ zmínila jsem a on se pousmál.

„Nejsou to obyčejný runy, ale runomalby. Tady vidíš, jaký je mezi tím rozdíl,“ objasnil.

„Jaké runy se tam tedy malují, Mistře?“ vyzvídala jsem. Tak zvláštně se na mě podíval, za to oslovení.

Pak se jen pousmál a odpověděl mi na otázku. „Myslíš na krk a prsa?“ zeptal se a já přikývla. „Runy sexu, vášně a tak,“ řekl a díval se na mě. Docela mě překvapilo, co všechno existuje za runy, ale nijak jsem nezpochybňovala, co říkal, protože on byl ten odborník přes runy.

„Tak na co čekáš? Nakresli je,“ usmála jsem se a doslova jsem mu vnutila své ňadro. Bylo na něm vidět, že je z mého nahého těla stále velmi nesvůj. Bylo to s ním skoro jako poprvé. Bavilo mě ho svádět. Pozorovat, co s ním dělám.

„Dobře,“ zašeptal, a než začal malovat, políbil mě na tom místě, kam jsem si ukazovala.

„Nikdy jsi mi neřekl, co v nich vidíš,“ zeptala jsem se.

„Vidím v nich budoucnost, minulost i přítomnost. Jako by to byla otevřená kniha, ze který umím číst jen já. Každá runa, kterou nakreslím je originál," vysvětloval.

„A co tam vidíš teď?" vyzvídala jsem.

„Třeba to, že jsi mocná čarodějka a jednou dokážeš velký věci, i když to nepůjde podle tvých představ. A všechno nakonec dobře dopadne. Vidím to napsaný v těch runách. Vidíš, jak se to prolíná? Všechny ty runy tvoří jednu velkou a ta se jmenuje Runa Života," řekl zkušeně.

„Teda, a co tam ještě vidíš?" vyzvídala jsem. On se pousmál a zavrtěl hlavou.

„Nemůžu ti říct celou tvou budoucnost, není to vždycky pěkný a nechci tě vyděsit, ale svůj život si celkem užiješ," prozradil a políbil mě něžně na rameno.

„Tak mi alespoň řekni, který rok pro mě bude nejtěžší, abych se na to mohla připravit," přemlouvala jsem ho, ale zavrtěl hlavou.

„Ne," řekl rázně.

„Proč ne?" zeptala jsem se sklesle.

„Už jsem řekl. Tak za prvý, nevím všechno a za druhý, změnilo by to i přítomnost, a nakonec bys z toho udělala možná i horší budoucnost a to nechci. S časem by sis neměla zahrávat, Ay. Slib mi to!" prohlásil a já na něj překvapeně civěla.

„Jak bych si mohla zahrávat s časem? Vždyť to ani neumím," culila jsem se.

„Slib mi, že i kdyby se stalo něco strašnýho, nebudeš se pokoušet to napravovat způsobem, který by zasahoval jakkoli do budoucnosti, nebo aby to změnilo děj toho, co se právě stalo. V těchhle chvílích by se čaroděj měl chovat, jako by byl jen obyčejný člověk. Slib mi to, Ay!" naléhal.

„Dobře, slibuju," usmála jsem se, ale Darren věděl, že přesně nerozumím tomu, co říká, protože kdybych věděla, o čem zrovna mluví, rozhodně bych mu to neslíbila.

Sára akorát pojídala meloun v jídelním sále a čekala na Wada až splní, co slíbil a donese jí tu knihu. Zastavil se u ní, natáhl k ní ruku s červenou knihou, kterou měl u sebe v držení, a ona po ní okamžitě chňapla, ale Wade jí pevně držel, takže si jí nemohla jen tak vzít.

„No tak, pusť to!" křikla na něj a nasupeně na něj zírala. On se pousmál a pak se zase vrátil ke svému pevnému výrazu.

„Jen když mi slíbíš, že až jí dočteš, zazrcadluješ mi a dáš mi jí," zašeptal.

„Najdi si svojí!" vztekala se a snažila se mu jí vytrhnout z ruky, ale držel jí pevně.

„Ale já chci tuhle," opáčil klidně a díval se jí do očí.

„Fajn! Stejně je to jenom pitomá knížka. Nevím, co je na ní tak spešl," dodala a on jí konečně pustil ze svých spárů.

„Je tvoje," pousmál se.

„Ale zrcadlovat ti nebudu. Dám ti jí až se vrátíš do školy. Jo a nečekej, že si s tebou budu dopisovat. Jestli v tý knížce bude jedinej vzkaz od tebe, tu stránku vytrhnu a spálím," vyhrožovala mu.

„Tak snad se dozvíš, o co tam jde," mrknul na ní a drze si vedle ní přisedl. Sára na něj překvapeně civěla.

„Co děláš? Vypadni! Za chvíli sem přijdou Wade s Emily a Eldarn," vztekala se.

On pokrčil rameny. „Tak ať přijdou. Já jsem přišel za tebou se rozloučit," dodal a položil jí ruku na stehno.

„Co si to dovoluješ?" okřikla ho a odstrčila surově jeho ruku ze svého stehna. Wade si povzdychl.

„Co mám udělat, abys s tím už přestala? Aspoň na chvíli. Bavili jsme se o tom celou dobu. Dokonce jsi nad tím uvažovala. I jsi mi odpustila," řekl a ona se zasmála.

„Ty jsi úplně mimo. To bylo, když jsi mi tvrdil, že si vezmeš Valkýrii. Anomaris mi prostě vadí. A navíc jsem změnila názor. Já nebudu tvoje nouzovka, na to jsem dost hrdá. A neodpustila jsem ti," dodala.

„Odpustila, jinak bys se mnou už ani nepromluvila. A líbí se mi, že máš svojí hrdost, ale pojď to přehodnotit, zlato. Vždyť my bez sebe nemůžeme být," zašeptal jí do ucha a ona na chvilku úplně ztuhla. „Vzpomínáš? Prosila jsi mě před pár dny, aby jsme se k sobě vrátili. Brečela jsi, že mě miluješ a teď jsi na mě jak na cizího," stěžoval si a ona se probrala.

„Jsi natvrdlej nebo co? To bude nejspíš tím, že jsi cizí. Oženil ses. Ta nabídka platila jen do tý doby, než jsi řekl ano," objasnila a odstrčila ho od sebe.

„Lásko..." pokračoval, jemně se jí dotkl a smutně na ní koukal.

„Ne!" sykla a vysmekla se mu.

„Ok. Takže takhle to bude? Celý rok se neuvidíme a každý si půjde svojí cestou? Určitě to zvládneš?" zašeptal.

„Starej se o svoje plány a mě z nich vynech," řekla a on se pousmál.

„Poslední slovo?" ujišťoval se a ona přikývla. „Ani se se mnou nerozloučíš?" zeptal se a díval se do jejích očí, které se zase zalily slzami. Myslím, že kdyby se její slova shodovala s řečí jejího těla, už dávno by jí nechal na pokoji.

„Ne. Běž už," odpověděla klidně.

„Dobře, ale abys toho nelitovala. Já znám tyhle tvoje silný řeči. Vždycky když lžeš, tak ti cuká levý koutek pusinky," dodal.

„To není tvoje starost a přestaň mě analyzovat!" vyjela na něj. On přikývl a zvedl obě ruce do vzduchu na znamení, že se vzdává.

„Ať je po tvým," řekl a odešel. A její přání bylo vyslyšeno. Od té doby ho neviděla.

My s Darrenem jsme šli akorát na svačinu. Zbývala nám necelá hodina, než mi na dlouhých deset měsíců odjede, a tak jsem na něm byla většinu času nalepená jako žvýkačka.

Šli jsme po chodbě a já pelášila několik metrů před ním. Chtěla jsem se na něj ještě nějakou dobu dívat. Na tu jeho sexy rebelskou tvářičku. I když jí zdobila ta jizva. Už jsem si na ní celkem zvykla. Myslím, že už ani nevím, jak vypadal bez ní.

Pak mě Darren z ničeho nic zastavil. „Nepospíchej pořád. Chci být s tebou, když za chvíli odejdu," řekl a zase mě obdařil vášnivým polibkem. Pak mě obešel, stoupl si za mě, odhrnul mi vlasy na druhou stranu a začal se mě zase dotýkat prstem.

„Copak to maluješ?" zeptala jsem se, když jsem ucítila, jak mě prstem šimrá na krku.

„Maluju náš společnej život, tohle jsou runy dlouhýho vztahu," řekl a šťastně se rozplýval nad myšlenkou nás dvou.

„Jsme spolu teprve pár měsíců," zmínila jsem, ale Darren mě opravil.

„Kdepak, jsme spolu šest let, má drahá," řekl. Zatajil se mi dech. Nevím proč, ale dneska byl tak dokonalý přítel, až jsem se rozplývala blahem.

„Ty z těch run poznáš i jak dlouho jsem tě milovala?" zeptala jsem se.

„Pět let, jedenáct měsíců, dva dny a asi hodinu a půl," zasmál se.

„Kecko, a ty?" vyzvídala jsem.

„O měsíc dýl," dodal, otočil si mě k sobě čelem a políbil mě. Pak se ode mě vzdálil, aby si mohl prohlédnout své runy, které na mě namaloval, ale jeho úsměv se rázem vytratil.

Zíral na mé obrázky několik sekund, jako by se díval na nějaký zlý zrcadlový program. Pak se nenápadně podíval na svoje, které měl namalované na rukou a pak zase na ty moje. Jako by je porovnával. Takhle se tvářil, když měl nějaké nepřívětivé vize.

„Co se stalo, Darrene?" zeptala jsem se vyděšeně.

„Nic, Ayawai, nic se nestalo," zašeptal, ale já věděla, že mi lže. Celým jménem mi běžně neříká, navíc ho to vzalo. Zíral na ty kresby, jako by to byly démoni.

„Jde o mou budoucnost? Umřu?" vylekala jsem se. Zavrtěl hlavou.

„Nejde tak úplně o tvou budoucnost, ty neumřeš, jasný?" řekl a usmíval se na mě, ale já poznala, že se za tím úsměvem skrývá bolest a strach. Že se jen přemáhá, aby mě utěšil. „Tvoje budoucnost není jen o tobě, ale i o lidech, se kterýma se stýkáš. Pamatuješ, co jsem ti říkal o zasahování do věcí přírody?" zeptal se.

„Jo, proč?" odpovídala jsem.

„Tak se toho drž, Ay. Vím, že budeš mít pocit, že věci dokážeš napravit, ale prosím tě, nedělej to! Protože v mých runách je zase to, co by se stalo, kdyby ses o to pokusila a říkám ti, je to o hodně horší. V tomhle žádný zkratky neexistujou."

Zírala jsem na něho jako na ducha. *O čem to sakra mluví?* „Darrene, řekni mi to. Prosím. Proč bych měla chtít něco napravovat? Napravovala bych jenom věci, u kterých bych nedokázala přetrpět jak dopadly," komentovala jsem.

„Právě. Slib mi to, prosím," zašeptal zoufale.

„Slibuju," usmála jsem se na něj, ale nemyslela jsem to vážně. Kdyby se mu něco mělo stát, rozhodně bych ho neposlechla. S čímž i podle mě počítal.

„Máme málo času. Musíme ho perfektně využít," řekl a držel mě, jako by to mělo být naposled co se objímáme.

„Budeme alespoň spolu, že jo?" vyzvídala jsem.

„My dva budeme spolu, Heartová, dokud nás smrt nerozdělí, to mi věř," řekl a přitáhl si mě za ruce k sobě.

„Čí smrt? Když říkáš, že já neumřu. Naznačuješ mi snad, že ty…?" vyptávala jsem se.

„Nenaznačuju ti nic, Ay. To se jen tak říká. Prostě my dva k sobě patříme a zatím ani tvoje runy nejsou kompletní, je to jako puzzle. Nevím úplně všechny spojitosti a detaily, to nám odhalí až život, který budeme žít... spolu," dodal. Občas mluvil, jako by byl z jiné doby. *Ale vyděsil mě, mluvil pak i o svých runách, ne? To znamená, že musel mluvit o sobě.*

„Já tě miluju, Darrene. Nejvíc na tomhle světě. Nepřežila bych, kdyby se ti něco mělo stát. Tak na sebe koukej dávat pozor, ty hňupe, nebo uvidíš!" prohlásila jsem a on přikývl. Nicméně se na mě neusmíval.

„Neboj se, Ay. Budu na sebe dávat pozor i na tebe. A taky tě miluju nejvíc na světě," dodal a objal mě. Nevím proč, ale uklidnil mě tím.

„Už jsi si vybral spřízněnou duši?" zeptala jsem se najednou.

„Jasně, mám přece tebe," usmál se a pinknul mě prstem do nosu.

„Ale no tak, víš jak to myslím." Protočila jsem očima. Darren vypadal, že by se rád tomuhle tématu vyhnul, ale přišel čas jít s pravdou ven. „Tak už někoho máš, nebo ne?" vyzvídala jsem.

„Jo, už jsem jí prohlásil," odpověděl suše.

„Jí?" divila jsem se.

„Ano, jí," dodal a šel napřed.

„Neříkej mi, že je to Alyssa," zakuňkala jsem sklesle a on přikývl. „Ach jo. To k ní máš blíž než ke mně, víš to? Je to jako manželství, a ještě s ní budeš celý rok pryč. Zato já jsem jen tvá přítelkyně a neuvidím tě dlouho," komentovala jsem zoufale.

On se zastavil a otočil se na mě. „Ale jdi ty. Tebe si vezmu. Brzo," usmál se a pohladil mě palcem po rtech. To mi doslova vyrazilo dech. Moc rád mě dostával do rozpaků. „Jsem rád, že jsme si to ujasnili. Víš přece, že kreslím runy jen pro tebe," řekl a zase se na mě usmál svým kouzelným úsměvem.

„Já vím, promiň, že jsem na tebe tak vyjela," omlouvala jsem se.

„To je dobrý, Ay. Taky jsem na Eldarna žárlil, ale teď jsme spolu, a to je to nejlepší, co se mi kdy stalo. Nemyslíš si snad, že bych to nějak pokazil, že ne?" Já jsem zavrtěla hlavou, jakože ne. „Co je?" divil se, když jsem dlouho mlčela.

„Mrzí mě, že jsem to celé zkazila," odpověděla jsem.

„To je dobrý," usmíval se.

„Nejraději bych vrátila čas…" prohlásila jsem.

„Ay!!" křiknul na mě, aby mi připomněl, že s časem si nemám hrát a že jsem mu to slíbila. No neudělám to, ale alespoň bych na ní tak příšerně nežárlila a ona by teď nebyla jednou z jeho nejbližších. *Už je vážně skoro dospělý, má spřízněnou duši...*

„S Alyssou mezi námi nic není a nebude, Ay," zopakoval.

„Jo já ti věřím," usmála jsem se na něj.

Když mě doprovodil ke stolu, zaťukal jemně Sáře na rameno. Ta se otočila a usmála se na něj. „Pojď ke mně," řekl a roztáhl náruč. A když vstala, pevně jí objal. „Budeme se vídat na závodech a snad občas i na trénincích. Hlavně si užij ten klid bez Wada. Potřebuješ to jako sůl. Soustřeď se na školu a dej mi pozor na Ay," zašeptal jí do ucha a ona přikývla a dala mu pusu na tvář.

„Budeš nejlepší. Porazíš je všechny," dodala a on přikývl, jakože se o to alespoň pokusí a pustil jí ze svého sevření.

„Ahoj všichni," zamával ostatním u našeho stolu. „A s tebou se rozloučím po jídle," řekl, usmál se na mě a šel ke stolu osmáků.

Já si přisedla k Emily a koukala jsem na Eldarna, jak se dloube v jídle. „Tak co? Jak se cítíš?" zeptala jsem se ho a on pokrčil rameny.

„Tak čeká mě horor v podobě deseti měsíců se Shadowwalkerem. Sice jsem měl trénink o prázdninách, ale i to mi stačilo. Neumím si představit, že s ním budu až do

smrti," komentoval a já smutně přikývla. Sára by nejspíš zase dala hodně za to, aby mohla být deset měsíců s tím padouchem.

„Ale zdá se, že už je to lepší, ne?" zeptala jsem se.

„Jo, trochu. Od tý doby, co mají s Darrenem ten mír, tak se chová líp. Ale nemyslím si, že je to jen čistě kvůli tomu. Sára ho hrozně změnila. Přijde mi, že je lidštější. Dokonce mě nechává být. Dělí se se mnou o svoje jídlo, ignoruje moje drzý komentáře a párkrát se i upřímně zasmál, když jsem mu řekl, něco v tom smyslu ať jde do prdele. Odpustil mi, že jsem ho chtěl otrávit čajem a už ho ani nechci tolik zabít," zmínil.

„Hm, to je rozhodně progres. Klidně ho zabij jestli najdeš vhodný způsob. Kromě Sáry nikomu chybět nebude," zmínila jsem.

„A Anomaris," dodal.

„No vidíš, na tu jsem zapomněla. Do ničeho se nemíchej. Kdyby bylo nejhůř, dej mi vědět a my to s Darrenem vyřešíme. Pořád máme ten tesák," zašeptala jsem a on přikývl.

„Díky, Ay," usmál se.

„Není zač," dodala jsem.

Darren si zatím přisedl k Alysse a podal si kousek bábovky. Ona mu jí odstrčila a podala mu místo toho meloun. Myslím, že o něj nemusím mít obavy, ona se o něho postará.

Darren na ní hodil takový neidentifikovatelný zmučený pohled. „Musíme změnit jídelníček. Jsi světovej šampión, Darrene. Žádný zbytečný cukry," řekla a podala mu ještě ubrousek, aby se nezaprasil.

Ten se na mě kouknul, jestli jsem to náhodou viděla a když zjistil, že ano, ukázala jsem na něj palec nahoru a on se zase otočil zoufale zpátky. „Nejsem Shadowwalker, nezvládnu takhle držet jídelníček," fňukal.

„Ale zvládneš. Navíc on to taky porušuje. Kouří, hulí a chlastá whisky," objasnila.

„Hm, ale viděla jsi ho někdy jíst sladký? Já ne," řekl.

„Jednou. Dal si koláč. Ale tvarohovej. Hele, přestaň se s ním srovnávat. On nezávodí, ale ty jo," dodala a podala mu ještě ovocnou misku.

„Není v ovoci taky cukr?" nadhodil. Alyssa se usmála a přikývla.

„Je, ale to je dobrý," objasnila.

„Jsem chemik, vím jak fungujou cukry a metabolismus. Máš pravdu, měl bych se trochu víc hýbat a líp jíst," řekl nakonec.

„To je slovo chlapa," dodala a nalila si k té jeho bábovce limonádu. Jeho oči hned sklouzly ke skleničce s limonádou.

„A ty mi jako budeš dělat chutě?" stěžoval si.

„Máš pravdu. Nebudu. Dám si banán," řekla a natáhla se pro jeden ke košíčku. Nezávidím mu to, ale je to jeho spřízněná duše, to on si jí vybral.

Wade Shadowwalker si akorát dobaloval věci s sebou k Eldarnovi a konečně přijal hovor od Anomaris, která se mu snažila dovolat už po osmé. „No?" ozval se a natáhl se na postel.

„Tak co? Už jsi připravený? Už vyrážíte?" vyzvídala.

„Za chvíli. Ještě si musím zabalit pár věcí a pak tradá do lidskýho světa," řekl, zatímco si u toho prohlížel svůj řidičák.

„Co tam budete dělat? Já ze světa lidí nic neměla. Za nás byly praxe jen na dva týdny," zmínila.

„Něco si tam najdu. Už tam mám něco rozdělanýho," pousmál se. Ona si zase povzdychla.

„Budeš mi chybět. Už teď mi chybíš. Pořád myslím na tu svatební noc. Bylo to nádherný," zmínila.

„Hm, jo. Bylo to fajn," odpověděl, natáhl se pro kytaru a položil si jí na hrudník. Zrcadlo měl položené na polštáři vedle svojí hlavy a jemně hladil kytaru po strunách. Nebyla to arcain, ale akustická.

Wade měl asi čtyři kytary. Tři akustické a jednu arcain, kterou pojmenoval po Sáře a na kterou hraje s kapelou. Jinak měl jednu akustickou doma a dvě tady na hradě. Všechny byly drahé a profesionální. Jedna z těch, co měl na hradě byla dvanáctistrunná. Zrovna ta, po které sáhl.

„Kdy se uvidíme? Měli by jsme si to zopakovat pro případ, že to nevyšlo," zmínila.

„Jo, to zní dobře," odpověděl, ale sotva jí vnímal. Něco si brnkal tiše na kytaru a byl zamyšlený.

„Wade, posloucháš mě?" zeptala se.

„Ne moc, ale vím cos říkala," odpověděl a začal hrát intenzivněji.

„Ty hraješ na kytaru?" divila se.

„Už ne," řekl, položil jí vedle sebe a vzal si zrcátko zpátky k uchu. „Budu za tebou chodit na víkendy. Budeme spolu," řekl a usmál se.

„To by bylo hezký. To bych pak tu dobu bez tebe mohla líp snášet," zmínila.

„Hlavně si pojistím, že to vyjde," dodal.

„Nejsem pro tebe jen mašina na plození dětí, že ne, Wade? Protože mi to tak přijde," zeptala se a on se pousmál.

„Ne. Navíc sama jsi to chtěla. Já ti jenom plním přání," odpověděl.

„A já tvoje. Je to vzájemný, ne?" připomněla.

„No jistě," usmál se.

„Nějaký novinky? Co Sára?" tahala z něj a on se zamračil.

„Co by? To má být nějakej výslech?" syknul.

„Promiň. Víš, že na ní žárlím," zmínila.

„Jsi moje žena, Anomaris. Nemusíš na ní žárlit. Jestli už nic nechceš řešit, půjdu pro toho ňoumu a vyrazíme. Uvidíme se v pátek. Tak zatím ahoj," řekl a zavěsil. Pak si podal zase tu kytaru a opřel se zády o čelo postele. „Tak co ty, mám si tě vzít s sebou?" zašeptal si pro sebe a něco na ní zahrál.

Byla černá a lesklá stejně jako vlasy jeho manželky. Trochu mu jí připomínala. Už má jedinou arcain s jiskrou jako má Sára, proč by se tahle nemohla jmenovat Anomaris?

„Ne, tebe ne. Vezmu si tu druhou," řekl, zase jí odložil a natáhl se pro obyčejnou šestistrunnou. Která byla taky černá a lesklá, akorát měla jinačí tvar. Tu si pojmenovávat, ale nechtěl. Alespoň prozatím.

„Wade, měli by jsme jít," ťukal na něj Eldarn.

„Už jdu," řekl, zapnul tašku s věcmi, popadl kytaru a otevřel mu. „Tak dělej, čaruj!" poručil mu a díval se na něj jako na idiota. Eldarn na něj hodil takový bodavý pohled.

„Nemám moc síly, nemohl bys..." začal, ale Wade ho přerušil.

„No to bych teda nemohl. Jsi nějakej drzej, ne? Chtít po mě, abych ti půjčil svou moc. Jen hezky čaruj," řekl a čekal.

„A nepůjčil bys mi aspoň tvojí pečeť?" zeptal se a Wade protočil otráveně panenkami a pečeť mu tedy podal.

„Jsi slabota. Do konce roku z tebe bude chlap jinak uvidíš!" vyhrožoval mu. „Jak já k tomu přijdu, abych měl takhle neschopnýho sluhu. Já, budoucí král Derionu," dodal a Eldarn ho mlčky chytl za ruku a přenesl se s ním k sobě domů.

„Ty už jsi ve světě lidí byl, viď?" zeptal se ho hned, jak dorazili ke dveřím jeho bytu.

„Jo. Dělej odemykej, mám žízeň," popoháněl ho Wade. Eldarn se na něj otočil a nadechl se.

„Wade, chovej se slušně. Prosím. Nechci, aby si o mě máma dělala starosti," řekl. Wade se pousmál.

„Vždycky se chovám slušně," odpověděl a Eldarn tedy odemkl dveře a na chodbě už čekal jeho táta.

„Ahoj, máma je v práci?" zeptal se Eldarn hned jako by se jeho táta s Wadem už dávno znali a nemusel je vůbec představovat.

„Jo," opáčil. Pak hned syna obešel a přišel rovnou za Wadem. „Moc mě těší, pane Shadowwalkere. Ani nevíte, jak moc rád vás poznávám," řekl a lehce se mu poklonil.

Eldarn protočil očima a zul si boty.

Wade se pousmál a podal mu ruku na přivítanou. „Je od vás milý, že mě tu necháte skoro rok bydlet," řekl a Eldarnův táta mu hned podal ruku, aby mu s ní potřásl.

„Je pravda, že jste následník trůnu východního Derionu? Je to pro mě nevýslovná čest setkat se s někým takovým jako jste vy osobně, Vaše Výsosti," dodal.

Eldarna štvalo, že jeho otec leze každému derionovi doslova do zadku, natož někomu jako je Wade Shadowwalker. „Tati, mohl bys Wadovi přinést něco k pití? Myslím, že zmínil, že má žízeň," zeptal se a on přikývl.

„Hned to bude, co si dáte, pane? Vodu, nebo něco ostřejšího? Whisky?" nabízel.

„Voda bude stačit, díky," řekl mile Wade a on mu hned běžel připravit pití, jako by byl jeho sluha nebo co.

Hned, jak zašel za roh, Eldarn se na něj otočil. „Můžeš toho nechat?" okřikl ho a Wade se jen samolibě pousmál.

„A čeho jako?" procedil jako by fakt nevěděl.

„Chovat se jako pán světa," připomněl a Wade se do široka pousmál.

„Nemůžu za to, že mě tak bere," reagoval.

„Ale můžeš. Necháváš ho při tom. Nabídni mu tykání," peskoval ho.

„To neudělám. Je to rion, nehodlám se s nima přátelíčkovat. A ty mi rozhodně nebudeš říkat co mám dělat, už se zklidni zase," upozornil ho, že si moc dovoluje.

„Jenže tady nejsme v Derionu, Wade," dodal Eldarn.

„Promluv si s papínkem a mě dej pokoj. Teď mi přines tu vodu. Už jsem říkal, že mám žízeň," řekl suverénně a v botách vkročil drze do obýváku.

Eldarn odnesl Wadovo a svoje věci k sobě do pokoje a pak zašel za svým tátou do kuchyně. „Co to děláš? Přestaň mu podlejzat. Copak nevidíš, jak mu to dělá dobře? O to víc mě bude šikanovat. Je to jenom kluk. Je mladší než ty a tady v USA nic neznamená stejně jako já," oznámil mu nepříjemným tónem.

„Ty nevychovanej smrade, nemáš absolutně žádnou úctu k čarodějům. Už jsem ti to vysvětloval. Jestli s nima chceš vycházet, chovej se k nim s úctou. Ten by tě mohl klidně rozšlápnout, jak červa stejně jako mě, kdyby chtěl. Je to Wade Shadowwalker. Sám víš co je zač. Radši se zklidni, jsi jeho spřízněná duše a to, že je teď na tebe hodnej nic neznamená," dodal a odešel mu předat sklenici vody.

Eldarn tam stál jako opařený. „Jako doma, pane Shadowwalkere. Kdyby cokoli, řekněte si. Můžete se podívat na mojí vzácnou sbírku likérů. Stačí si říct a naliju vám," řekl a podal mu do ruky vodu.

Eldarn na Wada hodil vražedný pohled, ale ten se jen pousmál. Bavilo ho využívat lidi, kteří si o to úplně říkali. Tak jako kdysi Alyssu. V podstatě si nemusel nic vynucovat, všechno šlo samo.

„Díky za vodu," řekl a napil se.

„Nemáte zač. Vím, že jste zvyklý na jinačí, ale budu se snažit..." začal, ale Eldarn mu do toho skočil.

„Tak už dost!!!" okřikl ho. „Co je to s tebou? Tohle kdyby viděla máma," zmínil a Wade se jen pousmál a dopil vodu.

„Nechám vás o samotě, Eldarn vám vysvětlí co a jak. Kdyby si na vás moc dovoloval, dejte mi vědět a já ho srovnám," dodal a odešel k sobě do pokoje.

Wade se začal smát. Uměl si Eldarna srovnat sám a rozhodně by se o to potěšení s nikým nedělil. „Tvůj táta je fakt borec. Takhle vylízaný boty jsem snad ještě neměl," křenil se.

„Jsi příšernej," vztekal se Eldarn.

„Já? Co jsem udělal? Řekl jsem díky za vodu," hájil se a plácl sebou na gauč. Popadl ovladač a pustil si televizi jako by věděl, jak se to obsluhuje. To Eldarna zaskočilo. „Co?" divil se jak na něj zírá.

„Odkud znáš lidskej svět? Jak to, že víš, jak to tu chodí?" vyzvídal.

„Ty jsi nějak zvědavej, Edíku. Přines mi radši tu whisky. A chci tu nejdražší," objasnil a dal si nohy na stůl.

„Přestaň se chovat jako pán světa a dej ty nohy dolů! Tady nejsi nic, šmejde. A žádnou whisky ti dávat nebudu!" křičel na něj a on vstal a za tričko si ho přitáhl hrubě k sobě.

„Přestanu se chovat jako pán světa, když ty se budeš chovat zase jako můj sluha, protože to taky jsi. Všechno to záleží jenom na tobě," dodal a pak ho milostivě pustil.

„Nebudu ti lízat prdel a říkat ti pane," objasnil.

„To taky nemusíš, ale dělej co máš. Jinak už nebudu hodnej," upozornil ho a sedl si zpátky na gauč.

„Nemůžeš na mě, Wade. Přišel bys o mě. Víš to moc dobře. Buď se chovej normálně, nebo ti udělám ze života peklo," vyhrožoval mu a Wade vyprsknul smíchy.

„Peklo? Ty mě? Eldarne, já pochybuju, že ho dokážeš nasimulovat. Ale dobře, zahrajeme si hru. Když mě dokážeš do konce týdne něčím nepříjemně zaskočit, přechytračit, nebo dokonce zastavit, dám ti milost. Ale když ne, nechám si tě už navždycky a až se mi ten tesák dostane do ruky, zničím ho stejně jako tebe," řekl a on na něj vytřeštil oči.

„Do... do konce týdne?" koktal nervózně.

„Slyšels. Teď mě nech chvíli být. Chci se dívat na formule," řekl a zesílil televizi.

„Ano, Johnson je zase první. Rozhodně ho nezastavilo, že vyletěl ze zatáčky ve třetím kole..." ozývalo se z televize.

Eldarn na chvíli odešel a po pár vteřinách se vrátil, sedl si k němu na gauč a načal si pivo. Wadovi ale žádné nedonesl. „Johnson mi připomíná Payna a Reynolds je jak ty. Vždycky někde v prostředku. Snaží se vyhrát, ale není holt ve všem perfektní. Věděl jsi, že Johnson mu přebral holku?" rýpnul si a Wade se na něj jen pomalu otočil a pousmál se.

„Poslouchej, ty jsi vážně neskutečnej provokatér," zmínil a Eldarn přikývl a dal si nohy na stůl.

„Tady jsem pán já ať chceš nebo ne. Nejsem jako můj táta a nebudu se před tebou ponižovat. Už se tě nebojím," dodal a upřeně koukal na televizi. Cíleně Wada ignoroval i jeho případné reakce. Ten ale nereagoval, protože mu to přišlo úsměvné. Jen nad ním zavrtěl s úsměvem hlavou a přidal se k němu ve sledování formulí.

„Tohle je třináctý závod jeho kariéry pilota na dráze v Německu. Koroshenko závodil už ve třech zemích," řekl komentátor.

„Sere tě to, že už nemůžeš závodit? Že se Payne dostal někam kam ty ne? Že je v závodění lepší než ty? Že je pro Sáru lepší než ty?" pokračoval, ale Wade ho ignoroval. Nicméně se ho to dotklo. Každé slovo. „Nebojíš se, že až ho přestane Heartová bavit, že se dají dohromady? Sáře se líbí," dodal.

„Drž hubu," zašeptal, aniž by odlepil oči od televize.

„Nebudu. Baví mě tě vidět trpět. Darren dostane všechno, co je tvoje. Ani Sára tě už nemiluje. To, cos jí udělal teď byla poslední kapka. Možná si teď najde jinou rock-metalovou hvězdu. Zvlášť když celý rok budeš se mnou. Třeba Vaina, ten po ní na svatbě pokukoval," prudil ho a Wade se na něj otočil.

„Řekl jsem ať držíš hubu," zopakoval klidně.

„A já řekl, že ne. Anomaris taky omrzíš. Tak jako každou. Anebo ona tebe? Po porodu už bude nic moc. Dítě jí úplně vytahá vagínu a stejně už je dost stará. I Valkýrie tě měla dost. Zbyde na tebe tak maximálně Alyssa. Pořád se jí líbíš to já poznám. Možná, že je do tebe pořád i zabouchlá.

A víš, že jsi udělal chybu, když jsi jí neojel? Je dobrá a na rozdíl od tvojí manželky bude i dlouho úzká. Jestli jí nevytahal Payne. Co vím od Ay, je celkem obdařenej," zmínil a Wade se na něj šokovaně podíval.

„Tak za prvý, přestaň mlít sračky a za druhý, jak víš, že jsem jí neojel? A jak vůbec víš o tomhle?" divil se. V hlavě ho ale strašilo to, co říkal o Darrenovi a jeho velikosti.

„O čem? O tobě a Alysse? Vím hodně věcí. Jsem všímavej a ty mě pořád podceňuješ. Taky je na ní každá posedlost vidět. Myslel jsem, že to byl vždycky jenom Darren, ale jak na tebe koukala. Teď už asi ne, ale dřív. No a všiml jsem si jejího projektu z fyziky, kterej měla na stole a řeknu ti, že ta definitivně není schopná něčeho takovýho," zmínil.

„Neberu to jako chybu. Nechtěl jsem to tak. Měl jsem pro to svý důvody," objasnil Wade.

„Důvody pro to jí neojet?" divil se jeho reakci. Wade se nadechl a úplně se narovnal. Potom se na něj zase otočil.

„Alyssa je blbka a já si takový na krk úmyslně nevážu. Nicméně jsem jí šukal a ne jednou. A co se týče toho, že si na krk úmyslně nevážu idioty, jednoho mám. Ale tebe jsem musel. Díky bohu, že mnou nejsi posedlej, to by bylo ještě horší," prohlásil a Eldarn se pousmál.

„Ale Wade Shadowwalker mi prozradil něco, co zcela určitě nechtěl. Vadilo by ti, kdybych byl přítulnej a vlezlej jako Alyssa? Nebo kdyby se o tom třeba někdo dozvěděl?" zeptal se a Wade se na něj znechuceně podíval.

„Jo, ale naštěstí nejsi holka ani teplouš a sám bys to nevydržel," odpověděl klidně.

„Myslíš, že bych to nevydržel? Když by mě to mohlo osvobodit?" usmál se a Wade ztuhnul.

„Zkus to a zabiju tě!" řekl suverénně a díval se mu nasupeně do očí.

„A víš, že to možná zkusím?" provokoval ho a drze mu hrábl do vlasů a hrubě mu je pocuchal. „Wadíku," řekl a on mu tu ruku odrazil takovou silou div, že mu jí neurazil.

„Ještě jednou se mě dotkni a vážně se ti něco stane. Na mě nebude šahat žádnej kluk!" dodal a Eldarn se zase zklidnil. Takový plameny v jeho očích jen z provokace a srandy nečekal.

„Vím i o líbačce s Paynem. Škoda, že jsem to neviděl. Ten se ti líbil, Wadí? Že jsi mu dovolil něco takovýho," zmínil a Wade už ztrácel trpělivost.

„Hele, mě nenasereš," řekl.

„Ne? A já myslím, že už jsem tě nasral a že na Darrena příšerně žárlíš," culil se.

„Když víš tohle, tak i víš dobře jak to celý bylo. S tím rýpáním, že jsem teplouš už jsi to na mě zkoušel kdysi a málem jsi přišel o prsty. Pokud si to dobře pamatuju, udělal jsem ti i manikúru. Tu ti klidně můžu udělat znovu, protože bys jí potřeboval jako sůl," zašeptal a Eldarn se polekal.

„Ale copak? Viděl jsem snad záchvěv strachu? Tohle mám rád. Tahle hra mě baví. Jen mě provokuj, idiote. Ono se ti to vymstí," dodal.

„Možná. Ale on ti taky ten hřebínek spadne až se vrátí mamka. Je taky derionka a snad si nemyslíš, že ti bude podlejzat jako můj táta? Za to, cos mi udělal," zmínil.

„Stejně bude muset ty emoce držet pod pokličkou. Ať chceš nebo ne, jsem budoucí král Derionu, a i tvoje máti by se ke mně měla podle toho chovat," objasnil hrdě.

„To se uvidí. Zatím nejsi nic," dodal. *No ti dva to budou mít pestré. Celý rok spolu. To jim ani jednomu nezávidím.*

Darren a já jsme se po svačině sešli ve věži. Už se mi draly ven slzy. Tohle byly poslední chvíle, co jsme mohli být spolu. Potom bude mít tolik práce, že se za mnou nebude moct ani stavit. Tréninky každé ráno od čtyř do sedmi. Potom od osmi do pěti práce. Posilování, učení se, řidičská licence, kterou bude dělat po večerech a každou první sobotu v měsíci závody.

Hádám, že bude usínat už v sedm, když to půjde a nejpozději v osm večer. Si s ním moc zábavy Alyssa neužije. Na nějaké diskotéky a romantiku mu nezbyde ani trochu času. Protože když bude mít nějaký volný čas, bude ho trávit se mnou. A já kvůli němu budu vstávat sem tam ve čtyři, abych ho mohla alespoň vidět. Tedy jen když bude trénovat u nás na hřišti, a ne s tím jeho trenérem. *To mi připomíná, že se vlastně nesešel s tím tátou té Aris. Takže ještě nemá sponzora?*

„Co jsi tak zamyšlená?" zeptal se.

„Jen tak. Budeš toho mít tolik, že je mi tě líto," odpověděla jsem mu.

„Budu v pohodě. Ty se hlavně hezky uč. Letos prvně budeš mít černou magii. Ne, že bys jí už neměla loni, ale letos už to bude pořádně do hloubky a já vím, jak moc tě ten předmět baví," usmál se.

„Měl by ses ozvat tomu sponzorovi. Aris vám domluvila schůzku s jejím tátou, tak tam přijď," připomněla jsem a on přikývl.

„Dobře. Ona tam nejspíš bude taky, tak uvidím podle toho, co mi řekne. Jestli se omluví a tak," dodal a já přikývla.

„Jasně. Nechám to na tobě," zašeptala jsem a on si mě k sobě přivinul.

„Miluju tě. Vím, že jsem ti to už říkal, ale nechci, abys na to zapomněla," řekl a políbil mě.

„Na to nezapomenu. Taky tě miluju," usmála jsem se na něj. Tentokrát jsem se na Darrena vrhla první já. Říkala jsem si, že si ho musím pořádně užít, než se vrátí zpátky za tou hnědovlasou harpyjí.

Darren mě obdařoval mokrými mlaskavými polibky a potom se ve věži objevila ta již zmíněná harpyje. „Ehm... Darrene, měli bychom už jít," řekla nejistě a oba jsme na ní vytřeštili oči.

„Jak jsi mě tu našla?" divil se.

„Prostě našla," odpověděla a tahala ho ode mě pryč. Dívala se na mě jako by si přišla Darrena vyzvednout ze školky. Měla jsem pocit, že mi ho jen půjčuje. Když mi řekl, že je jeho spřízněná duše, začala jsem jí zase vnímat jako konkurenci, a to už jsem si myslela, že máme za sebou. Je fakt, že teď byl její mnohem víc než můj. *Že jí to ten ňouma dovolil.*

„Za chvíli přijdu, mohla bys nás nechat o samotě?" řekl, ona přikývla a teleportovala se pryč. On si opřel naštvaně hlavu o zeď.

„Vyrušila nás," zašeptala jsem smutně.

„To nevadí, stejně už bych měl jít, Ay. Budu ti psát dopisy," řekl a vstal, ale já ho nechtěla pustit.

„Nechci, abys odešel." Tekla mi slza z tváře a Darren se na mě jen neutrálně díval.

„Já taky ne, ale musím," řekl sklesle a snažil se mě moc neobjímat, vypadal že má taky na krajíčku.

„Já to nezvládnu," zašeptala jsem se slzami v očích, ale nijak to už raději nekomentoval. Zhluboka se nadechl, políbil mě dlouze na čelo na rozloučenou, a pak aniž by se na mě podíval se transportoval za Alyssou. Nebylo fér, že s ní je tak často a se mnou tak málo.

Zůstala jsem sedět sama na schodech chladné věže. Přičarovala jsem si knihu, kterou jsem od něj dostala a hladila jsem jí po koženém obalu. Voněla novotou a taky jeho parfémem, který se na ní přenesl, když jí balil do papíru. Neuměla jsem si představit, že tohle s Darrenem budu za dva roky prožívat znovu.

☆ Chybíš mi ☆

Byl první pátek od doby, co osmáci odešli na praxe do lidského světa. Darren s Alyssou se probudili kolem 7. a to si přispali. „Ty jo, já jsem úplně hotovej. Tohle nevydržím dlouho, a to uplynul teprve týden," protahoval se a stěžoval si na nedostatek spánku.

„Dneska můžeš relaxovat, je pátek," připomněla a on se pousmál.

„Musím si jít zaběhat, a tak dvě hodiny cvičit. Pak se s tebou musím naučit na přijímačky z fyziky a magie a tvůj táta mě chtěl něco naučit na počítači do práce. Tomu říkáš relax?" dodal.

„No jo, máš toho moc. Ale taky na to nejsi sám, abys věděl. Já ti aspoň udělám nějakej moc dobrej oběd a pak se budu učit," usmála se a mířila si to do koupelny.

Darren zatím ustlal i její půlku postele. Ano, ta mrcha s ním spala v jedné posteli. A pak se vystřídali a šel do koupelny Darren.

Alyssa si vyndala z tašky magickou fyziku a tužkou si zaškrtávala, co se dneska musí naučit.

Darren se akorát vrátil z koupelny, sedl si na její stůl, u kterého seděla a zíral jí do sešitu. „Jak jsi na tom z tý fyziky vlastně?" zeptal se.

„Jsem na tom už docela dobře. Kamarádka mi to vysvětlila. Je mnohem lepší učitelka než Wade," prohlásila a pousmála se, ale Darren se zarazil.

„Počkej, jak to jako myslíš, že je lepší učitelka než Wade? Wade tě někdy snad doučoval fyziku?" divil se a ona ztuhla. Protože se mu tím nikdy nepochlubila. Všichni věděli, že Wade by nikdy nikoho jen tak fyziku neučil.

„No tak okrajově," odpověděla a nejistě se mu dívala do očí. Jenže to mu jako odpověď nestačilo.

„Tak počkej. Kdy?" tahal z ní.

„No..." zarazila se a snažila se si vzpomenout.

„Takže to bylo ono? To, o čem mluvil?" pokračoval a zasmál se. Spíš nad tím, jak to znělo absurdně. Ona na něj pořád mlčky koukala. „Hm, tím se leccos vysvětluje," zamumlal si pro sebe.

„Vzpomínáš na ten závěrečnej projekt z fyziky?" zeptala se a on se zamyslel.

„Myslíš to, co na tebe bez urážky bylo až moc dobrý? Ta elektrotechnika a... On ti udělal ten projekt a tys mu za to... Neříkej mi, že jsi s ním spala kvůli fyzice?" polekal se.

„Ne, nespala jsem s ním kvůli fyzice. Tak nějak jsem s ním něco měla vždycky. I předtím. Ta fyzika byla jen pokus ještě o něco víc, ale taky to nezabralo," prohlásila.

„Cože? Vždycky? Kdy?" vyzvídal. Alyssa se na něj tak podívala a povzdychla si.

„Chvíli po Valentýnu v druháku," přiznala. Darren se na ní fakt překvapeně podíval. Takhle dlouhý vztah vážně nečekal a leccos se mu začínalo vyjasňovat.

„Tak čím jsi mu za tu fyziku zaplatila? Penězma asi těžko, on jich má dost. Něco za to chtěl, znám ho. Zadarmo by pro tebe nehnul ani prstem," pokračoval a ona jen hlasitě polkla.

„A jak to sakra myslíš, že to nezabralo? On tě odmítnul? Jak to teda mezi váma bylo?" vyzvídal. Alyssa celkem dlouho mlčela a on jen otráveně vydechl. „Tos nemusela dělat za projekt z fyziky. To jsem ti mohl udělat přece já," komentoval.

„Nemohl. Neměl jsi čas, protože jsi byl v kómatu a nikdo jinej tu nebyl. A nebylo to jen kvůli fyzice. Líbil se mi skoro tak moc jako ty. Vždycky jsem ho chtěla. Nezlob se," vysvětlila.

To, co řekla ho šokovalo. Ne to, že se jí líbil, ale že to nevěděl tolik let. „Já se na tebe nezlobím. Já jsem jen naštvanej, že Wade dostane vždycky všechno. Tohle kdybych věděl," zmínil.

„Tak co? Nic bys se mnou neměl? Běhal jsi jen za Ay. A kdo ví jak by to dopadlo. Třeba by to bylo jiný, ale neznamená to nutně, že by nic nebylo," řekla.

„Nevím. Wade se musel pekelně nudit. A zvlášť jestli něco víc bylo až v době, kdy jsem byl v kómatu," prohlásil a ona ztuhla.

„Tak dík," urazila se.

„Promiň, ale neleze mi to do hlavy. Kdyby tě miloval, nebo tak moc chtěl, byl by s tebou, ale on se tak vůbec neprojevoval. Nikdy o tobě ani nemluvil. Jen mi tě dohazoval, což fakt nechápu," uvažoval nahlas.

Alyssa čekala, kdy z něj vypadne něco víc, co ještě neví. „Ale myslím, že ho to štvalo. Nasral jsem ho tím, že jsem si tě vzal s sebou na to soustředění, a zcela určitě žárlil. Už to začíná dávat smysl," pokračoval a ona se zasmála. Dřív ho z toho podezírala taky, ale pak o tom začala pochybovat. Nicméně teď jí to Darren potvrdil. A když si něčeho takového všimne i on, pak to zcela určitě je pravda.

„Wade? A na mě?" culila se, ale Darren přikývl. S vážným výrazem ve tváři.

„Jo, proto tak rychle zahájil operaci Srdce Derionu, když jsme se tenkrát pohádali a já strávil noc u Ay. Myslím si, že nebýt toho všeho, takhle by to neudělal. A ještě ke všemu si vzpomínám, jak se choval. Takhle naštvanýho jsem ho nikdy nezažil. Dělal mi hrozný naschvály a chtěl, aby ses se mnou rozešla. On tě asi měl vážně rád nebo tak něco," dodal.

„Nemyslím si, nesnášel mě. Jen si se mnou hrál," zmínila sklesle a vzpomínala, jak se k ní choval.

„No, ale já si to nemyslím," odpověděl pohotově a podíval se na ní. Její oči se rozzářily, když to řekl.

„Měl Sáru," připomněla.

„Jo, ale to neznamená, že ho nenaštvalo, že jsem si půjčil jeho hračku. Sorry za ten výraz. Je majetnickej... občas. Stejný to bylo i když jsme byli malí. Ty jo, že mě to nenapadlo dřív. Takže ty a on jo? Chtěl ‚něco' za fyziku, ale nechtěl s tebou spát? Absurdní. Takže to trvalo od druháku a nespal s tebou do teď?" pousmál se a Alyssa mlčela.

„Počkej... takže to, že byl tvůj první myslel jen v ostatních věcech?" pokračoval ve výslechu, ale ona byla pořád trochu zaražená. Teď když si Darren myslí, že spolu nespali, nechtěla mu to přiznávat.

„Poznala jsem ho ještě před prvákem v lidským světě na koncertu. Byl tam sám. Bylo mu 14. Už od tý doby se mi líbil. Pak jsem ho viděla ve škole a zjistila, že je derion a princ. Milovala jsem ho od prváku do tý doby, než jsme spolu něco měli. Milovala jsem ho současně s tebou, ale s tebou jsem chtěla chodit, s ním ne," zalhala.

„Ne? Proč ne?" vyzvídal.

„On mě nikdy neměl rád a nikdy na mě nebyl moc hodnej. Ne, že by byl zlej to ne, teda občas, cítila jsem, že mnou pohrdá. Ale pak byly chvíle, kdy zase ne tolik, a naopak to bylo hezký," řekla a Darren na ní mlčky civěl.

„Do toho projektu z fyziky jsem ho donutila. Musela jsem ho i dost přemlouvat. A přiznávám, že jsem se mu za to nabídla celá, ale odmítl mě. A vlastně jsem ho milovala i chvíli po tom... dokud mě neodmítnul naposled," vysvětlila.

„On tě odmítnul víckrát? Wade? To není jeho styl. Proč by odmítal někoho, koho měl rád? Nebo koho chtěl aspoň dostat do postele?" komentoval překvapeně.

Alyssa pokrčila rameny přesto, že tomu rozuměla moc dobře. Sice často pochybovala o tom, co k ní Wade cítí, ale byly chvíle, kdy nemusela pochybovat, protože jí fyzicky dával najevo něco, co si nešlo vyložit jinak. A on často hodně zapírá, ale činy někdy mluví jasně. A proto za ním taky pořád lezla. Byla to jejich hra. Měli z toho prospěch oba. I když byla drsná a ve finále možná Alyssa nebyla jediná, kdo skončil se zlomeným srdcem. Wade si ho o ní zlomil sám.

„No to je to, co právě nechápu. Pořád mě posílal do háje. Bavilo ho, že jsem za ním lezla, i když se tvářil otráveně. Zkoušela jsem to na něj víckrát, ale bez úspěchu. Ale až když jsem to definitivně vzdala, tak za mnou přišel sám a provokoval mě. Zřejmě ho štvalo, že jsem to vzdala," dodala a Darren jí poslouchal.

„Divný. On ale říkal něco jinýho. Ale máš pravdu, on si rád hraje na kočku a na myš," zmínil zírajíc jí do očí.

„On není takovej hajzl jak vypadá. Teda je, udělal hrozný věci a tak. Choval se ke mně dost nadřazeně... nechci ho vůbec hájit. Ale myslím, že kdyby nemusel, tak by to nedělal.

Sice tvrdí, jak se v tom vyžívá, ale nepřipadá mi to tak. Jen se snaží zachránit si duši a zároveň využívat veškerý její potenciál. Všechno se točí kolem jeho duše. Kdysi mi to vykecal, když jsme se zhulili a líbali jsme se.

Řekl, že nejdůležitější je dělat špatný věci s dobrým úmyslem a udržovat duši čistou. Někdy mluvil jak z učebnice duševní magie. A taky, že cíle jsou všechno. To bylo to, jak mě odmítl naposledy.

Chtěla jsem ho svést jako tenkrát tebe, ale nechtěl mě. Řekl mi, že jsem naivní blbka, jestli si myslím, že dostanu do postele někoho jako je on. Že na to není moc opilej a že na to ani flaška whisky nestačí, aby byl tak blbej a nechal mě se na něj dobrovolně přilepit. Ke konci už nebyl moc milej, a tak jsem se poměrně rychle odmilovala," vysvětlila.

„To je nějaký divný. Teda, vždycky jsem věděl, že má ego velikosti wergonního hřiště, ale že by se k holce choval takhle? To jsem nevěděl," komentoval.

„Jen ke mně. Pořád jsem za ním lezla. Ještě víc než za tebou. Tak se mu ani nedivím. Proto mě překvapilo, když jsi mi tenkrát na soustředění řekl, že by o mě měl zájem. Bylo to podezřelý. Třeba máš pravdu a on žárlil. Už v tý hospodě, než jsme jeli na to soustředění se choval divně.

Vyhrožoval mi, že ti o nás řekne. Když se tak zamyslím, škemral. A když jsi chtěl, abych byla tvoje spřízněnka, nabízel mi sex a vlastně nejen to. Nabízel mi vztah a říkal, že mi bude věrnej. Myslel si, že to na mě zabere. A byli jsme po rozchodu a já nad tím

vážně na chvíli uvažovala, ale ty jsi mi pak naštěstí řekl co je zač dřív, než jsem stihla spadnout do tý pasti znova," odpověděla a on přikývl.

„To jo. Kdybych to věděl, mohl jsem z toho leccos vyčíst. Asi o tebe nikdy neměl vážnej zájem, jen si s tebou hrál když mohl. Ale zaráží mě, že ti nedal. Proč teda tolik žárlil? To není jeho styl, vždyť jsi pěkná a myslím, že už měl i pár ošklivek, když se opil.

A jestli tě chtěl a hrál si s tebou tak intenzivně jak říkáš, přijde mi divný, že by se udržel. Každopádně, jsem rád, že jsi mu na to nekývla, protože by tě jen využil a odkopnul a ty bys byla smutná," řekl a ona přikývla.

Pak bylo chvíli ticho. „Takže teda jsi s ním nespala?" zeptal se. „Myslím, že tě měl nějakým podivným způsobem rád," spekuloval.

Alyssa byla ráda, že tu otázku zamluvil sám. „To těžko, to by mě snad neodmítnul, ne?" odpověděla.

„No... v něm aby se čert vyznal," dodal.

„Hlavně na mě nesnášel dle jeho slov, jak jsem vymaštěná. Prej jsem nejhorší a nejhloupější rionka jakou zná. A pak poznal Stacy. Tu, jak po tobě jela v prváku a taky jí ojel. Přitom ona je mnohem blbější," zmínila a Darren se zasmál.

„Tohle jsem o něm nevěděl. Spal i se Stacy? Ta holka jím byla posedlá. Možná ho berou ty, co z něj šílí... i když. Takže ho taky nakonec uhnala. Uhnala ho i Anomaris. Netušil jsem, že je tak slabej teda," komentoval se smíchem ve tváři.

„Asi nejde o slabost, spíš o to, co chce on sám. Nikdy by k sobě nepustil někoho, koho by nechtěl," odpověděla zkušeně a on se na ní tak podezíravě podíval.

„Alysso..." zašeptal, ale skočila mu do toho.

„Třeba byl tenkrát zabouchlej do Anomaris," zmínila.

„Ne. To nebyl. Wade se zabouchnul jen jednou a pořád to trvá a trvat bude. Ať bude s kým chce, Sáru milovat nepřestane. To ho celýho pohltilo. Ještě nikdy jsem ho takovýho neviděl. Jen tak se z toho neotřepe," objasnil.

„Ani Kim nemiloval a to vypadali jako dvě hrdličky... Ty jo, jak se to stalo? Jak to, že se do Sáry zamiloval, když se do nikoho jinýho nikdy nezamiloval?" zamyslela se.

„Chemie," mrknul na ní. „Je rionka a dle jeho slov silná na rionku jako derionka. Má podobnej vkus na hudbu a přitahuje jí. On je přesně její typ. Možná se mu na ní líbilo, jak se na něj dívá chtivě. Jak ho obdivuje. A taky, že o něj nejevila dlouho silný zájem, i když se jí líbil. Taky ovládá wergonní magii, mluví plynule wergonsky. Wade má rád rarity.

Taky je moje nejlepší kamarádka a mohl se k ní tak snáz dostat. Nezavřel o ní hubu od doby, co jí poznal. Taky hodně žvaní o tom, co se mu na holkách líbí. O tobě ale nikdy nemluvil. Teda mluvil, ale spíš mi přišlo, že mi tě chce dohodit," dodal.

„Divný. A tobě by se Sára nelíbila?" vyzvídala.

„Líbila. Máme toho spoustu společnýho. Technicky vzato i víc než s Ay. I bych se jí líbil, ale její typ je Wade. I ten její ex Ryan mu je podobnej. Až na Whispera, ten je úplně mimo její vkus," dodal.

„Ryan? Jakej Ryan?" polekala se.

„Její ex z lidskýho světa. Podvedl jí na stáži s nějakou holkou... pracoval myslím v *Morga*... v *Morgan group*," zmínil tiše, když mu to došlo a ona se vyděsila. „Ježiš, to je zase náhoda," prohlásil.

„Nevěděla jsem, že někoho má. Byla jsem tam jen na pár dní pomoct tátovi. Taky mi pomohl přestat myslet na Wada. A jak jsi sám řekl vypadá trochu jako on. Jen trochu. Není tak moc sexy, ale má podobný vlasy a obličej. Tělo taky celkem ujde..." pokračovala a on se na ní jen tak podíval, jako aby už přestala básnit o tom sráčovi. „Promiň," usmála se rozpačitě.

„Chápu, Wade je prostě strašně sexy. Pro všechny moje kámošky, holky, spřízněný duše i ex," komentoval.

„Já slyšela, že i pro tebe," rýpla si.

„Cože?" divil se.

„No, prý jste se líbali," křenila se.

„Ježiš a od koho to víš?" zeptal se.

„To už ani nevím, ale nějak se to ke mně dostalo," odpověděla.

„Prohrál jsem sázku. O nic nešlo, Wade má ještě malej vliv na to, aby to pohltilo i mě striktního heteráka," objasnil.

„Vždyť já nic neříkám. Vím, že nejsi na kluky," dodala.

„Nicméně, Alysso, já jsem si jistej, že k tobě má Wade nějaký speciální pouto. Nebo aspoň měl. Zkus si vzpomenout, co ti kdy říkal a přišlo ti to podivný. Zkus ke mně být upřímná, i když je to osobní. Omlouvám se, že se tě takhle musím vyptávat, ale já ho potřebuju pochopit. Řekni mi všechno, vím, že jsi mi všechno neřekla. Stydíš se? Nebo máš z něj strach? Neboj se. Jen mi to prosím řekni," škemral.

„Dobře. Máš pravdu. Neřekla jsem ti to všechno. Vlastně jsem ti řekla jen první část do doby, kdy jsem myslela, že už to skončilo. Řekl mi to, že jsem blbá a že bych ho nedostala do postele a bla bla a tím to skončilo. Teda, aspoň to jsem si myslela. Neviděla jsem ho celý víkend, protože jsem ho celý probrečela a nechtěla jsem ho provokovat.

Zase do mě rýpal. Tak jako to obvykle dělal i před tebou, ale snažila jsem se si z toho nic nedělat. Byla jsem na něj i docela naštvaná a abych pravdu řekla, docela mě ta láska k němu přešla, a to se mu nejspíš nelíbilo.

Jedný noci o prázdninách před nástupem do pátýho ročníku se u mě zjevil ve dvě ráno. Tady v lidským světě," řekla a ukázala si na postel. Darren se na to místo tak podivně podíval a pak zase zpátky na Alyssu.

„Měl transportační pečeť a tehdy jsem ani nevěděla, že něco takovýho existuje," dodala a Darren přikývl. „Sedl si ke mně na postel a něco mi šeptal do ucha. Něco, že jsem jenom jeho a tak. Probudilo mě to, a tak jsem zazmatkovala. Začal se mě dotýkat a líbat mě. Říkal něco o tom, že jestli ho chci, mám brát dokud dává, a tak jsem toho využila...

Sahal na mě, ale zakázal mi se ho dotýkat. Nestěžovala jsem si. Celkem mě i rozmazloval. A v tom nejlepším toho nechal a řekl, že to dokončí když... však víš, když uspokojím i jeho. Řekla jsem mu ne. Předtím mi totiž šeptal do ucha, že mi nedá pokoj, dokud mě nenaučí ho poslouchat a já ho tou dobou chtěla, Darrene," přiznala.

„Hm, chápu. Byl tebou posedlej a hrál si s tebou o prázdninách. Vsadím se, že hned jak se zjevila Anomaris, dal ti košem," prohlásil a ona přikývla. „Klasika. Ty jeho psycho hry s lidma jsou šílený," dodal.

„Tak nějak. A pak jsem využila Ryana, abych se přes to s Wadem přenesla. Nevěděla jsem, že je to Sářin přítel. Nějak jsme se o ničem nebavili," zmínila.

„Alysso... spala jsi s ním, nebo ne? A nelži mi. Protože všechno nasvědčuje tomu, že jo. Už chápu i proč si podal Eldarna. Žárlil. To bylo krátce před tím, než si začal se Sárou. Štvalo ho, že i pro něj nula jako on spal s holkou, se kterou spal on. Mohlo mi to dojít hned, že nebránil mě a Ay. Co by mu taky po tom bylo, že jo," objasnil a Alyssa ztuhla.

„Myslíš, že mě vážně měl rád?" zeptala se a on pokrčil rameny.

„Možný to je. Ale neodpověděla jsi mi na tu otázku, na kterou jsem se tě ptal. Mám to brát jako ano?" ujistil se a ona nakonec přikývla. „No to mě poser," vytřeštil oči jako by to nečekal.

„Byla jsem nadržená panna. Ty jsi byl v kómatu a já po něm šla jak šílená," vypadlo z ní.

„Cože? Byla jsi panna? Jako, že on byl tvůj úplně první? Tak takhle to teda myslel…" zašeptal překvapeně a ona přikývla. „No tak to už chápu, proč s tebou nejdřív spát nechtěl. Vsadím se, že to udělal až co zjistil, že jsi neposkvrněná, co?" zmínil a ona se zamyslela.

„Vlastně jo. Do tý doby mě pořád odmítal a říkal mi děvko," odpověděla.

„Hm. Zázračně změnil názor. Chtěl být první. To se mi snad zdá, to je hajzl," dodal a zavrtěl nad ním hlavou. „Překvapuje mě ale, že žárlil. Myslel jsem si, že on takhle nežárlí," komentoval.

„Možná to není obyčejná žárlivost. Šeptal mi do ucha, že jsem jenom jeho. Třeba mu jen vadí, že ho vůbec neposlouchám a dělám si co chci. Nebo prostě nevíš, jak žárlí, když jde o tebe," zmínila a on přikývl.

„To bude ono. To zní jako Wade," řekl. „Už to celý chápu, vypadá to, že jsem mu všechno vždycky jenom bral. Včetně Sáry. Sice je jen moje nejlepší kamarádka, ale i tak se mnou může být víc než s ní, a to je to, jak to vnímá. Je plnej nenávisti, vzteku a zoufalství.

Když se nad tím zamyslím, trvá to už tak dlouho, že ho to muselo úplně změnit. Zřejmě mě už od malička nenávidí," pokračoval zamyšleně a přemítal v hlavě všechny ty chvíle, kdy nevědomky svého nejlepšího kamaráda něčím zazdil, zbrzdil, nebo mu vzal na čem mu záleželo.

Myslím, že tohle se mu snažil Wade říct už na soustředění, když se hádali o Srdce Derionu na hřišti.

My se Sárou jsme seděly na schodech ve věži. Akorát byla velká přestávka. Ona si dávala jívovou cigaretu a smrděla mi tím pod nosem a já si vedle ní četla něco naučného.

„Myslím, že Whisper to s Emily myslí vážně," prohlásila z ničeho nic.

„Hm no a? Žárlíš snad?" zeptala jsem se a podívala jsem se na ní, abych to odhadla z jejího výrazu ve tváři.

„Možná trochu. Ale spíš mi to jen vadí," přiznala.

„To chápu. Ale ty ho už nechceš, místo něj sis vybrala toho vrahouna," připomínala jsem.

Ona se tak zasněně pousmála. „Myslíš tu sexy rock-metalovou hvězdu? Ach jo, Ay. Netvrď mi, že nemít Darrena, že by se ti nelíbil. To bych ti nevěřila. Přijde mi rok od roku hezčí a hezčí a až děsivě chytřejší a chytřejší," zmínila zoufale a já pokrčila rameny.

„Líbil nelíbil. Ne po tom, co udělal. Máš slabou vůli," dodala jsem a ona přikývla.

„Jo to jo. Nemůžu přestat myslet na tu písničku a na to, co pak dělal s Anomaris. A na to, že si jí vzal. A na to, že..." pokračovala, ale zarazila jsem jí.

„Sáro. Já vím, že to bolí, ale ty se musíš soustředit na sebe a na nás. Na naše cíle a ne na své nepřátele. Nech Wada Anomaris, ona si ho zaslouží," dodala jsem a ona se hned na to naježila.

„Nezaslouží si ho!" osočila mě pohotově. „Ty ho vidíš jenom jako padoucha. Technicky vzato je. Ale jinak je dokonalej, Ay. On je tak strašně dokonalej. Kdyby neudělal ty věci... on je všechno, co jsem kdy chtěla. Je strašně sexy. Fakt nehorázně. Tak jako Darren, ale jinak.

Krásně voní. Je chytrej, že bych si jeho mozek nejradši zarámovala a vsadím se, že i ty. Má kapelu, složil pro mě určitě ne jednu písničku. Zpívá a hraje na kytaru přesně můj styl. Strašně mě přitahuje. Fakt příšerně.

A taky je tak roztomilej. Úplně sladkej. Má sametovej a mužnej hlas a chová se ke mně jako pravej džentlmen. Jako kdybych já rionka byla nejmíň královna Derionu. A sex s ním je prostě naprosto… nemám pro to ani slovo. Je to jak píchat s bohem, Ay. Bože, jen si na to vzpomenu a tvrdnou mi bradavky," básnila o něm a já na ní empaticky zírala.

Myslím, že jistou představu mám. Taky jsem horko těžko odolávala tomu, abych mu nedala. Ona to s ním musí mít ještě intenzivnější, nicméně… Ne, žádný nicméně není. Má pravdu. Je rok od roku hezčí a když jsme u toho, občas mi z něj taky tvrdnou bradavky, ale to si fakt vezmu s sebou do hrobu!

„No… věřím, že se ti to s ním v posteli líbí a jo, tohle všechno je hezký. Ale je to derion a vrah, a navíc je ženatej a snaží se oplodnit Anomaris," dodala jsem.

„Jenže mě má rád. Upřímně rád, Ay. Kvůli mně se málem nechal zabít a nebýt poslední svého jména, by se kvůli mně snad ani neoženil," připomněla mi.

„Sáro, posloucháš se? Prober se. Navíc je to dávno, věci se mění," připomněla jsem, ale nevnímala mě. Myslím, že jsem slabá na to, abych jí ho vyhnala z hlavy. Měla pravdu, když říkala, že je jako mozko-mor. Já bych to ještě upravila na tvrzení, že je jako virus. To viry nahrazují ostatní buňky a množí se rychle. No a když o něm řekla, že je v některých věcech dokonce i božský, pak tomu už jen tak nelze konkurovat.

Po přestávce jsme měly hned hodinu černé magie s rionským profesorem Petersonem, který dokázal teoretickou část opravdu skvěle vysvětlit. Jmenovalo se to úvod do černé magie pro pokročilé. Samozřejmě dopodrobna se budeme černou magií zabývat až v 9. a v 10. ročníku.

Jako obvykle si sedl na katedru a hned začal k tématu. „Mnoho lidí může namítat, že magie je jen jedna a že záleží pouze na tom, kdo jí používá. Je to sice pravda, ale zachování názvosloví o magii je dle mého názoru vhodné nejen pro lepší orientaci.

Jednoduše řečeno, černou magii obvykle charakterizujeme jako používání magie k nějakému destruktivnímu účelu. Je důležité také si uvědomit, že černou magií je všechno, co magicky ovlivňuje vědomí druhého, aniž by o tom sám věděl. Ne vždy záleží na tom, zda je prováděna s dobrým úmyslem či špatným. Jaké máme například druhy magických útoků?" zeptal se a pak se díval po třídě, koho vyvolá.

Jeho oči zamířily k nám se Sárou, ale vybral mě, protože Sára byla zase úplně tuhá. „Tak třeba Ayawai," řekl a dal mi prostor.

„Například uhranutí, očarování, prokletí, posednutí, rituální útoky a psychický vampirismus," odpověděla jsem.

„Správně a začneme jedním z témat, a to rituálními útoky. Takže si nalistujte stranu 2 a rovnou si o nich něco zapíšeme," řekl a já jsem loktem drkla do Sáry, která už začínala i trochu chrápat.

Byl to náročný předmět a vyžadoval hodně trpělivosti. Ne každého černá magie fascinovala jako mě. Ne, že bych jí chtěla vládnout, ale bylo to jiné. Jako by byl najednou svět z jiného úhlu. Čím víc jsem černé magii rozuměla, tím víc jsem se cítila vzdělaná, protože jsem nevěděla jen jak se taková kouzla způsobují a co dělají, ale také jak se před nimi správně bránit.

„Poslyš, neměla by ses spíš naučit, jak asistovat při bojích?" napomínala jsem jí, když jsem si všimla, že dělá zase něco jiného.

„Asi, ale ty mě jako spřízněnku nechceš, tak co bych se tím nervovala?" řekla ostře.

„Sáro, to že nebudeš moje spřízněnka neznamená, že se mnou třeba nikdy nebudeš bojovat, myslela jsem, že s tím počítáš," dodala jsem.

„Jo, vždyť já se to naučím," řekla sklesle. Když jsem tak pozorovala profesora Petersona, taky mi přišel nějaký skleslý. Nežertoval jako to má ve zvyku a jeho oči se leskly, jako by před hodinou plakal. Co se asi stalo?

Wade seděl na střeše mrakodrapu a zíral dolů na lidi, jak se z té výšky zdají být malincí. Držel se zábradlí tak, že měl tyče pod pažemi a nohy mu trčely ven. Takto sedět bylo velmi nebezpečné, ale on se jako čaroděj nebál. V od hlíny ještě špinavé ruce držel nezapálenou cigaretu a tvářil se, že za chvíli bude zase brečet.

Eldarnovi rodiče byli v práci a Eldarn s Wadem měli už konečně padla. Makali oba už od čtyř od rána a měli jen do jedenácti. Byla to mimořádná událost. Normálně mají pracovní dobu od sedmi do tří. Wade souhlasil, že bude celý rok pilně pracovat, aby si to bydlení u Naxxremisů odpracoval. Taky aby si udobřil Eldarnovu mamku, za to, jak trápil Eldarna.

Nicméně Wade neměl v plánu u Naxxremisů zůstávat dlouho. Pomalu se chystal do vlastního, a to nejen kvůli nevyhovujícím podmínkám. Plánoval tam ale vzít i Eldarna, protože světe div se, mu bez něj bylo smutno mnohem víc.

Sice uplynul teprve jeden týden ve světě lidí, ale Wada to měnilo k nepoznání. Začínal si uvědomovat, co všechno ztratil. Co získal a co mohl mít, kdyby se rozhodl jinak. Teď měl spoustu času na přemýšlení, a to ho právě strašně štvalo.

Když mohl číst, nebo počítat, musel se soustředit a nemyslet na nic, ale to mu nešlo teď, když pracuje rukama jako nějaký dělník. Což je trest pro jeho jinak vytížený mozek. Ano, dostal brigádu na stavbě. V podstatě dělal kopáče elektrického vedení a Eldarn měl být v práci jeho nadřízený. Ten zase dělal výpočty a technické výkresy a zkrátka projektanta. Něco, co by šlo Wadovi mnohem víc.

Copak se to hodí, aby fyzik, princ a budoucí král Derionu kopal někde díry do země, zatímco jeho sluha rion dělal jeho ve světě lidí skoro snovou, a ještě lépe placenou práci? O to se taky postarala Aretha. A nemusím vám říkat, jak špatně to Wade snáší, že? Tedy jeho ego.

Eldarn přestával Wada nenávidět. Poslední dobou s ním i empatizoval. Wade se nad něj přestal tolik povyšovat, a to nejen kvůli pracovní pozici, kterou vyfasoval. Ale taky proto, že si s ním začínal rozumět.

Eldarn v něm poznával člověka, který má emoce a je úplně na dně a bylo mu ho líto. No zkrátka dostali příležitost se konečně poznat. Wade často myslel na Sáru a na Qyldryira. Jak létali v oblacích. Proto taky chodil až na střechu mrakodrapu, aby si připomněl výšky, kterých dosahoval se svým wergonem.

„Dneska se vracíš domů. Těšíš se?" zeptal se ho Eldarn a podával mu trochu whisky s ledem, kterou mu sháněl přes odpoledne, aby mu ulehčil od té deprese, kterou dnes měl.

„Ani ne," odpověděl, vzal si od něj skleničku a usmál se. „Dík," zašeptal, zapálil si k tomu cigaretu a napil se.

„Proč ani ne? Anomaris ti nechybí? Třeba má pro tebe dobrou zprávu," usmál se a opřel se vedle něj o zábradlí lokty.

„Hm. Možná," řekl jen a znovu se napil whisky. Eldarn si povzdychnul. Snažil se mu zlepšit náladu, protože když byl smutný, sice ho nešikanoval, ale atmosféra kolem něj byla vážně těžká.

„Wade, jestli chceš, nechám ti moje místo projektanta," navrhnul po chvilce ticha. Wade se na něj překvapeně podíval a pousmál se.

„A proč bys to dělal?" zeptal se.

„Protože už jsem si ten pohled na tebe, jak trpíš užil, teď z toho tvýho ztrápenýho výrazu mám sám deprese a to nechci," odpověděl a napil se něčeho, co měl v kelímku z automatu. On nepotřeboval whisky, jemu stačila horká čokoláda.

„Mě ta práce nevadí," zmínil a kopl do sebe zbytek whisky. To Eldarna překvapilo.

„Máš ale na víc," přiznal a Wade se zase zakřenil.

„Já vím. To je fuk, mám to místo cvičení. Beztak na to nemám vůbec čas a fakt bych nerad ztratil svaly. Taky se trochu opálím a třeba budu pro ženský atraktivnější. Chodí se na mě dívat dvě studentky, když jdou na oběd. Včera mi dokonce mávaly. Nejspíš ženský jedou spíš po chlapech, co se nebojí zamazat od hlíny a mají drsný ruce," procedil a Eldarn se taky zasmál.

„Nejspíš. Ale ty máš výhodu, že vypadáš dobře při všem co děláš," zmínil. „A co budeš dělat až ti Anomaris řekne, že je těhotná?" zeptal se.

Wade se na něj překvapeně podíval. „Co bych dělal? Budu mít radost a počkám až se to narodí," odpověděl suše. Eldarnovi se zdála jeho odpověď neuspokojivá.

„Chceš to vůbec?" vyzvídal.

„Co jako?" divil se jeho otázce.

„No dítě," řekl a Wade přikývl.

„Jasně, že chci. Kdybych nechtěl, tak se o něj nesnažím, ne? Potřebuju dědice," objasnil. A pak bylo chvilku ticho. Wade si potáhnul z cigarety, napil se whisky a vydechl kouř z plic.

„A když to bude holka?" pokračoval Eldarn.

„Tak to bude holka a kluk vyjde příště," usmál se.

„A když to i příště bude holka?" vyzvídal a Wade se zakřenil.

„Tak to budem zkoušet, dokud to nebude kluk," dodal a zvedl se ze země.

„A Anomaris s tím počítá?“ zeptal se.

„S čím jako? Že bude rodit, dokud mi nedá syna? Měla by. Je to moje žena a budoucí královna Derionu. Ty měly a mají jedinej úkol, a to je dát manželovi syna,“ řekl a mířil si to ke schodišti.

Eldarn ho následoval. „Wade, ale my už nežijeme ve středověku. Někdy mi přijde, že na to zapomínáš,“ culil se.

„Někdy je to prostý jako ve středověku. A sice už jsme dál, ale některý věci se vrátí zpátky. Já budu král, rozumíš? Budu. Mám na to právo!“ řekl a šel napřed. Eldarn si jen povzdechl a následoval ho.

„Jdeme na oběd?“ zeptal se a Wade přikývl.

„Třeba tam potkáme ty dvě studentky. Nechal bych ti tu blondýnu. Mě se víc líbí ta bruneta,“ dodal a Eldarn se zasmál a jen nad ním zavrtěl hlavou. Wade byl občas vážně nenapravitelný sukničkář.

Každopádně jejich vztah byl vážně přátelský. A troufla bych si říct, že takový ten dvou fakt blízkých přátel, ne-li těch nejlepších. Vážně nevím, kdy a proč přišel ten zlom, ale byl tu a byl vidět, slyšet i cítit. Myslím vnímat, ne čichat.

Sára se akorát vrátila z malé projížďky zpátky na zem a tam hned u stáje číslo 8 si jí odchytla Estrella. Dívala se na ní a čekala, až si na ní udělá Sára čas. „Všechno nejlepší,“ řekla a podávala jí celkem velký dárek.

„Jé, děkuju. Nečekala jsem, že si někdo vzpomene,“ pousmála se a Estrella jí úsměv oplatila.

„Brácha by si určitě vzpomněl. Určitě někde sedí v koutě a přemýšlí, jak by ti popřál,“ zmínila a ona se zatvářila smutně. „Mrzí ho to. Vážně moc...“ začala, ale Sára jen zavrtěla hlavou.

„Nechci se o něm bavit. Ničí mě to,“ řekla striktně a Estrella přikývla.

„Jo, promiň. Jen jsem ti chtěla říct, že by ti určitě chtěl taky popřát a... Sáro, já ho znám. Chci říct, že znám jeho myšlenky a na tebe myslí 99 procent dne. On si Anomaris vzít nechtěl. Ne, že by jí neměl rád, nebo že by jí vyloženě nechtěl, byl to jeho nápad, ale věř mi, že aby dokázal říct ano, představoval jsi, že jsi to ty.

Vím to, protože jsem mu viděla do hlavy. Ta svatba byla šílená a pro tebe nejspíš fakt hrozná, ale věř mi, že on se cítil stejně jako ty, a ještě si to vyčítal. To, jak se kvůli němu cítíš,“ pokračovala, ale přerušila jí.

„Nemusíš ho obhajovat,“ zašeptala Sára.

„Musím. On je jakej je, ale tebe vážně miluje, Sáro,“ řekla. Sára lehce protočila očima a povzdychla si.

„Kdyby mě tolik miloval, Estrello, tak se vykašle na plán stát se králem a zůstane se mnou. Nemuseli by jsme se brát ani mít děti, ale byli by jsme spolu,“ odpověděla smutně.

„A ty bys to tak chtěla? Aby nebyl šťastnej? Víš, že chce rodinu. I on by tě nechal mít štěstí. A ty? Vážně nechceš mít děti?“ začala, ale přerušila jí.

„On ví, že jsem byla nejšťastnější jenom s ním a stejně mě furt odstrkoval. Navíc nechala bych ho, samozřejmě bych chtěla, aby byl šťastnej, ale ne s Anomaris. Je to mrcha,“ vztekala se.

„Přijde mi to zvláštní," zmínila Estrella po delší pauze.

„Co ti přijde zvláštní?" zeptala se Sára.

„Pere se toho v tobě strašně moc. Nedává mi to smysl. Z Wada cítím taky takových negativních emocí, ale nedokážu je k ničemu přiřadit. Je smutný, že nemůže závodit a tomu taky nerozumím. Proč s tím seknul, když by rád závodil? Přestal se bavit i s Darrenem a všechno se tak nějak zamotalo. Normálně, když někomu projdu hlavu skrz na skrz, všechno chápu. Emoce, myšlenky, všechno. Ale tohle nechápu vůbec.

Stalo se něco, o čem nevím? Proč ho najednou skoro všichni nesnášíte? Proč jste se málem zabili tenkrát ve věži? Co ty tři kříže, Sáro? Není to přece jen kvůli svatbě a Anomaris, ne?" vyzvídala a Sára ztuhla. Nevěděla, co by jí na tohle mohla odpovědět.

„Tohle by ti měl vysvětlit Wade. Já jsem jediná ze školy kromě tebe, kdo ho pořád miluje, ale nic s tím neudělám a ani nechci. Už se rozhodl pro Anomaris a rodinu a pro to, stát se králem Derionu. Já bych mu stejně jen stála v cestě a strhávala ho na svojí, která bohužel nikam nevede. Děkuju moc za dárek, pak si ho rozbalím. Zatím ahoj," dodala a odešla z hřiště.

„Sáro!" zavolala na ní ještě.

„No?" ozvala se.

„Chci začít závodit, a chci Qyldryira," prohlásila jako by to byl rozkaz. Možná, že to i udělala schválně.

Sára ztuhla. „Závodit? Na Qyldryirovi?" divila se a Estrella přikývla. „To nejde, Qyldryir je můj," objasnila.

„Máš Enessu a Qyldryir je Wadův wergon a já jsem jeho sestra," dodala. Sára věděla, že Qyldryir není pro Estrellu zrovna šťastná volba. Nejen, že je na ní moc zbrklý, ale ona dokáže číst myšlenky i wergonům a pak by věděla všechno.

Kdyby byl Qyldryir její, rozhodně by to nikomu nepomohlo. A navíc, ona je ta, která si získala jeho srdce, a tak se jí ho nechtělo předávat někomu jen kvůli rodinnému právu. A ještě ke všemu jí připomíná Wada.

„Neber mi ho, prosím," zašeptala smutně.

„Je mi to líto, Sáro, ale já chci závodit a chci lítat na svým. Když nemůže Wade, udělám to pro něj. Qyldryir patří na dráhu. Nezakazuju ti se s ním stýkat, ale budu s ním závodit," prohlásila syrově.

Sára si dala ruce v bok. „Mstíš se mi za to, že jsem naštvaná na Wada? Já ale nemůžu jinak," pokračovala zoufale.

„Možná kdybys mi to vysvětlila, líp bych to potom chápala," pousmála se.

„Wade Qyldryira zradil, víš? Vyhrožoval, že ublíží jinýmu wergonovi. A hádal se s Darrenem a vyhrožoval Kinnaře smrtí. Wergoni se vzbouřili a Wade ztratil na Qyldryira právo. Teoreticky je teď svobodný drak, ale slouží mě," objasnila.

Estrella celou dobu, co Sára mluvila vrtěla hlavou. „To není možný. To by Wade nikdy neudělal. Nikdy by neublížil magickýmu tvorovi, nikdy!! A pro tvojí informaci, já mám na Qyldryira výhradní právo i přes to, jaký mezi sebou máte vztah," dodala.

„Estrello..." volala na ní.

„Wade není žádný vrah. Je to nejhodnější chlap, jakýho znám. Nikdy by neublížil ani mouše. Je slušně vychovaný a... neuvěřitelný fakt. A já vás chtěla dát dohromady. To bych mu pomohla s lhářkou," křičela na ní přes půlku hřiště.

„Nic o tom nevíš, Estrello. Nebyla jsi u ničeho z toho," pokračovala Sára.

„Možná, ale Wade není vrah!! A Qyldryira si během příštího týdne beru, tak se s ním rozluč," dodala a odešla.

Sára tam stála jako opařená. Z očí jí tekly krokodýlí slzy, které neuměla zadržet a dívala se do ohrady na Qyldryira, jak na ní zírá. *„Ki mi niri te-char me.* – Budeme se muset rozloučit," zašeptala a pohladila ho po hřbetě.

„Grrrr," odpověděl.

„Protože Estrella tě chce a chce s tebou závodit. Má na tebe výhradní právo, asi mám smůlu," odpovídala a on smutně sklopil hlavu. „Ale udělám pro to všechno, abych tomu zabránila. Jen jestli bys o to stál?" zeptala se a on přikývl. „V tom případě se neboj říct vlastní názor, Qyldryire," usmála se, políbila ho na tlamu a odešla.

Hned jak dorazila do svého pokoje, hodila dárek od Estrelly na postel a spadla vedle něj na záda. Pak se na dárek podívala a zvědavě se po něm sápala. Roztrhla papír a vytáhla z obalu gramofonovou desku, na jejímž obalu byla fotka Wada a kluků z jeho kapely *Anguish of the Forsaken*.

Taky v tom byl přibalený jeho náramek s názvem kapely a malý od něj počmáraný zápisník, kam si zřejmě zapisoval texty některých písní.

Sára se rozbrečela, když četla ty řádky. Většina toho bylo o ní. „To je ten nejkrásnější dárek, co jsem kdy dostala. Škoda, že ne přímo od tebe, Wade," zašeptala si pro sebe a natáhla se raději pro kapesník, aby se vysmrkala.

Pak si desku postavila na noční stolek, náramek si dala na ruku a zápisník pod polštář. Chvíli se na tu desku dívala, tedy na Wada, a pak se rozhodla, že si jí pustí.

A když rozbalovala desku z dalšího obalu, vypadla na ní ještě jedna deska, kde bylo napsáno:

Wadova tajná nahrávka.

Zřejmě ho Estrella tajně nahrávala u toho, když hrál na klavír. A protože Sára byla smutná a zvědavá, rozhodla se, že si pustí nejdřív tu desku, kde hraje na piano. Položila jí do přehrávače a natáhla se k tomu do postele. Nejdřív byl slyšet šum a pak Estrella jak šeptá někomu, aby byl zticha.

„Ššš, brácha hraje na klavír. Ani nevíš, jak je tohle vzácný. Musím to nahrát..." ozvalo se. Pak bylo chvíli ticho, a nakonec byly slyšet přibližující se tiché tóny piana. A po tom, co skončila ta skladba, bylo slyšet tiché tleskání a Wadův hlas.

„Co tady děláš? Jak dlouho už jsi tady? Ty mě nahráváš?“ Zjevně neměl radost, že ho nahrávala.

„Jsi dobrej. Mám ráda, když hraješ. Určitě by to měli všichni slyšet. To jakej máš talent. Pokračuj,“ škemrala.

„Ne. Ani náhodou. Už nemám náladu,“ prskal.

„Prosím, Wade,“ prosila až se zase ozval zvuk kláves. Tuhle písničku Sára poznala, hrál jí před ní, když se loučili na konci prázdnin, co byli poprvé spolu.

„Nejkrásnější skladba, jakou jsi kdy hrál, fakt,“ prohlásila Estrella, když dohrál. Její hlas se chvěl dojetím.

*„To je **Victory – Two Steps From Hell.** Hraju jí vždycky, když se cítím zoufale a provinile,“ objasnil.*

„A taky když jsi zamilovaný. Do koho jsi asi zamilovaný, Wade? Přiznej se,“ škádlila ho.

„Ty to víš. A vypni už to nahrávání!“ poroučel.

„Já jo, ale tvá milovaná ne. Vypnu to, ale až to řekneš,“ naléhala.

„Neřeknu. Nejsem sebevrah,“ dodal. Sára se lehce pousmála.

„Dělej. Řekni hezky kolikátýho je a pro koho tvoje srdce tluče. Ty, kterou můj bratr miluje, poslouchej... takhle hraje jenom kvůli tobě, protože je smutnej a má strach, že bys ho odmítla, kdyby se ti vyznal. Ještě nikdy nebyl takhle zabouchlej. Je jako malej kluk, a to už je mu osmnáct. au, co mě štípeš?“ vříkala.

„Přestaň s tím!!“ vztekal se a evidentně s ní i bojoval o ten diktafon.

„Tak já to řeknu za tebe, když se tak stydíš. Dneska je jedenáctýho září dva tisíce šestnáct a můj bráška pro tebe už složil minimálně dvě písničky. Možná je někdy uslyšíš, jestli se teda rozhodne se ti někdy přiznat. Víš, že po tobě pojmenoval i svojí kytaru? Wade, pověz nám, jak se jmenuje tvoje kytara?“ pokračovala a v dálce byl slyšet Wadův hluboký hlas.

„Nech toho už a běž spát je pozdě,“ řekl a ona se nahlas zasmála.

„Půjdu až řekneš, jak se jmenuje tvoje kytara anebo až nahraješ vzkaz svojí milovaný. Taky dneska hraje jen proto, že je speciální den. Máš narozeniny,“ vyžvanila.

„Ty co nevíš to nepovíš,“ komentoval Wade otráveně.

„No tak, nebuď srab. Jednou jí to udělá radost, věř mi,“ naléhala a pak se ozval on.

„Miluju tě, Sáro. Stačí? A teď už jdi spát a dej mi pokoj. A jestli jí to někdy dáš, zabiju tě!!“ A pak byl konec. Byl slyšet už jenom šum. Sáře se z toho úplně podlomily kolena.

„Speciální den? Jedenáctýho září... on věděl kdy mám narozeniny? Pojmenoval po mě kytaru?“ povídala si pro sebe zaskočeně a přetočila desku na tu část, kde říká:

„Miluju tě, Sáro. Stačí? A teď už jdi spát a jestli jí to někdy dáš, zabiju tě!!“ Sára to přetáčela pořád dokola. *„Miluju tě, Sáro. Stačí? Miluju tě, Sáro... Miluju tě, Sáro...“*

„Co tady blbneš?“ zeptala jsem se a ona se polekala a okamžitě skočila po gramofonu, aby ho vypla. Otřela si slzy a zírala na mě jako na zjevení. „Promiň, jdu nevhod? Byly jsme domluvený na tu fyziku,“ zmínila jsem, ale ona jen zavrtěla hlavou.

„Dostala jsi dárek? Proboha, ty máš narozeniny. Já na tebe úplně zapomněla. Bože, Sáro, omlouvám se. Jsem vážně tak příšerná kamarádka. Vynahradím ti to, slibuju,“ řekla jsem a objala jsem jí, ale ona se rozbrečela.

„Co je ti? Wade? Nebo, že jsem zapomněla na tvoje narozeniny?“ vyzvídala jsem.

„Všechno. Ale nejvíc mě teď ještě trápí to, že Estrella mi chce vzít Qyldryira,“ prohlásila.

„Co? Jak to?“ divila jsem se.

„Řekla, že má na něj právo a že s ním bude závodit," odpověděla.

„Qyldryir je svobodný drak, Sáro. To je mnohem víc než výhradní právo Estrelly. Pokud se Qyldryir rozhodne, nemusí její přání vyslyšet," objasnila jsem.

„Musí, tady píšou, že musí," fňukala a listovala něco v knize o wergonech, kterou měla vždycky položenou na stole.

„Jo, ale taky se tu píše, že v případě, že by ses přihlásila na závody sama a Qyldryir si jakožto svobodný drak vybral tebe, zůstal by tvůj. Ale musela bys být nová závodnice," vysvětlila jsem jí a ona zamyslela.

„Nemám jinou možnost," odpověděla.

„To bude skvělý. Budeš úžasná," vypískla jsem nadšeně. Sára z toho moc nadšená nebyla. Pořád nad tím dumala.

„A nebude to napadnutelný? Víš, má pravdu mám ještě Enessu. Může říct, že můžu závodit s Enessou a jí nechat Qyldryira," komentovala Sára sklesle.

„To sice může, ale tohle je Qyldryirova volba. Navíc Enessa není závodní drak," usmála jsem se a ona přikývla.

„Pravda. Dobře. Každopádně toho hodně ztratím. Buď jeho, nebo Estrellu," dodala a zase si povzdychla. Položila jsem jí ruku na rameno.

„Ona to pochopí. Časem," usmála jsem se na ní a poplácala jsem jí po zádech.

„To nevím. Nevěří mi ani slovo. Wade je pro ní svatej," zmínila. Pravda, toho jsem si taky ráčila všimnout. On byl pro ní někdo, ke komu mohla vzhlížet. Životní vzor, milovaný brácha, a ještě takový rodič. To nešlo překonat.

„To pro tebe taky," rýpla jsem si. „Snad aspoň ta nová ředitelka bude normální a bude s ní dobrá domluva," dodala jsem.

Měla nastoupit nová ředitelka deRionského institutu. Ano v takhle podivnou dobu a pár dní po začátku školního roku, protože tam nahoře je nějaký chaos. Nikdo nám studentům ale neřekl, o co jde.

Wada jakožto Magnoliovou nahradila dočasně zástupkyně Hilda Krápníková, ale ta o tu funkci vůbec nestojí, takže se vyhlásil nový konkurz. Jsem upřímně zvědavá, koho sem vyberou. Taky nevím, co se stalo s opravdovou Magnoliovou. O té nám Wade nikdy nic neřekl.

„Ty Sáro... cos to poslouchala za desku, než jsem přišla?" vyzvídala jsem. Její výraz se zjemnil a usmála se.

„Musím ti to pustit. Tomu neuvěříš," opáčila nadšeně a zapnula to. Jsem se k tomu pohodlně usadila.

*„To je **Victory – Two Steps From Hell.** Hraju jí vždycky když se cítím zoufale a provinile,"* objasnil.

„To je Wade?" divila jsem se a ona přikývla.

„Počkej, to není všechno," usmála se já ztichla. Vůbec jsem netušila, že je takový virtuóz na klavír. Řekla bych, že byl dost boží s kytarou a mikrofonem, ale tohle? To mě upřímně šokovalo.

„Nech toho už a běž spát je pozdě…" pokračoval Wade z videa a Sára se tomu smála.

„Půjdu až řekneš, jak se jmenuje tvoje kytara anebo až nahraješ vzkaz svojí milovaný... Taky dneska hraje jen proto, že je speciální den. Máš narozeniny."

„Ty co nevíš to nepovíš."

„No tak, nebuď srab. Jednou jí to udělá radost, věř mi."

„Miluju tě, Sáro. Stačí? A teď už jdi spát a dej mi pokoj. A jestli jí to někdy dáš, zabiju tě!!" Šššššššššššššššššššššššš.

„Teda, odvahu měl, že to nahrál už tenkrát. Se divím, že se nechal od Estrelly zlomit. Jedno je jistý, miluje tě. Vážně bych nepoznala, že to je ten Wade, o kterým se mi teď zdají noční můry. Mimochodem, to byl dárek od Estrelly? Má svýho brášku vážně hrozně ráda. Někoho mi připomíná," žvanila jsem a ona mi vrazila do ruky zápisník, co k tomu byl zabalený. „Co to má být?" divila jsem se.

„Součást dárku. Jeho zápisník na písničky o mě. Taky tam byl náramek a jeho rock-metalová deska. Už jsem myslela, že to mám z krku, ale je to tu zpátky. Já ho nemůžu vyhnat z hlavy, to nejde," zašeptala a já jí objala. Bylo mi jí vážně hrozně líto.

Byly dvě ráno. Anomaris už spala jako dřevo. Ještě aby ne, když jí Wade taky pořádně utahal. Bral tu svojí povinnost oplodnit jí až moc vážně. Sice jí řekl, že pro něj není jen mašina na plození potomků, ale myslím si, že jí v tomhle trochu lhal. Byl to jeden z hlavních důvodů proč si jí bral.

Wade seděl ve svém pokoji na posteli. V rukách držel svou světle hnědou akustickou kytaru, která taky zatím neměla žádné jméno a hrál svou oblíbenou *Victory – Two Steps From Hell*. Prsty mu klouzaly po strunách naprosto bez problémů jako by je hladil. Hrál plynule, něžně a bez chyb. Taky potichu, protože už bylo pozdě.

Jestli byl kromě fyziky v něčem dobrý, tak ve hře na kytaru. I na klavír hrál dobře, ale s kytarou to uměl ještě líp. Dalo by se říct, že v hraní na kytaru byl expert. Měl tak mrštné prsty a hrál vždy naprosto čistě a bez přehmatů, že to znělo přímo božsky. Taky měl ty nejtvrdší kovové struny a pěkně tvrdá bříška prstů. Když totiž nečetl a nedělal jiné věci, tak hrál. A bylo to znát.

Slzy mu tekly proudem, ale neřešil je. Tak dlouho je v sobě zadržoval až si i Sára myslela, že je v tom sama, ale pravdou je, že v tom nikdy nebyla sama. A že on v tom byl snad i mnohem hlouběji. Nedokázal si odpustit, kolik bolesti jí a sobě způsobil. Nenáviděl se za to, jak jí odmítl a nechal jí trpět. Nenáviděl se za to, že jí dovolil, aby se do něj zamilovala, když věděl, jak moc jí tím ublíží. I za to, že se musel oženit s jinou.

Vzpomínal na ty krásné chvíle, kdy byli spolu a pak si vybavil ty šílené věci, které se odehrály v posledních dnech. Jak jí viděl kvůli němu nešťastnou a zoufalou plakat na střeše kostela na Qyldryirovi a do poslední chvíle doufat, že jí nezradí. Jenže on jí zradil tím nejhorším způsobem – odmítl jí vyhovět, i když ho prosila tím nejvíc ponižujícím způsobem.

Nesnášel se za to, že jí dovolil se takhle kvůli němu trápit. A v neposlední řadě ho taky mrzelo, že ztratil Qyldryira. Ale byl rád, že jí bude chránit. Vlastně byl i rád, že jí bude chránit před ním samotným, protože to by jen tak někdo nedokázal a on sám se ovládat v její přítomnosti dokázal jen ztěžka.

„Ty nespíš?" zeptala se překvapeně Anomaris. Wade jí probudil tím, že si k ní vlezl zpátky do postele v ložnici.

„Byl jsem se vyčůrat," odpověděl.

„Aha," řekla a přitulila se k němu. „Už mám tři dny zpoždění, zítra si udělám test," zmínila.

„Dobře," usmál se a zavřel oči. Kdyby bylo světlo, všimla by si, že je celý oteklý a ubrečený. Ale naštěstí pro něj byla tma.

„Co budeme dělat zítra?" zeptala se.

„Nevím. Přemýšlel jsem, že bych se stavil ve škole. Něco jsem si tam nechal," řekl. Anomaris se k němu otočila.

„A co?" vyzvídala.

„Knížku," odpověděl pohotově.

„Hm," opáčila a zase se otočila zpátky. Věděla moc dobře, že kvůli knížce by do hradu nešel. Bála se, že je to kvůli Sáře, ale nechtěla se s ním zbytečně hádat, a tak to nechala plavat.

Ráno jí probudila první ranní nevolnost. Už nebylo pochyb, že by se jejich plán nevydařil. Nicméně si stejně chtěla udělat test. Wada probudilo hlasité zvracení jeho ženy, a tak se rozespale posadil na postel, promnul si oči a čekal se zkřiveným obličejem až to dokončí.

„Dobrý? Jsi v pohodě?" zeptal se.

„Jo, žiju. Teda..." odpověděla, ale v půlce věty se musela vrátit zpátky na záchod. Wade se zvedl z postele, udělal nejistý krok ke dveřím koupelny a pak zase krok zpátky.

„Mám ti něco přinést?" křičel na ní z ložnice.

„Ne, díky," řekla a pokračovala.

„Tak já jdu pro Adama, aby udělal snídani," prohlásil, hodil na sebe župan a šel dolů. Když Wade mluvil o snídani, Anomaris se ještě přitížilo. A když po pár minutách slezla dolů do jídelního sálu, byla zelená jako kyselá okurka.

„Vypadáš těhotně," zmínil, otřel si pusu do ubrousku, který následně položil na stůl a zvedl se, aby jí usadil jako správný džentlmen.

„Dělala jsem si test. I když z toho zvracení bych řekla, že je pozitivní," oznámila mu.

„No a jak to dopadlo?" zeptal se se zájmem v hlase.

„Ještě nevím," řekla a pak na sebe mlčky oba koukali. „Vím, že jsi chtěl jít za Sárou," udeřila na něj, zatímco ten test žmoulala v ruce.

On se kupodivu vůbec nijak nehájil. V podstatě to přiznal. „Promiň," řekl až to Anomaris překvapilo.

„Když ten test bude negativní, tak ti dovolím si pro tu „knížku" jít. Ale když ten test bude pozitivní... chtěla bych, abys nechal Sáru plavat. Dokážeš to?" prohlásila a on na ní vyjeveně zíral.

„Ona se mnou ani nemluví, Ris. A ani nebude. Jen jsem jí chtěl vidět. Včera měla dvacátý narozeniny," odpověděl upřímně.

„Nebudu zastírat, že nejsem ráda, že s tebou nemluví. Ale zároveň mě mrzí, že jsi takhle smutnej. Nicméně, my jsme rodina, Wade. Vybral sis mě a já nejsem z těch co by ti to tolerovaly a k tvojí smůle ani Sára," řekla a on přikývl.

„Jo, já vím. Neboj se, budu ti věrnej," usmál se a letmo se podíval na test. „Jsou tam dvě čárky," zmínil a ona se do široka usmála.

„To znamená, že jsem těhotná. Povedlo se to, Wade, budeme mít miminko," vypískla a nadšeně vyskočila ze židle. Toho si všiml sluha a taky se usmál.

„Moc vám gratuluju, pane a paní Shadowwalkerovi," řekl Adam, zatímco pokládal na stůl ananasový džus.

Wade byl jako opařený. Nevěděl, jestli se má radovat nebo co. Měl radost, ale spíš byl zaražený. Jako by nevěřil, že je to vážně možné. „Budeš táta. Nemáš radost?" zeptala se. Zdál se jí nějaký zaražený.

„Jo, mám... jen tomu nemůžu uvěřit," odpověděl.

„Víš co? Rozmyslela jsem si to. Měl bys jít do školy a měl bys to Sáře hezky říct," zmínila s úsměvem ve tváři a on se jen letmo podíval na Adama a pak zpátky na ní.

„Není na to ještě brzo?" zeptal se.

„Jak myslíš, Wade. Mě je to vlastně jedno, jestli jí to řekneš ty, nebo já a kdy. Tak či tak se to dozví," dodala spokojeně, napila se džusu a odhopsala zpátky do ložnice. Najednou měla zase barvu a elán. Zato Wade byl bílý jako křída a konečně si uvědomil, že už není svobodný ani trochu.

My se Sárou jsme se chystaly do jídelního sálu na snídani. Po snídani se měla představit naše nová ředitelka školy a hned po tom měla Sára v plánu řešit tu nemilou záležitost s wergonem.

Estrella se cítila trochu provinile. Nechtěla Sáře ublížit, ale zároveň nemohla uvěřit tomu, co o Wadovi říkala. Prošla kolem našeho stolu a pak se hned na to vrátila zpátky. Zastavila se u nás a zaťukala Sáře na rameno.

Ta se otočila a mlčky na ní koukala. „Promiň. Nechci se s tebou hádat. Ten včerejšek mě moc mrzí. Víš, vždycky jsem tě měla ráda a chtěla jsem, abyste byli s Wadem spolu. Zvlášť když jsem byla svědkem toho, jak moc tě měl rád. Pozorovat vás bylo jako číst román a já se cítila jako ta, která vás měla prostě nějak dát dohromady.

Jen mě mrzí, co jsi o něm včera říkala. Naštvalo mě to, a tak jsem ti chtěla ublížit, a proto jsem ti chtěla vzít Qyldryira. Ale dneska jsem nad tím přemýšlela s čistou hlavou a Qyldryira chci čistě jen kvůli sobě. Netýká se to žádný pomsty, Sáro. Já jsem si to rozmyslela a chtěla bych závodit. Už kvůli Wadovi když on nemůže. Jsem jeho sestra," objasnila.

„To je od tebe hezký, Estrello. Jsem ráda, že mezi náma není zlá krev. Mrzelo by mě to, ale nebyl by Wade radši, kdybych na jeho wergonovi závodila já?" zmínila a Estrella ztuhla.

„To nevím. To mě nenapadlo. Možná," zašeptala a dívala se jí smutně do očí.

„Nechte Qyldryira, ať si vybere sám. A kdybych to měl rozhodnout já, chtěl bych vidět na dráze Sáru," prohlásil Wade, který se tam z ničeho nic objevil.

„Co tady děláš, Shadowwalkere? Neměl jsi být v lidským světě a někde vydělávat na živobytí?" rýpla do něho Sára a on se pousmál.

„Ne, je sobota," procedil a sedl si drze vedle ní na prázdné místo. Já jsem to raději nijak nekomentovala. Do té jejich rodinné situace jsem se nechtěla míchat.

„Wade, řekni Sáře, že bys nikdy neublížil magickým tvorům," řekla Estrella a on se pousmál a otočil se na Sáru.

„Nikdy bych neublížil magickým tvorům. To ty ale moc dobře víš, že Sáruško?" zašeptal a díval se jí intenzivně do očí.

„Co tu děláš, Wade?“ zeptala se ho znova, protože předtím od něj neobdržela odpověď.

„Chtěl jsem přijít už včera, ale nějak mi to nevyšlo. Takže se omlouvám. Chtěl jsem ti popřát všechno nejlepší k narozeninám,“ usmál se, ale ona vypadala naštvaně.

„No, myslím, že bych se bez toho obešla,“ prohlásila suše. On se k ní lehce naklonil, popadl jí za ruku a políbil jí jemně na prsty.

„Nebuď hnusná,“ zašeptal. Sára vytřeštila nad jeho drzostí oči a my jsme s Estrellou na ně nevěřícně zíraly.

„Já ti to říkala,“ zašeptala Sáře do ucha. „Nezapomněl by na tebe, miluje tě,“ dodala. Sára na její připomínku ale nereagovala. Spíš se otočila čelem k Shadowwalkerovi a vysmekla se mu z toho jeho sevření.

„Proč tohle děláš? To od tebe je tohle hnusný,“ křikla na něj.

„Co jako, že ti přeju k narozeninám?“ divil se její reakci.

„Jo. Udržuješ si mě v nějaký pozici, ve který být nechci. Prostě mě nech být!“ řekla a on přikývl.

„Nechám. Neboj se. Nechám. Promiň. Nemyslel jsem to tak. Nechtěl jsem tě nikde udržovat, přísahám. Jen jsem to nevydržel ti nepopřát, a zvlášť když to byly kulatiny,“ řekl a smutně se pousmál.

Já dělala, že tam nejsem a Estrella se vzdálila, aby měli nějaké soukromí. „Doufám, že jsi to nějak hezky oslavila,“ zašeptal a usmál se, ale Sára na to nereagovala. Jenže on odpověď vyžadoval. „Co? Oslavila?“ pokračoval.

Zvedla k němu oči. „Na oslavu jsem neměla náladu,“ štěkla po něm a on se smutně zatvářil. Tušil, že za to může on.

„Taky jsem ti něco přinesl a chtěl jsem ti něco říct... osobně,“ zmínil a sklopil hlavu. Sára se nadechla a věnovala mu intenzivní oční kontakt.

„Fajn, tak ať už to máme za sebou. Pojď někam jinam,“ prohlásila sebevědomě, chytla ho za ruku a přenesla se i s ním do jejich věže, kde se kdysi tajně stýkali. My s Estrellou jsme se na sebe jen mlčky podívaly a každá jsme si hleděly svého.

„Tak cos mi chtěl říct?“ zeptala se na rovinu hned, jak je oba přenesla do věže. Wade přikývl a zaštrachal v kapse.

„Nejdřív ten dárek,“ řekl, aniž by přestal něco lovit v kapse.

„Já to nechápu, nikdy jsme si nic k narozeninám nedávali. Ani snad nevím kdy je máš,“ zmínila, aniž by říkala pravdu. Moc dobře věděla, kdy má Wade narozeniny. On tedy zase vyndal ruku z té kapsy a čekal na vhodnější okamžik.

„Lhářko. Víš kdy mám narozeniny. Bylas na mojí oslavě. Dala jsi mi knížku a taky pusu,“ rýpnul si.

„Tak to už si nepamatuju,“ zakecávala to a on se pousmál. Potom si všiml svého náramku na její ruce.

„Tohle jsem ti ale nedával. Kde jsi to vzala?“ vyzvídal.

„Včera jsem dostala od tvojí ségry tohle a taky desku s tvou nahrávkou...“ začala a on ztuhnul.

„S jakou nahrávkou?“ zeptal se, stále zírajíc na ten náramek.

„S takovou osobní,“ zašeptala.

„S tou, kde mě nutí asi hodinu říct, že tě miluju?“ řekl najisto a ona přikývla. „Hm. Věděl jsem, že to jednou udělá. No co, není to žádný tajemství. Už ne,“ dodal suše.

Ona se mu jen dívala do očí. Dýl než chtěla. „To je teda dárek... počkej. Ty ho máš na ruce?“ divil se, když si to uvědomil a Sára ztuhla.

„Já... já... Jak to jde v lidským světě?“ zamlouvala to a on se pousmál.

„Pořád mě máš ráda, přiznej to,“ komentoval.

„Ten náramek je hezkej. Škoda ho vyhodit,“ řekla.

„Hm, jasně,“ zamumlal. A pak se na ní zase podíval. „Vážně tě zajímá, jak jsem se měl v lidským světě, nebo jsi to chtěla jen zamluvit?“ zeptal se a ona se mu dlouze dívala do očí. Zase.

„Možná mě to trochu zajímá,“ zašeptala a on se pousmál.

„Když tě to teda zajímá, tak ti to řeknu. Včera jsem kvůli tobě brečel. Strašně jsi mi chyběla. Pořád na tebe myslím. I v práci. Ta práce není taková, jakou jsem čekal, ale i když je hodně fyzicky náročná, má svoje výhody a neměnil bych. Většinou,“ prohlásil.

Sáru ale zaujalo něco jiného. „Brečel jsi?“ zeptala se překvapeně a on přikývl.

„Hm jo,“ odpověděl.

„Jsi idiot, neměl sis brát Anomaris!“ vpálila mu, až ho to zarazilo. „Na chvíli jsem na to zase zapomněla. Já jsem tak příšerná kráva. Vždycky, když tě vidím, tak totálně zblbnu,“ řekla zoufale a naštvaně ho od sebe odstrčila.

„Sáro, kolikrát ti to mám vysvětlovat?“ zeptal se. Ona zavrtěla hlavou a povzdychla si.

„Ty mě nenecháš na pokoji, že ne?“ zeptala se ho po pár vteřinách velmi hlučného ticha.

„Kdyby sis to vážně přála, tak jo, ale já vím, že to tak nechceš. Buď ke mně upřímná jako jsi sama k sobě. Prosím. A já slibuju, že budu takhle upřímnej i k tobě,“ řekl a opatrně se pousmál.

„Fajn. Máš pravdu. Nechci, abys mě nechal na pokoji. Je to peklo být bez tebe. Ale to neznamená, že na tebe nejsem naštvaná a že jsem ti odpustila a že mě to tvoje věčný dolejzání neničí ještě víc,“ začala zostra a nebránila se zvýšenému hlasu a vyčítání.

A on si jí ve vteřině k sobě přitáhl a pevně jí objal. Sára v jeho náruči úplně zjihla. „Ani nevíš jak je to s tebou těžký. Dodržovat sliby, který jsem ti dal. Být k tobě upřímnej, a zvlášť když musím dělat pravej opak.

Vím, že to tou upřímností akorát zhorším, ale já nechci, aby sis myslela, že ti lžu, něco tajím nebo cokoli. Ty jediná o mě víš všechno, Sáro. Chci před tebou být takovej jakej jsem. Už před tebou nechci mít žádný tajemství,“ zašeptal jí do ucha.

Ona se od něj odtáhla, jen trochu. A pak se na něj podívala s očekáváním. „Tak neměj. Všechno to vyklop,“ zmínila a on přikývl.

„Jo, neboj se. Všechno ti řeknu až přijde správnej čas,“ dodal a opřel si hlavu o její rameno.

„A to bude kdy? Trochu se bojím co mi chceš říct,“ zašeptala a zase se od něj lehce odtáhla, ale on si jí k sobě zase přitiskl.

„Tak na to nespěchej. A neutíkej mi,“ škemral a zavřel na chvíli oči, když se k ní zase přitulil.

„To nejde! O čem jsi chtěl mluvit?“ zeptala se znova a on protočil panenkami.

„To počká. Všechno má svůj čas, Sáruško. Nekaž to," prosil.

„Co kazím?" vyptávala se nechápavě.

„Obejmi mě," šeptal.

„Vždyť tě objímám," odpovídala suše.

„Neobjímáš. Já tě objímám, ty jen držíš a čekáš až tě pustím, protože si chceš povídat o něčem, co ještě počká," objasnil.

„Objímat se můžeme i potom," dodala.

„Věř mi, že nemůžeme. A teď mlč a dělej jen to, co chceš. Vnímej momentální okamžik. Přítomnost. Tyhle chvíle s tebou jsou pro mě vzácný. Víc jich třeba už ani nebude. Já si třeba užívám, jak nádherně ti voní vlasy a jak je mi dobře, když jsi v mojí náruči," zašeptal a letmo jí políbil na tvář.

Sára zavřela oči a zhluboka vydechla. „Mám udělat co chci?" ujišťovala se.

„Hm jo. Co chceš," odpovídal, aniž by se od ní odlepil. Ona se ale odlepila, a pak se mu podívala do očí, stoupla si na špičky a políbila ho.

„Tohle jsem zrovna nemyslel," zašeptal mezi polibky, ale nijak se tomu nebránil. Sára to zopakovala a znovu ho jemně políbila. Wade zavřel oči a otevřel je, až když se od něj Sára trošku vzdálila.

„A co jsi myslel, Wade? Někdy tě nechápu," komentovala.

„Já sám nevím, taky nemůžu myslet, když jsem s tebou. Vždycky totálně zblbnu," přiznal a zaútočil na ní svými rty už trochu intenzivněji. Sára mu polibky opětovala a u toho se usmála.

„Před pár dny jsi sliboval v kostele věrnost svojí ženě," rýpala do něj mezi polibky.

„Já vím. Taky to dodržím," odpověděl, ještě chvilku se s ní muchloval a pak prostě přestal a sedl si na schod.

„Vždyť už jsi to porušil," připomněla rýpavě a sedla si na schod vedle něj. On zavrtěl s úsměvem hlavou.

„Nic jsem neporušil. Líbání do toho nepočítám," objasnil.

„Aha, zajímavý," komentovala nasupeně. „Tenhle tvůj přístup k tomu se mi fakt nelíbí. Kdybych to věděla dřív, když jsme spolu chodili…" začala, ale Wade protočil očima a svým otráveným výdechem jí přerušil.

„Můžu ti dát ten dárek? Nebo mi budeš dávat morální přednášku?" zeptal se, zírajíc jí nejistě do očí a ona teda přikývla. On zaštrachal v kapse a podával jí do ruky zlatou věc na řetízku.

„To je… transportační pečeť?" divila se a pořádně si jí prohlížela zblízka.

„Jo. Třeba kdybys mě chtěla vidět. Ale kvůli tomu ti jí samozřejmě nedávám. Je to, aby ses dostala, kam budeš potřebovat. A bylo by úplně nejlepší, kdybys o ní nikomu neříkala. Ale chtěl bych, abys jí měla ty," zmínil a dal si ruce do kapes.

„A ty už jí nebudeš potřebovat?" zeptala se a on zavrtěl hlavou.

„Vždycky se hodí, ale já jsem derion a mám větší sílu na transport a tak. Chci abys měla něco mocnýho a naučila se šetřit s energií. Je to dost vzácný, Sáro. A taky jediný svýho druhu. Zkus jí neztratit, nezničit anebo v afektu někam nezahodit. Neber to jako dárek spjatý se mnou, ale prostě samostatně jako předmět, ano?" řekl a ona přikývla.

„A teď ten pravý důvod, proč mi jí dáváš," prohlásila a přišoupla se k němu ještě blíž. On se pousmál a natáhl si nohy o schod níž.

„Už jsem řekl. Nic jiného v tom není. A samozřejmě bych byl rád, kdybys za mnou občas přišla," zmínil.

„Myslela jsem, žes říkal, že hodláš dodržovat slib věrnosti, který jsi dal Anomaris. Proč bych za tebou měla jinak chodit?" testovala ho. On pokrčil rameny.

„Jen tak, kdybych ti třeba chyběl. Vždycky tě rád uvidím ať už nahou a u mě v posteli, nebo oblečenou v knihovně," usmál se a ona se na něj taky usmála. Pak se ale zamračil.

„Co je?" zeptala se.

„Není to lehký ti to říct, když mám pocit, že tě mám konečně zase zpátky. Ale asi je to moje chyba a měl jsem ti to říct dřív, ale to bys zase nechtěla můj dárek a ani bys mi nedala pusu sama od sebe," pokračoval.

„Vyklop to!" poručila mu.

„Je ještě něco, co bys chtěla udělat, než se rozloučíme?" zeptal se a díval se na ní zoufale, vyděšeně, ale i provinile. Nicméně pořád smutně a zamilovaně.

„Je, ale to už jsi zamítnul, tak to nemá cenu," odpověděla upřímně. „Počkej a jak to jako myslíš rozloučíme?" divila se.

„Tak jak to říkám. Když už jsme u tý upřímnosti... už se do školy nevrátím," zmínil a ona vytřeštila oči.

„Jak jako nevrátíš? Jako nikdy?" zeptala se.

„Do konce školního roku. Teda do začátku nového školního roku určitě ne. Pak ale uvidím. Ještě to není definitivní, ale přemýšlím nad tím, že bych měl dálkový studium," řekl a ona úplně ztuhla.

„Ne, Wade, to mi nedělej. Prosím. Proč bys to dělal? Co ti tady schází? To proto jsi mi dal tu pečeť, že jo?" vyzvídala a on jí pohladil po tváři.

„Nejde o to, co mi schází. Občas bych se tu samozřejmě ukázal, ale bydlel bych doma. A už jsem ti říkal, že kvůli tomu jsem ti tu pečeť nedával. Vím moc dobře, že za mnou nepřijdeš. Ani jednou," objasnil.

„Přijdu. Určitě přijdu. Slibuju," usmála se, ale on zavrtěl hlavou.

„Neslibuj něco, co nemůžeš splnit, trubičko moje," dodal a zamilovaně se na ní díval.

„A proč to teda chceš udělat?" zeptala se a on se na ní dlouze podíval a přemýšlel, jak jí to řekne.

„Rodinný záležitosti," odpověděl.

„O čem to mluvíš? Jako aby Anomaris nebyla sama doma?" domýšlela si a on přikývl zírajíc jí intenzivně do očí. Doufal, že metoda jít na ní pomalu mu zajistí mnohem menší zlobu z její strany. Už ale věděl jistě, že až se to dozví, už za ním nebude chtít přijít ani jednou.

„Proč by ale nemohla být doma sama..." pokračovala, pak se na něj tak uvědoměle podívala a Wade zarytě mlčel a přikývl, aby jí dal najevo, že jde správným směrem. „Jakože je Anomaris... ona je těhotná?" zeptala se a on přikývl. Vypadal u toho, ale nešťastně, jako by to snad ani nechtěl.

Sára se zvedla ze schodu, nasupeně se na něj podívala, strčila do něj a beze slova utekla. „Sáro!!" volal na ní, ale marně. Zdá se, že metoda jít na ní pomalu nezabrala. Nicméně s tím počítal a rozhodl se jí tentokrát nechat na pokoji. Věděl, že teď to vážně

tak chtěla, a to on respektoval. A tak si zapálil cigaretu a otřel si z tváře malou slzu.

Když Sára běžela chodbou, vrazila do nějaké profesorky, která si to vykračovala plynule chodbou v protisměru. „Omlouvám se," zakuňkala a ani se na ní nepodívala.

„Nic se neděje," usmála se a pokračovala v cestě. Estrella zahlídla Sáru běžet jako neřízenou střelu, a tak se rozhodla, že jí půjde raději zkontrolovat. Běžela stejně jako Sára až vrazila do té profesorky taky.

„Tady všichni někam spěchají," pousmála se profesorka, Estrella se jí podívala do očí a zkameněla.

„Teto Violo, co tady děláš?" divila se.

„Ode dneška jsem nová ředitelka deRionského institutu," odpověděla a Estrella zírala jako z jara.

„Ředitelka?" zopakovala.

„Ano," dodala. „Kam tak spěcháš?" zeptala se.

„Za kamarádkou, pohádala se se svým přítelem... s Wadem," vyžvanila.

„S naším Wadem?" ujišťovala se a Estrella přikývla. „Neměl by být ve světě lidí?" poznamenala a Estrella zase jen přikývla.

„To je na dlouho. Že ho nevyloučíš, teto?" usmála se. Viola s úsměvem zavrtěla hlavou.

„Je víkend. Nebudu to hrotit. A jak se má?" vyzvídala.

„Nemohla bych se za tebou stavit později?" zeptala se. Viola souhlasila.

„Tak se zatím měj a buď opatrná. Na těch schodech to klouže," řekla a odešla. Estrella zatím pokračovala za Sárou.

Wade akorát vyšel z chodby u severní věže, kde do teď kouřil a narazil na svou tetu Violu, kterou měl v plánu kdysi zabít místo své matky a totálně zkoprněl. „Violo?" oslovil jí a ona se na něj usmála.

„Wade, no probůh, ty jsi ale vyrostl. Je z tebe pořádnej mužskej," culila se a objala ho. Neviděli se několik let. Vždycky to byl její oblíbený člověk. Zvláštní, že i ona byla jeho oblíbený člověk, a přes to jí chtěl zabít.

„Takže to vyšlo?" prohlásil nevěřícně a ona přikývla.

„Vyšlo, jsem nová ředitelka. Díky, že jsi mi dal vědět, že je tenhle bezva flek volnej," zasmála se.

„Nikdy není na škodu mít to v rodině, že?" opáčil z legrace.

„Co se stalo s Magnoliovou? Slyšela jsem, že prý zemřela," zeptala se. Na to, jak to byla choulostivá situace, Wade se nad tím ani nepozastavil.

„Sebevražda. Skok z věže. Byla psychicky hodně zdeptaná," odpověděl stručně, ale pak se zatvářil, že to vypadalo, že ho to mrzí.

„Snad se mi nestane to stejný, když vidím, jak je náročný zastávat tuhle funkci. Jsem tu jeden den a už jsem toho spoustu zažila," zažertovala a Wade se na ní podíval s vážným výrazem ve tváři.

„Snad. To se ještě uvidí," odpověděl tajemně.

„Co?" polekala se.

„Říkám, že se ještě uvidí, jak to budeš zvládat. Přinejhorším prostě odstoupíš," dodal a šel si po svých.

Darren se s Alyssou učil fyziku. Byl trpělivější než Wade a taky na ní nebyl nepříjemný. Seděl naproti ní u stolu a kontroloval jí příklady. „Tady máš chybu, ale jinak dobrý," zmínil, usmál se na ní a šoupl jí papír zpátky.

Ona se podívala a otráveně vydechla. „Tohle se mi plete. Už toho mám ale dost. Nepůjdeme se někam projít?" zeptala se a on přikývl.

„Dobře. Pak ale musím s tvým tátou něco probrat a stavil bych se za Kinnarou," odpověděl. Měl toho až nad hlavu. Za dva týdny měl mít první mezinárodní závod. Každý den musel pracovat a dvakrát týdně měl tréninky ještě před prací.

Ve středu začal s autoškolou, kterou dělá večer, a ještě musí posilovat a učit se s Alyssou do školy. A nejen s ní. Taky měl spoustu učení. Ona ho zase učila dějiny lidského světa a taky jak to u nich všechno chodí. Od její mamky dostal telefon kvůli práci a Alyssa ho s ním musela naučit. Vskutku hektické období.

Sára se zavřela v pokoji a plakala. Její noční můry se začínaly plnit. Tedy zatím ty méně strašné, ale i tak. Tušila, že to je začátek konce. Wade to s Anomaris už myslí vážně. Už je konec, a není cesty zpátky. Její naděje definitivně zemřela.

„Sáro, otevři," klepala na ní Estrella.

„Nemám náladu," křikla směrem ke dveřím.

„Já vím že ne. Ale jsem to já, tvoje kamarádka. Slibuju, že budu na tvojí straně a že nebudu o Wadovi už mluvit. A ani o závodění a Qylryirovi. Co se stalo?" vyzvídala.

„Zeptej se brášky," zaječela Sára zpátky na dveře.

„Něco ti udělal?" pokračovala Estrella.

„No mě ne," dodala a zahrabala se pod deku. Estrella si zoufale povzdechla, a ještě chvíli přemýšlela.

„Za chvíli musíme do sálu. Přijdeš?" zeptala se.

„Ne," odpověděla.

„Je to povinný. Bude tam ředitelka. Je to moje teta Viola. Srazila jsem se s ní na chodbě," vyžvanila a Sára na chvíli přestala brečet. Vzpomněla si na novou tvář, na kterou narazila taky. Zdála se jí nějaká povědomá.

„T-tvoje teta?" divila se a Estrella přikývla. „To znamená, že to je teta i Wada?" ujišťovala se.

„Přesně tak. Ona je moc hodná," usmála se a Sára tedy nakonec otevřela dveře. Ještě si z očí stírala slzy.

„To jsi říkala i o Wadovi," zmínila suše a Estrella na ní nechápavě koukala.

„Co se stalo?" zeptala se ještě jednou a Sára sklonila hlavu a povzdychla si.

„Wade s Anomaris čekají dítě," odpověděla a Estrella ztuhla. Tuhle novinku teda nečekala ani ve snu. Ne tak brzy.

„Cože? To bylo nějaký rychlý," komentovala a posadila se k ní na postel.

„Hm," dodala Sára. Chvíli bylo ticho a mlčky na sebe koukaly, než Estrella prolomila ledy.

„Moc mě to mrzí," zmínila. „A nebudu ti brát Qyldryira. Zdá se, že i Wade by byl rád abys ho měla ty. Nevím, co jsem si myslela. Ale jen pod jednou podmínkou," řekla a Sára se usmála.

„Cokoli," zašeptala nadšeně.

„Chci závodit a potřebuju, aby ses za mě přimluvila a aby mi byl přidělený vlastní wergon. Vím, že máš na wergony obrovský vliv a stejně tak na tohle kolem. Dostat wergona není snadný, je jich málo a já se o něj nechci dělit. Taky chci, aby byl bílej a jistě chápeš, že musí být závodní typ," prohlásila a Sára se pousmála nad jejími požadavky.

„Estrello... Sama jsi říkala, že víš, že jich je málo. Ještě si vybírej pohlaví a barvu," zakřenila se.

„Fajn, pohlaví a barva je mi jedno, ale kdyby to šlo, chtěla bych bílou holku," objasnila a Sára přikývla.

„Zařídím to. Ty zatím teda choď na tréninky. Půjčím ti Enessu," řekla a Estrella souhlasila.

„A nebude jí to líto, že závodíš s Qyldryirem?" zeptala se.

„Nevím, možná. Ale ona nemůže závodit. Ne, že by nebyla rychlá, ale nedělá jí to dobře. S ní zase dělám krasolet," odpověděla.

„Ty jo, to bude tvůj kámoš koukat až tě uvidí závodit," křenila se a Sára ztuhla.

„Myslíš Darrena?" zeptala se a ona přikývla. *Kdybys jen věděla, Estrello, že je to tvůj bratr.*

Když si Sára přisedla ke mně na lavici v jídelně, tvářila se zasmušile. „Co se děje?" zeptala jsem se a ona jen zavrtěla hlavou a věnovala se okolnímu dění. Do sálu akorát přišla čarodějka Viola Shadowwalkerová. Měla štíhlou postavu. Vcelku atraktivní. Bylo jí něco kolem čtyřicítky.

Měla dlouhé uhlově černé vlasy a ledově šedé oči stejné jako má Wade Shadowwalker. Byla mu podobnější než jeho vlastní matka Rawena. Ale nejspíš to bylo tím, že je sestra zesnulého Dallana Shadowwalkera a Wade byl vždycky spíš víc do Shadowwalkerů než do Shadowsoulů.

„To je Wade Shadowwalker v ženském těle," prohlásila jsem překvapeně, když jsem profesorku viděla a Sára přikývla.

„To teda. Jen skoro o dvacet let starší. Je to jeho teta," odpověděla a zmlkla. Všichni studenti na ní vyjeveně zírali, zatímco Viola mlčky s klapotem jejích vysokých podpatků kráčela sálem dopředu. Pak si stoupla do čela a mile se usmívala prohlížejíc si studenty.

„Dobré poledne. Jmenuji se Viola Shadowwalkerová a ode dneška budu zastávat funkci ředitelky deRionského institutu. Taky vás budu učit duševní magii a spoustu věcí o černé magii místo pana profesora Petersona, který se rozhodl, že ze soukromých důvodů odejde.

Mnozí z vás možná ani netuší proč je zvolena nová ředitelka školy. Učitelský sbor by rád ututlal před studenty všechny neblahé záležitosti, ale já si naopak myslím, že máte právo vědět, co se ve vašem blízkém okolí děje.

Žijeme bohužel ve světě plného válek, smrti, strachu a nejistot. Nebo spíš jsem měla říci, že momentálně bohužel žijeme v takové době. Zaslechla jsem, že paní profesorka Magnoliová tíhu této doby neunesla. Přitom to byla velmi silná žena. Vzdělaná a nezávislá... Proto musíme držet pohromadě a společně tvořit světlo až přijde tma," dodala a podívala se na překvapené tváře, které ještě nezpracovaly, že je ředitelka po smrti.

Podívala jsem se na Sáru. Ta ode mě okamžitě odvrátila zrak, podívala se na Violu a hned na to do země.

Nevěděla jsem, že Magnoliová zemřela. Byl to šok. Moje oči sklouzly na Wada Shadowwalkera, který zarytě poslouchal Violu mluvit. Ani by mě nepřekvapilo, kdyby s tím měl co dočinění on. A s tím, že je tu jeho teta jako ředitelka taky. Tohle mi nevoní…

„Kdyby cokoli, jsem a budu vám kdykoli k dispozici. Nemusíte se bát se na cokoli zeptat. Jsem tu pro vás," řekla a celý sál se roztleskal. Ona se zadívala do rohu, kde nenápadně postával její synovec.

Sára zachytila její pohled a otočila se na Wada v rohu místnosti. Já jsem viděla jak se tváří. Propichovala ho jejím nejsmrtelnějším pohledem, jaký dokázala vytvořit. A tak jsem se na ní utrhla. „Řekneš mi konečně, co se děje? Ty a Wade?" vyzvídala jsem.

„Anomaris je těhotná. Přišel mi to říct. Osobně se obtěžoval," odpověděla a já vytřeštila oči.

„Už? Ach jo. To mě moc mrzí, Sáro. Každopádně… ach jo. Nějak se mu plní plány," zašeptala jsem zoufale a pohladila jsem jí po zádech.

„Myslíš, že ta ředitelka bude v pohodě? Znepokojuje mě, že je to Wadova teta," dodala a já pokrčila rameny. Pak se podívala zpátky na Wada, ale on už tam nebyl. Chvíli ho očima hledala po sále, ale nakonec to vzdala.

„Wade!!" volala na něj Viola z chodby cestou do ředitelny. On zastavil a otočil se na ní. „Strašně dlouho jsme spolu nemluvili. Musíme toho hrozně moc probrat. Pojď mě doprovodit k ředitelně," navrhla a štrachala v taštičce nějaký klíč.

Wade nic neříkal, takže to nejspíš znamenalo, že souhlasí. „Estrella je čím dál tím víc podobná svému otci. Už o tom ví?" zeptala se, ale Wade zavrtěl hlavou.

„Ale umí číst myšlenky," upozornil jí. Ona přikývla, že ví.

„Neobyčejný dar. Něco takového vzniká zkřížením dvou dominantních genů. V jejím případě vyhrál spíš gen Shadowsoulů. Alespoň co se týče fyzična, ale to čtení myšlenek má po Paynech. Ona je vážně zázrak přírody. I když sice vyhrál gen Shadowsoulů, ale ona je v obličeji a v očích celá Paynová. Je jen otázka času, kdy jí to dojde," pousmála se.

„Hm," zabručel Wade. Nerad slyšel, že je jeho milovaná sestřička jakkoli příbuzná s tím bloňďatým derionem, který v jeho očích zničil jejich rodinu.

„Jak se vám daří? Promiň, že jsem se roky neukázala. Měla jsem spoustu práce a ty jsi vždycky všechno zvládal přímo bravurně. A hlavně když jsi poznal Rosu," zmínila a zastavila se u dveří od ředitelny. „Co je ti?" zeptala se, když se tak podivně zatvářil a potlačila nutkání ho pohladit po tváři.

„Nic. Jsem rád, že jsi tady. Taky jsem rád, že jsi u nás na toho Valentýna nakonec nebyla. Bylo to… pochmurný," prohlásil. Myslím, že byl rád, že si kdysi jako oběť nakonec vybral Rawenu místo Violy. Přece jen je Viola Shadowwalkerová a Rawena Shadowsoulová. I když to byla jeho matka k Viole má a měl vždycky mnohem blíž. A taky ho nikdy nezradila.

„Jak se má vůbec starej Payne? Pořád je s Artemis?" zeptala se.

„Obětoval se pro syna kvůli démonovi," odpověděl suše. Viola si přikryla zděšením pusu rukou.

„To mě moc mrzí. Takže jste oba s Estrellou sirotci. Jsem vážně špatná teta. Měla jsem být s vámi," začala, ale on jí pohladil po zádech.

„Neobviňuj se, teto. Všechno je dobrý. To, že jsi teď ředitelka je dostačující. Budeš nám nablízku a budeš mít všechno pod kontrolou. Všichni tě budou mít rádi, uvidíš," usmál se na ní.

„A co ty tady vlastně děláš? Neměl bys být v lidským světě? Nemysli si, že budeš mít nějaký úlevy, když jsem tvoje tetička a mám tě ráda," objasnila z legrace.

„Promiň. Chyběla mi Estrella a taky tady mám přítelkyni. Teda ex," odpověděl.

„Aha. Slyšela jsem tady od děcek, že už nezávodíš. Že už se nebavíš s Darrenem a taky, že ses oženil s princeznou. Jsi docela žhavý téma. Gratuluju," usmála se.

„Jo no, je to složitý. Ale to, že už čekáme dítě nevíš, protože to je čerstvý," chlubil se.

„No páni. To je mi ale novinka. Tak to taky gratuluju. A co ta ex v tom hraje za roli?" vyzvídala a on zhluboka vydechl a smutně se podíval do země.

„Myslíš rionská láska mýho života?" zmínil a ona se na něj empaticky podívala. Moc dobře věděla, o čem to je… sama totiž kdysi milovala riona.

„Není to snadný být princ derion, viď?" zeptala se a on zavrtěl hlavou jako že ne.

„Není. A zvlášť když jsem díky starýmu Paynovi jediný, kdo může dál rozšířit rodinu Shadowwalkerů. Ty děti nechceš, Violo?" zeptal se suverénně.

„Jsem stará, Wade," pousmála se.

„Nejsi. Ještě bys alespoň jedno stihla," zmínil.

„Vždyť mě znáš. Jsme si hodně podobní. Jsem pořád v jednom kole. Taky nemám vhodnýho tatínka a necítím se na to. Být máma mi nikdy nešlo. Bude lepší, když to tak zůstane. Budu rozmazlovat tvoje princezny a princátka, Vaše Výsosti," poklonila se mu, ale myslela to z legrace.

Nikdy by jí ani ve snu nenapadlo, že Wade se toho snu být králem nevzdal. Měla pravdu v tom, že si byli hodně podobní. Oba byli ambiciózní. Jenže Viola jeho sen viděla jako nereálný.

„Mrzí mě, že jsi nebyla na svatbě," zmínil najednou.

„To mě taky mrzí. Ale ani by to nešlo. Ale od teď už budu všude, kde mě budeš chtít mít," usmála se na něj.

„Mám tě rád, teto," řekl a ona ho objala.

„A já tebe," dodala a podívala se mu do očí. „Už bys měl ale jít, jinak budu mít problémy s vysvětlováním, že nejsi protekční chlapeček a ať už tě tady nevidím. Když už, tak maximálně u mě v kanceláři," zmínila a on přikývl.

„Tak se měj. Ahoj," rozloučil se a vyčaroval modrý portál do lidského světa.

„Dávej na sebe pozor, Wadí," dodala a potom zašla do ředitelny.

Dny pomalu ubíhaly. Už to byly dva týdny od doby, co Darren odešel do lidského světa. Nebo bych měla říct teprve? Dny mi utíkaly relativně rychle z toho množství učení, ale to neznamenalo, že mi nechyběl a že neodpočítávám měsíce do konce školního roku.

Příští sobotu by se měl konat jeho první velký mezinárodní závod, a tak už jsem na to natěšená. Hlavně až ho uvidím. Sice jsme se domlouvali, že se budeme občas vídat, ale zatím jsme to nějak nestíhali.

Sára se s ním ale viděla, kvůli závodům. Ale taky jen párkrát a čistě pracovně. Sama toho měla až nad hlavu. Přihlásila se s Qyldryirem na závody a za chvíli jí měl čekat její první školní proti Estrelle.

Byl zrovna pátek čtyři hodiny ráno. Darren byl akorát s Kinnarou na dráze u školy. Sára tam byla s Qyldryirem taky. Závodili proti sobě. Tedy chystali se. Zatím se jen rozcvičovali a dělali kliky, sklapovačky a dřepy. Já jsem sice věděla, že tam budou, ale Darren říkal, že by na mě neměl čas, tak ať se klidně vyspím a že když to půjde, staví se mi dát potom alespoň pusu.

Vypadalo to, že na to, jak je brzy, mají oba dost elánu si povídat i běhat. Oba se v tom chladném počasí tvářili jako by bylo teplé letní poledne. „Takže i moje sestřička bude závodnice? To má po mě. Bacha na ní," zmínil Darren během rozcvičky.

Sára se ušklíbla. „No, abych řekla pravdu, trochu se toho bojím," zmínila a Darren se pousmál.

„Nemáš čeho, jsi dobrá a určitě budeš v top trojce," mrknul na ní.

„To říkáš jen proto, že jsem tvoje nejlepší kamarádka," zmínila.

„Ne. Říkám to proto, že to vím. Taky vím, že je Qyldryir pořádnej drak, jen Wade nebyl závodník no. Ty ho teď proslavíš," dodal a ona se pousmála. „Jo a než začnem... chtěl jsem probrat tu záležitost s Estrellou. Vážně jsi jí sehnala wergona? Jsi blázen takhle jí pomáhat, když bude proti tobě," komentoval, zatímco lezl Kinnaře na záda.

„Co jsem měla dělat? Sebrala by mi Qyldryira. Byla to její podmínka," odpověděla.

„Hm. Podle mě by ti ho nesebrala. Ale to je už jedno. Jakýho jsi jí nakonec přidělila?" zeptal se.

„Chtěla bílou a závodní wergonici. Takže dostala Starlight," řekla a on nad ní s úsměvem zavrtěl hlavou.

„Wow, to nevím, jestli jsi udělala dobře. Starlight je po svý matce hodně rychlá," zmínil a Sára přikývla.

„Já vím, jenže jiná bílá závodní wergonice nebyla k dispozici. Taky jsem musela Farsee hodně přemlouvat, aby jí pustila na dráhu. Podle mě z ní nechtěla závodnici, ale s tím se holt nedá nic dělat," odpověděla.

„Jojo, závodnice matky nechtěj svý děti na dráze. Nevím proč. Nicméně nechápu, proč Enessa není závodní typ, když je její máma královna a závodnice," zmínil a Sára pokrčila rameny.

„Taky se jí snažím něco naučit. Děláme krasolet, aby jí to nebylo líto. Podle mě jí to ani nevadí. Taky na dráze nebyla špatná, to už jsme si vyzkoušely s Ay," připomněla a on přikývl.

„Co je? Tváříš se jak kakabus," zeptala se.

„Ale nic. Chybí mi. Jen jak jsi řekla její jméno, úplně ve mně hrklo. Jestli s ní nebudu aspoň chvíli před závodama, tak se nebudu moct soustředit až jí uvidím na tribuně, a prohraju na plný čáře. Mohla bys mě příští týden krýt? Napadlo mě, že bych se tu v pátek ráno stavil a místo tréninku bych šel za ní," řekl a Sára přikývla.

„Když ti nebude ten trénink chybět," usmála se.

„Ne, myslím, že bude lepší, když ten den vynecháme a načerpáme s Kinnarou sílu," objasnil.

„Tak teď ale pojď trénovat, závodníku!" řekla a popohnala Qyldryira lehce vpřed.

„Počkej na mě," volal za ní.

„Nebudu na tebe čekat, pane z nároďáku. Nesmím s tebou prohrát," křičela na něj.

„Když vyhraješ, radši bych na ten šampionát neměl ani lézt," komentoval se smíchem ve tváři a pak už to začali brát vážně. Darren popohnal Kinnaru jak měl ve zvyku a dohnal Sáru s Qyldryirem ani ne za pět sekund.

Po sedmém vyhraném kolečku se Darren zastavil s Kinnarou u studny, slezl z jejího hřbetu a dal jí napít. Mezitím přiběhla i Sára s Qyldryirem. „To není možný. Jsi hrozně rychlej. Začínám litovat toho, že jsem se přihlásila na závody. S tebou nebudu mít šanci. Teď možná budeš rok závodit mimo školu, ale až se vrátíš a budeš závodit i pro školu, to nikdo nebude mít šanci," stěžovala si cestou ke studni.

Darren se pousmál. „Nebudu už závodit pro školu. To je snad i proti pravidlům. Jestli se udržím v nároďáku, budu ti fandit z tribuny, slibuju," řekl a dal napít i Qyldryirovi.

„Ještě je tu Earthan," dodala.

„Ten taky už pro školu závodit nebude, neboj. Spíš si dávej pozor na Estrellu se Starlight. Jestli tohle zdědila po tátovi, tak jí budu mít za pár let jako soupeřku v nároďáku. Snaž se, abych tam měl spíš tebe," mrknul na ní.

„Já proti tobě a Earthanovi soupeřit nechci, Darrene. Už jsem řekla, že závodím jen kvůli Qyldryirovi, ale nějak po vítězství netoužím," objasnila.

„Jsi trochu jako Wade v tomhle. Ale jak myslíš, každopádně, bylo by to sexy," dodal a ona ztuhla.

„Darrene!" okřikla ho.

„Pro tvýho Wada samozřejmě. Kdybys ho chtěla pořád udržovat na uzdě," zmínil a Sára se pousmála. Pak se ale zatvářila tragicky. „Pořád tě má rád," utěšoval jí ledabyle.

„To je už úplně jedno když jí udělal dítě," prohlásila a Darren ztuhnul. Ta novinka se k němu ještě nestačila dostat.

„Cože? On to vážně udělal?" divil se a Sára přikývla. „K tomu nemám co říct. Tak se na něj vykašli a soustřeď se na sebe. Určitě potkáš někoho lepšího. Taky byl pro mě šok, když jsem zjistil, že spal s Alyssou a že byl její první," dodal a pro změnu teď zase ztuhla Sára.

„Cože? S Alyssou? To neudělal. Já se z ní zblázním. Ona fakt musela mít všechno. Jako by nestačilo, že mi přebrala Ryana a kvůli ní jsme se rozešli, ale ještě i Wada a tebe a taky ojela Eldarna... fakt děs tohle. Jak ve středověku. Každej se tu míchá s každým. Wade si bude brát Emily a jako kdyby nestačilo, že jsem se musela dělit o Wada s Kim a s Anomaris, ale to už jsou dva kluci, který byli moje!! Tohle je na mě moc," dodala a utekla.

„Sáro, počkej. Já nevěděl, že to nevíš. Myslel jsem, že jsi to pochytila, když o tom mluvil na tom představení," křičel za ní, ale zavrtěla hlavou.

„Tam toho na mě bylo taky moc, že jsem to teda úplně přeslechla," zmínila zoufale a utírala si z očí slzy.

„Vysvětlila mi to. Byla do něj zamilovaná. Dřív než do mě. Potkali se v lidským světě na koncertě před tím, než nastoupili do prváku," hájil jí.

„Nevěděla jsem, že je to tak stará záležitost," zmínila klidně a pomalu se vracela zpátky.

„No..." zašeptal a tvářil se rozpačitě. Sára k němu zvedla oči.

„Co?" zeptala se.

„Není," zmínil opatrně.

„Tak kdy spolu spali? Zajímavý, že se mi s tím nikdy nepochlubil," komentovala.

„Prý když jsem byl v kómatu," odpověděl a ona ztuhla. Tuhle chvíli si pamatovala moc dobře. Měla pocit, že k němu má úplně nejblíž. A on přitom spal s nad s každou kromě s ní.

„To je ale prase! To se mi snad zdá. Měl jí, Kim, Anomaris a nabaloval i mě? Bože, co jsem komu udělala, že jsem se musela zamilovat zrovna do takovýho playboye?" vztekala se.

„Je mi to líto, Sáro," objal jí a díval se při tom na Kinnaru, která se k nim taky tulila.

„De sh-te kara me neyo. Li rama ni esth-te di ya liro ka liara. Sia te pyrro in-ne? – Moc mě mrzí, že máš toho lháře pořád tolik ráda. Mám ho usmažit?" řekl Qyldryir a Darren na něj vytřeštil oči.

„Oni mluví?" divil se a Sára přikývla.

„Miani, Qyldryir. De sh-te kara me neyo ilar. Ba nah-te. De sh-te ne ka liara mia te damenize. – Díky, Qyldryire, ale ne. Ještě toho lháře nechci vidět umírat," odpověděla.

„O čem se bavíte?" vyzvídal šokovaně Darren.

„Řekl, že ho to mrzí a že jestli chci, může ho usmažit," přetlumočila.

„A cos mu na to řekla?" tahal z ní.

„Že ho ještě mrtvýho nechci," dodala a lezla Qyldryirovi na hřbet. „Jdu se proletět. Chci být sama. Myslím, že zvládneš trénovat sám," řekla a vyletěla do oblak.

„Sáro, já tě nechtěl dostat do týhle nálady," volal za ní, ale už se nevracela. „Ach jo. Já vážně nechtěl," dodal a Kinnara do něj šťouchla čumákem.

„Chtěla bys Kuzu? Ale víš, že bys neměla před závodama. Jsou to strašně důležitý závody, Kin. Měla bys to vydržet. Taky držím dietu abys mě unesla. Už dva týdny mě Alyssa krmí jen nějakýma dietníma sračkama," stěžoval si, ale ona na něj dělala oči.

„Tohle mi nedělej. Buď rozumná," domlouval jí, ale marně. „Fajn, tak ale jen jednu," odpověděl přísně a podal jí jednu kuličku.

„Grrrr," zavrněla spokojeně a dala mu dračí pusu.

„Tak a teď jdeme trénovat!" prohlásil suverénně a vyskočil jí na záda.

Wade byl nečekaně taky vzhůru, a to běžně vstává kolem 6. do práce. Zamířil si to tiše do kuchyně k lednici, a to štrachání vzbudilo i Eldarna. Vzbudilo ho už když Wade vylezl z postele, protože měli společný pokoj, ale nikdy nemohl spát, když byl někde

kolem něj vzhůru. Nevím, jestli měl strach, že by mu Wade něco udělal, ale nedivím se mu po tom všem, co s ním zažil.

A tak vstal a šel se za ním podívat. „Co tu strašíš tak brzo?“ zeptal se rozespale mezi dveřmi.

„Blbej sen,“ odpověděl Wade a načal si třešňový jogurt.

„Ten byl můj,“ zmínil suše Eldarn a Wade mu ho dal bez řečí do ruky a vyndal si nový. Ten byl sice taky jeho, ale už raději nic neříkal a nechal ho v klidu. Potom si sedl ke stolu a začal jíst. Eldarn na něj chvíli mlčky zíral a pak si přisedl i s jogurtem, který mu načal.

„Proč nespíš ty?“ zeptal se ho Wade po pár lžičkách jogurtu.

„Protože jsi mě vzbudil?“ připomněl Eldarn.

„Hm,“ zamručel a nacpal si další lžičku jogurtu do pusy.

„Dneska se vracíš domů za Anomaris,“ zmínil. Wade k němu zase zvedl oči. Jako by čekal, že ještě bude mluvit.

„No a?“ prohlásil suše Wade a dal si do pusy vrchovatou lžíci jogurtu. Asi aby nemusel nějakou dobu mluvit a měl na to výmluvu.

„No a? Je těhotná,“ připomínal.

„A zase, no a?“ řekl a zíral na něj jak na idiota.

„Já myslel, že z toho máš radost. Že se za ní těšíš,“ zakuňkal rozpačitě.

„Jo a co s tím?“ nechápal.

„Nic, čekal jsem větší nadšení z toho, že je pátek,“ usmál se nakonec. „Taky bez urážky, ale když dlouho nemáš sex, tak seš protivnej,“ komentoval a Wade jen zavrtěl hlavou.

„Ty víkendy jsou nekonečný a když nic nedělám, nutí mě to myslet na Sáru. V podstatě je to peklo. Nevím jak to mám vypnout,“ svěřil se a čekal, že mu s tím Eldarn poradí, ale ten pro něj žádnou radu neměl.

„Ty na to nic neřekneš? Celou dobu to ze mě páčíš a pak jsi zticha. Zmlkneš vždycky když máš mluvit a naopak,“ stěžoval si otráveně Wade.

„Nevím co na to říct. Musíš se s tím buď smířit anebo to zkusit otočit a být se Sárou, ale to tě spíš budou nesnášet obě,“ dodal.

„Já se tě neptám na to, koho si vybrat, ale na to, co mám dělat, abych na ní nemyslel,“ objasnil.

Eldarn pokrčil rameny. „To nevím. Můžeš si zase nějak zaměstnat mozek. Půjčím ti kartičku do knihovny. Chtěl jsem ti jednu koupit k narozeninám, ale ty máš až za dlouho,“ řekl a Wadovi se úplně rozzářily oči. Všechny knihy u nich doma už dávno přečetl.

„To bys pro mě udělal?“ divil se a Eldarn se taky divil. Hlavně tomu, že Wade byl jako vyměněný a choval se k němu jako k člověku. Měl své světlé chvilky od rozchodu se Sárou často.

„Dvě mouchy jednou ranou. Budu mít od tebe chvíli klid,“ odpověděl a zasmál se.

„No ale budeš mi muset vymyslet něco jinýho k narozeninám,“ upřesnil a Eldarn se zakřenil.

„Jen když ty mi taky něco koupíš a za svoje,“ dodal a Wade se pousmál.

„Proč bych ti měl dávat dárky?“ zeptal se jako úplný trouba.

„Asi proto, že to má být vzájemný? Proč bych ti je jinak měl dávat já?“ zmínil Eldarn.

„Ale ty jsi můj sluha,“ objasnil. Eldarn se rozesmál.

„Až budeš král Derionu a budeme v Derionu, Wade. Do tý doby ti sloužit nebudu a už vůbec ne tady,“ řekl striktně a Wade nakonec přikývl.

„Jasně, šéfe. Snad mě nevyhodíš z práce. To bych měl být opatrnej,“ žertoval Wade.

„Takovou radost bych ti neudělal,“ oplatil mu to a konečně se natáhl pro lžičku do šuplíku.

Pak byla další hlasitá chvíle ticha. Wade se natáhnul ke koši vyhodit kelímek od jogurtu a potom vstal a opláchl po sobě lžičku, načež jí hned hodil do odkapávače.

Eldarn ho pozoroval, zatímco dojídal svůj jogurt a čekal, co z něj ještě vypadne. Wade se opřel zády o linku a taky se na Eldarna díval. „Kdybys mohl vyřešit jeden problém ve fyzice, kterej by sis vybral?“ zeptal se ho Wade.

„Vážně teď myslíš na fyziku? Takhle brzo po ránu?“ divil se Eldarn.

„Myslím na ní pořád,“ řekl. Eldarn se na něj díval trochu zaskočeně, ale pak se zamyslel a začal odpovídat.

„Dobře no… tak asi bych vyřešil způsob, jak ovládat energii s co nejmenší ztrátou. To protože jsem rion a chtěl bych být víc jako ty… myslím derion. A to je ten rozdíl mezi náma… energie,“ odpověděl.

Wade přikývl. Zamyšleně. Měl špičku nehtu u palce lehce opřený o spodní ret. Tohle dělal často, když přemýšlel u fyziky. Bylo to sexy. Ale chápu, že to Eldarn moc neocení.

„Ty?“ zeptal se, zatímco ho pozoroval, jak je Wade někde hluboko ve svojí hlavě.

„Já? Myslím právě na to samý,“ odpověděl. To Eldarna zaujalo. Bylo vidět, že se mu rozzářily oči.

„Fakt? A no… máš teda nějakej nápad, jak by to šlo zařídit?“ zeptal se. Wade se na něj podíval jako na cvoka.

„Blázníš? Kdybych měl takovej nápad, už dávno bych se za tím honil,“ opáčil. Eldarn přikývl. Byl trochu zklamaný, to jeho nadšení opadlo. Wade pro něj byl bůh co se týkalo fyziky, ačkoli on byl ve fyzice taky moc dobrý. Vlastně bych se být Wadem bála, že Eldarn jednou předčí svého mistra. Každopádně fyzika sbližuje jak je vidno.

Bylo půl 8. a z hlubokého spánku mě akorát probudila silueta muže stojícího u postele. Silueta mého muže stojícího u postele. „Dobrý ráno, miláčku,“ zašeptal a políbil mě.

„Darrene, co tady děláš?“ polekala jsem se a otevřela jsem své rozespalé oči.

„Přišel jsem za tebou na chvíli. Jsem promrzlej, pustíš mě k sobě?“ zeptal se a já přikývla. On si pozorně sundal tričko i tepláky, protože bych ho hnala, kdyby ne, a vlezl si ke mně pod vyhřátou peřinu.

„Nemůžu uvěřit tomu, že jsi tady,“ šeptala jsem mu nadšeně do ucha, objímala jsem ho a tulila se k němu.

„Jsem tu jen na skok, ale příští pátek můžu obětovat celý trénink a můžu být s tebou tak 3-4 hodiny. Ale jen brzy ráno od 4 a max do 8, pak budu muset ještě do práce,“ zmínil.

„To nevadí, já vstanu. A co to, že obětuješ trénink? Vždyť máš před závodama,“ divila jsem se.

„No právě. Den před tím by to chtělo klídek a tebe, abys mě pak na tribuně tolik nerozptylovala," odpověděl a něžně mě ozobával na krku.

„Ach tak," pousmála jsem se a vylezla jsem na něj. „Kolik máme času, než budeš muset jít do práce?" zeptala jsem se.

„Dvacet minut," odpověděl.

„To stihneme," usmála jsem se a vrhla jsem se na něj jako saň. „Jsem tak ráda, že jsi tady. Hrozně se mi po tobě stýskalo," přiznala jsem a stáhla jsem ze sebe noční košili.

„To mě po tobě taky," zmínil a pak už jsme si moc nepovídali...

☆☆☆

Klid a ticho — mírumilovné ticho, ale naprosto ohlušující, které ne každý zná. Venku chladno a taková specifická tma těsně, než se rozední. Chladno podzimního rána v údolí u širokého koryta řeky zahaleného mlhou. Kol lehké šustění stromů v hlubokých lesích vlivem slabého ale studeného větříku, který dokáže mrštně ošlehat líce.

Nikde nikdo, ale stále je tady pocit, že se za vámi cosi plíží. Jakýsi stín, který se lepí na paty, a nejen na ně. Sápe se na vás a kdykoli to setřesete, je to zpátky. Takový urputný a silný pocit objetí něčeho mrazivého a nepříjemně příjemného. Že by dotek smrti?

Do ticha se náhle vnoří hlasitý a krákavý hlas havrana. Nejdřív není vidět, ale po tom, co odezní ozvěna jeho krákotu odrážející se od skal, se zjeví. Rozpětí křídel skoro dva a půl metru. Drápy, že by se za ně nemusela stydět ani kdejaká prašivá ježibaba. Zobák černočerný, oči děsivě popelavě šedé, což je na havrana neobvyklé. Peří tmavě modré skoro jako je obloha v nočních hodinách.

Působí sice tvrdě a studeně, ale je na dotek hebké a teplé jako vyhřátý kámen od slunce. Jeho hlas jako by volal jméno. Sice to je jen krákání, ale i tak se v něm nachází jakýsi podtón vážnosti, naléhavosti, strachu a touhy. A ten zvuk se nápadně podobá jejímu jménu.

Polkne zbytky strachu a s nadějí, že konečně porozumí se otáčí za zvuky, které kolem ní poletují jako komáři v horkém letním večeru a přemýšlí, o co tak může jít. Co se to děje? Kde je a proč tady je? Nikoho a nic ale nevidí. Momentálně cítí jen stažené hrdlo, zauzlovaný žaludek a silné údery svého srdce, které jako by se snažilo dostat ven z její hrudi. ¨

Havran byl ten tam a stejně tak jeho hlasitý a naléhavý krákavý hlas. Vítr zesílil a lehké šustění lesů se z rázu proměnilo na silné až děsivě znějící šumění. Její vlasy se pod přívalem větru rozdělily na drobné pramínky a různě jí hladily po tváři. V uších jí zněl hlas větru a z úst se jí linul kouř způsobený rozdílem teplot, který když koutkem oka zahlédla, polekala se.

Najednou si uvědomila, že je vlastně ve vzduchu. Že se nehýbe, neplachtí ale levituje bez jakékoli námahy nad řekou uprostřed lesů v údolí. Že je tam možná jen aby něco viděla nebo slyšela? A když jí to dojde, pokusí se instinktivně zamávat rukama, protože nemá křídla, ale místo toho, aby vzlétla výš, začne padat. Padá dolů do té studené řeky, ale nedopadne, protože těsně před tím, než by se její kůže dotkla hladiny vody se probudí.

Sára vyletěla z postele jako by jí do zad štípla vosa. Podívala se k oknu, a tak jako vždy po takovém snu, na ní hleděl z okna obrovský havran. Takový, o kterém snila. Jen na ní mrknul svým vypouleným okem, zamával křídly a odletěl pryč. Nebyl to krkavec, ačkoli tak vypadal.

Kdyby jí neprobudila ta noční můra, nemusela by ještě vstávat. Bylo ještě brzy teprve půl 4. Každé ráno od té doby, co se rozešli s Wadem se budila ještě před svítáním z podobných nočních můr, ve kterých hrál hlavní roli ten havran, o kterém si myslela, že je Wade. A téměř vždy, když otevřela oči, venku byla mlha a ten černý, děsivý havran velikosti orla z jejích snů.

Zvláštní, nikdy takového předtím, než se jí o něm začalo zdát neviděla. Důvod proč si ho možná spojovala s Wadem byl ten, že byl nápadně podobný tomu, kterého měli Shadowwalkerovi na pečeti. Ne jednou jí napadlo, že jí takhle třeba Wade špehuje, ale proč by to dělal? A proč zrovna takhle? I tak se rozhodla si tohle zatím nechat pro sebe.

Jak už jsem řekla, bylo půl čtvrté ráno a Darren už byl na nohou. Dnes byl jeho velký den jakožto mezinárodního závodníka a stejně nemohl dospat. Můj velký den to byl taky, protože jsem měla být jeho největší fanynka. Kdybych nefandila dostatečně, mohla by to být moje chyba, kdyby skončil třeba poslední.

Já jsem se taky kupodivu už probírala, a to hlavně proto, že jsme se domluvili, že spolu budeme až do půl osmé. Potom ještě chudák musel do práce. Ti Alyssy rodiče museli být tedy málo empatičtí. Chudák Darren a i Kinnara, protože na tu je před závody tvrdý zase on.

Stejně tak jako my umíme být nervózní, tak i wergoni se pěkně nervují. Třeba Enessa kdyby byla závodní wergon, byla by klidná, ale Kinnara kliďaska rozhodně nebyla. Na rozdíl od Qyldryira, který se závodů vždycky nemohl dočkat, ona byla velmi nesvá. Tak moc, že kdyby jí Darren nedával brouka na uklidnění, nejspíš by vždycky totálně selhala. A logicky to bylo čím dál tím horší, protože čím s Darrenem byli lepší, tím více se nervovala a tím měla větší obavy ze selhání.

Wade Shadowwalker už byl nečekaně dnes taky vzhůru. Normálně vstává až kolem deváté, ale prošel si noční můrou, což se mu často nestává. Nápadně se podobala té, kterou měla Sára, ale s rozdílem toho, že on byl ten havran.

Když ovšem otevřel oči, žádný havran na něj nezíral. Místo toho se probudil celý uslzený až se jeho stejně popelavé oči, jaké vlastnil ten havran leskly a tekly z nich kapičky stříbřité tekutiny.

Díky tomu snu měl pocit, že se mu Sára vzdaluje a že se ho bojí. Bylo to tak reálné až tomu na chvilku uvěřil i někdo jako je on. Dostal strach, že on je tím, kdo jí ubližuje — ten, kdo jí trýzní ve dne i v noci, a to nikdy nechtěl.

Nikdy nechtěl být ten, s kým se Sára bude cítit špatně. Ať vědomě či podvědomě a ať v realitě či ve snech. Ale zase jako derion měl moc některé sféry těchto snů ovládat, a tak se rozhodl, že se na to zaměří a zkusí ty škody, které neúmyslně napáchal napravit.

Což ovšem není jen tak. Hrabat se ve snech čarodějů je trochu jako hrát si s časem. I tady může nastat takzvaný motýlí efekt. Je to komplikované jako by měl laik dokázat propojit milion malých kabelů a pospojovat drátky k nějakému složitému zařízení. Je to nemožné skoro jako pro Alyssu fyzika na úrovni Wada Shadowwalkera.

I tak se ale rozhodl to risknout a zkusit zabránit neštěstí. Nepřežil by, kdyby ho jeho láska doopravdy nenáviděla. Je přece Wade Shadowwalker a on do čeho se dá, to dokáže, ne?

Sára se posadila na postel, zírala z okna na tmavou noční oblohu těsně před rozbřeskem a promítala si v hlavě vzpomínku na prázdniny s Wadem. Na ty prázdniny, kdy byla naprosto šťastná a zamilovaná. Na ty časy, kdy se ještě vznášela v oblacích.

Akorát se probudila vedle Wada. Už u něj strávila sedmnáct nocí, takže tohle bylo sedmnácté ráno, kdy směla spát v jeho královských, rudých, saténových a naducaných peřinách a omotaná jeho mužnými pažemi. Paprsky slunce jemně olizovaly její kůži a hnědé vlasy s růžovými prameny, které házely měňavé odlesky.

To ostré světlo jí také začalo pronikat skrz víčka do očí a zapříčinilo to, že je otevřela a rovnou se podívala na ještě ve stínu spícího Wada po její pravici. Neunikla nutkání se na něj pousmát. Byl tak roztomilý, když spal. Alespoň podle ní, a tak na něj chvilku zamilovaně civěla. Políbila ho něžně na lehkým strništěm zarostlou tvář, a i když bylo brzy a on by nejradši ještě spal, spokojeně se pousmál a přivinul si jí k sobě.

Měl na sobě tmavé tričko s potiskem své oblíbené lidské kapely ***Thousand Foot Krutch****, které si koupil ve světě lidí, když byl na jejich koncertě a černo-červené kostkované boxerky se širokou gumou a nápisem* ***I AM HUGE FOR YOU, GIRL.*** *Byly součástí sady a měly všechny podivné nápisy. Černo-modré s nápisem* ***I AM A MAN UNDERNEATH. JUST TAKE A LOOK.*** *Žluté* ***TOUCH ME AND ACTIVATE ME.*** *Nebo oranžové* ***I LOVE YOU HARD AND FROM INSIDE.*** *Byly celkem dost extravagantní a dvojsmyslné. On na rozdíl od Darrena neměl moc v lásce spát nahý.*

Sára zase spala v jednom z jeho triček které jí půjčil a ve svých obyčejných tmavých kalhotkách. Byla šťastná jako nikdy a on taky celý zářil. Od doby, co spolu začali chodit se jejich svět změnil k nepoznání. Wade úplně ztrácel chuť na své plány a Sára byla jedno velké srdce na dlani. A ačkoli jí tou dobou ta dvě sladká slovíčka ještě neřekl, neznamenalo to, že je intenzivně necítil.

A zatímco on se ovládal, aby z něj nevyklouzla, ona se jimi nijak zvlášť netajila. Nicméně se snažila být opatrná, a kromě náznaků je sama ještě neřekla. Ale i tak ze sebe oba tu lásku vzájemně cítili.

„Wade, je ráno," zašeptala mu tiše do ucha a něžně ho na něj políbila. Potlačila chuť na něj skočit, celého ho opusinkovat a zadržela i ten kulomet slov jako, že ho příšerně zbožňuje. Že jí vzrušuje tak, až je z toho celá pryč a že po něm neustále neskutečně touží.

„Hm. A víš co je na ránu nejlepší, Sáruško?" zašeptal s úsměvem a ještě se zavřenýma očima.

„To nevím. Co?" zeptala se a úsměv mu oplatila.

„Mazlení," procedil a vzal si jí na sebe, že mu seděla obkročmo na klíně a oběma dlaněmi se opírala o jeho hrudník.

„Jen mazlení?" škádlila ho slovíčkařením.

„Tak sex," opravil se. Ona si stáhla tričko a nalepila se na něj svými nahými prsy. Od doby, co spolu začali chodit se nemohla zbavit všech těch myšlenek na to, co spolu všechno zažili a co dělali po nocích, ránech a během dní. Oba se zdáli být jako v pubertě, kdy s nimi ještě cloumaly hormony a oba byli nevyřádění. A nemyslím si, že to bylo jen z rané zamilovanosti, ale z hluboké lásky, kterou k sobě od počátků cítili.

Sára se podívala na své tričko, které shodou okolností bylo to, které měl to ráno Wade na sobě a zoufale si povzdychla. Zřejmě to tričko byla příčina toho, proč si na tuhle chvíli právě vzpomněla. Teď místo toho krásného a barevného vidí všechny odstíny šedi. Tak, jak se ve filmových snímcích vyobrazují vzpomínky.

I Estrella si na tenhle den dnes vzpomněla. Zvláštní. Nebylo na něm nic extra, co by stálo za zapamatování. Alespoň pro ní. Možná jen to, že všichni byli opravdu ryze šťastní. Estrella měla pocit, že je konečně její bratr s tím, s kým má být a ona sama v Sáře našla přítelkyni. Jako by je všechny dnešní noc propojila.

Sára snila o havranovi velikosti sokola, který jí pronásledoval celou noc a ničil svou přítomností. Havrana, který jí připomínal Wada a to, jak to mezi nimi momentálně je a Wade si tuhle roli v jejích i jeho nočních můrách uvědomoval. A ani Estrella nebyla mimo tyto podivné sny. Byla větrem, který šuměl v lesích a zoufale našeptával Sáře to, co krákal ten havran alias Wade. Jako by si bez ní už nerozuměli a potřebovali pomoct vyřešit své milenecké trable.

Estrella z toho na rozdíl od nich všech nebyla ani trochu překvapená. V takové roli prostředníka, tlumočníka či našeptávače juniora se vyskytovala velice často. Její dar číst myšlenky čarodějů ať derionů či rionů byl vzácný a zcela určitě vyžadoval, aby byl řádně používán. Nicméně, zatím nepřišla na to jak.

...Když ty dvě hrdličky vesele vrkaly, Estrella taky akorát vstávala. Skoro celé ty prázdniny byla doma se svým bratrem a se Sárou. Docela se sblížily. Estrella měla radost, že si Wade našel přítelkyni, a ještě ke všemu zrovna tu, kterou nadevše miloval. Nicméně i před ní občas říkal ty věci typu: „Sára je jen rionka." Nebo: „My spolu nechodíme jen randíme." A podobně, aniž by to tak sám chtěl. I tohle z části dělal kvůli ní.

Estrella se akorát chystala do koupelny a pousmála se, když slyšela Sáru a Wada spolu laškovat. Sára se hlasitě hihňala a Estrella usoudila, že Wade se určitě taky culil, protože jeho šťastná aura snad tavila i zdi. Jen se pousmála a zapadla do koupelny…

Teď se taky pousmála nad milou vzpomínkou, ale když si vybavila, jak to vlastně dopadlo, vymámila ze sebe smutný povzdych. Jen bůh ví, proč se k Wadovi cítí tolik připoutaná.

Wade byl na tom podobně. I on si vzpomněl na tenhle den. Příliš podivné na to, aby to byla náhoda. Otřel si uslzené oči, přesvědčil se, že Anomaris spí a zadíval se do tmavých mraků skrze okno ložnice, ve které spal se svou těhotnou manželkou.

„Prohrála jsi," řekl Wade a praštil s kartami o stůl.

„Mě už to stejně nebaví," procedila Estrella mrzutě.

„Jak by taky mohlo, když pořád prohráváš," komentoval Wade a karty srovnal do balíčku. Sára se pousmála a napila se z Wadovy sklenice ananasového džusu.

Estrella zírala jako z jara. „A jí to dovolíš. To čumím. Mě by urazil ruce, kdybych se dotkla jeho ananasovýho džusu," křenila se.

„Ty nejsi moje holka, skrčku," zmínil, usmál se na Sáru a pohladil jí lehce po stehně.

„Ha! Takže spolu chodíte," vykřikla a Sára se na Wada nejistě podívala jako by to sama ani nevěděla.

„Jasně, že spolu chodíme," procedil a pak bylo ticho.

„Jak to s ním můžeš vydržet, Sáro, když je to takovej šprt? Všímá si tě vůbec, nebo pořád leží v těch svých umolousaných knihách?" dobírala si ho.

„Haha. Sklapni už," okřikl jí a Sára se usmála.

„Všímá. Nestěžuju si," opáčila a podívala se na něj pohledem, kterému rozuměli jen oni dva.

„Nechtěla bys jít někam ven za kámoškama třeba? Abych si jí mohl pořádně všímat?" zeptal se a Estrelle se zkřivily rty.

„Myslím, že naše sídlo je obrovský na to, abych musela někam chodit," zmínila a on na ní hodil bodavý pohled.

„Asi nechám povolat Rosu, aby se ti věnovala po zbytek prázdnin. Začínáš mít roupy, sestřičko," řekl a Sára ho pohladila po zádech a pohledem mu naznačila ať do své sestry tolik nerýpe. Dřív takový nebyl, ale když měl u sebe Sáru, přítomnost jeho mladší sestry ho jaksi vyčerpávala.

„Fajn, budem to dělat v pokoji přes jednu tenkou stěnu. Tak aspoň neposlouchej," prohlásil, aby jí popudil.

„To je tak nepatřičné," procedila jako by jí to bylo šumafuk a zároveň si utahovala z nepsaných pravidel chodu královské domácnosti.

„Jasně, že to je nepatřičné. A proto bys měla někam zmizet," dodal suše.

„Nerada vás ruším, ale prosím nehádejte se," vložila se do toho Sára.

„My se nehádáme," odpověděl pohotově Wade.

„Myslíš ty vůbec i na něco jinýho?" vztekala se Estrella.

„No dovol. Na tom není nic špatnýho, že chci mít soukromí se svou přítelkyní," zmínil.

„Ne, ale ty ho potřebuješ nonstop," komentovala vztekle.

„O tohle vůbec nejde, Estrello. Jen jsem chtěl trávit nějaký čas jen ve dvou, a do toho, co děláme v tom čase co jsme spolu ti vůbec nic není," prohlásil hrdě.

„Ani nevím proč to řešíme. Já jsem jen řekla, že nikam nepůjdu, Wade. Neřekla jsem, že vás budu obtěžovat, ale že zůstávám doma," dodala.

„Fajn," křiknul.

„Fajn," ozvala se. Sára na ně jen udiveně zírala. Byla překvapená z toho, co slyšela. Wade se totiž nikdy s nikým nedohaduje a nezvyšuje hlas, ale tentokrát to udělal. Choval se úplně jinak než normálně, a to Sáru udivovalo.

Možná už mu lezl na nervy nedostatek samoty. Přece jen, Wade je samotář a nejraději by byl někde zalezlý s knihou a sem tam se pomiloval se Sárou, ale jinak byl nejraději sám. A teď měl na krku obě a už celkem dlouho. Sára se docela obávala, že to tak je.

„Možná bych měla jet domů," zmínila a Wade na ní hodil naprosto šokovaný výraz.

„Jako proč? Vadí ti, že se pošťuchujeme? Omlouvám se, Sáruško. Už toho nechám. To není nic vážnýho," objasnil.

„O to nejde. Mám pocit, že jsem tu navíc," zmínila a on se na ní překvapeně podíval.

„Tys mě teď slyšela hádat se s Estrellou o tom, že chci mít s tebou soukromí a řekneš mi, že ty si tu připadáš navíc? Neblázni," usmál se a stáhl si jí k sobě na klín.

„Vím, že jsem ti narušila tvoje plány a řád. Kvůli mně nemáš čas na nic, co máš rád…" začala, ale přerušil jí.

„Tebe mám rád, Sáruško. Tebe. Nic jsi mi nenarušila. Naopak, zachraňuješ mě. Jinak bych byl zase úplně sám s knížkou," odpověděl.

„Ale tak to máš rád," dodala.

„Mám, ale s tebou jsem radši," usmál se a políbil jí něžně na rty...

Wade se z toho transu probral a podíval se na své tričko. V jiném snad nespal. Měl ho od té doby, co ho u něj nosila Sára. Instinktivně ho vzal za lem a přičichl k němu jako by

od té doby nebylo prané a on se i přes to snažil ucítit svou milovanou Sáru. Nicméně tak to nebylo. Cítil z něj jen sám sebe a svůj ananasový parfém se směsicí cedrového dřeva a citrusů patřící Anomaris. Potom zoufale vydechl.

„Ty nespíš?“ divila se. „Co je to s tebou, Wade? Vždyť je strašně brzo,“ kafrala rozespale.

„Nic, spi,“ zašeptal a zvedl se až pod ním postel z dubového dřeva lehce zapraskala. Šel po úzkých kamenných točitých schodech věží dolů do velkého sálu, kde si vlezl do výklenku k obrovskému barevně malovanému oknu a klekl si na lavici s rudou sametovou poduškou.

Dnes se měl konat ve východním Wellomenu mezinárodní šampionát v závodění na wergonech. Na místě, které by mu jako králi východního Derionu patřilo. Přemýšlel, jestli by se tam měl přijít na Darrena a Earthana alespoň nenápadně podívat. I když spíš uvažoval, že by se tam šel podívat na Sáru, o které věděl, že tam určitě bude.

Kdyby chtěl, věděl by jak to zničit a veškerou pozornost přitáhnout na sebe. Mohl Darrenovi ublížit, ale neměl na takové věci vůbec náladu. Spíš naopak si přál, aby ho Sára viděla jinak anebo raději vůbec? Nedokázal potlačit slzy.

„Co se s tebou děje? Už mě to taky začíná stresovat. To je kvůli Sáře, nebo závodům? Chybí ti lítání?“ vyzvídala. Wade jí nechtěl lhát, ale zároveň nechtěl, aby si myslela, že pořád truchlí kvůli Sáře. Taky nechtěl v jejích očích vypadat jako slaboch, že by brečel kvůli tomu, že už nesmí nikdy do vzduchu a na závodní dráhu. A tak mlčel a ani se na ní nepodíval.

„Dobře. Nechápu to. Tuhle tvojí stránku vůbec neznám. Nikdy mi nepřišlo, že by sis tyhle emoce pouštěl do srdce. Nedokážu nejspíš nahradit Sáru a to štěstí, který jsi cítil, když jsi byl s ní. Bohužel ani tím štěstím, že spolu čekáme dítě. Nedokážu nejspíš nic. Ani ti vynahradit ztrátu Qyldryira. Vím, že jsi ho měl rád,“ řekla a on jí tiše přerušil.

„Qyldryir se s ní má líp než se mnou. Nemusím kvůli němu truchlit,“ odpověděl a Anomaris si zoufale oddychla.

„Už dekády vlastním dračí farmu na jihu od Velisbournu. Mám asi sedmnáct draků a pět dračích vejcí. Stará se o ně moje kamarádka Bellana. Vlastně jsem jí je svěřila. Skoro darovala. Kdyby ti to mohlo pomoct, darovala bych ti draka,“ procedila a Wade se na ní překvapeně otočil.

„Darovala bys mi draka?“ divil se.

„Ano,“ odpověděla mile a on se pousmál.

„Jako opravdovýho draka?“ ujišťoval se. O tom, že Anomaris kdysi vlastnila pár draků věděl, ale netušil, zda je pořád měla nebo co se s nimi stalo a vlastně na to úplně zapomněl. Ale teď se mu rozzářily oči do modra, a to je měl šedé.

Vlastnit draka je něco vzácného. Wergoni jsou taky vzácní, ale trochu jinak. Draci jsou silnější, větší a svým způsobem i oddanější. Wade si vždycky přál draka, ale nikdy nevěděl, jak a kde by nějakého získal. Není to tak snadné. Navíc z bezpečnostních důvodů se škola nikdy na výcviku draků nepodílela.

„Chtěl bys?“ ujistila se a on nadšeně přikývl.

„To si piš, že bych chtěl,“ odpověděl a pevně jí objal. Úplně zapomněl na Sáru a na ty noční můry. Už se viděl létat na obrovském drakovi a jak má konečně něco víc než Payne!

„Dobře. Dostaneš draka, a dokonce vím i jakýho. Dám ti modré vejce. Toho nejvzácnějšího rodu Kaldri. Na světě jsou už pouze jeho rodiče, a ještě jeden pár. Což znamená, že bys musel dodržovat určitá pravidla, abys ho mohl vlastnit, ale to, jak tě znám ti nebude dělat problém. Měl by se vylíhnout někdy v březnu. Tak to akorát vyjde na tvoje narozeniny," řekla a jeho úsměv se do široka roztáhl.

„A budu si ho moct pojmenovat?" zeptal se nadšeně.

„Ano," odpověděla.

„Ty jo. Tak to bude nejspíš Calgara'h nebo Kalaran," usmál se, ale ona se zamračila.

„Bude to holka, Wade, a měla by se jmenovat od E," odpověděla opatrně.

„Emirossa teda," zašeptal a spokojeně se křenil.

„Paráda. Jsem ráda, že máš radost," usmála se a políbila ho na tvář. „Já si půjdu ještě na chvíli lehnout," řekla a odešla zpátky do ložnice. Wade se nemohl přestat usmívat a přemítat v hlavě, jak zase létá v oblacích a se svým vzácným drakem z rodu Kaldri.

Ti draci byli zářivě bílí jako čerstvě napadaný sníh a kůže se jim lehce třpytila modře. Byla to barva chrpy smíchaná s bílou, jako by je maloval nějaký malíř akvarelovými barvami. Jejich oči byly sytě modré až připomínaly hluboké moře, na které svítilo polední slunce.

Měly i dlouhé bílé řasy a na pařátech drápy připomínající sloní kly. Akorát byly o dost kratší. A místo ohně z jejich tlam šlehal ohromný chlad. Kaldri patřili mezi ledové draky. „Emirossa..." zašeptal si pro sebe a usmál se.

Darren se akorát oblékal a zapínal si bundu a já hrabala ve skříni vhodné oblečení. „Uvidíme se tedy na tribuně. Budu mít číslo osm," procedil a pousmál se.

„V šest?" ujišťovala jsem se a on přikývl.

„Přesně tak, lásko. V šest začíná závod," zašeptal, přitáhl si mě k sobě a políbil mě na čelo. „Papa," dodal a vytvořil si portál do lidského světa.

„Papa," zamávala jsem mu a pokračovala jsem ve výběru vhodného oblečení na závody. Neuvěřitelné, můj přítel je mezinárodní šampión. A moje nejlepší kamarádka bude taky závodit, a to už příští týden. Se svou rivalkou a kámoškou Estrellou, která je bratrem dvou závodníků, a ještě ke všemu jejího i mého.

Život je někdy tak zvláštní. Vždycky, když se nad tím pozastavím, hrkne ve mně. Mám dobrý vztah s Arethou i s Azaelou, ale s Estrellou... možná bych s tím měla něco udělat. Konec konců je to sestra mého skoro snoubence. Ale hlavně taky i toho šmejda, Shadowwalkera.

Sára pořád přemýšlela nad tím podivným snem. Ale jen co vystrčila nos z věže a setkala se s námi u snídaně, otřepala se z toho. Hlavně když neviděla sedět u stolu svého milovaného Wada Shadowwalkera. Což jí momentálně připomínalo tu díru v srdci, která jí po něm zbyla. Ale zase se mohla uvolnit, protože Estrella měla vlastního wergona a všechno kromě té věci s Anomaris, se kterou se pořád nedokázala vyrovnat, bylo jak má být.

Já jsem taky byla v klidu, protože dnešní ráno s Darrenem mě utvrdilo v tom, že mezi námi je a bude všechno v pořádku. Nás dva od sebe jen tak něco nerozdělí, to snad ani nejde. Už mě ani neznepokojovala Alyssa a to, že je jeho bývalá milenka. Věděla jsem,

že i kdyby se Alyssa stavěla na hlavu, Darrena mi nemá šanci vzít. Miluje mě, jenom mě. Asi tak jako Sára miluje Wada Shadowwalkera. Hluboce a bezpodmínečně.

„Tak co? Myslíte si, že má Darren nějakou reálnou šanci vyhrát?" zeptal se Wade Whisper, zatímco si kousl do topinky.

„Jasně a taky vyhraje," prohlásila jsem suverénně.

„Tady je někdo zaujatej," culila se Emily.

„No a? A i kdybych nebyla. Všichni víme, že je Darren z naší školy nejlepší," dodala jsem.

„Jo, ale může mít silnější konkurenty. Jako já mu věřím, ale rozhodně nebudu nikoho podceňovat ještě před začátkem," řekla Sára a všichni přikývli. „A co vy dva? Kdy bude svatba?" zeptala se, nejspíš, aby jim ukázala, že je s tím úplně v pohodě.

„Dvacátýho prosince. Chceme zimní svatbu," odpověděl za oba Wade.

„Hm, zajímavý," řekla bez zájmu a dál se věnovala jídlu. Podle mě jí to vadilo. Ještě se s tím, že oba Wady ztratila nesmířila a bůhví, jestli se s tím někdy smíří. Emily raději mlčela a já taky.

„Čau všichni," pozdravila nás Estrella, když procházela kolem a podala Sáře do ruky papír, než odešla. Sára se podívala a já se k ní naklonila přes rameno.

„Data konání závodů. A už je to tady. Slečna Heavensová je oficiálně závodnice a reprezentantka školy," zakřenila jsem se a poplácala jsem jí po zádech. Ona se pousmála, ale když viděla datum, úsměv se jí vytratil z tváře.

„Je to už příští týden," řekla a zarytě civěla na datum.

„Dvacátýho sedmýho září? Ty jo. Tak to přijdu," usmál se na ní Wade Whisper.

„Hm," zakuňkala a složila si papír do kapsy.

„Co je? To z toho máš takový nervy? Neboj, Darren ani Earthan proti tobě závodit nebudou," culil se na ní.

Od doby, co se ti dva zasnoubili Wada nemohla vystát. A dokonce ani Emily. Jen s nimi komunikovat jí kradlo veškerou energii, a ještě ke všemu měla tendenci na ně být sarkasticky, cynicky, ironická jako to dělal Wade Shadowwalker kdysi s Alyssou.

„Víte co? Nechci se o tom zatím bavit. Máte moc vysoký očekávání. Já nejsem jako Darren ani jako Shadowwalker," prohlásila a my ztuhli. To bylo prvně, co řekla jeho jméno. Do teď to bylo naprosté tabu. Byl jako Voldemort, jehož jméno se před ní neříká.

„Co je? On byl dobrej v závodění. Kdyby se tomu víc věnoval, měl by velkou šanci Darrena porazit," dodala. My jsme na ní nepřestávali civět.

„Nechápu, co tak čumíte. Já nejsem zaujatá. Nesnáším ho a myslím to vážně. Kdybych měla po ruce nůž a Shadowwalkera, bez váhání bych ho tím nožem zabodla," prohlásila sebevědomě, ale ani tak jsme na ní nepřestali zírat. Čekali jsme, že se každou chvíli složí a rozbrečí, ale ustála to. Dokonce řekla jeho jméno – dvakrát, a ani tak divně nemrkala očima, což dělá, když je ve stresu, nebo jenom když mluví o Wadovi Shadowwalkerovi.

„Shadowwalker neumí závodit. Budeš mnohem lepší," řekl Wade, aby jí zvedl náladu, ale jí to naštvalo. Jako vždycky, když Wade řekne něco proti jejímu Wadovi. Pořád měla tendence ho hájit. Nebo alespoň to jsem si myslela.

Podle všeho Sára jen hájila pravdu a byla přesvědčená o tom, že je Wade Shadowwalker v závodění dobrý. Ale něco na tom bude. Vždycky jí přitahovali

závodníci. Kdyby v tom nebyl dobrý, nevyhrál by druhé místo a neudělal by na ní v tomhle oboru takový dojem. Rozhodně by si nevymýšlela.

„Shadowwalker je naprostej kretén a já ho nesnáším, ale jako závodník, fyzik, milenec a muzikant je boží," procedila.

„Muzikant?" podivil se její odpovědi. *Milenec?* Napadlo mě.

„Jo, Shadowwalker je Saint Sinner z *Anguish of the Forsaken*," dodala a všichni u stolu ztuhli. Tedy jen Emily s Wadem.

„Shadowwalker že je Saint Sinner? Co je to za kravinu?" obořil se na ní Wade a podíval se na mě.

„Není to kravina, viděli jsme ho hrát o prázdninách v klubu," uvedla jsem to na pravou míru.

„Teda, tak teď už to chápu, proč jsi z něho vždycky byla tak udělaná," rýpnul si.

„Já to nevěděla, idiote," osočila ho.

„Hele nechme toho, prosím. Nebudeme na sebe oškliví. Vždyť o nic nejde. Nikdo kromě Sáry nemáme Shadowwalkera v lásce, ale to už je přece jedno. Sára ho má ráda z jiných důvodů, tak jí to nebudeme brát. Respektujme to, že mezi nimi něco bylo a odpusťme si křivdy," zmínila jsem a bylo ticho. Jen se jejich pohledy přesměrovaly na mě.

„Neříkám, že to jde odpustit, čeho se dopustil, ale… víte, co? Změníme téma. Já se vsadím, že Darren bude první jako vždycky, protože já mu budu fandit tak jako nikdy," dodala jsem a odešla jsem raději už pryč. To dusno se mi přestávalo líbit. Sára hodila na Wada vražedný pohled a zvedla se z místa, že odejde.

„Ve všem byl lepší než ty, blbečku," zašeptala mu do ucha a následovala mě. To se Wada pochopitelně dotklo, protože on na rozdíl od Shadowwalkera nikomu nikdy neublížil a Sáru upřímně miloval. Až mu to vehnalo do očí slzy.

„Zapomeň na to, co teď říkala. Není to pravda. Je to lež. Je naprosto zlomená. Jsi skvělej přítel a parádní milenec a jsem si jistá, že jsi byl i pro ní. A ona to ví. Řekla to jen, aby ti ublížila. Kope kolem sebe. Jinak by nebyla tak nerozhodná, jestli chce tebe, nebo Shadowwalkera. Jinak by to s tebou netáhla takovou dobu. Nic si z toho nedělej, prosím, Wade," utěšovala ho hned Emily, když viděla, jak hluboce ho Sářina slova ranila.

„Jsi hodná, Emily. Nicméně, já se půjdu projít. Potřebuju být chvíli sám. Uvidíme se na závodech, ok?" řekl a ona přikývla a nechala ho jít.

My jsme se Sárou kráčely mlčky po chodbě. Nedalo mi to a musela jsem se jí zeptat. „Proč jsi na něj byla tak hnusná?" zeptala jsem se a ona se zastavila a rozbrečela se tak, jak jsem předpokládala, že se rozbrečí tam. A opřela se mi nešťastně o rameno.

„Já vím, jak ti je. I když máš pocit, že jsem chladná, tak v tomhle zrovna nejsem. Vím, jak strašné to bylo, když jsme od sebe byli s Darrenem odloučení a on…" začala jsem, ale skočila mi do toho a podívala se na mě jako na cvoka.

„Jenže Darren by se kvůli tobě na všechno vykašlal, ale Wade se vykašlal na mě. I přesto, že jsem kvůli němu brečela a škemrala jsem jako kráva, on se oženil a udělal jí dítě. A pak měl ještě tu drzost mi říct, jak moc mě miluje a že chce, abych byla jeho tajná milenka," vztekala se.

„Ale on tě vážně miluje, Sáro," zmínila jsem a ona přestala brečet a jen se na mě dívala těma uslzenýma očima.

„Tak proč mi to udělal?" zeptala se jako by to nevěděla. Setřela jsem jí z očí slzy.

„Protože je ambiciózní a šílený. Ale to neznamená, že tě nemiluje. Jestli tě to uklidní… Je mu úplně stejně mizerně jako tobě, ne-li hůř. Úplně stejně mu chybíš, úplně stejně si všechno vyčítá a plus k tomu i ten fakt, že to byl on, co to rozhodl. A jsem si jistá, že když to neutneš a nebudeš přísná, zase si k tobě najde cestu zpátky a nikdy to neskončí," dodala jsem.

„Nechci, aby to skončilo. Jsem taky šílená. Možná víc než on, ale já ho miluju, Ay. Příšerně ho miluju a zabíjí mě to ho nevídat a nebýt s ním," objasnila a já si zoufale povzdechla.

„Já vím. Ale nikdy ho nebudeš mít jen sama pro sebe, Sáro. Teď už ne. Jsou jen dvě hlavní možnosti. Buď mu to řekneš a budeš tolerovat Anomaris, nebo už spolu nikdy nebudete a budete se oba trápit. To proto navrhoval ten váš vztah po tom, co se ožení. On s tímhle vaším psychickým stavem počítal," dodala jsem.

„Chci mu ukázat, jak moc ho nenávidím. Jak moc mi ublížil a že ho nechci už ani vidět. Nechci, aby věděl, že kvůli němu trpím," řekla a já přikývla.

„Od nás se to nedozví, tím si buď jistá. A teď se pojď bavit o něčem lepším," usmála jsem se na ní.

„Chci se zhulit. Dáš si se mnou?" zeptala se a já se pousmála.

„Dobře," odpověděla jsem a ona vytřeštila oči.

„Cože?" divila se mojí reakci.

„Řekla jsem, že se s tebou zhulím, tak pojď," dodala jsem a táhla jsem jí ke schodišti k jejímu pokoji.

„Ještě teď? Před hodinou magie?" pokračovala šokovaně.

„Ano. Alespoň to bude zábava," zakřenila jsem se.

„Kdo jsi a co jsi udělala s mojí nejlepší kamarádkou?" culila se. Cokoli pro to, aby už nebyla takhle nešťastná.

PRO-WERGO
DALTON'S LIONS
EARTHAN
DARREN PAYNE
DARREN PAYNE
TEAM PAYNE
TEAM EARTHAN
PRO-VEGO
RICHARD
7
2
GO EARTHAN!
DARREN PAYNE! OUR HERO!
TEAM DALTON
FLY HIGH DALTON
PAYNE
FLY HIGH DALTON

☆ Silný soupeř ☆

Se Sárou jsme seděly na tribuně na největším závodním hřišti, jaké jsem kdy viděla. Měly jsme místa až nahoře jako VIP. Byly jsme obklopené obrovskou masou známých i neznámých tváří fanoušků.

Většina Darrenových fanoušků byla pod námi v jednom sloupci. Mohlo nás být tisíce. Ale my byly se Sárou ve speciální části, kde nebylo tolik lidí. Dělili jsme se o tu část s fanoušky Earthana.

O lavici pod námi seděl Wade Whisper s Emily, kteří přišli Darrena taky podpořit, nicméně se s námi nebavili po tom dnešním ránu, kdy se Sára rozčertila a řekla Wadovi, že jí nebyl dost dobrý. Nebo, vlastně řekla, že byl Shadowwalker lepší než on.

Pod námi o řadu vedle byl zase další pruh fanoušků jiného závodníka. Ten sloupec byl podstatně silnější, protože to byl známý šampion Rick O'riley. I Earthan měl vlastní sloupec fandů, a tak dále.

Byla jsem pekelně nervózní a tušila jsem, že je na tom můj milý o poznání hůř a že se někde na přípravně láduje lichožroutníky. Vždycky ho závody nervovaly, ale teď? Vždyť je tu snad celá naše země a jde o hodně. Je to Mistrovství Světa v závodění na wergonech. Přesněji v letu na 12 kilometrů. Vítěz si odnese titul mistra světa.

Závodí 10 skupin závodníků. Každý podle země, ze které je. Za naší anglicky mluvící zemi závodí i Darren s Earthanem a půjdou spolu s ostatními na řadu jako druzí hned po skupince Francouzů. Každý, kdo vyhraje, utká se potom ve finálním kole s vítězi prvního kola. A až ten závod rozhodne, kdo bude příštím mistrem světa v létání na wergonech.

Za každou zemi je pouze deset reprezentantů. Jsem na toho ňoumu neskutečně pyšná, že se dostal do top desítky nejlepších světových závodníků. Vlastně jsem pyšná, že se za naší školu do toho týmu dostali dva. Kdyby vyhrál Earthan, pak bychom ve druhém kole s Darrenem fandili jemu. Nicméně doufám, že to Darren vyhraje. On na to má.

„Je celkem zajímavá náhoda, že hned jeho první závody jsou mistrovství," zmínila Sára a já přikývla.

„Chudák, o to větší to pro něj musí být nervy. Nicméně se nebojím, že by byl poslední. I kdyby nevyhrál, určitě bude někde v první pětce," usmála jsem se na ní a ona přikývla.

„Taky myslím," dodala a rozhlídla se kolem. Docela intenzivně. Myslím, že hledala Wada Shadowwalkera. Vsadila bych se na milion procent, že přišel, ale rozhodně by se neukazoval. A už vůbec ne v komunitě fanoušků Darrena Payna.

Darren jen přecházel z místa na místo a hlasitě vydechoval a žmoulal si ze stresu promrzlé prsty. Každý závodník měl k dispozici vlastní šatnu a relativně klidnou místnost, aby se mohl na závod řádně připravit, nicméně to na Darrena absolutně nezabíralo. Takhle nervózní snad ještě nebyl. Taky myslel na Kinnaru, která na tom musela být ještě hůř.

„To bude dobrý, Darrene. To dáš. Jsou to jen závody. Jsou sice větší, ale to na ničem nic nemění. Jak kdybys závodil pro školu. Mysli na to, že závodíš za školu," opakoval si a v tom se otevřely dveře a dovnitř vstoupil nějaký organizátor.

„Pane Payne, pojďte do přípravny," řekl a usmál se na něj. Darren zhluboka vydechl a následoval ho. Mezi ostatními pak zahlídl Earthana a ten k němu hned přiběhl.

„Tak co, kámo? Jak se cejtíš?" zeptal se ho a Darren se na něj podíval naprosto zoufale.

„V životě mi před závodama nebylo hůř," odpověděl a Earthan se pousmál.

„Souhlasím. Já byl už asi 3 krát na velký," prohlásil.

„No, já měl namále, abych se nepozvracel. Nechápu, že jsem s tím souhlasil, vždyť to je peklo," dodal.

No a aby toho nebylo málo, rozhostil se tam i takový interní chaos mezi konkurenty. „Ale zelenáči jsou tady," křenil se Rick na dva nováčky, kterými byli zrovna Darren s Earthanem a poplácal je po zádech. „Tak co? Jste připravení na prohru?" zeptal se povýšeně.

„A ty?" opáčil Darren s ledovým klidem, načež Rick se rozesmál.

„To nemusím být, nikdy jsem ještě neprohrál," usmál se a odešel. Darren protočil očima.

„Blbeček jeden namyšlenej. Nechápu, proč jsou z něj holky tak udělaný," zmínil Earthan a Darren přikývl.

„Závodníci připravte se pomalu na závod, v příštích pěti minutách začínají frantíci a hned potom jste vy," řekl někdo v davu.

„Tak zlom vaz, brácho," usmál se na něj Darren a podal Earthanovi ruku.

„Ty taky," zašeptal a poplácal ho po chlapsku po zádech. Potom se rozdělili a každý se šel připravit ke svému wergonovi.

Já jsem už vypila asi půl litru limonády a začínalo se mi chtít čůrat. „Ay, neměla bys tolik pít nebo to nevydržíš. Hlavně se přes ty lidi ani nedostaneš včas na záchod," upozornila mě.

„Já vím, ale já jsem hrozně nervózní a tohle je jediná věc, co mě uklidňuje," opáčila jsem a hrábla jsem jí do kornoutu s vážčími křídly až jsem jich půlku vyhrabala ven. Ta na mě hodila naštvaný pohled, ale nic neříkala.

„Hej, támhle je Christopher Dante. Bývalý závodník a mistr světa 2010," vykřikla šokovaně a hned na něj ukazovala prstem. Mířil si to někam dolů k závodníkům. Zřejmě jim chtěl osobně popřát úspěšný závod.

Ona o Derionu a o závodnících na wergonech věděla všechno ještě dřív, než nastoupila na deRionský institut. Znala to z vyprávění a taky, protože věděla, že tu bude studovat, tak se řádně připravila.

„Neukazuj na něj, je to neslušné," okřikla jsem jí a dala jsem jí ruku dolů.

„Neříkej mi, že by se ti nelíbil," culila se.

„Vždyť už mu je kolem pětatřiceti. Jako jo, je pěkný, ale…" začala jsem, ale přerušila mě.

„Ale už máš Darrena a jsi mu věrná i ve svý hlavě, já vím," zaculila se. *No kdybys jen tušila, co mám v hlavě poslední dobou…*

„Hej, to ty Wadovi přece taky," vpálila jsem jí. Úsměv se jí vytratil z tváře a nakonec přikývla.

„Myslíš, že tady někde je?" zeptala se.

„Myslím, že jo. Ale zcela určitě na sebe nebude upozorňovat. A ty bys teď měla myslet na Darrena," odpověděla jsem a ona přikývla.

„Máš pravdu. Shadowwalker mě přece nezajímá," usmála se.

„Správně. Alespoň to tak musí vypadat," dodala jsem a potom už komentátor začal uvádět závodníky na dráhu.

„Dámy a pánové, máme tady konečně Mistrovství Světa v létání na wergonech za rok 2020. Jste tolik natěšení jako já?" zeptal se, načež všichni začali výskat a křičet, že jsem myslela, že ohluchnu.

„Teda, tomu říkám nadšení. Dovolte mi, abych na dráze jako první letos uvítal závodníky zastupující Francii. A začnu novými tvářemi, kteří se na mezinárodní dráhu dostali teprve nedávno. Prosím potlesk pro pana Alveré Barreho a jeho wergonici Nedryiz. Jako dalšího tu máme Rolanda Garniera a jeho wergona Zyphona…" pokračoval moderátor.

„Asi se počůrám," prohlásila jsem zoufale a Sára protočila panenkami.

„Na to zapomeň, Ay. Nemůžeš jít pryč. Nestihla by ses vrátit zpátky na Darrenův závod a on by kvůli tobě prohrál. Musíš to vydržet i kdyby ses měla počůrat!" seřvala mě.

„Jo, neboj se. Nikam nejdu," zašeptala jsem a dala jsem si nohy křížem. *Ta limonáda byl ale blbý nápad.*

„Závodníci už se pomalu řadí na startovní čáru. Dámy a pánové, závody začínají za necelých pár minut. Tak se pohodlně usaďte a fanděte svým favoritům. Tohle bude neobyčejný zážitek. A pro ty, kteří jsou na stadionu prvně, doporučuji, aby moc nepili, protože jsou cesty z tribuny během závodů uzavřeny. Jediná možnost jít na záchod je až o přestávce, která bude za hodinu, a to půjde taková spousta lidí, že je lepší nikam nechodit," prohlásil a zahihňal se.

„No nazdar," zašeptala jsem si pro sebe a Sára se zakřenila.

„Když tak ti půjčím flašku," řekla suše a zamávala mi s ní před obličejem.

„Blbko, tady? To bych se radši počůrala a pak si kouzlem přičarovala nové oblečení," dodala jsem a ona přikývla.

„…osm, sedm, šest…" křičel komentátor.

„Už to asi začíná!" vyštěkla vzrušeně a upřela svůj zrak na dráhu. Já jsem se rozhlížela, jestli někde dole neuvidím Darrena, ale očividně to bylo zbytečné, vzhledem k tomu, že je někde zavřený a vypustí ho jako ptáka z klece až půjde na řadu.

„…tři…dva…jedna…START!!! A je to tady, dámy a pánové. První závodníky máme na dráze," řekl nadšeně komentátor a Sára mi podala do ruky hledítko.

„Co mi to dáváš? Zatím to nepotřebuju," okřikla jsem jí.

„Ježiš to je hustý. Za chvíli tam dole bude náš Darren," prohlásila vzrušeně.

„Jo, jo… to je fascinující," procedila jsem a ona z ničeho nic ztuhla, a tak divně se na mě dívala. „Co je?" prskla jsem na ní.

„Ne, nic. Jenom… ne nic," odpověděla a dál se soustředila na závod.

Emily s Wadem Whisperem před námi se drželi za ruce a vzájemně se krmili vážčími křídly a ozobávali se jako nějací holubi. „Emily?“ zašeptal do jejích rtů.

„Ano?“ usmála se na něj.

„Miluju tě,“ řekl a ona se zarazila.

„Miluješ mě?“ divila se.

„Jo. Miluju tě. Jsem strašně rád, že jsme spolu. Bylo to sice šílený a zbrklý, ale nelituju toho. Myslím, že jsem poslední dobou byl se Sárou v nějaký smyčce a nevnímal jsem nic a nikoho jinýho, ale teď… jsem s tebou strašně šťastnej a moc rád, že jsem tě poznal. Jsi úžasná a já… chtěl bych teď tu mojí unáhlenou žádost o ruku napravit,“ prohlásil a Emily na něj vyjukaně zírala.

Wade si klekl mezi její kolena a zamilovaně jí zíral do očí. „Vezmeš si mě?“ zeptal se a podal jí úplně jiný prstýnek. Zřejmě nějaký, který koupil jen pro ní.

Sára vytřeštila oči a já taky.

„Jasně. Jasně, že si tě vezmu. Ano!!“ vykřikla nadšeně a objala ho kolem krku div, že ho neuškrtila.

„Tenhle prstýnek je dvakrát tak drahej než ten pro Sáru. A hlavně má tvojí velikost,“ dodal a navlékal jí ho na prst.

Emily si ho prohlížela a dojetím plakala. „Je nádhernej, Wade. Děkuju. Strašně moc tě miluju,“ zašeptala a znovu ho objala.

„Jsi v pohodě?“ zeptala jsem se Sáry, zatímco jsme je oba mlčky sledovaly z našeho místa a ona přikývla.

„Jasně, proč bych nebyla?“ řekla a v ruce drtila kornout s vážčími křídly až z něj přetékaly jako z fontánky. Takhle jsem se cítila, když se Darren muchloval s Alyssou. Nicméně, nevím, jestli to v jejím případě byla žárlivost, nebo něco jiného. Možná jen vztek a závist? Nebo nějaký podivný druh obav.

Normálně bych jí objala, abych jí utěšila, ale to bych jí neudělala před nimi. Rozhodla jsem se, že jí budu chránit tak, jak ona vždycky chránila mě. Tak, jak nás obě chrání Darren. A tak jsem jí jen nenápadně chytla za ruku a zírajíc jí do očí jsem její ruku pevně stiskla.

„Shadowwalker byl ve všem lepší než Whisper,“ zopakovala jsem její slova, po kterých následoval její překvapený výraz. „Vždyť jsi Whispera nikdy pořádně ani nechtěla. Ani jsi ho nemilovala, nalhávala sis to kvůli Shadowwalkerovi. Nechtěla jsi být sama. Whisper byl jen náplast a byla jsi s ním jen kvůli sexu,“ šeptala jsem, abych jí uklidnila a ona přikývla.

„Jo, přesně tak. Stejně je to idiot a místo mozku má kaši,“ zašeptala, ale oči se jí zalily slzami.

„Ale no tak, Sáro. Nic jsi neudělala špatně. Vybrala sis správně. Shadowwalker byla pro tebe správná volba, když šlo o ně dva. To, co provedl jsi nemohla vědět, to už je jeho vina a ne tvoje. Ale stojím si za tím. Co bys dělala s Whisperem, kdyby sis ho vzala? Vždyť je to pako. Možná tě měl rád a ty jeho taky, ale to je nic v porovnání s epickou láskou, kterou jsi prožívala s Wadem,“ řekla jsem a ona na mě vyjeveně zírala.

„Chci tím říct, že epickou lásku jen tak nikdo nezažije a ten, kdo jí nezažije, jí nerozumí. A my obě jsme jí zažily. Většinou teda končí tragicky. Nemysli si, že se

s Darrenem nebojím, ale stojí to za všechno. A když jí ztratíš, stojí za všechno, abys jí získala zpátky," dodala jsem a ona si otřela uslzené oči.

„Máš naprostou pravdu, ale děsí mě to k smrti. Od tebe to zní tak psychopaticky. Úplně stejně jako by to řekl Shadowwalker, což mě děsí ještě víc," opáčila a já se pousmála.

„Ale to na nás máš ráda, ne?" rýpla jsem si a ona přikývla. Hned na to mě pevně objala.

„Mám tě strašně moc ráda, Ay. Jsi ta nejlepší kamarádka, jakou jsem kdy měla. A vždycky pro tebe a pro Darrena udělám cokoli, abych vám tu péči o mě vynahradila," řekla.

„Já tebe taky, Sáro. A nápodobně. I když jsou věci tak jak jsou, priorita pro mě bude jen, abyste ty i Darren byli šťastní," zašeptala jsem a pak jsme se na sebe s uslzenýma očima usmály.

„…neuvěřitelné, že zrovna nejmladší a nejnovější reprezentant za Francii Mathis Lévesque zvítězil a porazil i takové šampiony jako jsou Corbin Rome a Tristand Bleu, kteří skončili těsně za ním. Tomu se říká štěstí začátečníka. Ohromný potlesk pro Mathise," řekl komentátor a celá tribuna se roztleskala.

Sára se ode mě odlepila a pak zahlídla Eldarna a úplně zkameněla. Podívala jsem se jejím směrem a taky jsem ho zahlídla, jak se dere někam dopředu. Jenže Shadowwalkera jsem nikde neviděla, což byl nejspíš účel.

Eldarn se akorát dostal na požadované místo. Nestál ve sloupci Darrenových fanoušků, ale mezi dvěma sloupci fanoušků reprezentantů naší země na schodišti, kde stálo i spousta lidí, kteří neměli zaplacené sezení.

„Máš to?" zeptal se ho Wade a Eldarn mu podal pití do ruky. „To bude něco, až tomuhle všemu budu vládnout," prohlásil nadšeně, zapálil si cigaretu a opřel se lokty o zábradlí.

Eldarn přikývl a stoupl si vedle něj. „Teď půjde Darren na řadu," zmínil.

„Já vím, idiote," okřikl ho a vrazil mu do ruky prázdný kelímek od čaje, který už stihnul vypít.

„Už zase jsi na mě jak na psa? Myslel jsem, že už jsme si to mezi náma vyřešili," stěžoval si Eldarn a Wade se pousmál.

„Promiň. Síla zvyku. Jsme v Derionu," řekl a prohrábnul mu drze jeho hnědé vlasy.

„Sára vypadá, že tě hledá," zmínil z ničeho nic Eldarn, přehlížejíc, jak mu Wade upravil účes.

„Já vím," odpověděl stručně.

„A ty se jí neukážeš?" vyzvídal.

„Ne," řekl striktně.

„Proč ne?" zeptal se.

„Protože nechci, aby mě viděla. Nehodlám jí deptat. Chtěl jsem jí jen vidět a závod. To je ale všechno," odpověděl a Eldarn se na něj prozíravě podíval.

„Vypadáš, že budeš brečet," upozornil ho Eldarn a Wade ho plácnul po zádech.

„Drž hubu radši a koukej na závod, dokud máš čím," syknul a podíval se na Sáru, jak se tváří žalostně. Potom si zoufale povzdychl.

„Dámy a pánové. Dáme si teď takovou krátkou přestávku, než přivítáme naše další závodníky. Nikam prosím nechoďte, nemuseli byste se stihnout vrátit zpátky," řekl komentátor a pak začala hrát nějaký remix písničky od ***Adele***. *…*Hello from the other side...** ozvalo se z ničeho nic, když Wade zíral na Sáru, jak se snaží ho najít v davu.

„Teď už tuplem budeš brečet," řekl Eldarn a Wade na něj hodil vražedný pohled.

„Drž hubu, myslím to vážně," zašeptal a otřel si oči do rukávu. Eldarn toho tedy nechal. Dobírat si Wada se zdálo jako sranda, když nešlo o Sáru. Jestli Wada něco dokázalo zlomit, byla to ona.

Najednou už Eldarn ani neměl zájem ho něčím takovým mučit. Wadova bolest se totiž zdála být nakažlivá a potom se cítil mizerně i on sám. „Je ti to líto, že jo?" zeptal se ho z ničeho nic, pozorujíc ho, jak se dívá dolů na Darrena.

„Co jako?" divil se jeho otázce.

„Že jsi ho ztratil. Měl jsi ho rád. Jen jsi na něj žárlil," pokračoval.

„Proč se mě ptáš, když to víš?" odpověděl otázkou.

„Chtěl jsem se ujistit, že jsou moje domněnky správný," dodal.

„Hm. Už nikdy se o tom nebudeme bavit. A ocenil bych, kdybys to nikomu neříkal. Cekneš a udělám z tebe pudink!" pohrozil mu a Eldarn přikývl.

„Není komu bych to říkal. Všichni to už stejně ví. A i kdyby ne, je to jedno. Už jsi to posral," prohlásil a vysloužil si od Wada silné dupnutí na nohu.

„Au, jsi pěkně agresivní," vztekal se.

„Ani ne. Kdybych tě nezačal mít rád, už bych tě dávno zabil. A za tyhle řeči tuplem," dodal a pak už bylo hrobové ticho. Wade se vyhýbal pohledem naší části tribuny a mlčky zíral jen dolů na dráhu, kde už viděl přicházet svoje dva bývalé nejlepší kamarády. A Eldarn se snažil zpracovat, co řekl Wade před chvílí o tom, že ho začal mít rád.

„Dámy a pánové, na dráhu se nyní chystají reprezentanti anglicky mluvících zemí. Mezi nimi jsou Američani, Briti, Irčané, Australané a Kanaďané. A dva úplní nováčci v mezinárodním šampionátu, kteří kdysi reprezentovali deRionský institut.

Zlatý závodník pan Darren Payne se svou wergonicí Kinnarou, který vyjma jednoho závodu, kde skončil druhý, si dosud z každého svého závodu odnesl zlatou medaili. A taky tady přivítejme jeho největšího soupeře pana Earthana Depraiseho s wergonem Nagatem, který byl téměř vždy v jeho těsném závěsu," řekl komentátor a celá naše část tribuny začala šílet.

„Jóóó, kluci!!!" křičely jsme se Sárou tak nahlas, že nás slyšel i Wade Shadowwalker. Taky se na nás otočil a vteřinku nebo dvě nám věnoval.

„Jaký to bylo když takhle fandila tobě?" zeptal se ho Eldarn najednou, což ho donutilo se vrátit zpátky do reality.

„Boží. Ale když byl na dráze Payne, nikdy se na mě ani nepodívala," odpověděl sklesle Wade.

„Ale podívala. A fandila ti," usmál se na něj a Wade se světe div se na něj taky pousmál.

Když jsem konečně zahlídla Darrena, tak nám kvapně zamával, aniž by nás viděl směrem do VIP zóny, kde jsme měly místa, ale hned se zase otočil čelem ke startovnímu pruhu. Měl na triku za zádech hned pod číslem obrovský nápis Pro-Wergo a stejně tak i

Kinnara na boku. „Zdá se, že je hodně nervózní. Normálně působí tak uvolněně, ale teď se skoro ani neusmívá," hodnotila jsem jeho stav.

„A ty se mu divíš? Vždyť se podívej kolem. Kolik je tu lidí," culila se Sára a já přikývla.

„Chudák. Je mi ho líto. Myslíš, že má nějakou šanci na vítězství?" zeptala jsem se a ona přikývla.

„Ta nervozita u něj nehraje zas tak velkou roli. Spíš Kinnara je nějaká bledá," dodala.

„Jak to poznáš? Vždyť je bílá," připomněla jsem jí a ona se pousmála.

„Myslím bledější než obvykle. Cítím tu její nervozitu až sem. Snad je to nevyřadí ze hry no," zmínila.

„…A to byli všichni závodníci na dráze. Jste připravení na závod?" ozval se komentátor a celá tribuna zaburácela. „Ano! Perfektní, snad jsou tedy připravení i naši závodníci," zasmál se.

„Mohl by míň mluvit," procedila otráveně Sára a já přikývla.

„Tak to tedy odpočítáme. Deset…devět…osm…" začal a my se Sárou jsme se chytly za ruce. „…Tři…dva…jedna…START!!!" zakřičel a já jsem se napnula jako tětiva, zatnula jsem pěsti a položila si je na kolena. Úplně jsem zapomněla, že se mi chce čůrat.

„A je to tady. Závodníci už jsou v pohybu… v hodně rychlém pohybu. Dámy a pánové, ty šmouhy to jsou oni – domácí," procedil a já snad od startu držela dech. Přistihla jsem se, že nedýchám, když mi povolil stisk v rukách a lehce se mi zatmělo před očima.

„Darrenéééééé!!! Jsi nejlepší. To vyhraješ!" křičel náš sloupec.

„Jeď Darrene!" ječela Sára. Jenže Darren byl někde uprostřed. Sice nebyl poslední, ale na první místo to zatím ani zdaleka nevypadalo. Vytrhla jsem Sáře z ruky to zatracené hledítko a roztržitě jsem přejížděla očima po závodnících, dokud jsem nezahlídla číslo 8.

„Dalton je druhý a pomalu předjíždí Garetta Simpsona. Vypadá to na souboj rionských závodníků. Payne je sedmý a v patách má Depraiseho. Mákněte, hoši. Zdá se, že mezinárodní šampionát je přece jen něco jiného než školní závody," pokračoval komentátor a já úplně zbledla.

„On je poslední? Předjel ho i Earthan," divila jsem se.

„Má nervy no, se stává," chlácholila mě Sára, ale to se jí nepodařilo. Stoupla jsem si na lavici a začala jsem ječet z plných plic.

„Dělej, Darrene, když budeš v první trojce, tak si tě vezmu!!" vřeštěla jsem, že to muselo být slyšet snad až na dráhu. Všichni kolem mě na mě upřeli svůj zrak. „Co je? Potřebuje motivaci," culila jsem se.

„Heartová to s Paynem myslí vážně," zmínil Eldarn a Wade se na mě jen zasmušile podíval a přikývl.

„K mojí smůle to s ním vždycky myslela vážně," opáčil suše Wade. Jeho reakce Eldarna zaskočila.

„Co tím myslíš?" zeptal se. On jen mávnul rukou. A tak to Eldarn nechal pro zatím plavat. „Každopádně to vypadá, že jí zklame. Na to, že by se dostal do první trojky to nevypadá," zmínil ještě.

Wade sledoval Darrena na dráze. „Nevěřím, že by se nechal vyštípat ze stupínku vítězů. I kdyby nevyhrál zlato, nikdy nebude horší než třetí. Má to v krvi. Zas ho nepodceňuj troubu," hájil ho Wade až to Eldarna zaskočilo.

„Miluju tě, Darrenéééééééé!!!" křičela jsem. Tohle jsem si užívala. Sice mě to stálo všechny nervy a hlasivky, ale byla to taková paráda být jeho přítelkyně. Úplně jsem zapomněla na toho jeho mazlíka Alyssu, která seděla vepředu u zábradlí a taky mu fandila. Ta už kupodivu Shadowwalkera nechávala chladným. Myslím, že po Paynovi nechtěl nic. Kromě mě.

„Depraise ztrácí síly, předjíždí ho desátý Scarlettwound. Payne už se vzchopil, předjíždí pátého Johnsona. Dalton se pere o první místo se Simpsonem. Lidi, to je napínavý. Zdá se, že mají závodníci strašnou spoustu energie," řekl.

„Darrenéééééé!!" pokračovaly jsme se Sárou z plných plic.

„Blíží se poslední kolo, Depraise je poslední, Scarlettwound šestý. Payne předjíždí třetího Daltona. Bože, to je tak napínavý závod, že jsem si z toho až ucvrnknul do gatí," culil se komentátor. Normálně bychom to se Sárou komentovaly, ale byly jsme tak napjaté, že to ani nešlo popsat.

„Darrene!! Přidej. Přidej!" křičely jsme nadšeně.

„Vypadá to na zlato," zmínil Shadowwalker, zatímco Eldarn si pohledem div nepropálil brýle.

„Dalton je první. Payne je mu v patách. Johnson předjíždí třetího Simpsona… a máme tady posledních pár metrů před cílovou páskou," připomněl.

„Darrenéééééééé, tohle musíš vyhrát! Jsi moje zlato!" vřeštěla jsem.

„Dámy a pánové, závodníci dozávodili…" ozvalo se a já se podívala vyjeveně na Sáru.

„Jak skončil?" zeptala jsem se jí. Ta pokrčila rameny.

„Já nevím. Vypadalo to, že je první a pak druhej a s tím Daltonem oba projeli cílovkou nastejno," odpověděla mi.

Podívala jsem se na Darrena, jak celkem vážně zírá na svého soupeře a poslouchá, co se ozve jako verdikt. „Neuvěřitelný. Něco takového se za celou historii světového šampionátu ještě nepřihodilo. Vypadá to na úplnou remízu mezi panem Daltonem a Paynem," ozval se komentátor a já jsem si šokovaně kecla na zadek.

„Cože? Říkal remíza?" zeptala jsem se Sáry, která si kecla vedle mě. Chvíli bylo ticho. Tedy, ten komentátor mlčel, zatímco celá tribuna si šuškala. Závodníci, hlavně Darren s tím Daltonem tam dole něco řešili.

„Fascinující," procedil Shadowwalker a do široka se pousmál. Vypadal, že je zcela okouzlen, a to ho jen tak něco nefascinuje.

„To teda," dal mu za pravdu Eldarn. „Co myslíš, že se teď bude dít? Nechají je závodit znovu?" vyzvídal Eldarn.

„To nejspíš ne. To by pak byli v nevýhodě oproti těm, co závodili jen jednou před velkým finále," odpovídal klidně Wade.

„Dáme si krátkou přestávku, porota musí detailně prozkoumat záznamy a potom vyhodnotit vítěze. Zatím se pohodlně usaďte a vyčkávejte," řekl komentátor a pustil tam nějakou šílenou muziku.

„Sakra, tohle mě zabije," prohlásila jsem a Sára přikývla. „Koukej jak se mi potí dlaně," zmínila jsem a vrazila jsem jí je do rukou.

„Fuj, vždyť studíš jak leklá ryba. A taky jsi tak mokrá," řekla a uskočila ode mě jako kdybych byla leklá ryba. „A kdy bude svatba?" zeptala se hned na to.

„To nevím. Ale v první trojce byl určitě, takže hádám, že budu muset dodržet svůj slib," usmála jsem se.

„Stejně jsem na něj pyšná. Je to miláček," řekla a já přikývla.

„Hej!" okřikla jsem jí, když jsem si uvědomila, co řekla.

„Tak jsem to nemyslela. Samozřejmě, že je to tvůj miláček. Ale musíš se smířit s tím, že je hvězda a taky, že je miláček všech," dodala.

Wade s Eldarnem tam stáli oba opření o zábradlí a netrpělivě čekali, jak to všechno dopadne. „Alyssa se na tebe dívá," zmínil Eldarn.

Wade se na ní hned na to otočil. Jejich oči se na chvíli střetly. Pak ten kontakt Wade utnul a vrátil se očima zpátky k Eldarnovi. „Žárlíš nebo co?" zeptal se klidně.

Eldarn se pousmál. „Tobě už se nelíbí?" vyzvídal. Wade zavrtěl nad absurditou té otázky hlavou.

„Nech Alyssu na pokoji," řekl.

„Jenom jestli ty už jí nechceš," provokoval ho. Wade se k němu celkem prudce otočil a snažil se z jeho pohledu vyčíst, jestli to myslí vážně, nebo co.

„Neprovokuj mě, Eldarne," zašeptal klidně a podíval se zase zpátky na dráhu, na Darrena, jak se tam s někým baví a řeší vzniklou situaci s remízou.

Eldarn se pousmál. „Já tě neprovokuju, mluvím vážně. Nemůžeš si na ní dělat nároky, je Paynovo ovečka. Nejspíš se radši nechá sežrat lvem než vlkem," dodal a zasmál se vlastnímu vtipu. „A pak stejně bude hledat něco klidnějšího, stálejšího a reálnějšího, třeba riona," dodal a ukázal na sebe.

Wade zatínal lehce zuby. „Tak chceš jí, nebo ne? Pořád k ní něco cítíš, viď? Jsi ten typ, co má svůj harém, ale nemůžeš si ho dovolit. Nemáme mnohoženství. Navíc, by tě ta tvoje skupinka pěkně odrovnala. Buď rád, že máš manželku jen jednu. A ostatní nech kamarádům," pokračoval.

Wade na něj hodil ostrý pohled. „Drž hubu, Eldarne! I kdyby, ty nejsi můj kamarád. A říkám ti naposledy, nech Alyssu na pokoji!" syknul.

„Máme tady výsledky. Pro mě je to neuvěřitelná čest, že to můžu oznámit tak masivnímu nic netušícímu davu. Prosím posaďte se," řekl a já myslela, že snad porodím neexistující dítě, jaké jsem z toho měla nervy.

„Vypadá to, že ti dva projeli cílovou páskou na setinu přesně. Oba se spolu taky podělí o první místo a o šanci vyhrát Mistrovství Světa. Letos prvně bude závodníků v druhém kole 11. Není to fascinující?" prohlásil a my všichni zírali s otevřenou pusou.

„Vskutku fascinující. Vždyť to říkám," křenil se Wade.

„Ty to slovo máš rád, viď?" dobíral si ho Eldarn.

„Hm, jo. Stejně tak jako věci, který jsou fascinující. A lidi…" dodal a podíval se zamilovaně na Sáru.

„Ano, jako je Sára. Pochopil jsem to. Máš rád rarity," křenil se. „V čem je tak spešl teda Alyssa?" rýpal do něho pořád.

„Hele nech si tu analýzu mojí osobnosti a běž dát radši pusinku Paynovi, že vyhrál zlato na šampionátu," prohlásil.

„Ty žárlíš? Už zase? Na Darrena? Je chvíle, kdy na někoho nežárlíš, Wade?" zeptal se, ale Wade se pousmál.

„Ne. Tentokrát nemám důvod žárlit," odpověděl tajemně. „A už toho nech, protože jinak mě fakt nasereš," dodal.

Sára najednou vyskočila ze lavice. „No ty vole. Tak jdeme za Darrenem. Už tu nemusíme být. Finále je až zítra," prohlásila, chytla mě za ruku a dralа se dopředu hlava nehlava. Stejně se mi chtělo už příšerně čůrat, ale mnohem víc jsem se těšila, až mu skočím kolem krku a dám mu pořádnou pusu. Byla jsem na něj tak pyšná.

„Kurva, jde sem Sára s Heartovou. Zalez!" okřiknul ho Wade a zatáhl Eldarna za ruku někam do rohu, abychom je se Sárou nezahlídly.

„Proč vlastně nechceš, aby tě viděla?" zeptal se.

„Byla by pak smutná. Stačí, že jsem já. Nechci jí kazit náladu, když její nejlepší kámoš teď vyhrál zlato," odpověděl.

„Jak šlechetné od někoho jako jsi ty," opáčil suše.

„Viď?" usmál se na něj a pak ho chytil za ruku a přenesl je dolů ke stájím.

Darren vylezl ze sprchy a akorát na sebe natahoval čisté tričko, zatímco my se Sárou jsme stepovaly před šatnami u stájí. „Tak kde je?" vztekala jsem se přešlapujíc z místa na místo a ona pokrčila rameny.

V tom se otevřely dveře a vyšel Darren. „Tady je," usmála se Sára a já mu hned skočila kolem krku.

„Darrene! Ty jsi totální jednička, víš to?" šeptala jsem mu nadšeně do ucha. On se usmíval.

„Jo? To jsem rád, že jsem pro tebe jednička," řekl a pak se na něj nalepila i Sára.

„Strašně moc ti gratuluju, jsi nejlepší. Nemám pochyb, že to mistrovství zítra vyhraješ," řekla a on se zasmál.

„To nevím. Jsou fakt dobrý. A určitě budu proti někomu, kdo měl lepší čas než já. Měl jsem sedm minut, třináct sekund a čtyřicet osm setin," objasnil.

„To těžko, prý je to rekord. Nikdo to ještě nedal pod osm minut a třicet sekund," odpověděla jsem a on se rozzářil.

„Fakt?" ujišťoval se a já přikývla.

„Jo fakt, říkali to, asi jsi byl mimo, že jsi to nevnímal," objasnila jsem.

„Mimochodem, co jsi to tam křičela? Já tě slyšel, ale nerozuměl jsem ti," zaculil se a my se Sárou jsme se na sebe mlčky podívaly.

„Že… že…" koktala jsem.

„Že když budeš v první trojce, že si tě vezme," odpověděla za mě Sára, protože ze mě to lezlo jako z chlupaté deky.

„Vážně?" usmál se na mě a políbil mě. „Tak kdy, Heartová? Byl jsem první," chvástal se.

„Brzy," odpověděla jsem mu a políbila jsem ho něžně na ucho.

„Darrene, tady jsi. Byl to fakt nádhernej závod. Gratulujeme," řekl Wade Whisper, který držel svou snoubenku za ruku.

„Děkuju. Jsem rád, že jste přišli," řekl mile a nechal si potřást rukou.

„To by jsme si nenechali ujít," zmínila Emily. Wade hodil na Sáru vražedný pohled a potom odešli.

„Co to bylo?" zeptal se Darren. Občas byl docela všímavý.

„To je na dýl," odpověděla jsem, a tak to nechal plavat.

„Darrene," zavolala na něj Alyssa. „Měli by jsme jít," upozornila ho a Darren přikývl. Měl dost striktně naplánované dny a musel to respektovat.

„Už? Ne, počkej, zlato. Já jsem myslela, že spolu taky trochu pobudeme," spustila jsem a on se na mě sklesle podíval.

„Já vím, ale zítra je velkej den a já se musím vyspat. Ke Kinnaře mě taky vůbec nepustili, takže jsem jí ještě ani nepoděkoval. Mám toho moc, ale slibuju, že si na tebe zítra udělám čas, ano?" řekl a já přikývla. „Miluju tě," zašeptal, políbil mě na čelo a spolu s Alyssou se přenesl pryč.

„Už jen jeden den," řekla Sára a objala mě. Hned na to do nás vrazil nějaký závodník, co akorát vybíhal z šaten. Asi jsme stály blbě.

„Jé, promiňte," řekl.

„To nic, stojíme tu jako sochy," křenila se Sára a pak si všimla, že to je ten, co vyhrál první místo spolu s Darrenem. „Ty jsi Richard Dalton?" zeptala se vzrušeně a on přikývl. „Strašně moc ti gratuluju. Byl jsi dobrej, vážně," prohlásila a usmála se.

„Děkuju," odpověděl a dlouze se na ní podíval. Řekla bych, že se mu líbila. „Co bych za to dal, kdyby mi fandila taková pěkná holka jako jsi ty," řekl a mrknul na ní.

„No, to já bych ti i fandila, kdyby ses nedělil s mým nejlepším kamarádem o zlato," odpověděla a on se pousmál.

„Ach tak. Tak to potom chápu. Tak třeba někdy bude příležitost," usmál se.

„Tenhle není jen konkurence Darrena, ale i tvoje. Koukej, jak se na Sáru dívá," procedil Eldarn a Wade zatínal čelisti. Celkem se mu líbilo dostávat ho d těchhle situací. Měl pak pocit, že ho má pod kontrolou a že ho může utěšovat, protože byl pak na něj milejší.

„Ať se od ní drží dál, rionská nicka!" vztekal se.

„Teď už žárlíš? Na dalšího závodníka? Nedivím se ti, taky bych žárlil být tebou. Viditelně se jí líbí," provokoval ho zase, ale Wade byl nepříčetný, tentokrát ho žárlivost zaměstnávala úplně celého. „Neměl bys jí to přát, aby si k sobě našla riona? Mohla by být konečně spokojená," zeptal se ho, zatímco Wade je dva hypnotizoval a jeho analyzoval.

„Sára je nádherný jméno. A Ayawai neobvyklý. Ale to pro mě všechny derionský jména, jsem holt rion," usmál se. Zřejmě se absolutně nestyděl za svůj původ. „Spěcháte? Nechtěly byste si dát něco na zub? Pozval bych vás," nabídnul.

„No, já určitě ne, ale klidně běžte sami," odpověděla jsem, jeho oči se nasměrovaly k Sáře a tázavě se na ní dívaly.

„Já… jo… klidně… vlastně hrozně moc ráda někam zajdu se šampiónem," culila se. Určitě se jí ten rion líbil. Byla celá rudá jako rajče. *Hodně rychle na tebe zapomněla, Shadowwalkere. Tak snad to i vydrží.*

„Co teda budeš dělat? Přece jí nebudeš sledovat?" zeptal se Eldarn hned, jak Sára s Richardem odešli a Wade vypadal, že se za nimi rozběhne.

„Já nevím co budu dělat," odpověděl sklesle. Už toho žárlení měl asi taky dost. Ale nemohl si pomoct. To je možná tím, co říkal Eldarn. Čím víc ženských v harému, tím víc žárlivosti, když se mu jako ovečky rozutečou pryč.

„Wade, miluješ jí?" zeptal se a on na něj koukal jako na idiota.

„Co je tohle za otázku?" prskal.

„Tak miluješ jí, nebo ne? Odpověz," páčil z něj.

„Jasně, že jí miluju," řekl.

„Tak jí nech na pokoji. Máš Anomaris a čekáte první dítě," řekl, ale Wade zíral jen na jejich záda, jak mizí v davu. „Wade, poslouchej mě. Vzal sis Anomaris. Chceš být králem Derionu. Už jsi jí ztratil. To nejlepší co můžeš pro ní i pro sebe udělat je, že jí necháš se přes tebe dostat, aby byla šťastná," připomínal mu jeho původní plán.

Pak se na něj upřely konečně jeho šedé oči. „Já nejsem bezcitnej ani tupej. Ale ještě jednou mi připomeneš, že jsem o ní přišel, dostaneš pěstí a tu bezcitnost ve mně probudíš," prohlásil, otočil se a šel někam na druhou stranu. Ale Eldarn to nevzdával.

„Ach jo… hele, a co kdyby ses na to celý vykašlal a vybral sis Sáru teď? Vždyť ještě není pozdě. Jsem si jistej, že by ti to odpustila," pronesl.

Wade na něj hodil další smrtící pohled. „Už jsem řekl, že nejsem ani bezcitnej ani tupej. Už jsem něco nakousnul a rodina je pro mě důležitá. Budu otcem. Sám jsi na to poukázal," zopakoval suše.

„Utrápíš se, nikdy tě to nepřejde," zmínil a Wade se na něj otočil a dal mu takovou facku, že mu zlomil nos. Eldarn na něj vyjeveně zíral.

„Co je? Já tě varoval. Drž už konečně hubu. Mám toho dost. A nelez za mnou, chci být sám," dodal a šel napřed.

„Já čekal pěstí…" zakuňkal a otíral si krev z nosu do rukávu jako by ho to vůbec nebolelo.

„Chceš?" zeptal se ho klidně, ale Eldarn zavrtěl hlavou.

„Promiň, já jsem to myslel dobře," zakuňkal. Wade zhluboka vydechl, zastavil se a po chvilce se na něj i otočil. Potom proti němu natáhl svou pravou ruku a svojí magií vyléčil jeho zlomený nos i bolest.

„*Sana eum*," zašeptal a Eldarn na něj šokovaně civěl. Nečekal, že by tohle pro nšj kdy udělal. „Co je? Říkal jsem, že nejsem bezcitnej. Teď už vypadni," poručil mu a odešel si někam po svých.

Eldarn začínal mít Wada docela rád, stejně tak Wade jeho. I přes to, jak si lezou na nervy a co se mezi nimi už všechno odehrálo, vznikal mezi nimi pevný vztah. A já bych se i vsadila, že kdyby došlo na lámání chleba, Wade by svého spřízněnce i chránil.

„Wade?" volala na něj Estrella.

„Ale ne," zašeptal si pro sebe zoufale a protočil očima. Nechtěl, aby ho někdo viděl a už vůbec ne jeho sestřička a další dobrá kamarádka jeho ex.

„Co tady kruci děláš?" zeptala se ho hned, jak se zastavil.

„Přišel jsem se podívat na závody. Co bych tu asi dělal jinýho?" opáčil suše.

„No nevím. Byl jsi za Sárou?" vyzvídala.

„Ne, a ocenil bych, abys nikomu neříkala, že jsem tady byl. Nikomu, rozumíš?" bručel a ona přikývla.

„Gratuluju," řekla zírajíc mu do očí.

„K čemu jako?“ prskal. Byl podrážděný z toho, jak byl zoufalý a bezmocný. Neměl z ničeho radost. Všechny pocity, které momentálně vnímal byly negativní. Žárlivost, vztek, zoufalství, smutek, bezmoc. Měl v srdci díru dvakrát tak velkou jako Sára.

Přišel i o nejlepšího přítele, o možnost závodit i o Qyldryira. Přišel v podstatě o všechno a věděl, že teď následuje dlouhá cesta k tomu, aby měl to, co si vysnil. Tedy, alespoň tu druhou část. Protože bohužel pro něj, všechny jeho sny nebyly slučitelné s realitou. Alespoň ta část, do které dal srdce. A taky věděl, že brzy přijde i o ní.

„No přece k miminku, taťko,“ usmála se na něj a on se taky pousmál. Jako by pookřál. Přece jen ho to těšilo, ne že ne.

„Jo vlastně. Díky. Ale ještě je na gratulace brzy,“ usmál se.

„Proč jsi v křeči? To kvůli Sáře?“ zeptala se ho a on si zoufale povzdechl. To poslední, co chtěl bylo se zase bavit o Sáře s někým dalším.

„Nejsem. Je mi skvěle, Essie,“ odpověděl a z posledních sil vykouzlil upřímný úsměv.

„No tak se mi líbíš. Ty tvoje zářivě bílý zuby bys měl ukazovat, bráško,“ řekla a pohladila ho něžně po strništěm porostlé tváři. „Možná by ses mohl oholit. Už to máš relativně dlouhý. Myslím na tvůj standart. A netrap se, já na Sáru dohlídnu. A hlavně, přijď na závod. Bude teď 27.,“ řekla a on přikývl.

„Dobře, nechám ti jí na starost, ale slib mi, že s ní o mě nebudeš vůbec mluvit a že jí neřekneš, že jsi mě tu viděla. A taky… co se týče těch závodů… nevím, jestli bych tam měl chodit,“ řekl.

„Musíš. Musíš mě podpořit i Sáru,“ škemrala.

„Promyslím to. Každopádně i kdybych tam byl, tak se nebudu nikde ukazovat, jasný?“ usmál se a ona přikývla.

„Jasná páka,“ řekla a pevně ho objala. „Buď hodnej ve světě lidí. Dávej na sebe pozor a…“ rozplakala se.

„Já vím. Já tě mám taky rád, skrčku,“ zašeptal jí do ucha, políbil jí na tvář a přenesl se beze slova pryč. Zřejmě už dnešní dávku společenskosti vyčerpal.

Bylo pozdě a já už jsem se pomalu chystala spát, když do mého pokoje vtrhla Sára. Měla výraz zamilovaného štěněte a rozzářené oči, jako když dítěti koupíte něco sladkého. „Co je? Co tady děláš?“ zeptala jsem se překvapeně. Akorát jsem vylezla z koupelny ještě omotaná ručníkem, když se u mě zjevila. Tyhle přepadovky dělá často, ale ne takhle velké.

Sára si sedla ke mně na postel a usmívala se jako měsíček na hnoji. „Richard. Je boží,“ prohlásila po celkem dlouhé době a já se zaculila.

„No teda. Povídej,“ vybídla jsem jí, hodila jsem přes sebe župan a vlezla jsem si k ní do postele.

„Je chytrej, vtipnej, okouzlující a není to děvkař,“ procedila nadšeně. To, co řekla mě zaskočilo.

„A jak víš, že není děvkař?“ zeptala jsem se.

„Vím, říkal, že měl jen jeden vážnej vztah a že to nevyšlo. A že od tý doby se soustředí jen na závody. A že je teď trochu v presu, ale že když budu chtít, po závodech mě někam vytáhne. Asi jsem se zamilovala,“ objasnila a já se pousmála.

„To je dobře, Sáro. To ti přeju, ale neměla bys do toho jít tak po hlavě. Ne, že bych ti chtěla toho tvého Voldemorta připomínat, ale…“ začala jsem, ale přerušila mě.

„Ticho! Žádnej můj Voldemort neexistuje. Ten mozko-mor Shadowwalker už je minulost. Kam se hrabe na Richarda,“ dodala a já na ní vytřeštěně civěla.

„Ty sis něco šlehla? Neříkala jsi náhodou dneska Whisperovi, kam se hrabe na Shadowwalkera on?“ zeptala jsem se a ona se na mě podívala s vážným výrazem ve tváři.

„Ne, ne. Jsem úplně v pohodě. Tahle hierarchie pořád platí. Víš já... jenom se na něj snažím tak moc nemyslet,“ odpověděla.

„A tím mi chceš jako říct, že ten rion je už výš než Shadowwalker? Sáro, nemůžeš si idealizovat každého chlapa, abys tu lásku k Wadovi přetloukla. To taky není zdravé,“ řekla jsem a ona přikývla.

„Máš pravdu. Máš naprostou pravdu. Jsem úplně rozházená. Ale Richard je vážně moc super. Ale mám strach, že pro něj nebudu dost dobrá já. Že už nikdy pro nikoho nebudu tak dobrá jako pro Wada. A taky mám strach, že pozná, jak moc jsem v hajzlu a že jsem se nedostala z rozchodu. Ale nemůžu si ho nechat ujít, ne?“ zeptala se a já jí pohladila po ruce.

„Ne, ale zpomal, ano? Vážně, není vůbec kam spěchat. V klidu si o všem otevřeně povídejte, poznávejte se, muchlujte se, když na to přijde, ale nevrhej se hned do dalšího vztahu. A s tím hlavním bych taky počkala. Věř mi,“ poradila jsem jí a ona se zhluboka nadechla a zase vydechla.

„Jo, tentokrát tě poslechnu. Musím zvolnit. Ale já nevím, jak se to dělá. Když se mi někdo líbí, jsem jako kulovej blesk,“ zmínila a já přikývla.

„Jo, to jsi. Ale ne vždycky je to špatné. Nicméně bych si být tebou sepsala takový seznam,“ řekla jsem a ona na mě koukala jako na cvoka.

„Seznam? Já a seznam? A na co?“ divila se.

„Napiš si pár bodů, které si dovolíš splnit na daném rande a pár, které nesmíš porušit. A na další schůzku si přidáš nové. Udrží tě to na uzdě,“ usmála jsem se na ní a ona přikývla.

„To zní zajímavě, ale abych pak nebyla zbytečně nervózní,“ dodala.

„No nemusíš to striktně dodržovat, ale jen abys měla na paměti, že nesmíš překročit hranice o moc. Ale to je asi jedno v tvým případě, když se naskytne příležitost a ty to budeš chtít, nic tě neudrží zpátky. V tomhle tě držel jenom Shadowwalker,“ zmínila jsem a zamyslela jsem se.

„I když. Řekla bych, že když se ti naskytla příležitost se s ním líbat, vyjela jsi po něm bez přemýšlení. A nedivím se ti... Zapomeň, co jsem řekla. Udělej cokoli, co tě udělá šťastnou, jen se trochu brzdi. Ne každý zvládá tvojí šílenou impulzivní povahu,“ objasnila jsem a ona přikývla.

„Zdá se mi to, nebo si o mě myslíš, že jsem blázen?“ zaculila se.

„Nemyslím si, že jsi blázen. Ale někdy se tak chováš,“ opáčila jsem. „Tak co ten Richard?“ zeptala jsem se a její oči se zase rozzářily. Bylo na ní vidět, že mi to chce všechno vyprávět.

„Je zajímavej, záhadnej, sexy, vtipnej a fakt se mi líbí. Taky je to vrcholovej závodník jako náš Darren. A závodění pro něj hodně znamená,“ zmínila.

„Aha, takže odtud vítr fouká? Proto jsi řekla kam se na něj hrabe Shadowwalker?“ culila jsem se a ona se zamračila.

„Nevím, jestli někdy někdo bude pro mě tak perfektní jako Wade,“ odpověděla a zase se nořila do deprese.

„Proč je Richard zajímavý? Co ti řekl?“ vyzvídala jsem. Chtěla jsem jí nějak zabavit, aby nemyslela na Wada.

„Prý má mladší sestru Lindu. Oba studujou na Riu. To je škola jen pro riony. Zjevně nemá žádný mindrák z toho, co je zač. Je na sebe pyšný, ale ne tak jako Wade, ale jinak. Není takový perfekcionista jako Wade, ale taky je sebevědomý jako Wade…“ pokračovala, ale zarazila jsem jí.

„Nesrovnávej je pořád,“ řekla jsem a ona přikývla.

„Jo, pokusím se,“ dodala a pokračovala. Byla to dlouhá noc. Povídaly jsme si až do tří do rána a pak jsme obě usnuly v mé posteli. Naštěstí jsme nemusely být druhý den na nic svěží. Maximálně tak na fandění na závodech, které mají být zase až v šest večer.

Wade Shadowwalker na rozdíl od nás nemohl spát. A stejně tak i Eldarn. Oba se převalovali na posteli a zírali do stropu. Po chvíli se to hlučné ticho roztrhlo a ozval se Eldarnův mužný hlas.

„Zítra jdeš taky na ty závody?“ zeptal se, ale nějakou dobu neobdržel žádnou odpověď.

Potom zašustilo povlečení a upřel se na něj Wadův zrak. „Co myslíš?“ odpověděl mu otázkou Wade.

„Aha, takže se budeš dobrovolně mučit. Myslel jsem, že takovej nejsi,“ řekl.

„Nejsem,“ informoval ho a zase se převalil zpátky na záda.

„Co tím získáš? Chceš vidět závod? Nebo jen pozorovat Sáru?“ vyzvídal.

„Obojí,“ odpověděl.

„Takže se hodláš trýznit tím, že jí uvidíš se s tím závodníkem třeba muchlovat? Nebo jí v tom budeš chtít nějak bránit? Nedává to smysl. Ten závod tě zas tolik nezajímá, že jo? Je to jenom kvůli Sáře,“ pokračoval.

„Zajímá mě závod. Je to mistrovství a na dráze mám dva nejlepší kámoše. Vlastně bývalý nejlepší kámoše,“ objasnil sklesle.

„Hm, dobře no,“ zašeptal Eldarn a pak bylo zase ticho. Jen chvíli, stejně se ho chtěl Eldarn na něco zeptat. „Wade?“ oslovil ho zase.

„Hm?“ zamručel.

„Co máš v plánu? Myslím teď nějakej krátkodobější plán, tvoje cíle znám,“ zeptal se. Wade vydechl.

„Budu se soustředit na svojí rodinu, na práci a na bydlení. Chci si pořídit auto a vlastní bydlení tady v Americe. Chci mít bezpečný útočiště v lidským světě,“ odpověděl.

„Ty jo, děsím se zeptat na opravdovej důvod a taky, kde na to vezmeš,“ řekl a Wade se pousmál.

„O tom místě budu vědět jen já a nikdo jinej. Chci se mít kam schovat, když budu v úzkých a předpokládám, že se do nich určitě minimálně jednou dostanu,“ dodal tajemně a potom už se ho Eldarn na nic neptal, protože si byl jistý, že by mu Wade už určitě nic neřekl.

Ale překvapil ho tím, že se rozpovídal úplně sám. „Mám strach," prohlásil po chvilce Wade. To Eldarna šokovalo. Ne ten fakt, že má strach a starosti, ale to, že se mu přiznal.

Trochu se zvedl na posteli, natočil se směrem k Wadovi a opřel se o loket. „Kdybys neměl, byl bys divnej, Wade," řekl.

Wade se pousmál a trochu se mu ulevilo, že si z něj Eldarn nedělá srandu. „Jsi jinej, než jsem si myslel," komentoval.

Eldarn udělal takový zvuk, který připomínal slyšitelný výdech nosem. „Zajímalo by mě, jakej sis myslel, že jsem," opáčil.

Wade pokrčil rameny. „Nevím. Asi, že jsi jenom šprt a nezajímavej, obyčejnej rion, co mi jeho matka zkazila čistokrevnej původ. I když tvoje větev se mě zase tolik netýká," objasnil.

„Hm. A teď?" vyzvídal.

„Ujdeš," opáčil suše. Eldarn se zasmál a posadil se úplně. V místnosti byla tma a Eldarn neměl brýle, ale teď si je kvůli Wadovi nasadil, aby se mohl podívat, jak se tváří a lépe ho zanalyzovat.

„Ujdu?" zopakoval a vrtěl nad ním hlavou. „Co tě přimělo změnit názor? A co si o mě teda myslíš teď?" vyzvídal.

Wade si povzdychnul a protočil panenkama. „Já nevím, idiote. Vyptáváš se jak ženská," prsknul na něj otráveně.

Eldarn se ale nenechal odbýt. Byl zvědavý a tohle bylo víc než zajímavé. A zvlášť, když byli spřízněnci, odsouzení spolu žít až na věky, to je něco intenzivnějšího než jen spolubydlení, nebo přátelství. To je obojí. Skoro i partnerství. Bez fyzické lásky samozřejmě.

„No tak, Wade, řekni," naléhal. Wade se zamyslel. Potom zašustila jeho peřina a on se na něj díval taky. Oči už si na tmu zvykly a teď viděly docela dobře. Byl opřený o loket jako před tím Eldarn a formoval si v hlavě větu.

„Nevím jak to popsat. Seš najednou můj nejbližší člověk. Mám pocit, že ti můžu věřit. Že ti chci věřit," prohlásil, že Eldarnovi málem spadla čelist. Potom nad sebou zavrtěl hlavou s úsměvem ve tváři a plácnul sebou zpátky na postel. „Absurdní. Vůbec to nechápu," dodal.

„To jsme dva," komentoval Eldarn. „A kdy se to zlomilo?" pokračoval ve výslechu.

„Netuším. Někdy když jsme koukali na ty formule," řekl.

„To bylo fajn," zmínil Eldarn a usmál se nad tou vzpomínkou. Chvíli před tím se sice provokovali docela fest, ale pak nějak se to zklidnilo a zhruba o hodinu později se dělili o jídlo, a tak nějak jako by je oba vztek přešel a oni byli jen dva kluci spolu doma, co se teprve poznávají.

„Všiml jsem si, že ses změnil. Začal ses mi svěřovat. A taky jsi mě sice praštil, ale pak ses dokonce i omluvil. A použil jsi svojí magii na to, abys to odčinil. To je od někoho jako jsi ty nečekaný. A zvlášť, když jsi to udělal pro mě… pro riona, kterýho nesnášíš. A po tom, co jsi mě upozorňoval, ať tě nedráždím," dodal.

Wade se neusmíval. Tvářil se dost zoufale. Možná, že si vyčítal to svoje chování. Nikdy se takovými věcmi nezaobíral, ale teď jako by byl celý nějaký přecitlivělý. Že by to v něm spustila Sára?

„Už jsem řekl, nejsem bezcitnej a ani tupej," opáčil.

„Jasně, že nejsi tupej," prohlásil Eldarn a než se na něj Wade podíval bylo ticho. „A úplně bezcitnej asi taky ne. Ale kdysi to tak fakt nepůsobilo. Je to šok. A abys věděl, taky jsem si o tobě myslel, že jsi jinej," objasnil.

„Jakej?" zeptal se Wade klidně, aniž by se dál vrtal v tom, co Eldarn říkal o jeho bezcitnosti.

„Tak úplně nejdřív jsi byl můj vzor. Než jsem tě poznal," řekl, což se Wada dotklo.

„Hm," zamručel.

„Ale v některých věcech jsi pořád můj vzor. A možná k tobě budu vzhlížet ještě víc, když mě nebudeš mlátit a šikanovat. Sám bys měl vědět, že když na někoho budeš hnusnej, bude tě nesnášet," zmínil a Wade přikývl.

„Jo, já vím," řekl tiše.

„Nezajímá tě, v čem jsi byl můj vzor?" zeptal se překvapeně. Wade byl chvíli zticha, než na to něco řekl.

„Ne," odpověděl. „Ale hádám, že to bylo něco s fyzikou. A s mojí postavou a racionalitou. Obdivovals moje sebevědomí a mojí sílu. A nejspíš jsi mi záviděl můj ksicht, původ i vlasy," prohlásil.

„Teda ty seš ale namyšlenej," řekl na to. Wade se zas tak samolibě pousmál. „Ale máš pravdu," dodal nakonec. „Všichni kluci by chtěli být jako ty. Ty, nebo Darren. Máte fakt silnou osobnost. A jste i vizuálně… letí na vás holky," řekl.

Wade se zase jen pousmál. „Teplouši," rýpnul si. Což Eldarna popudilo, ale rozhodl se, že se s ním hádat nebude.

„Nejsem teplej, Wade!" objasnil.

„Taky máš na sobě něco k obdivu," zmínil po chvilce ticha Wade. Eldarn vytřeštil oči.

„Ty usínáš?" zeptal se, ale Wade vyprsknul smíchy a mrsknul po něm menší polštářek, co byl vedle něj. Eldarn to schytal do obličeje, ale brýle mu to naštěstí nijak nerozbilo.

„Blboune," řekl. „Snažil jsem se být milej," objasnil. „Tak jestli tě to nezajímá a nestojíš o to, budu zticha a už ti nic neřeknu," vyhrožoval mu.

Eldarn sotva potlačil vřelý úsměv. „Řekni," škemral. Wade se na chvíli zamyslel a pak se k němu zase otočil na bok.

„Jsi docela chytrej. Myslím, víc než ostatní. Skoro jako já. Máš zajímavý názory, dávají smysl. Většinou. Je fajn mít někoho, kdo rozumí fyzice skoro tak dobře jako já. A máš fakt boží domov. Je to tu tak obyčejný, ale je to to nejútulnější, kde jsem kdy byl.

A tvoje máma… je skvělá. Nedivím se, že jí starej Payne tak žral. Tím spíš nechápu, co kdy viděl na mojí matce. Jasně, byla svýho času fakt hezká, ale…" prohlásil a pak se zarazil o Eldarnovo dojatý pohled.

„Mrzí mě, jak jsem se k tobě choval. Vážně. Nebylo to fér. A bylo to fakt strašně hnusný. Neměl jsem si tě zaspříznit násilím. Ale jsem rád, že to tak je. Myslím, že bych nemohl mít lepšího spřízněnce," dodal.

Eldarn nemohl uvěřit tomu, co Wade řekl a Wade taky ne. „Když už jsme teda upřímní… myslím, že jsi zajímavější než Payne," přiznal.

„I když Payne umí závodit a číst runy a dělat lektvary jako kde jaká ježibaba?" ujišťoval se Wade.

Eldarn se zasmál. „Jo. Nejde o runy, lektvary ani závody. Ty taky rozumíš fyzice líp než mistr Einstein. Lektvary děláš přijatelný, hraješ na kytaru jako bůh a zpíváš… chci říct tvůj hlas je fakt něco extra. Ale proto to neříkám. Ty seš tak… tak nepředvídatelnej a temnej," prohlásil.

„To skoro znělo jako pochvala," opáčil.

„To teda byla pochvala a pořádná. Kdybych byl Alyssa… byl bys to ty, ne Payne," dodal.

Wade z toho vynechal okolnosti, které se mu zdály podivné a vzal si z toho čistě jen obsah toho sdělení. „Dík," řekl.

„Není zač," zakuňkal trochu rozpačitě. „Jdem spát?" zeptal se.

„Jo. Dobrou," řekl Wade a chvíli ještě přemýšlel nad tím, co si všechno řekli.

„Dobrou," odpověděl Eldarn a přemýšlel nad tím stejným.

Dnešní den utekl jako voda. Skoro mi to přišlo jako hodinka nebo dvě a už tu byly závody. Se Sárou jsme se obě sladily do stejných barev a vyšňořily jsme se na finále Mistrovství Světa. Byly jsme popsané číslem osm a natřené fialovo-zlatě v barvách naší vlajky.

„Takhle nás Darren ani nepozná a bude si myslet, že jsme nepřišly," zmínila jsem ze srandy, když jsem se viděla v zrcadle po tom, co jsem nechala Sáru, aby mě upravila.

„Pozná," opáčila suše. Dneska mi přišlo, že má špatnou náladu. Nevím, jestli za to zase mohl Shadowwalker, nebo jí třeba bylo líto to, čeho byla svědkem na tribuně, ale byla skleslá.

„Co je ti?" zeptala jsem se a ona si povzdechla.

„Ale nic. Jen jsem nervózní," odpověděla.

„Z čeho?" vyzvídala jsem. Lezlo to z ní jako z chlupaté deky. Nervózní jsem byla taky, ale jen kvůli závodům.

„Myslíš, že přijde Wade? Už včera mě napadlo, jestli tam někde nebude. Vždyť on by si snad mistrovství nenechal ujít," přiznala.

„Sáro…" začala jsem, ale přerušila mě.

„Ne ne ne. Nic neříkej. Máš pravdu, mě to nemá co zajímat," řekla a natáhla se pro mikinu.

„Myslím, že i kdyby tam byl, neukazoval by se ti. Už jsem ti to říkala včera," objasnila jsem jako bych ho snad znala lépe než ona. Na to už nic neřekla. Celkem mě trápilo, že ho má pořád plnou hlavu i po tom, co poznala toho milého rionského závodníka Richarda. Jen tak mimochodem, taky by se mi líbil. Měl tmavé vlasy jako Wade… *Jo, už to chápu. Proto se jí líbil. Bude se jí někdy líbit i někdo, kdo není jako Wade?*

Alyssa s Darrenem seděli na stadionu na lavičce a povídali si. „Tak co? Jsi nervózní?" vyzvídala.

„Hrozně. Je to tak jiný závodit tady. Je to tu větší a opravdový. Nejednou jsem jen průměrnej," odpověděl a podíval se na zatím ještě prázdnou dráhu.

„Nejsi průměrnej, jsi jednička. Proč jsi na sebe tak tvrdej, copak sis nevšiml, že jsi byl včera první?" připomněla, ale zavrtěl hlavou.

„Byla to remíza. Mám strašně silný soupeře. Neberu to tak, že bych byl první, když byl první současně se mnou někdo další a ti dva za náma měli jen o pár setin vyšší čas. Je to prostě strašně vyrovnaný," vysvětlil a ona přikývla.

„Jak to vidíš dneska? Jsi pořádně najedenej a vyspalej? A co Kinnara?" zpovídala ho.

„Já nevím, snad jo. Těším se až to budu mít za sebou, abych mohl být zase s Ay," odpověděl.

„Brzy budeš," usmála se na něj a pohladila ho po rameni.

„Kluci, potřebuju vás v přípravně. Všechny," řekl jakýsi trenér a Darren se tedy zvedl a následoval ho.

Alyssa si povzdechla, když se vzdálil a ona tam zůstala sedět samotná. V tom se u ní zjevil Wade Shadowwalker. Jako by tam byl celou dobu a jen se zviditelnil, když Darren zmizel.

Alyssa se polekala. „Co tady děláš?" zeptala se a on jen pokrčil rameny. Ona se na něj podívala celkem empaticky.

„Tak to vypadá, že jsme na tom stejně. Oba jsme přišli o to nejcennější, co jsme kdy měli," prohlásil tiše a sedl si vedle ní na lavičku.

„Já ne. Darren je má spřízněná duše, co víc bych mohla mít? Navíc ty máš Anomaris a chtěl jsi to, tak co fňukáš?" opřela se do něj útočně a on se pousmál a přikývl.

„Jen do mě, slečno jedovatá," řekl a podíval se zamyšleně dopředu. Nějak neměl sílu se hádat.

Alyssa se zklidnila. „Promiň, máš pravdu," dodala a podívala se mu do očí. Zdálo se jí, že je celkem ublížený.

„V čem?" zeptal se jako by to nevěděl, ale zavrtěla hlavou, že mu nic neřekne.

„Je to zvláštní jak to všechno dopadlo," řekla nakonec a on přikývl. Pak bylo ticho.

„Neměla by ses se mnou vybavovat, Darren by s tebou udělal krátkej proces, kdyby se to dozvěděl, a to ještě ke všemu, když jsi jeho spřízněná dušička. Copak nemáš zakázáno bavit se s derionama jako jsem já?" rýpnul si.

Alyssa si přikryla vyděšeně pusu. Vůbec jí nedošlo, že mu vykecala něco, co nesměla říct. Že jsou s Darrenem spříznění. Nicméně Wade už to stejně věděl. „Klid, já o tom vašem tajemství stejně vím," zašeptal, hned, co si všiml jejího zděšení. Ale jí to neuklidnilo. Je to Wade Shadowwalker proboha.

„Ty zase budeš něco chtít za to, abys to na mě neprásknul, že jo? Už tě znám, Wade," zeptala se a on se pobaveně zasmál, ale nakonec zavrtěl hlavou.

„Ne, zatím ne, ale možná si to vyberu později," provokoval jí. Tentokrát to ale nebylo nijak negativní. Zdálo se jí, že je smutný a že je až neobvykle přátelský.

„Ha ha ha," opáčila. „A co tady vůbec děláš?" zeptala se znova. Předtím jí na to totiž neodpověděl.

„Přišel jsem se podívat na závod, ale teď jsem přišel za tebou," odpověděl a letmo se na ní podíval.

To Alyssu víc než zaskočilo. „Proč?" vyprskla podezíravě. Nevěřila tomu, že by za vším když jde o Wada nebylo něco extra. On nikdy nedělá nic jen tak.

„Chybělas mi," řekl a usmál se. Alyssa se bála, že by mu zase nějak hloupě naletěla, a tak se rozhodla, že raději bude zpochybňovat všechno co řekne.

„Jasně. Jsi tu kvůli Sáře?" vyzvídala.

„Ne, Sára tu bude až později. Vážně jsem přišel za tebou. Chtěl jsem ti něco říct," zopakoval.

Alyssa mu nevěřila ani slovo. Copak se mu dá věřit? Vždycky je za vším něco dalšího, i kdyby stokrát mluvil pravdu. „Já už tě nemiluju, Wade," prohlásila a on přikývl a zakřenil se.

„Au," dodal.

„Au? Vždyť je ti to úplně jedno," komentovala jeho reakci.

„Tak proč mi to říkáš, když si to myslíš? Nejsi ty trochu na hlavu?" usmál se na ní. Zase jí dostal, a to jí vykolejilo. Vždycky jí vykolejí. Potom se jí podíval do očí a Alyssa neucukla. Její srdce se zase rozbušilo strachy a vzrušením zároveň.

„Když mi upřímně odpovíš na otázku, dám ti pokoj. A varuju tě, poznám, když lžeš," řekl. Alyssa byla zvědavá.

„Dobře, tak se ptej," vyzvala ho.

„Kdyby sis teď měla vybrat mě, nebo Payna, kdo by to byl?" zeptal se a ona ztuhla. Tuhle otázku nečekala. Ne od něj a ne teď. Wadovy oči jí analyzovaly a ona se cítila být pod tlakem.

„Upřímně, Alysso. Kdo z nás dvou tě dělal šťastnější? I když ty chvíle byly krátký. S oběma jsi strávila měsíc plný vášně. S kým ses cítila víc naživu?" vyzvídal, ale neměla se k odpovědi. Ach ty kohoutí tanečky, kdo má větší ocas. „Chápu. Máš strach to říct. Myslíš, že se tím něco změní, ale ujišťuju tě, že ne," pokračoval.

„Fajn, vyhrál jsi. Jako vždycky," procedila a on se pousmál a zavrtěl hlavou.

„Vždycky ne," dodal s úsměvem a pak se na ní zase podíval. „No tak, Aly, řekni mi to," naléhal.

„Já nechci," kuňkala.

„Pravda bolí, co? Prostě mi to řekni, taky ti pak něco řeknu," navnadil jí. Ona se dívala do země a přemýšlela.

„Fajn, s tebou jsem byla šťastnější. S tebou jsem se cítila víc naživu, a kdybych si mohla vybrat nezávisle na všem, byl bys to ty," odpověděla a podívala se mu do očí.

On se vítězně pousmál. „He, já to věděl!" křenil se. Možná, že teď trochu kecal. Pochyboval o tom, dokud mu včera Eldarn neřekl, jak ho vnímá on a většina dalších lidí v porovnání s Darrenem. A taky Eldarn Alyssu znal a některé věci z jejího chování dokázal usoudit.

„Ale jen o pár procent, zas si tolik nefandi," zchladila ho. Na to konto se Wade zase zakřenil.

„Au. Ty všechno musíš zkazit, viď?" rýpnul si a jemně jí pinknul prstem do nosu. Alyssu to ani nepřekvapilo. A ani to, jak se na ní díval.

„Asi tak jako ty. Navíc, nevím co si stěžuješ, řekla jsem, že bych si vybrala tebe, to by ti mělo stačit jako bonbónek pro tvoje ego," dodala a on přikývl.

„To teda jo. To mi stačilo," usmál se. Potom chvíli nic neříkal a Alyssa se na něj rozpačitě podívala.

„Slib mi, že to Darrenovi ale neřekneš," naléhala a on se pousmál. Už zase začínal být ve svém živlu.

„Dám ti na výběr. Buď si to nechám pro sebe jako sladký tajemství, ale neřeknu ti, co jsi pro mě doopravdy znamenala ty, nebo ti to řeknu, ale tohle se může někdy bloncka dozvědět," navrhnul.

„To jsi celý ty. Tyhle hry a vydírání. Podmínky a provokace. Copak to nikdy nemůžeš prostě nedělat, jen protože by si to přál někdo jiný? A beztak jsem pro tebe nic neznamenala, akorát by se mi vymstilo si vybrat zrovna zvědavost," zmínila.

„Myslíš?" sváděl jí.

„Jsi vážně ďábelskej manipulátor a vyděrač," prohlásila a on se zase zasmál.

„Vždycky tě to na mě bralo, tak nedělej," dodal. „Ne vážně. Vyber si," pokračoval.

„Dobře, tak mi to teda řekni," odpověděla a on se pousmál.

„Ty jsi vážně…" začal s úsměvem, ale přerušila ho.

„Co jsem?" zeptala se až jí z očí šlehaly plameny. „Pitomá? Blbka? Zamilovaná a ubohá rionka?" pokračovala a Wade se zaculil.

„Strašně zranitelná. Je tak snadný ti ublížit. Ale už takovej nebudu. A ne dneska," řekl a zírajíc jí do očí, jí pohladil prstem po tváři.

Alyssa zkameněla. „Ty chceš, abych se do tebe znovu zbláznila, že jo? Chceš, abych se obrátila zády k Darrenovi? Ty jsi tak průhlednej!" vztekala se, zatímco Wade vyprsknul smíchy.

„Znáš mě dobře no. Takových věcí jsem schopnej, ale tentokrát to fakt nedělám. Už jsem někde jinde, abych si takhle pohrával s lidma. Navíc, nechci, aby mě Sára nesnášela ještě víc než teď a možná chci, abys mě měla zase ráda jako předtím a víc než Payna. Ale přísahám, že tentokrát bez vedlejších úmyslů. Dneska ne," objasnil a podíval se jí do očí.

„Měl bys jít, Wade. Z tvojí přítomnosti jsem nervózní a nechci mít vředy. Navíc…" začala, ale rozhodla se mu to raději neříkat. Vzpomněla si, jak umí vše obrátit proti ní.

„Navíc?" pousmál se a čekal až mu to řekne. On jí taky znal a věděl, že z ní vždycky všechno dostane.

„Nic," odpověděla a on se zakřenil.

„Zabírá to, co? Umím to s tebou," chvástal se.

„Když to přiznám, přestaneš s tím?" zeptala se.

„Možná," provokoval jí a lehce jí dal pramínek vlasů za ucho. Ona jen zakroutila očima a rozhodla se přestat zatloukat, mlžit a lhát. Koneckonců, teď byl v dobré náladě a ona se cítila tak sama, že jí jeho přítomnost dělala dobře.

„Nikdy jsem tě nepřestala milovat," prozradila. Wade nepohnul ani svalem. Tohle ho nepřekvapilo.

„Proč mi to říkáš? Už jsi nemusela," odpověděl. Vždycky každému dává tyhle podivné lekce, aniž by je vysvětlil nebo o ně dotyčný stál. Dělal to i Sáře.

„Protože to ze sebe chci vysypat a tebe to stejně nepřekvapí. A mě se tím aspoň uleví," odpověděla.

„Máš bod. A dál?" řekl.

„Co dál?" divila se jeho otázce.

„Nic. Nechám toho," řekl rozumně a opřel se zády o lavici. Tentokrát to myslel vážně. Alyssa na něj nevěřícně zírala. A taky tak trochu nechtěla, aby to nechal být. „Co je? I já umím být vážnej," opáčil suše, když mu došlo, že je Alyssa šokovaná tím, že umí být i normální.

„Mimochodem, neodpověděl jsi mi na mojí otázku," připomněla a on přikývl.

„Jsi si jistá, že to je to, co chceš? Odpověď na něco z minulosti, i když to nemusí být příjemný slyšet? Místo toho, abych si nechal pro sebe tvoje tajemství o tom, koho by sis vybrala z nás dvou s Paynem?" ujišťoval se.

„Vždycky to můžu popřít," prohlásila a on se pousmál.

„Pravda, to můžeš. Učíš se rychle," zalichotil jí.

„Jsem si jistá, že kdybys mi chtěl ublížit, už bys to udělal. Dneska jsi nějakej jinej. A to ve mně budí zvědavost. Tak už to vyklop, Wade Shadowwalkere, ať to máme z krku," popoháněla ho.

„Škoda, že jsi taková na mě nebyla dřív, je to celkem sexy, když se mě snažíš zanalyzovat," přiznal.

„Nešlo to. Nenechal jsi mě. Choval ses ke mně jako ke služce a já se s tebou chtěla vyspat, tak jsem ti to tolerovala," pokračovala a Wade se pousmál jen zvednutím levého koutku.

„Když už jsme teda u tý upřímnosti… jestli tě zajímá, jestli jsem tě miloval, nebo ne, tak možná jsem něco takovýho cejtil. A i když jsem na tebe byl hnusnej a lezla jsi mi na nervy a z větší části jsem tě využíval, měl jsem tě rád a nikdy bych ti nijak vážně neublížil," odpověděl a pak se zvedl, že půjde. Alyssa na něj šokovaně civěla.

„Jo a vyspal bych se s tebou tak jako tak. Možná i dřív kdybys byla drsnější a možná by nám to pak i vydrželo dýl. A když jsi mi pak řekla, že… jsi ještě nikoho neměla… mělas to říct dřív," dodal a mrknul na ní. Alyssa byla jako smyslů zbavená.

„K-kam jdeš?" zeptala se.

„Pryč. Z mojí přítomnosti jsi nervózní a nechceš mít vředy. A já o to taky dvakrát nestojím, abych to uvedl na pravou míru," připomněl a ona se pousmála.

„To, co jsi udělal Darrenovi bylo hnusný a nikdy ti to nikdo z nás neodpustíme," prohlásila a on přikývl.

„Já vím. Nejsem blbej, abych si to myslel," zmínil.

„Ale…" začala.

„Ale co? Měla by sis dávat pozor na to, co teď řekneš. Jsem tvůj největší nepřítel, Alysso. Ne tvůj ex, co ti dává naději, že se k tobě vrátí," připomínal. Vlastně někdy nebyl tak strašný, v podstatě každému dával celkem dobré rady, důležité bylo, aby to ti ostatní chápali.

„Já vím. Nejsem blbá, abych si to myslela," odpověděla a on se zase pousmál.

„Tak to teda vysyp," pobídl jí.

„Chápu, proč jsi to udělal. I když vypadám jako úplná tupá kráva, což jsi mi i několikrát řekl, tak bych ubrala to tupá. Možná mi nejde fyzika a nejsem tak dobrá v plánování jako ty a jsem naivní a hypersensitivní, ale nejsem úplně blbá, víš? Vždycky jsem věděla, co dělám. Jen s tebou ne… protože jak víš, jsem do tebe byla zamilovaná, a tak zajímavě nešťastně šťastná. Ať jsi udělal cokoli, vždycky jsem věděla, že jsi v jádru…" pokračovala, ale on jí přerušil.

„Ne. Nejsem. Jsem prohnilej až do morku kostí a je to nakažlivý. Takže už radši půjdu. Tentokrát nechci, abys to ode mě chytla. Ber to jako dárek k tvým dnešním narozeninám," dodal a mrknul na ní. Alyssa ztuhla a trochu vykulila oči. „Co je?" divil se jejímu výrazu.

„Ty víš, že mám dneska narozeniny?“ zeptala se šokovaně.

„Jasně, že vím. Vím o tobě všechno, brundo,“ pousmál se.

„Tak mi dej dárek,“ prohlásila a on vyprsknul smíchy.

„Vždyť jsem ti už jeden dal, řekl jsem ti něco, co jsem nikdy nechtěl, abys věděla. Dal jsem ti jich vlastně víc. A navíc jsem na tebe milej, to je vzácnost, ne?“ procedil a nejspíš čekal pochvalu, ale Alysse to nepřišlo dostatečné. Chtěla víc.

„Chci další odpověď,“ řekla, ale on zavrtěl hlavou.

„Ne,“ odpověděl striktně, ale ona se i přesto zeptala. Musela to zkusit.

„Že jsi žárlil na Eldarna a na Darrena? Zmlátil jsi Eldarna kvůli mně?“ vyzvídala a on se pousmál.

„Měla jsi jen jednu otázku a já ti na ní už odpověděl. Zkus si to odvodit logicky sama,“ dodal s pokerovou tváří.

„Co ti to udělá mi na to normálně odpovědět a nic za to nechtít?“ zeptala se.

„Zase se me ně něco ptáš. Otázky plodí další otázky a já tím nechci být zahlcenej,“ opáčil suverénně. Alyssa zhluboka vydechla.

„Jo tak jo, žárlil jsem, stačí? Taky to umím mimochodem. Nemám rád, když mi někdo bere něco, co je moje a už vůbec ne někdo jako je Eldarn a Payne. Ale stejně jsi to dávno věděla. Nevím proč ses o tom musela ujišťovat. Změnilo se tím teď pro tebe něco?“ vyzvídal.

„Bohužel ne,“ odpověděla.

„Hm, a co bys chtěla, aby se změnilo, Alysso?“ pokračoval.

„Běž už,“ vyháněla ho a on se pousmál.

„Tak vidíš. Taky mi nechceš odpovídat na otázky, který ti nejsou příjemný. Nic nejde vrátit zpátky, bohužel. Říkám, že jsme oba hodně ztratili. Jsme si podobnější, než si myslíš,“ pousmál se a Alyssa ho chytla za ruku.

On se jí podíval do očí a chvíli na sebe mlčky zírali. „Kdyby to nebylo riskantní a divný, zeptala bych se tě, jestli bys mě naposledy objal. Kdyby byla taková chvíle, udělal bys to?“ zeptala se a on se pousmál a přikývl.

„Kdyby byla taková chvíle a nebylo by to divný a riskantní, tak jo a možná bych ti dal i pusu,“ odpověděl a pak odešel.

Myslím, že to pro Alyssu hodně znamenalo. Tenhle rozhovor s jejím vysněným temným princem. Možná na něj měla miliardu dalších otázek. Jako třeba, kdyby nebyl ženatý a nemiloval Sáru, jestli by se k ní vrátil?

Ale pak jí došlo, že jí to výměnou za to, že se k Darrenovi otočí zády a nestane se jeho spřízněnkou vlastně už nabídnul. Vážně by s ní byl, protože s ní chtěl být i když to podmínil zrovna takhle? Na to zná odpověď už jen Shadowwalker. A možná i ti, co věří, že je Wade v jádru dobrý člověk.

Já si tedy myslím, že by s ní byl nějakou dobu, užíval by si a jak jí slíbil, byl by jí věrný, výměnou za tuhle službičku, ale nic by to pro něj neznamenalo, protože je jen rionka.

Hlavně miloval Sáru, a jestli si to pamatuju správně, vybral si svůj plán i přes to, jak moc miloval Sáru, pak by nějaká drobná zamilovanost k Alysse v porovnání s láskou k Sáře neměla vůbec šanci. Nakonec by se s ní stejně kvůli jeho touze stát se králem rozešel.

Darren akorát vylezl z přípravny a vrátil se zpátky na lavičku za svou spřízněnou duší. Ta tam seděla jak pecka, hluboce zamyšlená a tvářila se zvláštně sklesle. „Co tu pořád děláš? Není ti zima? Proč jsi na mě nepočkala uvnitř?“ zeptal se.

„Ne, všechno je dobrý. Užívám si ten čerstvej vzduch,“ odpověděla.

„Aha,“ usmál se.

„Darrene, víš kdy mám narozeniny?“ zeptala se ho po chvilce ticha a podívala se mu do očí. On na ní jen vyjeveně zíral.

„Ty jo. A víš, že nevím? To je pěkně blbý vzhledem k tomu, že jsem tvoje spřízněná duše. Kdy je máš?“ zeptal se.

„Dneska,“ odpověděla takovým pasivně agresivním způsobem a on se na ní smutně podíval.

„Promiň. Polepším se, slibuju. Po závodech tě na něco pozvu, jo?“ nabídnul.

„Po závodech máš být konečně s Ay. To by mi nikdy neodpustila, kdybych jí připravila o jejího miláčka byť jen na jediný den,“ odpověděla a stěží zadržovala slzy. Zvlášť když jí došlo, že ten vrahoun Shadowwalker se o ní vždycky zajímal víc než můj okouzlující Darren.

„To asi ne, ale nemůžu přece zazdít úplně tvoje narozeniny. Tak si vyrazíme všichni. Třeba vás to nějak dá dohromady,“ navrhnul, ale zavrtěla hlavou.

„Ne. Nedělej si s tím starosti, můžeš mi to vynahradit jindy. Já už mám stejně ve všem jasno,“ odpověděla záhadně.

„V čem máš jako jasno? O čem to mluvíš? Něco jsem udělal?“ divil se její reakci.

„To je jedno,“ opáčila.

„Fakt mě to mrzí, že jsem se nikdy nezeptal, kdy máš narozeniny,“ zašeptal.

„To je dobrý. A jsi hodnej, že bys to se mnou oslavil i dneska. Ale byla by to chyba. Měl bys být s Ay. Se mnou budeš zase potom celý zbytek roku,“ usmála se.

„Určitě?“ ujišťoval se. „Nerad bych, abys pak byla kvůli tomu smutná a vyčítala mi to,“ dodal.

Alyssa si byla jistá, že to takhle ani nechce. „Určitě. Bylo by mnohem horší, kdyby ses ještě hádal s Ay,“ zmínila a on přikývl.

„To je fakt, to nechceme ani jeden. Umí být dost jedovatá,“ řekl a objal jí. „Všechno nejlepší, ovečko. Vymyslím pro tebe nějakej pěknej dárek po závodech,“ zašeptal jí do ucha.

„Děkuju,“ řekla a potom se na sebe jen usmáli. Nejspíš to nebyla lež, co řekla Wadovi Shadowwalkerovi o svých citech. A zcela určitě ani on nelhal, když jí přiznal, že jí měl rád. Ironie, že jí ten padouch měl možná radši než Darren, co?

„Darrene?“ oslovila ho ještě.

„Hm?“ usmál se na ní a čekal, co mu chce říct.

„Ne nic, zapomeň na to. Půjdeme dovnitř? Už mám toho čerstvýho vzduchu dost. Mrznou mi ruce,“ řekla a on tedy přikývl.

„Jasně. Tak jdeme,“ usmál se a už se jí tedy na nic nevyptával. Wade je nenápadně pozoroval, zatímco si za rohem vychutnával cigaretu. Pořád ho štvalo, že má Payne jeho „věci“, ale když věděl, že jsou ty „věci“ víc jeho, byl klidnější a spokojenější. Díky Eldarnovi.

My se Sárou jsme se konečně vypravily na stadion. Vzaly jsme s sebou Wada s Emily, ale bylo to křečovité, protože jsme se spolu bavili jen tak, jak se lidově říká na půl huby. Sára s Wadem do sebe neustále rýpali jako bychom tam my dvě s Emily ani nebyly. Bylo to k nevydržení.

„Už pracuješ na dalším závodníkovi? Ten má šanci být lepší než Shadowwalker, nebo zase skončí raněnej jako já až to s ním kvůli Shadowwalkerovi utneš, protože ho nejsi schopná nechat jít?" prohlásil. Zřejmě nemohl přenést přes srdce, co mu řekla nedávno u snídaně.

„Drž klapačku, Whispere. Nevíš o mě vůbec nic. Navíc ti do toho nic není. Máš tady snoubenku a chováš se jako vocas," opáčila.

On se pobouřeně uchechtl. „Vždycky jsem ti byl dobrej na to, aby ses na mě vybila. Jak vztek tak choutky, co? Teď ti jenom ukazuju, jak příjemný to je," dodal.

„Mě je to úplně jedno, akorát mě to utvrzuje v tom, jakej jsi idiot a že jsem ráda, že jsem se tě zbavila," prohlásila a přidala do kroku.

Začínalo to být ostré. „Hej nechte toho, prosím. Tohle je strašný, kdo to má poslouchat?" vztekala se Emily.

„Tak to neposlouchej," zpražila jí Sára na první dobrou.

„Takhle s ní nemluv!" okřiknul jí Wade.

„Nic špatnýho jsem neřekla, tak se uklidni," opáčila.

„Jsi ráda, že ses mě zbavila?" zopakoval a zastavil. Sára zastavila taky a dala si ruce v bok. Oba se na sebe dívali div, že se nezačali prát.

„Správně. Nevím co mě u tebe drželo tak dlouho. Vůbec to nechápu. Asi jsem byla úplně blbá, zoufalá a slepá," hájila se.

Wada její slova úplně rozčertily. „Spíš potom jsi zblbla a oslepla, když ses zabouchla do toho vrahouna. Vždyť je to naprostej kretén. Závistivej, zlej, rozmazlenej, sobeckej narcis," pokračoval, a to Sára nerozdýchala a strčila do něj takovou silou, že zavrávoral.

„Naposledy ti říkám ať držíš hubu, Whispere!" křikla na něj.

„Nebo co?" provokoval jí.

„Nebo… nebo tě zabiju!" ječela hystericky. Vůbec jsem nevěděla, jak to zastavit, a tak jsem si tam tak nějak stoupla a snažila se zakročit, ale nenašla jsem odvahu, byli v ráži.

„Prosím uklidněte se. Vždyť jste se měli tolik rádi. Tohle je strašné se tak k sobě chovat. Vždyť jsme přátelé. No tak. Prosím," utěšovala jsem je se slzami v očích.

„Nikdy se nebudu přátelit s někým, kdo by obětoval svoje přátelé pro takovýho zkurvysyna jako je Shadowwalker," pokračoval.

„Kdo koho pro koho obětoval, Wade?" zeptala jsem se ho. Ale odpovědi jsem se nedočkala.

Sára na něj totiž zaútočila a hájila Shadowwalkera hlava nehlava. „Tohle odvoláš!" zaprskala naštvaně Sára a povalila Wada na zem. Začali se prát jako malí kluci. „Ty zasranej sráči! Co si to vymýšlíš? Já bych nikdy neobětovala svoje kamarády pro Shadowwalkera!" vztekala se.

„Hej, nechte toho!" rozdělila jsem je kouzlem, ale zase se spojili. „Nechte toho!" křičela jsem na ně, ale Sára Wada škrábala a kousala zuby nehty.

Wade se jen bránil, ale nijak jí zatím neudeřil. I když se hodně ovládal, aby to neudělal. Emily byla úplně v šoku, ta netušila, která bije a já nevěděla co s nimi.

„Odvolej to!" procedila skrze zuby.

„Neodvolám. Je to pravda. Jsi falešná mrcha. To, že si všichni mysleli, že jsi jen dvojitá agentka se ti hodilo do karet, ale já vím, že jsi sama nevěděla, na čí straně jsi. A že stačilo málo a vyměnila bys nás všechny jen, aby se s tebou ten zasranec zbohatlickej nerozešel," rýpal.

„Ještě jednou o něm a o mě budeš takhle mluvit a vyrvu ti jazyk z pusy! Wade není ani trochu jak ho vidíš. Ani z poloviny!" vyhrožovala mu.

„Ach jo, nech ho," řekla jsem, chytla jsem jí za ruce a snažila jsem se jí z něj sundat, ale marně. „Tohle nemá cenu, ani jeden nevnímáte toho druhého. Slyšíte jen to nejhorší. Wade, ona by nás nikdy nevyměnila za Shadowwalkera, tím jsem si jistá. Takže jí přestaň křivdit. A ty to tak neber. Vždyť víš, jak to je. Musíš se uklidnit," našeptávala jsem jí.

Nakonec na něj hodila jen vražedný pohled a šla napřed. „Bylo to nutný? Abys do ní takhle rýpal?" zeptala se ho Emily a odešla od něj.

Sára šla rychlým krokem k tribuně. Kolem už byla spousta lidí. Celá se chvěla vzteky. „Sáro, počkej," křikla jsem na ní, ale nereagovala. „Sáro, počkej na mě, prosím," pokračovala jsem, a tak se zastavila a podívala se na mě takovým smutným pohledem.

„Taky si myslíš, že bych vás s Darrenem za něj vyměnila? Že bych dovolila, aby vám ublížil a pak s ním vesele chodila dál?" zeptala se.

„Vždyť už jsem říkala, že ne. Vím co pro tebe Wade znamená. Už jsme o tom mluvily. Já tě chápu, vážně. A vždycky se ti s Darrenem budeme snažit pomoct. Už jsme to i zkoušeli, než se oženil," dodala jsem.

„Pane bože, porvala jsem se s Wadem," zašeptala a rozplakala se a já jsem jí objala. Nevěděla jsem co říct a neříct, a tak jsem raději mlčela. „Jsem vážně hroznej člověk, když se toho černovlasýho deriona pořád tak zastávám. Když se kvůli němu hádám a peru s lidma, který mám ráda," plakala.

„Nejsi špatný člověk, Sáro. No tak. Nech těch úvah. Musíš se uklidnit, jsi hrozně impulzivní a Wade toho teď využil, aby tě vyprovokoval," utěšovala jsem jí.

„Já ho začínám vážně nesnášet a to jsem nikdy nechtěla. Měla bych nesnášet spíš Shadowwalkera, ale mě mnohem víc vadí Whisper," objasnila. „Shadowwalker je sice hajzl, ale na mě nikdy takhle hnusnej nebyl," pokračovala.

„Proto to tak cítíš. Kdyby na tebe byl takhle hnusnej, taky by ses s ním porvala a nesnášela bys ho. Hlavně bys ho v první řadě ani nemilovala," zmínila jsem.

„Nejspíš ne. Vždyť jsem ho chtěla zabít a myslela jsem to vážně. Tolik mi ublížil. Mnohem víc než Whisper a stejně ho spíš miluju," přiznala.

„Pojď, půjdeme na tribunu a budeme fandit Darrenovi. Dneska má velký den. Kašleme na Wady ať si oba dělají co chtějí. My si taky budeme dělat co chceme, ok?" usmála jsem se na ní a ona přikývla.

„Jo, neboj. Po závodech se někam vytratím a nechám vás dva s Darrenem o samotě," dodala.

„Nenechala bych tě se trápit. Klidně můžeš jít s námi," navrhla jsem a šly jsme k tribuně.

„Stejně bych byla radši sama. Ale díky, že jsi tak hodná," řekla a pak jen mlčky zírala před sebe.

Když jsme si sedly na lavici na tribuně, jen civěla na zatím ještě prázdnou dráhu. Byla jsem v koncích. Vůbec jsem nevěděla, jak jí pomoct. Jsem si jistá, že jí tohle nikdy nepřejde ať se bude snažit sebevíc a ať to bude potlačovat jak chce. Snad se to alespoň trochu zklidní.

Wade s Emily se usadili nezávisle na sobě vedle sebe a mlčky zírali před sebe dolů na hřiště. Wade byl skoro celý od krve, pokousaný Sářinými malými zuby a poškrábaný jejími ostrými drápky. Jen se natáhl pro studenou limonádu a napil se.

„Řekni mi, proč je Whisper celej od krve a vypadá jak kdyby se vyválel v trávě?" zeptal se Eldarna jeho pán, který už v ústraní pokuřoval další cigaretu.

„Vůbec si neumím představit, co to s tebou udělá až ti to řeknu," zmínil Eldarn a podíval se mu do očí. Wade se vzrušeně zakřenil.

„Vysyp to!" poručil mu.

„Popral se," odpověděl.

„Hm a s kým?" vyzvídal Wade.

„Se Sárou," dodal, a to Wada odzbrojilo. Na chvilku úplně ztuhnul a nevěděl, jestli mu to přijde spíš úsměvné, nebo by se měl o Sáru bát.

Pak z něj ale vypadlo jenom: „Snad jí ten hajzl neublížil, jinak bych mu rozmlátil ksicht o beton!" vznítil se.

„No myslím, že ublížila spíš ona jemu," zmínil Eldarn, s úsměvem a zatlačil si na brýle, aby je popostrčil výš.

„No a dál?" vyzvídal Wade netrpělivě. Chtěl vědět víc, ale Eldarn byl úplně zamlklý.

„Zřejmě do ní ryl. Ona na něj skočila jak tygřice a začala ho kousat a škrábat," popisoval a Wade se zakřenil.

„To je moje holka. Šikulka," zasmál se. Eldarn doufal, že už mu to jako odpověď bude stačit, ale mýlil se. „Myslel jsem, že mi to budeš vyprávět, ale nějak to z tebe neleze. Takže hádám, že šlo o něco, co nechceš, abych věděl, že?" zeptal se.

„Tvoje dedukční schopnosti mě občas děsí. Nicméně, možná by bylo fajn hlavně i pro tvoje dobro, kdyby ses do toho nemíchal," odpověděl a Wade na něj hodil vražedný pohled.

„Jde o Sáru, jak po mě můžeš chtít, abych se do toho nemíchal? Okamžitě to vyklop, nebo tě taky pokoušu!" vyhrožoval mu.

Eldarn věděl, že mu jeho pán už nijak neublíží, ale taky věděl, že když mu to neřekne, bude to ještě horší. „Slyšel jsem jenom hrozně málo. Stál jsem ti frontu na ice tea," zmínil.

„Tak to málo už ze sebe vyždímej, Eldarne!" vztekal se. Eldarn se nadechl a podíval se mu znovu do těch jeho šedých očí.

„Zastávala se tě," odpověděl, a to Wada překvapilo.

„Vážně?" divil se, ale z jeho výrazu nešlo vyčíst, jestli se mu to líbí nebo ne. „A proč měla tendenci se mě zastávat? O co šlo?" pokračoval ve výslechu.

„Zastávala se hlavně sebe. Zřejmě šlo o starý křivdy mezi váma třema," objasnil.

„Mezi náma třema říkáš?" uchechtl se. „Pokud vím, já jsem s Whisperem neměl nic společnýho. Nechával jsem Sáru, aby byla i s ním, když ho měla tolik ráda a nikdy jsem mu kvůli ní neublížil. Ale to bylo tak všechno, v čem jsme byli namočení my tři," dodal.

„Sára byla to, v čem jste byli namočení vy dva," připomněl mu Eldarn netaktně a taky to od Wada schytal. Dostal pohlavek.

„Takhle o Sáře mluvit nebudeš, idiote!" štěknul.

„Takhle jsem to nemyslel. Jen jsem to chtěl zkrátit," objasnil.

„Takže do ní šil, že je špatná, když mě měla ráda a nadával na ní, že je zrádkyně a já, že jsem hajzl. A ona se za sebe postavila, protože jí křivdil. Jenže on nepřestal prudit, tak se na něj vrhla. Takže takhle to bylo?" ujišťoval se a Eldarn přikývl.

„Hm, asi budu muset našeho bratránka trochu srovnat. Takhle s mojí Sáruškou mluvit nebude, i když to byl její skoro snoubenec. Ona by si mě nikdy nevybrala, kdyby to mělo být mezi mnou a jejíma kamarádama. Tohle přehnal. Nedivím se, že po něm vystartovala," komentoval.

„Co s tím jako chceš dělat?" zeptal se ho Eldarn.

„Já nevím, nechtěl jsem jim už vůbec zasahovat do života, ale tohle je něco, co se mě týká," dodal.

„Jen okrajově. Ty nadávky na tebe, kvůli kterým Sára ještě přitvrdila už jsou šumák. Víš, že tě všichni nesnáší," usmál se na něj a Wade mu úsměv opětoval.

„Všichni ne," zmínil spokojeně. „Já jí tak miluju. Škoda, že jsem to neviděl. To, že se moje láska pere se svým ex kvůli mně, i kdyby to bylo jen okrajově…" zasnil se.

„Ty jsi vážně na hlavu," informoval ho Eldarn.

„Ale na rozdíl od něj nevypadá potlučeně. To má taky jediný štěstí, chlapec. Jinak bych ho na místě zabil," dodal, aniž by reagoval na Eldarnovu připomínku.

„No, ale nějaký šrámy na duši jí taky zanechal. Sice asi menší než ty, ale stejně. Koukej, jak se tváří," zmínil a ukázal na ní.

„Pravda. Jako by se zase chtěla zhulit a zašukat si se mnou. Ani nevíš, jak je těžký se od ní držet dál. Když vím, že bych jí dokázal ulevit. Kurva, vůbec nevím co dělat. Nechci jí nechávat být. Nedá se to vydržet," vztekal se.

„Neměl ses ženit a měl jsi s ní zůstat. Nebo se jen oženit a být se Sárou. Bez dětí," zmínil.

Wade na něj hodil vražedný pohled. „Kdybych to udělal, Anomaris by se se mnou rozvedla. Slíbil jsem jí děti hned. A za další, skončil bych bezdětný a nikdy bych se nestal králem," objasnil.

„Já vím. Ale byl bys se Sárou. A nesnaž se popírat, že by ti to nestačilo. Vždyť ty stejně nejsi rodinnej typ a ona taky ne. Neumím si vás dva představit jako rodiče. Ani každýho zvlášť. Ale jednou ses rozhodl, tak jí nech na pokoji," řekl a výhružně se na něj podíval.

„Vždyť taky jo," dodal Wade a otočil se zpátky na hřiště. Sára se rozhlídla kolem a dole pod námi u zábradlí zahlídla černovlasého kluka v bílé, laxně zapnuté košili s vyhrnutými rukávy a s volně uvázanou fialovo-zlatou vázankou, který se nápadně podobal Wadovi Shadowwalkerovi. A když si všimla vedle něj stojícího Eldarna, došlo jí, že to není jen její představa, ale její láska osobně.

Chvíli na něj jen vyjeveně zírala a potom do mě začala drkat loktem, abych jí utvrdila v tom, že se jí to nezdá. „Co je?" okřikla jsem jí, a když jsem viděla kam zírá, zarazila jsem se. *No to ne. Proč se všechno tolik komplikuje? Proč ho musela vidět zrovna teď? Proč sem ten šílenec vůbec lezl?*

„Nedívej se tam!“ poručila jsem jí, ale neposlouchala mě. Do očí se jí vlily slzy a ona byla zase úplně mimo. *Ach jo.*

„Tohle je peklo. Asi si to v životě neodpustím,“ zmínil Wade Shadowwalker.

„Co jako? Že jsi jí tolik zklamal? Že sis vybral Anomaris a ne jí?“ vyzvídal Eldarn.

„To taky. Ale hlavně to, že jsem s tím vůbec začínal. Vždyť já mám toho bloňďatýho idiota hrozně rád. Co jsem to do hajzlu udělal se svým životem? S jeho životem?“ prohlásil zírajíc na Darrena dole.

Z očí mu vytryskly slzy a Eldarn na něj zíral naprosto šokovaně. „Ale už to musím dotáhnout do konce,“ dodal.

„Vážně, Wade? Teď a tady budeš brečet a litovat se?“ zeptal se.

„Nejradši bych skočil z tý zasraný tribuny. Zcela určitě by mě to zabilo. Tolika lidem by se ulevilo. A možná i Sáře, konečně by mohla zase žít,“ pokračoval.

Eldarn na něj zíral jako na blázna. „Můžeš už proboha laskavě nechat těch sebevražedných řečí? Co se to s tebou děje?“ okřikl ho. Wade si otřel slzy a otočil se na něj.

„Kdysi bych si to i přál, abys zdechnul. Ale… pravdou je, Wade, že… máš potenciál udělat něco velkýho. Jsi zatraceně chytrej a vlivnej, dokážeš naprosto cokoli. Neposer to už. Staň se králem, splň si svoje sny, ale nenič za tu cestu svoje budoucí lidi. Změň přístup. Navíc, Sára by se zbláznila, kdyby se ti něco stalo a Anomaris taky. A jednou bys chyběl svýmu dítěti,“ řekl a Wade si ho k sobě přitáhnul a pevně ho objal.

„No to mě poser na holý záda, co se to dneska děje? Co tam ten Eldarn s Wadem dělají?“ prohlásila Sára šokovaně a já taky valila oči. Wade Shadowwalker na tribuně plné lidí objímá Eldarna Naxxremise, svého rionského bratrance, kterého chtěl zabít a kterým pohrdá?

„To jsi ale říct původně nechtěl, nelži mi, že jsi nezměnil tu větu, vidím do tebe,“ prohlásil hned, jak se od něj odtrhnul.

Eldarn byl ztuhlý, protože tohle od svého pána nikdy nečekal. „N-ne, ale celkem jsem se bál ti to říct,“ odpověděl.

„Tak to řekni teď. Nic horšího, než že ti dám pěstí se ti nestane,“ dodal.

„Už se stalo. Objal jsi mě. To bych možná radši dostal pěstí,“ procedil ironicky a pak se oba zasmáli.

„Ha ha ha. Lháři. Dojalo tě to. Vždycky jsi chtěl být můj kámoš,“ řekl.

„Možná trochu,“ přiznal nakonec stále vyjeveně zírajíc do jeho šedých očí.

„Teď když už jsme teda kámoši, tak mi to řekni,“ naléhal Wade.

„Ty jsi vážně přízrak, Shadowwalkere. To je neuvěřitelný,“ stěžoval si Eldarn.

„Dělej, pořád ti můžu dát pěstí a vzít to, co jsem řekl zpátky,“ vydíral ho.

„Chtěl jsem říct, že ti rozumím. Chápu tě. Jsi sice hodně morbidní na můj vkus, ale rozumím tomu, proč to v tobě tak vřelo. Jsi prostě jen citlivej. Jsi mnohem citlivější než já i než Darren, i když to nepřiznáš. Je to tak. Jenže jsi to ventiloval trochu nepatřičně. A i když ti to už nikdo neodpustí, pořád můžeš všechno obrátit tak, aby na tebe nahlíželi trochu jinak. Aby byl mír a ty jsi měl i přes to to, co chceš,“ objasnil.

„Jestli o tomhle někomu cekneš, zabiju tě! A ne nebudeš mi chybět,“ syknul na něj a Eldarn se zakřenil a přikývl.

Potom se Wade podíval zase na Sáru. Překvapením pro něj bylo, když se jejich pohledy střetly. Dívali se na sebe dobrých pár sekund. Pak se Sára zvedla a prodírala se uličkou, aby ho stihla.

„Do hajzlu," zaklel Wade, když viděl, že za ním Sára jde. „Na tohle nejsem ready," zpanikařil.

„Tak uteč, srabe. Přenes se pryč," pošťuchoval ho Eldarn.

„O to nejde. Já s ní nesmím mluvit," odpověděl.

„Podpantoflák Wadík?" culil se Eldarn.

„Ne, o to taky nejde. Nechci to zase posrat a způsobit, že jí Anomaris ublíží. Musím jít," objasnil a přenesl se pryč.

Sára ztuhla. Už byla skoro u něj a on byl najednou pryč. „Eldarne!" volala na něj místo na Wada.

„Ahoj," pozdravil jí a rozpačitě na ní mávnul.

„Kam šel Wade? Vyhýbá se mi?" zeptala se. Eldarn věděl, že Sáře nemůže říct ani slovo o tom, o čem se s Wadem bavil.

„Nic nevím, nic mi neřekl," odpověděl ne příliš přesvědčivě.

„Jasně," zašeptala.

„Mám mu něco vyřídit?" zeptal se.

„Jen ať se za mnou staví dneska ve věži. Večer. Chci s ním něco probrat. Je to důležitý. Taky mu vyřiď, že jestli nepřijde, že už ho nechci nikdy v životě vidět a že to myslím smrtelně vážně. Tak ahoj a užij si závody," usmála se na něj a běžela zpátky za mnou nahoru.

„Bláznivá holka. Vy dva se k sobě vážně hodíte," zašeptal si pro sebe a pak se otočil zase dopředu.

„Já to slyšel. Máš štěstí, že jsi nic neřekl," ozval se Wade.

„Ty jsi tady? Pane bože, já se tě tak lekl," opáčil.

„Hm. Bude to takhle lepší. Sice se odrovnám tím výdejem energie, ale to je nic v porovnání s tím se vidět s ní," objasnil. Eldarn nad ním zavrtěl hlavou.

„A co? Půjdeš na ten sraz?" vyzvídal.

„Jsi magor? Vím přesně jak by to dopadlo. To nejde," odpověděl.

„Takže konec jo?" zeptal se, ale Wade dlouho mlčel. „Wade?" šťouchl do něj.

„Jo konec. Dlužím jí to. Nemůžu nás oba zničit. Prostě to nejde. Hlavně jí. Myslíš, že bys pro mě něco udělal?" zeptal se. Podle jeho hlasu byl docela zranitelný.

„Co jako, můj pane?" provokoval ho.

„Zahulíš si se mnou večer?" vypadlo z něj a Eldarn se zaculil.

„Jasně. Ale platíš to ty," dodal a Wade souhlasil.

Sára si ke mně sedla celá roztřesená. „Tak co? Promluvili jste si?" zeptala jsem se, ale zavrtěla hlavou.

„Ne, zmizel. Zjevně se mnou mluvit nechce. Každopádně jsem ho pozvala večer do věže," přiznala.

„Ale no tak. Ty jsi vážně šílená," procedila jsem a ona přikývla.

„Já vím. Tak trochu se modlím, aby nepřišel. Ale jestli nepřijde, zabiju ho! Takhle si se mnou hrát," dodala. Raději jsem už mlčela, protože konečně začínaly závody.

„Dámy a pánové, máme tady druhý a zároveň poslední den Mistrovství Světa v létání na wergonech. Dneska se dozvíme, kdo bude Mistrem Světa roku 2020. Taky se těšíte tolik jako já?“ zeptal se komentátor a vyburcoval celou tribunu. Dav ječel a ječel. Já jsem zamávala Darrenovi a on mi poslal vzdušný polibek. Možná byl dneska už trochu klidnější než včera. I když šlo o víc.

„Včera jsme byli svědky neuvěřitelných věcí, které se staly prvně v historii závodění na mistrovství. Máme dva vítěze prvního kola s neuvěřitelným časem sedm minut, třináct sekund a čtyřicet osm setin. To je dokonce i rekordní čas, ve kterém kdo tyto závody letěl. Zatleskejme panu Darrenovi Paynovi a jeho wergonici Kinnaře a panu Richardovi Daltonovi a jeho wergonici Sidali, za neuvěřitelný výkon,“ řekl a všichni se roztleskali.

„Teď mi dovolte, abych představil i ostatní včerejší vítěze, kteří postoupili do finále a dnes budou závodit o titul mistra světa,“ pokračoval.

Sára se ke mně naklonila a opřela se mi o rameno. Jen mlčky střídavě zírala na Darrena a na místo, kde byl před tím Wade. K jejímu překvapení si tam stoupli Aris s Earthanem, kteří taky přišli Darrena podpořit.

„Jsme připravení začít? Tak tedy tři… dva… jedna… START!!“ zakřičel a všichni závodníci vběhli na dráhu. My se Sárou a myslím i všichni ostatní, jsme byli tak zažraní do toho, co se dělo na hřišti, že jsme skoro ani nedýchali. A najednou už bylo poslední kolečko.

„…Je to hlava na hlavě, křídla na křídlech. Tohle je nejnapínavější poslední kolo, jaké jsme tu snad kdy měli. Dalton předjíždí Payna a bere mu tím jeho druhé místo. Zatím vede Athan Dillion, ale ne na dlouho. Dalton předjíždí i jeho. Nepochybně se závodění plně věnuje, je to vidět,“ pokračoval komentátor, zatímco my se Sárou jsme doslova šílely. Bylo to tak napínavé.

Dokonce i Wade Shadowwalker mu s Earthanem fandil a k mému překvapení to Sáru nechávalo chladnou, protože si všímala jen Darrena. „Přidej, ty lemro!“ ječel Wade Shadowwalker z plných plic, který už nějak zapomněl být neviditelný.

„Darrene!!!“ vřeštěla jsem stojíc na lavici v sukni. Vůbec jsem neřešila nějaké kalhotky. Musela jsem fandit co to šlo.

„Blíží se poslední zatáčka. Payne stále třetí, zato Dalton první. Jejich wergoni se zdají být unavení. Pokud teď nezaberou, skončí v aktuálních pozicích. Mámetuposledníchpár vteřindokonce!“ zrychlil mluvu komentátor a pak bylo po všem. Cílová páska byla přetržena a remíza to tentokrát nebyla. Darren skončil druhý, a nejen o setiny, ale i o vteřiny.

„Máme Mistra Světa a je to pan Dalton. Zatleskejme mu, titul si opravdu zaslouží. Byl dnes bezkonkurenčně nejlepší. Paynovi připadne taky medaile. Dnes je to pro něj po druhé za celou jeho kariéru závodníka, kdy si vyběhal stříbro. Nicméně, na nováčka to vůbec není špatné. Zatleskejte mu,“ pokračoval.

„Co je? Tváříš se zklamaně, ale tohle je mnohem lepší výsledek, než jsi čekala,“ zmínila Sára, zatímco já si kecla na lavici. Ale měla pravdu, trochu zklamaná jsem byla. Bylo to tak těsné.

„Nejsem zklamaná Darrenem. Byl výborný a jsem na něj moc pyšná, jen mě to mrzí, to je celé,“ objasnila jsem a pomalu jsme odcházely.

„Ty vole, on je borec," prohlásil Earthan a zjevně byl na svého kamaráda taky hrdý. Zato Wade si zoufale povzdechl. Vypadalo to, jako by ho přecenil a teď byl zklamaný.

„Nechápu to. Jak může být druhej?" vypadlo z něj po chvilce ticha. Eldarn se na něj překvapeně podíval.

„Tobě se nikdo nikdy nezavděčí, co Shadowere?" rýpnul si Earthan, hodil ruku kolem ramen své přítelkyně Aris a mířil si to taky dolů za Darrenem. Na něj se tam na chudáka nalepil ohromný dav lidí. *Jak to asi vnímá, že skončil druhý? Vypadá trochu sklesle. Občas je na sebe příliš tvrdý.*

„Darrene!" volala jsem na něj z chodby, když ho konečně pustili ze svých spárů a skočila jsem mu kolem krku. On mě objal a políbil mě. „Co tak sklesle, Payne? Já jsem na tebe tak hrdá. Nejvíc na světě, lásko moje," šeptala jsem mu do ucha, a to mu konečně ve tváři vykouzlilo malý úsměv. Jako by v tom potřeboval utvrdit.

„Jo?" zeptal se a já přikývla.

„To si piš, čumáčku," dodala jsem a on se zakřenil.

„Kolikrát ti mám říkat, že mi tak nemáš říkat mezi lidma, přijdu si pak jako ňouma," komentoval.

„Ale ty jsi ňouma," škádlila jsem ho a pinkla jsem ho jemně prstem do nosu.

„Ty si koleduješ, Heartová," upozornil mě a já se nevinně usmála. A než jsem se stačila zeptat o co, přiřítila se k němu jako lavina Sára.

„Darry, ty jsi hvězda. Je jedno, že jsi druhej. Ale máš medaili a příště toho Daltona porazíš. O tom vůbec nepochybuju," sápala se na něj.

„Díky, ale myslím, že mám velkou konkurenci. A nejen v závodění, ale i ve fandění. Něco jsem zaslechl," zmínil a mrknul na ní.

„Tady ne," zašeptala a on přikývl. Potom se k němu seběhl i Earthan a Wade Whisper s Emily. A tak Sára kousek uhnula.

„Gratulace, závodníku," řekl Earthan a poplácal ho přátelsky po zádech.

„Díky, že jste přišli," usmál se.

Alyssa se držela raději na chvíli stranou a vedle ní nenápadně postával i Wade Shadowwalker. „Měl bys mu taky pogratulovat," zmínila zírajíc na nás s Darrenem.

„Ne," zavrtěl hlavou a působil, že si je naprosto jistý tím, co by měl a co ne.

„Proč ne? Fandil jsi mu, já tě viděla," zmínila a usmála se na něj.

„Nestál by o to. Navíc, nechci, aby mě tu někdo viděl. Už se do Derionu nevrátím. Tohle bylo naposledy tenhle rok, co jsem tu byl," oznámil a ona zkameněla. Tohle slyšet nechtěla.

„Ani na závod tvojí sestry se Sárou se nepřijdeš podívat?" zeptala se a on zavrtěl hlavou.

„Nejspíš ne. Sbohem, Aly. Uvidíme se v devátým ročníku. Snad se tam dostaneš," řekl a chtěl odejít, ale chytla ho za ruku. On se na ní překvapeně podíval.

„Vzpomínáš si na svůj slib? Říkal jsi, že kdyby to nebylo riskantní a divný, naposledy bys mě objal. A řekl jsi, že bys mi dal i pusu. Nikdo tady není, všichni si všímají jen Darrena, uděláš to?" zeptala se a on na ní šokovaně civěl.

„Tady ne, Alysso. Je to tady plný lidí a… nechceš si to nechat na lepší chvíli? Je to poslední objetí a poslední pusa. Potom už nic nebude," připomněl.

„Ne, chci to hned teď. Mám narozeniny," dodala a on se pousmál.

„Ty jsi vážně hrozně zoufalá, co? Ach jo, nevím co to se mnou je, ale je mi tě docela líto. Asi bych měl pomalu napravovat co se dá ještě napravit. Každopádně nevím co čekáš, je to jen drobná pusa na pusu.

A před Sárou se mi to riskovat nechce, to je strašně nebezpečný. Nejen pro mě, ale i pro tebe. Nechme si to na jindy," řekl a chtěl jít, ale přitáhla si ho k sobě a pevně ho objala. Wade trochu zpanikařil.

„Tak si ty projevy lásky od tebe schováme na potom až budeme někdy třeba sami, tenhle je ode mě," zmínila a položila si hlavu na jeho hrudník.

Wade jí nechal. Nechtěl být hrubý a odstrkovat jí od sebe, když jí tolik ublížil a tohle by to mohlo odčinit. No anebo je oba totálně zdevastovat. Naštěstí je ale nikdo neviděl.

Wade se pořád nechával objímat. Už to mohla být skoro minuta. Jen se nechal, ale zpátky jí neobjímal a tvářil se zamyšleně. Potom jí kolem pasu omotal i své ruce a přitáhl si jí pevně k sobě.

Alysse se spustily z očí slzy. Zdálo se, že na tohle ona celou tu dobu čekala. „Děkuju ti, Wade. Ani nevíš jak moc jsem to potřebovala," dodala.

„Ale vím. Jen nechápu, proč má každá holka ráda záporáky jako jsem já," prohlásil.

„Ale víš. A každá ne. A já tě vážně miluju," řekla a on jí od sebe lehce odstrčil a podíval se jí do očí.

„Já už nemůžu, Alysso. Musíš mě nechat jít. Proto jsem tohle nechtěl dělat, akorát se to tím zhoršilo," řekl seriózně jako by měl o ní obavy.

„Budu v pohodě. Neboj se," usmála se.

„Sakra, co se to se mnou děje?" vyprsknul naštvaně a odtáhl se od ní.

„Nejsi špatný člověk. Máš nás rád i když sis myslel, že ne. To jenom vztek ti zatemnil úsudek. Viděla jsem tě s Eldarnem na tribuně. Objímal jsi ho. Wade, vždycky jsem věděla, že za to stojíš i když ses choval jako…" pokračovala, ale přerušil jí.

„Už půjdu. Pro dobro nás všech si to nech pro sebe, myslím to vážně," dodal.

„Wade, dej mi tu pusu hned!" poručila mu.

„Cože? Jsi normální?" divil se.

„Jiná příležitost už nebude a ty plníš svoje sliby, ne? V budoucnu by to bylo horší než lepší. Kdyby jsme byli třeba sami, mohlo by to dopadnout i hůř… Dej mi tu pusu! Nenechám se o ní ošidit. A pak ti dám pokoj, přísahám," naléhala, stoupla si na špičky a našpulila rty.

Wade zhluboka vydechl, rozhlídl se kolem a když byl vzduch čistý, políbil jí. „Jestli cekneš, zabiju tě," dodal výhružně a přenesl se pryč.

Alyssa tam stála jako opařená, když si uvědomila, že měl v očích slzy. *Co se to s tím Shadowwalkerem děje? Najednou je jeden velký pytel emocí?*

„Výčitky, kamaráde. Takhle vypadají výčitky. A mají velkou moc každýho, kdo jim propadne kompletně zničit," rýpnul si Eldarn, když se Wade objevil u něj, aby ho vyzvedl a mohl se i s ním přenést zpátky do světa lidí…

☆ Bereš mi Alyssu? Vzal jsi mi Sáru! ☆

Byl pátek 25.9. 2020 a blížily se Sářiny první závody. Ta z toho byla nervózní, ale nenechávala to na sobě znát, protože si našla někoho, s kým mohla ten čas o samotě plný nervozity krásně přetlouct – s Richardem Daltonem. S novým světovým šampionem, na kterého její ex milenec Wade Shadowwalker příšerně žárlil.

Wade s Eldarnem se akorát vrátili do Derionu za Anomaris. „Ahoj, to jsem ráda, že už jsi doma, tolik jsi mi chyb… co ten tady dělá?" zarazila se, když viděla Eldarna vejít do dveří hned po něm.

„Je tu doma, kde by měl být jinde, než se mnou?" odpověděl jí otázkou, a to Anomaris víc než šokovalo.

„Cože? Zbláznil ses, Wade? Myslela jsem, že nepotřebujeme křena. A jak to jako myslíš, že je tu doma? Nechtěl ses ho ještě před pár týdny zbavit?" pokračovala.

„Věci se mění, lásko," usmál se a mířil si to rovnou do kuchyně. Eldarn se kolem ní mihnul, ale zarazila ho tím, že mu zatarasila cestu.

„Na tenhle barák si nezvykej, rione. Dlouho tu nebudeš. O to se postarám. Zas tolik změn není potřeba," zašeptala a potom pronásledovala Wada. Eldarn byl na výhružky od derionů zvyklý, a tak si z toho nic už nedělal. Ne když měl na svojí straně Wada Shadowwalkera – budoucího krále Derionu.

„Co se ti stalo? Jsi nějakej divnej," komentovala duševní stav svého manžela.

„Nic, co by se mi mělo dít?" zeptal se, vytáhl ze spíže sušené maso a cpal se tím, jak kdyby dva dny nic nejedl. Anomaris ho překvapeně sledovala. „Taky bys měla jíst pořádně a starat se o moje dítě," mluvil s plnou pusou a sedl si na židli v jídelně a ona přikývla.

„Neboj se, já se o NAŠE dítě starám," prohodila a Wade se pousmál.

„Tak jsem to nemyslel. Pojď ke mně," řekl a stáhl si jí k sobě na klín. Ona se na něj dlouze podívala.

„Že jsi nebyl za Sárou?" zeptala se ho na rovinu. On zoufale vydechl.

„Nebyl. Byl jsem se podívat na závodech a jinak jsem byl s Eldarnem u nich. Chodil jsem do práce a tak," odpověděl a nacpal si do pusy další kus sušeného masa.

„Doufám, že jsi i cvičil. Nechci, aby se z tebe stal špekoun. Koukám, že hodně jíš a taky mi přijde, že jsi za ten týden dost přibral," zmínila a on vyprsknul smíchy.

„Má povrchní žena se bojí, že bych zrovna já měl špeky, jo? To se v životě nestane. Přibral jsem tak leda svalovou hmotu a jasně, že jsem cvičil, chceš si sáhnout?" zeptal se a vyhrnul si tričko.

„Prosím ne přede mnou," prohlásil Eldarn a zakrývajíc si rukama oči si vzal od Wada kus masa, které svíral v ruce jako by držel tyčinky.

Anomaris na ně dva šokovaně zírala. „Není nějakej drzej? Ty mu to dovolíš?" vyzvídala.

Wade jen pokrčil rameny a podal mu poslední kousek, co měl v ruce, aby mohl Anomaris obejmout.

„Nebuď přecitlivělá, miláčku," dodal a zvedl jí do náruče.

„Kam mě to vláčíš?" divila se.

„No přece do ložnice se s tebou pořádně přivítat, ne? Nebo jsem ti snad nechyběl?" zakřenil se a nesl jí jako princeznu po schodech. Eldarn dojídal maso a raději to nekomentoval. Už tak si připadal u Wada navíc. Momentálně se ale cítil dobře i tak. Zcela očividně byl Wade na jeho straně, a to dokonce i před Anomaris.

Já jsem s Darrenem hrála Minorky, což je naše derionská desková hra. Něco na způsob wergonních závodů. Konečně jsme mohli být spolu celý víkend.

Wadova teta Viola jakožto ředitelka školy mu to vzhledem k úspěchu na závodech jednorázově povolila. Byla jsem v sedmém nebi. Být zase s ním bylo tak uklidňující. Dokonce tu mohl být zrovna na Sářiny závody, které budou v neděli.

„Zase jsi prohrála," zmínil a já to zuřivě smetla rukou.

„Už mě to nebaví," prohlásila jsem nasupeně.

„Jak pak by taky jo, když pořád prohráváš," zmínil.

„Tím to není," hájila jsem se, ale pravdou bylo, že mě to víc než štvalo. Měla jsem s ním své úmysly, když vyhraju, ale ne. On mě vždycky porazí, blboun jeden bloňďatej!

„Jsi roztomilá, když se vztekáš a jak hezky trucuješ. Vůbec neumíš prohrávat. Pojď ke mně, ty můj malej puclíku," culil se a přitáhl si mě k sobě na hrudník.

Nechala jsem se, ale nedokázala jsem potlačit ten nafouknutý výraz. „Taky jsi mě mohl nechat vyhrát. Těžili bychom z výhry oba, takhle…" začala jsem, ale povýšeně se na mě usmál.

„Takhle dostanu odměnu jenom já? Blbý, co? Ale nevidím důvod, proč bych tě měl nechávat vyhrát. Potom by to celý bylo o ničem a ty máš ráda, když se musíš snažit. Stejně tak jako já," křenil se. „A abys viděla, že nejsem bez srdce, zatím si můžeš vybrat cenu útěchy. Nicméně, pravidla znáš, nesmí to být lepší než výhra. Tak co to bude?" zeptal se a já pokrčila rameny.

Nechtěla jsem cenu útěchy, chtěla jsem to, co jsem měla dostat za výhru – jeho a po mým. „Tak to možná dneska bude jenom pusa," škádlil mě.

„To je na nic, pak se zase bůhví, jak dlouho neuvidíme. Neměli bychom s tím naším intimním životem takhle blbě experimentovat," přemlouvala jsem ho, ale on se zase tak povýšeně zakřenil.

„Ty jsi ta, která si trvala na tom, že to takhle mezi náma bude, abychom udržovali touhu a vášeň v kurzu," připomínal ta má trapná pravidla.

„Darrene. Čumáčku…" Lísala jsem se k němu a on se pousmál.

„Ano, lásko moje? Něco se ti snad na tvých pravidlech nezdá? Navíc jsi viditelně prohrála, nemyslím si, že máš pravomoci něco měnit," pokračoval.

„Darrene, já vím, že bys to taky rád porušil," zkoušela jsem to na něj a u toho jsem mu vjela rukou pod tričko a líbala jsem mu něžně krk.

„Oh, Ay, ty jsi ale potvora. Sice máš pravdu, ale jsem si jistej, že kdybych prohrál já, že bys mi taky nikdy neustoupila. Jak tě tak znám, mučila bys mě až dokud bych

nevyhrál. Musíš se víc snažit, když něco chceš, čumáčku," prohlásil a sundal si mou ruku z rozkroku. Potom se zvedl a protáhl se.

„Jsi hrozně krutý, abys věděl. A už nemám zájem. Holt jsem prohrála, ale ty půjdeš ke dnu se mnou," dodala jsem a jeho figurku jsem odcvrnkla k té mojí. Darren se pousmál.

„Hned po tom, co mi dáš odměnu," připomněl.

„Jsi krutý!!" zopakovala jsem.

„No jo no, to se nedá nic dělat. Když jsem krutej, tak jsem holt krutej," řekl a pak se na mě dlouze podíval.

„Co tak čumíš, Payne?" sykla jsem na něj podrážděně.

„Pojď sem, Heartová," poručil mi a klekl si naproti mně na podlahu. „Miluješ mě, viď? Pořád až k smrti, že jo? I když tě přivádím k šílenství tím, jak tě vždycky ve všem porazím," zeptal se.

„Pekelně a pořád až k smrti. A ne vždycky mě porazíš!" odpověděla jsem s úsměvem ve tváři.

„Já tebe taky. Monstrózně a strašlivě… umřel bych pro tebe, srdíčko moje," zašeptal.

„Tak to hlavně nikdy nedělej," odpověděla jsem a on přikývl.

„Pokusím se," usmál se a pak zvážněl. Choval se divně, jako by mě snad chtěl… *Bože, on mě chce požádat o ruku. Teď?*

„Pořád si mě chceš vzít, Heartová?" zeptal se. *Udělal to. Zeptal se mě.* Šokovaně jsem na něj zírala, než mi došlo, že bych měla odpovědět.

„Chci. Hrozně moc, Darrene," odpověděla jsem nadšeně. Stěží jsem zadržovala slzy radosti.

„To jsem rád. Tak to ti pak můžu dát konečně tohle co?" zakřenil se rozpačitě a vytáhl z kapsy prstýnek s malým červeným kamínkem ve tvaru kosočtverce. Poznala jsem ho. Už jsem ho viděla u jeho mamky na prstě.

Není to obyčejný šperk, je vzácný. Dědí se po generace. Je to rodinný prsten, patřící Paynům. Abych byla přesná, původně patřil Ametris Heartové, která ho dostala od Oriona.

„Paráda, dej mi ruku," zašeptal a já ho poslechla. Vložila jsem mu jí do jeho dlaně. Měl studené ruce a trochu se mu třásly. Mě tedy taky, ale jemu trochu víc. „Ty jo, nevím proč jsem z toho tak nervózní," zahihňal se.

„Taky jsem nervózní," přiznala jsem, abych ho uklidnila a podívala jsem se mu zamilovaně do očí.

„Jsem do tebe blázen, Heartová. Asi z tebe dostanu infarkt," řekl jen, co mi navlíkl ten prstýnek na můj kostnatý prst.

„Myslím, že je lepší prohrávat než vyhrávat. Cena útěchy je jaksi cennější než výhra," zmínila jsem prohlížejíc si prstýnek.

„Ne, měla jsi jen štěstí v lásce, když tě to ve hře opustilo," uvedl na pravou míru a já mu hned na to skočila kolem krku.

„Ty brečíš?" culil se.

„Ne," odpověděla jsem suverénně.

„Ne? Já to slyším, jak popotahuješ a taky cítím ty horký kapky na mým krku," prohlásil.

„Dobře tak jo. Dojal jsi mě," přiznala jsem a pevně jsem ho k sobě tiskla. „Taky jsem do tebe zblázněná, Payne," dodala jsem a on se pousmál.

„Já vím, trubko," zašeptal mi do vlasů.

Wade akorát vylezl z koupelny a mířil si to za Anomaris do ložnice. „Ty sis teda pospíšil," usmála se, ale on nic neříkal. Jen si klekl k ní na postel, zaútočil na ní svými rty a začal jí muchlovat.

„Wade…" zakuňkala.

„Hm?" zamručel, aniž by přestal a podíval se na ní.

„Nic z toho nebude, bolí mě břicho," zašeptala a odstrkovala jeho ruku ze svého klína. Wade místo toho, aby ho to naštvalo zpozorněl.

„Jak tě jako bolí břicho?" polekal se.

„Nevím. Bodá mě tady," odpověděla a ukázala si na podbřišek.

„A krvácíš," řekl vyděšeně a ukazujíc jí do klína vstal z postele. „Musí tě vidět nějakej doktor. Krvácení v těhotenství je špatný, Ris," prohlásil, zavázal si župan a zavolal komorníka. „Adame, zavolej doktora, okamžitě!" poručil mu a zase se otočil na vyděšenou Anomaris, která už začala brečet strachy.

Hned k ní přiskočil na postel a chytl jí za ruku. „Neboj, to bude dobrý," utěšoval jí a tu ruku jí políbil.

„A co když ne? Co když o to dítě přijdu? Co když už nebudu moct mít jiný?" plakala. Wade si povzdechl a objal jí.

„Hlavně klid, jo? Psychika je důležitá. Já mám taky strach. Ale… musíš být v klidu, Ris. Když se to nepovede, zkusíme to znovu. Hlavně klid, ano?" utěšoval jí. Zněl teď trochu jako Darren.

„Volal jste mě, pane Shadowwalkere?" zeptal se jeho rodinný lékař, který se tam snad i transportoval.

„Ano. Má žena krvácí. Prohlédněte jí. A zkuste zachránit naše dítě," řekl a posadil se k ní na postel.

„Jistě, pane. Ale bylo by nejlepší, kdybyste počkal venku," řekl.

„Je to moje žena, proč bych nemohl být u toho?" zeptal se podrážděně.

„Radši běž," řekla Anomaris.

„No dobře, budu na chodbě, kdyby něco," dodal a nechal je o samotě. Udělal pár koleček a opřel se o zeď.

„Co se děje?" zeptal se Eldarn, který šel akorát kolem do svého pokoje. Wadův vyděšený výraz a neklidný postoj ho vyděsil taky.

„Já nevím. Nejspíš něco s plodem. Začala krvácet," odpověděl mu klidně.

„To mě mrzí, snad to bude v pohodě," řekl, poplácal Wada po zádech a mířil si to k sobě.

Wade na něj mlčky překvapeně koukal. „Eldarne," zavolal na něj a Eldarn se na něj otočil. „Omlouvám se," řekl z ničeho nic a zíral mu smutně do očí.

Eldarn přikývl. „Vím, že teď se bojíš karmy, ale to bude dobrý," dodal a pousmál se. Wade měl vážně strach, ale taky ho to mrzelo. Neříká takové věci jen tak, takže by rozhodně nelhal, kdyby je vypustil z pusy.

„Nikam nechoď, prosím," zašeptal z ničeho nic. Eldarn zhluboka vydechl a poslechl ho. Mlčky si stoupl vedle něj a opřel se taky o stěnu.

„Díky," řekl nakonec a Wade se na něj překvapeně podíval.

„Za co?" divil se Wade.

„Za to, že ses omluvil, protože jinak bych se bál o tvojí duši. Taky za to, že se chováš normálně a jako člověk, a za to, že sis mě vybral za kámoše. Vím, že kdybych nebyl jedinej, kdo ti zbyl, tak by ses se mnou ani nebavil, ale i tak.

Měls pravdu, vždycky jsem se s tebou chtěl kamarádit. Teda, než jsi mě málem zabil a než jsem zjistil, jakej dokážeš být hajzl, když se zlobíš," prozradil a Wade se pousmál a zavrtěl hlavou.

„Co je?" zeptal se.

„Nejsi jedinej, kdo mi zbyl, idiote. Mám hodně kamarádů. Ale ty jsi můj spřízněnec a v létě jsem si uvědomil, že to není ono, když mě chceš zabít a já bych tě musel nonstop kontrolovat. Takhle je to mnohem lepší," objasnil.

„Tak to potom chápu," zakřenil se.

„Navíc… nic bych ti neudělal. Nic z toho, co jsem říkal," dodal a Eldarn se na něj překvapeně podíval.

„Ale udělal. Teď se snažíš, abych si myslel, že nejsi zas takovej sráč, ale já vím, že tenkrát sis nehrál. Já tě znám, Wade. Vím, čeho jsi schopnej," zmínil.

„Myslím to vážně. Byl bych blbej, kdybych si zmrzačil a zabil spřízněnou duši. A já přece nejsem blbej, takže z toho vyplývá, že bych ti nikdy nijak vážně neublížil," zopakoval.

Eldarn na něj překvapeně zíral. Wade ukázal další svojí stránku. Kolik měl ten derion osobností? Jak to, že vždycky věděl, jak na koho má jít? Vždycky si získal respekt i důvěru, a to i když už se to zdálo být nemožné.

On byl vážně hádanka. Nicméně na Darrena to myslím nikdy působit nebude. Ublížil mu, a to neodpustitelným způsobem a Darren zrady takového charakteru neodpouští. A taky není blbý, protože by byl, kdyby to Wadovi odpustil.

„Proč jsi mi to vyžvanil, ty blbečku?" divil se Eldarn a Wade se pousmál.

„Abych tě zklamal. Vím, že sis to naše hašteření užíval," odpověděl suše.

„Ze začátku teda fakt ne, ale máš pravdu. Od začátku roku mě to začalo docela bavit. Ale teď je zase konec, protože se chováš, jak kdyby ses do mě zabouchnul," zpražil ho a Wade vyprsknul smíchy.

„Kreténe. Hodně rychle jsi mě přestal respektovat, když jsem ti přestal vyhrožovat smrtí. Aspoň už mě chápeš," dodal a lehce do něj z legrace strčil. Hned na to vyšel z pokoje lékař.

Wade s Eldarnem se oba napnuli a čekali na vyjádření. „Vaše paní bude v pořádku, pane Shadowwalkere. Nicméně…“ začal, ale Wade na něj okamžitě udeřil.

„Nicméně co?“ syknul nepříjemně. Rozhodně si nepřipouštěl, že existuje i šance, že o to dítě přijde.

„Samovolný potrat,“ odpověděl sklesle a Wade ztuhnul. I když znal rizika, nečekal, že se mu něco takového někdy stane.

„Potrat? J-jak to?“ zeptal se zoufale.

„To se občas stává, pane Shadowwalkere. Každopádně to neznamená, že je vaše paní neplodná. Můžete to za nějaký čas zkusit znovu,“ usmál se a odešel.

Eldarn Wada poplácal po zádech. „Příště to vyjde, neboj,“ zašeptal a nechal ho o samotě.

„Ach jo,“ zašeptal si pro sebe a vešel k Anomaris do ložnice. Ta se na něj hned se slzami v očích podívala.

„Promiň, že jsem tě zklamala, Wade,“ zasípala a propukla v pláč. Už byla ubrečená předtím, ale teď to pustila ven, když doktor odešel.

„Co to říkáš? Nezklamala jsi mě,“ řekl a přisedl si k ní.

„Ale zklamala. Nejsem schopná ti dát, co jsem slíbila. Kvůli tomu jsme se přece vzali,“ zajíkala se.

Wade zavrtěl hlavou a pohladil jí po vlasech. „Nejen kvůli tomu. Ty prostě budeš moje královna a dítě zkusíme znovu a tečka,“ řekl sebevědomě a objal jí.

„A co když to nepůjde?“ pokračovala nešťastně.

„Ale půjde, doktor říkal, že jo,“ opáčil.

„Ale co když to prostě nepůjde? Rozvedeš se se mnou? Opustíš mě?“ zeptala se a on na ní mlčky koukal. Příliš dlouho na to, aby jí to utěšilo troufla bych si říct. Anomaris se hned na to rozplakala ještě víc.

„Proboha, proč takhle hrozně brečíš? Už jsem řekl, že to zkusíme znovu. Našeho malýho je mi líto, ale bylo to zatím jen pár dní starý. Hlavně prosím nebreč,“ šeptal nervózně. Prý chlapi špatně snáší, když jejich partnerky pláčou. Někteří netuší, jak se potom chovat, aby situaci nezhoršili.

„Protože mě opustíš, když to nepůjde. Vrátíš se k Sáře, nebo si vezmeš tu krávu Kim anebo si najdeš někoho jinýho. Jsi mladej a sexy a korunní princ…“ zajíkala se a Wade se pousmál.

„Ty jsi pitomá, pojď sem,“ řekl a pevně si jí k sobě přitáhl. „Nejsem takovej povrchní debil. Přísahám ti na svůj život, Anomaris, že se s tebou nerozvedu, i kdybys byla neplodná. Už jsi v klidu?“ zeptal se.

Ona přestala plakat a úplně nevěřícně na něj zírala. „Co by pak bylo s Derionem? Vím, že chceš mít dědice. Nebo by sis ho uhnal jinde?“ divila se.

„Chci. A taky ho mít budu a s tebou. Stanu se králem a ty mojí královnou a už o tom nebudeme diskutovat, ano?“ dodal a políbil jí na čelo. Zcela evidentně si odmítal připustit, že by mu jeho plán B taky nevyšel.

Anomaris byla jako smyslů zbavená, vůbec nechápala, proč je Wade najednou takový, jaký je. Ano, všichni jsme z toho byli překvapení.

„Proč jsi tak klidnej?“ zeptala se.

„Protože vím, že to půjde a ty jsi plodná. Věřím tomu natolik, že jsem přísahal na svůj život. Tak se taky uklidni. A navíc jsi nádherná a já tě chci a pořád budu chtít,“ řekl a začal si rozvazovat župan. Anomaris se polekala.

„Co to děláš? Na to je ještě brzo,“ prohlásila a on se pousmál.

„Já vím, jdu se oblíknout,“ odpověděl a natáhl se pro věci do skříně. Anomaris se cítila i špatně proto, že se dlouho neviděli a teď s ním nemohla provozovat nějakou dobu ani intimnosti. A znala apetit svého muže. Všechno na tom jí trápilo víc než ten fakt, že ztratila dítě. Tedy alespoň tak to vypadalo.

Sára seděla ve stáji, která vždy patřila Wadovi. Nastěhovala ke Qyldryirovi ještě i Enessu, aby je měla oba u sebe. Akorát si zapálila cigaretu. Sice celý den strávila s Richardem a celkem dobře se spolu bavili, ale pořád si přišla prázdná a smutná. Možná to nejde přestat je mezi sebou srovnávat. Ne v případě epické lásky. Vždyť já taky Eldarna srovnávala s Paynem a cítila jsem se nešťastná, když jsem o něj přišla.

Richard byl tak jiný. Přesný protiklad Wada Shadowwalkera a přitom na něm bylo něco podobného. Možná to, co na nich Sáru tolik lákalo. Oba jsou závodníci… hm, to nebude ono. Podobný vzhled to jen podtrhuje. Ale jinak? Richard není ani trochu bad boy. Je fakt, že tohle Sáru přitahuje. Vždycky jí bavily tyhle typy.

„Co to se mnou do háje je? Proč to tolik bolí?“ zeptala se svých dvou nejbližších přátel, kteří jí byli schopní oddaně poslouchat i několik hodin v kuse. „Qyldryire, vyprávěj mi o Shadowwalkerovi. Chci vědět, jakej je,“ poručila mu.

„*La terna miane kale ida raie.* - Obávám se, že to ti vůbec nepomůže,“ odpověděl.

„Tak jen jestli se v něm mýlím, nebo ne. Řekni, že je to největší hajzl na světě a že byl vždycky hajzl. Že mě jenom využíval, aby se dostal k Ay a k Srdci Derionu. Že mě nikdy doopravdy nemiloval a že mnou ve skutečnosti pohrdá. Že je jeho srdce stejně temný jako jeho duše. Že je to ulhanej sukničkář…“ chrlila ze sebe.

„*A ne liare i-ma kara de to eshte. Ke esh-te lane metrea miro nore. Ki eneral ma rama eshte di ma lira, Sarah.* - Neměl bych ti lhát, i když bych teď chtěl, abys ho nechala jít. Ale jeho srdce nikdy nebylo černé. A nikdy nebylo pochyb o tom, že tě miloval,“ odpověděl a ona začala plakat ještě víc.

„Tolik ho nesnáším. Vůbec to nechápu. Ale na těch závodech… když jsem ho viděla… nemůžu ten pohled vyhnat z hlavy. Díval se na mě tak oddaně. Proč nepřišel? Proč za mnou sakra nepřišel? Tušila jsem to, ale stejně jsem doufala.

A teď je taky v Derionu. Ví kde mě najde a vůbec ho to nenapadne? Jestli ke mně cítí to, co já k němu, proč ho to do hajzlu ani nenapadne? I když já zapomněla, on má teď Anomaris a… dítě,“ šeptala a rozplakala se ještě víc.

„Grrrr,“ zavrněl Qyldryir a oba i s Enessou se k ní přitulili. Sára je pohladila po tlamách a povzdychla si.

„Wade mě zná jako svý boty. Je nesmysl, aby tomu věřil. Tomu, že mě chrání, když se mi bude vyhýbat. Ví moc dobře, že je to pro mě utrpení. Už mě prostě nechce. Pokazila jsem to tím, že jsem s ním odmítla být i přes to, že si vzal Anomaris. On chtěl a já… půjdu za ním. Všechno mu řeknu. Že jsem si to rozmyslela a že chci být s ním," rozvášnila se, ale Enessa i s Qyldryirem oba zavrčeli nastejno.

„Ne? Proč ne? Nemám co ztratit. Že si o mě bude myslet, že jsem kráva? To už stejně ví. A taky bych se ho mohla zeptat, jestli přijde na závody. Mohla bych ho pozvat. Když ne kvůli mně, tak kvůli Estrelle. Určitě by chtěla, aby tam byl," pokračovala, ale oba wergoni věděli, že jí to nerozmluví.

„Jdeme, Qyldryire. Poletíme za tvým bývalým pánem," poručila mu a donutila ho se zvednout. „No tak pojď, dám si s ním jen jednu cigaretu a všechno si v klidu vyříkáme." Těžko říct, jestli utěšovala jeho, nebo sebe. Nemohla ho prostě nechat být. Musela ho alespoň vidět i přesto, že se setká s Anomaris. I přesto, že by jí měla jeho žena zabít. Vrhala se do nebezpečí, protože on se jí vyhýbal.

My s Darrenem jsme se rozhodli, že za ní zajdeme oznámit jí tu naší novinku osobně. Drželi jsme se za ruce a šli jsme na pozemky ke stájím, protože jsme předpokládali, že bude s wergony. „Ty jo, to je tak zvláštní. Já vím, že se zas tolik nezměnilo, ale mám pocit, jako bych nějak dospěla a vyrostla a tak," křenila jsem se a Darren se pousmál.

„Jen jsme posunuli náš vztah na vyšší úroveň. Taky se teď cítím jako pán bůh. Chápeš to, Heartová? Budeme se brát. To zní tak neuvěřitelně. Ty a já. Ty, ta netykavka z prváku, která mi do očí tvrdila, že mě nesnáší, i když mě chtěla," provokoval mě.

„Já tě ale nechtěla," opáčila jsem suše.

„Aha," zasmál se a pozoroval mě. Faktem je, že měl pravdu. Vždycky má pravdu. Vidí do mě líp než já do sebe.

„Přiznej to a dneska ode mě můžeš mít cokoli, co budeš chtít. I když jsi prohrála Minorky," zašeptal mi do ucha a jemně ho ožužlal. Po těle mi vyrašila husí kůže. *Oh bože, to je ale skřet. Umí to se mnou čím dál tím líp.*

V hlavě jsem uslyšela jen malý posměšek od Dharnalen a svůj vnitřní hlásek, ať ho neposlouchám, protože to může být zase jen nějaká past. On si se mnou vážně moc rád hrál a většinou, než jsme se shodli na tom, že ty hry ukončíme a budeme se chvíli brát vážně, dost to trvalo.

„Není co, Payne. Proč bych tě měla chtít, když jsem tě neznala?" odpověděla jsem mu otázkou a on se pousmál.

„No a? Ale líbil jsem se ti. Hodně. Zírala jsi na mě vždycky jako chlap na nahou ženskou. Taky jsi hned začala žárlit na Aris, a to dost okatě. Udělala jsi z ní špekounku, aby mě zas tolik nepřitahovala a nevyspal jsem se s ní. Taky jsi chtěla, abych s tebou šel na ples, ale nechtěla ses přiznat, takže jsi jen zoufale doufala, že to udělám já. A tolik ses bála odmítnutí, že jsi odmítala to jediný, cos chtěla – mě. Mám pokračovat?" rýpal.

„Pokračuj," usmála jsem se na něj. A to ho překvapilo. Taky se usmál a přikývl.

„Dobře, je toho hodně. Třeba tvůj klon. Jel po mě a to dost. A tvůj klon je tvoje část…“ pokračoval a já ho přerušila. Víc důkazů už nebylo třeba.

„Fajn. Chtěla jsem tě, stačí?“ prohlásila jsem otráveně. A on se zase tak rošťácky pousmál.

„Já nevím, myslíš, že to stačí? Že bys to chtěla takhle slyšet ty, kdyby to byla tvoje podmínka pro něco, co si musím zasloužit?“ provokoval mě.

„Ty jsi příšernej, Payne,“ vyštěkla jsem a on si mě k sobě přitáhl za zápěstí a narazil si mě pevně na své tělo.

„Jo? A není to náhodou naopak? Navíc, kdybych takovej nebyl, nikdy by sis mě nevybrala. Miluješ to na mě,“ usmál se.

„Jo. Máš pravdu. Miluju to na tobě. Strašně mě to rajcuje,“ přiznala jsem doufajíc, že už mu to stačilo a dívala jsem se do těch jeho modrých očí. „Tak už si mě vezmi, Payne. Víš, co chci,“ vztekala jsem se a tím jsem mu dala zase záminku se mi smát.

„Ty jsi tak roztomile panovačná. A netrpělivá a strašně sexy, když jsi nadržená,“ šeptal mi do ucha a lehce mě líbal po krku. Zavřela jsem oči a užívala si ho. Věděla jsem, že šanci mě mučit si teď rozhodně nenechá ujít.

To jsem zase zkazila, on toho nenechá. Chce mě vidět zase škemrat. „Musí ti to nějak vrátit i s úrokama za tu dobu, co jsi ho posílala k čertu. Ani nevíš, jaký to pro něj muselo být,“ procedila Dharnalen.

„Půjdeme na to pomalu. Hodně pomalu, Heartová. Asi jako ty na mě, když jsme spolu museli spát nahý v tý chatrči. Já myslel, že umřu touhou. Teď jsi na řadě ty. Chceš mě, tak musíš čekat,“ šeptal.

„Oh, copak jsem pes?“ odpovídala jsem a on se pousmál.

„Myslím, že mám deja vu. Ale tentokrát je to jaksi zajímavější…“ pokračoval. Líbal mě a potom mě chytl kolem pasu a jemně mě narazil zády stáj číslo 2. Rukama mi šmejdil pod tričkem a rty laskal má prsa. Neskutečně jsem po něm toužila. Tyhle naše hry by byly pro někoho možná zbytečné, ale mají, a vždycky měly něco do sebe.

Já jsem ho na sebe natlačila a snažila jsem se dostat se k jeho pásku, ale zase se jen pousmál. „Říkal jsem pomalu, Heartová. To, že mi stojí nic neznamená. Dokážu počkat, když ti to má dát lekci. Nezapomínej, že jsi prohrála a tohle je jen má dobrá vůle,“ šeptal do mých rtů. Bože, jak já ho za tohle miluju a nenávidím zároveň.

„Jak dlouho?“ zeptala jsem se ho rozvášněně.

„Jak dlouho tě budu mučit? Dokud si nebudu jistej, že až si tě vezmu, budeš mi vděčná. Moc vděčná,“ objasnil a pokračoval ve vroucném muchlování.

„Myslím, že ta chvíle už dávno nastala. Kdybych měla penis, už by mi prasknul, Payne,“ oznámila jsem mu a on se uchechtl.

„Psst, to si představovat fakt nechci,“ dodal a vjel mi rukou pod kalhotky. Úplně jsem se prohnula v zádech a hlasitě jsem mu zasténala do ucha. „Možná by jsme to mohli urychlit, přece jenom nechci, aby prasknul mě,“ prohlásil a já jen zmámeně přikývla.

„J-jo, to bych zas já nepřežila. Tak dělej, Payne! Prosím," vzdychala jsem nadrženě. Tentokrát už si ze mě nedělal legraci, už to bral vážně stejně jako já. Copak to šlo se takhle mučit, když jsme se spolu tak dlouho nemilovali?

Sára s Qyldryirem přistáli na louce u lesa kousek od sídla Shadowwalkerů. Byla tma jako v duši ježibaby a v domě se svítilo. „Asi to nebyl nejlepší nápad, co? Anomaris se zblázní a Wade si bude myslet, že jsem úplně blbá, když za ním lezu domů. To poslední, co chci je, aby si myslel, že jsem úplně blbá a vlezlá a že mi vlastně chybí. Že se trápím…" prohlásila.

„Grrr," zavrčel.

„Jo, zároveň chci, aby to věděl," dodala.

„Sáro, co tady děláš?" zeptal se Eldarn, který se tam odněkud vynořil.

„Já? Já jsem se šla proletět. Co ty tady děláš?" zeptala se ho.

„Sem k Wadovi na pozemky?" divil se, ale Sára na to neměla co říct. „Nic neříkej, chápu to. Já jsem se šel projít, protože jsem chtěl být chvíli sám. Nicméně, neměla by ses takhle týrat. Kašli na něj," řekl.

„Týrat se? Tsss. O Shadowwalkera mi nejde. Už ne," prohlásila a nahodila svůj neutrální výraz.

Eldarn se pousmál a díval se na ní, jako by jí viděl do duše. „Nemusíš si vymýšlet, já vím, jak se věci mají. Vím to z obou stran. Hlavně jsem tě slyšel," řekl a sedl si na pařez vedle ní.

Sára na něj mlčky zírala. „A jak se věci mají z druhý strany?" vyzvídala, aniž by řešila to, že jí slyšel.

„Nech ho jít. Nemá to vůbec cenu, on se s ní nerozvede a nepřestane s tím," řekl.

„Já vím," odpověděla.

„Snad nemyslíš na to, že bys mu na to kývla, že ne? Sáro, buď rozumná," dodal a Sára se na něj zamyšleně dívala.

„Co myslíš, že by udělal, kdyby mě viděl s tebou?" zeptala se.

„Nevím, asi by se mě ptal, co jsme řešili," odpověděl neutrálně. Sára se pousmála.

„Ale já myslím, co by udělal, kdyby nás viděl spolu třeba se líbat nebo tak," zmínila a Eldarn se polekal.

„Tak to bych radši ani neříkal nahlas. Zabil by mě," řekl suverénně a podíval se rozpačitě na Sáru.

„Hm. Myslíš? Všimla jsem si, že jste se skamarádili," zmínila.

„Jo a toho přátelství si vážím, Sáro. Navíc, neuraz se, ale ani o to tak úplně nestojím," informoval jí a ona přikývla.

„Vždyť já taky ne. Jen jsem… to bylo jen ze zvědavosti," zakřenila se rozpačitě. Ale možná, že se jí to i dotklo, že by o ní nestál ani někdo, jako je Eldarn.

„Měla bys jít," řekl a zvedl se z pařezu.

„Potřebuju s ním mluvit," oznámila mu a on zavrtěl hlavou.

„Nepotřebuješ. Věř mi," usmál se.

„Neřeknu mu ani slovo o tom všem. Už s ním nepromluvím, ale řekni mi, jak se věci mají z druhý strany," naléhala.

Eldarn zavrtěl hlavou. „Nemůžu. Nechci si to u něj posrat. Ne teď. Ani nevíš, jaký to je peklo, když ho něco hodně nasere nebo raní. Do toho dobrovolně nepůjdu," odpověděl rozumně.

„Prosím. Přísahám na lásku k němu, že ani neceknu. Jen mi řekni, jestli mě má pořád ještě rád. Že to nebyl jenom můj pocit. Že se mi vyhýbá jen proto, že věří tomu, že je to pro mě tak lepší," vyzvídala a on přikývl.

„To ti musí jako odpověď na tvoje otázky stačit. Teď se vrať zpátky a nech ho být," dodal.

„A jak asi když vím, že mě má rád?" fňukala. Eldarn mlčel. „Řekneš mu, že jsi mě potkal?" zeptala se.

„Ne. A ty bys taky neměla," řekl.

„Ale kdyby se to dozvěděl a zjistil by, že jsi to zamlčel, zlobil by se," zmínila.

„Nech toho. Já vím, že ho miluješ, ale tohle nikam nevede. Leda tak do pekla," řekl.

„Já vím. A tam přesně potřebuju, chci ho tam najít a získat zpátky, víš?" křenila se.

„Ty jsi šílená. Do tohohle pekla nechceš, je tu Anomaris a Wade není zas tak velkej pán, když jde o ní. Ne zrovna teď," prohlásil a ona ztuhla.

„Co tím jako myslíš?" divila se.

„To je jedno. Leť domů," poručil jí.

„Něco se stalo, že jo? Něco zásadního…" spekulovala nahlas.

„Nic se nestalo," odpovídal.

„Eldarne, mazej domů. Já už si to tady vyřídím," řekl Wade, který prostě vždycky ví, kde se co šustne.

„Ahoj," špitnul Eldarn a odešel. Sára na Wada vyjeveně zírala. Nečekala, že tam přijde, a tak netušila, co by mu měla teď říct.

„Tak co potřebuješ? Myslel jsem, že jsem ti dal jasně najevo, že už se neuvidíme. Nemáme si co říct," prohlásil a ona ztuhla. Byl jako ledová sprcha.

„Ne?" divila se.

„Možná tak leda mi vysvětli, proč namáčíš mojí spřízněnou duši do problémů? To jsi vážně tak pitomá?" prohlásil a ona nevěděla, jak reagovat. Ještě nikdy s ní takhle nemluvil.

„Nevím, o čem to mluvíš," vymýšlela si a on se pousmál.

„Vážně?" zeptal se.

„Vážně," dodala sebejistě.

„Hm, tak mi třeba vysvětli, co to bylo za nápad svádět ho abych žárlil? Pořád nevíš, o čem mluvím?" zeptal se, a tak prozíravě se na ní díval.

„Nesváděla jsem ho," odpověděla.

„Hm. Tak ať tě to ani nenapadne. Musel bych ho zabít a mám ho celkem rád. Ale to už sis asi stačila všimnout, že?" dodal a chtěl odejít, ale ona si ho k sobě přitáhla za ruku. Wade úplně zkameněl a mlčky jí zíral do očí.

„Proč jsi nepřišel?“ zeptala se.

„Nehraj si na hloupou, víš, že to nemám rád,“ procedil a odtáhl se od ní. Sára se jen smutně podívala do země. Stěží zadržovala slzy. Odolal jí.

„Za to, co jsem řekla tenkrát se ti omlouvám. Byla jsem blbá a hrdá…“ začala, ale přerušil jí.

„Přestaň. Jsem rád, když máš svojí hrdost. Hezky si jí nech. A blbá nejsi, tak hlavně nezačínej,“ prohlásil a ona ztuhla. Úplně jí překonvertoval zase na cestu, po které chtěl, aby šla. „Vrať se domů. Jdi na rande s tím rionem a trochu žij,“ dodal a chtěl jít, ale ona ho nechtěla pustit.

„Přestaň mi říkat co mám dělat a co chceš abych dělala, když to ani nechceš,“ vztekala se. On zoufale vydechl.

„Udělal jsem to kvůli tobě. Ale ty musíš mařit moje přetěžký snahy. Já se rozvádět nebudu a nevěrnej jí taky nebudu. Měla jsi šanci, ale zase jsi jí promarnila. Kolikrát ti mám říkat ať přemýšlíš, než se rozhodneš?“ dodal.

„Ty jsi vážně příšernej,“ prskala a strkala do něj.

„Tak proč jsi tady?“ zeptal se. Pak bylo chvíli hrobové ticho, že bylo slyšet i mrkání, a nakonec Sára zhluboka vydechla.

„Přijdeš na ty závody?“ zeptala se.

„Proč bych měl chodit?“ opáčil suše. Nejspíš ale nechtěl, aby to znělo až tak suše.

„Kvůli tvojí sestře?“ odpověděla otázkou a on se pousmál. „Co je?“ štěkla na něj.

„Nedokážeš to, že ne?“ zeptal se.

„Co jako?“ divila se jeho otázce.

„Nechat mě jít,“ řekl a podíval se jí ledově klidně do očí.

„Necháš toho už laskavě?“ vyjela po něm.

„Čeho jako?“ zeptal se.

„Nedělej blbýho, nemám to ráda,“ odpověděla a Wade se zase pousmál.

„Dobře, tak vážně. Jak sis mohla myslet, že bych tě odmítnul? Trubko. Pojď sem,“ řekl a přitáhl si jí k sobě. Sára se ho držela jako klíště a nechala volně téct slzy. Hrozně se jí ulevilo. Na druhou stranu, ale nebylo proč. Situace se nijak nezměnila. Možná jen když ví, že jí pořád miluje.

Wade se od ní taky nechtěl odlepit. Možná to před ní momentálně nedával najevo a hrál si zase na drsňáka, ale cítil se stejně naměkko jako Sára. Hlavně to dělal kvůli ní, aby to neměla tak těžké, ale vždycky, když jí od sebe odehnal, bylo mu jí líto. Nevěděl, jak to trápení ukončit.

„Miluju tě,“ zašeptal a ona ho objala ještě těsněji. Vzápětí si to ale vyčítal.

„Já tebe taky. Hrozně moc,“ dodala.

„Ale spolu už nebudeme, ano?“ řekl a ona se na něj podívala jako na idiota a odtáhla se od něj.

„Cože?“ divila se. Naivně doufala, že k tomu má pádný důvod, nebo, že si dělal jen legraci, aby jí popudil.

„Anomaris by tě zabila, a to já nechci. Taky to nikam nevede, Sáro,“ dodal.

„Bože, proč jsi tak tvrdohlavej? Od kdy tě zrovna tohle zajímá? Vždycky si děláš co chceš. Proč teď je to jinak?“ křičela na něj.

On ale mlčel a čekal až jí to dojde. „Ježiši Kriste, ty se mnou být už vážně nechceš?“ zeptala se a odstrčila ho od sebe.

„Chci, ale ne takhle. Navíc, viděl jsem tě s tím rionem a myslím, že to půjde dobře,“ pokračoval a Sára na něj nevěřícně zírala.

„Ty jsi vážně neuvěřitelnej,“ vztekala se.

„Já vím,“ odpovídal neutrálně, což v Sáře podtrhovalo vztek.

„Já jsem taková kráva, že jsem tě chtěla zpátky. Fakt se za to silně nenávidím,“ pokračovala.

„Hm,“ zašeptal zírajíc jí do očí.

„Hm? Jenom hm?“ vztekala se.

„Uklidni se,“ pokračoval.

„Už tohle někdy na někoho zabralo?“ ječela na něj.

„Přijdu na ty závody a budu ti fandit, ale křičet budu Estrelly jméno. Chci, abys věděla, jak to bolí. Jsi teď moje číslo dvě jako já byl pro tebe,“ dodal a pak se Sára vzbudila. Slzy se jí valily po tváři.

Potom se podívala na Qyldryira, jak má položenou hlavu na balíku slámy a na jeho boku zase Enessa. „Mělo mi to dojít hned, že to byl jen sen. Nikdy bych nic tak blbýho neudělala, abych za ním jela domů. Že ne? Doprošovat se.

Navíc, Qyldryir by byl ten poslední, co by mě tam odvezl a Shadowwalker by nikdy nic takovýho neřekl. Musím si jít dát něco k pití asi dehydratace, nebo moc trávy,“ pokračovala a zvedla se z hromádky sena.

A cestou do hradu po pozemcích školy, kde touhle dobou většinou nebylo ani živáčka zaslechla… no nás dva s Darrenem. Jen nakoukla za roh a pousmála se. „Oh bože, je tu Sára. Přestaň,“ prohlásila jsem, sundala jsem ho ze sebe a urovnávala jsem si ještě udýchaná sukni.

„Sorry, já vás nechtěla vyrušit. Já… tak já… teda asi půjdu a vy… no… můžete si to… to dokončit,“ zamumlala a odešla pryč.

Já se plácla dlaní do čela a podívala jsem se na Darrena. Ten se jen culil. „Škoda no, bylo to dobrý,“ prohlásil klidně, jako by ho to ani nijak nerozhodilo a já ho lehce šťouchla do ramena.

„To je tak nevhodné a nepatřičné,“ procedila jsem až Darren vyprsknul smíchy. Taky jsem byla naštvaná a neuspokojená. To mě dokáže vytočit úplně nejvíc.

„Nic neviděla. Navíc, to není nic, co by neznala,“ dodal. Já protočila panenkami a zavrtěla hlavou.

„Máš pravdu, je to škoda, bylo to dobré,“ prohodila jsem a šla jsem směrem za Sárou.

„Počkej, jdu s tebou,“ řekl a celou cestu bylo hrobové ticho. Byly slyšet jen naše kroky ve štěrku a cinkání jeho pásku, který se snažil cestou zapnout.

„Sáro,“ zavolala jsem na ní a ona se zastavila.

„No?“ usmála se.

Byla jsem rudá jak rajče, ale snažila jsem se to potlačit. „To, cos viděla… nechtěla bys na to prosím tě zapomenout?“ zeptala jsem se a ona přikývla.

„Moc ráda. Snad to půjde,“ opáčila a Darren se uchechtl.

„No, my jsme vlastně šli za tebou ti něco důležitého říct a…“ začala jsem, ale přerušila mě. Nemohla si tu poznámku prostě odpustit. To by nebyla Sára.

„A nevydrželi jste to takovou dálku a hned jste si to museli cestou rozdat. Chápu,“ rýpla si. „Ne, promiň. Pokračuj. Co jste mi chtěli říct?“ zeptala se a já se podívala nejistě na Darrena.

„Požádal jsem Ay o ruku. V létě se budeme brát,“ odpověděl a Sára si šokem přikryla pusu.

„No teda. Tak to už úplně chápu to nadšení a následnou erotickou erupci,“ začala, ale skočila jsem jí do toho.

„Ještě jednou se o tom zmíníš, tak tě nepozvu na svatbu!“ okřikla jsem jí.

„Jistě. Promiň. Už se k tomu nikdy nevrátím. Žádný sex na cestě za kámoškou jí oznámit důležitou novinu,“ řekla a já myslela, že se hanbou propadnu.

Darren se jen culil a přitáhl si mě k sobě. Podle mě si z toho nic nedělal. Ale pro mě to bylo celkem intimní, a navíc jsme to nedokončili, a to mě štvalo, protože přemluvit toho ňoumu bylo neuvěřitelně náročné a teď mě to čekalo znovu. *Ona nás viděla, jak jsme to dělali. A zcela určitě nás i slyšela. Bůhví, jak dlouho tam stála a… pane bože, to je hrůza.*

„Klid. Nic jsem neviděla ani neslyšela. Jenom ‚oh Darrene, jo!!!‘ a tak,“ citovala mě. Já zabořila hlavu Darrenovi do hrudi.

„Už nikdy se na tebe ani nepodívám. Se stydím,“ zamumlala jsem. Darren se celou dobu jen smál.

„Cože? Já tě neslyším, nesmíš mít přitisknutou pusu na jeho rameni,“ dodala.

„Ona si z tebe dělá jenom srandu, lásko,“ řekl a podíval se mi do očí. Musel mi nejdřív prstem pozvednout za bradu hlavu.

„Přesně, nic takovýho jsem neslyšela. Ale podle tvojí reakce buď ani nevíš cos u toho říkala, nebo jsi to vážně říkala a já se trefila,“ dodala.

„Hej, přestaň!“ štěkla jsem na ní a naznačila jsem jí, že už by měl být konec legrace. Začínala jsem z toho být víc než nervózní. Sára byla občas intenzivní. Byly si s Darrenem tolik podobní. Oba extroverti, zato já byla uzavřená.

„Takže… gratuluju. Mám z vás radost,“ řekla z ničeho nic a usmála se na nás na oba.

„Díky,“ odpověděli jsme dvojhlasně.

„A už máte datum?“ vyzvídala.

„Ne, o tom jsme se zatím nebavili. Jen asi někdy v srpnu. 28.8. zní hezky. Co říkáš?“ zeptala jsem se ho a on přikývl.

„Jo, to se mi líbí,“ zmínil a Sára se usmála.

„Paráda. Tak to abych si nechala ušít nějaký perfektní šaty,“ culila se.

„To jo, protože mi půjdeš za svědka,“ prohlásila jsem a ona se na mě podívala jako by to nečekala nebo co.

„Vážně Ay? Pane jo, to je skvělý. Už se nemůžu dočkat," radovala se, ale Darren se tvářil celkem zaskočeně.

„A kdo půjde za svědka mě, když jsi mi přebrala nejlepší kamarádku?" zeptal se.

„No jo, to je fakt. To mě nenapadlo. Ale já nikoho jiného ani neznám, Darrene," zmínila jsem a on přikývl.

„No jo no, někoho si budu muset najít sám," řekl a usmál se na mě.

„Ale opovaž se tam přitáhnout Alyssu!" řekla jsem raději hned, aby pak nedošlo k nedorozumění, ale nereagoval, jak jsem čekala.

„Hm, pěkný, pěkný. Díky, Ay," urazil se.

„Co je? Snad si nemyslíš, že tam bude?" vyjela jsem na něj. *Myslel. On si fakt myslel, že ta mrcha bude na naší svatbě?*

„No tak, nehádejte se, prosím," uklidňovala nás Sára, ale marně. Tohle bylo něco, co jsme si museli zase vyříkat po svým.

Hned, jak jsem to řekla, sundal ze mě ruce a odtáhl se ode mě. Taky zmizel ten jeho krásný úsměv a vystřídal ho ten nasupený výraz. „Myslel jsem, že už je to dobrý. Že jsi na Alyssu přestala žárlit," zmínil.

„Přestala," odpověděla jsem suverénně.

„Evidentně ne," dodal otráveně.

„Jenom jí prostě nechci mít na očích ve svůj nejšťastnější den. Stačí, že s ní sdílíš víc, než bys měl," rýpla jsem si. A to jsem nejspíš neměla dělat, protože se na mě fakt ošklivě podíval.

„Co tím jako myslíš?" vztekal se.

„Prosím, nehádejte se. Vždyť jste se před chvílí měli rádi a teď si zase jdete po krku," fňukala Sára, ale ignorovali jsme jí.

„To, že s ní chrápeš v jedné posteli!" vyjela jsem po něm a on se zarazil. Nikomu tohle totiž neřekl. „Na to nemáš co říct, co?" zeptala jsem se a on jen mlčky přikyvoval, jako by si to srovnával v hlavě.

„Snad jen to, jak o tom do hajzlu víš?" křiknul na mě.

„Nebuď sprostý, Payne. A nejsi v pozici, kdy bys měl být naštvaný, že jsem to zjistila, ale spíš se mi omlouvat, že to tak je," objasnila jsem a on se zasmál. „Čemu se směješ?" divila jsem se jeho reakci.

„Já se ti nemám za co omlouvat. Já totiž s Alyssou nic nemám, takže není důvod to nijak zapírat. A v jedný posteli s ní spím, protože není kde jinde bych spal. A než řekneš to svoje ironický ‚no jasně', tak tě ujišťuju, že není.

Nemůžu spát celý rok na zemi ani ona. A ta postel je dost velká, abych se jí za celou noc ani nedotknul, ale to ty asi víš, co? Nemůžu uvěřit, že jsi mě šmírovala. To mi vážně tolik nedůvěřuješ? To mě uráží!" vztekal se.

„Promiň," zakuňkala jsem.

„Ne, Ay. Tohle ti jen tak snadno neprominu. Zklamalas mě. Přísahal jsem ti na svůj vlastní život a ty jsi mi taky přísahala. Nikdy bych tě nepodvedl. Nikdy, rozumíš?" dodal a přenesl se pryč.

Sára se na mě smutně podívala. Pak bylo chvíli hrobové ticho. „Vážně jsi ho šmírovala? To bych do tebe nikdy neřekla," zahihňala se.

„No jo, hrozně jsem se bála. Nepřežila bych, kdyby mě s ní podvedl. A on je chlap. Celý rok v posteli se svou ex. Třeba si řekne Ay se to nemá, jak dozvědět a už jsme spolu spali, tak by se zas tolik nestalo…" začala jsem, ale přerušila mě.

„Nesmysl," dodala.

„Ach jo, teď nevím, co mám dělat. Má po náladě a dostat ho do ní zpátky bude peklo," zmínila jsem.

„Budeš muset něco vymyslet no. Tohle jsi podělala," opáčila a pak bylo zase ticho. Přišla mi přešlá.

„Já tady básním o svatbě a ani jsem se nezeptala na tebe. Co Richard?" změnila jsem téma.

„Nic," odpověděla suše.

„Jak jako nic? Vždyť jsi s ním byla celý den, ne?" ujišťovala jsem se.

„Jo no…" odpověděla. *Zcela určitě je v tom zase ten proklatý Shadowwalker.* „Ay, budeš se zlobit hodně, když půjdu? Víš, myslím, že bys měla jít za Darrenem a nějak si to s ním urovnat a já abych pravdu řekla, chtěla bych být chvíli sama," řekla a já přikývla.

„Jasně, nechci tě nějak omezovat, ale musíš mi přísahat, že jsi v pohodě a že se nemusím bát tě nechat o samotě. Jestli se ti něco stane, nikdy si neodpustím, že jsem tě nechala samotnou," zmínila jsem a ona přikývla.

„Neboj se, nic mi není," řekla s úsměvem ve tváři a objala mě. Byla jsem tak ráda, že mám nejlepší kamarádku. Nikdy dřív jsem žádnou neměla a Sára byla skvělá.

Zbytek večera jsem strávila s Darrenem mlčky u mě ve věži. Každý jsme byli jinde. On se přede mnou schovával v koupelně a já netrpělivě čekala, až ho to přejde a vyleze ven.

Sára asi taky neměla zrovna pohodový večer. Taky ho celý strávila o samotě ve věži. Neustále přemítala v hlavě ten sen a pokuřovala cigarety. „Určitě to byl kouzelnej sen," šeptala si pro sebe listujíc v knize o snech.

„Pokud je sen k nerozeznání od reality, buďte na pozoru. Může se jednat o kouzelnický typ snění. Což znamená, že jsou čarodějové, o kterých sníte s vámi mentálně propojení. Většinou ve stejnou chvíli sní o stejných věcech, nebo se jim dokonce zdají stejné sny," přečetla nahlas. Potom se pousmála.

„Jako by ten o mě snil. To nedává žádný smysl," povídala si sama pro sebe, zatímco si balila jívové lístky do papírku. Olízla proužek, zalepila ho a podívala se na svůj výtvor.

„To už je dneska třetí, ty smažko. Od kdy tolik hulíš? A ještě ke všemu sama," vynadala si a položila cigaretu vedle sebe na schod. Potom vytáhla z kapsy svůj mobil, který sotva držel baterku a podívala se na displej, kde měla fotku s Wadem a opřela ho o stěnu naproti sobě tak, aby se na ní díval.

Chvíli na něj zírala, a když se displej zhasnul, popadla ho do rukou a pustila jediné video, kde byl slyšet jeho hlas a vidět jeho úsměv. „Jasně, že umím s mobilem. Nejsem idiot. Koukej, umím i zoomovat a nastavit světlo," ozývalo se z telefonu.

„Jsem tebou posedlá… děsí mě to!“ prohlásila a mrskla s ním o zeď tak, až se roztříštil displej. Nicméně se z telefonu ozývaly stále jejich hlasy. Ale hlavně ten jeho.

Sára se natáhla pro tu cigaretu a zapálila si jí, zatímco mlčky se slzami v očích civěla na ten mobil a poslouchala, co Wade říká. „A zase ta tvoje impulzivita, co? Rozbila sis mobil a ztratila jsi jediný vzpomínky. Kolikrát ti mám říkat ať myslíš, než něco uděláš, teď toho budeš akorát zase litovat. Jsi trdlo, Sáruško moje,“ zašeptala a silně si potáhla z cigarety.

„Všichni nemají hlavu jako ty, Wade. Jsi příšernej hajzl, ale stejně tě hrozně miluju,“ zahuhlala a otřela si slzy z očí. V tom ucítila pevné objetí kolem pasu a pánský známý parfém. Otočila se k němu a pousmála se.

„Netrap se, prosím,“ zašeptal Darren starostlivě.

„Netrápím se,“ odpověděla stručně a zase si potáhla z cigarety.

„To vidím,“ zmínil a poukázal na rozbitý telefon.

„Co ty tady děláš? Neusmířili jste se?“ zeptala se. Těžko říct, jestli jen zoufale měnila téma, nebo byla vážně zvědavá.

„Ale jo, trochu. Ale to je teď jedno. Ay se zmínila, že jsi byla smutná. Tak jsem tě chtěl zkontrolovat,“ řekl a podíval se jí do očí.

„Hm. Nechci být hnusná, ale nepotřebuju chůvu. Je hezký, že máte starost, ale já chci být sama. Dík,“ řekla drsně a on přikývl.

„Dobře, nechám tě teda být,“ zašeptal a odcházel, ale chytla ho za ruku.

„Promiň. Zůstaň. Prosím…“ zakuňkala a podívala se mu nevinně do očí. On si tedy sedl vedle ní zpátky na schod, popadl jívovou cigaretu z její ruky a potáhl si. Sára ho překvapeně pozorovala.

„Přece tě nenechám hulit samotnou. Byl bych na nic kámoš,“ řekl a usmál se.

„Darrene?“ oslovila ho.

„Hm?“ Podíval se na ní a předal jí zbytek cigarety.

„Jak poznám rozdíl mezi kouzelnickým snem a normálním? Když je kouzelnickej a hodně realistickej, znamená to vždycky, že jsou ti ve snech propojení?“ zeptala se a on se na ní překvapeně podíval.

„Co se ti zdálo?“ vyzvídal a Sára se zarazila. „Mě můžeš říct všechno, vysyp to!“ prohlásil a ona tedy souhlasila.

„Mluvila jsem s Wadem a s Eldarnem. O aktuálních záležitostech. Letěla jsem za ním, chtěla jsem ho vidět a mluvit s ním, ale překvapil mě. Vlastně Eldarn a pak i Wade. Mluvil jako obvykle, ale některý věci nedávaly tak úplně smysl. Myslím jako, že by je nejspíš doopravdy neřekl. Bylo to pomíchaný. Chvíli pozitivní a chvíli negativní. Všechny moje pochybnosti,“ přetlumočila.

„Aha. Myslím si, že jsi jen už unavená. Pořád to přemítáš v hlavě. Tohle jsou jen tvoje vlastní myšlenky,“ odpověděl.

„Určitě?“ zeptala se jako by mu nevěřila.

„Určitě. Kdyby šlo o kouzelnický sny…“ začal, ale zarazil se. Sára se na něj prozíravě podívala. „Viděl jsem havrana,“ prohlásil a Sára vytřeštila oči.

„Cože? Ty taky?“ vyštěkla šokovaně a on přikývl.

„Myslím, že to jsou kouzelnický sny. Je v tom nějak zapojená i Estrella, Wade a ty. Nevím teda co tam dělám já, ale prostě jsem jakoby strom,“ prohlásil a ona na něj zoufale koukala.

„Jako strom? Já zase něco nehmotnýho. Možná vítr, nevím. I když vítr něco šeptá a já nevím, jestli to jde zvenčí, nebo z mýho nitra. Ani nevím, jestli jsem to já, nebo… Když jsi to zmínil, možná to je Estrella a Wade je ten havran. Ale co to jako znamená?“ zeptala se zírajíc rozpačitě na Darrena.

Ten jen pokrčil rameny. „Estrella je potomkem dvou odlišných a mocných rodů, Sáro. Má podivný schopnosti. Ay říkala, že umí číst myšlenky a nejen to, je trochu divná a občas z ní jde strach jako by měla v sobě Wadovo duši,“ zmínil a oba se na sebe překvapeně podívali.

„To nedává absolutně žádný smysl,“ dodala a on přikývl. „Neber mě vážně, jsem zhulená. Poslední dny nedělám nic jinýho,“ culila se, ale Darren se nesmál. „Teď to ty vyklop!“ poručila mu.

„Nemám co. Sám to nechápu. Ale slibuju, že až na něco přijdu, řeknu ti to,“ usmál se a ona přikývla.

„Měl bys už jít. Je pozdě a Ay na tebe určitě čeká,“ vyháněla ho a on přikývl.

„Hm, ale ty taky běž,“ řekl a odešel.

Jen co se vrátil si ke mně vlezl pod deku a objal mě zezadu. „Promiň,“ zašeptala jsem a doufala jsem, že už je to mezi námi zase dobrý.

„Hm,“ odpověděl. Nic víc a nic míň.

„Pořád se na mě zlobíš? Já jsem to tak nemyslela. Samozřejmě ti věřím, ale…“ zadrhla jsem se.

On se na mě otočil, aby se mi mohl podívat do očí. „Ale?“ zeptal se a já zoufale vydechla a otočila jsem se k němu čelem. Díval se mi do očí těma svýma modrýma a tvářil se vážně.

„Ale nic. Žárlila jsem, úplně mě to posedlo. Odpustíš mi to?“ zeptala jsem se a on přikývl a přivinul si mě k sobě.

„Nikdy bych tě nepodvedl, věř mi, ano?“ zašeptal a já přikývla a zabořila jsem se mu obličejem do hrudi. „Jsi moje snoubenka, Ay. Příští rok na jaře bych chtěl začít stavět náš dům,“ oznámil mi a mě to úplně zarazilo, ačkoli jsem s tím už tak trochu počítala. Nicméně teď to byla realita.

„Náš dům?“ zopakovala jsem, překvapeně jsem se na něj podívala a on přikývl.

„Jasně a čí jinej? Trubko. Přece nebudeme bydlet věčně v tom tvým mrňavým kamrlíku,“ zmínil a já se k němu přitulila. Chtělo se mi brečet štěstím, že ho mám. On byl vážně ten typ muže, v kterého doufají všechny ženy na světě.

Následující den dopoledne, když už měla Sára po tréninku s Qyldryirem, se stavila v knihovně, aby se naučila na pondělní písemku z magické fyziky. Tenhle předmět byl pro ní peklo.

Nejen, že jí to moc nešlo, ale hlavně jí to nutilo myslet na Shadowwalkera. Proto jsem se nabídla, že za ní udělám úkoly a že jí to vysvětlím později. Každopádně jsem na ní jaksi zapomněla, protože jsem byla s Darrenem a nedokázali jsme se od sebe celý den odlepit. A tak si holt musela nějak poradit sama.

„Chceš s tím poradit? Tohle už celkem umím," nabídla se Alyssa, když viděla, jak se s tím trápí. Nejspíš se chtěla usmířit a necítit se tak opuštěná a nenáviděná s Darrenovo nejbližšími, ale Sára se s ní nechtěla kamarádit, a to z více důvodů.

„Nevím, jestli chci, aby mi to vysvětloval někdo, kdo to umí jen kvůli sexu s mým ex. Někdo, kdo mi vzal možnosti v lidským světě, když se pelešil s mým dalším ex. A někdo, kdo přebral mýho nejlepšího kámoše mojí nejlepší kámošce, a ještě se vecpal do jeho života jako jeho spřízněná duše.

Jo a abych nezapomněla, taky někdo, kdo se snažil tak moc, až cestou ojel i jejího ex. Jsi ubohá," prohlásila a pohrdavě se na ní podívala.

Alyssa si k ní sedla a podívala se na ní. „Nevzpomínám si, že bych ti dovolila si ke mně přisednout," sykla na ní Sára ještě.

„Je mi to líto. Tak za prvé, Wada jsem poznala mnohem dřív než ty. Zamilovala jsem se do něj ještě, než jste se poznali a byl můj první," začala, ale Sára se pousmála.

„Mě to nezajímá. Nechci tě poslouchat. Navíc, byl tvůj první v době, kdy už miloval mě a kdy byla tvoje další oběť v kómatu," okřikla jí.

Alyssa si povzdychla. Na chvíli se odmlčela, pak se jí odvážila podívat do očí. „Sáro, moc mě to mrzí. Nevěděla jsem, že ho miluješ," prohlásila. To nebyla sice pravda, Alyssa jako jedna z prvních věděla, že je do něj Sára celá udělaná a taky věděla, o tom, že to bylo vzájemné. Nicméně to neměl nikdo jak dokázat.

„Ale, že Ay miluje Darrena a on jí jsi věděla," zmínila.

„Promiň," zopakovala.

„Hm," zabručela Sára.

„A že je Ryan tvůj přítel jsem taky nevěděla. Vážně. Všechno se to tak nějak sešlo…" pokračovala.

„Už jsi skončila?" zeptala se jízlivě Sára a hodila na ní fakt vražedný pohled.

„Ne," odpověděla Alyssa a Sára jen protočila očima. „Snažím se se omluvit, tak mě to nech aspoň dořícť," obořila se na ní a Sára tedy na chvilku zmlkla. „Omlouvám se. Eldarna jsem vážně využila, abych donutila Darrena žárlit, protože se mi vždycky líbil. Ale byla to chyba.

My dva s Darrenem jsme jen kamarádi a spřízněnci. Vždycky to byl můj sen být jeho spřízněnka. Nebudu dělat žádný problémy, už se ho ani nedotknu, přísahám. O Darrena mi nejde," objasnila a Sára jí skočila do řeči.

„Tak jasně, protože ti jde o Wada. Nemysli si, že jsem si nevšimla, jak na něj zíráš. Jsi do něj pořád zabouchlá, že jo?" prskala na ní.

„Tohle nemá cenu. Chtěla jsem být milá, ale s tebou to zjevně nejde," prohlásila a vstala od stolu.

„Vždyť jo, jen vypadni," sykla Sára a zuřivě otevírala učebnici. Alyssa se k ní naklonila.

„Měla jsem je všechny, můžeš mi jenom závidět," zašeptala jí do ucha a chtěla odejít, ale to neměla dělat, protože provokovat Sáru je občas jako provokovat samotného Shadowwalkera.

Sára si jí k sobě hrubě přitáhla za vlasy div, že jí neskalpovala. „Au, co děláš ty mrcho?" vztekala se Alyssa. Pravda, taky jsem jí je chtěla vyškubat, a nakonec jsem se spokojila s jejich zkrácením.

„Nemám ti co závidět, krávo. Wade miluje mě, ne tebe. Nikdy tě nemiloval. To, že ho do tebe párkrát strčil, když se nudil mě nijak neznepokojuje. A to stejný byl Darren a neboj se, Ay to taky neznepokojuje.

To, že jsi jeho spřízněnka, za to může už jen lítost tě odmítnout, protože je Darren hodný. A co se týče Ryana, sám mi řekl, že jsi byla jen jednorázovka a že jsi ho do toho v podstatě uvrtala, protože prý vypadá jako Wade. Jsi naprosto zbytečná. Nic neumíš, jen se pelešíš. Děvko," dodala a usmála se na ní. Potom jí za ty vlasy škubla tak, až jí stáhla pomalu ke stolu.

„A ještě jednou se dotkneš něčeho, co je moje, nebo mých přátel a zabiju tě tak, aby to vypadalo jako nehoda a neboj se, taky to dokážu," pohrozila jí a hrubě jí od sebe odstrčila.

„Jako bych se měla bát rionky z nižšího ročníku," dodala, když byla konečně v bezpečné vzdálenosti.

„Hm, možná bys měla. Mám na svojí straně tvojí tajnou lásku. A i tu tvojí druhou lásku. A Ay s mocí Srdce Derionu a taky wergony. Mám mnohem větší moc než ty a když chci, umím být ještě horší než Shadowwalker, tomu věř. Protože na rozdíl od něj, v určitých chvílích nemám zábrany," objasnila.

„To já taky," odpověděla hrdě.

„Ano? Alyssko? Tak se předveď!" vyzvala jí a stoupla si naproti ní. Alyssa se zhluboka nadechla a podívala se jí vyzývavě do očí.

„Když bylo finále Mistrovství Světa, tak jsem se líbala se Shadowwalkerem na stadionu. Řekl mi, že do mě byl zamilovanej a že kdyby věci nebyly tak komplikovaný, byl by se mnou," prohlásila a Sára ztuhla.

„Lžeš! Wade by se tě ani nedotkl. Už ne! Navíc proč by to dělal, když má jednu z nejhezčích ženských v Derionu?" okřikla jí a Alyssa se usmála.

„Jak myslíš," řekla a chtěla hrdě odejít, ale Sára jí kopla do kolene. „Co děláš? Jsi normální?" vztekala se.

„Myslím, že ty nejsi normální, že jsi mi to řekla. Nepřemýšlíš hlavou nebo co? Protože i kdyby to byla pravda, tím spíš sis podepsala rozsudek smrti, že jsi mi to řekla. Až se Wade dozví, že se na něj kvůli tomu zlobím, něco strašnýho ti udělá. A já zařídím,

aby se to dozvěděl," vyhrožovala jí Sára a Alyssa ztuhla, možná jí to v tu chvíli nenapadlo, že by měla mlčet.

„Takže doufám, že sis ten jeho slizkej jazyk užila, protože už se to nikdy nebude opakovat a kdyby přece, tak se rozluč s tou částí těla, která se ho kdy dotkla, nebo on jí. A hádám, že se tě dotýkal skoro všude, co?" dodala a ukázala na ní prostředníček.

„Ale no tak, snad se zase nepereš," zmínila nějaká dívka, která zrovna šla kolem jako shodou okolností i na stadionu, když se prala s Wadem Whisperem a zase odešla.

„Zase?" zeptala se Alyssa překvapeně.

„Do toho ti nic není, Darrenův psíku," mrkla na ní, popadla knihu magické fyziky a sebevědomě odkráčela pryč.

Alyssa se chytla za obličej. Úplně zapomněla, jak do velkého průšvihu jí její ego právě dostalo. A nejen kvůli Wadovi, ale hlavně kvůli Darrenovi, který se zblázní vzteky až se dozví, že se jeho spřízněná duše muchlovala na jeho závodech s jeho úhlavním nepřítelem po tom všem.

„Sáro, počkej!!" zavolala na ní a doběhla jí.

„Co chceš?" prskla na ní otráveně.

„Co budeš chtít za to, když to nikomu neřekneš? Ani Wadovi ani Darrenovi? Nikomu," zeptala se a Sára na ní chvíli mlčky zírala.

„Nevím co bych mohla chtít víc, než aby se to dozvěděli a pochopili jaká jsi svině," zmínila a chtěla odejít, ale zastavila jí.

„Prosím. Prosím. Omlouvám se. Neříkej to na mě. Udělám cokoli. A byla to jen malá pusa na rozloučenou, žádný líbání. To jsem si vymyslela. Taky to bylo hlavně proto, že jsem měla narozeniny a on byl jedinej, kdo si na mě vzpomněl," pokračovala.

„To je celkem smutný a překvapivý, že si na tebe vzpomněl zrovna Shadowwalker. A určitě po tobě zase něco nechtěl? Protože on věci nedělá jen tak. Když nejde o někoho, koho má rád…" zasekla se a obě na sebe zoufale civěly. „Říkala jsi, že do tebe byl zamilovanej?" zeptala se a Alyssa přikývla.

„Vždyť víš, že by se mnou nic neměl, kdyby nechtěl," přilila olej do ohně.

„Alysso, drž už hubu. Ty jsi vážně úplně blbá nebo co. Nechápeš to? Když se někomu chceš omluvit a usmířit se s ním, tak se nechovej jako mrcha," objasnila.

„Už jsem to ukončila i ve svojí hlavě, vážně. Wade je moje minulost. Sice ho mám pořád tak nějak divně ráda, ale nepůjdu po něm," řekla.

„Fajn, vezmi si to svoje trapný tajemství do hrobu. Stejně za moc nestojí. To, že jsi otravná zoufalka, která běhá za Paynem a Shadowwalkerem jako ocásek tady stejně všichni ví. I to, že toho oba jenom využili a už nemají zájem. Teda kromě tebe… ups. No teď už to víš taky," dodala a přenesla se do věže. Už s ní nechtěla strávit ani další minutu.

„Ty zatracenej derione! Počkej až tě potkám, vytrhnu ti z hrudi to tvoje srdíčko a nakrmím s ním draky!" vztekala se, zatímco si s roztřesenýma rukama načínala novou krabičku cigaret. Zapálila si a silně vdechla kouř, jako by to byl čerstvý kyslík.

„Na stadionu a s ní? Wade Shadowwalkere, ty jsi tak mrtvej, no počkej! Narozeniny prej… já ti dám narozeniny, ty mrcho!!“ křičela a kopala agresivně do zdi až si úplně odřela svoje černé baleríny.

Potom vytáhla z kapsy lovecký nůž, který dostala od Wada a do zpola odrolené omítky na kamenné stěně s ním vyryla tři obří kříže, podobné těm co měla na ruce. A pod ně nápis: **R.I.P. Wade Shadowwalker**. Docela se rozvášnila.

V tom jí začalo vibrovat v kapse zrcátko. A tak ho vytáhla, očarovala a přemohla se k malému úsměvu na Richarda. „Ahoj, Sáruško. Copak děláš?“ zeptal se a ona ztuhla. Kromě Wada jí snad Sáruško nikdo jiný neříkal.

„Ahoj, Richie. Teď zrovna se učím magickou fyziku. Není náhodou šance, že bys tomu rozuměl a vysvětlil mi to?“ zeptala se a on k jejímu překvapení přikývl.

„Je. Fyzika je můj hlavní obor, Sáruško. Rád ti to vysvětlím,“ řekl a usmál se. Sára měla pusu dokořán.

„No to mě radši rovnou zabij, Bože,“ zakuňkala si pro sebe.

„Co? Neslyšel jsem tě,“ ozval se.

„Ne nic. Jen, že by to bylo super. V pondělí píšeme test a já nic neumím. A prosím neříkej mi Sáruško, nějak mi to začalo vadit. Jen Sáro stačí, ok?“ odpověděla a on přikývl.

„Jasně, promiň. Tak kde a kdy?“ zeptal se.

„Klidně hned. Potřebuju být chvíli v milý společnosti, nebo mi hrábne,“ odpověděla.

„Natoč zrcátko na schody za tebou,“ řekl.

„Proč?“ divila se, ale poslechla ho.

„Proto,“ řekl hned, jak se objevil vedle ní.

„Ty bláho,“ zakřenila se a zrcátko položila vedle sebe na schod.

„Copak, překvapil jsem tě?“ zeptal se, zatímco si schovával svoje zrcátko do kapsy. Sára zase uklízela nenápadně nůž.

„Cos tady vyváděla? Proč máš ruce od krve a co… kdo je Wade Shadowwalker? Teda, ten tě asi musel pěkně naštvat, když jsi mu tady z tý zdi udělala pomník,“ zaculil se pak ale zase zvážněl.

„Podle těch tří křížů nad jeho jménem hádám, že to byl tvůj milenec,“ spekuloval.

„Můj přítel spíš… ale o tom šmejdovi se nehodlám bavit. Promiň, je to hodně citlivý,“ odpověděla a udělala mu místo vedle sebe na schodech.

„Ne, to já se omlouvám. Nic mi do toho není. Ale kdyby sis o tom chtěla promluvit a svěřit se, jsem tady. A neboj se, nikomu o tom nic vyprávět nebudu,“ řekl a pohladil jí po tváři.

„Bože, za co mě trestáš?“ zašeptala.

„Čím?“ zeptal se smutně. Sára se zadívala do jeho šedých očí. Byly taky jako nějaký chladný ledovec.

„Tím, že jsi tak strašně hezkej a hodnej,“ odpověděla a on se pousmál.

„To vnímáš jako za trest?“ zeptal se s úsměvem ve tváři.

„Možná,“ řekla, naklonila se k němu, zajela mu prsty do jeho černých hustých vlasů a políbili se.

„Nechtěl jsem na tebe tlačit, minule, když jsem to zkusil, utekla jsi ode mě," objasnil mezi nejistými polibky.

„Jo, já vím. Promiň," řekla a pokračovala. On se ale po chvilce od ní odtáhl a usmál se na ní.

„Počkej, řekla jsi, že jsem strašně hezkej?" ujišťoval se.

„Jo, řekla," opáčila a znovu ho políbila.

„Taky jsi strašně hezká," dodal a přitáhl si jí k sobě. Zdálo se, že je Richard pro Sáru úplný jackpot. Nejen, že je podobný její největší lásce a je ještě ke všemu šampion v závodění, ale on je taky rion, a tak není nic, co by jim mělo v tomhle ohledu bránit.

Alyssa chodila kolečka po pokoji a přemýšlela. To, o čem se bavily se Sárou jí děsilo k smrti. Představa toho, že se to dozví Wade od své rozhořčené lásky nebo to, že se to dozví Anomaris a pak jí za to líbání se s ním zabije ve spánku. Nebo, že to třeba nějak zavaří Darrenovi, jí jímal děs. Hlavně tedy varianta, že by sice byli spřízněnci, ale nedůvěřovali by si a on by jí nenáviděl.

A tak se rozhodla přiznat Wadovi sama. Stejně podvědomě věřila tomu, že jí v tom nenechá a že se o všechno postará a že mu může věřit tak jako vždycky. I když jí před tím čeká dost nepříjemná ledová koupel a la sarkasticky, cynicky ironický Wade Shadowwalker. Ale taky je v tom namočený, ne? A on by se vždycky snažil zachránit.

Popadla zrcátko, očarovala ho a snažila se s ním spojit. Celkem překvapivě to zvedl hned po několika vteřinách. „Ano?" ozval se klidně a Alyssa zpanikařila, když uslyšela jeho hlas.

„Já… já… ahoj, Wade," zakoktala. Pak bylo vteřinku ticho a Alyssa si domyslela, jak se asi teď otráveně tváří, když zjistil, kdo mu zrcadluje.

„Proč mi zrcadluješ?" zeptal se a zapadl někam za roh. Anomaris byla v jídelně a byl tam i Eldarn. Ten se na Wada teda tak zvláštně podíval. Ale Wade mu nějak očima naznačil, aby zabavil zatím Anomaris. Zvláštní, co všechno se dá říct jen očima.

„J-jak se máš?" vypadlo z ní. Byla pekelně nervózní a absolutně nevěděla, jak mu to říct, aby ho nenaštvala. I když to se zdálo nejspíš nemožné. Byla si jistá, že ho naštve ať to vybalí jakkoli.

„Jak se mám? Co po mě chceš? Chybím ti snad? Říkal jsem, že mezi námi už nic nebude. Zapomeň na to líbání," oznámil jí a ještě ztišil hlas. I když byl u schodů a tam by měl mít relativně soukromí.

„Já… jo. O to nejde…" koktala. Wade už začínal být netrpělivý. Protočil panenkami a hlasitě vydechl, že to Alysse až zachrčelo v uchu.

„Přejdi rovnou k věci," řekl suverénně a netrpělivě čekal, co z ní vypadne. Alyssa přikývla, ačkoli to nemohl vidět.

„Dobře tak jo. Asi mě zabiješ, ale přijde mi fér, abych ti to řekla sama," zakuňkala. Wade si povzdychl. Asi tušil, kam to směřuje.

„Co jsi provedla? Děsíš mě," vyjel na ní už naštvaně. Ztrácel s ní trpělivost rychle. Sice pomaleji než dřív, ale pořád dost rychle. Přestávala jsem se tomu divit.

„Můžeš přijít? Prosím," zeptala se.

„Ne, to teda nemůžu. Zbláznila ses? Prostě to vysyp," naléhal.

„Jen když mi slíbíš, že se nebudeš zlobit," dodala.

„To ti neslíbím. A zlobím se už teď, protože mě pěkně štveš," přiznal a prstem šťouchal do květu nějakého pugetu, co byl zastrkaný v obřím mramorovém květináči poblíž schodišti.

„Asi jsem v afektu řekla něco, co jsem neměla říkat. Měla jsem takovou potyčku se Sárou…" začala, ale během chvilky se u ní objevil až z něj málem dostala infarkt. Stál u ní sotva deset centimetrů.

Otočila se na něj a ani se nestačila nadechnout a už se ptal. „Cos řekla Sáře, Alysso?" udeřil na ní jako by to už dávno nevěděl a díval se na ní těma svýma uhrančivýma očima jako by jí chtěl brutálně zavraždit. Jeho hrudník se celkem rychle zvedal, jak zhluboka dýchal, protože byl viditelně rozrušený a pomalu se k ní přibližoval, zatímco ona od něj couvala.

„T-ty to víš?" zeptala se.

„Předpokládám. Ale rád bych to slyšel přímo od zdroje. Tak dělej, přiznej se, že jsi to nevydržela a pochlubila ses Sáře s tím, co jsme dělali na stadionu," naváděl jí.

„Wade, je mi to strašně líto," začala a pomalu od něj couvala pryč.

„Hm. Jestli se to dozví Payne, nebo Heartová, je s tebou konec. Užij si to. To máš z toho, že nepřemýšlíš hlavou," prohlásil a sedl si k ní na postel. „Nikdo mě nikdy neposlouchá. Dvakrát měř a jednou řež, že? A při hádkách to platí dvojnásob," usmál se.

Alysse se trochu ulevilo. Čekala hromy a blesky. A nejen to, čekala fakt něco strašlivého. Ale on se usmál? „Tobě to nevadí?" divila se.

„A proč by mělo?" zeptal se a podíval se jí do očí.

„Sára?" odpověděla zaskočeně a nespouštěla oči z jeho chladného úsměvu. Ten se tedy ještě protáhl, když řekla její jméno.

„Myslíš, že se na mě bude kvůli tomu zlobit? To těžko, mezi náma je už konec. Sama mě poslala do háje. Já nemám co ztratit, ale ty toho máš hodně. A až ta chvíle nadejde, budu to sledovat," řekl.

„Ty jsi tak zlej," sykla.

„Zlej? Jak to? Nikomu to říkat nebudu. Ty jsi ta, co se vždycky postará o to, aby se na ní všechny ty sračky sesypaly. Já se tím jen bavím. A nejsem zlej, maximálně občas dost zákeřnej. Ale ty taky nejsi svatá, že ne?" pousmál se.

„Prosím, Wade. Pomoz mi. Kdyby se to dozvěděli, byl by se mnou amen," škemrala. On se zaculil.

„Tak prosím, Wade, hm? A jak asi? Když to na tebe Sáruška bude chtít prásknout, tak jí v tom nikdo nezabrání. Ty jsi jí tu zbraň dala, tak se nediv, když jí využije. A mimochodem, je dost impulzivní a když bude mít pocit, že je toho na ní moc, nebude se zdráhat to udělat. A zvlášť když jde o mě. Jsem její a ty jsi na mě sahala, když jsi neměla," provokoval jí. Alyssa si povzdechla a sedla si vedle něj.

„Neboj, Aly. Pořád mě máš. Sice ne tak, jak bys chtěla, ale mezi náma už to horší nebude. Já se nezlobím, že jsi jí to řekla. Chápu to, vážně. Žárlivost je pěkná svině, ale ty umíš být mnohem větší. Klidně to můžeš vzít do svých rukou a udělat z toho ještě větší chaos. Obrátit to ve svůj prospěch. Nemusíš Payna poslouchat na slovo. Sice o něco přijdeš, ale zase něco hezkýho získáš," šeptal jí do ucha a jemně jí pohladil po zádech.

„Ty si to zase užíváš, že jo? Vidím ti to na očích. Jsem tvoje nejoblíbenější hračka, protože…" zarazila se a Wade se pousmál.

„Protože?" zašeptal.

„Protože vždycky udělám, co chceš, i když se snažím ze všech sil o opak. Protože nikdy nedokážu odhadnout co chceš. Ať udělám cokoli, vždycky to odskáču. Ty jsi na mě nebyl milý na moje narozeniny, ty jsi zase potřeboval vzpruhu, protože jsi byl zoufalej.

Děláš to vždycky když jsi na dně. Stahuješ mě ke dnu s sebou, nebo mě použiješ jako štít, aby ses cítil líp. Ty jsi příšernej manipulátor a našeptávač a jsi ta nejzlejší bytost, jaká snad existuje. Jsi ďábel," prohlásila zírajíc mu do očí.

Wade vyprsknul smíchy. „Ty bys byla dobrá herečka. Nechceš se na devítku a desítku vykašlat a jít radši někam do dramaťáku?" prohlásil a ona do něj hrubě strčila.

„Jsi čistý zlo, Wade. Jsi prohnilej skrz na skrz," pokračovala.

„Ach ano, ty víš jak mi zalichotit, pokračuj," řekl a natáhl se na její postel. Alyssa na něj zírala shora. Z očí jí tekly slzy proudem.

„Kalkulativní analyzátor…" vychrlila ze sebe.

„Vzrušuješ mě," prohlásil suše a ona ztuhla. „Fakt," dodal, když na něj nevěřícně civěla.

„Jsi psychopat. Sériovej vrah," prskala. Wade se jí podíval do očí s vážným výrazem v obličeji. Taky ho to donutilo vstát.

„Prosím tě přestaň se děsit na můj účet, nebo to s tebou dopadne blbě. Fakt mě to baví, ale měl bych tě zarazit, než řekneš zas nějakou blbost. Možná jsi mě z velký části vystihla, ale nejsem žádnej ďábel, sériovej vrah a ani psychopat. Ďábel totiž neexistuje stejně tak, jako u psychopata emoce. A já tě mám vážně rád. Payne ani Heartová se nic nedozví. Tak se uklidni," řekl.

„A jak to jako chceš udělat? Zadarmo to pro mě dělat nebudeš. A když s tímhle půjdeš za Sárou, vykastruje tě," dodala a on se zakřenil.

„To se ještě uvidí," mrknul na ní a natáhl k ní svou ruku, aby jí utěšil. Ta před ním couvla až narazila zády do krbové římsy.

Wade se rozesmál. „Svěcenou vodu a kříž náhodou nechceš?" prohlásil, ale ona nic neříkala. Jen na něj mlčky civěla. „No tak, ty vůbec nemáš smysl pro humor," zmínil.

„Od jistý chvíle mě přešel. Když mi došlo, co jsi vlastně zač," odpověděla smutně.

„Hm, od jistý doby? To teda hodně pozdě, před pár dny jsi mě líbala. Alysso. Nemyslíš si, že už to trochu přeháníš? Já bych ti přece nikdy neublížil a ani jsem nikdy nechtěl. A ty to moc dobře víš," řekl.

„Ani ne. Copak jsi zapomněl, co jsi všechno udělal?" zasípala.

„A ty?“ zeptal se.

„Na chvilku možná, ale neboj, už jsem si vzpomněla,“ dodala.

„Právě. Sára se to snažila potlačovat, ale nedokázala to. Ale ty… Ty jsi to úplně vytěsnila. Teď jen předstíráš, abys nedopadla jako já. Aby se k tobě kvůli mně neotočili zády. A to ti z tý svatosti taky dost ubírá,“ řekl a ona na něj mlčky koukala.

„Pravda bolí a hlavně je těžký si jí přiznat. Já o tom něco vím. Teď jsme v tom spolu. Řeknu to zase, jsme si podobnější, než myslíš. A začínáš si to uvědomovat, viď? Strašíš tím sama sebe,“ dodal a díval se na ní, jak pláče. Jak pláče sama nad sebou, protože ten padouch jí mluvil z duše. Jako všem.

Wade zoufale vydechl. „Když ti řeknu tajemství, který nechci, aby někdo kromě Eldarna věděl, uklidníš se a budeš mi věřit, že to s náma myslím vážně?“ zeptal se.

„Proč bys to dělal? Proč tolik chceš, abych ti věřila? Máš se mnou zase nějaký úmysly? Já už ti na nic neskočím,“ plakala.

„Alysso. Přestaň, prosím. Když budu věřit tobě, ty budeš věřit mě. Jinak, než ověřením si vzájemnou důvěru už nezískáme. Řeknu ti tajemství, který budeš vědět jen ty a Eldarn a budeš mi za něj ručit vlastním životem. A já se na oplátku za to postarám o to, co jsi řekla Sáře. Souhlasíš?“ zeptal se klidně a ona přikývla.

„Ale ještě jednou tě upozorňuju na to, že je to tajemství a že když se to provalí, budu vědět, kdo to řekl. Jsi si jistá, že to dokážeš udržet? To je cena za to, že dál zůstaneš Paynovo spřízněnka, i když tvoje srdce vlastním já,“ vysvětlil a ona přikývla.

„Jinak ještě abych se vrátil zpátky k tomu, jakej jsem ďábel. To ty jsi nás do toho navezla. Respektive sebe. To ty jsi chtěla, abych se s tebou líbal a objímal tě a toužila ses o tom Sáře pochlubit,“ připomněl.

„Já vím,“ zakuňkala.

„Paráda,“ usmál se a nadechl se, že jí to řekne, ale zarazila ho.

„A jak to uděláš?“ zeptala se.

„To nech na mě. Už se tím nemusíš dál stresovat. Hlavně, kdyby něco, zatloukej. Řekni, že sis to jen vymyslela, abys naštvala Sáru. Že to bylo v afektu, ale nikdy se to nestalo, jasný? Za normálních okolností nemají jak na to přijít,“ dodal a ona přikývla.

„Na oplátku…“ zašeptala si pro sebe. Zopakovala tím to, co řekl Wade před chvílí.

„Technicky vzato, jen si tě testuju. Dělám to pro tebe zadarmo. Všimla sis? Vážně se s tebou chci usmířit. A pro tvoje dobro doufám, že to nepoděláš, protože to poslední co chci je tě zabíjet,“ usmál se, ale ona na něj koukala jako na ducha.

„S Anomaris jsme přišli o dítě,“ vypadlo z něj a ona na něj vyjeveně civěla.

„Cože? To je pravda, nebo sis to vymyslel v rámci testování?“ vyzvídala.

„To je pravda. Potratila. Doktor říkal sice, že je plodná, ale kdo ví jak to bude dál. Třeba potratí znovu a znovu a to vede ke komplikacím a případně i k neplodnosti,“ svěřil se a tvářil se smutně.

„To mě mrzí. Vím, jak moc jsi o to stál,“ prohlásila a on se na ní podíval. „Co?“ divila se tomu pohledu, který jí věnoval.

„Ale nic,“ zašeptal zoufale a znovu sebou plácnul na postel.

„Co?“ tahala z něj a lehla si vedle něj.

„Jsi v hajzlu, jestli se někdo dozví o tom, že se mnou sympatizuješ, že mě pořád miluješ a že jsme kámoši. Dovol abych ti připomněl, že jsi to byla ty, kdo napadal Sáru, že vás zaprodala. Že by vás vyměnila za mě. Ale ona to nikdy neudělala a ani by to nedokázala. Ale ty, Alysso… ty jsi kapitola sama o sobě,“ dodal.

„Co tím jako myslíš?“ zeptala se a on k ní otočil hlavu a podíval se jí smutně do očí.

„Ty víš. A hrozně mě to mrzí. Tolik k tomu jakej jsem ďábel. Ty jsi mnohem horší než já, protože jsi schopná něčeho, čeho já schopnej nejsem. Já dělal nezbytný. Zabíjel jsem, protože jsem musel.

Neviděl jsem jinou možnost. Byli to nepřátelé a jak to říct slušně… překážky. Nikdy jsem nezradil přátelé. Až na Payna, ale na mojí obhajobu, tenkrát jsem ho bral jako největšího nepřítele. Nechal jsem se ovládnout Temnotou a došlo mi, co jsem ztratil moc pozdě. Ale ty…“ řekl.

„Jak to jako myslíš? Jako, že jsem schopná se na všechno vykašlat, abych mohla mít tebe?“ zeptala se a on přikývl.

„Přesně tak, Alysso. Jsi schopná zradit přátelé, abys mě měla. Ty mě totiž až tak moc miluješ. Já to vím. Už to přede mnou nemusíš skrývat. Stejně ti to nešlo,“ zmínil. „A jo, já jsem toho celou dobu jen vyžíval a teď mě to začíná děsit. Zdá se, že mě minulost dohání. Takhle jsem to nechtěl. Stvořil jsem monstrum.

Kdyby totiž mělo dojít na situaci, kdy by sis měla vybrat koho zabiješ, jestli mě, nebo Payna a za to bych si tě měl třeba vzít, zabila bys ho bez váhání. Až taková je tvoje láska ke mně. Hluboká a temná. Šílená a zvrácená. Možná i silnější než ta Sářina. A já to vždycky věděl. Tvoje aura je stejně temná jako ta moje,“ vysvětlil a ona raději mlčela.

„Správně. Nic neříkej, nemá to cenu. Já to stejně vím. A taky to bude naše tajemství. Ulevilo se ti, ne?“ dodal a ona přikývla. Wade se pousmál a mlčky zírajíc do stropu jí chytl za ruku a jemně jí po ní pohladil. Ležel vedle ní na její ustlané posteli, kde se kdysi spolu poprvé muchlovali.

Měl jí zase tam, kde jí chtěl mít – v pasti. Sice to byla všechno pravda, ale tím si jí právě zaháčkoval ještě víc. A ona mu to dovolila. Byla to jeho nejsilnější a dobře utajovaná zbraň. Taková časovaná bomba. Dala se využít všelijak a pro génia jako byl Wade to byl doslova zlatý důl…

„Netrap se. O všechno se postarám, ok? Ty už jen o nás a o mě nic neříkej. A kdyby se někdo na něco ptal, všechno zatloukej. Rozumíš?“ zeptal se a ona přikývla. Potom se k ní naklonil. „Hodný holky si zaslouží odměnu,“ zašeptal jí do ucha a políbil jí něžně na ucho.

„Neříkal jsi, že…“ zarazila se.

„Zamysli se, chceš, abych se toho držel?“ zeptal se a ona zavrtěla hlavou. „Tak vidíš,“ pousmál se a sjížděl svými rty níž po jejím krku. Alyssa sebou trhla. „Co je?“ divil se její reakci a podíval se na ní.

„Nic, jen jsem si něco představila,“ vyžvanila a on se pousmál.

„Že uhádnu co?“ křenil se.

„Měl bys jít,“ řekla a vystrkovala ho ze svojí postele.

„Půjdu, ale až mi řekneš, co sis představovala a chci detaily," řekl a usmál se.

„Ty se svým mozkem víš, co jsem si představovala. A vzhledem k tomu, co se dneska odehrálo mezi mnou a Sárou, by to byla blbost, a nejen kvůli tomu," přiznala a on se pousmál.

„Co je? Možná, že mě máš přečtenou jako učebnici fyziky, ale ještě dost záleží na činech. Víš moc dobře, že co je uvnitř ne nutně musí ven. A že každá akce má svojí reakci. Když ale zachováš chladnou hlavu, můžeš reakci ovládat. Funguje to pak jako redukční činidlo hozené do bublajícího kotlíku. Když teda mluvíme o chování. Naopak by to bylo jako katalyzátor," prohlásila a Wade na ní překvapeně civěl.

„Tak teď mě vážně vzrušuješ," procedil, natáhl se k ní, že jí políbí, ale ona se od něj otočila zády a chvíli přemýšlela.

„Bez váhání bych ho nezabila," odpověděla zpětně na to, co říkal předtím. On k ní přistoupil zezadu a dal jí na stranu vlasy.

„Ne, ale stejně bys ho zabila, kdybych to tak chtěl," zašeptal jí do ucha. „Kvůli mně…" pokračoval a políbil jí lehce na krk.

Alyssa zrychleně dýchala. Na vteřinku se nechala jeho dotekem a vlídnými slovy zlomit. „Přestaň s tím hned teď!" okřikla ho a strčila do něj.

On se jen usmíval. „Nelíbí se ti, že mám pravdu, že jo? Ještě nejsi v tý fázi, kdy sama sobě říkáš všechno. A hlavně pravdu. Ale neboj, dostaneme se tam," prohlásil sebevědomě.

„Proč bych to měla chtít?" zeptala se a otočila se na něj opatrně a pomalu. A i tak se dotkla rty těch jeho. Měla srdce až v krku a Wade jí měl pod kontrolou.

„Protože to je nejdůležitější věc na celým tvým bytí, Alysso. Poznat sama sebe a vědět, co chceš. Abys měla kam směřovat. Bez toho jsi jenom bludná duše, která čeká až umře. Bez vyššího smyslu," vysvětlil.

„A co když mi to tak vyhovuje?" zeptala se a on se pousmál.

„Ale nevyhovuje. Komu se to snažíš namluvit? Snad ne sobě. Dokud si to nedovolíš, nikdy nebudeš šťastná. Všechno se ti bude sypat. I když v tvým případě nevím, jestli to bude lepší, když si to přiznáš.

K tvojí smůle jsem to totiž já. Ten pravej pro tebe, ale ty nejsi ta pravá pro mě. Ale zase jsme u toho – nejsi v tom sama. Taky jsem ve slepý uličce, víš? Možná jsem ten pravej pro Anomaris, ale ona není ta pravá pro mě. Je to Sára, ale já nejsem ten pravej pro ní. Jen Payne a Heartová mají štěstí. Vidíš? A my si můžeme pomoct. Sice ne tak, jak by jsme chtěli, ale můžu ti pomoct tu bolest tady trochu potlačit," šeptal jí do ucha a položil jí svou ruku na srdce.

Alyssa se mu mlčky podívala do očí. „A já tobě tu bolest tady," dodala a sáhla mu na rozkrok. Potom se na něj nevinně podívala. Wade se pousmál.

„Tak tak," opáčil tiše.

„A za to budeš něco chtít, protože jsi to nazval vzájemnou pomocí. Chceš, abych byla dvojitá agentka, když se Sárou to nevyšlo. Protože u mě víš, že to zabere, že jo? Využíváš toho, co k tobě cítím. Že tě mám radši než Darrena a že jsem jeho spřízněná duše," prohlásila, ale Wade jí nepřerušoval. Věděl, že když bude mlčet, vypadne toho z ní mnohem víc.

„A i když máš ve všem pravdu a já tě vážně strašně chci. Tuhle službu ti ale neprokážu. Protože jenom tohle… mi nestačí," řekla, zatímco mu zase lehce přiložila dlaň na jeho nejcitlivější místo. Wade se jí mlčky podíval do očí a čekal až to dořekne.

„Nechtíc jsi mě naučil myslet dopředu a zvážit důsledky svých činů ještě, než se to stane. A představa toho, co by bylo kdybych ti podlehla… řekněme, že by výsledky byly víc než devastující. Zničilo by to mě, ne tebe.

Ty jsi v pohodě. Jsi Shadowwalker, všichni už ví čeho jsi schopnej. A tohle bohužel nikdy nebylo moje a nikdy nebude. Patří Sáře," pokračovala a přesunula svou ruku k jeho levé straně hrudníku, zatímco Wade na ní překvapeně zíral.

Na jednu stranu byl rád, že si to uvědomila a momentálně u něj stoupla na hodnotě. Taky se mu ulevilo, protože by tím stoprocentně Sáru ztratil. A na druhou stranu měl zase prázdné ruce a skoro žádný plán.

„Nic na to neřekneš?" zeptala se, když jí přišlo, že na ní nějak moc dlouho v tichosti kouká.

„Není co. Snad jen jestli jsi si tím opravdu jistá?" ujišťoval se a ona přikývla.

„Jsem," odpověděla.

„Hm. Vlastně jsem rád. Máš pravdu, výsledky by byly víc než devastující. A zničilo by to i mě," dodal a s povzdychem se podíval ke stropu.

Alyssa se na něj smutně podívala. Nebylo pro ní snadný ho zrovna v takovou chvíli odmítnout. „Co je s tebou? Jako chápu, že jsi smutnej, protože ti to nevyšlo s tím dítětem a je to smutný, tím spíš nechápu, co děláš," prohlásila. A myslím, že tím donutila Wada se nad sebou trochu zamyslet.

„Máš pravdu, jsem hroznej hajzl. Úplnej ďábel. Měl bych myslet na Anomaris a na to malý a místo toho jsem tu s tebou a myslím na tebe jinak, než bych měl. Ale na mojí obhajobu… ne, žádná není, jsem hroznej, když jsem nadrženej. Už to řekl i Eldarn," prohlásil. Pak se zvedl a šel ke dveřím.

Alyssu jeho nové já šokovalo každou minutou víc a víc. A i to, co vlastně řekl. „Kam jdeš? Snad ne za Sárou?" zeptala se.

„Jsi nějaká zvědavá. Nechceš mě, ale budeš mi dělat přednášky?" rýpnul si.

„Neřekla jsem nikdy, že tě nechci… Spíš… jak moc velký by to bylo tajemství, kdybychom jen jednou a nezávazně…" začala, ale zarazila se o jeho pohled. Wade se jen pousmál.

„Bez práce nejsou koláče, Aly. Vždycky to tak bylo, je a bude. Z mojí strany šlo jen o dohodu. Ty jsi odmítla, a tak už je to jedno. Navíc, stejně to byla blbost, měl bych se trochu krotit, když jsem ženatej. Pořád na to zapomínám," dodal.

„Radši už běž!" řekla ostře.

„Máš strach, že bys mi podlehla? Podlehla, viď? Mám se ještě chvíli snažit?" provokoval jí.

„Sám to nechceš. Jen si se mnou hraješ. Vždycky máš plán B, ale jinak jsi spontánnost sama," řekla.

„Někdy prostě nechávám věci plynout. Ať tak či onak, jasně, že mám plán B. U každý z variant. Kdyby ne, nešel bych do toho," odpověděl. „A chci to teď úplně hrozně," dodal.

„Toho budeš litovat, Shadowwalkere. Toho, jak si se mnou hraješ. Víš, že jde někoho milovat i nenávidět zároveň? Oh, řekla bych, že to víš. Sára…" připomněla.

„Pěkně ses vybarvila. Škoda, že ne dřív. Takhle se mi fakt líbíš," přiznal.

„Říkala jsem ti, že nejsem blbá," dodala.

„Hm. Ty nebudeš blbá ani na tu fyziku, co? Nahrálas to na mě. Abych ti pomáhal," zmínil skoro šeptem zírajíc jí zamyšleně do očí.

„A zabralo to. Dostala jsem tě tam, kde jsem tě chtěla mít," usmála se.

„Do sebe? Ale tentokrát to stačit nebude. Tak si tě teda vyzkoušíme. Kolik je třicet sedm krát sto dvacet tři?" zeptal se a podíval se na ní.

„Proč bych to jako měla počítat?" vztekala se.

„Dělej, Alysso!" štěknul ní.

„Fajn. Třicet sedm krát sto plus třicet sedm krát dva krát sto… plus třicet sedm krát tři. To je tři sta sedmdesát plus sedmdesát čtyři krát deset, plus třicet krát tři plus sedm krát tři, a to je tři tisíce sedm set plus sedm set čtyřicet plus devadesát a plus dvacet jedna je… čtyři tisíce pět set padesát jedna," odpověděla.

„Hmm, hodně dobrý. Přijdu si podvedenej. Že jsi mě o tvoje super-chytrý já šidila tak dlouho. Ani nevíš co to se mnou dělá, když tě vidím počítat takhle velký čísla z hlavy," prohlásil.

Alyssa na něj ale pro změnu koukala jako na idiota. „Primitive," rýpala do něj a on se usmíval. „Co kdybych ti řekla, že tohle byl můj plán? Hrát si na blbku, abych se ti mohla v pravý čas odhalit a pomstít se ti?" zmínila.

„A jak bys to chtěla udělat?" zeptal se.

„Třeba tím, že vezmu Sáře všechno co miluje, protože když ublížím jí, budeš trpět ty. A tebe už jsem měla. Ještě je tady ten její závodník, co vyhrál mistrovství. Začíná ho mít ráda," mrkla na něj a Wade ztuhnul.

„Aha, vážně se mnou chceš hrát válku mozků, Alysso? Sice jsem nikdy nečekal, že to řeknu zrovna tobě, ale bude to výzva a já mám výzvy rád. Jdeš do toho? Ten co prohraje, musí udělat to, co po něm chce vítěz. Bez výjimek," řekl a ona mu podala ruku.

„Přijímám," usmála se.

„Fajn," prohlásil a chvíli na sebe mlčky zírali.

„Faktem je, že jsem v něčem stejná jako ty. Kalkulativní mrcha. Vždycky jsem věděla co se stane když. Jen bylo jednodušší, když po mě ten bordel někdo uklidil a z ničeho mě nikdy neobviňoval. A hodněkrát jsi to za mě udělal i ty," prohlásila a Wade jí jen poslouchal.

„Měl jsi pravdu, jsem mnohem horší než ty, protože… řekni to ty, chci to slyšet od tebe," řekla a usmála se na něj. Wade se nadechl.

„Protože ty jsi na rozdíl ode mě psychopatka," řekl tiše.

„Jak dlouho už to víš, Wadí?" usmívala se na něj jako by byla fascinovaná tím, že je to venku. A že se dostala k Wadovi tak blízko jako nikdy. Že jí vycházejí plány.

„To není podstatný," odpověděl.

„Ale já chci abys to řekl!" vyjela na něj a agresivně do něj strčila.

„Nebudu šimrat tvoje ego, na to sis vybrala špatnýho kluka," procedil sebevědomě. Alyssa se pousmála.

„Děláš to nevědomky," zmínila a dvakrát zamrkala svými dlouhými řasami. „Tím, jak se na mě díváš. Můžeš být chytrej jak chceš a neodolatelnej a sexy, ale nedokážeš potlačit svoje emoce a pudy. Jsi jen typický mužský," křenila se a pohladila ho prstíkem po hrudi.

„Na mě tohle nezabírá, Alysso. Nikdy bych dobrovolně nešel do něčeho, co mě může zničit. Ani kdybych šílel touhou to udělat. Vždycky budu racionální," odpověděl.

„Hm, no nevím. Párkrát už jsi takovou blbost udělal. Taky ses oženil s Anomaris jenom proto, že bys neodolal Sáře…" pokračovala.

„Nebylo to jen proto. A ještě jednou řekneš její jméno, tak tě shodím z věže, ty děvko!" křiknul na ní.

„Tak jako Magnoliovou? Měla bych to říct ostatním, jakým způsobem se dostala tvoje tetička na hrad?" usmála se na něj.

„Mě neporazíš, Alysso. Nemáš nic. Jen teď vymýšlíš teorie," dodal.

„Ale to tě rajcuje, viď?" zašeptala mu do ucha a jemně mu přikousla ušní lalůček.

„Hm," vzdychl tiše.

„Tohle se mi líbí. Hlavně to, když se to líbí tobě," dodala, když Wade vůbec ani trochu neucuknul. „Konečně se karty obrátily v můj prospěch," pokračovala vzrušeně a dovolila si ho políbit na krk. Pravdou je, že Wade jen přemýšlel, co dál. A tak jí zatím udržoval zabavenou.

„Myslíš si, že bych tě nechal mít pravdu?" pousmál se a dal jí pramínek vlasů za ucho.

„Ať pravda, nebo lež, je mi to jedno. Jde mi jen o výsledky," opáčila, stoupla si na špičky a políbila ho. „Ale no tak, nebuď ztuhlý, umíš to mnohem líp," procedila mezi polibky a zase ho začala muchlovat.

Momentálně Wada trochu oblbla a rozhodila. Snad poprvé nevěděl, co s ní. Nicméně tušil, že když nic neudělá, Alyssa ho něčím převeze. „Když jsi teda tak chytrá, poraď si sama. A proč bych měl držet tvoje tajemství? Ještě to Paynovi moc rád řeknu," prohlásil a odstrčil jí od sebe.

Alyssa se začala smát. „Myslíš, že ti to uvěří? A navíc, to nic nezmění. Je to trubka, udělá co budu chtít, když ho hezky nasměruju. On není tak chytrý jako jsi ty. Proč myslíš, že jsem si vybrala tebe. Tvůj mozek je fascinující," řekla. V jeho hlavě znělo její slovo fascinující. Ano, momentálně ho Alyssa tak podivně fascinovala.

„Můžeš být chytrej jak chceš a neodolatelnej a sexy, ale nedokážeš potlačit svoje emoce a pudy. Jsi jen typický mužský," znělo mu v hlavě.

„Ne!" prohlásil a zavrtěl hlavou.

„Copak? Přiznal sis konečně pravdu? Copak to v tý tvojí krásný hlavě probíhá za procesy?" šeptala, zatímco si pohrávala s jeho vlasy.

„Skončil jsem s tebou, Alysso. Mezi náma je konec," dodal a chystal se odejít, ale ona se rozesmála.

„Máš strach? Zdrháš? Ty takovej velkej derion a před rionkou? To ale nebude fungovat, sám to víš. Uzavřeli jsme dohodu. Nebo se vzdáváš? Jestli jo, pak jsem vítěz a ty musíš pro mě udělat cokoli co si vymyslím a bez výjimek," připomněla.

„A co by to teda bylo?" zeptal se.

„Nejdřív musíš říct, že se vzdáváš," usmála se povýšeně. Wade chvíli přemýšlel. „Ty emoce tě vážně zpomalujou. Hlavně, že ses posmíval Paynovi, že? Ale ty jsi proti němu mnohem labilnější," křenila se.

Jen co se Wade probral ze svých vlastních myšlenek, podíval se na Alyssu, která pořád mlčky ležela vedle něj a nechala se od něj držet za ruku. „Na co myslíš?" zeptala se ho.

„Na nic," opáčil suše a posadil se na postel. Ona se taky zvedla a dívala se na něj. Wade nad sebou zavrtěl hlavou a pousmál se. „Představil jsem si, jaký by to bylo, kdybys byla vážně mrcha a ani trochu se mi ta představa nelíbila. Zůstaň, jaká jsi. Takhle pitomá

jsi mnohem víc sexy. A popravdě mě mnohem víc vzrušuješ jako naivka a iracionální…" začal, ale políbila ho.

„Co blbneš?" zeptal se a šokovaně na ní zíral.

„Miluju tě. Občas mě děsíš k smrti, Shadowwalkere, ale strašně se mi to líbí," přiznala a povalila ho na postel.

„Ne, Aly. My spolu už nebudeme nic mít a taky mě děsíš," přiznal.

„Cože?" zasmála se. „Já tebe?" divila se jeho odpovědi a on přikývl.

„Možná ne ty přímo, ale skrze mě. Ta verze tebe v mojí hlavě. Nicméně… to je jedno. O to tajemství se postarám a nic za to nechci. A kdyby se něco dělo a chtěla jsi s něčím poradit nebo tak, zavolej mi. Je lepší, když po tobě zametu stopy já, než když se o to pokusíš sama," řekl a usmál se na ní.

„Co se s tebou děje, Wade?" zeptala se překvapeně.

„Já nevím. Ale je to dost na hovno, abych pravdu řekl," přiznal a vstal z postele.

„Wade?" oslovila ho.

„Hm?" usmál se na ní.

„Já vím, že by to byla lež, ale řekl bys mi něco hezkýho? Prosím," škemrala.

„Něco hezkýho? A musí to být lež?" ujišťoval se.

„Asi jo, jinak bys tohle nikdy neřekl," dodala.

„Aha, chceš něco konkrétního? Já vím co, ale nebudu to říkat ani když je to lež," opáčil.

„Prosím," naléhala a on zavrtěl hlavou.

„Ne. Z tohohle si srandu nedělám. Ale… mám tě rád, Alysso. Takovou jaká jsi. A tohle nebyla lež. Schovej si to pro sebe a neštvi tím ostatní. Ok?" řekl a ona přikývla.

„Slibuju," usmála se na něj a on jí úsměv opětoval.

„Tak ahoj," dodal a přenesl se pryč. Ano. Představa Alyssy jako psychopatky, která nad ním vyhrála ho vyvedla z míry. Tedy víc než to. Tušil, co by po něm mohla chtít a takhle to nechtěl. Naštěstí pro něj to bylo jen v jeho představách a Alyssa je pořád stejná a naivní blbka, kterou může ovládat, a která by si přála jen jedinou věc, a to je on.

Ani tak to ale nechtěl riskovat, a proto se rozhodl, že si to s ní raději urovná. Jeho mozek si s ním pohrával, měl tendenci se trestat za to všechno, co provedl. A hrál si s ním dost intenzivně. Až tak, že občas ani nevěděl co je realita a co jeho myšlenky.

„Taky mě děsíš k smrti, Shadowwalkere," zašeptal si pro sebe a zoufale si oddechl. Raději si zapálil, aby to, co se všechno odehrálo ať už v reálu, nebo v jeho hlavě, líp zpracoval.

„Tak už to umíš. Jsi vážně hodně šikovná," usmíval se Richard na Sáru a hned na to zaklapl její učebnici magické fyziky.

„No to nevím. Asi se nějak podvědomě snažím ze všech sil soustředit se, abych ve tvých očích nevypadala jako totální idiot," odpověděla.

„To ne. Nemusíš být Einstein, aby ses mi líbila," usmíval se na ní a pohladil jí prstem po tváři.

„Kéž bych mohla říct to samý. Jsem na Einsteiny," prohlásila a vášnivě ho políbila.

„Já ale taky nejsem Einstein," dodal s úsměvem.

„Ale jsi. Jen se tím nechlubíš. A tak je to možná ještě lepší…" šeptala mu do rtů a jemně ho do nich kousala.

„Nemusíme na to tolik spěchat. Zdá se mi, že jsi trochu ve stresu. Klidně se přizpůsobím tvýmu tempu," řekl.

„Tohle je moje tempo," objasnila, ale lehce znervózněla. Richard si jí chvilku mlčky prohlížel. Pravdou je, že nevěděla jak na něj. Občas byl úplně stejný jako Shadowwalker, ale ve skutečnosti nebyl ani trochu jako Shadowwalker. Byl i jako Darren.

„Jsem na tebe moc zbrklá. Bože, omlouvám se," řekla a odlepila se o něj.

„Ne, to je v pohodě. Ale spíš vidím, že tě něco trápí. A hádám, že to je on," zmínil a poukázal prstem na jméno na zdi, nad kterým byly tři kříže. Potom jí pohladil po třech křížích na jejím prsteníčku. Sára přikývla.

„Asi bych ti o něm měla něco říct," řekla tiše. Richard k ní zvedl oči a trpělivě čekal, co řekne. „Rozešli jsme se teprve nedávno. Oženil se před pár týdny. Je to takový čerstvý," vyzradila.

„To chápu. Promiň, že jsem na tebe tolik tlačil. Vážně nemusíme spěchat," pousmál se a objal jí.

„Jsi vážně hrozně fajn kluk," zmínila.

„A ty fajn holka. Nechápu, jak si mohl vybrat jinou," řekl a oba se na sebe podívali.

„Je to derion. Korunní princ a budoucí král Derionu," procedila a on vytřeštil oči.

„Teda. Tak to pak už trochu chápu. Ale stejně. Kvůli tomu se vzdát takový holky jako jsi ty? Asi to pro něj taky nebylo snadný, ne? Podívej se na sebe. Jsi lepší než kdejaká princezna. Jsi chytrá, krásná a viditelně máš i velký srdce," lichotil jí a ona se pousmála.

„Asi jsem pro něj i byla princezna. Nikdy nešlo o to, že by mě neměl rád, víš? Proto to tolik bolí," odpověděla a on přikývl.

„Tak proč ty kříže?" zeptal se a Sára ztuhla.

„To je jiná věc. Řekněme, že udělal opravdu hodně ošklivý a neodpustitelný věci mým přátelům, a ještě před tím, než jsme se poznali," řekla a tím to uzavřela.

„Rozumím," zašeptal, ale tvářil se smutně. „A ty… pořád k němu něco cítíš, je to tak?" zeptal se, ale Sára byla moc dlouho zticha.

„Promiň. Vážně se mi moc líbíš, ale ještě jsem se přes něj tak úplně nedostala a nevím kdy se přes to dostanu. Jestli vůbec," přiznala.

„Chápu. Jsem rád, že jsi mi to řekla. Upřímnost je pro mě důležitá," zmínil a usmál se na ní.

„Jo, to pro mě taky," dodala.

„Beru v potaz," zašeptal jí do ucha a políbil jí. Sáru to překvapilo.

„Ty bys mě i přesto chtěl?" zeptala se překvapeně.

„Jen když bys ty stála o mě. Nechci tě do ničeho nutit. Každý má svou minulost. A jak už jsem řekl, vážně se mi hrozně líbíš. Ale jestli zvažuješ, že by ses k němu vrátila…" řekl, ale zavrtěla hlavou.

„To ne, to nehrozí. Už spolu ani nemluvíme," odpověděla a on se pousmál.

„Takže?" zeptal se.

„Takže, myslíš to teď spíš jako nezávazně styl pokus anebo vztah, ale s pomalým rozjezdem?" ujišťovala se.

On se pousmál. „Jsem na vztahy, ne na nezávazný styky," odpověděl suverénně a vášnivě jí políbil.

„Já už taky," zamumlala a vjela mu rukou pod tričko a už to jelo.

Wade akorát vešel do svého starého pokoje v sídle, zavřel za sebou dveře a zamkl. Chtěl udělat pár kroků k oknu, že si tam v klidu zapálí cigaretu po tom, co se teď odehrálo mezi ním a Alyssou, ale překvapil ho Eldarn, který tam stál a čekal na něj.

Wade úplně nadskočil, jak se ho lekl. „Co tady ty vole děláš?" zeptal se a úplně zapomněl na to, že si chtěl zakouřit.

„Kdes byl tak dlouho? S Anomaris jsem to uhrál jen tak tak, a musel jsem si s ní kvůli tobě asi hodinu a půl povídat o všem možným, už mi došly nápady, co se ještě dá probrat, aby za tebou nešla, nebo se nevyptávala," pokáral ho.

Wade se pousmál a poplácal ho po rameni. „A taky si toho moc vážím, vážně," řekl a usmál se. „Byl jsem s Alyssou," přiznal a lehce ho odstrčil od okna, aby ho mohl otevřít.

Eldarn se nechal odstrčit na stranu, ale dal si ruce křížem a hodil na něj prozíravý pohled.

„S Alyssou? Cos dělal s Alyssou? A doufám, že nic nebylo, protože proto jsem tě nekryl. Nebudu tě krýt, když nesouhlasím s tím, co děláš. Navíc jsem si teda myslel, že se tě ztráta dítěte aspoň trochu dotkla u srdce. Přece nemůžeš v takovou chvíli myslet na šoustání s nějakou jinou," prskla na něj Eldarn.

Wade si vytáhl z klokaní kapsy u černé mikiny krabičku s cigaretami a pak se na něj podíval jako na cvoka. „Už jen ten fakt, že tě to napadlo mluví samo za sebe. Jasně, že jsem s ní nic neměl, idiote. Jen jsem…" začal, ale zarazil se, když si vzpomněl na důvod svojí návštěvy a na to, že to by Eldarna moc neutvrdilo v tom, že mu nezačalo hrabat.

„No proč jsi tam byl? Sex po telefonu není ono?" rýpal do něj pořád. Wade si strčil cigaretu do pusy a kouzlem si zapálil. Taky se na něj podíval už otráveně, že mu pořád do všeho kecá a peskuje ho jako malýho fakana.

„Než začneš zase mlít sračky, tak mě poslouchej. Prostě jsem jí nedávno na tom stadionu popřál k narozeninám, a tak nějak si po mě vyžádala pusu…" Eldarn už otevíral ústa, ale Wade na něj ukázal vztyčený prst, aby ho nechal domluvit, než začne mluvit. Eldarn tedy sklapnul.

„Líbal jsem jí. Krátce. Nic to neznamenalo. I ona to věděla. Byla to spíš taková větší pusa na rozloučenou. No a ona to v afektu vyžvanila Sáře a zrcadlovala mi, abych jí z toho vysekal. Protože kdyby to zjistil Payne, nebo Heartová byl by s ní amen," vysvětlil stručně.

„No a cos jako udělal? A proč jsi tam musel jít jí utěšovat osobně?" pokračoval Eldarn nasupeně.

Wade mu vydechl obsah plic s kouřem do obličeje, aby mu dal najevo, že ho štve. „Nic. Prostě jsme se zakecali. Omluvil jsem se jí," objasnil.

Eldarn na něj koukal s očima na škvíru. Wade protočil panenkami. „Nic nebylo. Vážně. A myslel jsem na to jen jednou nebo dvakrát. Fakt!" řekl.

Eldarn si povzdychl. „Ty seš fakt magor. Alyssa pro tebe není dostupná jenom proto, že nikoho nemá, ale proto, že ty jsi ženatej, Wade. A prostě nedostatek sexu k manželství někdy patří," promlouval mu do duše.

Wade protočil otráveně očima a zase hlasitě vydechl. „Já vím. Od kdy jsi takovej moralista, bože?" vztekal se a vyhodil doutnajícího špačka z okna.

Eldarn sledoval nedopalek, než ho ztratil z dohledu a pak se podíval zpátky na Wada. „Od tý doby co vím, jak to strašně bolí když ten, koho miluješ miluje někoho jinýho a chodí tajně za ním do postele," objasnil.

„Tak to dělej taky, dřív než ona tobě a zklidni si tím nervovej systém. Věř mi, funguje to. Být hajzl má skvělou výhodu a to, že se tě už věci nedotýkaj tolik jako dřív. Lidi od tebe nic neočekávaj a jdou ti z cesty. A ten zbytek tě chce zkrotit," vysvětlil, poplácal ho po rameni a mířil si to ke dveřím. Eldarn tam stál jako tvrdý Y a přemýšlel nad tím, co mu Wade řekl.

Následující den se kolem druhé odpoledne chystaly závody. Sára byla jako na trní. Takhle se naposledy cítila, když se poprvé muckala s Wadem Shadowwalkerem na wergonním hřišti před prázdninami ve čtvrťáku. To taky byla plná adrenalinu a obav, nejistoty a touhy po vítězství.

Všechno to ještě podtrhovalo to, že věděla, že tam určitě někde je. Taky, že se na ní dívá Mistr Světa v závodění na wergonech alias její přítel Richard Dalton. A že jí potom s ním uvidí Wade. A nakonec, že bude soupeřit se svojí kamarádkou Estrellou, která má zcela určitě po svém bratrovi závodní gen, o kterém sama zatím ještě neví a brzy se to dozví.

Zamrzelo jí i to, že na tribuně neviděla Wada Whispera s Emily. Zřejmě se ty vztahy mezi nimi už nikdy nezlepší. Poprali se spolu a řekli si spoustu ošklivých věcí. „Ach jo, Qyldryire. Mám strach," zašeptala mu do ucha a on vyplivl obří plamen ve tvaru dračí runy.

Všichni jsme na to překvapeně civěli z tribuny. Hlavně Shadowwalker, který si tak moc přál se zviditelnit a veřejně křičet její jméno. A říct jí, jak moc jí miluje, ale všechno tohle ho přešlo, když slyšel jejího rionského přítele, jak na ní křičí, že bude určitě nejlepší. Celkem žárlivě se na něj podíval. A toho si všiml i Eldarn.

Jedna část jeho mozku mu říkala, aby se jí ukázal a fandil jí tak, jak vždycky chtěl, aby fandila jemu. A druhá část mu říkala, ať se do toho raději neplete. Že mají oba svůj život a že by jí tím akorát zase rozhodil a tím i přeplněnou tribunu.

Naproti tomu Sára si nepřála nic víc, než aby se tam ukázal a fandil jí, ale když tam byl Richard, dostala strach, že by o něj kvůli Wadovi zase přišla. Ale znala ho dobře a

předpokládala, že se bude držet stranou. Tedy alespoň podle svých zkušeností, které s ním dosud měla.

„Drž se," křenil se Eldarn a poplácal Wada po zádech. Wadovi ale došlo, že i kdyby stokrát chtěl fandit nahlas Sáře, že by tím ranil svou sestru, protože momentálně byla její největší konkurentka a taky, že by Sáře mohl pokazit vztah s tím rionem, kterým sice pohrdal, ale vždycky mu záleželo na štěstí jeho lásky. Možná už konečně pochopil Sáru a to, proč mu veřejně nefandila, když ještě závodil.

„Nevím co mám dělat," přiznal.

„Máš to těžký no. Ale rozhodni se rychle, už to začíná," dodal Eldarn.

„Dámy a pánové, máme tady letošní první školní závody," ozval se komentátor.

„Závodníci připravte se prosím na startovní čáru. A já je začnu představovat. Dnes prvně jsou tady dvě dívky. Nejlepší kamarádka našeho šampiona Darrena Payna Sára Heavensová ze šestého ročníku a sestra bývalého závodníka Wada Shadowwalkera Estrella Shadowwalkerová…" řekl komentátor a Richard nastražil uši. To jméno začínal slýchat často.

„Tak?" drknul do Wada Eldarn.

„Já nevím do hajzlu!!" vztekal se, až se na ně otočil někdo z tribuny.

„Hele, to je Shadowwalker," prohlásil ten někdo a ukazoval na něj prstem. Wade se schoval za roh a mohutně vydechl.

„Tohle je horší než moje vlastní svatba," stěžoval si a Eldarn se zahihňal. Qyldryir zavrčel, aby Sáru upozornil na Wada.

„Cože?" polekala se a otočila se na tribunu přímo na něj. A když ho viděla zkameněla. Zírali si zase do očí. Tyhle pohledy je oba přiváděly k šílenství. Byly plné zoufalství a touhy po něčem, co nešlo uskutečnit.

„Během pár minutek budeme startovat," ozval se zase komentátor. Dneska byl nějaký přešlý a díky tomu celá atmosféra závodů byla podivná.

My s Darrenem jsme pozorovali Sáru a zdálo se nám, že je taky nějaká ve stresu. *Ale před chvílí ještě taková nebyla, no ne? Že by jí stresoval Richard svou přítomností? To si nemyslím. Sára taková není.*

„Zjevně už tě viděla, Shadowere," usmál se na něj Eldarn, ale Wade se zamračil. „Je čas vystoupit z davu a začít jí to vracet i s úrokama," dodal.

Wade se zamyslel a smutně si povzdechl. „Já nemůžu," šeptal zoufale, aniž by nějak reagoval na to, jak ho oslovil.

„Když to neuděláš, ztratíš jí doopravdy," našeptával mu.

„To právě nevím. Ale vím, že když jo, naseru Estrellu a Anomaris až se to dozví. Nechci nasrat Anomaris. Bude to peklo a bude se to odrážet i na Sáře," objasnil.

„Nebuď srab, dej najevo svoje skutečný city. Já vím, že to umíš. Buď spontánní, Wade," hecoval ho.

On se na něj podíval jako na idiota. „Tolik k tomu, jak jsi do mě včera hustil, abych byl věrnej Anomaris. Teď mám dávat najevo svoje city Sáře? Tak se rozhodni, co je správný a co ne," zpražil ho.

„Já jsem nad tím včera přemýšlel. A máš pravdu. Úplně ve všem. Když chci být jako ty a mít to, co ty, musím se chovat jako ty. A tobě to vychází znamenitě. I když některý věci jsi posral, ty zbylý jsi dělal dokonale a vyplatily se ti," objasnil.

Wade si ho trochu zaskočeně prohlížel. „To je to nejdebilnější, co jsem kdy slyšel. Nemůžeš být jako já. To, že mě něco vyšlo neznamená, že to vyjde i tobě. A navíc ne ve všem jsem dobrej, se na mě podívej, jak se v tom plácám, ze mě by sis neměl brát příklad a zvlášť když jde o vztahy. V tom jsem fakt špatnej. Měls pravdu ty. Teď jsem ženatej. Už na to kašlu," řekl a Eldarn vrtěl hlavou.

„Nejsi v tom, špatnej, se ženskejma to fakt umíš," pokračoval. Wade se na něj tak podíval.

„Už jsem řekl, co vyjde mě, nemusí vyjít tobě. A vím, že to se ženskejma umím, ale ne co se týče vztahů. Jestli sis nevšimnul dokážu se dost snadno zabouchnout, když s nima spím často a pak od nich nedokážu odejít," dodal.

Eldarna překvapilo, že mu to přiznal. Ale ten samotný fakt ho nezaskočil. To, že Wade má rád Alyssu, Kim, Sáru i Anomaris moc dobře věděl. „Sára je výjimka. Miluješ jí, ne? Tak jí koukej fandit!" dodal a nenechal se zastrašit tím, jak se na něj Wade podíval.

Já jsem se přišoupla blíž k Richardovi. Chtěla jsem ho k nám začlenit, když už se vídá se Sárou, a dokonce přišel i na její závod. „Ahoj. Viděli jsme se na mistrovství," usmála jsem se na něj.

„Ahoj. Vzpomínám si. Ayawai, viď?" usmál se na mě taky a já přikývla.

„Stačí Ay. Sára je moje nejlepší kamarádka," zmínila jsem pro případ, že by to nějak přehlédnul.

On přikývl jako, že ví. „A moje přítelkyně. Chodíme spolu. Od včerejška," odpověděl hrdě.

„Teda, gratuluju," zaculila jsem se a podívala jsem se mlčky na Darrena, který se s ním viditelně do řeči dát nechtěl. Potom jsem do něj lehce šťouchla loktem. K jeho smůle jsem chtěla, aby se s ním dal do řeči.

„My dva se známe," zmínil suše Darren hned na to. Nepopíratelně ho neměl rád. Nebylo to ale osobní. Jen jeho ego utrpělo velkou ztrátu, když s ním prohrál mistrovství, a ještě se mu vtíral do života v podobě přítele jeho nejlepší kamarádky.

„Jo. Svět je malej. Hezky se s tebou závodí, Payne," mrknul na něj.

„Hm. Sára je taky moje nejlepší kamarádka, ublížíš jí a vykastruju tě," prohlásil suverénně a on se pousmál a přikývl.

„Nemám v plánu jí ublížit. Mám jí rád. Snad se i z nás dvou stanou kámoši," usmál se.

„To těžko. Dalšího Shadowwalkera už teda fakt nezvládnu," zamumlal si pro sebe Darren. Bylo to zajímavé a čím dál tím víc. A zvlášť když se do toho vložila i Alyssa.

„Ahoj. Jsem Alyssa. Darrenova spřízněná duše," představila se a podala mu ruku. *Jako vždycky se musí všude vecpat. Muréna jedna.*

„Richard. Přítel Sáry. Rád tě poznávám," řekl mile a usmál se na ní. Měla jsem sto chutí dodat, že je taky kudlanka nábožná, ale raději jsem mlčela. Kvůli Darrenovi samozřejmě a Sáře.

„Oh, vy spolu chodíte? To byl teda fofr," zahihňala se.

„Ty vole, to se mi snad zdá. Ještě tahle do toho," prskal Wade, který to naprosto zdrceně celé pozoroval.

„Zpotil ses co? Začíná se to zamotávat," křenil se Eldarn.

„To je slabý slovo," zavrčel.

„Co je? O čem to mluvíš?" divil se.

„Jako bys neznal Alyssu. Podívej se na mě a na toho riona a řekni mi, jaký je mezi náma rozdíl. Najdi jeden a další neexistuje," prohlásil a Eldarn ho poslechl a začal je porovnávat.

„Ty jsi vyšší. Taky jsi derion… hm, on je Mistr Světa, ty jsi přišel o wergona…" pokračoval.

„Ne, idiote. Vypadá jak moje levná kopie. Proč myslíš, že asi sbalil Sáru a proč myslíš, že se k němu přimotala i Alyssa? Poslal jsem jí do háje, a tak hledá alternativu. Vždycky jí hledala. Je mnou posedlá. Mnohem víc než Sára. Jestli Sáře ublíží i s tímhle týpkem, tak je oba zabiju!" vztekal se.

„Klid, Romeo. Teď máš jedinečnou šanci ty emoce pustit ven a fandit jí," radil mu.

„Nikomu nepolezu do zelí, to radši chcípnu," dodal a chystal se odejít, ale Eldarn ho narazil zády na stěnu.

Wade na něj šokovaně civěl. Poslední dobou si na něj dost dovoloval. „Ach to tvoje ego. Prober se, Wade. Opovaž se odejít. Budeš toho litovat, když to neuděláš. Sára je tvoje všechno. Ukaž jí to. Ona si to zaslouží po tom všem cos jí udělal. Ukaž jí to," pokračoval v přemlouvání.

Wade se na chvíli vymanil z jeho pronikavého pohledu a zaměřil se na Sáru. Tak zamilovaně a nešťastně se na ní podíval. Na to, jak je nervózní a na Qyldryira, kterého měl moc rád a pak zase zpátky na svou spřízněnou duši.

„O co ti jde?" zeptal se ho po chvilce Wade.

„Nesnesu, když se trápíš," přiznal.

„…ten wergon patřil Wadovi Shadowwalkerovi," vyprávěla Alyssa a já do ní lehce kopla, aby už konečně sklapla.

„Vážně?" zeptal se překvapeně Richard. Zdálo se, že tohle ho zaujalo. Jinak jí moc nevnímal. „Už jsem to jméno párkrát slyšel. Dokonce i tady na tribuně. Kdo je to teda ten Wade Shadowwalker?" zeptal se doufajíc, že od nás se dozví víc, ale kdepak.

„Ale nikdo," skočil do toho Darren ještě dřív, než stihla Alyssa otevřít pusu a hodil na ní vražedný pohled. Ta nakonec zmlkla.

„Co si to tam šuškají? Jsem z toho strašně nervózní," fňukala Sára a Qyldryir jen zafrkal. „Tohle je fakt hrůza. Nejradši bych se na to vybodla," šeptala zoufale, zatímco mávala zpátky Richardovi, který se na ní usmíval a mával jí. Potom se podívala na Wada v koutě a raději ten oční kontakt utnula dřív, než by si toho stačil všimnout její přítel.

„Grrrr," ozval se najednou Qyldryir.

„Nevím. Fakt nevím. Je fajn. Hezkej a chytrej, ale je trochu zvláštní. Nemůžu na Shadowwalkera zapomenout. To nejde. Myslím, že Richard nebude dobrá náplast. A štve mě, že ho vnímám jako náplast. Ani jsem to tak nechtěla. Zase mám pocit, že ho se Shadowwalkerem podvádím, a to jsem doufala, že už mám za sebou. Po zkušenosti s Whisperem," povídala si s ním.

„Jsme připravení na závod?" zeptal se komentátor, a když se celá tribuna zachvěla, vzal to jako povolení odstartovat závod. „Tak tedy začínáme. Pojďme to odpočítat. Deset... devět… osm…" pokračoval.

„Tak jo, Qyldryire. Je to tady. Hlavně se nenech ničím rozhodit. Jsme tu jen my dva jako vždycky. Děláme jenom to, co oba milujeme – létáme. Žádná Estrella, žádnej Shadowwalker. Nikdo. Jen my dva. Vlož do toho veškerou energii. Jako když jsme ho chtěli spálit na uhel. Nebo když…" zašeptala a podívala se zase nenápadně na Wada. „Já ti věřím. Jsi nejlepší," dodala a on přikývl.

„…tři…dva…jedna…START!!" zakřičel komentátor a všichni závodníci vyběhli ze startovní čáry jako rakety.

„Dobrý start, Sáro!!!" křičela jsem a hned na to se ke mně přidal i Richard. Darren se na něj pohrdavě podíval, potom si stoupl a snažil se ho překřičet.

„To dáš, Sáro! Jsi jednička!" fandil jí. Zatímco Wade tam stál jak opařený a vyjeveně zíral na svého wergona, jak sviští vzduchem s jeho láskou v sedle.

„Tak dělej, fandi," drkal do něj Eldarn. „Dělej!!" pokračoval, ale Wade se k ničemu neměl.

My s Darrenem jsme se chytli za ruce a oba jsme jí sledovali. Byla jako kulový blesk. Nicméně Estrella začínala nabírat rychlost. „Je rychlá," zmínil Darren zamyšleně po chvilce.

„Hm. Má po kom," řekla jsem a oba jsme se na sebe celkem nešťastně podívali.

„Nelíbí se mi, kam to směřuje. Sára to pekelně odskáče už za pár minut," prohlásil pak z ničeho nic.

Já se na něj překvapeně podívala. „Co tím myslíš?" polekala jsem se a on pohledem ukázal na Richarda. „Co s ním? Ty myslíš jako, že jim to nevyjde? To jsi viděl v runách, nebo jen tak spekuluješ?" zeptala jsem se, ale už raději mlčel. Dle toho jeho zvláštně syrového výrazu soudím, že v tom budou jak runy, tak intuice.

„A máme tady druhé a předposlední kolo. Zatím vede Rainer Whisper. Zdá se, že po odchodu našich největších šampiónů se konečně dostal blíž k medaili. Payne, Depraise i Shadowwalker ho drželi zpátky. Docela se vypracovala i nejmladší členka závodů sestra Shadowwalkera se svou wergonicí Starlight… Předbíhá Heavensovou," pokračoval komentátor.

Wade sebral odvahu, stoupl si na lavici a křičel z plných plic. „Jsem tady, Sáruško moje!! To dáš. Přidej!! Já ti věřím, lásko," ječel, až jsme se na něj všichni otočili. Kupodivu i Sára. Úplně ztuhla, když to slyšela.

„Miluju těěěěě," dodal, až se mi snad zastavilo srdce. Oba jsme se s Darrenem podívali na Richarda, který ani nevěděl, jak se má tvářit. Wade překřičel celou tribunu plnou křičících lidí.

„Tohle je Wade Shadowwalker," zašeptala rozpačitě Alyssa a ukázala na něj prstem. Richard se na něj otočil a měřil si ho pohledem. Podle jeho výrazu v obličeji hádám, že mu leccos docvaklo. Třeba to, jak moc jsou si vizuálně podobní a taky to, proč Sára nechtěla, aby jí oslovoval Sáruško.

Trochu se polekal. Hlavně taky proto, co ho slyšel říct. My s Darrenem z toho byli taky šokovaní. To proto, protože Wade nikdy nebyl takhle ukecaný a výrazný. No a romantický a sladký. Zoufalství z něj momentálně doslova čišelo.

„Jeď, Qyldryire!!" popoháněla ho Sára.

„Zdá se, že Starlight se nechává předjet Qyldryirem v poslední zatáčce," oznámil komentátor šokovaně.

„Vydrž, Sáro. Vydrž!" křičel Wade.

„Drž!!" ječel Darren. Já už neměla slov. Jen jsem vyjukaně zírala, jak jí na poslední chvíli předjela Estrella a protrhla cílovou pásku. Někdy jsem tenhle svět nenáviděla. Tedy většinou. Protože byl krutý a nefér. A protože se s některými věcmi prostě nedalo nic dělat. A s těmi hodnými se holt nepáral.

„Ona to prohrála…" zašeptal šokovaně Darren, zatímco sebou plácnul zpátky na lavici.

„Vždyť je druhá, to není vůbec špatný," utěšovala ho Alyssa. Ten na ní hodil smrtící pohled.

„Nechápeš to. Tohle je hodně špatný," dodal.

„Jistě, ty abys nebyl příliš kritický," opáčila suše. Na to raději už nic neříkal.

„Druhé místo je senzační, slečno Heavensová. Na první závody to vůbec není špatné," utěšoval jí komentátor, když viděl její zoufalý výraz. Nešlo jí blokovat slzy. Ne dlouho, ačkoli se o to intenzivně snažila.

„Zklamala jsem je. Zklamala jsem je všechny," plakala a naposledy se podívala na Wada, jak zoufale seskočil z lavice dolů.

„*Miani, Sari,*" zašeptal Qyldryir.

„Nene, ty za to nemůžeš. Byl jsi skvělej, Qyldryire," utěšovala ho. Estrella seskočila ze Starlight a mířila si to rovnou za Sárou. Sára se jen nadechla, jako by jí to množství vzduchu mělo ještě přidat odvahu.

„Gratuluju," řekla Estrella a podala Sáře svou ruku. Nedalo si nevšimnout, že byla nabroušená.

„Vyhrála si," zmínila Sára a utírala si slzy.

„Zlato možná, ale Wade fandil tobě," zašeptala zlomeně a šla si vyzvednout medaili. Sára se podívala na Wada, který šel dolů za ní jako na popravu. Potlačila silnou chuť mu skočit kolem krku. No a taky mu dát pěstí za to, co se dozvěděla od Alyssy, že s ní dělal na mistrovství na stadionu. Jenže ho předběhl Richard. On se tak trochu nechal předběhnout a my taky.

„Gratuluju. Druhý místo není vůbec špatný," řekl relativně odměřeně a místo objetí a polibku jí jen podal ruku. Bylo na něm vidět, že to, co se odehrálo na tribuně se ho dotklo.

„Děkuju," zasípala. Měla co dělat, aby se udržela a nepropukla v hysterický pláč. Všichni jsme se na ní dívali a hlavně, jí došlo, že je s Richardem nejspíš konec. A že za to může zase Shadowwalker. Sice si přála, aby jí fandil. Ale momentálně ho podezírala, že to udělal schválně a ze žárlivosti. Že to, co řekl udělal jen proto, aby odstranil překážku – Richarda.

„Sáro, mohli by jsme si potom promluvit? Až bude chvilka?" zeptal se Richard a ona přikývla.

„Jasně. Jo…" zahuhlala a oběma s Darrenem nám padla do náruče zcela ignorujíc Richarda. Byli jsme záchranné kruhy. Celá se třásla.

„Vydrž to. Tady ne, Sáro. Prosím. Vydrž to a nebreč," šeptala jsem jí do ucha.

„Jsem na tebe pyšnej, Sáro. Ani nevíš jak moc," zašeptal jí do ucha Darren, aby jí povzbudil.

„Potom to druhý místo oslavíme. Zdá se, že patřím do party. Darren vyhrál druhý, Ay kdysi taky a teď já. Nejsem z toho smutná," dodala a my přikývli a taky jsme se na ní usmáli. *Kam zmizely ty slzy? Jak to dokázala tak rychle potlačit? Vždyť byla na pokraji sil.*

Wade stál stranou, ale ne na dlouho. Hned, jak jsme popošli o kus dál, přitáhla si ho k sobě za ruku a doslova ho propichovala pohledem. „Typický. Když si někoho najdu, musíš mi to ze žárlivosti hned zkazit, že jo?" vztekala se.

„Tak to není. Tohle jsem nechtěl, vážně. Měl jsem v plánu se držet stranou…" hájil se, ale Sára mu nevěřila ani slovo.

„Nechápu proč ses toho teda nedržel. Když si nepřeju nic jinýho, než aby ses choval jako chlap, kterýho miluju, tak to nejde. Ale když se objeví někdo, komu na mě záleží a mě na něm… proč jsi musel říkat zrovna tyhle věci a před ním? Už tě nechci ani vidět, Shadowwalkere. Pro mě jsi mrtvej, rozumíš?" vztekala se a hrubě do něj strčila.

„Sáruško…" zašeptal a díval se na ní se slzami v očích.

„Neříkej mi Sáruško, vytáčí mě to! A nemysli si, že nevím, jak sis užíval mistrovství se svojí bejvalkou. Dělá se mi z tebe zle!" ječela.

„O čem to mluvíš?" okřikl jí.

„Nehraj si na idiota. Nemá cenu nic zatloukat. Alyssa si nemohla pomoct a musela mi to vyžvanit," objasnila.

„Nepopírám nic. Ale nebylo to tak, jak ti řekla. Já se s ní ani nelíbal ani nic. Jen jsem jí objal a dal jsem jí letmou pusu. Měla narozeniny a prostě jsme měli takovou chvíli. Chtěl jsem se jí omluvit za to, co jsem všechno udělal. A tobě jsem to chtěl taky nějak vynahradit, ale pravda je, že jsem úplně v hajzlu. Už nevím co mám dělat. Všechno jsem to tak dokurvil," vymlouval se a oba se podívali na Richarda, který je smutně sledoval.

„Nezajímá mě co s kým děláš. Chystá se se mnou rozejít. Kvůli tobě. Myslí si, že se dáme dohromady. Kvůli tomu, co jsi mi před chvílí řekl. Skončí to mezi náma ještě dřív, než to vůbec stačilo začít," vysvětlila.

„Ani nevíš, jak moc si to vyčítám. Původně jsem tady nechtěl ani být. Ale Eldarn říkal, že bych ti měl fandit, že si to přeješ, a tak jsem se nějak nechal strhnout," zašeptal.

„Taky že jo. Přála jsem si to. Ale to, co jsi řekl… netvrď mi, že jsi ani trochu nechtěl, abychom se s Richardem rozešli," zeptala se, ale zavrtěl hlavou.

„Nechtěl. Přísahám ti na lásku k tobě, miláčku, že nechtěl," řekl a v tom se u nich objevil Richard a nervózně se pousmál. Zřejmě slyšel, že jí oslovil jako svého miláčka. Oba se na něj otočili.

„Já už půjdu. Ještě jednou ti gratuluju k druhýmu místu a… no… to je asi sbohem," prohlásil a transportoval se rychle pryč.

Sára zoufale vydechla a rozplakala se Wadovi na rameni. „Já bych tě nejradši…" zašeptala mu zlomeně do ucha.

„Napravím to. Vysvětlím mu to," prohlásil, ale zavrtěla hlavou.

„To nemá cenu. Nemám už na další dramatický vztahy náladu. Ty mi bohatě stačíš," přiznala a oba se na sebe smutně podívali.

„Je mi to líto, miláčku. Vážně. Udělal bych všechno na světě, abys už nebyla smutná. Vidět tě kvůli mně brečet je hrozný. Co bys chtěla? Udělám to po tvým," řekl a chvíli si mlčky zírali do očí.

„Wade, já…" začala, ale jeho teta je přerušila.

„Slečno Heavensová, je čas převzít cenu," volala na ní, ale když si všimla Wada a toho, že s ní něco řešil, vyčítala si, že na ní volala.

Sára se z toho úplně otřepala a jako by změnila svůj názor se na Wada jen podívala. „Chci, aby byl konec tohohle všeho. Chci, abys mi zmizel z očí a pokud možno, aby ses sem nikdy nevracel. Nenávidím tě," řekla s ledovým klidem a odešla za Estrellou a Rainerem si vyzvednout cenu.

Wade tam jen stál. A stál tam ještě i po tom, co všichni odešli. Zůstala tam jen Alyssa a Eldarn, kteří si spolu povídali na tribuně a čekali až se Wade vzpamatuje. *„Chci, aby byl konec tohohle všeho. Chci, abys mi zmizel z očí a pokud možno aby ses sem nikdy nevracel. Nenávidím tě… Nenávidím tě… Nenávidím tě…*" přehrával si v hlavě pořád dokola. Všechno se mu začínalo rozpadat. Možná to je vážně karma. A možná to řekla v afektu, ale bolelo to hrozně.

Wade se po pár minutách z toho transu probral a podíval se na tribunu na Eldarna a na Alyssu. Transportoval se k nim a dal Eldarnovi pěstí rovnou do obličeje. „Co blbneš? Wade, přestaň!" křičel na něj, zatímco se chytal za zakrvácený nos. Kolikrát už mu Wade zlomil nos by už ani nespočítal. Wade měl za to, že ta jeho blbá rada ho do toho navezla, a tak ho mlátil hlava nehlava.

„Wade, proboha. Nech ho!" vřeštěla Alyssa, když Eldarn začal silně krvácet. Ale marně. Schytával od něj jednu ránu za druhou a ani se nestíhal bránit. Protože Wade byl v ráži. Potom se na chvíli zastavil a na oba pohrdavě civěl, zatímco si protřepával pochroumanou ruku od Eldarnovo krve.

„Ta tvoje debilní rada mě stála všechno," prohlásil zlomeně a chtěl odejít, ale Alyssa si ho k sobě přitáhla za ruku a snažila se ho utěšit, ale taky marně. Taky jí měl co říct. „A

ty? Nemysli si, že jsem tě neviděl a neslyšel. Jestli se toho riona dotkneš anebo nějak jinak tahle ublížíš Sáře, přísahám na všechno co je mi svatý, že tě zničím," dodal a přenesl se pryč.

Alyssa si dala chvilku, aby popadla dech, než se zaměřila na Eldarna a jeho krvácející rány. „Jsi v pořádku?" zeptala se ho hned, jak Wade zmizel a podávala mu ruku, aby ho zvedla ze země.

„Nevím. Asi ne. Já to vážně nemyslel špatně. Všechno se to tak nešťastně sešlo," zmínil a ona přikývla a očistila mu natržený ret svým rukávem od mikiny.

„Nemůžeš za to. Nikdo za to nemůže," usmála se na něj. „Wade toho má prostě nějak moc už a on má problém vypořádat se s emocema. Je přecitlivělej," dodala.

„Musím za ním," prohlásil.

„Ne. Neměl bys. Nechoď za ním. Zabije tě," řekla, ale zavrtěl hlavou.

„Já musím. Jsem jeho kámoš a spřízněná duše. Kde jinde bych měl být než s ním? A ty zase s Darrenem. Nepleť se do toho. Oficiálně jsme nepřátelé," dodal a přenesl se k němu.

Wade se přenesl do věže a když viděl, co je vyryté na zdi, zhrozil se. Obří tři kříže a jeho jméno vyryté na zdi jejich místečka lásky, a ještě k tomu nožem, který jí kdysi daroval.

„Chci, aby byl konec tohohle všeho. Chci, abys mi zmizel z očí a pokud možno, aby ses sem nikdy nevracel. Nenávidím tě," zopakoval její slova. „To já chci taky, aby byl konec toho všeho, Sáruško, ale ne nás dvou," zašeptal, popadl ten nůž, který ležel na schodech a chvíli na něj civěl. Potom se podíval z okna věže dolů a zbledl. A tak se zase podíval zpátky na ten nůž.

„Wade, polož ten nůž a přestaň na chvíli myslet," řekl Eldarn a udělal k němu dva kroky.

„Nech mě na pokoji, blbečku. Okamžitě vypadni. Chci být sám!" křičel na něj.

„Nikam nepůjdu, jsme kámoši," připomněl a Wade se pousmál.

„To už teda nejsme. A jestli nevypadneš, zabiju tě. Nepřibližuj se ke mně, je ti to jasný?" vyhrožoval mu a namířil na něj ten nůž, ale tentokrát vůbec nezněl nebezpečně. Spíš tak leda sám pro sebe.

Eldarn ho kopnul do ruky, aby mu z ní vykopnul ten nůž, a když se mu to podařilo, přitáhl si ho k sobě, aby ho dostal dál od toho okna a držel ho jako on kdysi držel Darrena, když se spolu prali a Wade se ho snažil uklidnit. Wade se ale na rozdíl od Darrena tenkrát nijak nevzpíral. Byl úplně zlomený.

„To bude dobrý, Wade. Nic se nestalo. To, že jsi jí řekl, že jí miluješ nic neposralo, rozumíš? Chtěla to slyšet. Udělal jsi jí radost. To, že to ten rion neunesl není tvoje chyba. Nechtěl jsi jí ublížit, máš svědomí čistý," utěšoval ho.

„Nic o mým svědomí nevíš, idiote," štěkal na něj.

„Ale vím. Znám tě líp, než si myslíš. Přestaň se pořád vinit ze všeho špatnýho co se děje. Sám víš, že každá akce má svojí reakci. Tohle jsou všechno ještě reakce na tu tvojí

šílenou akci z předtím. To nemá s tím, co se děje teď nic společnýho. Za jiných okolností by ti Sára padla kolem krku a díky tvojí podpoře na tribuně by vyhrála," pokračoval.

„Za jiných okolností by ani nesoutěžila. Protože bych měl svýho wergona a jí by ani nenapadlo závodit," dodal, podíval se na něj s uslzenýma očima a odstrčil ho od sebe.

„Kvůli mně Estrella objevila svůj závodní gen po Paynovi. Je jen otázka času až to kvůli ní Sára vzdá. Nikdy jsem nechtěl, aby Sára vzdala závodění jako jsem to udělal já. S wergonama je jako jedna duše. Začínám nesnášet svojí idiotskou sestru, a to o ničem ještě ani neví. Payne se třese na to, až jí to vyžvaní a já nevím co mám dělat," vztekal se.

„Co to říkáš, Wade? Vždyť Estrellu miluješ. I když je Paynová," divil se.

„Nesnáším každýho, kdo ubližuje Sáře a nejvíc za to nesnáším sebe," dodal a chystal se jít ke dveřím. Pak si ale všiml svojí sestry, která se tam krčila v koutě už několik minut, aby o ní nevěděli. Byla celá uslzená. Taky toho na ní bylo moc.

Najednou jí došlo, proč si na fandění vybral zrovna Sáru a ne jí. A nejen to. Četla mu myšlenky nerušeně celou tu dobu, co byl ve věži. Slyšela ho říkat věci, které se jí nelíbily poslouchat. A dozvěděla se co je zač a co je zač on. Najednou si uvědomila, proč Sára byla tak rozmrzelá a proč je na něj vlastně naštvaná.

„Estrello?" zašeptal vyděšeně a díval se jí do ubrečené tváře.

„Chtěla jsem se schovat někde, kde jsem věděla, že se možná i objevíš. Chtěla jsem poznat tvoje tajný místo a místo toho jsem poznala tebe. Kdy jsi mi tohle jako chtěl říct?" vztekala se. „Co jsi udělal mámě? Mělo mi to rovnou dojít, že jsi to byl celou dobu ty. Jak jsem mohla být tak slepá?" křičela.

„Estrello…" zašeptal, ale ohnala se.

„Nesahej na mě!! Už nikdy na mě ani nemluv. Ještě jednou na mě promluvíš a zabiju tě! Ty zatracenej psychouši," řekla a transportovala se pryč. Oba s Eldarnem se na sebe nešťastně podívali.

„Zabij mě," řekl zoufale a podal Eldarnovi do ruky ten nůž, který sebral z podlahy.

„Přestaň!" okřiknul ho.

„Myslím to vážně. Zabij mě!" řekl a strčil do něj.

„Nebudu tě zabíjet! Já mám svojí duši rád," odpověděl Eldarn pevně. Měl teď o Wada ohromný strach, nevěděl co by měl udělat, ta situace se zdála být nezvladatelná.

„Jenom kvůli tomu?" zeptal se ho po chvilce Wade. Znělo to smutně a zlomeně.

„Ne," odpověděl Eldarn. „Jenom kvůli tomu ne," řekl. Wade se podíval znovu z okna věže.

„Kurva, je to vysoko. Na to mám ještě zdravej rozum… Říkám zabij mě! Nebo do mě strč, ale něco udělej!" dodal, udělal krok zpátky a podal mu ten nůž znovu.

„Můžeš toho nechat? Hele, já to chápu. Celý jsem to viděl a hrozně mě to mrzí. Ale musel jsi vědět, že to takhle dopadne, když se to Estrella dozví. Cos čekal, když jsi jí zabil mámu a zničils jejího tátu? O kterým ani nevěděla, že je její táta. Dozvěděla se to nejhorším možným způsobem – z tvojí hlavy. Ani si neumím představit, jak strašidelný a temný místo to je. A ona tam byla a celý to viděla," prohlásil.

Wade si sedl na schod a rozbrečel se. Na chvíli nebyl schopný mluvit. Eldarn ho jen smutně sledoval. Nevěděl, jestli si k němu má přisednout, obejmout ho, nebo radši držet hubu. Jeho pěsti bolí, to už si ověřil. Wade má totiž fakt ohromnou ránu.

Ale rozhodování mu nakonec usnadnil jeho spřízněnec. „Máš pravdu, tohle místo žádnej normální člověk nezvládne. A já jsem takovej idiot, že jsem jí tam pustil," šeptal zlomeně.

„Nemohl jsi vědět, že je tady. Tak jí nějak očaruj. Donuť jí zapomenout. Vím, že to dokážeš. Hrát si s lidma je tvůj obor," pokračoval. Wade se na něj pomalu otočil a propíchnul ho pohledem.

„Drž hubu. Nic takovýho dělat nebudu. Ne lidem, který mám rád," odpověděl neutrálně a začal tím nožem něco vyrývat do písku pod nohama.

„Proč ne? Ulevilo by se ti," řekl.

„Zasloužím si to. Tohle všechno. Navíc, už nikdy nebudu dělat tyhle věci lidem, který mám rád, rozumíš?" odpověděl.

„Tohle tě ale zničí. Koukni na sebe," připomněl a Wade se na něj podíval jako na idiota.

„Tak ať. Už jsem stejně přišel o všechno. A moje vyhlídky jsou tak zoufalý. Nemám sílu na nový plány, který by tohle moře sraček ještě zachránily. Už to snad ani nechci. To, že Anomaris potratila je možná dobře. Třeba je to znamení, že z toho mám vycouvat," pokračoval.

„Wade… já tě mám rád," prohlásil, aby mu zlepšil náladu, ale skoro to s ním nehnulo. Bylo to jako kdyby o tom věděl.

„Nechápu proč," procedil zírajíc si pod nohy a všechno, co namaloval nožem do písku agresivně zaškrtal.

„Já taky ne, ale je to tak. Začalo mi na tobě záležet. Možná proto, že vím, že nejsi žádnej ďábel," dodal.

Wade k němu zvedl hlavu. „Že ne? Máš něco s pamětí? Copak jsi zapomněl, co jsem všechno udělal? Víš vůbec kolik lidí jsem kvůli tomu plánu už zabil, idiote?" vyjel po něm. Eldarn zavrtěl hlavou.

„Nevím. Kolik?" zeptal se.

„Hodně," odpověděl suše a zase začal něco vyrývat do písku.

„Pět?" vyzvídal.

„Víc," zašeptal.

„Deset?" zeptal se vyděšeně.

„Ještě přidej," řekl a Eldarn ztuhnul.

„Dvacet?" pokračoval. Wade se pousmál, když si všimnul, že to Eldarn vždycky zdvojnásobuje.

„Třináct," odpověděl nakonec.

„Proč?" zeptal se.

„Protože jsem hajzl. Překáželi mi, potřeboval jsem je mrtvý, nebo jsem je nesnášel," zmínil neutrálně.

„A kdo byli?“ vyzvídal a Wade pokrčil rameny.

„To je jedno. Chtěl jsem tím říct, že jsem prostě přesně to, co o mě říkají a zasloužím si peklo. A ty si zase zasloužíš svobodu,“ dodal a Eldarn ztuhnul.

„Co tím jako myslíš?“ zeptal se nechápavě. Za prvé, od něj nikdy nic takového nečekal a za druhé, teď o to neměl sebemenší zájem.

„To, co jsem řekl,“ odpověděl a podíval se mu neutrálně do očí.

„Jako… jako, že mě už nepotřebuješ?“ zeptal se smutně a Wade nad ním jen zavrtěl hlavou.

„Nikdy jsem tě nepotřeboval,“ dodal, ale Eldarn mlčel.

„To celkem zamrzí,“ zmínil sklesle.

„Nic jinýho na to neřekneš? Nemáš ani trochu radost? Že jsi svobodnej? Nemusíš mi sloužit ani se mnou být. Jsi volnej, tak vypadni,“ sykl po něm, ale Eldarn nevypadal na to, že by chtěl odejít.

„To kouzlo se nedá zrušit,“ připomněl mu a Wade se na něj nechápavě podíval.

„Ale dá. Řeknu Paynovi a moc rád to udělá,“ odpověděl, ale Eldarn na něj pořád jen sklesle zíral. „Tak co je? Proč neskáčeš tři metry do stropu?“ vztekal se. Myslel si teď bůhví jakou mu neudělá radost.

„Protože to už nechci,“ objasnil a Wade si zoufale oddechl.

„Jsi idiot, Eldarne,“ prohlásil syrově a podíval se zpátky pod nohy.

„Možná. Ale už jsem řekl, mám tě rád a jsme kámoši,“ řekl a usmál se na něj. Wade se na něj šokovaně podíval.

„Vždyť jsem tě před chvílí zmlátil. Jsi normální?“ zmínil a Eldarn přikývl.

„Jo. No a? I nejlepší kámoši se perou a hádaj,“ řekl.

„Vždycky jsem si myslel, že jsi jen vlezdoprdelka, ale to nejsi. Proč to teda děláš?“ zeptal se ho.

„Protože tě mám rád do hajzlu a nenuť mě ti to už opakovat připadám si pak jak buzna a to nejsem,“ zaječel na něj Eldarn.

„Ale proč? Já to nechápu,“ pokračoval.

„Jsme si podobný. Jsme jedna krev a taky ti rozumím. Některý věci bych udělal stejně jako ty. A vsadím se, že kdybych byl tak perfektní jako ty a derion, taky by mi to stouplo do hlavy a hrál bych si na boha jako sis hrál s lidma ty. Taky umím být hajzl,“ přiznal a podíval se na něj.

„Ale neumíš. Netvrď mi, že ty umíš být takovej hajzl jako jsem já, tomu bych nevěřil ani za miliardu let,“ prsknul. Eldarn nevěděl, jestli se ho to dotklo, nebo mu to zalichotilo. „Pořád se mi chce brečet, nejradši bych si dal pěstí,“ dodal a Eldarn se pousmál.

„Můžu to udělat za tebe?“ zeptal se a Wade se pousmál a zavrtěl hlavou.

„Teď radši ne až někdy jindy,“ řekl a zase zvážněl. „Promiň, že jsem tě zmlátil. Zase,“ dodal a podíval se na jeho zakrvácený obličej.

„Jestli to myslíš vážně, několik kapek tvojí moci by to napravilo,“ zmínil a usmál se na něj, ale Wade se tvářil úplně seriózně.

„Dej mi ruku," řekl a Eldarn mu jí bez přemýšlení podal. Už to nebylo jako dřív, kdy měl strach, co hrozného mu provede. Navíc se mu omluvil a nikdy by nic takového neřekl, kdyby to nemyslel vážně.

Wade ho za ní chytl a zavřel oči. *„Da ei fragmen meis tu Wade Evilian Shadowwalker et Eldarn Naxxremis…"* začal a Eldarn ztuhnul, když mu došlo, o co se Wade snaží. Nikdy by ani v nejmenším nečekal, že by mu měl derion jako je Wade Shadowwalker dávat svojí moc. *„Da ei fragmen meis tu Wade Evilian Shadowwalker et Eldarn Naxxremis. Da ei fragmen meis tu Wade Evilian Shadowwalker et Eldarn Naxxremis,"* dodal a pak se ho pustil jako by byl pod proudem.

„Dal jsi mi svojí moc?" zeptal se a šokovaně na něj civěl. „Tak jsem to ale nemyslel, když jsem říkal kapku tvojí moci, myslel jsem, že mi věnuješ kouzlo na vyléčení, ne tvojí moc…" procedil šokovaně.

„Překvapení asi jako když jsi mi řekl, že chceš zůstat moje spřízněná duše a že mě máš radši, než abys ode mě utekl. Nejspíš sis to zasloužil za to, že jsi fakt pravej kámoš. A navíc, já moc rád šokuju lidi," opáčil suše.

„Nikdy tě nezradím, Wade. Přísahám ti na svojí čistou duši, že při tobě budu stát do posledního dechu. Tak, jak by to měla udělat správná spřízněná duše. Pokud i ty se ke mně budeš chovat s úctou a respektem," prohlásil.

„Ok, beru na vědomí. Hlavně už sklapni, dneska mě všechno dojímá a nechci zase brečet," dodal a Eldarn se zaculil a přikývl. „A zahoj si ty rány, ne? Když už jsem ti dal takovou spoustu síly. Ani se nepodíváš?" divil se.

Eldarn na něj rozpačitě koukal. Že by mu dal tolik síly? A tak si tedy udělal ze svých dlaní mističku a zašeptal: *„Diaphanum."* Hned, jak to dořekl nad jeho dlaněmi levitovala modrá elektrizující koule velikosti bowlingové. „No to mě poser, ty jsi mi dal tak polovinu tý svojí, ne?" prohlásil šokovaně Eldarn. Před tím měl totiž kouli o velikosti meruňky.

„Zas mě nepodceňuj. Takovej idiot abych ti dal půlku nejsem. Ale dal jsem ti třetinu. Myslím, že by se nám mohlo hodit, abys byl silnější. Nemusím být jedinej, kdo koho furt brání. Máš v hlavě mozek, tak ho konečně začni používat v kombinaci s mocí, co jsi nikdy neměl, skoro-derione. Když už jsi teda ta moje spřízněná duše a dobrovolně," prohlásil.

„Teď dojímáš ty mě," zmínil.

„Jsme jedna krev, ne?" dodal Wade a zvedl se ze schodiště. „Jdeme domů. Tady už nejsem vítanej," procedil a oba je přenesl pryč.

Estrella bušila na dveře Sářina pokoje jako šílená. „Co je?" sykla otráveně hned, co je otevřela. Sama toho měla dost. Ale když viděla, že pláče a sotva popadá dech, pustila jí dovnitř.

„Měla jsi pravdu. Wade je… on je… nemám pro něj ani vhodný slovo. On je ďábel a Darren… je opravdu můj brácha?" vybalila na ní. Sára vytřeštila oči.

„Ach jo, jak ses to dozvěděla?" zeptala se.

„Od Wada. Vi…viděla jsem mu… mu do hlavy. Taky to…ho spoustu řekl sám, když brečel ve věži," zajíkala se. Sáru zaráželo skoro každé slovo, které Estrella řekla. „Jak to celý je, Sáro? Musíš mi to říct. Prosím," plakala. „A jak je možný, že ho pořád miluješ po tom všem?" pokračovala ve výslechu.

Sára byla úplně v šoku. Stála tam s otevřenou pusou. Zcela určitě tohle Wade nechtěl. „Měli by jsme na tohle téma zavolat i ostatní. Ay, Darrena i Alyssu. Já na to nemám, abych o tom mluvila sama. A už vůbec ne dneska. Jsem naprosto vyčerpaná z toho, co se děje," odpověděla.

„Ale ty vypadáš tak statečně," zmínila a ona se usmála.

„Ale nejsem," dodala a všechny nás zavolala telepatií. Během chvíle jsme všichni nervózně a mlčky seděli na posteli u Sáry nalepení jeden na druhém, zatímco naproti nám seděla Estrella se Sárou.

Od doby, co Estrella zjistila, že je Darren její bratr, pořád na něj zvláštně zírala. Zkoumala každý centimetr jeho obličeje a porovnávala se s ním.

Zatím jsme se nezmohli na žádné debaty, jen na to, jak to, že jsou vlastně sourozenci, co se stalo Darrenovi s obličejem a pomalu jsme se dostávali k tomu, co se stalo s jejími rodiči. Tedy, co Wade udělal s oběma jejími rodiči. Bylo to peklo na Zemi, vážně.

„Když se tak na tebe dívám, vážně jsme si hodně podobní," zmínila po chvilce ticha a zase se její oči zalily slzami. Darren přikývl. „Nemůžu uvěřit tomu, že to vážně udělal. Chci říct, co za monstrum může zabít vlastní matku?" řekla Estrella a zase se rozplakala. „A on… vůbec na takového vraha nevypadá… Já ho měla tolik ráda," pokračovala zoufale a plakala už téměř hystericky. Nikdo jsme nevěděli co říct.

„Neuvěřitelný, že za mnou ani nepřišel mi to vysvětlit sám," chrlila ze sebe.

„Technicky vzato jsi ho ani nenechala. Říkala jsi, že jsi utekla hned po tom, co jsi to zjistila a řekla jsi mu, že jestli ho ještě jednou uvidíš, zabiješ ho," připomněla jí Sára. Estrella se na ní tak zvláštně podívala.

„Na čí straně vlastně jsi? Jak ho můžeš mít pořád ráda? A ty? Nemyslíš na nikoho jiného než na něj," obořila se na Alyssu.

Sára na Alyssu hodila vražedný pohled a pak bylo chvíli ticho. „Alyssa ho miluje," prohlásila Estrella a všichni kromě Sáry jsme se na ní šokovaně podívali. „Ty o tom víš?" udeřila pak na Sáru. Ta se sotva držela, aby neutekla pryč. Jen přikývla. „Na stadionu se s ním líbala. Má toho plnou hlavu," prozradila ještě.

„Cože?" ozval se pro změnu Darren.

„Promiň," zakuňkala Alyssa.

„No to se mi snad zdá. Co se to s váma děje?" vztekal se, vstal z postele a začal chodit kolečka po pokoji. „Proč?" zeptal se jí po chvilce a ona pokrčila rameny. „Okamžitě to vysyp, nebo jsem s tebou skončil!" vyhrožoval jí.

Alyssa se na něj nešťastně a provinile podívala. „Přál mi k narozeninám. Řekl, že mě má rád. To líbání jsem si vymyslela sama. On za tohle nemůže. Donutila jsem ho k tomu," kápla božskou.

Darren jen zoufale vydechl. „Aha. Takže mi tím chceš jako říct, že ty – moje spřízněná duše, se za mýma zádama budeš paktovat se Shadowwalkerem? S někým, kdo mě zradil tím nejhorším způsobem?

Že ho miluje Sára jsem schopnej pochopit. Ale ona ho na rozdíl od tebe nechce. Z úcty k nám všem. To si ze mě děláš prdel, Alysso?" vztekal se, ale evidentně neskončil. My jsme jen zarytě poslouchali.

„Jestli si vzpomínám, ptal jsem se tě jasně na čí straně jsi. Upozorňoval jsem tě, že jestli chceš být s ním, že moje spřízněná duše nebudeš. Že nás nemůžeš mít oba. Přísahala jsi mi, že už to mezi váma skončilo. Že ho nemiluješ. Jak ti teď můžu jako věřit?" ječel na ní, jako kdyby byla jeho neposlušná třináctiletá dcera. Ještě jsem ho nikdy neviděla naštvanějšího. Když pominu vztek na Shadowwalkera.

„Omlouvám se, Darrene. Ani nevíš jak moc mě to mrzí. Ale nikdy bych tě nezradila. Víš, že jsem ti pomáhala s plánem proti němu. I když jsme se hádali a byli jsme po rozchodu. Taky si mi ublížil…" začala, ale utnul to hned v začátku.

„Tohle do toho netahej!" řekl syrově a sedl si zpátky vedle mě.

„Eldarn ho taky vzal na milost. Dokonce mu řekl, že ho má rád. Utěšoval ho. Jak to, že ho všichni tak zbožňujou po tom všem? To jste všichni narušení nebo co?" zeptala se Estrella.

„No já ne, na mě nekoukej," řekl Darren a já se přidala.

„Na mě taky ne. Na mě už Shadowwalker nemá absolutně žádnej vliv," dodala jsem. Lhala jsem. Teď jsem lhala a bála jsem se Estrelly a jejích schopností číst myšlenky. Raději jsem se zaměřila na Alyssu a na její už provalený problém.

„Už?" chytla se toho.

„To nebudeme řešit!" řekl Darren a podíval se zase zpátky na Alyssu. *Uff. To bylo o chlup. Zdá se, že jsme jím všechny posedlé. Nicméně každá z jiného důvodu. A že já bych se měla naučit lhát anebo alespoň zamykat myšlenky a vzpomínky před Estrellou.*

To mě přivádí k myšlence, že mě to ani nepřekvapuje, že má Shadowwalker s každým nějaké silné spojení. Vždyť je to čaroděj, který má snad miliardu osobností a dokáže se napojit naprosto na kohokoli… Ne teď ne, Ay. Mlč. Je tu Estrella.

Polkla jsem, když na mě upřela svůj pronikavý pohled. Nevěděla jsem, jestli něco ví nebo ne, ale upřímně jsem doufala, že jsem utlumila své myšlenky včas.

„Do hajzlu!" zařval a dal pěstí do nočního stolku až ho prorazil. Alyssa leknutím nadskočila. „Já potřebuju spřízněnou duši. Ale nechci, aby to byla Shadowwalkerova loutka. To je to poslední co potřebuju," vztekal se.

„Nejsem a nebudu tak blbej, abych se nechal zničit. A nejenom sebe. S Ay plánujeme rodinu, a to je bohužel hrozně velká věc. A ty jediná do prdele víš všechno o těch zkurvených runách a o budoucnosti. Jestli to vyžvaníš jemu, všichni jsme mrtvý. Všichni do jednoho.

Shadowwalker měl pravdu, jsi úplně vymaštěná a já jsem se na to měl rovnou vykašlat. Proti jeho šarmu nemám sebemenší šanci, stačí když ti nabídne něco lepšího a

všechno mu vyžvaníš. Možná stačí jen pitomý slovo a on si to všechno domyslí a poskládá," křičel na ní až se rozbrečela.

„Nech toho, nepomáháš tomu. Ještě to zhoršuješ. Riskuješ, že se naštve a všechno prozradí. A mimochodem, co ví a já ne?" obořila jsem se na něj.

On se zarazil a zase se zklidnil. Ale Estrella se mu podívala do hlavy. Nijak jí to, co tam viděla ale nepřekvapilo vzhledem k jejím schopnostem. Dost často se jí o tom zdálo a teď jí to alespoň začínalo dávat smysl.

Pak se podívala na mě a zpátky na Darrena. „Taky jsem to viděla. A přísahám ti, Darrene, že to nikomu neřeknu. A už vůbec ne Wadovi a..." zmínila Estrella a naznačila pohledem, že myslí mě.

„V to upřímně doufám, protože sama víš, že kdyby… tady to nebudeme probírat," dodal a ona přikývla.

„Hej, okamžitě to vyklop!" štěkala jsem na něj. On se na mě okamžitě podíval.

„Nemůžu," odpověděl.

„Vážně, Ay. Nestresuj se tím. O nic nejde. Jen kdybys to věděla, mohlo by to ovlivnit budoucnost tak, jak bys nechtěla," usmála se na mě, a to mě sice trochu uklidnilo, nicméně jsem byla zvědavější ještě víc než předtím. To není fér, že i ona něco ví. Něco o nás s Darrenem a já ne. Že si jeho super schopnosti vyčtené z run jen přečte z jeho hlavy díky svým super schopnostem.

„Darrene, vážně bych nikdy nic takovýho neudělala," začala zase Alyssa.

„Ne? Stačilo by kdyby ti nabídl něco fakt cennýho a zradila bys mě bez mrknutí oka. Tak, jak jsi kdysi mluvila o Sáře, když jsi zjistila, že ti dva spolu chodí, ty bys toho na rozdíl od ní byla schopná. Nemůžu ti věřit, Alysso," dodal.

„Můžeš. Vážně můžeš. Já nevím proč si všichni myslíte, že bych kvůli němu někoho zabila. Možná ho miluju a má na mě určitý vliv, ale ne takový extrémní. A sám si je toho vědom," prohlásila a my ztuhli.

„Cože?" ozval se Darren. Estrella jen protočila očima. Alyssa se na ní výhružně podívala. Bylo to teď celé na ní, jestli chce Alysse věřit, nebo ne. Jestli jí má ráda, nebo ne, protože kdyby teď řekla to, o čem se bavila s Wadem před několika hodinami, nevím jak by tohle celé dopadlo.

„Myslím, že mluví pravdu. Protože je naštěstí Wade už ženatej, že jo, Alysso?" usmála se na ní.

„Co? O čem to mluvíš?" vyštěkla jsem na ní.

„Jo? Co to říkáš?" divil se Darren.

„Neudělala bych to. Jen jsem to řekla jemu," hájila se.

„Co jsi komu řekla? Tak už to vyklop!" obořila se na ní Sára.

„Odkývla Wadovi, že kdyby si jí vzal, měl by na ní takovej vliv, že by pak klidně bez mrknutí oka Darrena podrazila a zabila, kdyby o to stál," odpověděla Estrella.

„A je to pravda?" zeptal se Darren, ale Alyssa zavrtěla hlavou.

„Není. Přísahám, že není. Ty jsi pro mě mnohem důležitější, i když jsem do něj zamilovaná. Jen jsem mu to odkývala, je těžký s ním mluvit. Vždyť ho znáš. A jo, chtěla jsem si u něj šplhnout," přiznala.

„Tss. Ubožačko," řekla Sára a pohrdavě se na ní podívala.

„Co si máš co u něj chtít šplhat? Jsi příšerná. Jsi pokrytec a… nemám slov. Jak můžu do hajzlu věřit svojí spřízněný duši, která kdyby si měla vybrat, koho z nás dvou zabodne, zabila by mě a bez váhání? Jen proto, že jí ten zkurvysyn víc přitahuje," vztekal se.

„Bez váhání ne," zmínila Sára a zašklebila se.

„Přestaň to říkat. To není pravda. Nic takovýho bych nikdy neudělala. Jen jsem mu to odkývala," hájila se Alyssa a Darren se ušklíbl.

„A jak ti to můžu věřit, Alysso?" zeptal se.

„Nemůžeš," odpověděla zoufale.

„Vždyť to říkám. Nemůžu uvěřit tomu, že kdybys musela jednoho z nás zabít, byl bych to já. Já, kterej jsem ti nikdy nijak neublížil. Když vynechám to, že jsem se s tebou rozešel kvůli Ay. Ale co to je proboha oproti tomu, co udělal Wade?" zasmál se zoufale a zase si sedl na postel.

„Nebyl bys to ty. Radši bych obětovala jeho a sebe pro dobrou duši. Neříkám, že by to bylo snadný, ale… jen jsem mu to řekla, abych si to s ním nerozházela. Proboha, Darrene, musíš mi věřit. Přísahala jsem ti věrnost a oddanost. A jo, chápu. Tohle jsem posrala, ale dál bych nikdy nezašla," brečela až jí skoro nebylo rozumět.

Darren se zamračil. „Dál než k tomuhle. Ale kdyby ti jako protislužbu nabízel sebe, vyspala by ses s ním, že jo? Nejsi tak silná, abys ho odmítla," prohlásil a podíval se jí do očí. Všichni jsme se na ně dívali a čekali, co kdo řekne.

„Ne. Nevyspala," odpověděla nakonec. Darren se podíval na Estrellu.

„Říká pravdu?" zeptal se a ona přikývla. „Podívej se pořádně, potřebuju mít jistotu. Tohle není žádná sranda. Nehodlám riskovat život svojí snoubenky, kamarádky a svých dětí kvůli někomu, kdo neví co chce.

Jestli lže, bude se zodpovídat svojí spřízněný duši podle zákonů Spřízněných duší. Tahle zrada se trestá životem, Alysso. Dotáhl bych tě pak před radu Starších klidně i za vlasy. Takže, Estrello, říká pravdu?" zeptal se znovu.

„Jo, říká pravdu," odpověděla po chvilce. Teď Estrella trochu lhala, aby jí pomohla. Viděla ten její strach v očích, že Darrena ztratí a byla si jistá, že by mu nikdy neublížila. Takže neměla důvod jí shazovat ať už v hlavě měla cokoli. Tady musela potlačit černobílost a být objektivní.

Ale lhala s tím, že by se Alyssa Wada zřekla, kdyby se jí nabídl. To by totiž rozhodně neudělala. Udělala to teď, ale jen proto, že si myslela, že to byla past. Jenže tohle už nebyl její problém a nechtěla zbytečně všechno rozbít kvůli něčemu, co se pravděpodobně už nikdy nestane.

Alyssa si oddechla, ale věděla, že její vztah s Darrenem už nikdy nebude takový jako dřív. On byl vážně suverén, a když ho někdo zradí, rozhodně na to nikdy nezapomene.

Vím jak těžce snášel to, jak jsem se k němu chovala na začátku. Bylo těžké se k němu potom dostat zpátky, i když hodně dělalo to, že mě chtěl a že v nás viděl budoucnost. Ale kdyby ne, zřejmě by mi tak lehce neodpustil.

„Fajn, uděláme to následovně. Alyssa se bude Shadowwalkerovi vyhýbat obloukem. Jediný slovo s ním prohodíš a…" začal a zarazil se, když si uvědomil, že zní jako on.

„A?" zeptala jsem se.

„A nevím. Jen to nebude příjemný. Bude to hodně nepříjemný. Ne-li fatální," dodal a Alyssa přikývla. „Super, jsem rád, že jsme si to vyjasnili," dodal.

„A co já?" zeptala se Estrella.

„Jak co ty?" divil se její reakci.

„Vím všechno a jsem sestra vás obou. S ním se taky nesmím vídat?" zeptala se a on pokrčil rameny.

„Tobě nemůžu nic zakazovat, nejsi moje spřízněná duše," připomněl.

„Ale jsem tvoje mladší sestra," zopakovala.

„Ano. Ale jeho taky. O mě jsi to do teď nevěděla, s Wadem jsi vyrostla. Tohle nechám na tobě. Ale nezapomínej, že jestli si vybereš jeho, znáš moje tajemství," prohlásil a podíval se na ní tak, jako by chtěl říct ještě, a to znamená, že po tobě půjdu.

„Pro mě platí stejný pravidla jako pro Sáru, chápu. Na jeho straně teda rozhodně nejsem. Ne po tom všem, co udělal. Ani mu to nikdy neodpustím. Jsem na tvojí straně, bratře," usmála se na něj.

„To jsem rád. Zatím jsme ve fázi míru, nebo defenzívy. Ale jen co vymyslím pořádnej plán, zaútočíme," dodal a všichni jsme přikývli.

„Dneska toho bylo na nás na všechny moc. Navrhuju, že bychom to probrali zítra?" navrhla jsem a všichni přikývli.

„Souhlasím," řekl Darren a položil mi svou ruku kolem ramen.

„Tak zatím ahoj," řekla Estrella a odešla. My jsme se na sebe zoufale podívali. Potom se zvedla i Alyssa.

„No ty nikam nechoď. S tebou si o tom chci ještě promluvit," řekl Darren, políbil mě letmo na tvář, chytl jí za ruku a přenesl se s ní někam pryč.

Hned jak všichni odešli, Sára se rozplakala. Nevěděla jsem, čím bych jí měla utěšit. Zdá se, že jsem na tom byla jediná dobře. Se Shadowwalkerem jsem neměla žádné vazby. Teda ne oboustranné.

„Chceš, abych tu s tebou zůstala?" zeptala jsem se a ona zavrtěla hlavou.

„Promiň, Ay. Ale asi si půjdu lehnout a zaspat to," řekla a já přikývla.

„Jasně. Tak kdyby něco zavolej mě. A klidně i v noci, ano?" řekla jsem a ona se pousmála. „Tak ahoj," dodala jsem a taky jsem se přenesla k sobě.

Alyssa s Darrenem prožívala krušné časy. Rozhodně se na ní nedíval stejně jako dřív a rozhodně by to nenechal být. Byl strašlivě rozzlobený a zklamaný. „Sedni si!" poručil jí hned, co se objevili u ní v pokoji. Alyssa ho poslechla.

„Na mě se podívej!“ syknul a ona se mu tedy podívala do očí. „Tohle je naposledy, co si od někoho mě blízkýho vyndavám kudlu ze zad a nechávám se od něj ošetřovat, rozumíš? Příště jí budu vracet majiteli a zaryju jí hluboko do jeho páteře,“ prohlásil a ona přikývla.

„Teď mi řekni všechno, o čem jste se bavili a co jste dělali. A myslím tím úplně všechno, bez ohledu na to, jak moc nepříjemný to bude. Chci si na to udělat vlastní obrázek a taky tě potrestat. Jestli teda stojíš o to, abych ti ještě někdy věřil a zůstala jsi moje spřízněnka, protože jinak ten tesák použiju na tebe. Eldarn ho už nepotřebuje,“ řekl a ona zase jen přikývla. Potom se podívala do země a začala brečet.

„Moc mě to mrzí, Darrene. V podstatě o nic nešlo. Omlouval se mi za to, jak se ke mně choval. Přiznal mi, že mě měl a má rád. Ani mě proti tobě nijak neočkoval. Jen si potřeboval zvednout sebevědomí na tvůj účet a na můj taky.

Bylo mi ho trochu líto, přiznávám. A taky jsem se nechala strhnout tím, co k němu pořád cítím. On to moc dobře ví, a tak mě tím prostě provokoval. Nechtěla jsem, abychom se rozloučili ve zlým, a tak jsem mu spoustu věcí jen odkývala a trochu jsem mu i kecala, protože on občas umí být fakt děsivej,“ odpověděla.

„Hm. Už nechci, abyste se spolu bavili, rozumíš mi, Alysso? Nikdy. Jsi buď moje spřízněná duše, nebo jeho hračka, ale nic mezi tím,“ zopakoval klidně.

„Rozumím. Jsem tvoje spřízněná duše,“ zakuňkala. „Přišli s Anomaris o to dítě,“ prohlásila a on ztuhnul. „Řekl mi, že je to tajemství, který vím jen já a Eldarn. A naznačil, že mi něco udělá, když to prokecnu. Ale chtěla jsem ti to říct, abych tím odčinila to, co jsem provedla. Fakt mě to mrzí, lvíčku,“ zašeptala.

„Takhle mi už nikdy neříkej! Ne když miluješ jeho. Takže mi chceš říct, že Eldarn taky přešel na temnou stranu?“ zeptal se a ona zavrtěla hlavou.

„Není na temný straně, jen na tý jeho,“ opravila ho. Darren na ní hodil vražedný pohled.

„Hm a ta jeho myslíš, že není temná? Je jedna z nejtemnějších co si umíš představit. Jestli si teď zase maluješ něco růžově, tak jsi pitomá. On tohle umí. Zkreslovat realitu. Nechápu jak to dělá, ale už mě to pěkně dlouho děsí,“ dodal.

Ale Alyssa tomu nechtěla uvěřit. Ne po tom všem, co jí Wade řekl. Nikdy ho neviděla jako zlouna, jako by si neuvědomovala, co všechno provedl.

„Co mám dělat až se potkáme? Určitě se se mnou bude chtít bavit. Nebo mi něco provede, jestli se dozví, že jsem ti řekla to tajemství,“ zmínila a Darren se zamyslel.

„Nejsem tak blbej, abych riskoval tvůj život pro něco tak blbýho jako je tohle tajemství. Tohle se nedozví. Navíc se vsadím, že se tady po tom všem dlouho neukáže. Pan velkej derion,“ uklidňoval jí.

„To Wade říkal taky a provalilo se to,“ zašeptala a on na ní hodil další vražedný pohled.

„Wade není bůh, Alysso. Nepočítal s možností, že se do toho zamotá Estrella se svým uměním čtení myšlenek. Teď musí být pěkně zlomenej. Nebudeme ho radši provokovat. Zlomenej Shadowwalker je jeho nejnebezpečnější verze,“ objasnil.

„Mě přijde, že je zlomenej celkem zranitelnej. Nejnebezpečnější je, když má strach. To se pak naštve a…“ odpověděla a Darren na ní mlčky koukal. Znepokojovalo ho, že o něm ví tolik. Ale na druhou stranu to byla výhoda.

„Zase tě zmanipuloval. Ví co má říct, abys mu padla k nohám. Nevěřil bych mu ani slovo. Chtěl si s tebe udělat dvojitou agentku, protože jsi mi nejblíž,“ spekuloval.

Alyssa zpozorněla, to přesně jí i přišlo z toho co jí říkal. „To chtěl. Ale přiznal mi to. Proč by mi to říkal, kdyby nechtěl, abys o tom věděl?“ zeptala se a Darren se zarazil.

„Hm, zase nějaká jeho další past. Nebo počítá s tím, že se to od tebe dozvím anebo, že ho budeš hájit a že trochu zmírním ostrahu,“ spekuloval. Alyssa mlčela. „O co šlo tentokrát, nabízel ti sex?“ vyzvídal.

„Ne to ne. Zopakoval několikrát, že mezi námi už nic nebude,“ zalhala. Možná ani nepochopila, jak to myslel. Chvíli se jí zdálo, že by chtěl, dokonce to i zmínil a to, jak se na ní díval, a jak se k ní tulil. Taky, jak byl milý. Rozhodla se to ale Darrenovi neříkat. A zvlášť když tu teď nebyla Estrella.

„Hm, aspoň, že tak. Třeba je nějaká šance, že to myslel vážně. Možná bude nejlepší hrát s ním jeho hry. Mezitím ale budeme chystat past my na něj. On si bude myslet, že nás má, ale tím dostaneme jeho,“ usmíval se.

„Darrene, nechtěj po mě hlavně nic složitýho. Já jsem mezi váma dvěma ztracená. Zapomínám, co smím říkat a co ne a jsem zmatená, co myslí vážně a co ne. On je hrozně…“ řekla a on přikývl.

„Vím. Taky nikdy nepoznám, jak co myslí,“ odpověděl.

„Přísahala bych, že mi nelhal, když mi říkal, že mě má rád. Poslední dobou je divnej. Vždyť jsi ho viděl dneska na tý tribuně. A celkově… na mistrovství ti fandil, a dokonce nahlas. Objímal se s Eldarnem před lidma,“ prozradila a on se na ní šokovaně podíval.

„Divný. Fakt divný. Možná má jen výčitky. Ale ty přejdou. Když mu odpustíte, zase se začne chovat jako pán světa,“ dodal a otráveně vydechl.

„Eldarn se za ním vrátil dobrovolně. Řekl, že je jeho kámoš a že musí za ním. Po tom, co ho zmlátil na tribuně,“ vyžvanila.

„Počkej co? Oni se prali na tribuně? Proč?“ zeptal se.

„Zaslechla jsem, že prý ho Eldarn donutil fandit nahlas Sáře. No a ta, když ho poslala kvůli tomu, že jí opustil Richard do háje, tak se úplně pomátnul,“ vyprávěla a Darren se začal smát.

„Konečně. Dobře mu tak hajzlovi. Jen ať pěkně trpí. Ještě bych mu přidal. Přebírat mi mojí spřízněnou duši! A nejlepší kamarádku a… sestru. Máme na naší straně jeho… teda chci říct mojí sestru. Ani nevím, jestli mě víc děsí, že je na něj naštvaná, nebo to, že zná naše tajemství. Je dvousečná zbraň, musíme s ní zacházet opatrně. A Eldarn už není jedním z nás, musíme si kolem něj dávat pozor,“ dodal a Alyssa přikývla.

„Nemyslím si, že by mu žaloval. Rozhodně nám nebude chtít ublížit. Radši bude mlčet. Wada následuje dobrovolně, a tak mu bude k ruce. A vsadím se, že on ho taky už nebude do ničeho nutit. To by bylo proti jeho zásadám a Wade takový není…“ řekla a utnula to, když si všimla, jak na ní Darren zoufale zírá.

„Alysso, přísahej mi na to nejcennější, co máš v srdci ať už je to máma, nebo ten hajzl Shadowwalker, že mě nikdy nezradíš," řekl a podíval se jí do očí.

„Přísahám," zašeptala a podala mu ruku.

„Uvědomuješ si, že jeden z nás dvou umře? Ne-li oba," zeptal se a ona přikývla.

„Budu ti věrná do posledního úderu mýho srdce, přísahám," řekla a usmála se na něj.

„Fajn. Budu ti věřit. Nic jinýho mi taky nezbývá. A protože jsem se za život leccos naučil, ruším ten zákaz. Ale varuju tě, Alysso. Dávej si na něj bacha a nevěř mu. Hlavně se s ním o ničem zásadním nebav, všechno z tebe vyčte a využije proti tobě.

Měj na paměti, že jediný co chce je moc Srdce Derionu, být králem, mít dědice a zničit mě. A taky, aby se k němu vrátila Sára. A jakmile to získá, bude neporazitelnej," objasnil.

„Nemyslím si, že by tě chtěl zničit. Podle mě se to pokusí obejít. Chce jen Srdce Derionu, být králem, mít dědice a Sáru," řekla a on na ní hodil vražedný pohled.

„Zase ho hájíš a idealizuješ si ho? Alysso prober se, co myslíš že se musí stát, aby mohl být králem?" zeptal se.

„Nevím, co?" zašeptala.

„Musí získat Srdce Derionu, zničit Starší. A hned jak se mu to povede, bude mít absolutní moc. A absolutní moc v rukou Wada Shadowwalkera je problém. Co problém, katastrofa," vysvětlil.

„Ale nedává to smysl. Nikdy ti neublíží, protože by tím ublížil Sáře. A to neudělá," připomněla.

„Zatím," usmál se Darren.

„Proč zatím?" divila se.

„Přijde chvíle, kdy ho to přestane zajímat. Až si uvědomí, že Sáru ztratil úplně, změní ho to," dodal.

„Tak nesmíme dovolit, aby se to stalo," usmála se.

„To nejde. Nemůžeme nutit Sáru, aby to s ním táhla, když už jí tolik ublížil. Navíc, o ní tak úplně už nejde. Až se narodí Srdce Derionu, bude přirozeně mocnější než on, než Starší. Je to nejvzácnější úkaz. Bude nejmocnější, abych se vyjádřil přesně. Lidi budou chtít Srdce za vládce a tohle ohrožení Wade nesnese.

Bude se ho snažit zničit za každou cenu a to znamená, že tím zničí mě. Takže primárně se bude snažit, aby se ani nenarodilo, a když to mu nevyjde, tak po něm půjde. Tolik k tomu, jak mě nechce zničit," nastínil.

„Chápu. Wade je naše nejhorší noční můra a čím víc se mu z jeho plánů vydaří, tím rychleji bude postupovat k cíli. Teď se oženil a s Anomaris přišli o dítě. Kdyby byla neplodná, tak by…" začala.

„To ho nezastaví. Nasralo by ho to a možná trochu zbrzdilo, ale poradil by si. Je to Shadowwalker. Zprznil by jinou derionku," odpověděl suverénně a Alyssa na něj valila oči.

„Ale… Wade říkal, že ne. Že s Anomaris zůstane i kdyby…" pokračovala a Darren vyprskl smíchy.

„Nebuď naivní. Kolikrát ti to mám vysvětlovat. Jedna věc je, co říká a druhá věc je ta, po čem jde," objasnil.

„Ale záleží na tom i jak to říká," opravila ho, ale zavrtěl hlavou.

„V případě Shadowwalkera nezáleží. Jedinej komu nelže, protože to nedokáže je Sára. A i tak jí párkrát zalhal. Nebo spíš chytře mlžil. Šel by po Kim," dodal.

„Ne, o tu nemá zájem. A ona už o něj taky ne," odpověděla.

„Myslíš? Každá bude chtít být jeho královna. A už jen to mít Wada a šílely by. Má charisma a je pro holky jako magnet. Podívej se na sebe se Sárou, jak vás dokonale zblbnul. A řekl bych, že celkem oblbnul i Ay. I když jen na chvíli," procedil suše.

„Tak mu budeme dělat chytře překážky. Pokusíme se varovat Starší a obrníme se," navrhla.

„To děláme. A do války se Staršíma se my vrhat nebudeme, Wade s tím může počítat, a kdyby se to nepovedlo, ještě by to otočil proti nám. Wade je manipulátor a kurevsky dobře umí ovládat lidi. Tak jako jemu mi to nemyslí. Starší z toho vynechme," prohlásil a ona přikývla.

„Mám strach," zmínila.

„Jo, já taky. Se divím, že jsi ho neměla, když jsi byla s ním. Copak ti neblikají červený kontrolky, když je poblíž?" zeptal se sarkasticky, ale zavrtěla hlavou.

„Možná je ta jeho temnota pohlcuje," zašeptala.

„Teď jsi přiznala, že má silnou temnou stránku, o který víš," rýpnul si.

„Vždycky jsem o ní věděla. Jen jsem se s ním nikdy necítila v ohrožení. Spíš naopak v bezpečí. Je to zvláštní, nevím ani jak to popsat," dodala a on na ní chvilku mlčky koukal.

„Budeš to mít těžký, Alysso. A můžeš si za to sama. Sáru sis znepřátelila kvůli němu, mě i Ay. A Estrella tě teď taky vidí jako zrádkyni," zmínil. Je to tak, rozhodně teď kolem ní všichni budeme na pozoru.

„Já vím. Štěstí, že máte krystal Srdce Derionu už u se…be," zarazila se.

„Co je?" divil se její reakci.

„Jak jste ho vůbec dostali zpátky?" zeptala se.

„Sára mu ho strhla z krku, když se spolu hádali. Vyčerpal veškerou svojí sílu. Málem umřel, když se bránil jejím náletům. Nebylo to těžký mu to vzít. Snadný jak dítěti lízátko. Proč?" usmál se.

„Ne, Darrene. Říkal jsi, že bych měla být na pozoru, když jde o něj. A už několikrát jsem se přesvědčila o tom, že on nedělá nikdy nic jen tak a myslí extrémně dopředu a říkala to i Sára…" začala, ale přerušil jí.

„Tak už to vyklop!" syknul na ní.

„Proč to asi bylo tak snadný? On to udělal schválně. Chtěl, abys ten krystal dostal zpátky. Ale proč?" řekla a Darren ztuhnul. Úplně se vypnul. „Možná to není jeho konečná síla. Možná se krystal zase potřebuje u vás dvou nějak dobít. Dobíjí se externě, to už víme," spekulovala.

„Ne, to je blbost. To je všechno. Víc toho není. Jestli je to pravda, musí to mít jiný důvod. Stavíme se pro jistotu u mě doma a najdeme ty papíry o tom krystalu. Snad tam ještě budou. Vím, že jsme je s Wadem prohlíželi i u něj na půdě," zmínil zoufale.

„A Ay je nikde nemá?" vyzvídala, ale zavrtěl hlavou.

„Takže naše další mise je ty papíry najít a zkompletovat. A když nebudou všechny u nás na půdě, pak misi povýšíme na nebezpečnější úroveň – půjdeme si pro ně do sídla Shadowwalkerů," dodal.

„Ale jestli to je pravda, tak s tím on už dávno počítá a akorát by to byla past," upozornila ho a Darren zoufale vydechl.

„Pravda. Ach jo. Já nevím co už mám dělat. Shadowwalker je vážně neporazitelnej typ nepřítele," řekl a Alyssa mu opatrně položila ruku na záda, aby ho utěšila. On se na ní mlčky podíval, ale nechal se.

Já jsem přebíhala po pokoji a přemýšlela jsem nad tím, co se to vlastně sakra děje, a hlavně nad svým hlubokým nitrem, které mě dohánělo k šílenství stejně jako Wada Shadowwalkera jeho výčitky. Potřebovala jsem být sama a daleko od Estrelly, abych se nad tím padouchem mohla trochu zamyslet.

Jak může být Wade tak silný a tak ostražitý? Vždyť přece i ďábel někdy musí spát, ne? A zvlášť když je v lidském těle. Tak si to shrňme. Největší slabina, o které jsme si mysleli, že zabere nezabrala. Sekli jsme se. Nebyla to totiž Estrella. Pak jsme si mysleli, že to je Sára a taky je, ale to je nám k ničemu. On ví moc dobře, že bychom jí nikdy neublížili. Co ale kdyby tomu uvěřil? Spekulovala jsem.

Dharnalen se raději zdržovala komentářů. Když šlo do tuhého, neměla žádné řeči. Byla vážná. Hlavně už nejspíš pochopila, že by mě zbytečně dohnala k pravému opaku, než by chtěla. Už jsem došla do fáze, kdy jsem si přiznala, že jsem občas dost tvrdohlavá.

Jak něco takového ale udělat? Není naivní a jeho inteligence a schopnost dokázat co si zamane je až neuvěřitelná. I pro mě. Nerada to říkám, ale musím uznat, že je lepší než já. Je mnohem chytřejší. Trochu mě to nutí žárlit. Nebo, že by to spíš zraňovalo mé ego? Nerada si přiznávám i to, že i mě ten jeho šarm, charisma a ta zatraceně temná duše naprosto šíleně přitahuje. On musí být ďábel. Nikdo jiný takovou moc nemá. Nebo jo?

Proč mě sakra tolik mentálně přitahuje takový vrahoun jako je Shadowwalker? Měla bych se tím znepokojovat? Má na to nějak vliv moc Srdce Derionu, kterou jsem do sebe vtáhla? Nebo můj typ duše? Nebo jen to, jaká jsem? Že mám silnou temnou stránku jako on, o které jsem ještě nikomu neřekla?

Štve mě, že si to musím přiznat, ale… myslím, že mu rozumím. Ta cílevědomost a disciplína. Plánování, láska k vědě a ke vzdělání, ta jeho chuť ukázat lidem, co všechno dokáže a to, jak si umí pohrávat s lidskou psychikou…

On je jen přede mnou napřed. Což mě stresuje. Přijal svojí temnou stránku a nechal jí, aby mu pomohla rychleji vyrůst. I k tomu se dá totiž temnota a černá magie využít. Pravda, spoustu věcí chytře obešel, ale rozhodně se do něčeho takového jako je temnota už namočil. Podle všeho už pěkně dávno. Hodně toho ale kvůli tomu obětoval, protože věřil, že se jinak k cíli nedostane.

Teď ho dohání minulost a trpí výčitkami, protože není žádný psychopat. Čeká mě to samé? Protože… kolikrát už jsem sama sebe načapala nad takovými představami. Že bych to všechno mohla mít s minimálním úsilím. A hlavně že bych se dotkla Temnoty. Alespoň trošičku. Tak jak se dotýká ona mě, když si o ní čtu. Tak, jak se dotýkala určitě i ona jeho, když o ní přemýšlel…

A sakra, hluboko se do mě zarylo to, co kdysi řekl, když jsme spolu leželi v posteli. Bylo to jako by mi mluvil z duše. Příšerně se stydím za to, že mě to vlastně silně vzrušilo. Vzpomínám si na tu chvíli, kdy za mnou v noci přišel do věže jako by to bylo včera. Jak nade mnou ležel, něžně se mě dotýkal prstem po těle, rty měl jemně přitisknuté na mém krku a šeptal:

„Vím, že se ti to líbí tolik jako mě. Ty a já jsme stejní. A já ti teď řeknu v čem. Když se mě totiž dotýká Temnota a objímá mě těma svýma něžnýma ale silnýma rukama, je to tak intenzivně nádhernej pocit. Mrazivě hřejivej. Tak příjemnej. Doslova mě nabíjí energií.

Vnímám asi takový věci, jaký vnímáš ty teď. Protože já jsem momentálně taková tvoje Temnota, Ay… Tohle s tebou Darren nedělá, že ne? Nikdo, jen Temnota tohle umí a já. Proto na mě už pěknou chvíli myslíš, co?“ šeptal a dotýkal se doslova každého mého nervu, líbal mě, a když ucítil, že se mu odevzdávám, dodal:

„Tak proč bych s tím měl bojovat, když to jediný co chci je, jí obejmout zpátky a vzít si jí celou tak, jak si bere mě? A ty chceš to stejný i se mnou. A na rozdíl od Temnoty, mě můžeš mít a tvoje duše zůstane čistá,“ řekl, a když jsem přikývla a podívala jsem se odevzdaně do jeho šedých ledových očí, rozepínal si pásek… A potom bohužel, nebo i bohudík dorazil Darren.

Bože, stydím se. Neuvěřitelně se stydím a nevím, jestli je to jen to, nebo jsem na sebe víc naštvaná, že jsem ho chtěla. Chtěla jsem ho přijmout jako tu svou Temnotu, o které mluvil. Chtěla jsem ho tak strašně moc, že bych teď raději umřela, než abych tohle někdy někomu přiznala. Tohle se nesmí nikdo dozvědět. Darren by byl nešťastný a Sára by… ani nevím jak by to vzala. A pak je tady ještě Estrella, která všem vidí do hlavy a Wade, který o mém tajemství moc dobře ví. Ale zatím ho drží. Na jak dlouho ale? Nicméně měl naprostou pravdu. Ve všem.

Když Darren odešel, Alyssa sebou plácla na postel a zoufale vydechla. Nebo si možná oddechla, protože jí dal Darren poslední šanci. Potom vyndala zrcátko a rozhodla se, že naposledy Wadovi zazrcadluje.

Wade byl akorát u sebe v pokoji, kam se chodil schovávat, když chtěl být sám a ležel na zemi na chlupatém koberci, zatímco poslouchal praskání ohně v krbu. Potom si všiml, že mu v kapse vrní zrcátko. „Hm, co je?“ ozval se otráveně po celkem dlouhé chvilce, co na něj čekala.

„Dneska byl dost šílenej den,“ začala.

„Proč mi to říkáš? To kvůli tomu mi zrcadluješ? Budeš mi teď hlásit všechny tvoje problémy? Mám jich dost, Alysso. Sežeň si deníček,“ řekl klidně.

Alyssa vydechla. „Darren už ví o tom, co se mezi náma stalo na tom stadionu,“ zašeptala.

Wade se z lehu posadil. „Proč jsi mu to proboha řekla?“ zvýšil na ní hlas do zrcátka. Alyssa pokrčila rameny.

„Tak nějak se to provalilo. A musela jsem mu nějak dokázat, že jsem na jeho straně. Hlavně po tom, co tam nalítla Estrella a začala se mi vrtat v hlavě. A ty jsi mě neochránil, jak jsi slíbil," odpověděla.

„Jak jsem to mohl vědět, že se to takhle posere?" zeptal se. „A jen tak mimochodem, na čí straně teda jsi?" chytl se toho, co řekla. Alyssa dlouho mlčela. „Já jsem to věděl, že jsem to neměl dělat. Ale ne, tys musela chtít pusinku na rozloučenou, co? A teď se na mě vykašleš kvůli němu, protože se ho bojíš. Ani já ti nemůžu věřit. Jdi do háje fakt," dodal a zahodil rozzuřeně zrcátko vedle sebe na koberec.

„Kurva!!" vztekal se. Na to, jak nikdy nebyl spontánní a improvizace mu moc nedělala dobře, blýskalo se na časy, kdy musel vymýšlet plány za běhu. „Já ti to ale usnadňovat nebudu, ty mrcho!" vztekal se a popadl zase zrcátko.

Na chvíli se zastavil a přemýšlel. „Do hajzlu, Wade, nemůžeš všeho docílit přes postel. Nehledě na to, že tu krávu už ani nechceš… ale jak jinak jí zlomit a zase jí přitáhnout k sobě?" přemýšlel nahlas a tím svým stylem, kdy si představoval, jak to nejspíš dopadne když.

„Já tě chci, Alysso. Omlouvám se, co jsem řekl. Pořád se mi líbíš a pořád bych si dal říct," usmíval se na ní.

„Jasně, ale jen proto, že po mě něco chceš. Chceš, abych podrazila a odstranila tím tvojí překážku – tvojí noční můru," usmívala se.

„A co bys ode mě všechno chtěla, abys to pro mě udělala? Řekni si, dám ti cokoli," zašeptal a usmíval se na ní svým nejoslnivějším úsměvem.

„O cokoli?" zeptala se.

„Rozvádět se nebudu, a i kdyby náhodou, nikdy bych si tě nevzal," ujistil jí hned na začátku.

„Už se nikdy nesetkáš se Sárou. Ani s ní nepromluvíš," řekla a on se pousmál.

„A proč bych to dělal? Neříkej mi, Aly, že až tak moc žárlíš, že by ses toho všeho, co ti nabízím vzdala jen kvůli tomuhle. Přemýšlej víc," popostrkoval jí.

„Víc? Dobře. Pak chci, abys toho všeho nechal a vykašlal ses na to," prohlásila a on se rozesmál.

„Ty mě bavíš, holka," odpověděl.

„Jo?" řekla a sápala se mu na klín. Seděl do teď nerušeně na gauči u ní v pokoji. Wade se nechal, jen jí mlčky pozoroval. „Budeš můj tajnej milenec?" zeptala se.

„Dobře. Jestli to je to, co si za to přeješ," zašeptal a zírajíc jí do očí jí dal pramínek jejích hnědých vlasů za ucho.

„Wade…" oslovila ho.

„Hm?" pousmál se a něžně jí vjel rukou pod tričko.

„Chci být ale tentokrát na tobě, chci se tě dotýkat všude a dívat se na tebe bez omezení," prohlásila a vzrušeně ho hladila po krku. Ještě nikdy jejich milování neměla v režii, protože Wade byl ten dominantní, když šlo o ně dva. Jen se Sárou a s Kim byl úplně jiný.

„Dobře. Tak jo. Ale musíš se o mě dobře postarat, Alysso. Jinak se mnou budeš mít peklo," prohlásil sebevědomě.

„O to se nemusíš bát, Wade," zašeptala mu do ucha a jemně ho polaskala. Potom mu pronásledovaná jeho pronikavým pohledem rozepla pásek a začala ho vroucně muchlovat.

Tentokrát se Wade úplně uvolnil a nechal jí, aby si s ním dělala, co uzná za vhodné. Což často nedělá, aby se někomu jen tak odevzdal…

Jeho srdce tlouklo jako o závod, jeho dech se zrychlil taky. Měl víčka přilepená k sobě a celkem hlasitě se projevoval. Poprvé se s Alyssou dokázal uvolnit. Alyssa ho pozorovala, jak se blíží k vrcholu, a ačkoli si to sama užívala, přestala.

Wade otevřel oči a překvapeně se na ní podíval. „Ne ne ne, ještě ne. Co blbneš? Vrať se!" křičel na ní, když z něj v tom nejlepším slezla. V tom nejlepším pro něj.

„A proč bych to dělala? Už jsem si tě užila dostatečně. Naservíroval ses mi na stříbrným podnose. Někdo ti to musel vrátit," prohlásila a natahovala na sebe kalhotky.

„Máme být parťáci, Alysso. Ne si jít po krku. Máš poslední šanci to změnit. Vrať se zpátky a uklidni se," křičel na ní zoufale.

Alyssa se pousmála. „Já nic nepodepsala, Wade. A tohle všechno říkáš jen proto, že jsi nadrženej a neuspokojenej," procedila.

„A takovej jsem nejhorší. Pojď zpátky, Alysso!!" vztekal se.

„Jen bys mě využil, tak radši využiju tebe. Tohle jsi mě taky naučil ty. Nejsem tak naivní, abych ti na to skočila. Na nic už ti nikdy nenaletím," dodala.

„Poslední slovo? Fajn, já jsem s tebou skončil. Mohli jsme se mít dobře, ale teď je konec. Definitivní. Posrala sis to u mě," řekl, zatímco si zuřivě zapínal pásek.

Alyssa se usmívala, jako by jí vůbec nenaháněl strach. „Sára a Anomaris se to dozví," vyhrožovala mu.

„Payne a Heartová taky," dodal klidně a přenesl se pryč. Wade jen zahodil zrcátko zpátky na koberec a zhluboka vydechl. „Kéž bys na chvíli přestal myslet, Wade," zašeptal si pro sebe. „Nemůžu jí pořád podceňovat. Je to mrcha. Už začíná vracet údery. Ale pořád je tu ještě Heartová a ta je furt v kurzu. Je jediná, co Payna může úplně zničit. Ještě dřív, než se narodí nějaký Srdce Derionu. Pochybuju, že by i po tom o to stál, kdybych znesvětil jeho svatyňku…" spekuloval nahlas.

„Ale chci se snižovat k něčemu takovýmu?" zeptal se sám sebe a pak zase chvíli přemýšlel. „Možná bude bohatě stačit, když se Payne dozví její temný tajemství. A nejen to, že o mě sní tolik jako o tom políbit Temnotu," dodal.

Bylo pondělí ráno a Darren se akorát oblékal a balil na cestu zpátky do světa lidí. Seděla jsem zachumlaná v dece na okraji postele a smutně jsem ho pozorovala, jak se balí. Být bez něj bylo peklo, natož když mezi námi panovala taková podivná nálada.

„Budeš mi chybět," zašeptala jsem a on ke mně zvedl oči a pousmál se.

„Ty mě taky, Ay," odpověděl a zapínal si mikinu.

„Snoubenče," zmínila jsem.

„Snoubenko," řekl, naklonil se ke mně a políbil mě. „Miluju tě," dodal a jemně mi pohladil prstem spodní ret. Milovala jsem, když tohle dělal.

„Já tebe víc," připomněla jsem mu a on se jen pousmál a zavrtěl hlavou. Věděl moc dobře, že by tyhle dohady neměly konce, a tak se do nich radši nepouštěl.

„Uvidíme se za pár týdnů na dalších závodech," zmínil a já přikývla.

„To nevydržím a umřu," sdělila jsem mu.

„Ale neumřeš. Mysli na mě před spaním," usmál se a hodil si tašku přes rameno. Pousmála jsem se, když mi došlo, o čem mluví. Pak jsem se na něj ještě rychle podívala, než by mi stihnul zmizet.

„Darrene… dávej na sebe pozor. Nejezdi jako šílenec, pořádně jez a choď spát normálně," dodala jsem.

„Slibuju. Tak ahoj," řekl a vypařil se jako pára nad hrncem.

„Ach jo," zašeptala jsem zoufale, a ještě jsem se na chvíli natáhla.

Darren se objevil u Sáry před dveřmi a zaklepal. Měl ještě před odchodem do světa lidí nějaké plány.

„Kdo je to?" ozvala se rozespale.

„To jsem já. Jdu se rozloučit," řekl a ona mu otevřela a zase si to zamířila zpátky do postele.

„Tak ahoj," zamumlala rozespale a Darren se jen pousmál a opřel se o futro v otevřených dveřích.

„Dobře, tak promiň. Uvidíme se za pár týdnů na závo…" začal, ale vytřeštila oči a vyletěla z postele jako by jí do zadku štípla vosa. A potom mu skočila kolem krku.

„Promiň. Vůbec mi to nedošlo. Jsem strašně vyčerpaná," odpověděla a pořád mu visela na krku.

„Já vím. A moc mě to mrzí. Ale bude to dobrý. Jsi silná," usmál se a sundal jí z vlasů pírko z polštáře. „Běž si dát sprchu," prohlásil.

„Co je? Smrdím?" polekala se a začala se očichávat. Darren se zaculil a zavrtěl hlavou.

„Ne, ale mohla bys kdybys na ní zapomněla," škádlil jí. „Hlavně tě to probere," dodal.

„Ha ha ha. Vtipný, Payne," řekla a odtáhla se od něho.

„Včera jsem ti nestihl ani říct, jak moc jsem na tebe pyšnej, Sáro," řekl a podíval se na ní empaticky. „A nejen za tu medaili. Obecně. Jsi skvělá. Málo kdo ví, jak je trénování wergonů náročný a nejen to, závody taky. A Estrella je prostě…" začal, ale přerušila ho.

„Paynová," odpověděla za něj a on přikývl. „Nemám proti ní jedinou šanci. Ani když budu trénovat sebevíc. Ona je přirozenej talent jako ty. A se Starlight… Qyldryir je starší," zmínila.

„Nevzdávej to, prosím. Kvůli mně," zašeptal. Ona na něj mlčky koukala.

„To se ještě uvidí. Den jako byl včera už nechci zažít. Bylo to pekelný. A ne proto, že jsem byla druhá. Spíš jsem neměla být druhá zrovna včera," zmínila a on přikývl.

„Nemysli na to. Všechno se to zase blbě sešlo. Ale jinak druhý místo není vůbec špatný," usmál se.

„Říká ten, co když nevyhraje zlato, nejradši by skočil z věže," rýpla si a on se zasmál.

„Hm, máš pravdu," dodal a pak bylo chvíli ticho. „Sáro?" oslovil jí pak a ona se na něj tázavě podívala. „Máš pořád ještě tu pečeť od Wada?" zeptal se a ona ztuhla. Nikdy o ní nikomu neřekla.

„Jak o ní víš?" zeptala se.

„Runy," odpověděl stručně a dal si ruce do kapes u tepláků. Ona otráveně protočila očima. Trochu jí štvalo, že jí takhle nakukuje občas do soukromí.

„Mám jí a co s ní?" zeptala se.

„Půjčila bys mi jí na chvíli?" zeptal se a ona automaticky zavrtěla hlavou.

„Absolutně ne. Vím proč by se ti hodila. Díky ní se můžeš přenést kamkoli a za kýmkoli chceš. Chceš najít Wada, že jo?" zeptala se a on přikývl.

„Nebudu ti lhát. Takže jo, chci najít Wada. Chci s tím zkurvysynem mluvit. Prosím, Sáro. Slibuju, že ti jí hned vrátím zpátky. Potřebuju si s ním promluvit mezi čtyřma očima," přemlouval jí, ale byla proti.

„Ne," odpověděla. Darren si povzdychnul. Nečekal sice, že bude nadšená, ale tak trochu doufal, že mu vyjde vstříc. Zas tak často jí o laskavosti nežádá.

„Bojíš se o něj? Nebo proč to pro mě nechceš udělat?" zeptal se lehce zoufale.

„Na jednu stranu jo, ale bojím se hlavně o tebe. Ty víš, že jsem na tvojí straně, ale tohle není dobrý nápad. Prosím, nechtěj to po mě," škemrala a on přikývl jakože tomu rozumí.

„Ty víš, kde je, že jo?" zeptal se, ale neodpovídala. „Hm," dodal zklamaně, když od ní neobdržel odpověď.

„Promiň, Darrene. Promiň. Vážně promiň. Já nemůžu…" rozplakala se.

„Zeptám se Estrelly, ta mi to řekne," řekl a chystal se odejít, ale Sára k němu přiskočila a chytla ho za ruku.

„Prosím, Darrene. Nedělej to. Nechoď za ním. Prosím," škemrala. Měla k tomu své důvody. A ano, jedním z nich byl i ten, že se o Wada bála. Ale stát takhle mezi pro ní bylo na hlavu.

Darren zhluboka vydechl. „Bojíš se víc o jeho obličej, nebo o můj?" zeptal se. Sára na něj chvilku mlčky koukala, než mu odpověděla.

„O oba," řekla. „Nesmíte se spolu prát," zašeptala a Darren se rozesmál.

„Já ho zabiju, Sáro. Ať s tvojí pomocí, nebo bez ní. Už jsem ti to říkal. Možná ho nezabiju hned a možná zabije on mě mnohem dřív, ale mám to v plánu a já po něm půjdu a rozhodně se toho nevzdám," objasnil.

Sára vyndala z pod trička transportační pečeť, která jí visela na krku a nešťastně se mu podívala do očí. „Buď opatrnej. Nechci, aby to znělo jako, že tě podceňuju, ale Wade je hodně silnej soupeř," řekla a položila mu na dlaň od sebe ještě zahřátou pečeť.

Darren se jí podíval do očí. „Já vím. Ale to já jsem pro něj taky. Hrozně bych si přál, abys byla jen na mojí straně. Stejně tak i Alyssa. Naštěstí s ním nemá Ay nic společnýho, nebo bych si to už fakt šel hodit," dodal a oddychl si.

„Co mu chceš udělat?" vypadlo z ní.

„Tím tě nebudu nervovat. Tohle není pro tvoje uši. Jestli chceš, abych ti odpustil, že máš o něj strach a že ho přede mnou bráníš, ty odpusť mě, že po něm půjdu," řekl a přenesl se pryč. Sára propadla v pláč. Opravdu neměla snadnou pozici.

Wade stál u okrasného rybníku na zahradě a dával si svou první ranní cigaretu, u které přemýšlel. Všichni v domě ještě spali, a tak měl čas sám na sebe. V tom se přímo před ním objevil Darren. Netušil, že bude Wade ještě v Derionu, myslel si právě, že už bude u Eldarna ve světě lidí.

Wade sebou trhnul a mlčky se díval do očí svému kdysi nejlepšímu příteli. „Ahoj, Wadí. Jak se ti spinkalo po tom včerejšku? Překvapenej, že mě vidíš?" prohlásil a udělal k němu krok. S Wadem to ani nehnulo.

„Jak se spinkalo tobě, když jsi zjistil, že mě tvoje spřízněná duše miluje stejně jako tvoje nejlepší kamarádka?" rýpnul si. Darren se pousmál. Nenechal se vykolejit, i když měl namále.

„*A jak by se ti asi spinkalo vědět, že na mě myslí i tvoje holka?*" pomyslel si. „Hádám, že otázky zůstanou nezodpovězeny. Teď co tu chceš, Payne? Nemám na tebe náladu," prohlásil. Ani tu cigaretu kvůli němu netípnul.

Snažil se mu dát najevo, že se ho nebojí, ale pravdou je, že se ho trochu bál. Stejně tak se Darren bál jeho. Znali se celý život a kdysi byli nejlepší přátelé a teď by se spolu měli prát na život a na smrt?

„Já nejsem Earthan, mě tak snadno nezmlátíš," prohlásil Wade suverénně po chvilce ticha a Darren se pousmál.

„Myslíš? Mě pohání silná nenávist a vztek. Co pohání tebe? Tak maximálně jsi raněnej, smutnej a oslabenej emocema. Trápíš se výčitkama a tím, že jsi skoro o všechno přišel. Nic ti nefunguje a máš deprese. Jsi zranitelnej a to tě spíš brzdí," zmínil a Wade se pousmál svým chladným úsměvem.

„Proč toho teda nevyužiješ a nezkusíš to a spíš mě motivuješ, abych byl naštvanej? Asi proto, že se bojíš, co? Víš moc dobře, že takovej jsem nebezpečnej, natož když se naštvu, to tě pak zadupu do země. Znáš mě, nedráždi mě, bloncko," řekl.

„Tak pojď. Změříme síly legendárního Wada Shadowwalkera – největšího génia a zlouna, a jeho kdysi nejlepšího kamaráda – obyčejnýho Darrena Payna," řekl.

„A co když o to nemám zájem?" zeptal se Wade.

„Tak prohraješ," dodal a hrubě do něj strčil tak, že Wade udělal doslova koleje do písku svými podrážkami.

Wade se na něj podíval takovým intenzivním pohledem. Byl to pohled a la hraješ si s ohněm a já tě spálím. „To těžko. Jsi idiot, že si myslíš, že mě porazíš. Ještě jednou se mě dotkneš a přijdeš i o zbytek tvýho roztomilýho obličejíčku," řekl klidně Wade, ale Darren ho neposlouchal a strčil do něj znovu.

Tentokrát už to s Wadem tolik nehnulo. Připravil se na něj a zapřel se. A pak si dal zapálenou cigaretu mezi rty a rovnou strčil svou plnou silou do Darrena. Ten spadl na

záda, načež Wade kopl do písku a tím ho na chvilku ochromil, když se mu drobné kamínky nepříjemně zařezaly do očí.

Wade si naposledy potáhl z cigarety a odcvrnknul jí pryč. „Jsi proti mně slabej, Payne. Nikdy mě neporazíš. Radši vypadni, než mě vážně nasereš. A to nechceš, připravím tě pak naprosto o všechno, tak jako ty mě," dodal.

Darren ho ale nechtěl poslouchat a zatáhl ho za nohy až Wade neudržel rovnováhu a zavrávoral. „Zabiju tě, ty zasranej hajzle!" křičel na něj Darren a napřáhnul se, že mu dá pěstí, ale Wade se mu pohotově vyhnul a chytl ho za ruce, které měl Darren ještě stále zatnuté v pěst. Držel ho za ně, jako by byl Darren proti němu jen malé dítě.

„To bych rád viděl," zašeptal a zmáčkl jeho ruce tak moc, až mu zapraskalo v kloubech.

Darren zaječel bolestí a instinktivně ho nakopnul do kolena tolik, až ho Wade musel pustit. Potom si protřepával ruce, ale Wade na něj zaútočil, jako by necítil už žádnou doznívající bolest v koleni. Nenechal ho odpočívat. Dal mu pěstí do krku, že kdyby Darren neuhnul, snad by mu zarazil ohryzek a zabil by ho jedinou ránou.

Wade se uměl prát moc dobře. Znal nejcitlivější místa, uměl využít fyziky, a navíc měl ukrutnou sílu. Darren na tom byl podobně, ale na rozdíl od Wada neznal takové dobré taktiky. Ale hlavně, Darren nikdy neviděl Wada se s nikým prát, a tak teď byl překvapený, když ucítil tu intenzivní oponující sílu sám na sobě, která byla posílená lhostejností, zda se někomu něco stane.

„Nikdy mě neporazíš," procedil skrze zuby Darren a ze všech sil se Wadovi bránil v přetlačování.

„Ale porazím," usmál se jako by o tom vůbec nepochyboval. Zatímco na Darrenovi bylo vidět, že o sobě trochu pochybuje.

„Neporazíš," sípal. Viditelně mu Wade dával zabrat.

„Levou zadní," dodal syrově Wade, nadechl se, jako by mu to mělo pomoct načerpat energii a odrazil ho tou levou zadní tři metry dozadu, až měl Darren na tričku obtisknutou jeho podrážku a na kůži na břiše nejspíš pořádný rudý flek. Ne-li něco horšího uvnitř v břiše.

„Oh," zaskuhral Darren bolestně, zatímco se držel za břicho a naštvaně Wada sledoval. „Nenechám tě vyhrát!!" zaječel, sebral veškerou svou sílu a vrhnul se na Wada jako na sumo zápasníka.

Zatlačil ho na stěnu zahradního domku až to v něm hrklo a zuřivě mu zaryl nehty do krku.

Wade Darrena kopl mezi nohy, aby se ho zbavil, a když se Darren skácel k zemi v křeči, sáhl si na krvavou ránu na krku, kterou mu Darren způsobil svými nehty, prohlídl si ruku od krve a to ho popudilo ještě víc.

„Za tohle ti zlámu ruce i nohy," zašeptal Wade výhružně a zuřivě Darrenovi přidupnul jeho levou ruku, kterou měl nečinně položenou na zemi.

„Áááááááá!" zařval bolestně Darren.

„Hm, asi bude zlomená," procedil bezcitně, zírajíc do jeho uslzených očí. „Máš štěstí, že tě ještě zabít nechci, Payne. Vypadni, než tě zmrzačím!" prohlásil sebevědomě, otočil se a odešel klidně pryč.

Darren nebyl s to se ani pohnout. Ta bolest ho úplně paralyzovala. Stále i cítil doznívající bolest břicha i tu, jak ho Wade svou nohou málem vykastroval. Vyčítal si, že je tak slabý a že ho podcenil. Zase. Zatímco Wade měl jen škrábanec na krku a modřinu na koleni.

„Já tě ale vážně zabiju, Shadowwalkere!" zašeptal si pro sebe a snažil se vstát. Nicméně teď už si byl jistý další věcí – Wade ho zatím z nějakého pro něj neznámého důvodu nechtěl mrtvého. Proč? Týká se to nějak toho krystalu? Nebo jde o Srdce Derionu?

☆ Začátek konce ☆

Byl duben, blížil se skoro konec toho pekelného školního roku, kdy jsem se s Darrenem viděla sotva pětkrát. Nicméně jsme na Wada vymysleli celkem zajímavý plán, který jsme se rozhodli, že uskutečníme na začátku školního roku. Schválila nám to i Sára, ačkoli se jí to vůbec nelíbilo.

Darren s Alyssou se intenzivně k tomu všemu ještě učili na přijímací zkoušky do devátého ročníku. Stejně tak Wade Shadowwalker, o kterým jsem od září… přesněji od toho incidentu, co zlomil Darrenovi ruku neslyšela. Dokonce ani o Eldarnovi jsem neslyšela.

Sára se celkem otřepala a co jí Shadowwalker neleze na oči, tolik po něm neteskní. Tedy alespoň to tak vypadá, protože o něm za celou tu dobu neřekla jediné slovo. No a já jsem neměla to srdce se jí na nic ohledně něj vyptávat. Ale je pravda, že se na žádného kluka doslova ani nepodívala. Když vynechám Wada Whispera, na kterého neustále i po tolika měsících hází vražedné pohledy.

Wade už do Sáry ale tolik neryl. Zdá se, že se po svatbě s Emily trochu zklidnil. Ale zase je pravda, že se Sárou neprohodili jediné slovo. Protože kdyby ano, možná by to tak klidné nebylo. Sára by se hájila a vsadím se, že by hájila pořád i Shadowwalkera. Nejspíš se z tohohle kruhu nikdy nevymotáme.

A co se týče mě, já byla jak na trní. Shadowwalker byl jako stín a já ho cítila v zádech, i když tady nebyl. Dostal se mi pod kůži skoro tak rychle jako tenkrát do kalhotek. Byl to vážně přízrak. Děsivý, ale vzrušující typ přízraku. Kdybych to měla říct jeho slovy – byl fascinující.

Měla jsem z toho těžké výčitky svědomí. Protože i po tom všem, co Darrenovi ten fascinující přízrak udělal, já ho nemohla vyhnat z hlavy. Taky se mi o něm často zdály dost nevhodné sny. Dohánělo mě to k šílenství skoro jako kdysi Dharnalen. Ale Wade byl větší oříšek.

Ne, že bych k němu něco cítila. Žádná láska, nic takového. Ale ryzí touha. Přitahoval mě mentálně tak silně, jako jsem byla fascinovaná černou magií. A nejhorší na tom byl fakt, že mě přitahoval i fyzicky. Byl hodně atraktivní a každým rokem snad čím dál tím víc. No a to mě děsilo. A zvlášť když o tom věděl a mohl to kdykoli vyžvanit, využít toho a dokázat to.

Darren akorát před pár měsíci pořídil pozemek a zařizuje stavbu našeho domu. Z firmy, kde teď pracuje ve světě lidí si poptal materiál a do Derionu ho dopravuje sám. Až do té chvíle jsem tomu snad nemohla uvěřit. Ale opravdu se to děje a za pár měsíců se budeme brát a… přiznávám, mám z toho nervy.

Vůbec nevím, co bych dělala, kdyby nám to Shadowwalker nějak podělal. Vsadila bych krk, že potom by si mě Darren nechtěl vzít. A kdyby se to dozvěděl, vzdal by to s námi. Sice jsme si souzení, ale ani tak se nedá vydržet všechno, a zvlášť takový element, jakým je Wade Shadowwalker.

Nicméně, nejsem tak naivní, abych věřila tomu, že se o to ten ďábel alespoň jednou ještě nepokusí. O něco mu jde a my zatím nepřišli na to, o co. Jedinou věc, kterou jsme si snad dopodrobna ověřili, byl fakt, že krystal kromě externího dobíjení se v mojí blízkosti a na Paynovo krku nic jiného nedělá. Tak proč Wade chtěl, abychom ho měli my? Že by to nebylo nic podstatného a on nás jen sváděl na scestí díky naší paranoie?

Tohle ticho před bouří mě doslova požíralo za živa a toho si byl i ten padouch vědom. Vážně by mě zajímalo, jestli je jen na jeho plány ještě brzy, nebo proč s tím tolik čeká? Proč Darrena nezabil, když mohl? Proč se o to nepokusil i se mnou? My dva mu stojíme v cestě za ultimátní mocí. Co ho drží zpátky? Že by sentiment? Strach anebo potřebuje naše dítě? Nebo všechno dohromady? Sára?

Estrella se s ním taky od toho incidentu vůbec neviděla. Na to, co jí provedl, to vzala celkem dobře. Nebo to umí perfektně skrývat. Moc s námi nekomunikuje od té doby. Ale jsem si jistá, že Wadovi neodpustila a nikdy neodpustí.

Jinak zatím stejně jako její bloňďatý bratr vyhrála všechny závody, kterých se zúčastnila. Rozhodně nenechávala Sáru vyhrát a ta se zase rozhodně nehodlala vzdát. A nejen kvůli Darrenovi a Wadovi, ale hlavně kvůli Qyldryirovi a sobě.

„Wade, brzdi!!“ vyjeknul vyděšeně Eldarn, když se mu zdálo, že Wade nevnímá ostatní auta na silnici, a stále držíc nohu na plynu jejich firemního vozidla, kličkuje mezi auty. Ten se jen pousmál.

„Prosím tě, neboj se. Přece umím řídit,“ prohlásil a zastavil na červené. Stáhnul okýnko, zapálil si cigaretu a opřel se o něj levou rukou, zatímco pravou ledabyle přidržoval volant.

„Ve dvě máš mít schůzku s tím dodavatelem cihel, cos objednal na stavbu toho baráku pro tu babku,“ připomínal mu a on přikývl a podíval se na semafor, který se akorát přepnul z oranžové na zelenou.

Wade hned šlápl na plyn až to Eldarna zarazilo do sedačky a svištěl ulicí 70kilometrovou rychlostí. Poslední dobou s ním nebyla řeč. Ne, že by byl protivný, ale moc toho nenamluvil. Což je v případě Shadowwalkera celkem strašidelné.

„Přemýšlel jsem, že bych se podíval do školy. Už jsem tam dlouho nebyl,“ prohlásil do ticha, vydechl kouř z cigarety a vajgl vyhodil z okýnka jako by ho vůbec nezajímalo životní prostředí. Potom za sebou zavíral okýnko.

„Tak to zase zapomeň. Připomeň si, proč to děláš,“ zmínil Eldarn pohotově.

„Aby se z toho Sára dostala,“ odpověděl a Eldarn přikývl.

„Přesně tak. Teď to porušit by všechnu tu tvojí snahu, krev, pot a slzy přivedlo vniveč a stejně tak její progres smíření se s realitou,“ dodal.

„Já vím. Ale hrozně mi chybí,“ přiznal.

„Já vím. Ale máš jinej život. Za chvíli budeš táta a taky se ti vylíhla dračice. Až se vrátíš do školy, bude z tebe jiný člověk. Podívej se na sebe cos tady dokázal za těch pár měsíců. Vydělal jsi dost peněz, naučil ses řídit, urovnal jsi to s našima, se mnou…“ usmál se na něj, ale Wade se zakřenil a z legrace mu rukou prohrábnul vlasy.

„Teploušku," provokoval ho.

„Idiote," zašeptal Eldarn a vytáhl si z kaslíku sluneční brýle. Wade jedny měl už na očích. Naštěstí, protože to sluníčko bylo příšerně ostré a potom by se už tuplem bál s ním jet.

„Co se tak křeníš?" vyzvídal Eldarn, když se podíval na Wada, jak žvýká své oblíbené žvýkačky s citronovou trávou s otevřenou pusou.

„Nevím, mám dobrou náladu," odpověděl a zase zabrzdil na červené.

„Proč máš dobrou náladu?" vyslýchal ho.

„To nechceš vědět, věř mi," odpověděl s rošťáckým úsměvem ve tváři, zařadil a rozjel se.

„No to právě chci. Co máš za lubem?" vyzvídal.

„To se tě netýká, kamaráde," opáčil suše a zírajíc dozadu už parkoval v úzké uličce celkem dlouhé auto. Řízení měl v ruce a parkování v oku jako Darren, o tom nebyl pochyb. Nevím, proč ženám přijde tak atraktivní, když muž řídí automobil, a zvlášť když tak smyslně točí volantem a couvá. Asi proto, že samy by to takhle ladně nesvedly.

„Vystupovat," řekl, vypnul rádio, vytáhl klíčky ze zapalování a třísknul za sebou dveřmi div, že je nevysklil.

Eldarn ho následoval a pozoroval, jak si Wade pomáhá magií odčarovat bolest v koleni, kterou mu před pár měsíci způsobil Darren při jejich rvačce. Zdá se, že ho přece jen poranil a to trvale.

A zatímco to pod kapotou jejich auta ještě cvakalo, Wade projížděl kontakty v mobilu. „Jdeš volat tomu chlapovi?" zeptal se ho překvapeně Eldarn.

„Ne, jdu prudit Alyssu," opáčil.

„Cože?" polekal se. Wade se zakřenil.

„Ne, blbečku. Dělám si srandu. Jasně, že jdu volat tomu chlapovi. Zapomněl jsem mu něco říct," řekl a přiložil si telefon k uchu. Eldarn ho jen mlčky pozoroval.

„Hm, má vypnutý telefon," zmínil otráveně a dal ho zpátky do kapsy od džínů. Potom se opřel o kapotu auta a čekal. Ale nečekal dlouho, protože mu hned zazvonil mobil, který musel zase vytáhnout z kapsy.

„No?" ozval se. „…jo, vím, o tom. Už jsem s nima mluvil. Prý vyrazí během půl hodiny," řekl, zatímco Eldarn se na něj mlčky díval a poslouchal, co řeší. „Nevím přesně, ale tak dvě hodiny to potrvá, je to daleko… Já nevím co máte dělat, tak si zatím hoďte nohy nahoru, idioti," zaprskal a vytípnul to.

„Co je?" vyzvídal Eldarn.

„Ale nedovezli jim materiál, tak čekají až jim ho přivezou," odpověděl suše a slušně pozdravil pána, který mu šel naproti. „Dobrý den, tak jste to přece jenom stihnul," usmál se a podal mu ruku. Byl jako vyměněný, když se jednalo o práci. A ještě v lidským světě.

A zatímco Wade s Eldarnem jezdili z místa na místo po stavbách a na schůzky, Darren seděl v kanclu a mlčky si pohrával s propiskou. Díky Alysse dostal hodně dobré místo v jejich rodinné firmě Morgan Group, zabývající se výrobou stavebního materiálu, který

dodávali často pro stavby, kde momentálně pracoval Wade s Eldarnem. Řekla bych náhoda, ale nebyla.

Naxxremisovi s Morganovými spolupracovali už celkem dlouho. Dokonce spolu měli podepsanou smlouvu, o čemž Wade ani Darren do nedávna nevěděli. A hned po tom, co Darrena zaučili, dostal na starost několik podřízených.

Alyssa mu dělala asistentku jak v reálném životě, tak i v práci a vůbec jí to nevadilo. Naopak ona snad na nic lepšího ani nemá, běhna jedna. Bože, jakou já jsem na tu holku měla averzi.

„Můžu?" klepala na dveře jeho kanceláře. To ho probralo a podíval se na ní. „Ráno volali z Naxxe, že jim někdo od nás popletl objednávku a že jim nedorazil materiál na stavbu," začala a Darren se na ní uvědoměle podíval.

„Ach jo, a jak to, že mi to říkáš až teď?" zeptal se celkem podrážděně.

„Promiň. Ale už jsem to zařídila. Kluci to naloží do auta a vyrazí během půl hodiny," odpověděla a začala mu jemně masírovat krk.

„Hm, ale je to daleko, a než tam s tím dorazí, tak přijdou o dost peněz a tím i my přijdeme o dost peněz a taky o důvěru. Vymysli něco jako omluvu," peskoval jí.

„Uvolni se. Jsi pořád tolik vystresovaný," šeptala.

„A ty se mi divíš? Když neustále žiju ve stínu toho sráče? Jak tady, tak v Derionu. Asi z toho skončím na práškách," dodal.

„Ale ne. Neskončíš. Wade teď vypadá, že je klidnej jako beránek," chlácholila ho, ale on zavrtěl hlavou.

„To mě právě stresuje. Tichá voda břehy mele," dodal a odstrčil od sebe její ruce. „Jdu na oběd. Ještě jsem nejedl. A jdu sám," oznámil jí, vstal ze židle a popadl klíčky od auta.

„Dobře. Nezapomeň, že máš v půl čtvrtý schůzku," připomněla.

„Vím. Tak ahoj," řekl a odešel. Byl to úplně jiný vesmír pro někoho jako jsme my – pro deriony. Ale zdá se, že si tam Wade s Darrenem zvykli celkem rychle a já věřím tomu, že až tam budu já, taky si zvyknu.

Já jsem si nemohla dát pokoj. Musela jsem nad ním pořád přemýšlet. Vždycky, když jsem byla sama, což bylo celkem často, protože jsem byla ráda sama, jsem se tím zabývala. Měla jsem dokonce i tajný zašifrovaný zápisník, kam jsem si své poznatky o Shadowwalkerovi psala.

Hlavně jsem byla skálopevně přesvědčená, že je Wade sériový vrah, ale neměla jsem k tomu zatím žádný přímý důkaz. A tohle je samozřejmě přísně tajné a zvlášť pro Sáru, Darrena a Shadowwalkera. A tak, když jsem měla chvilku, začala jsem si do něj zase psát a taky pročítat staré záznamy.

Takže, co o něm víme? Neubližuje fyzicky ženám. Zabil ale dvě. Což mě přivádí k otázce proč? Pokud je série s názvem ***Rituál bezmezné důvěry***

jeho první sérií, zabil dvě ženy a jednoho muže. Heliona, Wieru a Rawenu.

Místo Raweny měl v plánu zabít svou tetu Violu, kterou nezabil, protože momentálně víc nesnášel svou matku a stejně mu překážela. Jeho rozhodnutí tady bylo zbrklé a impulzivní a moc nad ním nepřemýšlel.

V tomhle případě nemůžeme hledat spojitosti mezi oběťmi, protože žádné nejsou. Jen ty, že jsou z rodiny a všichni mu bezmezně věřili, což k jeho rituálu bylo klíčové.

Možná v tomhle vážně nic není, ale s něčím takovým přece nemůže být sériový vrah jeho kvalit spokojený ne? Leda, že by si mezi nimi našel, nebo vymyslel i jinou souvislost, která mi neustále uniká.

Ženy, které mají ve jméně dvojité w? Ale Viola měla jen jednoduché... I když Viola je Shadowwalkerová. Rawena taky a Wiera taky a měla ho i v křestním. A muži, co mají ve jménu L? Nebo taky ty se stejným příjmením? Že by zabíjel jen Shadowsouly?

Nesmysl. Helion byl přece Shadowwalker a stejně tak Viola, kterou měl v plánu zabít. Asi už blázním. To přece musí mít hlubší kořeny, ne? I když. Spousta takových lidí jako je Wade mají absurdnější důvody a pojítka...

Ty jo, měla jsem se dát místo na medicínu na kriminologii... Ne, znova. Helion Shadowwalker má v příjmení dvě dvojité w vedle sebe. Wiera Shadowsoulová má jedno ve jméně a jedno v příjmení, stejně jako Rawena. A Viola Shadowwalkerová má dvě vedle sebe. Darnell Payne má dvě l vedle sebe v křestním jméně. Že by to něco znamenalo?

Proč Viola Shadowwalkerová je z toho venku? Protože jí má rád? Ale předtím si jí vybral, než to změnil na Rawenu. Otázka zní proč? Ze zoufalství, nebo vážně impulz? Jenže na tom něco nehraje, proč by si jí jinak původně vybral, kdyby to tak mělo být a nesplňovalo to od začátku jeho vzorec?

Nebo, že by původně s Rawenou počítal, ale rozhodl se jí dát druhou šanci kvůli Estrelle? Ale to by přece nakonec neudělal, kdyby mu šlo o Estrellu, ne? Nebo tím chtěl někoho zmást?

Co Quinett? Tu možná nezabil, teda to nevím, protože zmizela, ale taky má dvě písmena ve jméně a mučil jí stejně jako Darnella. Oh můj bože, Darren... Alyssa...

Myslím si, že jsem na to právě přišla... ti, co mají zdvojené písmeno v křestním jméně jsou jeho potenciální oběti mučení. A myslím, že dělá i výjimky. Eldarn Naxxremis má dvě x v příjmení, stejně jako jeho matka Aretha. Ale že by tam šlo spíš o náhodu? U nich známe důvod, proč si je vybral. Nebo, že by to mělo ještě další důvody?

Ne, u těch dvou je důvod jasný. Primárně pomsta za znečištění jeho čisté krevní linie. Proč ale Eldarna a Alyssu nemučil tolik jako Arethu Naxxremisovou a Darnella Payna? Že by to bylo tím, že jsou oba rioni a že je Alyssa navíc ještě holka? Nebo jí mučil, ale trochu jinak. I Alyssa přiznala, že to s ním nebylo snadné.

Arethu a Darnella mučil už jen kvůli tomu, čeho se dopustili. Pro mučení Arethy si vybral Eldarna. Takže ho vlastně mučil taky. Udělal z něj spřízněnce a Alyssu ničil psychicky.

Darrena mučil tím, co udělal jeho otci, a ještě s tím neskončil... taky mě mučením zahrnuje do mučení Darrena. Dvě mouchy jednou ranou. Ale já jsem Ayawai Heartová. Ve jméně mám jen jedno dvojité W. Možná jsem jen výjimka, která nepasuje do jeho komplexního vzorce, protože jsem Heartová – potenciální hrozba a Darrenovo snoubenka.

Štěstí, že Sára nikde dvě písmenka nemá. Ale té by neublížil ne? Alespoň ne tak, jak si myslím. Vždyť Alysse taky nic neudělal, a to má ve jméně dvě s. Anomaris, Kim/ Valkýrie Azami Kainová. Ty jsou taky v suchu. Tedy alespoň v to doufám.

Už jsem byla v koncích. Zvážila jsem i takové blbosti jako je znamení zvěrokruhu, ale nic takového společného nemají. *Ale myslím, že Alyssu chtěl taky zabít. Spala s Paynem a on žárlil. Já sice taky, ale u mě s tím počítal. Alyssa ho tím zradila, vždyť jako první milovala jeho. I*

Sára, ale ta s Darrenem nikdy nic neměla. Možná, že se to netočí kolem Darrena. Anebo možná jen napůl.

Wade Whisper... Proč toho nemučil? Nemá dvě dvojité w vedle sebe? Tohle už by mě být jím tedy zaujalo, pokud je to opravdu tak, jak si myslím. Navíc to byl Sáry přítel, na kterého žárlil. Že by kvůli Sáře ho nechával být? Nebo, že by ta jeho nutkání zabíjet a symbolika nebyla tak silná? Já o tom pochybuju.

Čím víc ho znám, tím víc si myslím, že ta nutkání má. Jenže tím, že se nikdy nezjistí, že se ti čarodějové pohřešují, pak se ani žádné vraždy nevyšetřují. Jak to dělá? Spekulovala jsem. *A taky je tu ten můj podivný pocit kolem Estrelly. Má ve jméně dvě l a v příjmení dvě w vedle sebe. Je dcera Payna a té podle Wada zrádkyně Raweny. Proč by jí tolik miloval? Jen jí využíval. Celou tu dobu. Jistě, že je jeho potenciální oběť. Začíná mi to dávat smysl.*

*Co mají všichni ti lidé společného? Kromě těch písmen a pojítek s Paynem? Pane bože, všichni jsou Zlatí Studenti a derioni. Quine**tt**, Ra**w**ena Shado**w**soulová, Aretha Na**xx**remisová, Viola Shado**ww**alkerová, **W**iera Shado**w**soulová, Helion Shado**ww**alker i Estre**ll**a Shado**ww**alkerová...*

Viola je naživu, tu přeskočil a Quinett jen mučil, ale nezabil. Tedy nevím, je mrtvá, ale zabil jí skutečně on? Stejně jako Arethu, s tou se dokonce usmířil. Že by zase ta písmena? Nebo Eldarn a jejich podivné přátelství? Že by jí nezabil kvůli němu, aby ho neztratil?

Teď mi došlo, že mi někdo nedávno tvrdil, že potkal Rawenu Shadowsoulovou. Kdysi bych se tomu vysmála, ale teď? Mohl jí vážně někdo potkat? Co když to je Wadův mistrovský plán? Pane bože... Wade je naprostý génius! A vsadím se, že to celé ještě slouží k dalšímu vyššímu smyslu. Jako třeba vyhrát válku se Staršími. Že by všichni ti mrtví derioné byli jeho pěšáci? Wadova armáda nemrtvých.

Dny utíkaly jako vlnky popoháněné větrem po hladině rybníku. Už jsem si docela zvykla, že je Darren pryč a tolik se mi už nestýskalo. Tedy, stýskalo se mi čím dál tím víc, ale spíš jsem se na to dokázala přestat tolik soustředit, a tak jsem nepociťovala tu hořkou příchuť smutku.

Wade Shadowwalker seděl na parapetě a zíral z okna. Bylo už celkem pozdě večer. Venku létali wergoni a on vzpomínal, jak létal se Sárou po lesích a na ty hezké chvíle.

Anomaris si k němu stoupla, položila mu ruku na rameno a pohladila ho. „Pořád myslíš na wergony? Nesmutni, až Emirossa trochu povyroste, budeš zase létat," řekla a on se pousmál a jemně jí pohladil po ruce.

„Co dělá můj syn?" zeptal se a ona mu položila ruku na své břicho.

„Kope," odpověděla a on si k její mu břichu přitiskl ucho.

„*Volumen latem*," zašeptal a tlukot srdce jeho syna se mu zesílil, že ho mohl slyšet. I to její. „Hm, u toho bych usnul," řekl a políbil jí na bříško. Ona na něj zamilovaně koukala a prohrábla mu letmo prsty vlasy.

„Jsem tak šťastná, Wade. Tohle je nejkrásnější období mýho života. Už co jsem tě poznala. Ale co jsem si tě vzala a čekám s tebou dítě... cítím se božsky. Jako královna, kterou ještě nejsem," řekla a on jí políbil ruku.

„Ale brzy budeš, má drahá. O to se postarám," odpověděl a mile se na ní usmál.

„Blíží se prázdniny," zmínila z ničeho nic. Wade nevěděl, kam tím míří. Ale pak pak mu to docvaklo. Vrací se zpátky do Derionu.

„No a?" opáčil.

„Co máš v plánu?" vyzvídala.

„Nic," zamručel a zvedl se z parapetu.

„Proč mi nikdy neřekneš, jaký máš plány?" zeptala se.

„Protože to nepotřebuješ vědět. A hlavně, kdyby se to nějak nešťastně provalilo, což předpokládám, že by se stalo, tak přijdeme o všechno. To si nemůžu dovolit. Potřebuju, abych to přežil. A stejně tak ty a naše dítě. Momentálně tohle je to, co je priorita číslo jedna. A hned po tom udržet to v tomhle chodu, než se narodí Srdce Derionu. Dává si s Heartovou ale na čas, ne že ne," procedil otráveně.

„Čekáš až Ay otěhotní?" zeptal se a on přikývl.

„Teoreticky. Ale hlavně na to, až to bude na světě. Zatím pracuju na pojistce a na něčem dopředu. Mám hodně práce. Nejen tohle s těma usmrkancema ze školy," odpověděl záhadně.

„Nějaký tvoje čachry machry se Staršíma?" vyzvídala a on přikývl.

„Nejen to," dodal a Anomaris si povzdechla. „Půjdu si lehnout. Jsem unavenej. Jo a zítra večer nebudu doma, půjdu na pivo a pak budu hrát s klukama," oznámil jí a mířil si to ke dveřím.

„A to mě nemůžeš vzít s sebou?" zeptala se a on se pozastavil. Zdálo se, že vymýšlí nejvhodnější výmluvu, proč jí nevzít s sebou, ale nakonec se na to vykašlal a odpověděl upřímně.

„Nechci. Budeme tam jen my kluci. Nehledě na to, že bys měla zůstat tady. Tady jsi s malým v bezpečí," opáčil suverénně.

„Nechceš? To mě vůbec nemrzí teda," zmínila dotčeně.

„Tak jsem to úplně nemyslel. Neznamená to, že tě nemám rád, Ris," usmál se na ní a odešel do ložnice.

„Počkej, jdu s tebou," dodala a rozběhla se za ním jako kuře za slípkou a chytla ho cestou po schodech za ruku. Wade se pousmál, políbil jí ruku, kterou jemně držel ve své a vedl jí nahoru.

Viola seděla v kanceláři, popíjela červené víno a procházela si nějaké papíry. Od doby, co se z ní stala ředitelka deRionského institutu o ní skoro nikdo nic nevěděl. Byla taková výrazně nevýrazná. Nebo alespoň se snažila být.

Řekla bych, že to Shadowwalkerovi měli v krvi. Všichni byli výrazně nevýrazní. Všichni o nich věděli, že existují, že mají potenciál dokázat velké věci, že jsou oddaní svému oboru, svojí rodině, že se rádi seberealizují a že jsou už po generace Zlatými Studenty, ale nikdo jim nikdy neviděl do duše. Vypadají nevině, jsou okouzlující a charismatičtí, ale rozhodně si nemyslím, že to je vše.

V případě Shadowwalkera už jsme si to ověřili, a tak trochu i u Estrelly. Taky toho má v sobě víc, než by kdy přiznala. A Wadův otec? Velký spisovatel a filozof Dallan

Shadowwalker, byl jeden z nejchytřejších čarodějů jeho doby… byl fascinující. Škoda, že umřel. Kdyby ne, Wade v sobě nemusel probudit Temnotu. Nebo by ho to stihlo alespoň včas přejít, než jím prorostla jako nádor.

A i když se fyzické temnoty zbavil úplně, ta psychická v něm zůstala. Je to totiž příšerně návykové. Vím, o čem mluvím. Sice jsem se do toho ještě nenamočila, ale sním o tom každý večer a skoro celý den.

Připomíná mi to Percivala van der Voida. Měl sice neposkvrnitelnou duši, a tak se mohl rozvášnit jak chtěl, že na něj ani v nejmenším fyzicky temnota nemohla, ale mentálně jí byl zcela posedlý. A taky mu pomohla růst. Wadovi taky.

Proto je mnohem silnější než Darren. Jak tohle překonat? Jak s tím bojovat? Jinak, než že bych se do toho namočila já a posílila to ještě mocí Srdce Derionu to snad ani nejde. Ale Darren má pravdu, já se Temnoty dotknout nemůžu ani malinko. Pohltila by mě celou, a to velice rychle. Nemám typ duše na to, abych se pak s temnotou dokázala vypořádat fyzicky tak, jako on nebo Shadowwalker.

Kdybych to udělala, propadla bych jí fyzicky i mentálně, a to je cesta do pekla bez možnosti vrátit se zpátky. Takhle se rodí ježibaby.

Darren má oproti Wadovi ale výhodu, jeho duše je stejná jako ta Percivalova, může se dotknout Temnoty, aniž by ho fyzicky poškodila a změnila. Ale je to velký risk. Nikdo neví, co s člověkem udělá temnota mentálně. Je to hrozně individuální. Žádný chytrý čaroděj, který má stále co ztratit do toho nepůjde.

„Hm, tohle je ještě po Quinett," zašeptala si pro sebe a dávala papír na stranu. V tom na dveře zaklepala Estrella. „Ano?" ozvala se a schovala skleničku vína pod stůl. Když ale viděla, že to je její neteř, oddychla si a skleničku zase vytáhla ven.

„Co tady děláš takhle pozdě, Essie? Neměla bys už být ve věži?" zeptala se mile a s úsměvem.

„Teto, mohly by jsme si promluvit?" začala Estrella zostra a sedla si naproti ní na křeslo.

Viola se polekala, ale snažila se si zachovat chladnou hlavu. „Dobře, povídej. Něco se děje?" vyzvídala.

„Co se stalo s paní Magnoliovou?" vyzvídala. Viola se nadechla. Nebylo to asi příjemný téma.

„No, Wade mi říkal, že prý spáchala sebevraždu skokem z věže. Prý neunesla tlak veřejnosti," odpověděla stručně.

„Wade říkal?" ujišťovala se Estrella a Viola přikývla. „Hm, zajímavý. Bůhví, co se tý nevinný ženský stalo. A co ještě Wade říkal?" pokračovala.

„O co ti jde, mladá dámo?" udeřila na ní celkem šokovaně její teta. Estrella nebyla jako Wade, když něco chtěla vědět, zvědavost jí dost často přemohla.

„Jak dobře Wada znáš, teto?" zeptala se jí a Viola ztuhla.

„Počkej…" zasmála se. „Naznačuješ mi snad, že si myslíš, že tvůj bratr má něco společného se smrtí ředitelky Magnoliové?" zeptala se. Její výraz mluvil za vše. Nevěřila

by tomu, ani kdyby teď přišel Wade a odkýval to. Přišlo jí to absurdní skoro stejně tak jako kdysi Estrelle to, co říkala o Wadovi Sára.

„Ano. A stejně tak jako se smrtí mojí mámy a mýho táty. Prý jsi o tom, že tu je místo věděla taky od něj," pokračovala.

Viola se křečovitě zasmála a zvedla se ze židle. „Pokud vím, tvůj otec Dallan spáchal sebevraždu kvůli…" zadrhla se.

„No, kvůli čemu?" pobídla jí Estrella.

„Nepohodli se s tvou matkou. A tvoje máma na tom taky nebyla psychicky vůbec dobře," objasnila.

„Já ale mluvila o mým biologickým otci, teto," dodala a Viola zase zkameněla. Nečekala, že to Estrella ví. Nedávno to ještě nevěděla. Teď byla zvědavá taky. Hlavně na to, co se to s námi se všemi děje.

„T-ty už to víš?" zašeptala překvapeně. Estrella ale na její otázku nereagovala.

„Když se to všechno odehrálo, kde byl celou tu dobu Wade?" zeptala se. Viola se posadila zpátky na židli se zamyšleným výrazem v obličeji.

„Prosím tě, co to říkáš? Jak jsi na něco takového přišla? Proč by Wade něco takového dělal?" zahltila jí otázkami. To Estrellu ale nevykolejilo.

„Nepřijde ti divný, že moje máma umřela zrovna na Valentýna v době, kdy jsi měla dorazit ty, ale nevyšlo to? A stejně v tu dobu zmizel i starej Payne," zeptala se, ale Viola na ní vyjeveně zírala. „Takže nic nevíš. To jsem si mohla myslet," opáčila a vstala ze židle.

„Počkej!" zarazila jí Viola. „Jak jsi o Darnellovi zjistila pravdu?" zeptala se.

„Mám to z Wadovo hlavy. Přemýšlej o tom, teto. Wadovi nemůžeš věřit," dodala a odešla. Viola si přikrývala pusu šokem. O její moci vidět druhým do hlavy věděla moc dobře. A když řekla tohle všechno v kombinaci s tím dovětkem, že to má z jeho hlavy, vyděsilo jí to.

Následující večer šel Wade do taverny, jak slíbil včera Anomaris za kluky z kapely. Vzal s sebou dokonce i Eldarna. Docela dlouho se spolu nesešli. Poslední dobou nebyl moc na kapelu čas. A zvlášť když byli všichni ve všední dny v lidském světě na praxích. Kromě Vaina, který je o rok starší než ostatní, a tak už má praxe za sebou.

Popíjeli klidně pivo, povídali si a smáli se. Plánovali koncert a Wade dokonce začal skládat další písničku. Tedy text. Ostatní se přidali, a proto z toho často vznikají hitovky, když se přidají všichni. Panovala celkem příjemná atmosféra.

Krátce na to, co skončili, Wade si odskočil, a když se vracel zpátky, u vedlejšího stolu si všiml Richarda s nějakou holkou. Jen si povídali, ale to Wada rozzuřilo doběla. Ten fakt, že Richard odkopnul Sáru, aniž by musel, když o něj měla očividný zájem a tím jí ublížil.

Každého, kdo Sáře i byť omylem ublíží, Wade příšerně nenávidí. Potom má rudou mlhu a udělá něco impulzivního a strašně pitomého, což se nerovná jeho vzorci. Ale

tentokrát to nerozdýchal a přišel za ním, vytáhl ho za tričko od stolu a shodil ho jedním tahem na podlahu. Jako by jen chytl obyčejnou tašku za ucho a hodil jí na zem.

„Co děláš, Shadowwalkere?“ ozval se naštvaně a zvedal se ze země, ale on ho k ní svou botou přirazil zpátky.

„Vykašlal ses na ní, ty šmejde!“ zaprskal na něj a znovu ho přirazil botou k podlaze.

„To říká ten pravej,“ rýpnul si. Wade si nad něj kleknul a podíval se mu výhružně do očí.

„Víš o tom kulový, tak si mě neber do huby!“ zašeptal a pustil ho z jeho sevření.

„Já jsem si jen myslel, že se k sobě vrátíte. Nemluvila o ničem jiným. Jen o tobě. Byla z toho, cos jí udělal dost v hajzlu. Navíc jsem s ní nic neměl, takže jsem si myslel, že to bude lepší, když jí nechám rovnou. Já tě slyšel na tý tribuně. To ty by sis měl srovnat v hlavě, co chceš. Přijdeš mi dost na hlavu. V podstatě jsem ti jen vyklidil pole,“ prohlásil.

„O to se tě nikdo neprosil,“ řekl klidně, dal mu pěstí do obličeje a v klidu odešel. Richard se chytl za to místo a snažil se vstát.

„Jsi v pořádku?“ seběhla se k němu ta nejspíš jeho přítelkyně a pomohla mu vstát.

„Jo, nic mi není. Ani prát se neumí,“ řekl nahlas, a to donutilo Wada se otočit. Protože tohle moc rád ostatním dokazuje.

„O-ou, tohle není dobrý. Wade, měl by ses na to vykašlat. On za to nestojí. Fakt ne,“ řekl pohotově Eldarn a snažil se ho od Richarda odtáhnout, ale Wada nikdo neudrží, když po něčem jde. Ani fyzicky ani mentálně. On byl prostě pánem situace, vždycky.

„Cos to řekl?“ zeptal se ho Wade zírajíc mu klidně do očí.

„Že se neumíš prát. Ani to nebolelo,“ odpověděl mu Richard.

„Chceš si mě vyzkoušet?“ prohlásil Wade a strčil do něj takovou silou až ho narazil na protější stůl, který svou vahou odstrčil pár metrů dozadu až s ním smetl i další dva stoly a párek židlí. A taky rozbil všechno, co na nich bylo.

„To stačí, Wade. Pojď pryč,“ řekl Eldarn nesměle, ale Wade ho vůbec neposlouchal. Byl zase v tom svým módu. Ach ti chlapi.

„No tak, kluci. Tady se mi neperte. Běžte si to vyřešit ven,“ řekl hospodský, který už běžel s hadrem a smetákem ke stolům, kde se to celé odehrálo. Všichni se vyděšeně natlačili na stěnu, asi aby to při tom taky neschytali, zatímco Wadovo kamarádi pokládali na stůl peníze a šli pro Wada, aby pomohli Eldarnovi ho udržet.

Richard na Wada šokovaně civěl, zatímco se zvedal ze země, kam sklouznul po tom incidentu s tím stolem. Až taková to byla síla. Možná po tom, co mu předvedl za sílu měl teď trochu nahnáno.

„Jsem pro, pojď ven, sračko,“ prohlásil Wade sebevědomě.

„Nechoď,“ kňourala ta Richardova holka, držíc se ho pevně za ruku. Jenže Richard nebyl žádná, jak ho nazval Wade sračka, a tak souhlasil. Vymanil se z jejího sevření a statečně následoval Wada ke dveřím.

Kluci se na sebe zoufale podívali a vyběhli ven za nimi. Krátce na to i celá hospoda, protože byli všichni zvědaví.

Wade se na Richarda jen neutrálně díval. V jeho očích ten vztek nebyl vidět. I když ho měl. On byl prostě kliďas. Alespoň navenek. Disciplína byla jeho další jméno. „Tak co bude?“ vyzval ho Richard.

„Být tebou ho neprovokuju, on tě složí na jednu ránu,“ informoval ho Eldarn.

„Díky, kámo. Ale nemusíš mi dělat reklamu. Hravě to zvládnu sám,“ usmál se Wade, vyhrnul si rukávy od mikiny a naznačil Richardovi prstem ať začne, jestli si troufá. Ten zpanikařil.

„Já se s tebou nepotřebuju prát. Nic jsem neudělal. Sáru jsem chtěl. Měl jsem jí rád. Pořád jí mám rád. Ale chtěla tebe. Udělal jsem to kvůli ní. To, že s ní nemůžeš být a to celý jak to dopadlo není moje chyba,“ prohlásil.

„Uvědomuješ si, že jsi jí ublížil? Kdyby o tebe neměla zájem, řekla by ti to sama. Nemusel jsi dělat žádný ústupky, ale udělals je, protože ses posral. Nestála ti za to, ale já ti garantuju, že jsi přišel o hodně. Sára je na tebe až moc dobrá,“ řekl Wade.

„Na tebe taky,“ dodal.

„Já vím,“ usmál se Wade.

„Je mi tě líto. Možná bych ti měl fakt dát pěstí, aby ses probral,“ zareagoval Richard.

„To nevím z čeho, ale ok. Tak pojď, ty hrdino,“ vybízel ho. Richard se napřáhnul, ale než do něj stačil praštit, Wade ho chytl tak, že držel Richardovi jeho vlastní ruce za zády tak, že se nemohl nijak hýbat.

„Hm, další pokus,“ procedil sebevědomě Wade a pustil ho s odstrčením zase zpátky na to místo, odkud na něj vyběhl. Tohle už Richarda naštvalo a vyburcovalo k tomu, aby se bránil. Přišel si jako nějaký otloukánek. Takhle ho zesměšňovat, to už se mu nelíbilo. A tak to zkusil znovu, zase se napřáhl, ale Wade ho zase chytl a odstrčil od sebe, aniž by se k němu dostal.

Pak následoval hromadný výsměch od Wadových přátel. I on se sebevědomě zakřenil na Richardův účet.

„Zabiju tě!!“ vztekal se Richard a rozeběhl se, že do něj strčí, ale Wade jen uhnul, takže to jeho sok napálil do kurníku za ním.

„Tohle mě vážně nebaví. Přijdu si jak kdybych tě, chudáčku, šikanoval. Nikdy mě nebaví se prát se slabochama. Ani by ses ke mně nedostal, kdybych nechtěl,“ procedil a chtěl odejít, ale Richard do něj strčil zezadu a pak už to jelo.

Wade chytl Richarda pod krkem a srazil ho k zemi. Klekl si k němu, kolenem ho přidržel, aby mu neutíkal a potom mu dal pěstí až mu, jak se říká natrhnul úsměv. „Já se s tebou prát nechci, idiote. Zabil bych tě. Stačilo by, kdybych se o tebe trochu opřel a popraskaly by ti žebra,“ prohlásil klidně Wade a nechal ho být.

Richard se raději zklidnil, protože mu konečně začínal věřit. Wade se na něj ještě jednou ohlídl a potom společně i se svými kamarády odešel pryč.

Richard se pomalu zvedl ze země a tvářil se zamyšleně. Už neměl pochyb proč ho Sára tolik milovala. Bylo na něm něco, s čím on se nemohl vůbec měřit. Alespoň momentálně v jeho očích. A to ani nemusel brát v potaz, že to byl derion. A tak, jak s ním

nechtěl bojovat před tím, tak s ním nechtěl bojovat ani teď. Ani nikdy jindy, když už jsme u toho.

„Co je, Wade? Tváříš se nějak zasmušile," vyzvídal Loner cestou. Wade zavrtěl hlavou.

„Ale nic," řekl.

„Vysyp to," naléhal. Wade si povzdychl a všichni se na něj zvědavě podívali.

„Nebyla mu dost dobrá a mě to sere," odpověděl.

„A neměl bys být rád?" divil se Vain.

„Ne, idiote. Naopak. Mrzí mě, že pro ní není nikdo moc dobrej a pak se ještě cítí dotčeně. Nechci, aby někomu naletěla. Aby jí měl někdo, kdo si jí nezaslouží. Ani já. A zvlášť když jí ani nemůžu mít," dodal.

„Nejsi její strážce, Wade," zmínil Eldarn a poplácal ho po zádech, ale když sklidil jeho bodavý pohled, raději s tím přestal.

„To sice nejsem, ale pořád mě to sere. Nemůžu to nechat být. Nechci, aby jí někdo využil a ona byla smutná. A vytáčí mě, že by se kvůli ní ani nechtěl prát. Nestála mu ani za kapku krve. Jen tak mi ustoupil. Ať si jí teda vezmu, když je to s ní tak složitý. Idiot! Chápete to?" vztekal se.

„Ne všichni to vidí jako ty. Ze všech úhlů a takhle detailně. A taky ne každej má emoční inteligenci jako ty. Je fakt, že mě to celkem překvapilo, protože takovýho tě neznám. Vždycky jsi byl hodně nad věcí, suverén a děvkař. Taky jsi ani texty neměl o lásce a nezdálo se mi, že bys byl zrovna dvakrát empatickej a že by ses někoho zastával," dodal Anxiety.

„Dřív jsem byl jinej. Potlačoval jsem to, a hlavně jsem neměl nikoho, na kom mi tolik záleželo. Ale tohle všechno šlo do hajzlu ve chvíli, kdy jsem jí poznal. Najednou jsem zase začal něco cítit. Předtím jsem byl tak nějak prázdnej," objasnil.

„Co teda teď budeš dělat?" zeptal se ho Desire.

„Nevím. Asi zabiju každýho, kdo jí zkřiví jedinej vlas na hlavě," odpověděl a usmál se. Hned na to s tím přestal. Když se takhle totiž naposledy usmál, Sára mu skočila kolem krku a pusinkovala ho po obličeji s tím, že je strašně roztomilý. Tahle vzpomínka ho bodla do srdce jako nůž. A tak se rozhodl, že se takhle už bude smát jen na ní.

„Mimochodem, až se narodí ten tvůj malej, chci být kmotr. Slíbils mi to," zmínil Loner.

„Jojo, neboj se. Budeš kmotr," poplácal ho po zádech a Eldarn se lehce žárlivě zakřenil. Teď když byli s Wadem spřízněnci a byli víc než to, byli i přátelé, tak trochu žárlil, že je místo jeho nejlepšího kamaráda zase obsazené už dalším derionem. Nejdřív to byl Payne a teď to byl zase Loner. Byl mu za svědka a teď bude i kmotrem jeho prvorozeného syna.

„A kdy budu kmotr já?" ujelo mu to a Wade s úsměvem zavrtěl hlavou.

„Plánuju hodně dětí. Třeba se dostane na všechny," prohlásil ze srandy a pak Eldarna z legrace rozcuchal. Takhle mu dával najevo, že ho má rád. Vlastně to bylo

celkem dojemné. Škoda, že jsem ho znala jen jako šmejda a že jsme byli na opačných stranách – líbil by se mi. A to opravdu hodně.

Richard si došel pro mikinu, zaplatil útratu na baru, kopnul do sebe zbytek piva a mířil si to ven z taverny. Cestou se ale zarazil, když viděl plakát docela známé kapely, kde byl vpředu vyfocený Wade Shadowwalker a podepsaný jako Saint Sinner.

Přiblížil se k tomu a detailně si plakát prohlížel. Hospodský akorát nesl ke stolu plný tác piv, a když ho míjel prohodil: „Ten kluk, co jsi ho naštval je docela třída, co? Frontman. A moc hezky zpívá a hraje na kytaru," zmínil a odešel si po svých.

Richard se zakřenil. Krátce na to se u něj zastavila ta jeho holčina, když vycházela z umývárny a podívala se na plakát, na který tak zarytě civěl. „Saint Sinner? Jsem si říkala, že je mi nějaký povědomý. Slyšela jsem ho s kapelou hrát na vánočním večírku. Byli přímo tady," prohlásila nadšeně a on na ní hodil jedovatý pohled.

„Proč jsi se mnou šla na rande?" zeptal se nepříjemným tónem a ona ztuhla.

„Protože se mi líbíš?" opáčila překvapeně.

„A on? On by se ti líbil víc, co? Brala bys mě jako cenu útěchy, kdyby ti s ním náhodou nevyšlo rande, že jo?" vyjel po ní.

„Hele uklidni se. Co to žvaníš? O něj ani nešlo. Vždyť ho vůbec neznám," řekla a dívala se na něj jako na idiota.

„Promiň. Promiň. Já jen, že jsi derionka a já jsem rion. Šla jsi se mnou a… mohla bys mi upřímně říct, jestli by se ti ten derion líbil? Případně, jestli by se ti líbil víc než já?" zeptal se.

„Máš divný otázky. Je hezký… co hezký je fakt atraktivní. Ale neznám ho. A ty jsi mu podobný, to musím uznat. Hodně podobný," odpověděla.

„Byl jsem její cena útěchy. Náplast…" zašeptal smutně.

„Možná, ale ne moje. Moje jsi první volba. Fakt se mi moc líbíš. A nevadí mi, že nejsi derion. Dej mi pusu," řekla a on na ní jen koukal. „Tak máš o mě zájem, nebo ne?" zeptala se, když se zdráhal.

„Jo, mám. Promiň," usmál se a políbil jí.

Já jsem akorát pomáhala Sáře umývat wergony a u toho jsme si povídaly. Nějak jsem se z toho strachu z ostatních wergonů otřepala a chtěla jsem být užitečná. Teď když jsem neměla s kým trávit svůj volný čas a ona se cítila tak smutně, musela jsem tu pro ní být v dobrém i zlém.

Hrozně moc jsem s ní chtěla řešit to, co jsme naplánovali s Darrenem na Wada za past, ale neodvážila jsem se to nakousnout. Čekala jsem, že z ní vypadne cokoli o Shadowwalkerovi, ale ne. Neřekla o něm ani slovo. Trochu jsem se bála, že když bude dál předstírat, že neexistuje, tak, že to pro ní bude ještě větší šok až se tu za pár měsíců objeví a až to budeme muset udělat.

„Sáro…" usmála jsem se na ní.

„Už tě to nebaví? Klidně můžeš jít, už toho dneska nebude víc potřeba," odpověděla.

„Ne, to ne. Nevadí mi ti pomáhat. Jen jsem se tě chtěla zeptat, jestli jsi v pořádku?“ vymáčkla jsem ze sebe a ona se na mě jen nechápavě podívala.

„Jasně, že jsem. A proč bych neměla? Myslíš kvůli Richardovi? Nespala jsem s ním, takže mě to zas tolik netrápí,“ řekla.

„Už jsi dlouho sama. Nechtěla bys se mnou zajít někam ven a…“ začala jsem, ale vyprskla smíchy.

„Chceš abych si našla chlapa? Ne díky, Ay. Žádnýho nepotřebuju,“ prohlásila suverénně.

„Ale no tak. Podle mě se jen bojíš, ale neměla bys zůstávat dlouho sama. Zvlášť jestli je v tom strach a trauma z negativní zkušenosti. Co kdyby sis pro změnu našla někoho, kdo je úplně pravý opak toho traumatu. Někoho hodnýho, blond, ťuňťu…“ pokračovala jsem, ale zoufale vydechla.

„Nikoho nechci a nepotřebuju, Ay. A už vůbec ne pravý opak toho, co se mi na chlapech líbí. To se mi zdá pokrytecký. A ne, že bych měla něco proti blond, nebo hodným klukům,“ dodala a vychrstla kýbl s vodou před mé nohy. „Promiň,“ zašeptala, když jsem se na ní otráveně podívala.

„Copak tobě to nechybí?“ vyzvídala jsem.

„Co jako?“ zeptala se.

„No to…“ usmála jsem se na ní.

„Myslíš sex? Ne, ani ne,“ prohlásila a šla napřed ke stáji. Neznělo to přesvědčivě. Ale když se nad tím zamyslím, ani to neznělo jako lež.

„Jsi unavená, viď? Já se ti nedivím. Muselo to být pro tebe strašné. Ale i přesto si myslím, že bys neměla zůstávat sama. Dej tomu šanci a pojď se mnou někam. Užijeme si večer a zatancujeme si. Dáme si skleničku vína a můžeme vzít s sebou někoho z deváťáků. Je tam ten vysoký chytrolín, co vypadá jako Voldemort. Určitě by si dal říct. Přijde mi, že se mu líbíš,“ přemlouvala jsem jí.

„Myslíš jako fakt Voldemorta, nebo Shadowwalkera?“ zeptala se.

„Voldemorta z Harryho Pottera za mlada, to bych si nedovolila ti dohazovat dalšího Shadowwalkera. Ani kdybys to stokrát chtěla,“ objasnila jsem a ona se na mě tak zvláštně podívala.

„Ay, já si fakt vážím toho, co pro mě děláš a že ti na mě tolik záleží, ale já vážně žádnýho jinýho nechci. A ať už to budeš chtít slyšet nebo ne, miluju Wada a nikdy nepřestanu. To, že o něm nemluvím neznamená, že jsem na něj zapomněla,“ řekla, a to pro mě byla ledová sprcha. Tolik jsem doufala, že jí to přešlo, ale asi jsem byla naivní. Vždyť já ho taky nemůžu vyhnat z hlavy. A to jsem s ním nic pořádně ani neměla.

„Ale pořád se na něj zlobíš, že jo?“ ujišťovala jsem se.

„Jasně, že jo. Ale nějak začínám věřit tomu, co říkal předtím. Že se vážně nesnažil Richarda ode mě odehnat. Možná kdybych si s ním promluvila a omluvila se mu, že by mi dal ještě šanci. Ale je to už tak dávno, určitě už si někoho našel,“ dodala sklesle.

„No vlastně asi jo. Není to jistý, ale slyšela jsem od Aris, že prý ho viděla minulý víkend někde s nějakou holkou. Prý se nelíbali ani se nedrželi za ruce, ale byli spolu," sdělila jsem jí opatrně a ona jen pokrčila rameny.

„Nevadí. Přeju mu to. Asi by to se mnou neměl snadný. A od kdy ty se bavíš s Aris?" divila se.

„Nebavím. Ale znáš jí, chtěla ti ublížit a rýpat do tebe anebo alespoň pomlouvat, tak to říkala nahlas a já to zaslechla," odpověděla jsem.

„Kdy?" vyzvídala.

„Minulý týden asi," řekla jsem.

„A proč jsi mi to neřekla dřív?" zeptala se celkem naštvaně.

„Promiň. Nechtěla jsem tě zbytečně deptat a rozesmutnět, a zvlášť když jsem si tím nebyla jistá. Slyšela jsem to od Aris a ona není zrovna věrohodný zdroj drbů," objasnila jsem a ona přikývla.

Je to jisté, přes Shadowwalkera se ještě nedostala a asi ani nedostane. Zajímalo by mě, jestli to vůbec jde se přes něj dostat. A nemyslím tím jen Sáru, ale i Darrena, Estrellu, Alyssu a no… mě.

Když si to Sára nerozmyslela s tím jít se někam socializovat, tak jsem si tedy šla dřív lehnout. Po dnešním uklízení stájí jsem se cítila dost vyšťavená. Ležela jsem v posteli – spala jsem a najednou jsem ucítila studené ruce na mém zápěstí. Držely mě, jako by mě někam chtěly zatáhnout, ale nijak netahaly, jen držely.

Otevřela jsem oči dokořán a podívala jsem se na svou ruku, kde jsem cítila ten studený dotek, a když jsem nic neviděla oddychla jsem si. Převalila jsem se na druhý bok a zahřívajíc si to studené místo jsem zase zavřela oči a snažila se usnout. Po chvíli jsem ten stejný dotek ucítila na noze.

Vylítla jsem do sedu jako splašená a rychle rozsvítila lampu. Nikde nic. *Že by jen spánková paralýza nebo jiný druh nočních můr?*

„Nemusíš se mě bát, Ay. Ty víš, že nemusíš," zaznělo mi v hlavě mužským ale hebkým hlasem, ale nijak mě to neuklidnilo. Ba naopak mě to rozrušilo. Srdce mi bušilo jako šílené. Ten hlas mi zněl povědomě. Velmi povědomě.

„Dharnalen?" zavolala jsem na ní. *„Dharnalen?"* křičela jsem.

„Proč mě budíš, skrčku?" zeptala se, ale já nevěděla co jí říct. *Neslyšela to? Jak to?*

„Někdo na mě mluví. Nic jsi neslyšela?" zeptala jsem se.

„Asi se ti jen něco zdálo, běž si lehnout," dodala a přestala mě vnímat. Poslechla jsem jí a zase jsem se uvelebila do postele. Nejspíš Wadův mozek nebude jediný, kdo si rád hraje se svým majitelem. I můj mozek mě přivádí k šílenství. *Možná je to tím, že jsem Wada dneska zase tak intenzivně studovala a přemýšlela nad tím vším?*

„Ay…" ozvalo se zase. Já vytřeštila oči. *„Ay…"* uslyšela jsem tak živě, jako by to bylo vedle mě. *„Já vím, že mě chceš. Bude to naše tajemství,"* pokračovalo to.

„Kdo jsi?" zeptala jsem se s roztřeseným hlasem rozhlížejíc se kolem.

„Ty moc dobře víš, kdo jsem," odpovědělo to svým hlubokým hlasem.

„Nevím," zašeptala jsem vyděšeně.

„Ale víš, řekni to," řekl zase. A tak jsem si tipla.

„Temnota…" odpověděla jsem tlumeným hlasem plného strachu.

„Ano, Ay. Jsem Temnota. Mám sice strašidelné jméno, ale nejsem ani trochu strašidelný. Nebojíš se mě, že ne? Nemusíš se mě bát. Jsem tady s tebou vždycky. Od doby, co ses narodila. Jsem v tobě mnohem déle než ta tvoje démonice. Vždycky jsem ti pomáhal a vždycky jsem tě motivoval a ukazoval ti správný směr," řekl tak, že v jeho slovech byl i slyšet náznak úsměvu.

Zvláštní, Temnota s mužským hlasem v mé hlavě a usmívá se. „Spíš jsi mě sváděl na scestí. Co po mě chceš?" zeptala jsem se. Bylo to frustrující. Neviděla jsem ho, jen slyšela. Byl mi povědomý. A taky jsem věděla, že se s Temnotou rozhodně nemám kamarádit, když se objeví. A že se jednou objeví.

„Vůbec nic. Jen se přátelit," odpověděl a slyšela jsem mu na hlase, že se pousmál. I jsem si to představila tak detailně, že jsem ho snad i viděla.

„Nechci se s tebou přátelit!" opáčila jsem suverénně.

„Bojíš se mě. Jinak bys to nikdy neřekla," odpověděl.

„Tohle na mě nezkoušej, Temnoto. Já nejsem hloupá. A vím, že tohle je jen pitomý sen. Až se probudím, budeš pryč," odpověděla jsem.

„Tak vidíš, když víš, že je to jen sen, nemusíš se ničeho bát a můžeš mi dát šanci ti ukázat, jak by naše přátelství mohlo vypadat," našeptávalo mi to. Nereagovala jsem. *„Ay…"* šeptalo to zase.

„Ne! Nech mě," okřikla jsem to.

„Podej mi ruku," naléhalo to. Nereagovala jsem. *„Takhle je to pro tebe lepší?"* zeptal se mě Wade Shadowwalker, který stál najednou nade mnou a dotýkal se mě tak jako kdysi. Neděsilo mě to, a tak mě to neprobudilo.

„Je, viď? Můžu mít mnoho podob, ale tahle se ti líbí nejvíc, že? S tou si mě spojuješ," šeptal. Zírala jsem na něj jak smyslů zbavená. Byl tady. U mě v ložnici. Už zase. *„Vždycky ses mi líbila, Ay. Jsi krásná a chytrá a máš moc zajímavou duši,"* pokračoval.

Já jsem se na něj jen dívala. Moje srdce bušilo jako šílené. *„Jsme tady jen my dva. Žádný Darren, ani Sára. Jen ty a já. Můžeme si pomoct. Já ti můžu dát to, po čem tvé srdce touží a ty se staneš mojí. Bude to naše tajemství. Neboj se. Darren ani Sára se o tom nikdy nedozví. Všechno je jen tady a tady,"* pokračoval, ukázal mi na hlavu. Potom přesunul svou ruku na mé srdce a podíval se mi do očí.

Byla jsem jako smyslů zbavená. Ty jeho šedé oči… tak ďábelské a zároveň uklidňující. Sjel svou rukou níž z mého hrudníku a jemně se mě dotýkal na bocích a svým obličejem se přibližoval k mým rtům.

„Dej mi pusu, Ay," řekl a našpulil rty. Toužila jsem se ho dotknout úplně šíleně. Toužila jsem ho líbat ještě víc, ale něco mi říkalo, že bych neměla. I když to byl jen sen – moc krásný sen. *„Líbej mě, Ay. Chci tě…"* opakoval.

„Ayawai, prober se!!!" ječela na mě Dharnalen téměř hystericky, a to mě probralo, jak kdyby mě někdo polil ledovou vodou.

„Co je? Co se děje?“ zeptala jsem se jí a rozespale jsem civěla do prázdné místnosti.

„Nebyl to sen, Ay. Tohle je problém. Občas se takovým čarodějům jako jsi ty stává, že je navštíví Temnota ve snech. Vezme na sebe podobu něčeho, o čem ví, že čaroděje nejvíc láká a nemůže tomu odolat. Dnes v noci si přišla pro tebe v podobě Wada Shadowwalkera. Už to není legrace. Měla by ses s tím svěřit Darrenovi,“ prohlásila a já ztuhla.

„Děláš si srandu? Přiznat něco takového Darrenovi je nesmysl,“ odpověděla jsem šokovaně.

„Nikdo neříká, že mu musíš přiznat, jakou podobu na sebe Temnota bere. Ale měla bys mu to říct,“ dodala a já tedy přikývla a přitáhla kolena k bradě.

„Bojím se, Dharnalen. Vážně se příšerně bojím. Co když se to bude opakovat? Vždyť už teď jsem měla namále. Nedokážu tomu vzdorovat dlouho a už vůbec ne, když si myslím, že to je jen sen,“ svěřila jsem se.

„Dokud máš mě, jsi relativně v bezpečí. Budí mě to. Důležitý je, aby se podařilo i včas vzbudit tebe,“ vysvětlila, a to mě trochu zklidnilo. Mám Dharnalen a nikdy jsem nebyla radši, že jí mám jako právě teď. I když to byl tak podivně vrstvený sen. Měla jsem pocit, že jsem vzhůru, a přitom jsem stále hluboce spala a snila o tom vrahounovi Shadowwalkerovi. Zase. *Bože, sním o Shadowwalkerovi. To je strašné. Proklínám se za to.*

„Co myslíš, že s tím Darren udělá?“ zeptala jsem se jí.

„Je chemik. Vyrobí ti speciální lektvar, který budeš pít před spaním. Neboj se o tom mluvit,“ usmála se.

„Jestli se ale Darren dozví, kdo je pro mě Temnota, bude mezi námi konec,“ odpověděla jsem.

„Nemá jak se to dozvědět. A hlavně, ty ho nemiluješ, jen tě přitahuje. Je to velký rozdíl. Miluješ Darrena a na to nikdy nezapomínej,“ utěšovala mě a já přikývla.

Ano, miluju jen Darrena. Jenom jeho. Shadowwalker je jen atraktivní vtíravá myšlenka, kterou si spojuju s lákavou, ale přesto děsivou Temnotou. Shadowwalker je moje Temnota. Jen to, nic víc. Zatímco Darren je moje všechno. On je moje světlo. Je moje láska a snoubenec. A otec mých budoucích dětí. Otec našeho nejmocnějšího pokladu – Srdce Derionu...

„Ale Shadowwalker o tomhle mým tajemství ví. Ví moc dobře, co se mnou dělá,“ připomněla jsem a Dharnalen mi dala za pravdu.

„Ale nemá pro to žádný důkazy,“ zmínila.

„No vlastně jeden má. Pamatuješ na tu mojí nešťastnou reakci, jak jsem mu pod vlivem emocí dovolila všechno? Dala jsem mu najevo, že ho chci, a to dost jasně. Snad jsem mu to i řekla…“ rozbrečela jsem se.

„Stejně to bylo jen mezi váma dvěma a žádný důkaz pro to neexistuje,“ dodala.

„On to dokáže vymyslet, aby mu to ostatní uvěřili. A zvlášť když se mi po tom začaly dít tyhle podivné věci s Temnotou. Darrena bude zajímat, kdo nebo co to je. A co si mám vymyslet? Protože je jasné i jemu, že Temnota na sebe bere takové podoby,“ objasnila jsem.

„Pak si něco vymysli, Ay. Něco věrohodného,“ dodala a zmizela v mém nitru. Chuť jít spát mě definitivně přešla, i když bylo ještě poměrně brzy ráno. Bála jsem se, že se znovu objeví a oblbne mě. Ale to už by se nemělo stát takhle brzy po sobě. Každopádně jsem

to nechtěla riskovat. Plácla jsem sebou zpátky na postel a mohutně jsem vydechla. „Shadowwalkere, ty jsi naše prokletí…“ zašeptala jsem zoufale.

Hned ráno ve vhodnější hodinu jsem se vydala za ředitelkou Shadowwalkerovou. Byla jsem dost na vážkách, jestli bych jí měla něco takového říct, ale nakonec jsem usoudila, že je to ředitelka a že jí musí jít o blaho jejích studentů. Měla by vědět, že se ve škole objevila Temnota. A navíc její obor je duševní magie, což mě přesvědčilo.

Sice jsem taktně zamlčela, jakou na sebe moje Temnota bere podobu, ale to nebylo podstatné. Důležité bylo, najít způsob, jak jí nepropadnout a zbavit se jí jednou provždy. Protože, kdyby se mě zmocnila, byla bych na dobré cestě se stát ježibabou a nedalo by se s tím nic udělat.

Seděly jsme spolu v ředitelně už několik desítek minut. Já jí odpovídala na otázky a ona odpovídala na mé. „Takže kolik bylo hodin?“ zeptala se a podívala se na mě přes blok, do kterého si cosi zapisovala. Já se zamyslela.

„Nevím, hádám, že kolem třetí ráno,“ odpověděla jsem.

„Hm,“ zašeptala a něco si zase zapsala do toho bloku. Zřejmě to bylo vážnější, než jsem si myslela. „Jak Temnota vypadala, popiš mi jí,“ řekla, a to mě vyvedlo z míry.

„Byl to atraktivní muž. Neznám ho, zřejmě jsem si ho vygenerovala sama,“ zalhala jsem. *To nepotřebuje vědět.* Úplně se mi potily dlaně, a zvlášť když se na mě podívala, jako by mi to nevěřila.

„Ano, to je možné. Pokračuj,“ řekla.

„Říkal, že jsme přátelé. Že se ho nemusím bát. Taky mě dost… sváděl,“ přiznala jsem. Ona přikývla.

„Ano, to Temnota dělá. Bere na sebe podobu něčeho pro oběť neodolatelného a mnohdy to má až sexuální podtext. Víš co Temnota vlastně je, Ay?“ zeptala se, ale zavrtěla jsem hlavou.

„Je to ďáblův pomocník. Věrný služebník. Láká ty nejvíc náchylné na svou stranu. Tedy alespoň podle příběhů. Jen tak se s Temnotou někdo nesetká, ale přesto víme, že je reálná. Víš proč po tobě Temnota jde, Ay?“ zeptala se, ale zase jsem jen zavrtěla hlavou.

„Protože máš černo-bílou duši. Duševně nejsi ani na jedné straně. Stejně tak jako kdybys měla duši šedou. Taky jsem se s Temnotou setkala, proto i vím, jak ti pomoct. Jediné, co je potřeba, abys o to stála.

Spousta takových čarodějů raději stojí o Temnotu, protože se zdá, že je potom všechno snazší, ale není, Ay. Je to celé jen iluze. Temnota je přízrak horší, než co si dokážeš představit. Jediný souhlas je jako upsat svou duši ďáblovi. Temnota by speciálně tvou duši pohltila bez mrknutí oka. Naslibuje ti hory doly a zničí tě zevnitř,“ objasnila.

Začínala jsem mít strach. Opravdový strach. Vážně mi to teď naháněl hrůzu takovou, že se mi snad ježily na hlavě vlasy a na těle všechny chlupy. A momentálně i

Shadowwalker mě děsil k smrti a ještě víc než předtím, protože jsem ho s tím tak nějak nevědomky propojila. I když s tím tentokrát neměl nic společného.

„Chci se jí zbavit," odpověděla jsem a Viola se na mě usmála.

„To je dobře, Ay. Moc dobře," dodala a zase něco zapsala do papíru. „Můžu na tebe mít jednu soukromou otázku?" prohlásila a já ztuhla. *Snad se mě nebude ptát na nic ohledně Wada.*

„Asi ano," odpověděla jsem nejistě.

„Ty jsi přítelkyně Darrena Payna. Předpokládám, že znáš mého synovce Wada. Jsou to nejlepší kamarádi. Tedy byli, teď se mezi nimi něco stalo. Co mu Wade provedl?" zeptala se. *Sakra. Automaticky předpokládá, že za to může Wade. Co jí na tohle tak asi mám říct?*

„Nezlobte se, paní ředitelko, ale o tomhle byste si nejspíš měla promluvit s Wadem," odpálkovala jsem jí a ona přikývla.

„Promiň, Ay," zamumlala a potom zase zamířila očima do papírů. „Tak teď jak se zbavit Temnoty…" vrátila se k tomu zpátky. „Je to individuální a rozhodně to není snadné.

Pro začátek bych doporučila udělat lektvar. Můžu ho umíchat sama, ale mnohem účinnější je, když se do něj přimíchá duše typu pure," prohlásila a podívala se na mě, jako by měla na mysli Darrena. „Myslíš si, že by to pro tebe mohl Darren udělat?" zeptala se a já pokrčila rameny.

„Snad ano, ale musela bych to s ním nejdřív probrat, a ještě jsem mu o tom neřekla. Mám trochu obavy," přiznala jsem a ona se na mě tak podivně podívala. Jako by mi viděla do hlavy.

„To chápu. Vzhledem k okolnostem," procedila a natáhla se pro čistý papír ke stolu. *Co to sakra bylo?*

„Co myslíte tím vzhledem k okolnostem?" zeptala jsem se na rovinu. Tak zvláštně se na mě podívala a dala si na čas, než spustila.

„Jde o to, kdo je tvoje Temnota, Ay. Myslím si, že tuším. Samozřejmě nic nevím jistě a o tom, jaké máte mezi sebou všichni vztahy nic nevím, ale duševní magií se zabývám profesionálně už přes deset let a… taky jsem si všimla pár změn na duši u mé neteře a kolem vás všech se neustále potuluje můj podezřelý synovec, jehož duše je neustále čistá jako lilie," nakousla. *Ví toho dost. Ví toho kurevsky hodně. Že by věděla i to, že je on moje Temnota?*

„Vy víte, kdo je čí temnota?" zeptala jsem se a ona přikývla.

„Ano. Temnotu i její individuální vyobrazení můžu vidět jako stín na duši, i když se jí zatím ještě nedotkla. Ale stačí, že se o ní pokouší. Proto je nezbytné, stín co nejdříve odstranit. Což není takový problém, pokud k sobě budeme upřímné a budeme spolupracovat. Nechtěla jsem tě tím zbytečně stresovat, ale měla bys znát fakta," vysvětlila a já jsem ztuhla.

Věděl to další Shadowwalker. To, že mě přitahuje Wade. Ještě chyběla Estrella a mohla jsem se jít bodnout. „Není to tak jak to vypadá. Já Darrena miluju a jsem mu věrná.

Stejně tak mi záleží na mé kamarádce. Nikdy bych jí to neudělala. A vlastně vůbec nerozumím, proč je moje Temnota zrovna on. Ale prosím, nikomu o tom neříkejte. Strašně moc vás prosím," škemrala jsem.

„Nikomu o tom neřeknu, Ay. Nemusíš se bát. Každý máme svá tajemství. I já je mám. To, že nás někdo přitahuje nic zásadního neznamená. Pokud se do toho nezamíchá Temnota.

Víš proč se to stalo? Protože máš velmi komplexní myšlení. Za tohle může i naše psychika. Taky trauma a všechno to jde se sebou ruka v ruce. Důležité je, zachovat klid a nepřikládat tomu takový význam," řekla a usmála se na mě. Trochu mě to uklidnilo.

„A on? Taky se o něj snažila Temnota?" zeptala jsem se, ale zdráhala se odpovědět.

„Ano, Ay. Taky. Ale on je něco jiného, teď řešíme tvůj problém," odpálkovala mě. *Protože jeho už si vzala? Kdo byl jeho Temnota? Jak to udělal?* Zajímalo mě to čím dál tím víc.

„Abych ti řekla pravdu, já se té své Temnoty jednou dotkla. Políbila jsem jí," přiznala, a to mě šokovalo.

„A co se stalo potom? Jak jste se z toho nakonec dostala?" vyzvídala jsem, ale zavrtěla hlavou.

„Nedostala, Ay," odpověděla. Mě málem spadla čelist. *No jistě, má jiný typ duše než já. Typ shadow, takže se s tím dalo něco udělat, ale já svou Temnotu políbit nesmím ani jedinkrát.*

„Mám jiný typ duše než ty a zároveň stejný jako má on," odpovídala mi. Chtěla mi to vysvětlit. Chtěla mi říct přesně to, co se stalo Shadowwalkerovi, ale použila se jako příklad, aby se nechovala nevhodně. Líbil se mi její způsob komunikace. Vážně moc. Byla Wadovi podobnější, než jsem si myslela. Ale v dobrým. Alespoň doufám.

„Když já, nebo on políbíme svou Temnotu, potom to není definitivní. Je to víc intenzivní a mnohem horší se z toho vysekat než na začátku, ale není to definitivní, jako by to bylo například u tebe," objasnila a já přikývla.

„A co se s tím tedy dá potom dělat? Jak jste se jí zbavila potom, co jste jí políbila?" vyzvídala jsem a ona vydechla.

„Nijak, má duše už nikdy nezůstala bez poskvrnky, ale zato jsem byla na sebe a na Temnotu tak naštvaná, že si na mě podruhé netroufla," usmála se na mě. „Naučili jsme se spolu koexistovat. Normálně se malá skvrnka na duši časem vytratí, ale v případě Temnoty je to jiný.

Neustále duši špiní, dokud se jí definitivně hostitel nezbaví, ale to už po tom, co se jí dotkne není možný. Nějak to jde, ale ne každému se to podaří. Důležité je, nenechat se stáhnout znovu, což je taky těžké, protože pak je Temnota ještě intenzivnější," dodala.

Hm, a Wade to měl trochu jinak. Vsadím se, že proto využil Estrellu jako pračku, aby svou duši očistil. A proto z toho byla Viola tak vykolejená, když tohle všechno vidí a rozumí tomu. Viděla v Estrelle jeho duši. A viděla v něm Temnotu, jeho ďábelskou mysl a přes to čistou duši. Celou dobu ví o tom, jaký její synovec je. Nebo možná až nedávno jí to všechno docvaklo. I to, kdo je jeho Temnota?

„Dávej si na něj pozor, Ay. On není zlý… v jádru. Ani nikdy nebyl. Miluju ho jako syna. Vždycky jsem ho milovala. Ale on už dávno není nepolíbený," odpověděla a dala

mi najevo, že je naše debata u konce. Tak jsem se zvedla. Celkem mnou otřáslo, co říkala. Znělo to logicky, ale děsilo mě to.

„Takže všechno řekni svému příteli. Určitě ti namíchá lektvar, který tě stínu Temnoty zbaví. Je chemik, pokud vím. Jen mu neříkej o tom, kdo to je. Nemusí to vědět. Ani jeden z nich," dodala. *To tedy ne. Ale Wade ví všechno. Vždycky ví všechno.* Přikývla jsem.

„Ale paní ředitelko. On, ten kterého vidím jako svou Temnotu je jako by mi viděl do hlavy," zmínila jsem a ona s úsměvem ve tváři přikývla.

„Oba takový jsou i můj synovec i moje neteř. Nicméně on nemá její schopnosti, on má jen silnou intuici, vysokou normální i emoční inteligenci a dedukční schopnosti na velmi šokující úrovni," opáčila a já přikývla. *To tedy ano. Ještě nikdy jsem nepoznala takového člověka.* „Tím chci říct, že on to neví s jistotou. A s tím se dá pracovat, ne? Záleží na tvých schopnostech improvizace," usmála se na mě. *Vážně mi teď radí, jak na něj?*

„A Ay… pořád máš v duši démona a ten démon tě před Temnotou docela spolehlivě chrání. Respektive, chrání sám sebe před očerněním jeho teritoria, a to je pro tebe velká výhoda. Toho démona v duši nemáš nehodou. Byl to dar od tvé matky stejně tak jako její oběť. Nikdy nedovol, aby tě tvůj démon opustil," prohlásila, a to mě úplně paralyzovalo. Nejednou všechno dávalo dokonalý smysl.

„Darrena pozvu do školy co nejdříve. Snad to bude už dnes. Je třeba to vyřešit okamžitě. Na dnešek si nic neplánuj, a jestli jsi po té dnešní noci unavená, omluvím tě na hodinách," nabídla, ale zavrtěla jsem hlavou.

„To není třeba, děkuju," usmála jsem se na ní a odešla jsem. *Uf. Takový rozhovor jsem tedy ani v nejmenším nečekala.*

Celý dnešní den se táhnul jako žvýkačka. Možná proto, protože jsem byla ospalá a unavená, a i přes to jsem se rozhodla být vzhůru, abych se držela dál od Temnoty. Trochu mě ten ranní rozhovor s Violou nutil přemýšlet nad svými rodiči a nad tím, co pro mě všechno udělali. A taky se mi do hlavy loudily myšlenky na zatím neexistující problém způsobený tím, že by se Darren se Sárou dozvěděli, kdo je má Temnota.

Až Sára mě vytrhla z toho děsu, který jsem prožívala v hlavě jako by byl reálný. „Co tady děláš, Ay?" zeptala se, když mě viděla na hřišti. Já se jen rozhlídla kolem. *Jak jsem se sem kruci dostala?*

„Šla jsem za tebou," zahrála jsem to do outu.

„Jo? A co potřebuješ?" usmála se na mě a udělala ke mně pár kroků. *Byla jeho Temnota Sára, nebo přišla už dřív, než jí poznal?* Napadlo mě při pohledu do jejích očí. Strašně mě to zajímalo.

Řekl by mi to, kdybych se ho zeptala? Ach ano, řekl. Ale chtěl by vědět na oplátku, kdo je ta má. A myslím, že on to ví. Už vidím ten jeho povýšený úsměv, kdybych mu to přiznala. Ten zářivý a přitažlivý úsměv, kterým mě dnes v noci sváděl na druhou stranu…

„Hej, Ay. Jsi v pohodě? Jsi nějaká divná," zmínila. *Sakra, ty jsi posedlá. Dohání mě to k šílenství. Je to tvoje kamarádka, Ay!! Shadowwalker je její teritorium, ty máš svoje.* Tolik jsem se styděla a nenáviděla za to, jak se věci mají.

„Jo, promiň. Vlastně jsem s tebou chtěla mluvit o něčem strašně důležitým," svěřila jsem se a ona nastražila uši.

„Poslouchám," řekla usmála se. Pak si ke mně přisedla na trávu. Podívala jsem se na ní a zamyslela se, jak začít.

„Dnes v noci se o mě pokoušela Temnota," prohlásila jsem. Ona vytřeštila oči. Nejspíš tohle téma nečekala.

„Temnota? Co to jako znamená?" zeptala se.

„Lidi, kteří mají duši jako mám já a třeba Shadowwalker… jsou náchylní k tomu, že by propadli do temnoty," začala jsem.

„To vím. To jsme se učili v hodinách černé magie," odpověděla klidně.

„Temnota je přízrak, který vyhledává takové duše a podporuje v ní temnotu. Tvoří si v ní temný doupě. A včera vyhledala tu mojí. Vezme na sebe podobu toho, co je pro daného čaroděje nejlákavější a pokusí se ho všelijak přemluvit, aby jí přijal. Všechno je to jakoby ve snu. Takže se tomu nemůžeš moc bránit.

Kdybych neměla Dharnalen, která mě probudila a zastavila dřív, než jsem svou Temnotu políbila, pohltila by mou duši a já bych nevratně přešla na druhou stranu," vysvětlila jsem a ona si šokem přikryla pusu.

„To je šílený. A co se s tím dá dělat? Já bych asi už strachy nikdy neusnula," prohlásila. *Jak jsem si myslela, ona tomu nerozumí natolik, aby se zajímala o detaily a o to, kdo je má Temnota.*

„Darren mi prý udělá nějaký lektvar. Mluvila jsem o tom s ředitelkou. Když do toho dá část své čiré duše, prý by to mělo zabrat a vyhnat Temnotu pryč. Alespoň dočasně. Taky mám Dharnalen a ta mou duši brání. Jsem relativně v bezpečí," uklidňovala jsem jí.

„To je dobře. A proč jsi s tím šla za Shadowwalkerovou?" divila se.

„Rozumí duševní magii. Vždyť jí studovala," odpověděla jsem.

„Aha. Se divím, že zrovna ty jí věříš. Vždyť je to teta… Wada," řekla nakonec i když jsem myslela, že jeho jméno nevysloví.

„Je to strašně chytrá žena a je hodná. Hodně mi toho řekla a vysvětlila. Rozhodně se jí dá věřit. Ale zbytečně bych jí nezatahovala do ostatních věcí. Pořád je to jejich teta a nemusí vědět všechno," objasnila jsem a ona přikývla.

„Hm, jasně, že je chytrá. Vůbec mě to nepřekvapuje, když znám Shadowwalkery. A jako kdo se ti objevil jako Temnota? Vsadím se, že to byl Darren. Vypadal jako jeho zlý dvojče? Protože to ti věřím, že by mohlo být sexy," prohlásila, a to mě zaskočilo. *A je to tady. Podcenila jsem jí.*

„Ne, Darren to nebyl," informovala jsem jí. Ona se na mě tak zvláštně podívala, což mě lehce znervóznilo.

„Tak kdo?" vyzvídala. Rozhodla jsem se na ní zkusit to, co jsem zkoušela na Violu.

„Já nevím. Neznám ho. Ale byl to atraktivní chlap. Zřejmě jsem si ho vygenerovala v hlavě," dodala jsem.

„Aha," procedila nezaujatě. Zdála se být zklamaná z toho, že to nezní zajímavě. Kdyby jen věděla…

Během následujících pár minut, co jsem byla už v knihovně a začtená do knihy, dorazil Darren. Našel si nás tam. A jak jsem byla začtená, ani jsem si ho nevšimla. „Ahoj, snoubenko," zašeptal mi do ucha a políbil mě na něj. Nečekala jsem ho, a tak jsem se celkem lekla.

„Darrene," usmála jsem se.

„Ay," řekl a přisednul si ke mně. „Co to čteš?" zeptal se a podíval se na svrchní stranu knihy, kde byl hlavní hrdina té knihy, kterou jsem si vybrala schválně kvůli němu.

Já vím, že se říká, že bych neměla soudit knihu podle obalu, ale těžko se tomu vyhnout, když byl na titulní straně nakreslený takový fešák. Neuvědomila jsem si ale, že i ostatní si všimnou, že je podobný Shadowwalkerovi.

„Přízrak temného rytíře?" přečetl název knihy a potom mi tu knihu vytrhnul z ruky. Tvářil se i dost vyčítavě. „Měla bys s tím přestat. Alespoň, než se situace zklidní. Není divu, že máš tak šílený představy, když to živíš takovýma knížkama. Zbytečně tě to rozptyluje," prohlásil.

Já na něj překvapeně koukala. A taky na to, jak podivně se díval na Valiona – temného rytíře z titulní strany. Zdálo se, že by k tomu měl co říct, ale potom jako by to raději polkl.

„Myslím, že by se ti hodilo tohle," zašeptal a podal mi do ruky lahvičku s čirou tekutinou.

„Ty už to máš hotové?" divila jsem se a chňapala jsem po tom, ale uhnul rukou a nechtěl mi to dát.

„Žádný takovýhle knížky, Ay. Alespoň dokud ta Temnota nezmizí," upozornil mě, a když jsem přikývla, vodičku mi podal. Potom si tu ruku dal do kapsy. Cítila jsem se vážně strašně. Zvlášť když můj snoubenec kvůli mně a mé touze po Shadowwalkerovi obětoval trochu své duše, aby mě zachránil.

„Tak já zase půjdu. Stejně nemáš skoro vůbec radost, že mě vidíš. Nebyli jsme spolu několik týdnů a ty jsi jak kořen," prohlásil a zvedal se ze židle.

„Ne, tak to není, Darrene. Omlouvám se. Jen jsem dneska taková mimo. Samozřejmě, že tě strašně ráda vidím. A jsem ti moc vděčná, že jsi tohle pro mě udělal. Vážně. Omlouvám se," řekla jsem a přitáhla jsem si ho k sobě zpátky. Trochu se pousmál, ale spíš smutně.

„Moc jsi mi chyběl, miláčku," zašeptala jsem mu do ucha a políbila jsem ho na krk. On jen zoufale vydechl, ale potom jsem ucítila jeho pevné paže kolem mého pasu.

„Ani nevíš, jak moc jsi chyběla ty mě," přiznal. „Měl jsem o tebe příšerný strach, když jsem se to dozvěděl. Musel jsem tě hned vidět," dodal.

„Nemusíš se o mě bát. Mám Dharnalen a Temnota si na mě jen tak nepřijde. Ne, dokud mám tebe," usmála jsem se na něj a on mi úsměv opětoval.

Něco mi říkalo, že moc dobře věděl, že myslím na Shadowwalkera. Možná proto mu ten padouch ještě nic neřekl, protože to bylo zřejmé. A taky proto, že by pak jediný člověk, koho by to ranilo byla Sára. A o kom víme, že by raději umřel, než ublížil Sáře? Bingo. Možná jsem díky tomu v bezpečí. Ale štvalo mě, že to možná Darren věděl. Tohle jsem nechtěla.

„Miluju tě, Ay. I s tvojí temnou stránkou. Jen na to nikdy nezapomeň," řekl a podíval se mi do očí. Vypadalo, že se mu chce brečet. „A vždycky tě budu milovat bez ohledu na to, co se stane. Rozumíš? Vždycky mi můžeš všechno říct. Všechno. I když to nebudu chtít slyšet. Když ti to uleví, unesu to," dodal a rozbrečel mě.

Nechtěla jsem nic říkat, abych ho nerozbrečela taky, a tak jsem se mu jen zabořila do náruče a pevně jsem se ho držela. On byl vážně ten nejlepší chlap na světě. A byl můj.

☆ ☆ ☆

Byly to už dva měsíce, co se Darren a ostatní vrátili zpátky z praxí. Tedy až na Wada Shadowwalkera, který se spíš rozhodl trávit prázdniny doma než ve škole. Byla jsem šťastná jako blecha, že ho mám zpátky. Hlavně taky proto, že jsem se konečně zbavila Temnoty, aniž bych jí políbila, nebo dokonce se s ní ve snu vyspala.

Rozhodně jsem z toho měla radost, že jsem se tomu ubránila, protože to bylo hodně lákavé. A rozhodně bych to bez pomoci mých nejbližších, do kterých jsem zahrnula i Dharnalen nezvládla.

Bylo 22.8. 2021. Dnes měl Darren 23. narozeniny. Rozhodly jsme se se Sárou, že mu uspořádáme parádní oslavu. Nakoupily jsme pro něj spoustu dobrých, ale zároveň i zdravých věcí, protože je to mezinárodní závodník a potřebuje zůstat ve formě.

Možná z toho nebude tak nadšený, ale rozhodně by ho mohlo potěšit, že na něj a na jeho budoucnost tolik myslíme. A abych nebyla vážně příšerná přítelkyně, upekla jsem mu malý jahodový dortík se šlehačkou. Ale jen malinký.

Sára byla celý den úplně v pohodě, ale těsně před tím, než se objevil Darren ještě před začátkem oslavy, seděla v koutě a tvářila se jako boží umučení. „Co je ti?" zeptala jsem se jí a přisedla jsem si k ní.

„Ale nic," usmála se, ale i já poznala, že za tím úsměvem se něco skrývá a že je to smutek.

„No tak, svěř se mi, kamarádko," naléhala jsem. Ona jen zoufale vydechla.

„Jen mě mrzí, že já s Wadem jsme nikdy nijak narozeniny neslavili," odpověděla a já jí pohladila po ruce.

„Kdy má Wade narozeniny?" zeptala jsem se. Za prvé, jsem to nevěděla a za druhé, jsem jí chtěla vyjádřit zájem o její situaci, ačkoli jsem se o něm bavit nechtěla. Ale ona to potřebovala.

„Dvacátýho března," odpověděla. *Hm, takže je Wade ve znamení ryb. Poslední den před beranem. To se k němu celkem hodí. Taky duální znamení jako mám já. Ale já jsem blíženec.*

Možná je na těch žvástech o tom, že duální znamení mívají rozdvojené osobnosti něco pravdy. Oba jsme takoví – pereme se s Temnotou.

„Měla jsi pro něj něco?" zeptala jsem se a ona přikývla. „Tak mu to dáš až se uvidíte," řekla jsem a čekala, jak se k tomu vyjádří. Ona ale už vrtěla hlavou a měla k tomu nějaké ale.

„To je blbý. Nic mu dávat nebudu," opáčila syrově.

„Proč by to mělo být blbý? Taky ti něco dal ne? Pamatuju si, jak sem kvůli tomu přišel a běhal za tebou jako pes," připomněla jsem.

„Jo, ale to bylo ještě v době, kdy jsme na tu vzájemnou přítomnost byli zvyklí," dodala. Na to jsem neměla co říct.

„A co jsi pro něj měla?" vyzvídala jsem, ale trochu se zdráhala mi na to odpovědět.

„Jen takovou drobnost, ale asi si to nechám. Nějak jsem k tomu přirostla za tu dobu," přiznala a zaštrachala v kapse. Já se jí podívala na ruku a překvapilo mě, když vytáhla přívěsek stříbrné kytary s vyrytým nápisem Saint Sinner.

„To je hezký," usmála jsem se, prohlídla jsem si to a vrátila jsem jí přívěsek zpátky.

„To není všechno. Měla jsem pro něj i knížku. Určitě jí ještě nečetl a moc by se mu líbila, ale nechám si jí. I když o tom neví a nikdy se mu to nedostalo do rukou, mám pocit, že je to od něj a připomíná mi ho to. Musíš si o mě myslet, že jsem blázen," zasmála se, ale pravdou je, že jsem si o ní nemyslela, že je blázen. Rozuměla jsem tomu.

„Co je to za knížku?" zeptala jsem se.

„Jmenuje se to Bůh Stínů," odpověděla. *No jistě, že je to něco takového. Jako by to byl on sám…*

„To zní jako by to bylo o něm," prohlásila jsem suše a ona se pousmála a přikývla.

„Jo. Tak trochu," dala mi za pravdu. „Taky jsem do toho něco dala. Dopis. Chtěla jsem mu to dát, ale to nemůžu. Bylo by to trapný. Nechci, aby se mi pak třeba vysmál. Nebo, aby se to dotklo věcí kolem," dodala.

„A proč bys nemohla? Kašli na všechny tyhle věci kolem a názory ostatních. Důležité je, aby se ti ulevilo. I kdybys ho měla dostat do problémů, prostě to udělej. Vzpomeň si na závody, jak to udělal on. Taky to nemohl vydržet. A rozhodně se ti nevysměje," dodala jsem.

V tom akorát dorazil Darren, Wade Whisper s Emily, Earthan s Aris, Stacy s nějakým svým borcem, Kara s Freewinem, Alyssa a ještě nějací deváťáci a sedmáci. My se Sárou jsme mu hned skočily kolem krku.

„Všechno nejlepší, Darrene!" křičeli jsme jeden přes druhého.

„Jé, to je překvapení. Děkuju," culil se a rozpačitě zíral na vyzdobenou místnost. Bylo mi jasné, jaká otázka bude teď následovat. „Budu mít i nějakej dort?" zeptal se po chvíli co jsme z něj slezly. *Trefa. Zdá se, že mu ta dieta lezla na mozek.*

„Dort? Jak bys mohl mít dort, když máš přísnou dietu, Payne?" rýpla jsem si.

„Hm, aha," zamručel zklamaně a já se na něj usmála a podala jsem mu malé jahodové překvapení. Jeho oči se rozzářily jako tenkrát, když jsem se před ním poprvé svlékla v té chatě.

„Přece sis nemyslel, že bych na tebe byla tak zlá. Víš, že ti nejde odolat," zašeptala jsem mu do ucha a políbila jsem ho.

„Teď jsi mě dostala, Heartová. Málem jsem ti na to skočil. A už jsem chtěl být smutnej," culil se a pozoroval jen ten dort až zcela zapomněl na to, že mu i ostatní chtějí popřát. Řekla bych, že tentokrát se mu nikdo jiný s ničím nezavděčí. Nejlepší dárek je ten dortík.

„Mohl být teda větší," stěžoval si.

„Přibral bys dvě kila, kdyby byl větší," procedila Alyssa a my jsme na ní se Sárou hodily bodavý pohled. Už by ho mohla přestat peskovat a přenechat ho mě. Jsem přece jeho snoubenka.

„No to asi jo. I tak moc děkuju, už se nemůžu dočkat až si ho dám. Vypadá moc hezky," usmál se a odložil ho na stůl.

„Tak ještě jednou všechno nejlepší, miláčku můj. A tady máš něco od nás se Sárou," řekla jsem a podala jsem mu malou krabičku. On si jí ode mě vzal a pomalu jí začal otevírat.

„Říkal jsem vám ať za mě neutrácíte. Vy jste se zbláznily ne?" prohlásil šokovaně, když viděl zlaté hodinky.

„Ani ne. Nejsme na tom špatně, Payne," dodala jsem a pomáhala jsem mu je zapnout. Musela jsem mu je dát ale na pravou ruku, protože byl levák a kdyby je měl na levé, hned by je odřel. Nehledě na to, že by ho rozčilovaly.

„Sluší ti. Každý pořádný chlap s hezkýma rukama by měl mít i hezké hodinky," usmála jsem se na něj. On si je prohlížel a pak se na nás taky usmál.

„Děkuju moc. Jsou vážně moc hezký," řekl a obě nás objal. Hned na to ho chytl za ruku Wade Whisper a všichni se zařadili do fronty.

„Tak všechno nejlepší, závodníku. Hodně zlatých medailí a ať tě snoubenka moc neprudí," řekl a potřásl mu rukou.

„Děkuju," usmál se a vzal si od něj taštičku.

„To je od nás s Emily," dodal a ustoupil Earthanovi, který mu při tom přání hodně zdraví div nerozdrtil ruku.

„Všechno nejlepší, kámo. Hodně štěstí a zdraví, však to znáš a moc se neopij," řekl a podal mu do ruky láhev vážně drahého rumu.

„Ty jo, ty jsi blázen, tohle muselo být strašně drahý," komentoval.

„Jsi pořád můj nejlepší kámoš," mrknul na něj a pustil svou přítelkyni Aris před sebe, aby mu taky popřála.

„Všechno nejlepší, Darrene. Pořádně to oslav. A doufám, že nám příští rok v srpnu přijdete na svatbu," usmála se.

„Jste zasnoubení?" zeptal se šokovaně.

„Jojo," vypískla nadšeně, že o tom konečně může mluvit a ukázala mu prstýnek.

„No tak to určitě přijdeme," dodal. My se Sárou jsme se na sebe jen mlčky podívaly. Earthan nám nevadil, ale Aris… no nic příjemného to nebude.

Potom se na mě podíval Darren a já přikývla. „Víte, my s Ay se budeme brát příští týden. Bylo to tajemství, protože jsme chtěli malou svatbu, ale jestli chcete, přijďte. Bude to teď 28. srpna ve dvanáct na náměstí u fontány. Nemusíte se nijak zvláštně oblíkat. Chceme, aby to bylo pohodový," řekl a všichni zírali jako puci. Nikdo to ještě nevěděl. Kromě Sáry, ta to věděla hned jako první.

„A kdo ti jde za svědka?" zeptal se Earthan pohotově.

„Myslel jsem, že bych řekl tobě," procedil a Earthan ho hned na to objal. Řekla bych, že ho to dojalo.

„Strašně rád, kámo," řekl a pak se na sebe oba se slzami v očích podívali.

„Tak jdeme slavit, ne? Připijeme si na všechno. Na mě a Ay, na moje narozeniny, na vaše zdraví, na vaše zásnuby a na všechno pozitivní, co právě prožíváte," prohlásil a načal tu láhev rumu, kterou dostal od Earthana.

Byl to vskutku pozitivní večer. Nicméně mě trochu stresovala ta blížící se svatba. Já vím, že to nebylo nic, čeho bych se měla bát a už vůbec ne, když jsem se na to tolik těšila, ale… byl to takový zvláštní pocit. Jako bych byla už vážně dospělá. Už jsme nebyly děti.

Najednou jsme dospěli a já ani nepostřehla, kdy se to stalo. Že by ve chvíli, kdy jsem řekla Darrenovi, že ho miluju? Nebo už tehdy, kdy jsem ho poznala? Nebo až teď, když jsem si všímala, jak ten život strašně rychle utíká?

„Na prince Wayda Shadowwalkera!" ozývalo se tavernou. A následně i cinknutí skleniček. Alkohol doslova tekl proudem. Ano, dnes 22.8. na Darrenovo narozeniny se Wadovi narodil syn Wayde. Celkem náhoda, že?

Wade už byl celkem opilý, protože od sedmé hodiny, kdy mu jeho žena přivedla na svět zdravého syna a on ho jak se patří přivítal, vysedával s kamarády v taverně a připíjeli novorozenci na zdraví. Což se rozhodně musí.

„A na novopečenýho tatínka," zmínil Loner, který byl celý pryč z toho, že má malého kmotřence.

„A na maminku taky, aby byla zdravá a pořád tak krásná," dodal Vain ještě.

„Ale pořád je moje!" upozornil ho Wade, aby v tom bylo jasno. Vain básnil o všech ženských, ale o Sáře a Anomaris nejvíc, což Wada lehce znervózňovalo.

„Na všechny prostě," zasmál se Eldarn a položil Wadovi ruku kolem krku.

„Neboj, skrčku. Další dítě bude tvo… Teda myslím tvůj kmotřenec," culil se opile a taky mu dal ruku kolem krku. Potom ho poplácal po zádech a zase se od něj vzdálil.

„Přísaháš?" zeptal se ho Eldarn a Wade přikývl.

„Na svůj život," dodal a znovu si nalil něco ze stolu. Jejich vztah s Eldarnem se za poslední měsíce ještě zpevnil. Už to nebyli jen přátelé, kamarádi, ale troufla bych si říct, že snad i bratři. To je rozhodně progres a bude to pro nás šok, až je spolu uvidíme ve škole.

Anomaris plakala štěstím, zatímco si svého syna dojatě prohlížela. On spinkal v postýlce a tvářil se tak nevinně. Skoro nemohla uvěřit tomu, že má dítě. Že je to vážně pravda.

Ještě relativně nedávno žila se Zanem a všechno bylo tak komplikované a tak bolestivé. Už se pomalu smiřovala s tím, že nikdy mít vlastní dítě nebude, ale osud jí pomohl to mít. A ačkoli byla zdrcená Zanovo smrtí a nikdy na něj nezapomněla, tak i přes výčitky byla vděčná osudu, že to takhle zařídil.

„Jsi tak nádhernej, chlapečku můj. A budeš jako tvůj táta – silnej, chytrej, krásnej a přitažlivej. Holky z tebe budou šílet, to ti garantuju," usmívala se. „Tak jako já z tvýho táty," dodala ještě. „Bože, nejradši bych tě vzbudila jen, abych si tě mohla zase pochovat. Nemůžu věřit vlastním očím, že jsi můj syn," šeptala až plakala.

„Když si tě táta pochoval poprvé, myslela jsem, že dojetím prasknu. Nikdy bych nevěřila tomu, jak strašně mě bude přitahovat s vlastním dítětem v náručí. A jak dojatý bude. Na chvíli se mi zdálo, jako by mě vážně miloval. Ale tebe miluje určitě, o tom není pochyb." Hladila ho po tvářičce.

„Ty jsi fakt silný pojítko, princátko naše. No nic, musíš mi to nějak začít splácet. To, jak těžký jsi byl těch posledních pár měsíců. Jak jsem kvůli tobě zvracela a jak moc velký jsem měla strach, že o tebe přijdu. Taky ten nedostatek mazlení s tvým taťkou, protože jsi mě kopal a bolel jsi mě… Ale ne. Rozhodně ti nic nevyčítám. To já tě chtěla. Oba jsme tě chtěli," pokračovala v monologu.

My jsme všichni hráli společenské hry. Byla to šílená legrace. Snad si nepamatuju příjemnější večer. Ani mi nevadilo, že je kolem tolik lidí. Ani mi nevadila Aris. Všechno bylo naprosto pohodové a zábavné. Hráli jsme u toho popíjení takovou strategickou a logickou únikovou hru. Bylo to až pro dvacet čtyři hráčů, takže náš počet byl naprosto vyhovující.

V tom se v místnosti objevila i Kim. Nikdo jí nezval, ale nikomu ani nijak nevadila, takže jsme jí nabídli místo dalšího hráče. „Nechtěla jsem vám sem vpadnout. Netušila jsem, že tu slavíte. Jen jsem slyšela zvuky a byla jsem zvědavá," hájila se.

„To je dobrý, Kim. Klidně se k nám přidej," řekl Darren a vyndal jí další figurku. Já se nenápadně podívala na Sáru, jak na přítomnost Kim reaguje. Byla trochu nesvá, ale nic tak hrozného.

„A co se vlastně slaví?" zeptala se.

„Darrenovo narozeniny," odpověděl Earthan.

„No ne. Tak to ti přeju všechno nejlepší, Darrene," usmála se, podala mu ruku a dost nejistě ho políbila na tvář.

„Děkuju," odpověděl a zase se věnoval kartám. Napočítal jich přesně dvanáct, které před ní následně položil i s figurkou.

„Takže, hrajeme to tak, že je jen jeden vrah mezi náma a nevíme zatím, kdo to je. Kdokoli si může líznout kartu komplice…" vysvětloval jí. V tom někomu z deváťáků vibrovalo v kapse zrcátko.

„Sorry, pokračujete beze mě. Vynechám jedno kolo," řekl a vyndával zrcátko z kapsy, když nás míjel. A my se Sárou jsme si všimly, kdo mu zrcadloval. Byl to Wade.

„Co mu chce?" zašeptala mi do ucha a já pokrčila rameny.

„Nemám tušení. Ani jsem nevěděla, že se spolu kamarádí," odpověděla jsem. Po chvilce přišel zpátky a zastavil se mezi dveřmi.

„Lidi, moc mě to mrzí. Fakt jsem se s váma bavil, ale dostal jsem ještě jednu pozvánku na oslavu, kterou si nemůžu nechat ujít," řekl a Darren přikývl.

„Jasně. Děkuju, že jsi přišel," řekl a usmál se.

„Taky jsem rád, že jste mě pozvali. Užijte si to, ahoj," řekl a chtěl odejít, ale Sára ho zastavila.

„Počkej. Můžu se zeptat, co se dneska ještě slaví?" zeptala se, ačkoli taková obvykle není. Ten přikývl. Nebyl jediný důvod, proč by jí to nesměl říkat.

„Wadovi se dneska narodil syn, takže mě pozval na zapíjení do taverny," odpověděl. „Tak ahoj," dodal a odešel.

Nám všem spadla čelist. Oba jsme se s Darrenem podívali na Sáru. Tedy, nejen my dva, ale tak nějak všichni. „Mít dítě na tvoje narozeniny, to je celkem zajímavá náhoda," procedil Earthan.

„Asi půjdu na vzduch," řekla Sára a vyběhla ven jako kulový blesk. Jistě, o tom, že s Anomaris budou mít dítě už věděla, ale zdálo se, že si neuvědomovala, že se to někdy narodí.

Nevěděla jsem, jestli mám jít za ní nebo ne, ale nechtěla jsem jí nechávat samotnou, když jí je na nic. A zároveň jsem za ní nechtěla lézt, když chtěla být sama. Jen jsem se podívala na Darrena, který pokrčil rameny.

„Chudák Sára," prohlásil někdo ze skupinky deváťáků a my všichni přikývli.

„Ten Shadowwalker je celkem kanec, co?" zaculil se další.

„No nic, hrajeme?" zeptala jsem se a všichni přikývli, a tak jsme to zase oživili. Byla by škoda takový večer zahodit kvůli Shadowwalkerovi a jeho oslavě. Ale někdo na to měl jiný názor.

„Já asi půjdu. Musím si něco zařídit a… přijdu později, nevadí?" zeptala se Kim.

„Ne, utíkej," usmál se Darren a ona kvapně odešla. Mířila si to za Sárou. O tom nebylo pochyb.

Následovala Sáru na místo, kde věděla, že určitě bude. Sára nebyla jediná, koho ta zpráva zasáhla. „Heavensová... Ta, co mi přebrala kluka," prohlásila suše Kim, potáhla si dlouze z cigarety, kterou si akorát zapálila a podívala se na ní naprosto neutrálně.

Sára se na ní otočila. „Kim, ta co si ho občas půjčovala. Promiň. Nebylo v tom nic osobního. Tak nějak se to stalo," odpověděla a Kim se zasmála.

„Mě to nemusíš vysvětlovat, vím jakej je. Nicméně už nám ho vyfoukla Anomaris. Nikdy by mě ani nenapadlo, že jí budu závidět… jeho spermie," prohlásila ironicky a zaculila se.

Sára na ní rozpačitě koukala. „Nedělej, vím, že na ní taky žárlíš. Aspoň v tom nejsem sama. Ale on s tebou nikdy děti neplánoval, se mnou jo. O důvod víc proč mě to sere," řekla a sedla si k ní na schod.

Sára na ní pořád jenom mlčky koukala. „Na, dej si taky. Na nervy." Nabídla jí cigaretu. Sára si jí ochotně vzala a zapálila si.

„Díky. Svoje jsem nechala v hale," zašeptala a podívala se jí do očí. Kim přikývla a tak nejistě se na ní usmála.

„Vždycky jsem ho chtěla. Být jeho žena a mít s ním děti. Kdo by nechtěl takovýho deriona? Wade je prostě boží. I když je to nevěrnej sráč," zmínila Kim a Sára přikývla. Kim ale na rozdíl od Sáry nevěděla všechno.

„Co ti udělal, žes ho tenkrát málem spálila na uhel? Vyspal se zas s nějakou jinou? Vždycky jsem se tě na to chtěla zeptat," vyzvídala po chvilce ticha a pousmála se nad tou vzpomínkou, když Sáru viděla ve věži na jeho wergonovi plivat oheň po jejich společném ex milenci.

„Jo, něco takovýho akorát mnohem horšího," odpověděla a taky se lehce pousmála.

„Dobře ty, to já bych na to neměla koule. Nedokážu se na něj zlobit dlouho, vždycky by mě ke všemu přemluvil. Je až moc dobrej když něco chce. A já bohužel hrozně blbá, když jde o něj. On byl vždycky moje slabost," zmínila a Sára jí jen mlčky poslouchala.

„Copak tobě se po něm nestýská? Nemáš chuť Anomaris chladnokrevně zavraždit a zase si ho vzít zpátky?" vyzvídala Kim.

„To mám, ale z úplně jinýho důvodu. Ublížila Darrenovi. Je to můj nejlepší kamarád. V podstatě Wade hodně ublížil i jemu. To je hlavní důvod, proč jsme se rozešli. A nestýská," objasnila. Kim jí to ale nevěřila.

„Stýská. Přiznej to. Nemusíš to tajit. Je to zjevný," dodala, ale Sára zarytě mlčela. „Víš, říkala jsem si, že se mezi nima něco děje. Vždycky byli nejlepší kámoši – dvojčata. A najednou... hele a co se stalo?" pokračovala.

„Stačí ti jednoduchá a stručná odpověď? Nehodlám se v tom šťourat," zeptala se a Kim přikývla. A tak jí teda Sára ukázala svou ruku se třemi křížky.

„Vy jste byli zasnoubení?" divila se.

„Tak nějak. Mezi náma to bylo vážnější, než se zdálo. Milovala jsem ho a on všechno zničil... na jeho obranu, už to posral ještě před tím, než jsme si něco začali, ale ne vždycky se dá všechno odpustit. Wade je prostě moje minulost a už tam navždycky zůstane. A zvlášť teď když má rodinu," odpověděla a típla nedokouřenou cigaretu o kamennou zeď. Na místo, které k tomu používal i Wade.

Kim se na ní smutně podívala. „Miluješ ho pořád? I přes to všechno, co ti udělal? Nevypadáš na to, že by ti už vůbec nechyběl," vyzvídala.

„Ne tak, aby to něco znamenalo," dodala a chtěla jít, ale Kim jí zastavila.

„Počkej. Nemám si s kým o něm povídat. Vždycky jsem hledala člověka, co by mu rozuměl a co by byl ochotný ho trochu zanalyzovat. Víš... on je tak komplikovanej, nikdo ho nikdy nedokázal k ničemu donutit, ani ho nijak dostat. Jen ty. Jak jsi to udělala? Jak to, že se do tebe zamiloval?

Snažila jsem se o to roky. Už od prváku, když jsem ho viděla poprvé, jsem se do něj zbláznila. Věděla jsem, že jsem v hajzlu. Derion jako on a taková malá naivka jako já. On ke mně nic takovýho necítil. Vždycky jsme si byli blízcí, on mě měl vážně moc rád, ale spíš jen jako kámošku a ujížděl na mých nohách," prohodila a zasmála se.

„Vidíš? A já bych řekla, že tě miloval. Bylas jeho první. Taky někdo, s kým veřejně chodil a mluvil o tobě vždycky jen dobře. Taky i když jste se pohádali, nebo rozešli, vždycky se k tobě zase vrátil. Možná, že to, co k tobě cítil bylo něco víc, než si myslíš. Wade je jak říkáš komplikovanej a myslím, že způsob, jakým on miluje ženský je fakt

unikátní a složitej. A koukni na sebe, jsi fakt…“ Sára se zastavila a prohlídla si jí od shora dolů. „Jsi stoprocentně jeho typ. Čistě objektivně bych řekla, že se k němu hodíš ze všech nejvíc. I víc než já k němu. Já jsem taková trochu kopie tebe,“ prohlásila s lehkým úsměvem.

Kim se zasmála a zavrtěla nad ní hlavou. Potom jí položila ruku na záda a pohladila jí. „Nejsi žádná moje kopie, Sáro. Ale o jeho typech nic nevím, když jsem musela bojovat i s Alyssou. A pak přišla Anomaris… hned jsem věděla, že ta bude nebezpečná. Ještě než přišla do školy,“ prohlásila.

To Sáru zaujalo. „Jak to myslíš? Jak jsi poznala, že bude nebezpečná? Teď nemyslím, že je jak pekelná královna krásná, ale jak jsi to poznala ještě, než přišla? Ty jí znáš? Nebo ona se s Wadem už znala?“ vyzvídala.

Kim přikývla. „Byl celej natěšenej, že přijde. Pořád o ní mluvil. Věděl to nějak dopředu. Nevím odkud. Ale myslím, že říkal, že jí potkal na koncertu. Víš, my jsme si nebránili v nových známostech a taky jsme si dost často povídali o lidech, co se nám líbí. Já jsem zmínila Milana Cvrkala a nevím, jestli to udělal ze žárlivosti, nebo to byla pravda, ale pořád o ní mluvil.

A pak když přišla, oznámil mi, že si chce dát pauzu. Že nechce, aby Anomaris věděla, že má holku a že to máme tajit čtrnáct dní a že pak už to bude jedno. Nevím, co měl v plánu, ale tenkrát jsme se pohádali. A pak jsem se k němu zase jako kráva vrátila a prostě pak ses do toho připletla ty i Alyssa.

Mám chuť ho zmlátit, když si vzpomenu, jak se pelešil s každou a že mě jenom využíval v tý době. A pak se ještě ožení… když to sliboval mě… už od prváku,“ dodala.

Sára na ní smutně koukala. Že byl Wade děvkař věděla taky. A právě si uvědomila, že si není jistá, jestli jí byl věrný. Je fakt, že ona sama mu moc věrná nebyla a měli otevřený vztah a on kolikrát přiznal, že byl s Kim.

„Fakt hnus, že jsme si ho takhle střídaly. Taky jsem byla blbá, že jsem mu to tolerovala. Tam moc jsem ho chtěla. Ale na mojí obhajobu já jsem rionka a on je… Wade Shadowwalker,“ objasnila. Kim přikývla.

„Vždycky to bylo stejný. ‚Já tě miluju, Valkýrie. Zase budeme spolu. Bez tebe nemůžu žít, potřebuju tě. Jsi pro mě důležitá a bla bla.‘ A pak jsem ho zase načapala v posteli s jinou. A pořád jsem mu to odpouštěla,“ přiznala a podívala se na Sáru, ta trochu ztuhla pod jejím uhrančivým pohledem.

„A co byla poslední kapka?“ vyzvídala Sára. Kim se pousmála a dala si na čas s odpovědí.

„Nevím asi to, že se vždycky se mnou vyspal, ale byl pořád zoufalej. Pokuřoval jívu a chlemtal whisky. Tu pije jenom na žal. A den ode dne to bylo horší. Věděla jsem, že je konec. Nikam to nevedlo. Už i přestal mluvit o tom, že si mě vezme. Anomaris zmizela, ani mě nenapadlo, že to bude ona. Spíš jsem si myslela, že ho nakonec ta láska k tobě přemůže a že si vezme tebe,“ dodala a Sára vyprskla smíchy.

„To se nikdy nestane, že by se Jeho Výsost vzdala trůnu a oženila se s Popelkou,“ opáčila sarkasticky Sára.

Kim na ní smutně koukala. „Neřekla bych, že by to bylo až tak absurdní. Nevím, co říkal tobě a jaký byl před tebou, ale přede mnou byl naprosto a totálně v agonický lásce k tobě. Proto když jste se rozešli, tak mi ho bylo líto. Neměla jsem v plánu už s ním nic

mít. Ale věděla jsem, jak hrozně se musí cítit, a tak jsem se za ním stavila, že si o tom promluvíme, ale on nechtěl mluvit. Byl nalitej jak váza a zhulenej, že nevěděl čí je. A ne, nevyužila jsem ho. Vlastně si z toho večera nic nepamatuju, protože jsem se zdunila taky.

Nemusím ti říkat, jak strašný to je vidět zrovna jeho v takových sračkách. Neustála jsem to za střízliva. A ráno jsem se vedle něj probudila. Myslela jsem si, že budeme spolu. Že to překonáme, ale když mi řekl tím svým sexy hlasem, kterej si určitě moc jasně vybavuješ ‚Sáruško', tak jsem si řekla, že už to stačilo. Že bych měla být s někým, kdo miluje jenom mě a chce být jenom se mnou, a to je Milan. Wade byl na mě vždycky moc velký sousto," řekla tiše a utírala si z oka slzu.

Sára na ní smutně a provinile koukala. Nevěděla, co na to říct, jestli jí má utěšit, nebo se radši podříznout, aby na Wada zase nemyslela. „Stejně by byl konec, možná by za mnou sem tam chodil, kdyby mu bylo smutno, ale o ruku by mě nepožádal," dodala.

„Kim, já se asi o něm nechci bavit. Promiň, ale mě to nedělá dobře. To, cos mi teď řekla je jak sůl do hodně hluboký rány. Asi máš pravdu a já ho pořád ještě miluju a na Anomaris trochu žárlím. Co trochu, příšerně. Nevím proč, ale pořád ho chci. Ale nesmím s ním být a nesmím mu to odpustit, nesmím. Přišla bych kvůli němu o všechno. Musím být silná jako ty. A právě proto se od něj musím držet dál a taky se o něm nesmím bavit, pak mi chybí a..." vysvětlila a začala brečet.

„Byla jsem sobecká. Kdybych to věděla, nechala bych ho dřív. Ale já to nevěděla, že tě miluje. Myslela jsem si, že ho to zase přejde, že jsi jenom rozptýlení jako Alyssa. Nikdy mi nic neříkal až na konci, což jsem si zase nechtěla přiznat.

Zní to blbě, ale mrzí mě, že jste se rozešli, hodili jste se k sobě víc než my dva. Popravdě jsem ti fandila víc než Anomaris. Ty jsi byla ta, co Wada změnila. Díky tobě byl takovej milejší a lidštější a usmíval se. S žádnou jinou se tak upřímně nesmál. A taky chvíli nešikanoval ostatní," zašeptala a pohladila Sáru po zádech. Ta se rozbrečela ještě víc.

„On byl můj život, Kim. Sice jsme spolu moc nepobyli, ale jako bych ho znala roky. Když jsem byla s ním, cítila jsem se dobře. A neměla jsem růžový brejle, za což se stydím vzhledem k okolnostem. Nebo spíš se za to nenávidím, ale on mi vždycky říkal pravdu. Já jí jen chápala po svým.

Nicméně, i když jsem znala pravdu, měla jsem slabou chvilku a nedokázala jsem ho nechat jít. Až strach o to, že bych přišla o přátelé a o to, že bych byla na straně zla mě z toho vytáhl.

Ale abych řekla pravdu hlavně on. Kdyby se se mnou nerozešel, nejspíš bych to nikdy neudělala. On provedl strašný věci, ale ke mně byl vždycky milej. Já vím, že zamilovaný lidi se chovají hezky k těm, co mají rádi, ale on byl i na ostatní holky hodnej. On jen..." plakala zoufale.

„Neobhajuj ho. Sáro, ne. Udělalas dobře. Já sice nevím, co provedl, ale zřejmě něco hodně špatnýho. Když se zamyslím, jak se choval k Eldarnovi, a to jsem toho ani moc neviděla.

Wade měl vždycky temnou auru. Přišlo mi to sexy, ale... on se k Anomaris taky celkem hodí a ty určitě potkáš někoho..." řekla, ale Sára na ní zoufale koukala. Obě na sebe zoufale koukaly. Kim došlo, že ta útěcha stojí za nic, že tím utěšuje vlastně i sama

sebe a taky jí došlo, že žádný další chlap jako je Wade Shadowwalker, akorát hodný a volný už neexistuje.

„Srát na to, neopijeme se spolu?“ zeptala se jí a Sára přikývla.

„To by bodlo. Ani nevíš, jak je super mít někoho, kdo ti rozumí,“ dodala a přičarovala si láhev peprmintky, kterou měla v pokoji.

„Ty jo, to tě naučila Heartová?“ zeptala se.

„No jasně. Nutí mě kouzlit už od prváku,“ culila se a načala láhev alkoholu. A tak se z nich nejspíš staly kamarádky. Stejné trauma je sblížilo.

Byl poslední večer před naším velkým dnem a my jsme s Darrenem leželi v posteli. Bylo celkem pozdě. Měli jsme nejspíš řešit zítřejší svatbu, jako normální snoubenci noc před tím naším velkým dnem, ale místo toho jsme řešili zase tu noční můru Shadowwalkera.

„Nejdřív potřebuju očernit jeho duši. Stačí trošku,“ prohlásil.

„A jak to chceš udělat? On si na svojí duši dává sakramentský pozor,“ zmínila jsem a on přikývl.

„Nechci, aby si myslel, že o Sáru nemáme starost. To ničemu nepomůže. Akorát by ho to ještě rozzuřilo. Na to kašleme. Stačí jen Sáru dostat do nebezpečí, aby jí mohl z toho všeho vytáhnout jen on, ale jinak než, že by si očernil duši to nepůjde,“ přemýšlel nahlas.

„A myslíš, že to pro ní udělá?“ zeptala jsem se a on se na mě podíval jako na idiota.

„Na miliardu procent, Ay. Ani na sekundu nezaváhá. A zvlášť když uvidí, že nikdo jiný to udělat nemůže. Proto bude nejlepší, když u toho já nebudu. A ty můžeš, máš výmluvu proč to nemůžeš udělat. Nesmíš si zašpinit duši, a to on moc dobře ví,“ objasnil.

„Dobře. Ale trochu se bojím, aby se to neposralo. Sára by mohla umřít, kdyby to nevyšlo a ten vrahoun by jí nezachránil,“ zmínila jsem.

„To chápu. Musíme to perfektně načasovat, protože jinak je to riskantní. Ale ten vrahoun jí určitě zachrání, tím jsem si víc než jistej. Na tohle bych vsadil vlastní život,“ usmál se.

„Stejně je to komplikované. A jak to vůbec uděláme? Musí to být dokonalá past. Kouzlo, které nemá žádnou skulinku. Nebo možná to udělat jen na oko, abychom neohrozili Sáru. I když to bude ještě složitější, protože budeme muset předvést herecký výkon. Dokážeš něco takového vůbec vymyslet a prezentovat do knihy kouzel?“ zeptala jsem se a on se na mě uraženě podíval.

„No dovol, Heartová. Snad víš, koho si bereš, ne?“ opáčil dotčeně.

„Jasně, že vím. Ale je to Shadowwalker. Vždycky si ví rady. Ne jednou nás všechny převálcoval,“ připomněla jsem a on přikývl.

„To jo ale… Teď nevím, jestli bych měl být naštvanej za to, že do něj vkládáš větší důvěru než do mě. A taky, že si myslíš, že je chytřejší než já. Teď na něj trochu žárlím, Heartová,“ přiznal.

„Já vím, promiň. Tak jsem to nemyslela. Já ti věřím, Darrene. A není to tak, že je chytřejší než ty. Ale že je chytřejší i než jsem já. A on prostě chytrej je, to nepopřeš," vysvětlila jsem a on přikývl.

„Já vím," zašeptal. „A žárlím na něj hodně. Vím jak moc se ti líbí géniové a to já prostě nejsem," dodal sklesle.

„Ale jsi. Jen trochu jinak. Já tvůj mozek žeru, Payne. Vážně. Na mou duši. Jsi chytřejší než já a umíš toho víc než já a mě to přitahuje," usmála jsem se na něj. On mi úsměv opětoval.

„Fajn, věřím ti. Protože když už jsi to řekla nahlas, tak to musí být pravda. Tak já ti ukážu, jak moc mám sexy mozek, Heartová, sleduj," prohlásil, vyhrabal se z peřiny a sedl si tak, aby mi viděl do očí. Potom natáhl před sebe svou levou ruku a zašeptal: „*Ostende te ipsum libri magicae carminum.*"

Popadl z nočního stolku tužku a začal něco psát do té knihy na prázdnou stránku. Nevěděla jsem, co přesně má za lubem, ale líbilo se mi, když byl spontánní a věřil si na tolik, že dělal věci naostro. Potom odložil tužku a podíval se na mě.

„Tak a teď pozorně poslouchej, Heartová. Tohle tě tak vzruší, že mě dneska nenecháš spát," prohlásil sebevědomě a já se zaculila.

„Jo? A víš, že dneska bychom správně měli spát každý sám?" rýpla jsem si.

„Vždyť by se ti stýskalo," dodal a lehl si bokem ke mně opírajíc se o loket. „Chceš vědět, co jsem na toho šmejda vymyslel, nebo ne?" zeptal se.

„Hořím touhou, povídej," vyzvala jsem ho.

„Očerníme Sáře duši. Ale jen malinko. Musíme ho donutit, aby o ní měl reálný strach a použil svojí magii na to, aby jí z toho dostal ven. Což pro něj znamená očernit tu svou ve stejný míře. A to mi stačí, na to, abych ho uzamknul ve svojí iluzi pekla. Ze který se už nedostane ven nikdo, kdo nemá naprosto čistou duši a bez mojí pomoci," řekl.

„To zní geniálně, Payne," přiznala jsem a chtěla jsem ho pomuchlovat, ale nenechal se.

„Počkej, ještě je na miliskování brzo," zašeptal s úsměvem ve tváři a zase se zvedl do sedu. *Už zase? On si to viditelně užívá tu provokaci.*

„A jak to chceš udělat? Nesmí to být ničí vina, protože jinak by toho, co tohle Sáře udělá na místě zabil," zmínila jsem.

„Přesně a ani to nesmí být její blbost, zlobil by se na ní potom, a to jí neuděláme. Musí to vypadat jako nehoda a on u toho musí být, aby to viděl od začátku až do konce, a to tím i výrazně zvýší šanci na úspěch, ale zase nám to přidělá práci," usmál se.

„To už se mnou něco dělá, Payne, přiznávám… ale co to bude? To, co jí očerní duši. Jak se dá někomu omylem očernit duše?" vyzvídala jsem.

„Dotknout se něčeho, čeho by se dotknout neměla? Něco špatnýho vypít? Nechat se něčím posednout…" pokračoval, ale já zavrtěla hlavou.

„Ne, ani jedno z toho není to pravé. To Wade prokoukne," zmínila jsem.

„Hm, může to klidně prokouknout. Ale až po tom, co to udělá," zašeptal zamyšleně. Raději jsem mlčela, abych ho nerozptylovala v přemýšlení. Měl u toho zase ten svůj

soustředěný výraz. Nicméně jsem ho u toho ozobávala, protože se mi strašně líbil, když přemýšlel. Byl k sežrání.

„A co kdyby se to celý drama stalo přes prostředníka?“ prohlásil najednou.

„Jak jako přes prostředníka?“ divila jsem se jeho odpovědi.

„Pak by to Wade tolik nezkoumal. Představ si, že by někdo náhodou přišel do styku s nebezpečným černo-magickým předmětem, nebo by jen třeba něco špatnýho vypil. U toho by se vyskytovala Sára, ty a naše oběť – Shadowwalker. Ty bys to musela celý mít v režii a hlídat Shadowwalkera, aby situaci sledoval,“ řekl a já přikývla. Zatím jsem se chytala.

„No a kdyby viděl, jak někdo zkolabuje a Sára se mu snaží pomoct, ale přenese se to na ní a ona zkolabuje taky, neřešil by hned příčinu. Věřil by, že jde o projevy černání duše. Přesvědčil by se kouzlem, aby viděl Sářinu duši, a když by si všiml, že je tmavší, hned by jednal. Obětoval by se pro ní, aby jí zachránil bez mrknutí oka. A až po tom by řešil, co to bylo.

Ale kdyby byla Sára v pořádku a primárně se to netýkalo jí, tak se tím podle mě zabývat nebude vůbec. A ještě k tomu, když potom budou chvilku spolu po tak dlouhý době, co se neviděli... víš co tím myslím, ne?“ vysvětlil a usmál se.

„A jak bychom to udělali od začátku?“ zeptala jsem se.

„Nejdřív by jsme nechali udělat Sáru malý rituál s černou magií. Stačí jen kapka její krve a nějaký kouzlo, to vymyslíme. Nijak jí to neublíží, protože její větší část čistý duše by to do pár dní vyčistila. Ale to Wade vědět nemůže a jen tak namátkově jí rozhodně kontrolovat duši nebude.

Až u toho pak bude Shadowwalker, použiješ na někoho kouzlo, který vypadá hrůzostrašně, ale ve finále nic nedělá. Ten se zhroutí, začne se třást, Sára se mu pokusí pomoct, dotkne se ho a posedne jí to taky. Musíš na ní vykouzlit to stejný kouzlo. Shadowwalker přiběhne okamžitě za ní. A zhodnotí situaci,“ pokračoval. Znělo to zajímavě.

„V kombinaci s očerněním duše to kouzlo může vypadat, jako že má nějaký záchvat po požití něčeho černo-magickýho. A tomu v tu chvíli Wade uvěří. A zvlášť když jí chvíli před tím uvidí, jak se snaží pomoct kolabujícímu klukovi,“ dodal.

„Jak ale Wade pozná, že to má něco společného s očerněním duše?“ zeptala jsem se.

„Bude mu to připadat podezřelý, a tak se to bude snažit ověřit. Stačí jedno kouzlo a uvidí, že je její duše tmavší. A protože nebude vědět přesně, o co se jedná, tak aby neriskoval její celou duši, raději obětuje tu svojí, aby Sáru z toho co nejdřív dostal. A tím očerní tu svojí a vyléčí tu Sářinu,“ objasnil.

„Ale takové malé množství tmavé duše se do pár dní samo vyčistí, sám jsi to říkal,“ připomněla jsem.

„Ano, proto druhá část plánu musí být okamžitá, dokud bude mít Wade skvrnu na duši,“ dodal.

„A co když se podívá do duše i toho kluka a zjistí, že on s duší nic nemá?“ zeptala jsem se, ale zavrtěl hlavou.

„To neudělá. Bude ho v tu chvíli zajímat jenom Sára a co to dělá s ní. Na tom klukovi může tak leda sledovat, jak rychle se to vyvíjí, a proto s ním nebude ztrácet čas. Hned, jak uvidí byť jen drobnou skvrnu na její duši, začne čarovat, uvidíš. Jiná cesta ven z toho není," usmál se.

„A co když reálně zhodnotí, že je skvrna malinká a že se nerozšiřuje. Pak usoudí, že je Sára v pořádku a do pár dní se z toho sama dostane. To potom svou duši neočerní a my budeme zase na začátku," zmínila jsem.

„Hm, to je taky možnost. Ale myslím si, že tohle se nestane. Protože když to bude dramatický, jiná šance, jak to udělat, než pro ní obětovat svou duši v extrémních případech stejně neexistuje a to on ví. A i on raději obětuje hned trochu než později víc. A hlavně, bude strachy bez sebe, že nad tím dlouho přemýšlet nebude. A když to hezky podpoříš kouzlama a uděláš to dramatický, nemá šanci to prokouknout," dodal.

„Darrene, a co ten kluk? Když se z toho Sára dostane díky jeho magii, znamená to, že my musíme pořád ovládat kouzlo nad tím klukem. A on pak bude mít čas se podívat i na jeho duši," došlo mi.

„No a? Tak bude čistá. To už ho nebude znepokojovat. On si nebude vyčítat, že se pro Sáru obětoval. Maximálně mu to bude připadat divný, ale ve finále bude řešit jen fakta. Sára měla skvrnu na duši, obětoval jsem se pro ní, už jí tam nemá. Tečka. Zas tolik se pro ní neobětuje, takže ho to vůbec trápit nebude. Chápeš?" vysvětlil a já přikývla.

„Je to geniální, Payne. Ale je to fakt složité. Snad to vyjde," zašeptala jsem a přitáhla jsem si ho k sobě.

„Počkej, počkej, Heartová. A co druhá část plánu, tu znát už nechceš?" provokoval mě. *Skřet jeden bloňďatý!*

„Povídej," usmála jsem se na něj.

„Tohle jsem vymyslel už dávno. Už když jsem se dozvěděl, co je Shadowwalker zač. Napadlo mě, že si zaslouží peklo. A protože žádný peklo neexistuje, tak jsem si ho vymyslel v podobě iluze. Je to kouzlo, založený na runách. Není to snadný. Není těžký se tam dostat, ale je těžký se dostat ven, a zvlášť když tomu já nepomůžu," křenil se. „Opatřil jsem to tak, že se ven nedostane nikdo, kdo nemá čistou duši. Což Wade už mít nebude až se dostane do mýho peklíčka," objasnil.

„A jak to v tom pekle vypadá?" vyzvídala jsem zaujatě.

„Budu takový jeho osobní ďábel. A protože vím, čeho se nejvíc bojí, nebude to pro mě tak těžký ho mučit. Budu mu ukazovat iluze. Takový, který se mu fakt nebudou líbit a budou ho děsit k smrti. Budu zkreslovat realitu, vymýšlet to, co on uvidí a ucítí. Donutím ho z toho šílet. A možná existujou nějaký skulinky, ale to by nejdřív musel rozumět runám tak jako já," usmál se.

„Ty jsi tak sexy, Payne. Kam se na tebe hrabe Shadowwalker. A zvlášť mě rajcuje, když mluvíš o runách," prohlásila jsem a on se zasmál. Potom se hned na mě vrhnul. „Počkej," zarazila jsem ho, když se po mě plazil.

„Ano, miláčku?" zašeptal a podíval se na mě.

„Tohle je kouzlo, které vyžaduje předmět, který bude znázorňovat ten prostor, kam ho uzavřeš, že?“ zeptala jsem se.

„Hm, ty jsi tak chytrá, Heartová. Taky mě hrozně vzrušuješ. Ale nechceš to probrat později?“ prohlásil nadrženě a už měl své ruce na mých ňadrech.

„Klidně u toho,“ zašeptala jsem do jeho rtů a nohou jsem mu stáhla dolů tepláky. On se pousmál a prstem stáhl mé kalhotky.

„Uzavřu ho do našeho krystalu Srdce Derionu, abych ho měl neustále na očích a na krku,“ prohlásil a potom se svými rty přesunul k mým prsům a začal je laskat.

„Oh,“ zavzdychala jsem. „To je vážně geniální. A teď mi ještě řekni, jak ho tam dostaneš,“ vyzvídala jsem.

„Skoro tak snadno, jako se teď dostanu do tebe, Heartová,“ procedil, roztáhnul mi nohy a nacpal se mezi ně do mého klína. To už jsem nechtěla nic řešit a raději jsem si užívala milování se svým budoucím manželem.

☆ A zase krev na rukách ☆

Bez ohledu na to, jak se kdo snaží se něčemu vyhnout, svému osudu se nevyhne. Nikdy jsem na tyhle bláboly nebyla, ale za posledních pár let na deRionském institutu jsem si prošla spoustou podivných cest, abych mohla s jistotou říct, že nic takového jako je osud neexistuje. Vezměte si třeba mě a Payna, jak jsem se mu vyhýbala i přes to, že měl být mým osudem a jak to dopadlo – vzali jsme se.

A troufla bych si říct, že by si mě vzal i kdybych tenkrát uklouzla s tím fascinujícím ďáblem Shadowwalkerem. Nevím, jak by to dopadlo mezi mnou a Sárou a nevím, jak by se s tím porval Darren, ale stejně by se to stalo, protože naším osudem je zplodit Srdce Derionu a taky už se na to chystáme. Tedy za pár let.

No dobře, možná to nebyl nejlepší příklad, ale splnilo to účel. Jde o to, že to, co se má stát se stane a ani Shadowwalker s tím nehne, i kdyby byl sebegeniálnější. A já to můžu říct hlavně proto, že můj manžel vidí do budoucnosti. Sice ne nějak plnohodnotně, aby to bylo maximálně efektivní, ale i to stačí k tomu, abychom se připravili na nejhorší a nějak se prokličkovali k něčemu, co považujeme za důležité. A v tomhle máme před Shadowwalkerem výhodu.

Jinak, svatba byla perfektní. Vážně. Nenašla bych jedinou chybičku. Můj manžel byl perfektní, moje šaty byly perfektní. Společnost byla perfe… no dobře, vymyslím pro to lepší slovo. Jednoznačně dokonalé. Všechno do posledního puntíku.

Počasí nám přálo. Sluníčko svítilo tolik, že vytvářelo nádherné obrazce na chodníku i na hladině velké fontány na nádvoří našeho krásného náměstíčka, což zdobilo naší skromnou svatební výzdobu. Oba s Darrenem jsme byli dojatí až k slzám. Na ničem jiném než na tom, že jsme spolu a máme jeden druhého nezáleželo. Já byla dojatá z něho a on ze mě…

A teď už pár dní hrdě nosím jeho jméno. Jsem Paynová. Já vím, že čarodějky se silnou pokrevní linií by si měly nechávat svá příjmení i v případě sňatku. Ale já chtěla být už jen jeho – Paynová. Protože on má taky silnou pokrevní linii a nechtěla jsem být dál už poslední Heartová. Navíc, jsme příbuzní, tak je to vlastně jedno.

Ale být Paynová má jednu velkou nevýhodu a to takovou, že už jsem prostě nebyla dál Heartová a tím skončila jedna moc nádherná kapitola našeho života. Takže, žádné další vyhlídky, že by ve mně tímto způsobem ještě někdy probudil nostalgické pocity. Už mě tak nemohl dál oslovovat. Není to tragédie, ale vždycky mě tím dokázal rozpálit.

„Tady jsi, Paynová. Už jsem se bál, že jsi vyrazila beze mě," prohlásil a stáhnul mě zpátky k sobě do postele i přes to, že už jsem byla oblečená do školy.

Ale taky to nebylo špatné. Měla jsem jeho příjmení. Byli jsme tím teď tak zvláštně propojení, že to taky mělo něco do sebe. A můžu si s ním vytvořit nové vzpomínky na nové příjmení a třeba i ještě lepší. Kdo ví? Snad jen on a jeho runy.

„Prosím tě, snad sis nemyslel, že bych tě nechala zaspat v první den školy," usmála jsem se na něj, políbila jsem ho a přikousla jsem mu jemně spodní ret. Tolik mě ten skřet

vzrušoval. A co jsem si ho vzala, žrala jsem ho ještě desetkrát víc. Byl to můj manžel. Už nejsem ta malá studentka – šprtka Heartová. Ale mladá paní Paynová. Dospělá derionka, která společně se svým váženým manželem derionem přivede na tento svět Srdce Derionu. Jediného právoplatného vládce naší země. To je náš osud a Wade Shadowwalker s tím nic neudělá. Protože on není jediný, kdo má plány. My máme taky plány.

„Ne?" usmíval se.

„Ne, jen jsem tě chtěla nechat vyspat. Znám tě, a když na tebe jdu moc prudce, tak jsi potom protivný," zmínila jsem a on se zasmál.

„Ale no tak. To vůbec není pravda. Já mám naopak moc rád, když jsi na mě prudká," sváděl mě.

„Teď ne, Darrene. Na tohle nemáme čas. Už jsem se nacpala do těch příšerných punčocháčů. A ani nechci pomyslet na to, jak hrozné by to bylo je zase po tom kvůli tobě navlékat zpátky," zmínila jsem a on otráveně vydechl.

„A už je to tady. Přišlo to teda dřív, než jsem čekal… Tři dny po svatbě," prohlásil syrově.

„O čem to zase žvaníš, Payne?" prskala jsem na něj dotčeně. On se na mě jen otočil a naklonil hlavu trochu na stranu jako nějaké psisko.

„O tom, že manželský sex ti už není dost dobrý," mručel cestou do koupelny. *Hňup.*

„Naopak, je to ještě lepší," zaculila jsem se a šla jsem si pro učebnice. On se pousmál a vykoukl z poza rohu, aby se přesvědčil, že ho nešálil sluch.

„Cos říkala?" křičel na mě z koupelny.

„Ale nic, radši sebou švihni, nebo přijdeme pozdě," dodala jsem a on jen protočil panenkami.

„No jo furt," huhlal s kartáčkem v puse.

Jen, co jsme s Darrenem vystrčili nosy ze dveří, přepadla nás Sára. „Dobrý ráno, hrdličky. Tak co, jste ready jít do školy?" křenila se a každému nám podala preclík, který koupila cestou. Byla to vážně nejlepší kamarádka, jakou jsem si kdy mohla přát.

„Jak jste si užili svatební noc s dárkem ode mě?" prohlásila najednou a Darren vyprsknul smíchy. *Beru to zpátky, občas je příšerná.*

„To bylo od tebe? Myslel jsem, že mě chtěla Ay překvapit," zmínil se smíchem ve tváři, zatímco zamykal dveře od domu.

„Takže jste to teda zkoušeli? No super. Zeptám se tě na to později, to mi odpovíš. Před Darrenem se pořád trochu stydíš," rýpala do mě a Darren se jen usmíval.

„Můžete změnit téma, tohle je fakt nepříjemný," okřikla jsem je a zakousla jsem se do preclíku. „Ty jo, je pěkně tvrdý. Chtělas, abych si vylámala zuby?" zeptala jsem se a oni zase vyprskly smíchy.

„Kdyby byl měkký moc by sis to neužila. Nemáš do něj kousat, Ay," opáčila.

„Ha ha ha. Jste vážně na ránu. Já mluvím o tom preclíku," objasnila jsem, ale tím jsem jim zkazila legraci. Naštěstí.

„Ty jo, koukněte. Nad náma lítají spolužáci na wergonech," ukazoval nám Darren nadšeně.

„Už se nemůžu dočkat školy," prohlásila jsem a přidala jsem do kroku. Oba se na mě podívali jako na cvoka.

„No jo no, jednou šprtka, vždycky šprtka," provokoval mě Darren a Sára se zahihňala. Potom mi hodil ruku kolem krku a vedl mě dál.

„Ne, tak to není. Já jen, že celý rok jsem chodila do školy bez tebe a teď to bude jako dřív, budeme zase spolu," usmála jsem se na něj a on mi vlepil pusu na tvář a přivinul si mě k sobě.

„Nic nebude jako dřív. Bude to ještě lepší. Jsme manželé. Už sis mě vzala, tak se mě nikdy nezbavíš," škádlil mě a zase se mi pokoušel strčit jazyk do pusy.

„Hele vy dva, sice jsem strašně happy, že jste spolu za dobře a že se máte rádi, ale tohle si dělejte v soukromí. Jedno trauma po vašich zásnubách mi stačilo," připomněla a já jsem se jen zasmála.

„Ignoruj jí, Ay. Ona se otočí," našeptával mi Darren, zatímco mě k sobě pevně tisknul a vášnivě mě líbal.

„Jdu napřed," prohlásila se vztyčeným prostředníčkem.

„To, co jsem říkala před tím pořád platí, Payne. I když na tebe mám chuť," objasnila jsem hned, co se ode mě odlepil.

„Co myslíš? Ten problém s těma punčocháčema? Klidně to vyřeším za tebe a roztrhám je. Potom si je nebudeš už muset ani brát a budeš mít po výmluvě," křenil se.

„Nech toho a pojď. Vážně nechci přijít pozdě na zahájení," řekla jsem a táhla jsem ho za ruku za Sárou.

„To mi říkáš po tom, co řekneš, že máš na mě chuť? Něco jsem provedl, že mě takhle trápíš? Už je to tady, moje žena mě trýzní. Odmítá plnit manželský povinnosti," stěžoval si. Já jen zakroutila očima a táhla jsem ho dál. Jeho představa o plnění manželských povinností je snad, abychom celé dny nedělali nic jiného.

Wade s Eldarnem snídali v jídelně jídlo hodné králů. „Adame, proč toho děláš tolik, copak jsem nějakej Otesánek?" zeptal se Wade po tom, co do sebe nacpal pět plátků slaniny a čtyři vejce.

„Musíte mít sílu, pane Shadowwalkere. Taky jste mi minulý týden nařídil, abych vám podstrojoval snídaně bohaté na vlákninu a bílkoviny. A chtěl jste hodně masa. To jste mi důrazně kladl na srdce," odpověděl pohotově. Wade jen přikývl.

„To je fakt," dodal.

„Neplakej, Wayde. Neplakej…" utěšovala Anomaris svého syna, když vřískal jako pavián.

„Asi ohluchnu," vztekal se Wade, zvedl se od stolu a vzal si synka do náruče. „Ale no tak, ty mimino. Přece nebudeš pořád takhle vřískat. Nehledě na to, že zlobíš mámu. Koukej jak je smutná když bulíš. A koukni na tátu, je hudebník, nemůže kvůli tobě přijít o sluch," prohlásil, načež Wayde ztichnul a vyjeveně na něj civěl.

„No vidíš, takhle se to dělá, zlato. Už je ticho," usmál se na ní a vrátil jí ho zpátky do náruče. Ta na svého muže zírala jako puk, a když začal malý zase vřískat, Wade jen otráveně protočil očima.

„Asi z toho zmagořím. Co se narodil jsme pořádně nespali. A nemá třeba hlad? Už jsi ho krmila?" přeřvával ho a Anomaris přikývla.

„Nejsem blbá, vím, jak se postarat o svoje dítě," prskala na něj.

„No tak to pak pardón, že se starám. Jdu do školy. Užij si to," řekl, popadl tašku a prásknul za sebou dveřmi. Wayde zmlknul a vykuleně koukal na mámu.

„No tak já teda taky půjdu. Nebuď smutná, on to tak nemyslel. Miluje tebe i Wayda," zmínil Eldarn a následoval Wada ven.

„To nevím, jestli mě miluje," zašeptala si pro sebe a začala s Waydem trochu houpat, aby ho uspala.

„Co seš kousavej?" zeptal se ho Eldarn hned, jak k němu dorazil před dům. „Šestinedělí ti leze na mozek? Co má říkat Anomaris?" rýpal do něj Eldarn.

Wade na něj hodil bodavý pohled. „Nejsem kousavej. Nevím kde jsi to sebral. A nech si ty řeči zase," odpověděl klidně a přivolal si k sobě Emirossu. Nádhernou bílou dračici s namodralými šupinami. Byla ještě malá, ale už tak byla velká jako wergoni. A taky vypadala jako ledový oceán.

„Dneska poletíme do školy stylově," řekl natěšeně. „To bude Payne s Heartovou koukat," křenil se.

„Myslíš s Paynovou? Slyšel jsem, že se teď někdy vzali," zmínil Eldarn a Wade se na něj překvapeně podíval.

„Už se vzali? Tak to přece jenom dokázal, bloncka," culil se a lezl Emirosse na hřbet. Nicméně ho to víc než štvalo. Ne tedy tolik jako dřív, protože jel už podle jiného plánu, ale pořád mu to kazilo další jeho plány.

„Jdeš taky?" zeptal se a natahoval k němu ruku, že mu pomůže nahoru, ale Eldarn se cukal.

„Nevím, možná bych měl jít radši pěšky," zmínil rozpačitě. Wade se rozesmál.

„Prosím tě, neboj se a polez," přemlouval ho, a tak se ho Eldarn chytl za ruku a s jeho pomocí vylezl drakovi na hřbet.

„Já nikdy na něčem takovým nelítal. Když jsme měli lítání na wergonech, ukecal jsem Magnoliovou... počkej. Ukecal jsem Magnoliovou, že jo?" zeptal se ho, když si uvědomil, že Magnoliová byla občas on.

„Já o ničem nevím, tak asi jo," usmál se a pobídl draka k letu.

„Proč mě máš před sebou jako nějaký malý děcko?" zeptal se ho Eldarn těsně před tím, než se Emirossa vzepjala na zadní a vzlétla do vzduchu. Eldarnovi sklouzla noha, a kdyby ho Wade nedržel, slítnul by dolů.

„Proto," odpověděl suverénně Wade, chytl ho pevněji a najednou byli ve vzduchu. Eldarn se lekl a začal pištět. „A taky, abys mi nenablil za krk," zasmál se Wade. Vážně si byli blízcí. Kdo by to byl řekl, že jednou budou jako nerozlučná dvojčata? A že si budou blíž, než si byli kdy s Darrenem?

„No to mě poser na holý záda a hned dvakrát," prohlásila Sára, když viděla přistávat na pozemcích školy obrovského draka, ze kterého slezl Wade s Eldarnem.

Já se zakřenila nad tím co říkala. „to by bylo nehygienické," zmínila jsem ještě než jsem si všimla draka a Wada s Eldarnem.

„No teda. To jsem nečekal, že si sežene draka," zmínil Darren žárlivě a já přikývla. Neměla jsem slova. Hlavně jsem byla v šoku z toho, jak se Shadowwalker za tu dobu, co jsem ho neviděla změnil. Snad ještě vyrostl a zatraktivnil.

Já vím, tohle mi přišlo i u Darrena, když jsem ho vídala jednou za měsíc. Ale jeho jsem neviděla celý rok. Sára taky evidentně nemohla zavřít pusu. Musela jsem do ní drknout.

Wade po nás jen letmo přejel očima, jako bychom ho ani nezajímaly a hrdě šel do hradu. Dračice zamávala křídly a vznesla se zase do vzduchu. Byl to nádherný tvor, to musím uznat. A teď jsem nemluvila jen o tom drakovi. Nejradši bych si dala facku…

„Zdá se to jenom mě, nebo Shadowwalker vyrostl a přibral svaly?" zeptala se nás Sára.

„Hm, hlídá si váhu. Teď už by mě asi zabil kdyby jsme se prali. Nechápu, co dělám blbě. Vždyť taky celý rok držím nejrůznější diety. Alyssa mě fakt prudila. Bylo to k nevydržení. Taky cvičím a jsem pořád stejnej," stěžoval si žárlivě.

„Jsi sexy, Payne. Takový jaký jsi," políbila jsem ho a šli jsme taky do školy. Jenže nebyl slepý a viděl, jak se se Sárou na Shadowwalkera obdivně díváme. A nejspíš dost žárlil.

Že by se karty obrátily? Darren na něj nikdy nežárlil. Vždycky to byl Wade, ten, kdo žárlil na Darrena. Ale teď? Zdá se, že si dal Wade svůj život do pořádku a intenzivně to působilo na jeho okolí.

„Uvidíme se potom. Musím si něco zařídit," řekl Wade u vchodu do hradu a Eldarn přikývl a šel napřed. Sice spolu byli často a byli jako dvojčata, ale ne ta siamská.

Wade si to zamířil do ředitelny za svou oblíbenou tetičkou Shadowwalkerovou, která se mi neozvala ani jednou jedinkrát za celé prázdniny.

A když nemůže Mohamed k hoře, půjde hora k Mohamedovi. A tak zaklepal na dveře a hned na to vstoupil a usadil se pohodlně do křesla, jako by tam byl doma. Violu to viditelně překvapilo.

„Wade, co t-tady dě-děláš?" koktala rozrušeně. Seděla za stolem a na něčem pracovala, když jí tam vlítnul a usadil se do křesla pro hosty. Bylo to takové velké kožené křeslo. Hnědé. Velmi luxusní. A hodně zažilo. Třeba Magnoliovou s profesorem Petersonem… blé. Ta představa mě občas děsí.

„Přišel jsem za tebou jen tak. Dlouho jsme se neviděli, a když je teď ten začátek školního roku. Hlavně jsem ti přišel říct osobně, že se mi 22. srpna narodil syn," řekl a usmál se.

„To… to je… moc ti gratuluju, Wade," usmála se, ale Wadovi přišla teta nějaká zvláštní.

„Co je ti? Něco se stalo? Jsi nějaká roztěkaná," zeptal se.

„Ne, co by se mělo stát? Nic se neděje, samozřejmě, že se nic neděje," odpověděla rozpačitě a křečovitě si dala nohu přes nohu.

Wada jen tak někdo ale neoblbne. Vždycky měl šestý smysl a řídil se svou silnou intuicí, která na něj momentálně řvala, že je něco špatně.

„Ty jsi mluvila teď někdy s Estrellou? Já jen, že nebyla celý prázdniny doma. Neviděl jsem jí snad od září minulýho roku," zeptal se na rovinu a sedl si tak, aby mohl rychle vstát, kdyby potřeboval. Cítil se zvláštně. Měl takový podivný a vtíravý pocit, nervozity. Taky se cítil podvedený, aniž by se cokoli stalo, což signalizovalo, že mu teta lže.

„Ne, nemluvila jsem s ní. Proč bych s ní měla mluvit? Neviděla jsem jí celkem dlouho, celé prázdniny," odpověděla.

„Aha. Chápu," usmál se na ní, ale už si byl jistý, že mu něco tají. Četl z ní jako ze svého zašifrovaného deníku. Jen doufal, že se mýlí. Ještě si svou teorii ale musel nějak ověřit.

„Uvidíme se po zahájení? Chtěl bych s tebou potom o něčem mluvit," zeptal se s úsměvem a ona přikývla. Byla z něj nervózní. „Hm," zamručel, usmál se ještě jednou a zvedl se z křesla. „Zatím se měj, těším se na zahájení až nás oslníš svým proslovem," zmínil a odešel.

Viola si oddychla, když odešel. Jako by očekávala, že jí zabije nebo tak něco. A proč by ne? Jednou už jí zabít chtěl.

Jídelní sál se plnil lidmi. Mezi nimi bylo i spoustu nových tváří – prváků. Byli tak mlaďouncí oproti nám a roztomilí. Úplně se mi vybavil ten pocit, když jsem sem přišla poprvé a viděla jsem Darrena, jak se na mě kření. *Nikdy bych toho hňupa za nic na světě nevyměnila. A ne, ani za Shadowwalkera.*

„Ay, proč na mě tak blbě civíš?" okřiknul mě a z toho transu mě probral. Zjevně jsem fakt blbě civěla. Neovládám se, když si vzpomenu, jak byl malý, roztomilý a pitomý když byl zamilovaný.

„Ale jen jsem si vzpomněla, jak jsme se poznali," přiznala jsem a usmála jsem se na něj.

„Jé, to je sladký. Pojď ke mně," řekl a přitáhl si mě k sobě.

„Běž už na své místo, Payne. Uvidíme se později," odpálkovala jsem ho. On se na mě zamračil.

„Jasně, Paynová. Tak čus," prohlásil suše a odešel. Nejspíš jsem mu teď zkazila náladu.

„Pořád je to tvůj pes," křenila se Sára a já jí dala za pravdu. Ale úsměv jí spadl z tváře hned, jak kolem nás prošel Shadowwalker. Bylo to jako ve zpomaleném filmu. Byl celý v černém. Černé tričko s krátkými rukávy, ze kterých koukaly jeho svalnaté paže sem tam potetované nějakými derionskými symboly. To tričko bylo relativně upnuté, že lemovalo jeho perfektní postavu. Měl pravou ruku v kapse a nesl se jako bůh. Kolem něj zavála jeho jemně ananasová pánská vůně a oběma nám z něj naskočila husí kůže. A to se na nás ani nepodíval.

„Ty vole, může být někdo ještě víc sexy než on? Ay, řekni mi, že mi nehrabe? Řekni mi popravdě, jestli ti přijde atraktivní víc než kdy jindy, nebo ne. Prosím," naléhala a já přikývla.

„Jo, Sáro. Přijde mi extrémně atraktivní. Jako vážně hodně. Ale před Darrenem ani slovo!" odpověděla jsem jí upřímně, zatímco jsem ho doprovázela očima až k jeho stolu. Potom na mě hodila vražedný pohled a lehce do mě strčila, když si uvědomila, co jsem řekla.

„Promiň. Neboj se, jsem vdaná a on stejně myslí jen na tebe," procedila jsem suše a odešla jsem ke stolu.

„No to právě nevím," dodala tiše a následovala mě.

Wade si sedl vedle Earthana naproti Alysse, jak byl zvyklý a mlčky si podal k sobě misku s třešněmi. „Ani čau, nic?" divil se Earthan.

„Čau," odpověděl suše a potom se podíval na Alyssu. Ta hned uhnula pohledem. Wade se pousmál. Dělalo mu dobře, že je teď za hvězdu. Já jsem ho chvíli nenápadně sledovala.

„Tak co holky, jak se máte?" zeptal se Eldarn, který si taky akorát přisedl k našemu stolu. Když už jsme u toho, taky nějak vyrostl a zatraktivnil. Že by rok s Wadem ho tolik změnil?

„Gratuluju ke svatbě, Ay," řekl ještě a usmál se na mě.

„Díky," odpověděla jsem a úsměv jsem mu oplatila. Sára ho ale hypnotizovala a tvářila se naštvaně.

„Takže… teď jste jako nejlepší kámoši, jo?" vyzvídala a překvapením pro ní bylo, když Eldarn přikývl.

„Jo. Jsme," řekl a taky si dal třešně. Sára na ty červené lesklé koule mlčky zírala.

„A to se stalo jak?" zeptal se Wade Whisper.

„Ani nevím. Přestal se chovat jako hajzl a úplně se změnil. A není to jednostranný. Má mě rád a bere mě vážně. Taky mi dal trochu svojí moci a říká mi skoro-derione. A že jsem jeho krev a tak," chvástal se.

„Shadowwalkerovi se něco stalo? Dostal něčím do hlavy nebo tak něco?" procedil šokovaně Whisper.

„Dospěl. Oženil se, našel si práci a přivedl na svět syna. Chová se normálně," zmínil Eldarn.

„A taky tě viditelně velmi dobře krmí. Chodíte spolu někam cvičit?" pokračoval ve výzvědách Wade.

„Taky," opáčil a cpal se těmi třešněmi stejně jako u protějšího stolu deváťáků Shadowwalker. My se Sárou jsme se na sebe nechápavě podívaly.

„Hm. Jste jak teplý bratři," procedil ještě tiše, ale nikdo ho neslyšel. Potom to bylo ještě zajímavější, když do sálu vstoupila Estrella.

Shadowwalkerovy šedé oči jí sledovaly už co vešla do místnosti a ona sledovala jeho. Byl to velmi emoční typ pohledu z její strany. Zjevně jí to nepřešlo a ani nepřejde. A když si sedla a výhružně se na něj zamračila, tak se zase věnoval svému.

„Tak jsem slyšel, že máš syna," prohlásil Darren a Wade jen přikývl.

„Jo. Jmenuje se Wayde," odpověděl, že to znělo jako od pyšného tatínka.

„Hm, tak to ti teda gratuluju. Snad nebude ani po jednom z vás," procedil suše a Wade se pousmál, ale nijak to nekomentoval. „A všiml sis, že má narozeniny na moje narozeniny?" zmínil ještě.

„Ne, to jsem si teda fakt nevšimnul," odpověděl syrově Wade, ale určitě si toho všimnul. Je to Shadowwalker a ten si všimne naprosto všeho.

„Taky ti gratuluju, Wade," zakuňkala Alyssa a potom hned sklidila nepříjemný pohled od svého spřízněnce.

„Díky," řekl a podíval se na Sáru. Nejspíš to pro něj bylo těžké předstírat, že ho vůbec nezajímá. A to ještě ke všemu po roce, co se neviděli. Ale já ho načapala, jak se na ní dívá.

„Wade se na tebe dívá," informovala jsem jí a doufala jsem, že se na něj nepodívá, ale chtěla zachytit jeho pohled. Jenže se jí to nepodařilo, protože Wade ucuknul po pár sekundách.

„Chtěla bych s ním mluvit," přiznala.

„Nedělej to. Všechno, co jsi překonala se vrátí zpátky," připomněla jsem jí, ale nereagovala. Jen se na něj zase otočila a zoufale se na něj dívala. Zoufale zamilovaně.

„Ach jo. Asi se z něj zblázním. Proč musí být tak zatraceně přitažlivej?" fňukala a otočila se zpátky. Eldarn na ní smutně koukal, ale nic neříkal.

„A kdy vy dva budete mít děti?" prohlásila Sára, aby to dusno konečně rozsekla a zbavila se té negativity, která se na ní nalepila jako žvýkačka. Tedy, řekněme, že tu žvýkačku chtěla přelepit na ně.

Wade ztuhnul a Emily se pousmála. „Brzy," odpověděla a podívala se na svého manžela. Ten jí políbil letmo na tvář a my z toho byli v šoku. Takovou odpověď jsme nečekali. Nejspíš ani Sára.

Jen se křečovitě zasmála, ale bylo mi jí líto. Byla naprosto zničená. Jediné, co si přála bylo moct být se svojí spřízněnou duší tak, jako ostatní. A teď nemyslím kouzla, ale tu její epickou lásku, která k ní nepopíratelně patřila. A to ať jsme chtěli nebo ne, byl Shadowwalker.

„Jestli se ti uleví, taky jsem teď single," prohlásil Eldarn, aby jí ukázal, že v tom není sama, ale Sára se jen lehce pousmála a sklopila hlavu.

„Nechápu, že tě to pořád ještě nepustilo. Co na tom týpkovi je, že jsou jím všechny posedlý? Ty jsi prostě blázen, že ho po tom všem ještě pořád chceš," pokračoval Whisper, ale nezastavil ho ani můj smrtelně bodavý pohled. „Vždycky mu všechno projde. Všichni kolem něj chodíte po špičkách a tomu říkáte nepřátelství. A ty? Ty jsi jeho nejlepší kámoš?" procedil a zasmál se.

„Drž hubu, Whispere, nebo ti do ní nacpu mojí pěst," prohlásila Sára ještě relativně klidně.

„Ha, to bych chtěl vidět," křenil se. Emily se ho snažila uklidnit, ale když šlo o Shadowwalkera, všichni byli jako pošahaní. V tom měl pravdu.

„Taky, že uvidíš," zamumlala si pro sebe.

„Kdyby byl tak chytrej, jak si o sobě myslí, tak by vás už dávno srazil na lopatky. Je to rozmazlenej, bohatej usmrkanec, kterej by jenom šoustal a oblboval nevinný holky. A potom je psychicky trýzní tím, že je odmítá. Pozér. Beztak ti zahejbal celou dobu a ty jemu. Nechápu tohle drama kolem.

Jsi úplně blbá, že ho pořád chceš po tom všem. Kdybys byla chytrá, mohla jsi být šťastná, ale místo toho jsi mu na to skočila a padla jsi mu k nohám jako blbka a teď se divíš, že tě překračuje jako rohožku. Počkej až si o tebe zase otře boty. Pak zase budeš fňukat," prohlásil.

V Sáře to bublalo, že jsem si na chvíli myslela, že po něm skočí, ale naštěstí jen zatnula ruce v pěst a rozdýchala to. „To stačí, Wade. Ve spoustě věcech máš pravdu, ale nech toho. Zaměř se na volbu slov a nebuď vulgární. Ubližuješ Sáře. Teď se chováš jako blbec," zmínila jsem.

„Ubližuje si sama svojí vlastní blbostí. Pořád tajně sní o tom, že si jí vezme nebo co. Nepobírám tohleto," dodal.

„Taky ti do toho v podstatě nic není, Wade. Ať si sní o čem chce," hájila jsem jí a chytla jsem jí za ruku.

„Shadowwalker je obyčejná sračka a měl by už konečně zdechnout. Asi se začnu modlit k bohu, aby toho sráče zabil vlastní zbraní, aby byla nějaká sranda. Chová se jak agresivní teplouš. Možná i je teplej a zoufale se to snaží zakrýt tím množstvím ženských, který píchá. Narcis do sebe zahleděnej…" rozjel se, ale to už Sáru tak vytočilo, že po něm vystartovala a dala mu pěstí přímo přede všemi.

„Drž už tu tvojí zasranou hubu, demente!" ječela na něj až se na nás otočili i deváťáci včetně Darrena, Alyssy a Shadowwalkera.

„Praštilas mě?" divil se.

„Jo. Řešíš věci, do kterých ti je hovno," křičela na něj Sára. My z toho byli v šoku. Co s nimi? Šli si po krku dost ostře a nevypadalo to, že by si tentokrát nechali říct.

„Není mi do toho hovno, když je naše budoucnost Srdce Derionu, který ten zasranec nadržený ohrožuje a ty jsi schopná mu lézt do prdele, aby tě neopouštěl jak jsi blbá. Všechno to závisí jen na tom, jestli mu vlezeš do postele nebo ne. Což je jasný, že uděláš," prohlásil a dostal od Sáry další ránu.

Potom se na něj vrhla přes stůl, cestou shodila všechno jídlo až ho povalila i s židlí na podlahu a začala ho škrtit. „To není pravda. Není pravda jediná věc, kterou jsi řekl. Wade není žádnej teplouš ani narcis, ani sračka a já taky nejsem cos říkal, a ještě jednou něco takovýho řekneš, zabiju tě!!" vřeštěla nahlas, že to museli slyšet i deváťáci. Ale byla v ráži, momentálně jí bylo všechno jedno.

Wade sotva lapal po dechu, stejně tak ten druhý, když viděl, co se u našeho stolu děje. Stejně nebylo pochyb, že se to dozví, seděl tam s námi i Eldarn. A Sára nad sebou zcela ztratila kontrolu.

„Pusť mě, nebo ti něco udělám," sípal.

„Dělej, předveď se, já se tě nebojím," oznámila mu, a ještě ho přidusila víc. Emily se snažila Sáru od Wada odtáhnout a já taky, ale marně. Pak se do toho vložil Eldarn, ale už se to stihlo posunout na další level. Aby jí totiž Wade sundal ze svého krku, aniž by ho vážně udusila, musel jí lehce nakopnout. Kopnul jí do břicha, a to naštvalo Shadowwalkera tak, že už se zvedal ze židle.

„Dost!!!" zařvala jsem a nevím, jak jsem to udělala, ale všechny jsem je odhodila kouzlem pár metrů dozadu. „Copak jste se zbláznili? Jsme přece přátelé. Přestaňte si kecat do vztahů a do života. Řiďte se vlastním rozumem a vlastními pocity. Nikdo jiný necítí to, co cítíme my," prohlásila jsem a všichni od našeho stolu na mě zírali jako puci ze země.

Shadowwalker s Darrenem, kteří chtěli jít za námi se usadili zpátky na svá místa, ale nepřestali nás pozorovat. Sára se zklidnila, hodila na Whispera vražedný pohled a odešla ze sálu. Já se podívala na Shadowwalkera, který zjevně prvně nevěděl, co má dělat.

„Co to do tebe vjelo, Wade? To jsi se přes ní vážně pořád nedostal, že to tolik hrotíš? To, co jsi řekl byla z části pravda, ale naprosto irelevantní a zbytečně dráždivá. Tohle k ní nebylo fér a ty to víš," dodala jsem a běžela jsem za Sárou. Emily do něj taky naštvaně strčila a taky odešla.

Wade Shadowwalker se znovu zvedl, ale Darren ho přirazil zpátky na místo. Ten na něj hodil smrtící pohled, jako co si to dovoluje mu organizovat co má a co nemá dělat, ale nic neříkal. „Ty za mojí kamarádkou nepůjdeš!" řekl suverénně, opřel se o opěradlo a překřížil ruce.

„Jo a proč bych tě měl poslouchat?" syknul na něj Wade.

„Protože jsi to ty, kvůli komu tolik trpí a já ti nedovolím jí znovu dostat do toho stavu. Promluv na ní, na mojí ženu, nebo na mojí spřízněnou duši a zařídím, aby sis už v životě nevrznul," pohrozil mu a Wade se začal smát. Wade se podíval na Alyssu a zase se pousmál.

„Říká ten, co si do mě ani jednou nepraštil. Uhni mi z cesty," řekl, strčil do něj a mířil si to za Sárou.

„Ty sráči!" zakřičel na něj Darren, chytl ho za tričko a přitáhl ho k sobě, ale Wade se mu vysmeknul akorát, když do sálu vcházela ředitelka, takže zabránila oběma, aby kamkoli chodili.

„Na místa, kluci," prohlásila a stoupla si ke stolu, kde už seděli ostatní učitelé. Wade na Darrena hodil výhružný pohled, Darren na něj ukázal prostředníček a pak se oba jako by nic usadili zpátky na místo.

„Sára je moje!" procedil Wade sebevědomě skrze zuby.

„Ve kterým vesmíru, Shadowwalkere?" zasmál se Darren.

„Když jí ode mě budeš držet dál, uteče za mnou," řekl a podíval se letmo na Alyssu, aby mu tím naznačil další pro něj nepříjemná fakta.

Darren zmlknul. Došlo mu, jak se věci mají. Že jeho největšího nepřítele miluje jak jeho nejlepší kamarádka, tak jeho spřízněná duše. A že silně přitahuje mě – jeho ženu.

Až tak, že když se o mě snažila Temnota, vzala si na sebe jeho podobu. On to věděl, aniž bych mu o tom řekla. Došlo mu to.

„Ty to víš," řekl do ticha Wade a usmál se na Darrena povýšeně.

„Co jako?" předstíral, že neví, o čem mluví.

„To taky víš. Myslíš si, že když to budeš popírat, že to bude menší pravda?" smál se mu Wade.

„O čem to mluvíte?" zeptala se Alyssa.

„Ty se do toho nemíchej!" syknul na ní Darren, a to donutilo Wada k dalšímu úsměvu.

„Nebuď zlej na svojí spřízněnku, ty šmejde. Mohlo by se ti to vymstít," rýpal do něj Wade.

Do toho začala mluvit Viola. „Krásné ráno, studenti. Chtěla bych vás všechny přivítat v novém školním roce. Doufám, že jste si všichni užili prázdniny a jste odpočatí. Věřím, že ano, protože letošní prázdniny byly výjimečné tím, jaké bylo počasí…" povídala, ale ani jeden na sebe nepřestali nevraživě zírat.

„Zabiju tě," zašeptal Darren skrze zuby a Wade přikývl a pak ho provokoval svým zářivým úsměvem, který měl znamenat výsměch.

„Nechte toho!" okřikla je Alyssa a Wade jen zavrtěl hlavou a znovu se pousmál.

„Vy dva mě bavíte fakt," procedil Wade. Darren si zarýval nehty do stehen, aby se udržel po něm neskočit a nezabít ho na místě.

„…a proto bychom si měli věřit. Protože když si věříme, potom nám záhadně všechno vychází, a to je ten klíč k úspěchu…" pokračovala ředitelka.

„Já ti garantuju, Shadowwalkere, že se Sáry už v životě ani nedotkneš," zmínil Darren a Wade se pousmál.

„Hm," řekl nezaujatě. Věděl, že ho nikdo nezastaví. Až tak si věřil. Přesně, jak před chvílí říkala jeho teta.

„Ty mi nevěříš? Viděl jsem to v runách. Budeš příšerně trpět a modlit se, aby ses nenarodil. Na Sáru si ani nevzpomeneš," pokračoval.

„Přestaň být melodramatickej, Payne. Radši si hlídej svojí ženušku a pořádně se o ní starej, jinak přijdeš o duši z toho, jak jí budeš zoufale míchat lektvary, aby na mě nemyslela," prohlásil a sebevědomě na něj mrknul.

V Darrenovi by se krve nedořezal. Přeskočil stůl a zaútočil na něj podobně jako Sára na Whispera před chvílí.

Viola přestala mluvit a vyjeveně zírala, jak se ti dva perou. „*Vienette,*" řekla a separovala je od sebe s naprostou lehkostí a bez problémů. Mezi nimi se vytvořila jakási neviditelná bublina a nešlo přes ní na toho druhého ani sáhnout.

Oba byli překvapení. Zřejmě takové kouzlo viděli poprvé. A jako bonus k tomu to zmírňovalo pocit vzteku. No a hlavně byli zase středem pozornosti. Všichni si o nich něco šuškali.

My se Sárou klábosily na schodišti blízko jídelního sálu. Už přestala brečet a mlčky si přejížděla dlaní po bolavém místu, kam jí Wade nakopnul. „Nerada to říkám, ale Wade vůbec nic nedělá. Absolutně nic. Tohle všechno je jenom v našich hlavách a on se tím jen baví. Je to šílené. Tohle všechno je prostě šílené. Jak si hraje s naší psychikou. On mě děsí. Vážně mě děsí, jaký je," přiznala jsem, ale Sára na to nic neřekla. Jen sklopila hlavu a opřela se bradou o pokrčená kolena.

„Na mě to nepůsobí. Ale vsadím se, že na Darrena stejně šíleně jako na tebe," řekla po chvilce ticha a já souhlasně přikývla. „Jen jeho nepřitahuje, ale vytáčí," dodala. *Nepřestává mě udivovat. Fascinuje mě. Vážně mě fascinuje a to čím dál tím víc. Kde se to v něm bere? Vždycky mě překvapí něčím novým. Tahá esa z rukávu jako ti kouzelníci v lidském světě králíky z klobouku.*

„Musíš ho zarazit, Sáro. Jedině ty to dokážeš. Jinak nás zničí," dodala jsem a ona přikývla.

„Já vím. Začneme s tím naším plánem. Měli by jsme to urychlit," řekla a to mě překvapilo. Čekala jsem zdráhání, nebo, že si to rozmyslí, ale šla do toho po hlavě.

„Máš pravdu. A určitě to zvládneš?" zeptala jsem se a ona přikývla.

„Určitě. Uděláme to hned zítra," navrhla.

„Obdivuju tě, Sáro. Vážně," řekla jsem a podívala jsem se jí do očí. Leskly se od slz, ale byla v nich silná jiskra a odhodlání. Svěřila bych jí vlastní život. Vážně až tolik jsem jí se Shadowwalkerem věřila. I kdyby se s ním měla zase vyspat a měl to být nejlepší sex jejího života, nikdy by nás za něj nevyměnila.

A to se vsadím, že by to bylo zatraceně skvělý… Ach jo, proč na to pořád myslím? Proč ho tak vidím? Proč mě musel posednout zrovna ďábel jako je on?

Když projev skončil a ředitelka popřála studentům pevné nervy a hezký školní rok, zase odešla pryč ze sálu. Wade Shadowwalker jí jen mlčky doprovázel očima. Sledoval jí jako vrah sleduje svou potenciální oběť. Rozhodně měl něco za lubem.

Darren ho už nechával chladným, nicméně to se nedalo říct o Darrenovi. Ten uvnitř šílel vzteky. Wade se na něj ještě jednou podíval, pousmál se zvednutím levého koutku a odešel. Byl to provokatér nejvyššího kalibru.

Na chodbě jsme se s ním setkaly i my. Nikdo ani necekl, jen jsme se na sebe podívali a v momentě, kdy Sára sklopila hlavu, on se na mě usmál. Byl to úsměv a la, já znám tvoje tajemství. Tak si na mě dávej bacha.

Projel mnou chlad. Tak mrazivý chlad jsem snad ještě nezažila. Ani když jsem málem umrzla s Darrenem v té chatrči. Jistě, že by tohle neudělal, kdyby se na něj dívala i Sára. *Sakra, hajzl jeden*. Nemohla jsem nic. Měla jsem svázané ruce – zase. Věděl moc dobře, že tohle nemůžu nikomu říct.

Wade zaklepal na dveře ředitelny, a když mu Viola otevřela, zase se drze a pohodlně usadil do jejího křesla. „Máš to tu pěkný," procedil hned, jak se krátce po místnosti rozhlídl.

„K věci, Wade. Vím, že po mě něco chceš," prohlásila a on se pousmál.

„Myslíš? Být tebou bych na to moc nespěchal," řekl a ona si sedla na židli a podívala se na něj takovým zoufalým pohledem. „Pomáhala jsi Ay zabránit nevyhnutelnýmu?" zeptal se a ona ztuhla.

„Nevím o čem mluvíš," opáčila ne dost přesvědčivě. Wade se zase usmál a přešel, jak chtěla tedy rovnou k věci.

„Ale no tak, Violo. Já vím, že sis toho všimla. K nikomu jinýmu by v takovým strachu nemohla ani jít. Tvůj obor je duševní magie." Viola zazmatkovala, ale snažila se to na sobě nedat znát.

„Tak jistě chápeš, proč jsem jí pomohla," dodala a on přikývl.

„To chápu. A vsadím se, že jsi i pěkně zvědavá. Ale hlavně vyděšená, když jsi na její duši viděla můj stín, že?" provokoval jí. Viola se zhluboka nadechla.

„O co ti jde?" zeptala se na rovinu v domnění, že jí to vyklopí. Wade se rozesmál a zavrtěl nad ní hlavou jako aby jí dal najevo, že si o ní myslí, že je naivní a pitomá.

„Chci, aby ses do toho nemíchala. Míchášse totiž do mých plánů, a to vážně nesnesu. Stačí, že posloucháš mojí uzvaněnou sestru. Co ti nakecala, hm? Že jsem zabil Magnoliovou? Že jsem ďábel – čistý zlo? Že jsem zodpovědnej za smrt jejích rodičů?" pokračoval.

Viola na něj jen mlčky zírala. Zrychleně dýchala a zcela určitě jí naháněl hrůzu tak, jako nám všem. Jediné, co měla na jazyku bylo *a ne snad?* Ale to neřekla.

Wade vstal z křesla a udělal k ní krok. Viola couvla. „Nechoď ke mně!" zakuňkala a Wade se rozesmál.

„Co blbneš, jdu si pro skleničku, chtěl jsem si nalít trochu tý tvojí skotský," řekl.

„Nemáš co pít ve škole," zašeptala rozpačitě, ale nechala ho, aby si nalil.

„Ty taky ne a stejně to tady máš. Dávají ti zabrat studentíci? Už teď v první den?" provokoval jí, a i přes její protest si nalil trochu alkoholu do zdobené skleničky.

Napil se a usmál se na ní. „Mmm, je dobrá. Vážně moc. Ta je od táty?" zeptal se jako by to nevěděl. Viola jen mlčky zírala, jak se sklenicí jemně točí a víří v ní jantarovou tekutinu. „Hm, o tátovi se nerada bavíš. Chybí ti tolik jako mě?" zeptal se.

Viola nemohla uvěřit vlastním očím a uším. Přišel jí tak děsivý. A ten způsob, jakým si dělal co chtěl jí úplně odzbrojil. „Proč jste se s Darrenem prali?" zeptala se z ničeho nic.

Wade se pousmál. „Ale to je taková vtipná záležitost. Žárlí na mě. Věřila bys tomu? Jen se podívám na jeho ženu, celej zrudne a šílí. Přitom co bych s ní asi tak dělal, že jo?" procedil a zasmál se. „No, o něčem bych věděl, ale to nejspíš nehrozí," dodal, pousmál se a zírajíc jí do očí se napil.

Viola se křečovitě pousmála a dívala se, jak do sebe na ex kopnul celou skleničku skotské. „Ty víš víc, než bys řekla. Vždycky jsi taková byla," zmínil, nalil si ještě trochu a pozorujíc její reakce se znovu usadil do křesla. Byl si jistý, že Viola ví dost na to, aby se jí musel zbavit, ale chtěl si to raději ještě ověřit. Přece jen byla jeho krev a derionka a on jí měl celkem rád. Nechtěl jí zabíjet, ale neměl na výběr. Jak už řekl, jeho plány pro

něj byly nejdůležitější. Jen Sářin život na pokraji smrti pro něj byla nejvyšší priorita, jeho žena a děti. Ovšem nic víc a nic míň.

„Poslyš, chtěl bych ti říct něco o Magnoliový," prohlásil a Viola se napřímila a tvářila se dost zaraženě. Wade to postřehl. A tak přitvrdil. „Nebyla to sebevražda. Něco hroznýho jsem provedl. Ale je mi to líto," zalhal a ona se pousmála a vypadalo to, že se jí ulevilo. Přiznání je přece polehčující okolnost, ne? Normálně tedy ano, ale v případě Shadowwalkera to byl vždycky začátek konce. Teď už jí mohl říct všechno, protože věděl, že jí zabije.

„Přiznám se ti, že se tu stavila tvá sestra někdy v květnu. Ptala se na to, co se stalo Magnoliový a já jí odpověděla jen to, co jsi mi řekl ty. Neboj se, Estrella nic netuší," prohlásila a Wade na ní zase upřel svoje ledově šedé oči.

„A ty?" zeptal se jako by neznal odpověď.

„Já?" divila se jeho otázce.

„Ano, ty. Teto," usmál se.

„Já… nic nevím. Jen to, co jsi mi řekl," odpověděla a Wade si zoufale povzdechl.

„Proč mi všichni, který mám rád pořád jen lžou do očí? Sama jsi řekla, že se nemám bát, že Estrella nic netuší. Odpověděla jsi tak až po tom, co jsem ti řekl, že jsem něco provedl. Takže předpokládáš, že jsem něco udělal, a proto mě uklidňuješ. I když ve skutečnosti nevíš co. A to ti Estrella nebyla schopná říct, protože to sama neví. Ví jen to, co mi vytáhla z hlavy, než jsem si začal dávat pozor. Ale varovala tě přede mnou. Řekla ti, že už ví, že je Darren její brácha? Že má za otce Payna?" zeptal se a ona přikývla.

„Ano, to mi řekla," odpověděla.

„Hm a z nějakýho důvodu jsi mi tohle zatajila. Proč asi? Protože víš víc. Kdybys totiž věděla jen to, že Estrella zjistila něco o svým biologickým otci a nic víc, řekla bys mi to. Ale ty se mě bojíš a bojíš se mě proto, protože víš o všem, co jsem udělal. Měl jsem s tím počítat," odříkával nahlas své myšlenkové pochody, zatímco na něj Viola vyjeveně zírala.

„Ne, ne, nééééé!" zaječel, zuřivě bouchl pěstí do stolu a zvedl se prudce z křesla. Viola zazmatkovala. „Do hajzlu, Estrello!" zašeptal si pro sebe a popadl nůž, který měl v kapse. Už nebylo cesty zpátky. Věděl, že to teď už musí udělat.

„C-co to děláš, Wade?" zazmatkovala Viola.

„Co asi? Myslíš si, že to můžu nechat jen tak? Když moje idiotská sestra rozhlašuje takový věci? Nikdy jsem to nechtěl udělat, ale budu muset. Ty toho nenecháš a ani ona. Jsi nebezpečná pro mě a moje plány," pokračoval a mlčky si pohrával s přívěskem, který mu visel na krku. Zřejmě mu to pomáhalo se uvolnit a přemýšlet. Ještě přemítal co a jak se s tím dá dělat, ale ať nad tím přemýšlel jak chtěl, nenašel žádnou jinou alternativu, než se Violy zbavit.

Viola nahlas polkla a oči jí zamířily na přívěsek. „To je ten Raweny?" zeptala se překvapeně, a když se na ní upřely jeho šedivé oči, leknutím nadskočila. Nicméně, Wade na zjevné otázky běžně neodpovídá. Jen se na lidi v takových případech dívá jako na idioty, že se vůbec ptají na tak zbytečné otázky, když je odpověď zřejmá.

„Mělas to být ty. Místo matky. Ale podělala to, a tak jsem si to, co jsem musel udělat odůvodňoval tím, že je stejně špatná. Že radši ona Shadowsoulová než moje nevinná teta Shadowwalkerová. Ale potom jsem zazmatkoval. Rozmyslel jsem si to a nejen kvůli Estrelle, ale ta svině to udělala znova. Vrátila se k Paynovi i přes to všechno.

Nedokázal jsem jí to odpustit. Měl jsem takovej vztek na ně na oba a strašně jsem se bál, že se to Estrella dozví. V tu chvíli jsem tolik nepřemýšlel," přiznal a podíval se jí na ruce, jak v nich nervózně žmoulá lem od trička. Právě se jí přiznal k vraždě svojí rodiny – její rodiny.

„Já to chápu, Wade. Vážně. Všechno chápu. Nikomu to neřeknu, přísahám," šeptala a stěží zadržovala slzy.

Wade se pousmál. „Zajímavý, jak v těchhle chvílích říká každej to samý, ale při první příležitosti svůj slib poruší a vystartujou po tom dotyčným ještě s větší vervou, než měl původně agresor. Kdybyste občas poslouchali, věci by byly o tolik snazší. Ale já nejsem idiot a na tohle vám neskočím," prohlásil a udělal k ní krok.

„Ne, Wade prosím," zašeptala, natáhla před sebe svou ruku, že proti němu bude kouzlit, ale seknul jí nožem do ruky dřív, než si stačila vzpomenout na nějaké kouzlo. Oba se na sebe mlčky podívali. Ona naprosto šokovaně, ale jen se špetkou strachu a on neutrálně a naprosto seriózně. V jeho očích nebyl ani náznak zaváhání.

Viola si jen zírajíc mu s pláčem do očí, držela zakrvácenou ránu. „Nejsem ani úchyl, ani mučitel. Udělám to rychle z úcty k tobě. Přísahám," řekl tiše, ale ona se rozplakala.

„Wade, prosím. Nedělej to. Můžeme si o tom v klidu promluvit…" plakala a on jí přerušil.

„Kdyby to šlo, tak bych nebyl vůbec proti. Nechci tě zabíjet, teto. Jsi moje krev a mám tě rád. Ale tady jde o mnohem víc a já to nemůžu obětovat ani kvůli tobě. Estrella to podělala, neměla ti nic říkat. Taky si tohle v životě neodpustí až jí řeknu, čí to byla vina. Ale naštěstí o tom nebude muset moc dlouho přemýšlet, protože jí budu taky muset zabít. Což mě teda položí, ale co už. A vidíš? Můžete si za to sami. Tím, jak nedomýšlíte důsledky," pokračoval a pořád se k ní pomalu přibližoval s tím nožem v ruce.

Viola na něj pořád šokovaně zírala. Z očí se jí kutálely obrovské slzy. „Přísahám, že po tobě nepůjdu. Vyklidím ti pole. Zmizím ze školy. Nechám ti to tady všechno ve tvojí režii, jako jsi to původně udělal s Magnoliovou. Ale nezabíjej mě. Prosím," zašeptala s roztřeseným hlasem, ale Wade se pousmál.

„Tak přesně to mám v plánu. Až na tu část, že tě nechám jít. Radši už nic nepřísahej, nemá to cenu. Nejsem naivní. Mě neoblbneš. Nehodlám skončit u bromakulů s vysátou duší. Tenhle konec si pro krále Derionu nepřeju!

Teď si rozmysli, jak chceš, abych to udělal. Klidně proti sobě můžeme kouzlit, ale neporazíš mě. Na to jsem si tě už dost dobře zaháčkoval předem. Vždycky myslím minimálně tři tahy před ostatníma.

A nepleť si mě s obyčejným psychopatem. To mě totiž uráží. Překonal jsem toho hodně i s emocema a bolestí. Mám emoce a mám jich hodně," ubezpečil jí.

„Král Derionu? Wade… koruna ti za tohle nestojí. Budeš si to vyčítat. Budeš nešťastnej," šeptala, ale on se rozesmál.

„Netojí? Nešťastnej? Violo, já pro to žiju. Já se nenarodil jen tak. Já se narodil, abych byl králem celýho Derionu. Nejmocnější deRion na světě a taky budu. Řekl bych, že uvidíš, ale bohužel neuvidíš," dodal a když si všimla, že se nemůže hýbat, začala panikařit.

„Jak jsi to udělal? Tohle je šílený. Vždyť jsi teď přišel a nehnul jsi ani prstem," divila se.

„Když ti to řeknu, uděláš mi to samý. Takže jak ses rozhodla, vykrvácet, nebo nekrvácet?" zeptal se a naznačil jí, že už nebude moc dlouho čekat.

„Wade, prosím…" začala, a tak to nakonec tedy rozhodl za ní.

„Takže krvácet," zašeptal a udělal k ní krok. Viola zalapala po dechu. Wade jí palcem otřel slzu z oka a jemně jí políbil na spánek. „Nebudu tě žádat o odpuštění, vím, že si ho nezasloužím. Ale vážně mi to je líto," opakoval.

„Shoř v Pekle, Wade!" prskla na něj a v tom jí zabodnul nůž až po rukojeť do aorty. Neměl v povaze se dlouho vykecávat, když mu šlo o všechno.

Viola bolestně zavzdychala a zcela ochromená bolestí jak fyzickou, tak mentální, mu padla do náruče.

„Říkal jsem ti, že se s tím nebudu srát, Violo. Nesnáším mučení a sebe obzvlášť," zašeptal jí do ucha, zatímco jí nechával umírat ve své náruči. „Je mi to líto. Měl jsem tě rád. Vážně měl," dodal s pláčem, a když ucítil její plnou váhu, byly to potoky slz, které ona už neviděla.

„Kurva…" vypadlo z něj zlomeně, když se podíval do tváře svojí mrtvé tety. Držel jí tak, že mu visela přes ruce za paže a koleny se dotýkala země. Wade se podíval nahoru do stropu a snažil se uklidnit a přestat brečet.

„Já musel…" zašeptal ještě a rozdýchával to. „Já musel. Fakt jsem musel," pokračoval zoufale. Beru zpátky toho psychopata a sériového vraha, co se vyžívá v zabíjení. Spletla jsem se, to on nebyl. S každým dalším zabitím to nebylo snazší, ba naopak horší. Těžko říct, jak bych ho charakterizovala.

Potom jí položil na židli a rozhlídl se po místnosti. Původně plánoval, že se o ní nějak postará, ale nakonec se rozhodl se na to teď vykašlat a rovnou si to mířil za svou uzvaněnou sestrou.

„Estrello," bušil na dveře jejího pokoje, ale neotevírala mu. Začínala se ho bát. Došlo jí, co by tak mohl chtít. A když jeho mozkové vlny uslyšela zpoza dveří, za kterými stál, vyděsila se. On už si nedával před ní pozor na své myšlenky. Záměrně.

Nenapadlo jí, že to vážně udělá a už vůbec ne, že tak rychle. Začala plakat. Úplně jí to porazilo. Tetu měla ráda a taky byla poslední žijící člen její rodiny. Tedy kromě Wada a Darrena. Jenže Wade jí zklamal a Darrena moc nezná.

„Neee…" zajíkala se v slzách, zatímco se svíjela v psychické bolesti.

„Otevři ty dveře. Když to nepůjde po dobrým, půjde to po zlým, a to nechceme ani jeden, že?“ řekl klidně.

„Jsi monstrum,“ křičela na něj. On přikývl a smutně vydechl.

„Jo, já vím. Otevři,“ pokračoval dál klidným hlasem.

„Jdi pryč. Nech mě být,“ sykla po něm a hystericky plakala.

„Nenechám. Když někdo dělá chyby, vždycky se mu to vrátí. Neboj se, mě se to taky vrátí, ale ještě ne. Ještě to odmítám dovolit. Dokud nedostanu co chci!“ objasnil.

„Nezabíjej mě. Prosím,“ škemrala a zoufale sjela zády po dveřích. Byla úplně na dně. Všechno se jí rozpadlo znovu.

Wade si povzdechl a začal tedy kouzlit. Nakonec se přenesl k ní do pokoje, podíval se na ní a vydechl. „Tak tedy po zlým,“ řekl neutrálně a podal jí ruku, že jí pomůže vstát, ale odmítla jeho ruku. „Ok, tak sama,“ opáčil, dal si ruce do kapes a čekal až vstane.

Estrella se tedy zvedla a plakala. Nebyla s to se mu ani podívat do očí. Ne po tom všem. Tolik jí zklamal. Jak by mohla překousnout zradu takové velikosti? „Proč mě teda něčím nezačaruješ, abych ti zase padla k nohám? Vždyť to umíš,“ vyzvídala.

„Protože jsem řekl, že už to nebudu dělat lidem, který mám rád,“ odpověděl klidně.

„Tak je radši zabiješ? To vůbec není horší,“ rýpla si.

„To jsem neřekl, ale aspoň je to čestný. Nejdu po tobě ve spánku, ale tváří v tvář a dávám ti možnost se bránit, i když vím, že proti mně nemáš sebemenší šanci,“ vysvětlil.

Estrella se uchechtla. „Fakt čestný a šlechetný,“ prskla. „Co by se muselo stát, abys mě nechal žít?“ zeptala se.

„Musela bys mě pochopit a odpustit mi, aniž bys mě chtěla zabít. A nestát mi v cestě. Což je nereálný, takže nic,“ odpověděl suverénně a ona se rozplakala znovu.

„Možná mě to pak bude trýznit do konce mýho zasranýho života, ale na to už jsem zvyklej. A když mi vyjdou moje plány, potom mě to jistě přejde. Nebo se mi alespoň uleví,“ zmínil.

„Teď zníš jako psychopat,“ poznamenala.

„Hm, to je taky největší zbraň, kterou můžeš mít když za něčím jdeš. Musíš vynechat emoce,“ dodal.

Estrella se mu podívala do očí. „Dožene tě to. Ten posranej kus plechu za tohle nestojí, Wade. A pochopíš to,“ pokračovala.

Wade se zasmál. „Myslíš zlato? Myslíš moc, jakou si nedokážeš vůbec představit? Všichni budou dělat co řeknu. Neexistuje nikdo a nic, co by mi pak stálo v cestě. Budu vládce celýho Derionu. A jo, to mi za to stojí, Estrello,“ objasnil.

„Budeš nešťastnej, zlomenej a sám. Nikdo tě nebude mít rád. Možná se tě budou všichni bát a poslouchat tě jen ze strachu, ale kdykoli se naskytne příležitost, budou se tě chtít zbavit,“ šeptala, že to znělo spíš jako pohádka.

Wade nad ní zavrtěl hlavou. „Já nikdy sám nebudu. A vždycky budu mít lidi co mě budou mít rádi. Lepší než tebe a celou naší zrádcovskou rodinu, která nedokázala být věrná…“ pokračoval, ale Estrella mu skočila do řeči.

„Posloucháš se?“ procedila skrze zuby. Wade na chvíli zmlknul. „Slyšíš vůbec, co říkáš? Zrádcovská rodina? Kdy já jsem tebe zradila? Kdy tě zradila Viola? Kdy tě zradil tvůj otec? Kdy tě zradila naše matka?“ prskala na něj.

Wade se jí podíval do očí a udělal k ní pár malých krůčků, než začal mluvit. „Moje matka mě zradila tím, že podvedla mýho milovanýho tátu s Paynem a zplodili tebe. A tím, že to můj táta neunesl a zabil se. Pro Payna. Taky mě tím dost zradil, ale to jsem posral já.

A s tebou a s Violou jsem nikdy žádnej problém neměl. To tys jí musela něco vyžvanit a já vím, že by mě to stálo život. Musel jsem to udělat a napravit škody, který jsi způsobila. A protože ti nevěřím, že by ses zklidnila po tom všem, musím to udělat i tobě,“ objasnil.

„A co když jsem zbabělá na to ještě umřít? Já nechci umřít. Co když chci žít ve sladký nevědomosti dál. Se svým bratrem, kterýho jsem vždycky milovala víc než sama sebe?“ zeptala se.

„To se nedá vrátit, Estrello, a víš to. Nic se nedá vrátit. Máme jen budoucnost a kousek přítomnosti, která se nám rozplývá před očima,“ opáčil.

„Ale… kdybys mě nějak začaroval,“ navrhovala.

„Už jsem řekl, nebudu to dělat lidem, který mám rád,“ zopakoval.

„Ani kdybych si to přála? Já o tebe nemůžu přijít, Wade. Ne takhle. Tolik to bolí vědět, co jsi zač. Jsi poslední člověk, který mi zbyl,“ plakala už téměř hystericky, což vehnalo Wadovi do očí slzy.

„No tak, já vím, že mě máš rád,“ šeptala.

„Sklapni! Říkáš to jenom proto, že se mě bojíš. Nevěříš ani na minutu, že tě mám rád. I když tě miluju,“ křiknul na ní zoufale. A když k ní udělal další krok, ona popadla knížku, co měla na nočním stolku.

„Co s tím chceš dělat? Fláknout mě Annou Kareninou?“ zeptal se s vážným výrazem v obličeji. „S tím jsem se doteď ještě nesetkal. Že by byl někdo tak zbabělej, že by radši přijal lež než smrt. I když. Jednou jo. To máš po Paynovi, co?“ rýpnul si a Estrella ho svojí mocí odhodila o dva metry dozadu a přistála na něm i ta kniha.

„Ale, přece jenom našla sílu,“ pousmál se spokojeně, zatímco se zvedal ze země. „O to to teď bude snazší,“ dodal.

„Nepřibližuj se ke mně, nebo tě zabiju!“ pokračovala.

„Tak dělej, Paynová,“ pobídl jí, ale než se stačila připravit, zpacifikoval jí na první dobrou ještě dřív, než se o to pokusila. Už stál u ní a držel jí za obě ruce za zápěstí.

„Pomóc!“ křičela.

„Tady tě nikdo neuslyší, Essie, o to jsem se taky postaral. A nemusíš to ani zkoušet telepatií. Možná, že dokážeš slyšet věci zvenčí, ale volání o pomoc moje kouzla nezahrnují,“ šeptal jí do ucha a sevřel jí ještě pevněji.

„Tys mě nechal se dozvědět o tom, že jsi tetu zabil z tvojí hlavy schválně, že jo? Nechtěl jsi to přede mnou tajit. Chtěl jsi, abych tě nenáviděla. Abych se bránila a měl jsi to snazší. Proč jsi takovej?“ plakala.

„Jakej? Řekni to," vybízel jí k tomu.

„Ďábel," zašeptala zlomeně.

„Proč si tohle každej myslí? Občas mi to lichotí, ale spíš mě to uráží. Nic jste nepochopili. Nevnímáte, že tohle všechno je jen váš odraz. Reakce na vaše zbrklý akce. Nikdy jsem ti nechtěl ublížit. Miluju tě totiž. Ale ani já nedokážu uhlídat všechno. Proto to musím udělat, a proto to dělám takhle," odpověděl.

„Jak?" zeptala se.

„Rychle a milosrdně," zašeptal jí do ucha. Potom vytáhl z kapsy nůž, kterým před chvílí zabil Violu a lehce jí řízl do zápěstí. Estrella sebou začala zmítat a kopat kolem sebe.

„Klídek, nejdu tě zabít. Nejdřív si vezmu zpátky co je moje. Snad si nemyslíš, že bych tě zabil i s mojí duší v tobě? Nejsem padlej na hlavu," prohlásil a přiložil jí svou dlaň na zakrvácenou ránu na zápěstí.

„Jsi neuvěřitelnej hajzl," oznámila mu.

„Jsem rád, že to vím," usmál se na ní a pokračoval v tom, co měl v plánu – vzít si zpátky svou duši.

Estrella chvíli sledovala jeho kouzla. „Jak se tvoje duše vůbec dostala do mýho těla? Cos mi to udělal?" vztekala se.

„Jen jsem tě využil, abys mi jí vyčistila. To díky mně jsi získala i víc moci. Sice jsem to udělal nevědomky, ale nemáš zač. Nicméně ti i to bude proti mně k ničemu," řekl a oba zírali, jak se duše vpíjí Wadovi do dlaně přes ránu na zápěstí. Držel jí celkem surově.

„Myslela jsem, že je duše v hrudi," zmínila překvapeně a on přikývl.

„Je, ale když jde ven, může ven jedině z otvorů. Ze všech, abych se vyjádřil přesně. Radši jsem udělal novej," oznámil jí a ona na něj celou dobu rozpačitě a znechuceně zírala. „Hotovo," usmál se a pustil jí ze svého sevření.

„Takže mi chceš říct, že ty jsi udělal tohle všechno a pořád máš neposkvrněnou duši?" zeptala se udiveně a on přikývl.

„Geniální co? Kdyby se to netýkalo tebe a mě a viděli by jsme to někde jako film, jsem si jistej, že bys to ocenila. Tuhle vlastnost mámě po mámě. Nemůžeš zapřít, že jsme si podobní," procedil.

„Cítím se naprosto vyždímaná. Jako nějakej tvůj hadr na podlahu. Jak jsi mohl něco takovýho udělat čarodějce stejnýho postavení, a ještě ke všemu svojí vlastní sestře?" zašeptala nešťastně. Ze smutku se jí podlamovala kolena. Sotva měla sílu se mu bránit nebo na něj útočit.

„Omlouvám se. Nechtěl jsem, abys to zjistila a už vůbec ne takhle. Neplánoval jsem ti zabít mámu ani tátu, bylo to úplně…" začal, ale skočila mu do řeči.

„To si strč někam!" zaječela na něj a strčila do něj.

„Nestrkej do mě," řekl neutrálně.

„Budu," křičela a strčila do něj znovu. A tak do ní Wade strčil tak moc, že spadla na postel a svou vahou jí odšoupla dva metry dozadu. Taky se bouchla do hlavy. Wade na ní mlčky zíral, jak se drží za hlavu.

„Nechci tě zabít. Vážně nechci. Momentálně si i pálím obvody, abych přišel na nějakou alternativu, a ještě dostatečně důstojnou k tobě, ale nic mě nenapadá," dodal a blížil se k ní s tím nožem.

„Magií ne? Nechceš si hned zašpinit duši, co srabe? Nemůžu tomu uvěřit. Tohle bys udělal i Sáře, kdyby ti něčím pokazila plány? To je to, čemu říkáš láska?" prskala na něj a on se zamyslel.

„Ne. Sáře bych nikdy neublížil. Nikdy," odpověděl.

„A proč mě jo? To jsi mě nikdy nemiloval? Ani na vteřinu jsi mě nepovažoval za důležitou? Čemu se divím, jsem Paynová," zasmála se zoufale.

„Proč si to myslíš?" zeptal se jí a mlčky se na ní díval. Zoufale. Hodně zoufale.

„Protože mě chceš zabít a naprosto s chladnou lhostejností… po tom všem co jsme spolu zažili," odpověděla a její pláč se po chvíli zastavil, když si to uvědomila. Hned, jak se trochu uklidnila, podívala se mu zase hluboko do očí.

„Ty mě nechceš zabít. Jen jsi chtěl, abych si to myslela. Abys mi ukázal, že jsi toho schopnej a abych si rozmyslela svoje další kroky," odpověděla si sama po tom, co se mu podívala do hlavy a zaposlouchala se do jeho mozkových vln.

„Takhle bys měla myslet častěji a dřív, než jednáš," prohlásil suše a uklidil si nůž do kapsy. „Nikdy bych ti úmyslně neublížil, Estrello. Není lež, že tě miluju. I když jsi Paynová. Nechal jsem se ovládnout vztekem. Jediný, co jsem vždycky chtěl bylo dostat to, co mi právem náleží, a to je titul krále Derionu. Ale tvůj brácha mi vždycky stál v cestě a nejen on.

Všechno bylo moc složitý a zdálo se to nedosažitelný. Nedokázal jsem se tomu bránit, a tak jsem propadl temnotě. A pak čím dýl jsem padal, tím víc jsem si věci uvědomoval a tím míň jsem se bál se namáčet do dalších problémů a propadat hlouběji.

Věděl jsem, že vždycky najdu cestu ven. I kdyby jen o pár metrů výš. Kontroloval jsem tu hloubku jako všechno. Všechno mám pod kontrolou. Vždycky. Protože až tak moc jsem to chtěl. A pořád to až tak moc chci," vysvětlil.

„Zabil jsi mi mámu i tátu. Zabil jsi tetu Violu. Využil jsi mě," plakala.

„Já vím. Já vím. Neexistuje na to žádná omluva a vím, že to nejde odpustit ani zapomenout. Ani se o to nesnažím. Jen tě prosím o to, abys mě nenutila ti ublížit. Prosím tě o to. Je to strašně sobecký něco takovýho po tobě chtít, ale ve finále je to i pro tvoje dobro.

Protože i když by sis to možná přála abych trpěl, a i bych si to zasloužil, kdybych ti musel ublížit, věř, že bych trpěl. Nikdy bych si to neodpustil. Tak to prosím tě nedělej. Mysli na sebe trochu. Na to, kdo jsi. Jsi dost cenná na to, abys umřela. Stejně tak jako já," pokračoval. Estrella na něj jen mlčky zírala.

„Čas vrátit nejde, bohužel. Kdyby jo, všechno bych dneska udělal jinak. Všechno, Essie, věř mi," šeptal a jí se zase začaly v očích objevovat krokodýlí slzy.

„Neříkej mi Essie, ty podrazáku!" okřikla ho.

„Dobře, Estrello. A co teď teda uděláš? Rozhodnutí je jenom na tobě. Přísahám ti na všechno, co je mi svatý, že ti nikdy neublížím, že ti zmizím z očí, ale nikomu zvenčí o

tom všem co dělám neříkej, ani to, že je Viola mrtvá. Nemíchej se do mých plánů. Prosím tě o to. Klidně mě pomlouvej, spřádej na mě s Paynem vaše plány, snaž se mě zastavit. Buď s nima, ale pasivně. Nenech to zajít tak daleko, abych tě musel zastavit já," dodal.

Estrella dvakrát zamrkala a otřela si slzy do rukávu. „Mám chuť se zabít sama. Takovou zradu jen tak někdo nepřekousne. Už chápu proč má Sára na prsteníčku tři kříže. A i to je ještě málo. Ani deset by nestačilo. Já bych si je nejradši nechala vypálit na srdce," dodala.

„Já vím. Tobě jsem ublížil nejvíc. Proto jsem nechtěl, abys to vůbec věděla," zašeptal, podíval se na ní se slzami v očích a pak se přenesl pryč.

My jsme se sešli s Darrenem a mířili jsme si to ke mně do věže. Sára nás následovala, ale za celou dobu neřekla ani slovo. „Měla by u toho být i Alyssa a Estrella," zmínila jsem a Darren přikývl. Měli jsme v plánu naplánovat do detailů naší zítřejší akci na Wada. Jenže to bylo těžké, když byli všichni nějak podivně rozladění.

„Pak je svolám. Teď bych ještě chvilku vydržel. Sáro, mohla bys za námi dorazit později? Potřeboval bych si s Ay promluvit v soukromí," řekl a ona jen přikývla, otočila se a mlčky šla po schodech, po kterých dosud kráčela nahoru, zase dolů.

„Co je? O čem si chceš promluvit?" polekala jsem se.

„Tady ne. Probereme to nahoře," zašeptal, letmo se dotkl mého pasu svou dlaní a vedl mě nahoru. Tvářil se dost vážně. Začínala jsem být nervózní. *Co když se mnou chce mluvit o mojí Temnotě? Moc jsme to neprobrali a… Sakra, sakra. Co bych mu řekla, kdyby se o tom chtěl bavit?*

Jen co jsme dorazili do mého pokoje, zavřel za námi dveře, hlasitě vydechl a upřel na mě ty své nádherně modré oči. „Sedni si," řekl a já ho poslechla. Sedla jsem si na postel a on si přisedl vedle mě. Chytl mě za ruku a palcem jí hladil přes můj snubní prsten, zatímco ho pozoroval. Moje srdce šíleně bušilo. Tušila jsem, že přemýšlí, jak správně zformulovat to, co mi chce říct.

„Ay, chtěl bych se tě na něco zeptat, ale nechci se hádat. A nevím, jak začít," řekl. Začínala jsem se bát. „Potřebuju ale, abys mi řekla pravdu. Bez ohledu na to, jak moc to bude nepříjemný," dodal. *Do hajzlu. Určitě jde o Wada. Určitě*. Nahlas jsem polkla.

„Asi neexistuje šance, že tvoje Temnota není Wade Shadowwalker, že? Už mi to nějakou dobu vrtá hlavou a hrozně bych to chtěl vědět, abych to mohl nějak zpracovat," zeptal se a já ztratila řeč. Jako bych zapomněla mluvit a stejně tak i dýchat. A i když jsem teď tu otázku čekala, stejně mě zaskočila. A mohla jsem se připravovat jak jsem chtěla a nevěděla jsem, jak na to správně reagovat.

„Darrene..." začala jsem, ale podíval se do země, zavrtěl hlavou a zoufale vydechl.

„Já to věděl," zašeptal zničeně. Podívala jsem se na něj a taky jsem formovala větu v hlavě.

„Ale není to tak, jak si myslíš. Vážně. Miluju jen tebe a chci jen tebe," zmínila jsem. Jeho oči se na mě upřely.

„Já vím na jakým principu funguje Temnota, Ay. Vždycky jsem se toho bál až tahle situace s tebou nastane. Ale nikdy mě ani ve snu nenapadlo, že to bude zrovna on. Vím, že kdyby nebylo Temnoty, skoro by ses na něj ani nepodívala. Ne přes to, co cítíš ke mně. Stačil bych ti.

Tohle totiž není o něm, jako spíš o tobě. On s tvojí Temnotou v podstatě nemá nic společnýho. Je to tvoje touha s ním spjatá. To ty jsi svojí Temnotu propojila s ním. Ne on, ale ty," pokračoval.

Já mlčela. Chtěla jsem mu toho tolik říct, všechno mi to sklouzávalo chaoticky na jazyk, ale já mlčela až mě to pálilo v puse. „A teď… vidím, jak se na něj díváš. Šílím z toho vzhledem k tomu, jak moc ho nenávidím. Šílel bych i tak, ale ani si neumíš představit tu sílu mojí bolesti, když vím, že to, co tě láká je zrovna Shadowwalker," dodal.

Chtělo se mi řvát a brečet a všechno dohromady. A hlavně se mi chtělo se za to nějak potrestat. Za to, jak moc mu teď ubližuju. „Od tý doby jsem nad tím intenzivně přemýšlel a... To, že je on tvoje Temnota není zas taková náhoda," zadrhnul se.

Já se na něj vyjeveně podívala a on ke mně zvedl oči. „On to věděl, Ay. Věděl, jak to zařídit. Jak tě popostrčit svým směrem. Máte toho hodně společnýho a hlavně temnou stránku," zmínil a já ztuhla. *Cože?*

„Proto tenkrát říkal, že mi tě vezme. Neměl v plánu se s tebou vyspat. I když možná kdo ví, trochu tomu podlehnul a chtěl mě naštvat. Ale hlavně věděl, jakou máš duši, zájem o černou magii a sklony upadnout do temnoty. Věděl, jak jsi tím fascinovaná že až si pro tebe Temnota přijde, že s tím budeš horko těžko bojovat.

Sám si tím už prošel, a tak přesně věděl, kdy na tebe udeřit, abys po něm začala toužit. Ten obraz Temnoty tím, co jste spolu prožili tenkrát ve věži vytvořil on. A byl to jeho úmysl. A mě to došlo až když jsem tě viděl číst tu zatracenou knížku," řekl a nejistě se na mě podíval. Nevěděla jsem co na to říct. To byl šok.

„Tu knížku, kde na titulní straně byl ten temný rytíř, co vypadal jako Shadowwalker, Ay. Byla jsi ve fázi, kdy sis chtěla ty představy o Temnotě užívat a zároveň jsi si byla jistá, že do ní nechceš spadnout, a co lepšího se dá dělat v takových chvílích, než abys našla vhodnou a nejmíň nebezpečnou alternativu?

Strašně mě tíží, že tě posedl jeho stín Temnoty. A vím, že z toho nejsi venku a nikdy nebudeš. Neustále budeš o tom stínu snít dál, dokud mu nepropadneš a já tě neztratím," dodal a rozbrečel se.

Zoufale a nešťastně jsem se na něj dívala. Chtěla jsem něco říct, ale on se nadechl a pokračoval. „Zároveň vím, že jsi silná a že mě miluješ. Věřím tomu, že mě miluješ tak moc jako já tebe. Jsem si tím na milion procent jistej. A taky věřím tomu, že pokud se nestane něco se mnou… věřím tomu, že se tomu nepoddáš, ale…" plakal.

Já ho objala a držela jsem ho v náručí. Nevěděla jsem, jak ho utěšit. Neexistovalo nic, co bych mohla říct nebo mu slíbit. Všechno tohle bylo tak černo-bílé jako moje duše. „Cos myslel tím, že věříš tomu, že se tomu nepoddám, pokud se nestane něco s tebou? Co něco máš na mysli?" vyzvídala jsem.

„Nic," řekl, otřel si slzy do rukávu a usmál se na mě. *Souvisí to s jeho vizí, o které ví Alyssa s Estrellou a on mi to nesmí říct?*

„Strašně mě to mrzí, Darrene. Vážně mi je to líto. Nenávidím ho stejně tak moc jako ty. Věř mi prosím," rozbrečela jsem se mu na rameni.

„Já vím, Ay. Já vím. A věřím ti to. Vím, že to není tvoje vina. Prosím, neplakej," šeptal mi do ucha a hladil mě po zádech.

„Mám strach," přiznala jsem.

„Já taky, lásko. Já taky," dodal a potom jsme se na sebe oba podívali. Najednou už jsem nebrečela. Bylo to zbytečné, slzy v těchto případech nikdy k ničemu nebyly.

„A jak víš, že si tím prošel?" zeptala jsem se.

„Dostal jsem to z něj krátce na to, co měl podobný noční můry jako ty. Stalo se to o prázdninách, než jsme šli do druháku, když jsme spali u nás," odpověděl. *Hm, takže Sára ani Anomaris nemůžou být jeho Temnota. Tak kdo to potom je?*

„Co ti řekl?" vyzvídala jsem.

„Řekl jen ‚a je to tady'," odpověděl.

„Jen to a nic víc?" divila jsem se a on přikývl.

„Vždycky věděl, že to přijde. Spíš se na to těšil psychouš. Umíchal jsem mu ten stejný lektvar jako tobě. Našel jsem recept v tátovo knize. Teď nedávno to nebylo prvně, co jsem někomu mě blízkýmu dal část svojí čistý duše, Ay," objasnil. *No to mě podrž. Darren s Wadem toho mají hodně za sebou. Víc, než jsem si myslela.*

„A ten lektvar zabral?" vyzvídala jsem.

„Zabral by, kdyby ho vypil," odpověděl.

„On ho odmítl?" divila jsem se a on zavrtěl hlavou.

„Neodmítl. Vypil dva loky a vyzvracel ho. Chtěl jsem mu udělat další, ale řekl, že mám šetřit duší. Myslel jsem si bůhví jak není skvělej kámoš, že na mě takhle myslí, ale…" zarazil se a podíval se mi do očí. „Tenkrát mi to nedošlo, ale on tu Temnotu chtěl. On jí vážně chtěl," řekl. Tohle mě upřímně zaskočilo. Co zaskočilo, úplně mě to rozsekalo.

„A kdo to byl, že jí tolik chtěl? Že jí nedokázal odolat?" zeptala jsem se. On pokrčil rameny.

„To se asi nikdy oficiálně nedozvíme. Ale tuším," zamračil se.

„Kdybych se ho zeptala, řekl by mi to… Počkej, co? A kdo to teda je?" zeptala jsem se.

„Ať tě to ani nenapadne se ho na to ptát!" křikl na mě. „Chtěl by slyšet, kdo je ta tvoje," zmínil.

„Ale on to přece ví," připomněla jsem mu.

„No právě. A tu radost mu neudělám, aby to od tebe slyšel," zamručel.

„Tak si můžu něco vymyslet," navrhla jsem.

„To můžeš, ale pak ti nic neřekne," dodal. „A proč je to tak důležitý, že to chceš vědět?" zeptal se.

„Nevím. Možná není. Ale zajímá mě, co je jeho další slabina. V reálu je to Sára. Jenže tou dobou jí neznal. Ani Anomaris, takže to můžeme vyloučit. Znal Alyssu a Kim. Ale s těmi něco měl a mohl mít, proč by se pak nechal nalákat na temnou stranu, když je mohl mít kdykoli?" spekulovala jsem.

„Zapomínáš, že Wade by Temnotu přijmul, i kdyby to byla ošklivka Betty. On jí chtěl. Chápeš co to znamená jí chtít?" připomněl.

„Kdo je ošklivka Betty?“ zeptala jsem se překvapeně.

„To je jedno,“ opáčil suše a opřel se lokty o kolena. Ale mě to vrtalo hlavou. *Koho Wade chtěl tou dobou? Možná jí chce pořád i teď. Říkal přece, že se ho Temnota dotýká a že se mu to líbí, když se ho dotýká. Že jí nemůže odolat stejně tak jako já jemu…*

„Ay, možná si to neuvědomuješ, ale celkem se mě to dotýká. Nenávidím ho rozumíš? Zničil mi život. Bere mi věci, který miluju a...“ začal.

„Omlouvám se. Máš pravdu. Ale možná by nám to pomohlo ho dostat, kdybychom to věděli,“ zmínila jsem.

„To nevím jak. Takže jestli nad tím chceš přemýšlet, měla bys vzít v potaz, že bez ohledu na to, co, nebo kdo je jeho Temnota, on jí chtěl ještě před tím, než se o něj pokusila. Vždycky jí chtěl stejně tak moc jako ty. Jenže ty jsi jí nevyhledávala tak jako on. A když přišla, měla jsi strach, a tak jsi s ní bojovala, ale on ten strach neměl. On věděl přesně co a jak přijde. Potřeboval jí a vzal si jí hned, jak dostal šanci,“ objasnil a já přikývla.

Když o ní usiloval, pak to s ním Temnota měla snadné a tím pádem i on s ní. Neznamená to pak, že si mohl vybrat, kdo bude jeho Temnota?

„Než se pokusila Temnota o mě, snažil se, aby to byl on – moje Temnota. A snažil se mě přemlouvat k tomu, abych si ho vzala, když se mi nabízí. Snažil se o to v reálu, protože by mi tím mohl ukázat, že se nic zlého nestane a já bych tím snáz potom doopravdické Temnotě propadla.

Důvod proč chtěl, aby byl má Temnota je jasný. Chtěl ti ublížit tím, že to bude on a taky tím, že mě přetáhne na druhou stranu a tebe tím zničí. Ale to určitě nebylo všechno, jak znám Shadowwalkera. Vždycky to má ještě jeden osobní důvod,“ zmínila jsem a on přikývl. A pak se na mě podíval.

„Chtěl, aby to bylo vzájemný... jeho Temnota jsi totiž ty,“ prohlásil a já ztuhla. „Nic jinýho v tom být snad ani nemůže. Někdy jsou odpovědi tak viditelný,“ dodal. *Cože??*

„To je nesmysl, Darrene. Vždyť mě ještě neznal,“ připomněla jsem, ale nereagoval. Byl hluboce zamyšlený a rychle dýchal.

„Ne Ay. On tě znal... a já ho zabiju!!!“ vztekal se a vstal prudce z postele. Já byla naprosto v šoku, ale nemohla jsem tomu uvěřit. „I když jsem to tušil, nechtěl jsem tomu věřit, ale teď už o tom nepochybuju, že jsi to ty. Ty jsi jeho Temnota, Ay,“ zopakoval. Bylo to jako nožem do srdce. Hrozně podivně bolestivé.

„Jak mě mohl znát?“ Do hrdla mi snad zapadl nějaký balvan a nedostával se mi díky tomu do plic kyslík.

Darren se na mě ani nepodíval, chodil po pokoji kolečka. „Jsi derionka ze silný pokrevní linie. Jsi známá čarodějka. Musel tě sledovat a něco se o tobě dozvědět ještě dřív, než jsi nastoupila do školy,“ zašeptal zlomeně.

„Na začátku prázdnin po prváku, než se u něj objevila Temnota jsme byli u něj i u nás a ukradli jsme rodičům tajný věci. Jejich kroniky, a tak. Hodně jsme se tím bavili a přišlo nám to absurdní. Bylo tam toho spousta právě i o Srdci Derionu. A on tím byl zaujatý. Srdcem Derionu a jeho mocí nejvíc. Zřejmě se tím zabýval víc než já. Mě to zas tolik nezajímalo, ale on když se do něčeho dá...

Dozvěděl se o tobě. Našel si pojítko k tobě a s jeho touhou stát se nejmocnějším v Derionu v tobě viděl budoucnost,“ objasnil. Já nemohla věřit vlastním uším. Ale dávalo

to smysl. Něco takového už nám přiznal na tom divadle, které pro nás vymyslel. „Zjistil si, že jsi poslední žijící derionka rodu Heartů z přímé linie a zcela určitě tě začal studovat. Znal tě mnohem víc než já, a to ještě dřív, než jsem tě poznal," dodal

„To je… šílené," zašeptala jsem nevěřícně. On přikývl.

„Vždycky takový byl. Nepřekvapuje mě to ani trochu. Spíš mě překvapuje to, že jsem na to nepřišel dřív. Bože, byl jsem tak naivní," řekl a sedl si zpátky na postel. Nevěděla jsem co na to říct. *Studoval mě? Sledoval mě? Chtěl mě využít od samého začátku. Proč jsem ale jeho Temnota?*

„Jak to, že jsem jeho Temnota já? To nedává smysl," zeptala jsem se.

„Dává to dokonalý smysl, Ay. Byla jsi předurčená pro velký věci. Pro to být se mnou. A jak se říká, zakázaný ovoce chutná nejlíp. A z toho se rodí obraz Temnoty," vysvětlil.

„Ale vždyť mi bylo tak čtrnáct a on mě neznal osobně a nevěděl, že my dva spolu budeme, jen věděl, že to tak má být," připomněla jsem.

„No a? Na svůj věk jsi vypadala dobře a on je stejně starý jako jsem já. Takže ne moc od tebe. Tenkrát byl ale poháněný jinou touhou. Ne vždycky tě Temnota láká sexuálně, Ay," řekl.

To mi přišlo až neuvěřitelné. Mě totiž lákal Shadowwalker jako Temnota hlavně sexuálně. Ale možná je to tím, kolik mi je a kolik bylo tou dobou jemu. A taky možná proto, že se mi vážně líbí a přitahuje mě. Shadowwalker je jiný. Nejvíc ze všeho ho přitahuje moc. Já byla jen nástroj pro to všechno.

Ale vždyť mi tenkrát říkal, že svou Temnotu toužil obejmout a přijmout jí, když ona objímala jeho. Jak moc se mu líbilo to, co s ním dělá. A Viola říkala, že už dávno není nepolíbený. Byla to jen metafora? Nebo jsme spolu v jeho hlavě někde mnohem dál?

Zatřásla jsem hlavou a Darren se jen vyčerpaně natáhl na postel a vydechl. „Je mi z toho divně. Při představě, že jsem jeho Temnota doopravdy já…" zmínila jsem.

„Hm, ale nejsi to ty. Je to jeho vymyšlená verze tebe, která ho přitahuje. Možná mi tě nechtěl vzít jen jako pomstu. Možná to myslel vážně. Kdyby mi tě přebral, Srdce Derionu by se nenarodilo nám a on by byl králem Derionu po boku nejmocnější čarodějky s mocí Srdce Derionu.

Vybral si Anomaris a tu komplikovanější cestu jen proto, že se mu nepodařilo tě dostat na svojí stranu. Myslel si, že mu to vyjde, když po něm budeš toužit, ale nevyšlo, a tak vymyslel plán B a uskutečnil ho právě včas, aby nepřišel o všechno," spekuloval…

„Sakra, zatracenej život," prohlásil Wade, když se vrátil do ředitelny na místo činu, aby po sobě uklidil stopy. Zavřel, zamknul za sebou dveře a podíval se na mrtvé tělo jeho oblíbené a zároveň jediné tety. Po chvíli se mu oči zalily slzami.

„Do hajzlu!!! Zase jsem někoho zabil. Takhle to už nemůžu dál dělat. Ne tohle!" zaklel a rozbrečel se. „Nic mi prostě nevychází, jak jsem chtěl. Kurva, nejradši bych se na všechno vysral!" nadával, popadl láhev se skotskou, kterou pil před chvílí ještě když mluvil s tetou a napil se z ní jako kdyby to byla voda.

„Heartová…" zašeptal zamyšleně. „Přivádíš mě k šílenství. Ani nevíš jak moc. Všechno je teď v hajzlu! Ještě ve větším než před tím, než sis ho vzala," prohlásil a zuřivě kopnul do gauče. „A to ani nemluvím o Alysse s Estrellou. A Payne, ten je ze všech

nejhorší…“ pokračoval a potom s flaškou mrsknul o zeď až se celá roztříštila na milion malých kousků, otřel si pusu do rukávu a už relativně v klidu si to mířil k tělu.

Dotkl se letmo jejích chladných rtů a s hlubokým nádechem polkl silně se na něj valící smutek a celkově emoce. „Tak jdeme na to. Ještě není konec a já nic neprohrál. Pořád do toho může spadnout. A já mám sice svázaný ruce, ale pořád ještě můžeš umřít, Payne, a ona pak změní názor, a to hodně rychle. Chce mě. O tom není pochyb… jsi naše jediná překážka. A Sára,“ dodal zoufale a vzal tělo do náruče.

„Ale tu bych tím nezklamal já, ale ty, Heartová, a když budeš v temnotě, tohle už tě nebude zajímat. Stejně tak jako mojí temnou Ay to nezajímá,“ pokračoval v monologu, zatímco nesl tělo přes rozlehlou kancelář.

My s Darrenem jsme pořád řešili Wada. „Darrene, co všechno víš o Srdci Derionu? Teď nemyslím jen o tom šperku, ale celkově. U toho divadla Wade říkal, že my dva, protože jsme oba z rodu Heartů, že díky tomu krystalu můžeme urychlit to, že se narodí Srdce Derionu. Jinak by se narodilo později. Ale jak a hlavně komu?“ zeptala jsem se, ale ta otázka ho vykolejila.

„On chtěl tebe…“ zašeptal uvědoměle.

„Cože?“ divila jsem se tomu, co řekl.

„Celý jsme to pochopili špatně. Jeho první plán nebyla Anomaris. Byla až plán B. Plán C byla Kim. Sára v jeho plánech o sňatku nikdy nebyla. Bylas to ty. Celou dobu jsi byla jeho plán A. Chtěl tebe a Srdce Derionu by se narodilo tak jako tak. S mocí krystalu, který jsi do sebe pohltila a po mojí smrti. Kdyby si tě vzal a měl s tebou dítě, bylo by to Srdce Derionu,“ objasnil, a to mě málem složilo na lopatky.

„Proto nechal Anomaris při tom, že mám ten krystal já, věděl, že po mě půjde a že mě zabije. Všechno to měl naplánovaný do poslední tečky hajzl jeden zasranej. Ale to mu nevyšlo, protože mě Anomaris nezabila a místo toho jsem zabil Zana a ty sis vzala mě,“ pokračoval. Tohle mě doslova paralyzovalo.

„A kdybych nezabil Zana, Anomaris by nikdy s Wadem nebyla. Musel by se spokojit s Kim,“ dodal. Já neměla slov. „Jen mi přijde zvláštní, že to s tebou tak rychle vzdal… S tím svým velkým plánem,“ zmínil.

„Sára…“ zašeptala jsem.

„Ano. To je ono. Sára,“ zopakoval a usmál se. „Nemohl jí to udělat, protože jí miluje a tohle by nestrávila a on by jí ztratil. Hlavně by jí sebral všechno, na čem jí záleží v podobě, že by nás všechny zabil a na to jí má moc rád,“ objasnil a podíval se na mě.

„Pozměnil svoje plány jen kvůli ní. Možná by se jinak víc snažil, a nakonec by tě vážně dostal. Bože, je mi z toho zle,“ prohlásil a stěží zadržoval slzy. Mě bylo taky. Bylo to tak šílené. A i když nám to v podstatě Wade nijak nepotvrdil, musela to být pravda.

Oba jsme se ale rozhodli, že to Sáře zatím neřekneme. Sice jsme mu chtěli vzít to nejdůležitější a ublížit mu jako on ublížil nám, ale to by znamenalo naprosto zničit Sáru a to nešlo. A on to věděl. Pojistil si nás. Všechno si pojistil.

Zatímco Wade přenášel mrtvé tělo své tety, si všiml kapající krve přímo na své nové boty a otráveně vydechl. „Zatracený lidi, jsou tak otravný ať žijou, nebo jsou mrtvý,“

procedil, přehodil si jí přes rameno, aby se mu lépe nesla a mířil si to k točitému schodišti vně kanceláře, které vedlo do jejího ředitelského pokoje v podkroví přímo do nejvyšší věže celého hradu.

Hned, co jí dostal nahoru, odhrnul nohou koberec z podlahy před postelí a položil jí na zem. Podíval se na své zakrvácené ruce, ale nijak ho to nevykolejilo. Nedělal to totiž prvně. Jen je otřel o černé džíny a vstal ze země, kde se kvůli ní dosud ještě krčil. Snažil se popadnout dech, zatímco civěl zamyšleně na její bezvládně ležící mrtvolu.

Potom se rozhlídnul kolem a začal prohrabovat poličky, šuplíky, skříňky i šatní skříně jako by něco cíleně hledal. „Kruci!" zaklel, dal ruce v bok a vydechl.

„Paní ředitelko?" ozvalo se z chodby za zamčenými dveřmi a následné klepání. Wade se polekal.

„Čím dál tím lepší. No nic, tenhle adrenalin mám rád," zašeptal a znovu se dal do hledání. Prohledal ještě pár skříněk, ale nenašel co hledal. A pak si všiml ještě jedné skříňky na podlaze v rohu pod hromadou nějakých knih. „Hm, tady jste mrchy," řekl sedíc na bobku u té malé skříňky, ze které vyndával nějaké prázdné nádobky.

Všechny je opatrně vyskládal na podlahu vedle jejího mrtvého těla, zavřel tu skříňku a pozastavil se nad knihou, která ležela navrchu. „Bůh Stínů?" zašeptal, natáhl k ní ruku a spěšně jí prolistoval. „Hm, to si půjčím," řekl a hodil jí zatím na postel. Potom už se šel věnovat tomu, co měl v plánu.

„Tak pojď, teto. Zahrajeme si na upíry," procedil, vyndal ze zadní kapsy džín peněženku a z ní nějakou stočenou úzkou hadičku. Měl jí zřejmě u sebe kvůli něčemu úplně jinému na hodinu fyziky, ale rozhodl se jí použít na to, aby z ní vysál krev do těch nádobek.

A když v ní nechal sotva pár kapek, přesunul se k vlasům. Vzal je všechny do ruky jako by jí chtěl udělat culík a třemi šmiknutími jí je ustřihl až u temena hlavy. „Hm, takový pěkný vlasy. Ale teď je potřebuju víc než ty," dodal a položil je na postel.

A když si z ní vzal všechno, co potřeboval stoupl, si nad ní a kontroloval, jestli na něco ještě nezapomněl. Natáhl nad ní ruku dlaní dolů, roztáhl prsty od sebe a použil na ní Darrenovo oblíbené mrakové kouzlo. Už byla mrtvá, a tak si tím nemohl očernit svou duši. Bohužel. „Promiň, teto. Fakt mě to mrzí," zmínil a dalším kouzlem po sobě uklidil nepořádek.

Pak se chytl za přívěsek a žmoulal ho v ruce zírajíc na nádobky s krví. Bude to mít mnohem těžší než s Magnoliovou. Protože ta byla na rozdíl od Violy živá a mohl jí ovládat. Teď je jen jedna ředitelka, a to je on.

Ale z toho transu ho vytrhla Sára, která stála za dveřmi ředitelny a klepala. „Paní ředitelko? Máte chvilku? Chtěla bych s vámi probrat to, že bych odstoupila ze závodění," řekla a Wade ztuhnul. „Paní ředitelko, prosím. Můžu dovnitř? Nechci, aby mě tady někdo viděl," pokračovala. Wade se vmžiku přenesl dolů, vzal na sebe podobu své tety a otevřel Sáře dveře.

Bylo mi pořád divně z toho, co jsme zjistili, že měl Shadowwalker v plánu se mnou a s Darrenem, se Sárou a vlastně se všemi. Byli jsme jen šachové figurky na jeho bitevním poli. A zřejmě to tak vždycky bylo, a i nadále bude, pokud ho nějak neporazíme.

Momentálně máme jen jediný plán, jak ho alespoň zpomalit. A když ani ten nevyjde a on se z toho dostane, potom jsme v háji, protože jeho pomsta bude fatální. Ani nevím, jestli se víc bojím jeho pomsty, nebo toho, že nám náš plán selže a my budeme zase na začátku.

„Copak se děje, Sáro?" zeptal se jí Wade jako ředitelka Shadowwalkerová, ale díval se na ní mezi dveřmi pořád trochu jako její milenec Wade Shadowwalker. Zoufale z toho, proč přišla a z toho, že není právě teď sám sebou, aby jí mohl políbit a říct jí, jak moc mu chyběla a jak strašně jí pořád miluje.

Muselo být těžké s ní mluvit po celém roce prvně jako někdo jiný. A hlavně byl špatný z dalšího tajemství a problémů, do kterých se zabitím Violy a následným předstíráním dostal.

„Chci skončit se závoděním," oznámila mu.

„Pojď dál," řekl, ukázal na křeslo a zavřel za ní dveře. „Proč chceš skončit?" zeptal se a sedl si naproti ní a na chvíli zapomněl, jak sedí ženy, než si dal nohu přes nohu. Sára si toho jeho podivného sezení všimla, ale nevěnovala tomu takovou pozornost.

„Nejde mi to a nebaví mě to," odpověděla pohotově.

„To celé kvůli Estrelle?" zeptal se a Sára sklesle přikývla.

„Nepotřebuju, abyste mě přesvědčovala, slečno Shadowwalkerová. Vážně to nemá cenu. Já svůj názor nezměním," prohlásila.

Wade ne nebral jako odpověď, a to ani teď. „A co by tě přesvědčilo? Ať je to cokoli," vyzvídal.

Sára si povzdechla a zamyslela se. „Asi jen kdyby byla v zítřejším závodu za mnou anebo se závodů nezúčastnila vůbec. Ale to se nestane, takže nic. Nemůžu s ní vyhrát, to nejde. To je jak porazit Payna," odpověděla a on na ní smutně koukal. Moc dobře rozuměl její frustraci. Sám si tím roky procházel.

„Dobře. Ať je po tvým. Odhlásím tě ze závodů, ale až zítra po jejich skončení. Ale musíš mi slíbit, že to zítra nevzdáš a že se budeš snažit vyhrát jak nejlíp dokážeš," řekl a usmál se na ní.

„Dobře. Pokusím se," odpověděla a zvedala se, že půjde, ale Wade jí chytl za ruku, a tak oddaně se jí podíval do očí. Na chvíli jako by zapomněl, v jakým těle se nachází. Sára ztuhla, tohle jí přišlo podivné a tak zvláštně povědomé.

„Jen jsem ještě chtěla dodat, že ti budu zítra fandit," prohlásil nakonec a ona se pousmála.

„Jste moc hodná. Tak na shledanou," řekla rozpačitě, když jí Wadova ruka sklouzla po jejím zápěstí dolů. A pak za ní cvakly dveře.

„Co děláš, idiote? Nemůžeš se ovládat?“ zašeptal si pro sebe a plácnul sebou vyčerpaně na křeslo. Visel na něm jako lenochod s hlavou v hlubokém záklonu přes jednu boční opěrku a s nohama přes druhou boční opěrku.

A když se jeho vlastní podoba z pod Violiny jemné tváře vydrala ven, byl na jeho před chvíli ještě dívčím krku vidět schod, který se mu vytvořil z ohryzku, jak měl zakloněnou hlavu.

Sára se zastavila před ředitelnou a zamyslela se. „Co to mělo být?“ zašeptala si pro sebe a potom odešla zpátky za námi. Zjevně už jí přišlo, že jsme všechno probrali, a tak se může vrátit.

My jsme s Darrenem pořád diskutovali o Shadowwalkerovi. „Jak moc nebezpečné by to bylo vloupat se Shadowwalkerovi do jeho věcí?“ zeptala jsem se Darrena.

„Teď hodně, ale až bude v krystalu, rozhodně to uděláme,“ odpověděl a usmál se na mě. *Tak na to se vážně těším. Doslova praskám zvědavostí.*

„Hej vy dva, můžu dál? Neděláte tam doufám žádný nepřístojnosti,“ culila se Sára a pomalu otevírala dveře.

„Ne, neboj. Už na tebe čekáme,“ odpověděl Darren a položil mi ruku na stehno. Podívala jsem se na něj a letmo jsem ho políbila na rty. Nečekal to, a tak jen dvakrát zamrkal a překvapeně se zaculil.

Sára si sedla vedle mě a pak bylo ticho. „Co Alyssa a Estrella? Přijdou?“ zeptala se. Darren se na ní tak podíval.

„No vidíš, musím jim dát vědět,“ řekl a telepaticky je k sobě zavolal. Tedy jen Alyssu, Estrella nijak nereagovala.

„Estrella je nějak mimo signál. Co je s ní? Celkově mi přijde nějaká divná. Chápu, že se viděla po dlouhý době se Shadowwalkerem, ale vyhýbat se nám je divný,“ zmínil Darren.

„No, možná je to kvůli mně a závodům. A taky kvůli tomu všemu,“ dodala a my přikývli.

Během chvilky dorazila Alyssa, a dokonce i Estrella. Vypadala ale zvláštně a tak nějak vyčerpaně. Měla rudé oči a obličej, jako by dlouho brečela. „Jsi v pořádku?“ zeptal se Darren starostlivě a ona přikývla.

„Co se děje? Je to kvůli mně?“ zeptala se jí pro změnu ještě Sára a ona zavrtěla hlavou.

„Ne, nic, jen toho na mě bylo moc. Vidět se s Wadem po tom všem a… mám toho pořád plnou hlavu,“ odpověděla.

„To chápu. Proto ho musíme zastavit. Vymyslel jsem na něj plán, ale bude fungovat jen, když budeme spolupracovat. Nesmíme si dovolit udělat jedinou chybu, protože tohle je možná naše poslední šance, jak zachránit Derion před jeho šíleným diktátorským režimem,“ objasnil Darren. Všichni jsme ho mlčky poslouchali.

„Takže. O kom víme, že je jeho největší slabost? Pro koho by obětoval svou duši ne-li celý život?“ zeptal se a všichni jsme ukázali na Sáru. „Správně. Takže to bude Sára, koho teď tak trochu jen na oko ohrozíme,“ řekl Darren a začal jim vysvětlovat jeho plán.

Krátce po tom našem debatním kroužku jsem před nimi utekla do věže. Tentokrát jsem šla do té, kde jsme se kdysi tajně scházeli s Darrenem. Potřebovala jsem být na chvíli sama, abych mohla trochu přemýšlet a vydechnout. Abych si nemusela hlídat myšlenky před svojí švagrovou. Vzala jsem si s sebou i knížku, kterou jsem četla už milionkrát, ale vždycky mě dokázala uklidnit.

Byla to Malá Derionka. Ne jednou mi Darren říkal, že mu mě připomíná. I když jak pak by ne, když je to můj životní vzor a moje nejoblíbenější postava na světě. Navíc máme spoustu společného.

Tu knihu, kterou mi kdysi daroval přímo zbožňuju a můžu jí číst skoro pořád. Je to speciální vydání ve zlatě. Pokaždé je tam něco, čeho jsem si dřív nevšimla, a tak neustále objevuju nové skryté významy a děje. I když nejraději čtu tu část před válkou, protože to ve mně vyvolává pocit klidu.

Nicméně jsem se k tomu čtení nedostala, protože cestou nahoru, zhruba uprostřed schodiště vysoké věže, seděl Wade Shadowwalker. Úplně mě to vykolejilo. Sem do téhle věže snad nikdy nechodil. Tedy alespoň co vím, schovával se se Sárou v té druhé. Ale nejspíš to tam bylo plné pro něj nepříjemných vzpomínek za to, co se tam v poslední dobou odehrálo. A taky tam byly vyryté ty tři kříže, když Sáru naposledy naštval, a tak zavítal sem.

„Zajímavá kniha,“ prohlásila jsem, když jsem viděla, jak si čte tu knihu, kterou pro něj měla Sára k narozeninám. Podezírám jí, že mu to nakonec dala, ale co na tom, nemám jí to za zlé.

„Hm. To je,“ opáčil suše a zase se začetl. Zřejmě se se mnou nechtěl vykecávat. A já jen chtěla působit, že jsem kolem něj naprosto klidná, i když jsem nebyla.

„Mluvil jsi se Sárou?“ vyzvídala jsem. Chtěla jsem vědět, jestli tu knihu má od ní, nebo ne. On ke mně ani nezvedl oči. Dával mi jasně najevo, že nemá zájem se se mnou bavit.

„Ne, proč bych měl?“ odpověděl otázkou, zatímco byl stále zahleděný do knihy.

„Jen tak,“ pousmála jsem se a on taky. Hned na to knihu zaklapnul a zvedl se ze schodu, že už půjde.

Zazmatkovala jsem, když jsem ucítila jeho blízkost. „Jak si užíváš noci?“ zeptal se až ve mně hrklo.

„Bez problémů. Spím jako miminko,“ opáčila jsem pohotově a on se pousmál. Nevěřil mi ani slovo. Taky jsem špatná lhářka, a zvlášť pro někoho, jako je on.

„Hm, to pak asi svojí práci dělám dobře, co?“ procedil sebevědomě. *Nejspíš bych si měla dávat pozor na to, co před ním říkám.* „Chutná ti Paynův vyprošťovák?“ pokračoval. Měla jsem za to, že už jde, ale nejspíš jsem ho zase špatně odhadla, chce mě provokovat.

„Nepotřebuju ho. Jsem silná dost, abych bojovala se svými nepřáteli," objasnila jsem a on se zase tak povýšeně pousmál.

„Kdybys nebyla pitomá, nebyl bych tvůj nepřítel," zmínil, a to mě překvapilo. Vždycky mě překvapí všechno, co řekne.

„To by mě tedy zajímalo, co bys byl jiného," prohlásila jsem a on se zase zasmál.

„Co já vím, tak třeba tvůj manžel?" řekl a já vyprskla smíchy.

„Tss. Proč bych o něco takového měla stát?" vypadlo ze mě. On se pousmál a zavrtěl nade mnou hlavou.

„Jen se směj, Ay. Popírej to do poslední částice, že v tobě není ani jediná kapička zvědavosti. Ani jediná myšlenka na mě a na to, jaký by to bylo mě mít. Už jsi přiznala svojí nejlepší kamarádce, že jí mě silně závidíš? Že na ní žárlíš? Že jsi do mě zamilovaná stejně tak jako do svého manžela? A že jsem to já ta Temnota, která uždibuje tvojí zatím neposkvrněnou duši?" zeptal se.

„Mimochodem, gratuluju ke svatbě. Ať vám to vydrží a přeju hodně Srdcí Derionu, kterým pak půjdu po krku. Hlavně ať je přede mnou uhlídáte. Na to se moc těším. Čím víc jich bude, tím větší moc budu pak mít," řekl a pozoroval moje reakce.

Analyzoval mě a mě se to nelíbilo. Měl ve spoustě věcech naprostou pravdu, jako by mi mluvil z duše. Ale hlavně dokázal bodnout do nejcitlivějšího místa. Byl tak zatraceně děsivý a absolutně nepředvídatelný.

„Hm, smysl pro humor tě opustil. Nevíš si se mnou rady, co? No jo no, Ay, kdyby sis vybrala mě, neměla bys tak silnýho nepřítele. Svoje děti bys přede mnou hlídat nemusela. Protože by to byly naše Srdíčka. Nebyl by žádnej stres, jenom radost. Hýčkal bych tě jako svojí královnu, kterou bys taky byla. Jako nejmocnější derionku v Derionu, Ay. A já vím, že takový sny taky máš. Taky jsi mi je prozradila…

A zcela určitě by jsme si spolu i hezky zašukali a mockrát bez omezení. Mohla bys mě mít kdykoli bys mě chtěla a nemusela bys o mě jenom snít. Payne o tobě říkal, že jsi nenasytná. Zřejmě ti nestačí, to já bych ti stačil. Škoda no. Tvoje smůla," šeptal mi do ucha až se mi postavily všechny chlupy na těle.

Neměla jsem slov. Chtěla jsem mu říct, že to je lež, ale nešlo to ani vyslovit, protože to nebyla lež ani v nejmenším. I přesto jak moc jsem Darrena milovala, tenhle temný princ znal mou temnou stránku lépe než já sama. A bohužel pro nás všechny moje temná stránka byla o poznání větší než ta světlá a prahla po něm.

„Kdo je tvoje Temnota, Wade?" vypadlo ze mně zcela nekontrolovatelně a on se tak samolibě pousmál. Taky se pak opřel zády o zeď.

„Přemýšlej, jsi dost chytrá na to, aby ti to došlo," odpověděl a díval se mi do očí.

„Jsem to já, že jo?" vybalila jsem na něj a jeho úsměv se do široka roztáhl a přikývl.

„Chytrá Ay, fakt chytrá. Vážně jsi mě překvapila," usmíval se fascinovaně.

„Vlastně na to přišel Darren," přiznala jsem.

„Hm, to bych do něj nikdy neřekl. Ale pěkně bloncka," dodal. Docela rozpačitě jsem se na něj dívala. Byl tak hezký. Snad ještě hezčí než jako má Temnota v mých snech. *Zatraceně, co se to se mnou děje?*

„Proč já? Bylo mi necelých čtrnáct. Copak jsi pedofilní?“ vyjela jsem na něj a on vyprsknul smíchy.

„Ne, Ay. Pedofilní vážně nejsem. Přijal jsem svojí Temnotu, aniž bych jí ošukal, ale to o tobě říct nejde, viď? Bez Darrenovo lektvaru na potlačení Temnoty bys přišla ve vteřině o duši, jak moc bys mě chtěla píchat, že jo? Ale chápu, jsi dospělá a nadržená. Taky celá pryč ze mě a z toho co se děje. Ale říkala sis, proč ne, bude to jen pěknej sen. Jinak, co je mezi mnou a mojí Temnotou je jen moje věc,“ objasnil.

„Já jsem to ale na rozdíl od tebe ustála!“ připomněla jsem mu fakta. On se zase jen zakřenil. Naklonil se ke mně a zašeptal mi do ucha.

„Já bych to taky ustál, ale nechtěl jsem. A jen tak pro info, to byla jen první vlna, Ay. A ta bývá nejslabší. Bacha na duši tvýho manžela, aby o ní kvůli tobě a tvojí touze po mě nepřišel,“ řekl a podíval se na mě, jak se na něho dívám.

„A co se týče toho, jak jsem to ustál já. To já svedl svojí Temnotu, aby si mě vzala. A víš jak? Chytl jsem tě za tu malou ruku a věděl jsem, že společně z toho tvýho reálnýho já vyždímáme maximum. I ona byla pro. Ani nevíš jak se jí můj nápad líbil. Všechno jsem si to detailně naplánoval. I to, jak tě přinutím, abych to byl já ten v tvojí šprtský hlavě,“ řekl a povýšeně se usmál.

„Až na to, že ti to nevyšlo,“ usmála jsem se na něj zpátky.

„Nevyšel plán A, vyjde plán B. A teď tě trochu vyděsím… ono by mi to i všechno vyšlo, kdybych se nezamiloval do Sáry a neslíbil jí, že vám neublížím. Ale pozor, Ay. Umím perfektně obcházet pravidla. Nepodceňuj mě,“ dodal.

„Řeknu to Sáře. Tohle všechno...“ prohlásila jsem, ale zase se mi vysmál.

„No jen do toho. Já nemám co ztratit, ale ty ztratíš kamarádku, a ještě jí ublížíš. Ale no tak, Ay. Přemýšlej přece. Na cestě zničit mě nechceš zničit i sebe a svoje blízký, ne? Všechny jsem si vás pojistil. Nemáte jedinou šanci, jak mi ublížit, aniž byste víc neublížili sobě. Tohle je šach mat, vzdej to,“ dodal.

„To se ještě uvidí,“ zašeptala jsem si pro sebe a on se zase zasmál. Nebo spíš se mi vysmál.

„Ještě něco ti řeknu, nepodceňujte jí. Ona je dost chytrá. Ono to vypadá, že jí to nepálí, ale to jenom proto, že vám bezmezně věří a nemá žádný podezření, a tak to neřeší. Ale když jí něco začne připadat divný… bacha na mě, abych jí nedal malou nápovědu. Ani si nechci představit, co by ti udělala, kdyby se dozvěděla, že mě chceš a jak často na mě myslíš,“ řekl, usmál se, ťuknul mi prstem do nosu a odešel. *Uff, ten je teda intenzivní. Jako ta Temnota…*

K večeru se Wade pro změnu zase zašíval v ředitelně přemýšlejíc, co bude dál. A nemyslel jen na nás, ale i na ostatní lidi, které do toho svého plánu bude muset taky nějak začlenit.

Přemýšlel hlavně nad pro a proti a maloval si, co a jak může nastat za překážky. Měl na to nejen ten svůj červený sešit, ale taky celkem velké papíry, mapy a výkresy. Byl do toho víc než zapálený. A byl až děsivě detailní. Jako by to byl nějaký kriminální případ, na kterým pracuje. Nebo složitý projekt.

Po celou dobu, co byl v ředitelně, nemrhal zbytečně magickou energií na proměnu, takže byl ve své vlastní podobě. Dveře byly stejně zamčené, takže se ani nemusel bát, že by ho tam někdo načapal.

Ale nervózní přece jen byl. Ten adrenalin po tom všem, co se odehrálo během následujících hodin jen tak z jeho žil nevyprchá. Ne, že by o to stál. To si ten ďábel podle mě docela užíval. A zvlášť když se rozhodl si z ředitelny udělat skrýš pro svoje „trofeje".

Akorát zrovna zavazoval trs Violiných vlasů do gumičky a dal na něj štítek s jejím jménem. A když to uklízel do skříňky k vlasům ostatních svých obětí, kterou pečlivě zamkl, zakopl o nádobku s její krví, kterou ještě nestihl uklidit a celou jí rozlil po podlaze.

„Do hajzlu!" zaklel a snažil se krev otřít do ubrousku, ale prosákl na jeho ruku. Krev je vzácná a když byla už poslední z daného čaroděje, byla ještě vzácnější a on o takovou vzácnost skoro přišel.

„Paní ředitelko? To jsem já Sára. Mohla bych s vámi ještě na chvíli mluvit?" klepala na dveře.

Wade zmlknul a zírajíc na své ruce od krve, předstíral, že tam není. Ze strachu, aby ho neslyšela se ani nehnul. Jen se rozhlížel, čím by krev dokonale z rukou očistil, ale veškerá vodovodní instalace v jejím pokoji byla momentálně nepoužitelná. Fakt pech.

„Slečno Shadowwalkerová…" pokračovala. Zjevně s ní chtěla naléhavě mluvit.

„Bože, Sáro. Teď ne, vypadni," šeptal si pro sebe.

„Já jsem vás slyšela. Taky jsem vás viděla jít dovnitř. Je to důležité. Mohla byste mi prosím otevřít.

Wade jen protočil očima, proměnil se a odpověděl. „Teď se to nehodí, Sáro. Promluvíme si později," zavolal na ní.

„Dobře no. Zas tak důležité to není," usmála se a odešla.

Zhruba po několika minutách, co se Wade stále v podobě Violy snažil v umývárně přes chodbu vydrhnout krev z rukou a z pod nehtů, načapala ho Sára. Ne tedy, že by ho načapala přímo. Ona sledovala Violu. Přišla jí divná. A tak čekala poblíž až vyleze ven z ředitelny a sledovala jí až do umývárny. A protože to bylo dámské teritorium, měla tam taky neomezený přístup.

Pootevřela lehce dveře a všimla si jejích zakrvácených rukou. Tedy spíš červené vody v umyvadle, která z jejích dlaní stékala a jejího zuřivého způsobu mytí. Nicméně nic neříkala a odešla.

Ne, že by jí to nevrtalo hlavou, ale ani by jí ve snu nenapadlo, že by zrovna Viola někoho zabila, nebo že by to byla vážně krev. Spíš jí to přišlo jen zvláštní. Ale nijak zvlášť se tím nezaobírala. Tedy do chvíle, co si u večeře u velkého stolu s výběrem jídla nestoupla za Wada a neviděla zblízka ten stejný náramek, jaký měla Viola v umývárně.

Vybavila si tu chvíli, kdy jí viděla zuřivě si mýt ruce, až se jí na zápěstí houpal ten náramek, na který teď zírala jako na ducha. Zaostřila na něj a byla tak zamyšlená, až do ní Wade nechtíc vrazil.

„Promiň," zakuňkal a odešel ke svému stolu i s talířem pečeného masa. Naložil si toho nějak hodně. Sára z toho byla v šoku, ale pak se zasmála.

„Ne, to je blbost," zamumlala si pro sebe a natáhla se taky pro kus masa, a ještě pro omáčku, která byla tak vzadu, že se musela předklonit div, že si nevymáchala tričko a prso v zeleninovým salátu.

„Já ti to podám," řekl Wade, který si ještě přišel pro další maso a dal Sáře do ruky její oblíbenou pikantní omáčku. Ta byla úplně mimo z té interakce, a tak nic neřekla.

Wade se na ní jen pousmál a nechal jí být. Sám si pak nandával další maso na další talíř. „Ty máš teda apetit, Shadowwalkere," prohlásil někdo od stolu a odešel.

Sára toho někoho nezávisle na ničem následovala a mezi stoly se rozdělili. „Co je?" vyzvídala jsem, když si sedla ke stolu.

„Nic, co by?" usmála se na mě.

„Mluvili jste spolu?" zeptala jsem se, ale zavrtěla hlavou.

„On mi jen podal omáčku a omluvil se, když mi šlápnul na nohu. Ještě teď mě z něj bolí malíček, váží snad tunu," odpověděla.

Přišla mi nějaká divná. A zvlášť to, že by mu vážně neřekla ani slovo. Bylo to kvůli nám? „Nepřijde ti, že vážně nějak hodně jí? Koukej na to, nandal si jenom maso. Dva talíře masa. Tak je to normální?" komentovala jsem a ona se na něj taky otočila.

„On nikdy nebyl normální," dodala a začala jíst. Už jsem se jí raději na nic neptala. Zdá se, že se o Shadowwalkerovi moc bavit nechtěla. Ale faktem je, že se dost změnil. Jako by snad vyrostl, a obzvlášť tedy na objemu. Ne, že by byl snad nějaký kulturista, ale měl vážně pěkné tělo.

„Jsi nervózní, viď? Kvůli tomu, co mu chceme provést," zašeptala jsem jí do ucha a ona se na mě jen zoufale podívala. „Obdivuju tě. Já bych to nedokázala," dodala jsem.

„Jsem nervózní ze zítřejších závodů. To se Shadowwalkerem mě nechává chladnou," opáčila a nacpala si do pusy tři hranolky najednou.

„Ty jsi těhotnej?" provokoval Wada Earthan, když viděl, jak do sebe hází jeden plátek masa za druhým a kombinuje to s kyselými okurkami. Vážně se cpal jako by týden nejedl.

„Já nevím, možná. Ještě jsem to nedostal," prohlásil sarkasticky a podíval se na něj jak na idiota. Alyssa se zaculila a Wade se na ní taky usmál.

„Co malej, jak se mu daří?" pokračoval Earthan.

„Jo má se k světu. Věřil bys tomu, že vypadá úplně jako já?" zmínil nadšeně. Když mluvil o svém synovi, vždycky se mu rozzářily oči.

Darren ho závistivě pozoroval. To poslední, co chci je, aby ho Shadowwalker změnil. Aby kohokoli změnil. Eldarn jako jeho nejlepší kamarád? To mi taky přijde absurdní.

„Nečekaně, když je to tvůj syn," procedil suše Darren a vstal od stolu.

„Závidíš mi? Udělej si svoje," rýpal do něj. Ale Darren na to už raději nereagoval, přešel k našemu stolu a sedl si ke mně. Dal mi ruku kolem krku a letmo mě políbil na tvář.

„Už se nemůžu dočkat, až bude v pekle, kam patří démon," procedil a my všichni kromě Sáry jsme přikývli.

„Co se stalo?" zeptala jsem se.

„Ale nic, jen mě irituje to jeho sebevědomí. Počkej, on mu spadne hřebínek hajzlovi!!" syknul tiše.

Já mu položila ruku na stehno. „Dočkáš se, miláčku," zašeptala jsem mu do ucha a políbila jsem ho na něj.

„Hm," pousmál se a taky mě pohladil. Sára se na Wada otočila a chvíli sledovala, jak něco zarytě vypráví Earthanovi, a když se na ní podíval, ucukla pohledem raději pryč.

„Půjdu si lehnout. Zítra máme velkej den. Tak dobrou noc," řekla Sára a odešla pryč.

„Dobrou," odpověděli jsme, ale už byla ta tam. Jen jsme se na sebe mlčky podívali.

„Je statečná. Statečnější než kdokoli z nás. Vždycky taková byla," zmínila jsem a Darren přikývl.

Eldarn našpicoval uši. „O čem se bavíte?" vyzvídal s úsměvem. My jsme mu ale nechtěli nic říkat.

„Ale o ničem," odpálkovali jsme ho s Darrenem stejnou větou vyřčenou ve stejný čas.

„Já Wadovi nebudu donášet. Vážně ne," prohlásil, ale zavrtěli jsme hlavou.

„Možná ne, ale nebudeme nic riskovat. Jsi momentálně proti nám. Jsi jeho nejlepší kámoš a to stačí," objasnil Darren.

Eldarn přikývl, ale přišlo mu to trochu líto. „Nejsem jeho nejlepší kámoš. To je Loner – basák z jeho kapely. Já jsem až ten druhej… jako vždycky," zmínil sklesle a podíval se na Darrena.

„Ehm, no tak my už si půjdeme asi lehnout. Tak ahoj," řekl Darren a táhl mě pryč ze sálu.

Nicméně jsme se na chodbě rozdělili. „Dneska budu u sebe, promiň, Ay," prohlásil, když jsme míjeli první schodiště. Trochu mě to mrzelo a měla jsem obavy po tom všem, co se v poslední době odehrálo. A tak jsem přikývla a šla si po svých.

Když jsem dorazila do pokoje, zalezla jsem do postele a četla jsem si Malou Derionku. Už jsem o ní mluvila několikrát. Malá Derionka byla čarodějka, která byla velmi nadaná. Bylo jí šest let, když si uvědomila jak obrovskou má moc.

K tomuto příběhu se i vztahuje příběh o Srdci Derionu. Zvláštní je, že jsem si to v realitě do teď nespojila, protože to není úplně přesně řečeno a tento mocný šperk se v knize ani Srdce Derionu nejmenuje.

Byla to pětiletá holčička velmi známá a důležitá. Mezi lidmi oblíbená, skoro jako princezna. Byla krásná, roztomilá, chytrá a hodná. Všem kolem rozdávala radost a při pohledu na její úpřímný úsměv by roztál i kdejaký bručoun. Ráda četla a učila se kouzla... Ano, už v pěti letech uměla víc kouzel, než kdejaký dospělý derion.

Její dny byly sluníčkové a veselé. Když jsem tu knihu četla prvně, myslela jsem si, že je to veselá pohádka, kterou si budu přát jednou i žít, ale její osud bych nepřála nikomu.

Bohužel jí tragicky zahynula matka ve velké válce, která v tu dobu vypukla. Byla zabita strašná spousta derionů.

Byla to válka, která nás málem vymýtila. Ve stejné válce, zahynula většina mých příbuzných, které jsem tedy samozřejmě nikdy nepoznala. Další příbuzné, které jsem měla a taky jsem je nepoznala, zahynuli až v poslední válce roku 1985.

Ohnisko této dřívější války bylo přímo v jejich městě. Její otec byl jeden opravdu mocný čaroděj, který se se smrtí své ženy Grace velmi těžko smiřoval. A tak se s malou Arnelou vypravil někam na bezpečnější místo, kde poznal mocnou a krásnou čarodějku. O tom, jak byla mocná tou dobou neměl ani potuchy, zato jak byla krásná viděl na první pohled.

V domění, že Lenora zaplní ono Gracino prázdné místo v srdci, které mu po její smrti zbylo, se s ní oženil po dvou měsících, co jí našel se svými muži raněnou v lesích. Lenora si Dartala vzala pouze proto, protože chtěla zneužít jeho malou dceru, o jejíž moci on sám zatím nic netušil.

A tak u večeře Lenora všechny Dartalovo muže otrávila a pak, jakoby se nic nedělo, ho odtáhla do ložnice. Nečekala na nic a hned o svatební noci, kdy se Dartal chtěl se svou ženou poprvé v manželství pomilovat, ho zabodla dýkou přímo do srdce. A takhle Arnela přišla i o tatínka.

Zlá macecha jí hned svázala a ještě truchlící jí zavřela pod zámek. Takže zůstaly jen ony dvě. Jenže na to brzy Dartalovi známí přišli a hledali je všude. Proto musela Lenora s Arnelou utéct. Tahala jí s sebou lesem jako zvíře uvázanou provazy.

Byly obě unavené, otrhané, zmrzlé, hladové a vyděšené. Válka pokračovala a v lesích nebylo bezpečno pro chlapy, natož pro dvě ženy. Lenora se snažila dítě uchránit, protože jí potřebovala pro své vlastní účely.

Jednoho dne, když Lenora našla přístřeší a vhodné podmínky pro vykonání rituálu, který by jí zajistil nesmrtelnost, velkou moc a věčné mládí, Arnela už toho měla dost. Celý rok jí Lenora využívala jako služku, chovala se k ní jako k podvraťákovi a zanedbávala jí.

Arnela byla tak nešťastná a plná nenávisti, za to, co Lenora udělala její rodině. Cítila v sobě tolik strachu, že když se Lenora pokusila rituál vykonat, Arnela zakřičela. Její hlas měl přímo smrtící účinky. Byl to *křik smrti*, o kterým se píší i další pověsti.

Nejen, že okamžitě zabil Lenoru, která omdlela a na následky šíleného zvuku vykrvácela ze všech otvorů v těle, ale takovou smrtí zemřelo i všechno, co se vyskytovalo v okolí 1 kilometru nechráněno žádnými zdmi.

Ve skutečnosti tento zvuk byl slyšet pouze poblíž Arnely, ale ten zbytek byla taková jakási zvuková vlna, kterou slyšely pouze zvířata. A ačkoli jí nikdo neslyšel, i tak na ní všichni zemřeli. Včetně zvířat.

Potom, co se Arnela uklidnila, překročila mrtvou macechu a s klidem odešla z chalupy. Procházela sama lesem, loukami, vesnicemi, městy a nacházela všude pouze mrtvá těla. Mrtvé čaroděje a čarodějky, děti i zvířata. Nechtěla způsobit takovou

tragédii, bála se. Nechápala, čeho všeho je schopná. Díky jejímu křiku se jí podařilo zabít většinu nepřátel a jejich vůdce, takže válka byla u konce.

Vynořila se z místa smrti jen ona, a tak se začaly šířit zvěsti o tom, že všechno tohle způsobila ona. A protože lidi bývají hloupí, místo toho, aby se o ní postarali a byli vděční, že zachránila celou říši před válkou, ačkoli neúmyslně a nevědomky. Místo toho, aby jí vychovali k dobru a dali jí lásku, jí upálili na hranici jako ježibabu. Dali jí do pusy roubík a upálili šestileté dítě jako něco nesvatého. Jako ďáblovo dítě. Tak se stalo 6.6. 1425.

Až po tom, co byl tento čin vykonán se to doslechl Dartalův přítel Gaston a odvezl si Arnelin popel domů. Každý večer od doby, co byla Arnela upálena, každý den v 6 hodin a 6 minut, Gaston slýchal slabý křik.

Jednoho večera 6.6. 1426, když Gaston večeřel se svojí rodinou přesně v 6 hodin, uslyšel silnější křik ozývající se z urny. Přišel se ze zvědavosti podívat. Urna praskla a z ní vypadl malý červený a horký krystal. Gaston ho vzal a odnesl ho na místo, kde kdysi stál jejich dům. Zakopal ho tam a vrátil se zpátky domů.

Od té doby nikdo nikdy křik neslyšel a na tom místě, kde byl tento krystal zakopaný, se 6.6. roku 1925 narodily dvojčata Ametrine a Ametris Heartovi. Tento příběh se skutečně odehrál. Zpětně byla Arnela prohlášena za svatou. Ironie, když jí upálili jako Satanovo dítě.

„Věřím, že to je její duše. Měl bych pro ni raději najít bezpečné místo. Když jí budeme chránit my, ona bude chránit nás," řekl Gaston a položil malý rudý krystal na dno malé jamky, kterou vyhrabal…

„Ay, spíš? Můžu dál?" klepal na dveře Darren. Naštěstí už jsem to stihla dočíst, ale měla jsem ještě uslzené oči.

„Pojď," odpověděla jsem a otřela jsem si oči do rukávu své bílé noční košile.

„Ještě nespíš? Je půl dvanáctý," divil se, zavřel za sebou dveře a sedl si ke mně na postel.

„Ty taky nespíš," procedila jsem, ale nereagoval na to. Jen se na mě podíval.

„Pláčeš?" polekal se.

„Ne, ne. Já jen… to ta knížka," pousmála jsem se.

„Ay, musíme si promluvit," řekl a mě se udělalo zle. *Co když mi řekne, že mu nejsem dost dobrá? Že mu za to trápení nestojím?*

Napřímila jsem se, odložila jsem knihu vedle sebe, opřela jsem se o čelo postele a podívala se mu do očí. „Děsíš mě," přiznala jsem a on přikývl.

„Chybíš mi. Byl jsem idiot, že jsem se ti vyhýbal. Neměli by jsme se od sebe ještě víc vzdalovat. Takovou radost tomu šmejdovi neudělám. Já moc dobře vím, co ke mně cítíš a je to vzájemný. Shadowwalker…" vydechl. „Ať už na něj myslíš jakkoli, vím, že to je jen iluze. A i kdyby se ti líbil i normálně, věřím, že v tvým případě je to jen zvědavost, fantazie a magie," prohlásil a já přikývla.

Byla to pravda. Bez ohledu na to, jak dobrá a intenzivní ta magie byla, byla to z větší části vážně jen fantazie. Darrena jsem upřímně milovala nejvíc na celém světě a Shadowwalker byl vždycky jen stín. Jen ďábel na mém rameni – našeptávač.

Objala jsem ho a v pěstech jsem svírala jeho tričko na zádech. „Moc tě miluju, lásko moje. Jsem moc ráda, že mi věříš a že při mně stojíš, i když jsem vážně příšerná manželka," procedila jsem se slzami v očích.

„Nejsi příšerná manželka. Jen se ti dějou příšerný věci. Jinak co se toho týče, Paynová. Jsi ta nejlepší a můžeš mi to zase klidně předvést. Víš, abych se ujistil, že je všechno v pořádku," zašeptal mi do ucha svůdně a lehce mě do něj hryznul. A hned na to jsem ucítila jeho ruku šmátralku pod noční košilí.

Podívala jsem se na něj jako na blázna. „Přišel jsi jen kvůli tomu?" sykla jsem na něj, ale zavrtěl hlavou.

„Ne, Ay. To ne. Ale…" zakoktal se, ale já se na něj usmála a skočila jsem po něm.

„Dělám si srandu, Payne. Taky už tě hrozně chci," objasnila jsem a začala jsem ho vášnivě muchlovat…

Ráno hned po snídani, aniž bychom se stihli rozkoukat, začínal teror v podobě vyučování černé magie. Já vím, že je to můj nejoblíbenější předmět, ale poslední dobou jsem jí byla jaksi přesycená. A mohl za to Shadowwalker. *Tak děkuju, Wade. Vzal jsi mi další věc, kterou jsem měla ráda.*

Kdo by to byl řekl, že je sedmák tak intenzivní? A to si ani neumím představit chudáka Darrena, jak ten ňouma zvládá devátý ročník. I když dělám si legraci, říkám mu sice pořád ňouma, ale vím, že on je mnohem lepší než já. Vážně. A už ani nežárlím. Obdivuju ho a hrozně se mi to na něm líbí. A říkám si, jestli je to i pro Shadowwalkera náročné, nebo jen procházka růžovým sadem jako jeho oblíbená jaderná fyzika?

Takže… co potom já? Dostanu se vůbec do devátého ročníku? Ano, dostala se tam i Alyssa, ale jen proto, že jí s tím hodně pomohl můj muž. Ale co, on mi určitě taky pomůže…

„Ay, dávej pozor. Ředitelka na nás pořád civí," řekla Sára a šťouchala do mě.

„…takže tady existuje taky mnoho proměnných… Ay, mohla bys doplnit příklady na tabuli?" vybrala mě. Což mě upřímně zaskočilo. Ještě snad nikdy, co jsme jí měli po mě nechtěla, abych šla k tabuli. „Na a doplň celou stránku," řekla, podala mi křídu a podívala se na Sáru.

Sára z toho byla nesvá. Takhle divně se na ní Viola nikdy nedívala a najednou se to děje pořád. Od toho incidentu v ředitelně, když spolu mluvily naposledy a ona jí tak podivně chytla za ruku.

„Sáro, ty můžeš jít hned jako druhá a doplnit zbytek," řekla a usmála se na ní. Sára přikývla a mířila si to k tabuli. Zřejmě na nás má pifku, protože tohle bylo rozhodně zvláštní. Ani Sáru nikdy nevyvolávala. A mě taky ne. Ale je fakt, že jsme se dost sblížily tím tématem, se kterým jsem se jí svěřila. „Na," zašeptala a podala jí do ruky další křídu.

Když jsem se vracela do lavice a čistila si dlaně od prachu z křídy, viděla jsem, jak Sáře zírá na zadek. Netrvalo to dlouho, ale ten pohled mi připomněl zvědavého kluka.

Darrena v létě u řeky, abych se vyjádřila přesněji. Ten taky takhle rychle a nenápadně zíral holkám na zadky. Myslel si, že si toho nevšimnu blboun. *Ale proč takhle Viola civí na Sáru? Zdá se mi to, nebo se přes prázdniny trochu změnila?*

„Děkuju, holky. Teď si vyndejte učebnice, přeskočíme úvod a začneme rovnou poslední kapitolou STÍNY NA DUŠI, POČÁTEK TEMNOTY," prohlásila, když jí Sára vracela křídu a odcházela zpátky ke své lavici.

Obě jsme ztuhly a podívaly se na sebe. A zatímco si třída v klidu listovala požadovanou stránku, Viola se na mě usmála. *Dobře, možná jen chce urychlit to, co je nevyhnutelné. Chce mě nenápadně naučit, o co jde. A chránit tím i celou třídu. To je přece dobře.* Chlácholila jsem se.

„Je tady někdo, kdo už se s tímto tématem setkal?" zeptala se třídy, ale všichni mlčeli. Její oči zamířily na nás se Sárou, ale očividně po nás nechtěla, abychom na to odpovídaly. Nicméně jsem se cítila nesvá. Mluvit o tomhle intimním problému před třídou, a ještě ke všemu před Sárou. Mohlo by jí potom dojít, kdo je moje Temnota.

„Nevadí, tak si o tom promluvíme teď. Čím dřív tím líp. Nevidím důvod, proč to nechávat až na konec roku, když je temno všude kolem nás. Všichni už víme, že čaroděj může propadnout do temnoty a už jsme i mluvili o tom jak.

Je spousta cest, jak opustit světlo a očernit svou duši. Ať už jen trochu, nebo úplně. Dušemi a duševní magií se budeme více zabývat až v posledním ročníku, ale to neznamená, že byste neměli znát fakta a způsob, jak se tomuto nepříjemnému problému bránit nebo, jak ho využít," řekla a posadila se na okraj katedry. *Jak ho využít?*

„Temnota je pro čaroděje taková nemoc. Je to duševní mor…" pokračovala. Byla fakt dobrá. Lepší učitelku černé magie jsem snad neměla. Kam se na ní hrabal profesor Peterson. Byla tak chytrá. Zcela určitě o tom hodně věděla a velice se o to zajímala. Jakpak by ne, když má vystudovaný obor duševní magie.

„Důležité je, abyste nepropadali panice. Ne vždy se musíte temnoty bát. Ale musíte být chytří a dokázat jí využít tak, aby vám byla ku prospěchu. Temnota se o nás pokouší a pokoušet bude vždycky, a hlavně o ty, kteří mají typ duše *shadow,* nebo *černo-bílou*. Ale mějte na paměti, že ne vždycky je to jednostranná vstupenka do pekel. Co jde dovnitř, musí jít i ven, a to i kdyby jen o kousek. A v tomhle případě se každý centimetr počítá…" pokračovala, zatímco se dívala na mě.

Proč mi to zní, jako by to říkal Shadowwalker? Že by to bylo tím, že je to jeho teta? Ale ta fascinace a zapálení... Ta volba slov. Znělo to tak dvojsmyslně. Když jsem s ní mluvila o mojí Temnotě v ředitelně, byla jiná. Byla empatická, sice entuziastická co se týkalo tématu, ale ne tolik. Rozhodně temno neprotěžovala, ale teď. Zdá se mi, jako by sama propadla temnotě.

„Paní ředitelko?" Zvedla jsem ruku. Její oči se přesměrovaly zpátky na mě, ačkoli se zdálo, že na mě zírala celou dobu, občas se podívala i na Sáru a po třídě.

„Ano, Ay?" usmála se na mě.

„Jak poznáme, že z někoho mluví jeho Temnota?" zeptala jsem se a všichni ve třídě ať už dávali pozor, nebo ne, se na ní podívali.

Viola se pousmála. „Když Temnota zastíní větší část vaší duše, potom už z vás mluví hlavně ona. Nicméně to není tak snadné určit. Čaroděj může být posedlý temnotou, aniž by jí pustil ke své čisté duši. Což znamená, že existují případy, kdy čarodějové měli neposkvrněnou duši a stejně propadli své Temnotě," odpověděla. *Shadowwalker… Jak to udělal?*

„Paní ředitelko, můžu mít taky otázku?" zeptal se Wade Whisper a Viola se k němu otočila.

„Ano, Whispere," prohlásila až nás to se Sárou zarazilo. Dokonce jsme si vyměnily pohledy.

„Řeknete nám, jak se do nás Temnota dostane krok za krokem? A taky, co to vlastně je? Jak vypadá a jaký má metody nás přesvědčit? A jak to ten čaroděj udělá, že má čistou duši a stejně propadne Temnotě?" vyzvídal.

„Hm. Na to je tahle hodina krátká, ale jestli vás to zajímá, přečtěte si TEMNOTA A JÁ od Warrena Margola," dodala suše. Viditelně Wada neměla moc v lásce anebo jen dostala periodu. Což si myslela i Sára, když jí v umývárně viděla s rukama od krve.

„Prosím, slečno Shadowwalkerová. Od vás je to lepší," ozvala se Sára a usmála se na ní.

Viola jako by roztála a úsměv jí opětovala. „Tak dobře. Když vás to tedy tolik zajímá," řekla a zhluboka se nadechla. *Zvláštní. Vážně zvláštní.* Dnešní hodina byla divná.

Když skončilo vyučování, běželi jsme vyhladovělí do sálu. Dnešní studium bylo více než náročné na psychiku. Měli jsme podle rozvrhu jen samé důležité předměty. Hned první hodinu černou magii. Potom magickou fyziku a lektvary. A nakonec dějiny Derionu a nový předmět, který byl pouze pro deriony, protože se to týkalo nauky o lidském světě. Byla jsem hotová, a to to byl teprve první den.

„Taky vás ta hodina černý magie bavila tolik jako mě?" zeptala se Sára hned, jak si sedla ke stolu. My všichni na ní překvapeně civěli. Hlavně proto, že jí nikdy nic jen tak nefascinuje a už vůbec ne černá magie.

„Ta Viola je vážně chytrá, do teď mi přišla jen normální, ale ona je vážně hodně chytrá. To, jakým stylem to všechno vysvětlovala, to bylo… fascinující," procedila. *Kde se to v ní vzalo tohle nadšení? Že by jí Viola taky připomínala Shadowwalkera tolik jako mě? To by pak dávalo smysl.*

„Má toho hodně načteno. Ale byla na mě pěkně protivná," komentoval otráveně Wade Whisper.

„Hm, asi tě nemá ráda. Minulej rok jsi byl protivnej ty," rýpala do něj Sára. Ten se na ní jen nevraživě podíval, ale raději už se do konfliktu s ní nepouštěl a zvlášť, když ho od protějšího stolu deváťáků ostražitě pozoroval Shadowwalker. Faktem je, že ten mizera měl oči všude. Jak to dělal?

Wade Whisper si byl momentálně stejně jako Darren víc než jistý, že se s ním do žádného křížku dostat nechce. Shadowwalker byl zabiják, když mu o něco šlo a snad rok od roku větší a horší. *Možná, že v tom to množství masa, kterým se cpe hraje velkou roli…*

Pomyslela jsem si, zatímco jsem sledovala jeho vrchovatou porci, kterou pořád ještě nepřestal kupit.

„Chceš si ucpat tepny?“ zeptal se ho Earthan a plátek masa mu vzal drze z talíře, zatímco si sedal vedle něj se svým obědem.

„Přesně o to mi jde,“ odpověděl suše a uzobával maso jako by to byl jen salám. Bez přílohy.

„Stavím se za Wadem,“ informoval nás Eldarn a odešel za tím zrádcem. Všichni jsme ho sledovali, jak si s ním podává ruku a jak se Wade odsunul, aby si k němu mohl Eldarn přisednout. Bylo to všechno tak divné.

„My máme pokud vím co dělat,“ připomněla mi Sára a já přikývla. *Divnější a divnější.* Ještě když to byla zrovna ona, kdo mi tu past na Shadowwalkera připomněl.

Po obědě se Estrella se Sárou nezávisle na sobě zvedly od stolů a mířily si to na hřiště. Zřejmě chtěla být před tím závodem sama, protože se Darrenovi vyhnula obloukem a mě v podstatě taky, i když měla společnou cestu.

Estrella se mi zdála naprosto v háji. Jako by měla silnou depresi. Jako by se všechno, o svým bratrovi dozvěděla teprve včera. *Co je to s ní?*

„Ahoj, miláčku,“ pozdravil mě Darren a políbil mě na tvář. Odchytl si mě na chodbě cestou ze sálu.

„Dnešek je divný den,“ zmínila jsem a on přikývl.

„To jo, hlavně když Shadowwalker chyběl na hodině magický fyziky. Tu nikdy nevynechává. Určitě má zase něco za lubem,“ řekl, a to mě překvapilo. Víc než to. Šokovalo mě to.

„Divné. A to bylo kdy?“ zeptala jsem se.

„První hodina, proč?“ odpověděl a já se pousmála.

„První? To jsme měli hodinu černé magie. A vážně hodně zvláštní hodinu. Přeskočili jsme celou knihu a rozebírali jsme Temnotu… nemyslíš si, že by se mohl Wade zase vydávat za ředitelku? Dneska mi ho silně připomínala, a když tedy vynechal i hodinu,“ vyzradila jsem mu, on se podíval letmo na Wada a pak zase zpátky na mě.

„Jaký by k tomu měl důvod? Když bude chtít, Viola mu bude zobat z ruky. To si nemyslím. Spíš jsou si hodně podobní a to, co se stalo s tebou a s tvojí Temnotou, tak jí to tak nějak asi přišlo vhod začít rozebírat. O nic nejde, Ay. Zas tak paranoidní nebudu. On má Violu rád. Takhle by s ní nemanipuloval a rozhodně by jí nijak neublížil. To už by bylo i na něj přes čáru,“ dodal a já přikývla.

„Asi máš pravdu. Jsme paranoidní. Sice se nám nedivím, ale… Jdeme na závody fandit Sáře a potom ho dostaneme do pekla, kam patří,“ usmála jsem se na něj a on přikývl.

„To je správnej přístup, Paynová. Tak jdeme,“ řekl a vydali jsme se ke hřišti. Stejně mi to šrotovalo v hlavě. To, jak se Viola při hodině na Sáru dívala. Jak se dívala na mě… Zatřásla jsem hlavou. *Nebuď paranoidní, Ay!*

Sára šla rychlým krokem přes pozemky, za ní s odstupem několika metrů Estrella a za nimi zhruba ve stejné vzdálenosti jako byly ty dvě od sebe, šel Shadowwalker.

Sára se zastavila a otočila se na Wada, o kterém věděla, že jí následuje. Estrella se podívala, kam se Sára dívá, a když viděla svého bratra, hodila na něj vražedný pohled a pokračovala ve směru na hřiště. Zatímco Sára čekala na Wada, až jí dojde.

A když se před ní zastavil. Přímo na rozcestí mezi hřištěm a stájemi, mlčky si zírali do očí.

„Ignoruješ mě?" zeptal se. Sára si povzdechla.

„Není důvod se bavit," opáčila stroze.

„Aha," řekl sklesle a podíval se na její tři křížky, aby si připomněl, jak věci jsou a že by se měl držet zpátky, když si to tak celé vymyslel sám. Sebereflexi on měl. „Chtěl jsem ti jenom popřát štěstí a říct ti, že ti budu fandit," řekl a pousmál se.

„Díky," zahuhlala a její pohled do jeho očí se snad ještě zintenzivnil.

„A… chceš, abych se na tebe díval? Nebo…" začal, ale přerušila ho.

„Vím o co ti jde. Chceš ze mě dostat, že tě tam chci? Je mi to jedno, Wade. Buď tam, nebo nebuď, je mi to fuk," dodala a chtěla jít, ale přitáhl si jí k sobě za ruku, aby jí zastavil.

Ona se mu podívala do očí a hned potom na rty, jako by si nemohla pomoct a chtěla ho políbit. Vždycky, když si jí takhle k sobě přitáhnul, líbali se. Není divu, že to měla v hlavě tak uložené.

„Řekni slovo a bude to podle tebe. Nechci ti dělat špatně," řekl. „Radši bych ti dělal dobře," dodal a zmlknul. Moc dobře oba věděli, jak věci jsou. Jen si přes určité morální hranice nemohli nic říct. Většinou se proto taky dorozumívali pouze pohledem anebo dotekem. Rozuměli si i beze slov.

Sára se na něj jen tak podívala pohledem pro ostatní neidentifikovatelným a zdálo se, že se i pousmála. Ale jen lehounce, skoro k nerozeznání od malého záškubu koutku. A potom odešla pryč. Wade se spokojeně pousmál a zamířil si to k tribuně, zatímco Sára do stájí.

My s Darrenem jsme se akorát usadili na tribuně. Bylo to zvláštní, když byl vedle mě a ne tam dole. Sice jsme si tím prošli už hodněkrát od doby, co závodí ve velkým, ale stejně, většinu času jsem mu fandila tady, protože on závodil pro školu.

„Není ti zima, zlato?" zeptal se, ale zavrtěla jsem hlavou. Stejně přese mě hodil svou bundu. Byl tak pozorný.

„Díky, ale kdyby ti byla zima, tak mi řekni a dám ti jí zpátky," usmála jsem se na něj.

„Neboj, kdyby se to nedalo vydržet, udělám nám bublinku, kde nám bude fajn," zašeptal mi do ucha a přitáhl si mě k sobě.

„Pardón," křičela Alyssa na lidi, aby se prodrala k nám. Někdy byla vážně jako osina v zadku. A momentálně bych si troufla říct, že jí tak viděl i Darren. Když jí viděl netvářil se zrovna nadšeně, že jí vidí.

„Ahoj," pozdravila nás a sedla si do řady za nás.

„Ahoj," odpověděl neutrálně a pohladil mě něžně palcem po ruce. Možná, že ten rok s ní přece nebyl na škodu. Že by byl konečně pře-Alyssovaný a já měla od té žárlivosti nadobro klid?

„Dámy a pánové, za necelých deset minut budeme začínat," oznámil komentátor a pak hned někam ještě odběhl. Šokem pro nás bylo, když si za Alyssu sedl Wade Shadowwalker s Eldarnem a na tváři měl napsané černou tužkou na oči Sáry jméno se srdíčkem na konci. Letmo se na sebe s Darrenem podívali, ale nikdo nic neřekl. Darren se jen otočil zpátky a díval se na to, co se děje na hřišti.

Zajímalo by mě, komu šlohnul tu tužku na oči. A jestli to byla Anomaris, ta by ho hnala, kdyby věděla, že jí využije zrovna takhle.

Sára akorát lezla na Qyldryira a zamávala nám ze sedla. Mávání jsme jí opětovali, a to dokonce všichni. Potom se dlouze podívala na Wada a otočila se zpátky ke Qyldryirovi.

Tribunou se ozývala hlasitá hudba, a to známých derionských kapel. Momentálně někdo vybral tu Wadovu z *Anguish of the Forsaken – Only One King*. Naštěstí tedy nehrála ta písnička o Sáře, ale zrovna trefně hrála ta, kde zpívá o tom, že je jen jedna koruna a jen jeden trůn. A tím pádem je jen jediný král a že tím bude on sám. Řekla bych, že ho to rozladilo i víc než nás.

Estrella byla úplně mimo. Ještě nikdy jsem nikoho neviděla ve větší depresi, natož někoho mentálně tak odolného jako byla ona. Byl to takový šok asi jako, když jsem viděla Shadowwalkera brečet kvůli Sáře, a ještě ho slyšela se přiznat, že jí miluje až tak, že by se kvůli ní nechal zabít. Možná i jako když jsem zjistila, co je zač. A taky to, když jsem zjistila, že je můj manžel vlastně můj vzdálený bratranec přes koleno nebo co.

Otočila jsem se na něj – na Shadowwalkera, abych ho trochu zanalyzovala. Zíral na Estrellu stejně zoufale jako ona na něj. *Zjevně za to může on. Něco si provedli, něco, o čem ještě nemáme ani tušení. Musí to být ale něco čerstvého, protože celý minulý rok byla jen přešlá. Nebo, že by to bylo jen tím, že se s ním letos musí vídat?*

Pak si všimnul, že na něj civím, a tak na mě hodil ostrý pohled, aby ten můj odehnal. „Tak jste všichni usazení, můžeme začít náš první letošní školní závod?" zeptal se komentátor a celá tribuna mu odpověděla výskáním, dupáním, tleskáním a řevem.

„Tak to jsem rád, já už se sám nemůžu dočkat. Letos nám přibyli dva noví závodníci ze třeťáku Avalin Lavender se svým wergonem Margulou. A Faustin Dragol s wergonicí Binnie. Jsem rád, že si stále udržujeme hojný počet závodníků a že je o tento sport stále tak enormní zájem. Takže hodně štěstí, nováčci.

A teď si jdeme představit i zbytek závodníků. Naše skoro permanentní vítězka derionka Estrella Shadowwalkerová se svou wergonicí Starlight… Prosím zatleskejme jí… co? Jo pardón. Estrella Paynová," opravil se a všichni na tribuně zmlkli a krátce na to se rozšuškali.

My s Darrenem jsme si jen vyměnili pohledy. Wade za námi vypadal, že je stejně překvapený jako my. Nicméně se tomu ani nedivil. My tedy rozhodně ne.

„A potom tady máme úžasnou rionskou studentku Sáru Heavensovou s wergonem Qyldryirem, na kterém kdysi závodil náš známý, ale bohužel už bývalý závodník Wade Shadowwalker," uvedl je a Sára všem, kteří se ozvali na její jméno zamávala a vyjádřila jim tím svůj vděk.

Wade zatím jen tleskal a nijak zvlášť výrazně se neprojevoval. Jako by měl strach po tom předchozím závodu, kterého se zúčastnil.

„…A jako poslední je tady derion Baron Shermidor s wergonem Bahatem. A to byli naše hvězdy. Poprosím závodníky, aby se připravili na startovní čáru a vás, abyste pořádně fandili," prohlásil a nadechl se, že začne odpočítávat.

Sára se podívala na Wada, jako by mu něco říkala telepaticky a potom už se soustředila jen na svůj nejdůležitější závod v životě. Protože kdyby teď s Estrellou zase prohrála, neměla by žádný důvod v tom dál pokračovat. A hlavně, nechtěla zklamat svoje fanoušky. A řekla bych, že hlavně Wada. To, že jí fandil a podporoval pro ní znamenalo všechno, aniž by to přiznala.

„…pět…čtyři…TŘI…DVA…JEDNA…START!!" zakřičel komentátor a závod začal. Uplynulo necelých dvacet sekund a Estrellu už všichni předjeli. „Co se to s ní děje?" zeptala jsem se Darrena, ale pokrčil rameny.

Wade nás pozoroval a zřejmě i slyšel. Tvářil se zdrchaně a překvapivě provinile. A když jsem se za ním ohlídla, hned se naše oči střetly. Jako bych mu v tu chvíli četla z tváře: *Přestaň na mě civět, Heartová, všímej si svýho.*

Zase jsem se otočila zpátky a podívala se, kde je Sára. Byla první. Byla první a snad o čtvrt kola. A byla první už pekelně dlouho, snad jí to vydrží.

„Naše zlatá medailistka je dnes poslední. Copak se to děje? Že by skvrny na Slunci? Celkově je dnešní den nějaký podivný, souhlasíte?" rozvášnil se komentátor, který se snažil překřičet fanoušky těch, co byli těsně v závěsu za Sárou.

„Jeď, Sáro!! Vydrž to!" křičel Darren v poslední zatáčce. Fandil Sáře tak intenzivně, že se postavil a úplně tím Shadowwalkerovi bránil ve výhledu. Zato Wade se nenechal vyšachovat. Stoupl si na lavici a pozorně sledoval hřiště.

„Jsi moje zlato, Sáruško," křičel Wade a hvízdal na prsty. Trochu se mi zdálo, že je tohle závod mezi ním a Darrenem, kdo bude fandit víc.

Qyldryir ještě přidal a spolu se Sárou projeli cílovou páskou. „Jó!" křičeli jsme nadšeně. Shadowwalker hvízdal a tleskal div, že si neustřelil ruce.

„Dámy a pánové, neuvěřitelné. Dnes i kdyby se snad slečně Shadowwalkerové… tedy Paynové dařilo, Sáru Heavensovou by jen tak nepředjela. Dnes byla Heavensová naprosto bezkonkurenčně nejrychlejší a nejen dnes, ale dokonce i o sekundu rychlejší než náš zlatý šampion Darren Payne, protože překonala jeho rekord!" křičel nadšeně.

Wade i Darren měli stejný výraz a oba se na Sáru spokojeně usmívali, zatímco vehementně tleskali. A její výraz byl k nezaplacení. Dívala se na Wada i na Darrena a oběma věnovala svůj upřímný úsměv. V podstatě ty úsměvy rozdávala najednou všem. Takhle šťastná byla naposledy co jsem byla u toho snad na tom plese, kdy se muchlovala

se Shadowwalkerem pod disko-koulí. Jak se tváří, když je s ním netuším, ale určitě takhle šťastně.

„Slyšel jsi? Byla o sekundu rychlejší než ty. Máš konkurenci, Payne," rýpla jsem si, ale on se pousmál a přitáhnul si mě k sobě.

„Jsem na ní pyšnej. Stejně tak, jako jsem byl na tebe, když jsi vyhrála stříbro, a stejně tak jako, když ses přihlásila na závody a… za spoustu věcí, Paynová," dodal a políbil mě na čelo. Wade nás znechuceně pozoroval, zakroutil otráveně očima a odešel.

„Gratuluju ti, Sáro. Byla jsi úžasná," řekla Viola a potřásla jí rukou. Byla první. Sotva Sára odložila rukavice, už jí třásla rukou.

„Děkuju. Mám ohromnou radost," usmívala se na ní a pak hypnotizovala její náramek.

„To já taky. Doufám, že teď už to vzdát nechceš," dodala.

„Ne, nechci… Máte moc hezký náramek. To je unisex, že?" vypadlo z ní a Viola ztuhla.

„A-ano," pousmála se rozpačitě.

„Viděla jsem ho i na Wadovi," zmínila Sára, což Wada momentálně rozhodilo a proklínal se, že na ten pitomý šperk zapomněl.

„Máme s Wadem stejný. Dostali jsme je od Estrelly," vymyslel si a ona se usmála.

„Aha," dodala a tím už to považovala za uzavřené a dál jí to nezajímalo. Věřila jí a i kdyby si to u Estrelly chtěla ověřit, což neměla důvod dělat, Wade si byl jistý, že by ze strachu raději potvrdila jeho verzi, než aby dělala zmatky. Estrella byla totiž velmi chytrá a tak zvláštně s Wadem propojená.

Sára se ohlédla, ale Wada na tribuně už neviděla. Napadlo jí, že jí pogratuluje až se spolu uvidí. Vždycky byl takový, a zvlášť když je kolem tolik lidí. Potom jsme jí šli pogratulovat i my. Viola nás ale předběhla.

Zvláštní, neustále jsem jí vídala lézt za Sárou. Skoro jako by se historie opakovala a ona byla Shadowwalker. Tahle myšlenka mě pořád pronásledovala. *Nesmysl*. Zasmála jsem se. *Je to jeho teta, má jí rád. Proč by to přece dělal? Vždyť by mu to zbytečně přineslo jenom problémy*. Opakovala jsem si Darrenova slova.

„Jsem na tebe tak pyšnej, Sáro," řekl Darren hned, jak se k ní dostal a objal jí.

„Já na sebe taky," culila se.

„Jen tak dál. Hlavně to nevzdávej, byla by to škoda," dodal a pak mě k ní konečně taky pustil.

„Gratuluju, Sáro. Byl to moc hezký závod a dobře se na tebe kouká," procedila jsem a ona se zakřenila.

„Díky, Ay," usmála se a taky mě objala.

„Kde je Wade? Myslela jsem, že tu bude jako první. Víš, že měl kvůli tobě na tváři napsané tvoje jméno tužkou na oči i se srdíčkem?" zašeptala jsem jí do ucha a ona vyprskla smíchy.

„Vážně? Tak to je fakt vtipný," zasmála se a potom její oči zamířily k Estrelle.

„Uvidíme se později," dodala jsem a rozloučily jsme se. S Darrenem jsme se vraceli do hradu. Jen na oko, protože byl čas na náš plán. Ale napřed jsme na to museli sehnat Shadowwalkera.

„Nepřišlo ti zvláštní, že Viola vůbec negratulovala ani nijak neutěšovala svou neteř? Zvlášť když měla tak těžký den? Vážně ti to nepřijde podezřelé? Mě přijde Viola, jakoby trochu zWadovatila," zmínila jsem a Darren vyprsknul smíchy.

„Nesmysl, celou dobu byl za náma a Viola byla dole," dodal.

„Určitě? Nevzpomínám si, že bych je viděla pohromadě. A ráno jsi říkal, že Wade nebyl na fyzice, kterou nevynechává a u nás byla zrovna Viola na černou magii. Je to víc než podezřelé," objasnila jsem.

„Když jsme se se Shadowwalkerem prali, byla u toho a rozdělila nás," zmínil.

„Ale od té doby už spolu nebyli v jedné místnosti. Třeba se pohádali a něco si provedli. To by vysvětlovalo, proč je Estrella tak v háji," spekulovala jsem.

„Jako, že jí zabil a teď se za ní vydává? Protože zakročila ve rvačce?" klepal si na čelo.

„Ne, Darrene. Protože věděla příliš. Od té doby, co jsem jí řekla o mojí Temnotě, tak se chová jako Wade. A Estrella je mimo. Jako by jí někdo umřel a jako by to udělal její bratr. Dneska striktně prohlašovala tvé jméno. Taky mi přijde zvláštní, že si nevšimla Sářiny duše. Na mě viděla stín Temnoty," zmínila jsem a on ztuhnul.

„Nevěřím, že by Viole Wade nějak ublížil, ale dobře. Ověříme si to. Nějaký nápady?" zeptal se a já se zamyslela...

„Estrello…" zašeptala Sára. Ta k ní zvedla oči a podala jí ruku.

„Vážně ti strašně moc gratuluju. Dneska jsi byla výborná," řekla Estrella a věnovala Sáře malý leč upřímný úsměv.

„Děkuju. Co se děje?" zeptala se.

„Ale nic. Jsem pořád mimo z toho, co se děje. Nemůžu to nějak vstřebat, víš? Zabil mi mámu a tátu. Sice jsem ho znala jen jako nějakýho strýčka a byla jsem relativně malá, ale vsadila bych se, že to byl super chlap a dobrý táta," odpověděla a rozplakala se.

Nicméně teď zcela určitě plakala kvůli Viole. Sára jí objala. „Je mi to moc líto, Estrello. Vážně moc. Nevím ani co mám říct. Taky mi hodně ublížil," dodala a Estrella přestala plakat a podívala se na ní jako na idiota.

„Pořád ho miluješ. Odpustila jsi mu," řekla. Sára si povzdychla a zavrtěla hlavou.

„Neodpustila jsem mu. To nejde," opáčila.

„Ale ty jsi mu odpustila, Sáro," zmínila přesvědčeně.

„Ne… tak bych to neřekla…" hájila se.

„No to mě poser. Jak jsi mohla?" vztekala se.

„Ne, Estrello. Věř mi. Nejsem na jeho straně ani trochu. Já vím, že to vypadá všelijak, ale…" zakoktala se.

„Mě nemusíš nic vysvětlovat, vidím ti do hlavy. Odpustila jsi mu. Miluješ ho," objasnila. Sára na ní chvilku mlčky koukala a pak vydechla.

„Jo, miluju ho. Ale neodpustila jsem mu všechno. A rozhodně se k němu nechovám jako by bylo všechno v pořádku. Nikdy mu to, co udělal neodpustím. Ale…“ začala.

„Ale nikdy se nestane nic, co by tě přimělo ho přestat milovat,“ dopověděla za ní a pak jen zavrtěla hlavou. „Teda, tomu se říká bezpodmínečná láska,“ zasmála se zoufale.

„Ne, Estrello. On takový není. On není zlý. Má srdce,“ hájila ho. Estrella se zamyslela a pak se jí zase podívala do očí.

„Hádala bych se,“ prohlásila.

„Tak se nehádej,“ usmála se na ní Sára.

„To nejde když vím co udělal. Když mě tak strašně zradil. A zradil i tebe. Vzal si Anomaris a udělal jí dítě. Kdyby tě tolik miloval, nikdy by to neudělal,“ pokračovala, ale vložila se do toho Sára.

„A neříkalas náhodou ty, že mě miluje i přes to, co udělal? Že to víš, protože mu vidíš do hlavy? Neupravuj si to tak, jak se ti to hodí, protože jsi zaujatá!“ vztekala se Sára.

„Já, že jsem zaujatá? Tak jsi normální? Ne, ty nejsi normální. To ty jsi z něj úplně mimo, že nevnímáš realitu,“ křičela na ní Estrella. Sára na ní taky zvýšila hlas, aby se mohla bránit.

„Já jsem to jen oddělila, protože mám pocit, že umírám, když mi není nablízku, rozumíš? Asi to nikdy nepochopíš, protože jsi ještě nikdy nikoho tolik nemilovala. Snažím se na to nemyslet, protože ho chci,“ řekla a Estrella se zasmála.

„Myslíš? Já ho milovala. Ani nevíš jak moc, Sáro. Já mu věřila. Já jsem k němu vzhlížela a on mě jen využíval, zabil mi rodiče a manipuloval se mnou a…“ zadrhla se.

„Já vím. Já vím. Promiň, Estrello. Já ho vůbec nehájím. Vůbec, aby bylo jasno. Jsem pro všechno, co mu máme v plánu udělat. Sice mě to bude mrzet, ale jsem s váma. Jak jinak vám to mám dokázat? To, že ho miluju na věci nic nemění. Protože já jsem s váma,“ objasnila a Estrella přikývla a pevně jí objala.

„Ty promiň. Vím, že to nejde jen tak přestat někoho milovat. Možná ho pořád taky miluju, ale přes tu nenávist teď k němu nic jiného už necítím a pravděpodobně nikdy cítit nebudu. Protože ho vážně příšerně nenávidím a to až tak, že mu přeju smrt. Což nikomu normálně nepřeju.

Nenávidím ho tak moc až mě to děsí a až mě to bolí. Je to skoro už jako bych nenáviděla sama sebe. Poslední dobou jsem jako tělo bez duše. Nic mě nezajímá... Strašně mě zklamal,“ šeptala a znovu propukla v pláč.

Sára držela Estrellu v náručí, zatímco se dívala do tváře své i naší noční můře, která stála už zase několik metrů před ní. Štěstí, že je Sára rionka a že má jiný typ duše než my derioni. Protože kdyby se o ní pokoušela Temnota jako o mě, byl by to stoprocentně Shadowwalker a ona by s ním nedokázala bojovat věčně.

Stačí, že po něm touží doopravdy. A on by se proklínal, kdyby to měl mít na svědomí, byť jen jako iluze. Bohužel je Temnota vždycky to, po čem čaroděj touží a nemůže to mít.

„Hej, subjekt W je na místě,“ informovala nás hromadně telepaticky Sára a nešťastně se na něj usmála. On na ní ukázal symbol srdce, poslal jí vzdušnou pusu a chystal se zmizet, ale Sára na něj zavolala.

„Wade!“ křikla. Estrella jí četla myšlenky, takže nebyla z její akce překvapená. Jen se rozhodla, že je nechá o samotě. A tak se otočila a odešla.

Wade na Sáru šokovaně civěl. Už to byl celý rok, co na něj nepromluvila víc než jen tři slova a teď, že by s ním chtěla mluvit? Úplně se mu zatajil dech. Stejně tak Sáře.

Já jsem zatím urychleně běžela zpátky, aby to všechno klaplo bez komplikací. Nechávat s ním Sáru dlouho samotnou byl dost velký nápor na její psychiku. A tak když jsem viděla vhodnou potenciální oběť, která nevinně kráčela kolem nich, vyčarovala jsem na oběť křečové kouzlo.

Ten klučina se okamžitě svalil k zemi. Wade na to překvapeně civěl a Sára se za ním rychle rozeběhla podle našeho plánu, aby mu poskytla první pomoc, a než se ho dotkla, Wade se jí snažil zarazit.

„Sáro, ne!“ zakřičel, ale neposlechla ho a dotkla se ležícího kluka na zemi. V tom jsem na ní vykouzlila úplně stejné vcelku bezpečné kouzlo. Vidět Shadowwalkerův výraz plný strachu bylo tak nějak k nezaplacení. Bylo to jeho slovy fascinující.

Okamžitě se k ní seběhl, klekl na kolena a podepřel jí hlavu. Všechno šlo jako po drátkách. Wade přiložil svou ruku Sáře na hrudník a šeptal zaklínadlo, aby se mohl podívat na její duši: „*Animam suam revelare.*“

A hned, co si všiml relativně velké tmavé skvrny na její duši, vytřeštil oči a začal jednat. Přesně tak, jak Darren předpokládal.

Faktem je, že jsme Sáře očernili větší část duše, než jsme původně měli v plánu. Ale chtěli jsme mít před Shadowwalkerem náskok a jistotu, že nám jen tak snadno z toho pekla nezdrhne. A plus k tomu, jsme si byli víc než jistí, že se pro svou lásku obětuje i kdyby viděl, že je její duše celá černá. Dal by jí i srdce, jak moc jí miloval.

Potom jsem ho viděla, jak jí nese v náručí na lavičku a čeká až se probere. Věděla jsem, že s tím musím něco udělat. A tak jsem tam přiběhla jako neřízená střela.

„Co se jí stalo?“ předstírala jsem obavy.

„Něco jí posedlo duši. Ale už je to dobrý, zastavil jsem to,“ odpověděl neutrálně. Bylo znát na jeho hlase, že měl o ní velký strach. Něžně jí hladil po vlasech.

„Aha. Takže ty… chceš mi říct, že jsi pro ní obětoval svou čistou duši?“ zeptala jsem se a on nereagoval, jen se na mě dlouze podíval a potom zamířil očima k Sáře a zase jí pohladil hřbetem ruky po tváři.

„Co se tak divíš, Heartová? Vždyť víš, jak moc jí mám rád,“ zmínil. Trochu jsem se bála, že Sára udělá něco, díky čemu mu dojde, že to bezvědomí jen předstírá. Ale byla naprosto kamenná. Mohla by dělat členku královské gardy.

„Díky,“ zašeptala jsem a on se na mě překvapeně podíval. „Vážně ti za ní děkuju. Já bych to pro ní udělat nemohla a kdybys tady nebyl tak…“ začala jsem.

„Ani to neříkej, Heartová!“ varoval mě.

„Paynová,“ opravila jsem ho a on se pousmál.

„Paynová," zopakoval s úsměvem. S takovým pohrdavým úsměvem, abych se vyjádřila přesně. Trochu jsem se bála, aby něco neřekl, protože Sára měla určitě uši jako netopýr.

„Až se probudí, bude v pořádku. Odnesu jí do pokoje," řekl, ale zavrtěla jsem hlavou.

„Ani náhodou, Shadowwalkere. Ty se přes práh jejího pokoje do blízkosti její postele už nikdy nedostaneš!" prskala jsem na něj a on se pousmál. Štěstí, že měla Sára zavřené oči, protože jeho výraz mluvil za vše.

„Nežárli, bloncko. Už jsi vdaná," prohlásil a bral jí do náruče. To mě paralyzovalo. Hlavně to, když jsem viděla, že sebou Sára lehce trhla. Ale on si toho nevšiml, protože jí akorát zvedal. Rozhodla jsem se, že ho radši nebudu provokovat, aby toho neřekl víc, než bych chtěla.

„Uložím jí sama," oznámila jsem mu, ale zavrtěl hlavou.

„Bys jí ani neunesla, prosím tě. Odnesu jí a potom půjdu. Můžeš jít se mnou mě kontrolovat, paní křenová," opáčil, dotknul se mě levou nohou, protože měl plné ruce Sáry a přenesl nás všechny do jejího pokoje. Tam jí položil na postel a odolal nutkání jí políbit.

„Už vypadni!" sykla jsem na něj.

„Trochu vděku by neuškodilo," prsknul na mě zpátky a zvedl se z postele.

„Jsem ti vděčná, ale už vypadni," zopakovala jsem a on se pousmál, udělal ke mně krok a zírajíc mi do očí mě zase pohladil prstem po rtech. Říkám zase, protože už to párkrát udělal. Moje srdce šílelo. A nejen z jeho doteku, ale z toho, že je Sára naproti a že kdyby otevřela oči, viděla by nás.

„Už dlouho jsem tě nelíbal. Máš fakt moc hezký rty," zašeptal tak, aby to Sára neměla šanci slyšet a ve mně hrklo. *Provokatér. Ďábel jeden nevěrnej!* „Zatím ahoj, moje temná milenko. A nezapomeň, že kdyby to prasklo, budeš to ty, koho bude nenávidět," dodal a minul mě ve dveřích.

Sára se hned na to posadila a vyjeveně na mě zírala. Ukázala jsem na ní, aby ještě mlčela, dokud jsem si neověřila, že je Shadowwalker pryč a ten čas jsem využívala převážně k tomu, abych vstřebala to, co se mezi námi před mou nejlepší kamarádkou právě odehrálo.

„Co myslel tím ‚nežárli, bloncko, už jsi vdaná'?" zeptala se. *Postřehla to. Sakra!*

„Ale nic. Vždyť víš, jak nás rád provokuje a poštvává proti sobě," odpověděla jsem.

„To jo, ale to má většinou čím," zamyslela se.

„Ale nic, Sáro. Vážně. Nezabývej se tím. Hlavní je, že to vyšlo tak, jak jsme chtěli a ještě líp. Vždyť jsi viděla, jak se choval," usmála jsem se na ní a ona se taky pousmála.

„Vážně mě miluje," zašeptala spokojeně a otřela si z oka slzu.

„Jasně, že tě miluje. O tom nikdy nebylo pochyb," dodala jsem.

„Stejně, Ay. Já tě mám moc ráda a vím, že za to tenkrát jsi nemohla a tak, ale aby bylo jasno… Wade je můj! Kdyby něco, upálila bych tě zaživa," prohlásila. Trochu se mi naježily chlupy strachy. Ne, že bych to nevěděla, ale když to řekla nahlas, tak nějak to dostalo úplně jinou šťávu.

„Tak jako kdysi málem jeho? Jsem vdaná," zopakovala jsem. „A Darrena miluju. Nikdy bych ho nepodvedla. A nikdy bych nepodvedla tebe a už vůbec ne s ním. Nemusíš mít strach, Sáro. Jestli se vážně tohohle bojíš, pak jsi blázen," zchladila jsem jí.

„Asi máš pravdu. Jsem hrozná. Příšerně žárlím. Vím, že se ti líbí. A to, co jste spolu měli… strašně mě to žere. To je jak kdybych něco měla s Darrenem, Ay. Představ si to," prohlásila a já ztuhla. *Proboha, má pravdu. Zabila bych jí, kdyby se ho jen dotkla, normálně bych jí zabila, i když jí mám moc ráda.*

„Jo. Já vím. Ale mezi mnou a Wadem nic nebylo. Nic zásadního. Nic vzájemného a nic dobrovolného," odpověděla jsem a ona přikývla.

„Já vím," usmála se na mě a tak zvláštně se podívala na dveře. „Ty Ay. Jak moc špatný by bylo, kdybych si s ním chtěla promluvit?" zeptala se a já se usmála.

„Hrozně. Ale myslím si, že to potřebuješ jako sůl. A hlavně po tom dnešku. Protože já bych to, co ty nikdy nedokázala. A taky tě čeká to nejtěžší… budeš se s ním muset rozloučit. Rozhodně bys s ním měla promluvit," dodala jsem a ona mi padla kolem krku. „A být tebou bych moc nemluvila, jestli víš co tím myslím," zašeptala jsem jí do ucha a ona se na mě překvapeně podívala.

„To myslíš vážně?" divila se mojí odpovědi a já přikývla.

„Smrtelně. Žij přítomností. Co se týče jeho teda," usmála jsem se a ona se taky usmála.

„Nevím, jestli to dokážu se s ním zase vidět… o samotě," zmínila a já přikývla, jakože jí rozumím.

„Dokážeš. Každopádně, mysli na to, že když to neuděláš, nejspíš si to budeš vyčítat," řekla jsem.

„To asi jo. A co když si nebude chtít… no víš… nepovídat?" zeptala se a já vyprskla smíchy.

„To se nestane. Viděla jsem, jak se na tebe dívá. Jak tě svlíká očima. Ale ne tak hanlivě, ale strašně hezky. Až ti to závidím. Darren se na mě sice taky dívá hezky, ale to není nic v porovnání s tím, jak se na tebe dívá Wade," objasnila jsem.

„Jo, ale je ženatej a čerstvě táta," procedila sklesle.

„No a? Na Anomaris fakt ohledy brát nemusíš," poradila jsem jí.

„Měla bych, je nebezpečná. Zabila by mě, kdyby se to domákla," objasnila.

„Neboj, Wade tohle všechno ohlídá. Nikdy by nedovolil, aby se ti něco stalo. V tomhle bych mu věřila," zmínila jsem a ona se zvedla. „Kam jdeš?" zeptala jsem se překvapeně.

„No za Wadem přece," odpověděla suverénně a zastavila se před zrcadlem, kde se upravila. „Nejdřív si půjdu ale dát sprchu," dodala a mířila si to do koupelny.

„Sáro," zavolala jsem na ní.

„Ano?" usmála se.

„Zpomal. Jsi zase jako kulový blesk. Musí to působit přirozeně a nenuceně. Skoro tak, jako bys ho ani nechtěla, aby o tebe trošku zabojoval sám. Drž se zpátky. Neodmítej ho, ale nech věci plynout samovolně. Věř mi," poradila jsem jí a ona přikývla.

„Jasně. Stejně si jdu dát tu sprchu. Kdyby mě někdo sháněl, je mi blbě a spím," dodala a zapadla do koupelny.

„Chápu," zasmála jsem se a přenesla jsem se pryč.

Během dvaceti minut už ho hledala ve věži. Správně, kde jinde by byl zrovna v tuhle hodinu, než někde zalezlý s knihou?

Otevřela dveře do věže a podívala se na něj. Seděl na schodech a četl si. „Wade…" zašeptala a podívala se na knihu, kterou měl rozečtenou. Byla to ta, kterou mu chtěla dát k narozeninám, ale nakonec mu jí nedala.

On k ní zvedl oči a smutně se na ní díval. „Nevěděl jsem, že se mnou ještě někdy promluvíš," řekl tiše.

„To já taky ne. Ale chtěla jsem ti poděkovat. Bez tebe bych byla nejspíš už mrtvá. Takže asi díky," usmála se.

On jí úsměv opětoval. „Nemáš za co. Nechtěl jsem tě mrtvou. Nepřežil bych to," odpověděl a zamilovaně se na ní díval.

„Ale mám. Vím cos musel obětovat. Nicméně to neznamená, že jsem ti odpustila," zmínila a on přikývl.

„Já vím," dodal tiše a ona už chtěla jít. Měla nervy v kýblu. Ale vzpomněla si na to, co jsem jí říkala, a tak se zastavila. Věděla, že sám by se o to nepokusil, pokud by mu nedala naději, protože si jí na to až moc vážil.

A tak se vrátila o krok zpátky. Wade k ní zvedl oči. „Jo a gratuluju. Slyšela jsem, že se ti narodilo dítě. Jak se jmenuje?" zeptala se.

„Jo, díky. Je to kluk a jmenuje se Wayde," odpověděl.

„To je hezký jméno. Takový podobný tomu tvýmu. Tak už jsi oficiálně táta… no nic, já bych měla radši jít. Nechci, aby mě tvoje žena zabila, protože se s tebou bavím a stejně tak moji kamarádi," pousmála se.

„Jasně," řekl tiše a chvilku na ní smutně koukal.

„Tak ještě jednou gratuluju…" zašeptala rozpačitě a podívala se mu na ruku, kde místo snubáku nosil pořád ten prstýnek od ní. Zarazilo jí to. On jí chytl za ruku, podíval se na její tři kříže a pak se jí zadíval do očí.

„Opatruj se, Sáruško," zašeptal a pomalu pouštěl její ruku. Možná jí chtěl políbit, ale nakonec si to rozmyslel.

„Ty taky, Wade," řekla tiše a chystala se odejít, ale nakonec se mezi dveřmi ještě jednou zastavila. Nechtěla se smířit s tím, že by to bylo všechno před tím, co s emu chystáme udělat.

Wade se na ní zase mlčky podíval. Zjevně čekal jen až odejde, ale neodcházela. Nechtělo se jí od něj odejít. „Víš, měla jsem pro tebe dárek k tvým narozeninám, ale nakonec jsem ti to nechtěla dát. A pak jsem si to rozmyslela, ale teď je to asi zbytečný, když ho držíš v ruce," zmínila a ukázala prstem na knihu, do které byl začtený.

„Mělas pro mě dárek?" divil se.

„Hm," přikývla.

„Chci ho, i když už to mám rozečtený. Prosím," prohlásil a ona vydechla.

„To postrádá smysl, Wade," zmínila.

„Prosím, Sáruško moje. Koukej, žádnou knihu nemám," řekl, roztrhl jí vejpůl a vyhodil z okna věže.

Sára na něj šokovaně civěla. „No, tak to se asi nedozvíš jak to dopadlo, protože já ani nevím, kam jsem tu knihu dala," odpověděla tiše a rozpačitě se pousmála.

„Určitě? Nechceš, abych se s tebou šel podívat?" zeptal se a ona zavrtěla hlavou.

„Ne to raději ne. Podívám se po ní večer a třeba jí najdu," usmála se. Při představě, že by byli spolu sami u ní v pokoji jí přeběhl mráz po zádech. No a on se zatvářil tak nějak podobně.

„Škoda, že se nepodíváš hned. Mám teď hodinu volno a chtěl jsem si číst," zmínil a usmál se na ní svým zářivým úsměvem až se z toho Sáře zatočila hlava.

„Škoda no. Podívám se po tom pak. Ale něco ti můžu dát hned. Taky jsem to měla původně k tvým narozeninám, ale…" začala a Wade na ní upřel svůj pohled. „Ber to teď jako poděkování za to, že jsi mi zachránil duši," řekla a zaštrachala v kapse.

Pravý důvod toho, proč mu to chtěla dát je na památku až bude uvězněný v krystalu podle našeho plánu. Měla trochu výčitky po tom, co na něj ušila takovou boudu.

Wade se narovnal a netrpělivě čekal, co od ní dostane. „Promiň, že je to už trošičku poškrábaný od toho, jak to nosím v kapse," řekla a podala mu do dlaně klíčenku kytary s jeho přezdívkou.

„Sáruško…" zašeptal hned, jak to viděl.

„Vím, že to není nic moc extra v porovnání s dárkama od tebe, ale…" koktala rozpačitě.

„Ne, je to nádherný. Fakt strašně moc se mi to líbí. Děkuju," usmál se se slzami v očích a pevně to sevřel v dlani. „Nejradši bych tě objal a dal ti pusu," prohlásil po chvilce.

Sára vydechla. „To bys asi neměl," odpověděla a on přikývl.

„Souhlasím. Ale toužím po tom teď víc než po čemkoli jiným," přiznal a díval se na ní stejně jako včera v ředitelně, když předstíral, že je Viola. Sára ten pohled poznala, ale nijak si to s tím nespojila. Spíš jen to, že jsou z rodiny a že jsou si prostě podobní.

„Taky ti gratuluju ke zlatu. Porazilas mojí sestru," připomněl a usmál se na ní.

„Jo no, to nejspíš byla jen náhoda. Byla nějaká divná. Smutná, a tak nejspíš na závody neměla náladu. Já teda taky ne, ale zřejmě jsem jí měla lepší než Estrella, a když jsem tě tam viděla a slyšela, že jsi mi fandil. Bylo to… příjemný. Nechtěla jsem tě zklamat," vysvětlila a Wade přikývl.

„Nezklamala bys mě. Ale nevzdávej to, Sáruško. S Qyldryirem vám to spolu moc sluší a on rád závodí," zmínil a Sára přikývla a urychleně si otřela stékající slzu z tváře, aby si jí nevšiml, ale všiml si jí. Jen si povzdechl.

„Viděla jsem, že máš draka. Moc pěknýho mimochodem," procedila, aby nestála řeč a zbavila se tak toho napětí, které se mezi nimi vytvářelo.

„Emirossa," řekl a usmál se.

„Hmm," zamručela a úsměv mu oplatila. Vůbec nevěděla jak na něj. Nemohla po něm prostě jen tak skočit. Po takové době. A navíc když je ženatý a má dítě.

„Viděl jsem tě včera se prát s Whisperem, bylo to dost divoký. Neublížil ti? Protože kdyby jo, musel bych ho zabít," prohlásil. Skákali z tématu na téma, aby nenastalo to trapné ticho.

„Ne, to… on mi nechtěl ublížit, ale už jsem ho moc škrtila a nemohl dýchat, tak mě trochu kopnul," přiznala a pousmála se.

Wade se nesmál. „Aha, ukaž mi to," řekl naléhavě a i přes její protest jí vmžiku vyhrnul tričko, a když viděl modřinu velikosti tenisáku na jejím břiše, polekal se. Potom jí opatrně položil svou dlaň na to místo a nejistě se jí díval do očí. Wade ale věděl, jak navodit tu správnou atmosféru.

„Co to děláš?" zašeptala zírajíc na jeho ruku na jejím břiše. Její tep vyletěl tak na 200, když se jí dotkl. A stejně tak i jeho, když na ní sahal.

„Chtěl jsem to vyléčit," odpověděl a nechal jí, aby se rozhodla. A když přikývla, posadil si jí na klín, zavřel oči a zašeptal zaklínadlo, zatímco měl stále ruku na jejím břiše.

Potom, když to bylo všechno pryč včetně bolavé modřiny, podíval se na ní, jak si jeho dotek užívá se zavřenýma očima a pousmál se. No a pak jí jemně políbil na rty.

To Sáru probralo. Otevřela oči a současně s nimi i pusu, a nejen, aby mu něco řekla, ale aby mu mohla polibek opětovat.

Wade vzrušením vydechl, když se rty přitiskla na ty jeho a nechal se od ní líbat. Ty polibky byly nejisté a pomalé, ale plné touhy.

Když s tím přestali, oba se na sebe mlčky a s vážným výrazem ve tvářích dívali. Nemuseli nic říkat, rozuměli si i beze slov. Navíc ty pohledy mluvily dostatečně nahlas. Zírali na sebe celkem dlouho, dokud si na něj Sára obkročmo nesedla, nepřitáhla si ho chtivě za tričko k sobě a vášnivě ho nepolíbila tak, jak po tom toužila už dlouho.

Bylo tam hrobové ticho. Žádná slova nic. Jen intenzivní líbání, hlasité mlaskání jejich roztoužených rtů a slastné výdechy plné chtíče. Sára se po něm sápala jako břečťan po zdech. Jen o něco rychleji.

Wade sjel rukama po jejích bocích a přitáhl si jí za ně k sobě blíž až si jí narazil na své pevné a vypracované břicho. Ta na nic nečekala a zběsile mu rozepínala pásek u džín, zatímco on se i s ní v náručí zvedl ze schodů a přitiskl jí zády na protější stěnu od okna. Vroucně jí muchloval. Užíval si každé chvilky, co mohl být s ní. Stejně tak jako ona. Jako by zítřek neměl existovat a dnešek by měl skončit, a to už za pár minut. Tak, jak jsem jí radila.

Její ruce nenápadně šmejdily po jeho pevném těle pod upnutým černým tričkem a mířily níž až ke gumě od boxerek, na kterých byl nápis I'M ONLY YOURS, BABY. Stejně tak Wadovy, které hladily Sářinu hebkou kůži. Sára ho laskala na krku a na hrudi a směřovala ústy níž až k jeho six-packu.

Wade jen tiše oddychoval a namátkově po slepu Sáru hladil tam, kam momentálně dosáhl, zatímco Sára se mu nečekaně zabořila obličejem do klína a natlačila ho prudce na kamennou stěnu až to v něm hrklo.

„Oh bože," zavzdychal a plně se jí oddal. Hlavu měl v záklonu, pusu do kořán, oči víčky snad přilepené k sobě a prsty mezi Sářinými vlasy. Jemně jí hladil a v zápalu vášně si jí lehce tlačil blíž k sobě do klína.

Tolik toužil po tom, aby mohl rozmazlovat i jí, ale ona ho momentálně nenechala. Chtěla si užít jeho a rozmazlovat jeho, protože největší odměnou jí bylo to, jak moc se mu to líbí. Tohle měli společné. Taky takový byl, ale momentálně byl vděčný za to, co mu Sára nabízela. A hlavně, tohle výrazně ulevovalo jejímu svědomí z toho, co se mu chystá udělat.

Po chvilce se na sebe podívali. Sára k němu zvedla hlavu a on se na ní díval shora. Usmál se a pohladil jí prstem po rtech. Díval se jí do očí celou tu dobu, dokud se nezvedla a nedívala se mu do nich tváří v tvář.

To na ní pak zaútočil on svými rty, Sára mu skočila do náruče a on jí opatrně za stálého líbání opřel zády o stěnu, vjel jí rukou pod sukni, jedním tahem jí dal na stranu kalhotky a konečně jí pomiloval.

„Sedmý nebe je na tohle málo. Nic není lepší, než být s tebou," zašeptal roztouženě a u toho jí laskal krk a prsa. Sára mu oddaně zírala do očí, které sotva udržela otevřené a hlasitě mu vzdychala do ucha. „Miluju tě." Zaslechla ještě, než ztratila úplný kontakt s realitou. Řekla bych, že se s ním rozloučila docela stylově.

Hned na to, co se Wade vrátil těsně před půlnocí do svého pokoje ve věži, stáhnul ze sebe triko a mrsknul s ním na postel. Prošel kolem zrcadla, které měl na komodě naproti posteli, zapnul desku, kterou měl v gramofonu, popadl ručník, co visel přes opěradlo židle u jeho psacího stolu a mířil si to zase kolem zrcadla do koupelny.

U zrcadla se tentokrát ale zastavil. Podíval se na sebe jako by se viděl poprvé, opřel se dlaněmi o komodu a zírajíc si do očí vydechl. Zaposlouchal se do skladby, kterou složil, když byl v trochu jiném rozpoložení. Jmenovala se ***The Devil's Reflection*** – Ďáblův Odraz.

Acting like a king, yeah, I'm Saint Sinner,
Chovám se jako král, jo, jsem Svatý hříšník,
With a mind like a weapon, I'm the ultimate winner,
S hlavou jako svou zbraní, jsem totální vítěz,
Gold in my pocket, yeah, the world's at my feet,
Zlato v mých kapsách, jo, svět leží u mých nohou,
Women flocking 'round me, man, I'm impossible to beat
Ženský se kolem mě točí, kámo, je nemožný mě porazit

But one foot's in hell, can't escape my fate,
Ale jedna noha už je v pekle, nemůžu utéct svému osudu,
I'm drowning in memories, it's too late to change,
Topím se ve vzpomínkách, je pozdě se změnit,
I see you in the shadows, you're my only light,
Vidím tě ve svým temným nitru, jsi moje jediný světlo,
You're driving me crazy, holding me tight
Když mě držíš v náruší, šílím z toho

I'm god damn right, I'm the king of chaos,
Mám kurva pravdu, jsem král chaosu,
With head held high, I'll always stay boss,
S hlavou zdviženou vysoko, vždycky budu boss,

I loved you, I used you, but I can't take it back,
Miloval jsem tě, využíval jsem tě, ale nemůžu to vzít zpátky,
One's my queen, the other's my heart attack
Jedna je moje královna, druhá můj infarkt

She had a body like fire, I was lost in the game,
Měla tělo jako bohyně, ztratil jsem se ve hře,
Used her for pleasure, oh, I'm the one to blame,
Využíval jsem jí pro potěšení, oh, je to moje vina,
Haunted by choices, I'm trapped in my mind,
Pronásledován příležitostmi, jsem uvězněnej ve svojí hlavě,
In this illusion, the right way is hard to find
V týhle iluzi je těžký najít správnou cestu

One loves me fiercely, one fuels my desire,
Jedna mě šíleně miluje, druhá mě vzrušuje,
I'd kill for her legs, set my soul on fire,
Zabíjel bych pro její nohy, probouzí ve mně oheň,
But one's in my dreams, the other I crave,
Ale jedna je v mých snech, po druhý toužím,
I'm the master of fate, but I'm still a slave
Jsem pán osudu, ale pořád jsem otrok

I'm god damn right, I'm the king of chaos,
Mám kurva pravdu, jsem král chaosu,
With head held high, I'll always stay boss,
S hlavou zdviženou vysoko, vždycky budu boss,
I loved you, I used you, but I can't take it back,
Miloval jsem tě, využíval jsem tě, ale nemůžu to vzít zpátky,
One's my queen, the other's my heart attack
Jedna je moje královna, druhá můj infarkt

So I'll walk through the ashes, won't cover my sins,
Takže půjdu přes ty trosky, už nebudu krýt svoje hříchy,
To be king of the chaos, where my darkness begins,
Stanu se králem chaosu tam, kde se zrodila má temnota,
The world is my playground, I'll rise or I'll fall,
Svět je moje hřiště, buď povstanu, nebo padnu
But I'm ready to fight, I'll conquer them all
Jsem ale připraven bojovat, všechny je zdolám

I'm god damn right, I'm the king of chaos,
Mám kurva pravdu, jsem král chaosu,
With head held high, I'll always stay boss,
S hlavou zdviženou vysoko, vždycky budu boss,
I loved you, I used you, but I can't take it back,
Miloval jsem tě, využíval jsem tě, ale nemůžu to vzít zpátky,
One's my queen, the other's my heart attack
Jedna je moje královna, druhá můj infarkt

Yeah, I'm lost in this battle, it's tearing me apart,
Jo, v týhle bitvě jsem prohrál, trhá mě to na kusy,
But you're my only light, forever in my heart,
Ale jsi moje jediný světlo navždy v mým srdci,
Driving me crazy, oh, it's a beautiful mess,
Přivádíš mě k šílenství, ale je to fakt nádhernej zmatek,
In this chaos, I'll reign, nothing more, nothing less
V tomhle chaosu budu vládnout, nic víc, nic míň

Napřáhl se a dal pěstí do zrcadla tak moc až se jeho odraz roztříštil a ostrými částmi zabodal do jeho ruky, kterou úplně ignoroval navzdory tomu, jak moc byla pořezaná. Jako by necítil fyzickou bolest. Momentálně si totiž všímal jen té psychické, která vysoce převyšovala tu, která ho pálila v ruce. Že by jím Sářina temná část duše začínala prorůstat?

Z očí se mu kutálely obrovské slzy připomínající velikostí perly. Bez ohledu na to všechno, co se Sárou směl zažít věděl, že to není ani začátek ani konec. Že to všechno nemá žádnou budoucnost. Zároveň ho vyčerpávaly jeho vlastní plány, protože byly až abnormálně komplikované tak jako on sám.

Dneska o tom mluvila Viola při hodině černé magie. Ve tmě se holt i sebelepší a sebeinteligentnější čaroděj ztrácí. Tak to prostě je. A Wade svojí cestu dávno ztratil. I když měl dokonalé plány, stejně tak nějak už improvizoval. Bloudil temnotou, občas našel plamínek nebo jiskřičku naděje, ale nic takového nedokázalo tu jeho temnotu dál osvítit.

A začínal si to uvědomovat. Sice se každý centimetr při šplhání z jámy počítá, ale on už byl hodně hluboko. A po dnešku byl ještě níž. Takže to bylo tak nadějné jako utkat se se samotným Luciferem v pekle a vyhrát svou duši zpátky.

A řekla bych s jistotou, že kdyby nebylo Sáry a jeho hluboké lásky k ní, už by dávno skončil na dně pekla, protože Sára byla jeho jiskřička naděje. Ta největší, jakou kdy našel. Sára byla jeho světlo, zato já byla jeho tma. Stejně jsem to měla i já s ním. On byl má tma a Darren mé světlo. A Darren mě považoval za jeho světlo, zatímco tmu žádnou neměl a nikdy mít nebude vzhledem k typu jeho duše a celkově jeho osobnosti.

Wade odkráčel zlomeně do koupelny. Ani se na svou ruku nepodíval. Jako by sám sebe přesvědčoval, že si to zaslouží. Že si zaslouží všechnu bolest světa. Protože ta tíha výčitek, která dopadala na jeho bedra ho natolik omráčila, že už necítil fyzickou bolest. Jako by se dostal ke hranicím snesitelnosti. A protože nikdo ho za to všechno nedokázal patřičně potrestat, trestal se sám. Nicméně mu všechno připadalo málo. Ale pořád tu byla Sára, které nemohl udělat to, co ho napadlo.

Jak předtím říkal, že si nás zaháčkoval, že mu nemůžeme udělat nic, čím bychom si neublížili sami a ještě víc, tak si takhle zaháčkoval nechtěně i sám sebe a Sáru. Protože on rozhodně nepostrádá emoce. A jak řekl Eldarn, Wade byl citlivý, a dokonce i mnohem citlivější než Darren, a já to můžu potvrdit. Už jen podle toho, jak se dívá na Sáru.

Otázka ale zní, jestli to ustojí. Teď, když jsme mu přes Sáru očernili jeho dosud čistou duši. Protože v kombinaci s tím vším, čemu se snažil vždycky zabránit, to na něj díky tomu začalo intenzivně působit. Faktem je, že neměl jen malou skvrnu na duši o velikosti hrášku, ale takovou, co se dala srovnávat s gigantickým jablkem. Ale je to Wade Shadowwalker, ne? Vždycky si ví rady. A jestli to nezvládne, skončí v pekle. Doslova.

Ráno se probudil jako po opici. Ruku v jednom ohni stejně tak jako hlavu, a to závaží na hrudi a hořkost v krku taky nepolevilo. Podíval se na sebe do zbytků střípků v zrcadle a zblízka si prohlížel své jinak nikdy nepřítomné tmavé kruhy pod očima.

Temnota se na něm začínala fyzicky projevovat. Protože tak to funguje. To, co se odehrává v duši, jde vidět i navenek. Proto jsou ježibaby prohnilé. Do toho má sice Wade ještě daleko, ale bez Estrelly a jejího čistícího umu, by byl v háji. Takhle velká temná část jeho duše si klidně mohla pomalu podat tu čistou, a zvlášť kdyby jí propadl. Protože temnota vždy pohlcuje světlo. Je to i naopak, ale když vyhasne Slunce, pak je těžké najít alternativu. Co těžké, je to nemožné.

Wade si dal vlažnou sprchu a snažil se dát do kupy vším možným, ale pořád na něm jeho nemocná duše byla vidět. Na Sáře to tolik vidět nebylo, protože není ani zdaleka takový padouch jako Wade a taky jí v sobě neměla tak dlouho jako on. Navíc tohle je relativně individuální. Nehledě na to, že na riony to takový vliv nemá. Vždycky se v duši i odráží množství moci daného čaroděje a další faktory.

Zase se cestou ke stolu opřel dlaněmi o komodu jako by mu došel dech. „Do hajzlu!“ zaklel a hned na to sviště l na záchod se vyzvracet. I tohle temnota v duši dokázala. Jak říkala Viola, temnota je pro čaroděje taková nemoc. Je to duševní mor.

Lidi a rioni obvykle považují duši za něco nehmotného. Za něco, co snad ani neexistuje. Ale duše existuje a je dokonce i životně důležitá. Zvlášť pro čaroděje. Duše je pro nás stejně důležitá jako srdce nebo jako jiný z důležitých orgánů, bez kterých člověk nemůže žít.

U snídaně jsme si povídali. Panovala dobrá nálada, protože včera nám všechno vyšlo do posledního puntíku. Dokonce i Sára byla zářivá jako neonové světlo a zjevně za to mohla ta vzácná chvíle s jejím milovaným vrahounem. Nicméně, měla silné výčitky svědomí. A nejen proto, že na něj přenesla takovou masu temnoty a nakazila ho duševním morem.

Ale hlavně proto, že kdyby se mu mělo něco stát, vinila by za to sebe. A tohle nesmím dovolit, zničilo by jí to.

Položila jsem jí ruku na rameno a pohladila jí. „On si poradí. Neboj se. Bude to jen trest a vězení, ale… neumře," chlácholila jsem jí. I když stát se to Darrenovi ani zdaleka by mě to neuklidnilo. A hlavně sama jsem věděla, že to je lež. Umřít mohl a stejně tak z toho zešílet, což bylo pravděpodobnější. I mě mrzelo zničit něco tak strašně fascinujícího jako byl on, ale…

I Sára z velké části věřila tomu, že si to Wade zaslouží stejně tak jako jsme tomu věřili my. „Já vím," dodala. Myslím, že tím myslela jen to, že si poradí. A i když jsem v to trochu doufala, stejně jsem se toho snad i víc bála.

No a pak ho letmo zahlídla vcházet do sálu. Vypadal jako smrtka. Byl jako obvykle celý v černým, přes hlavu kapuci derionského pláště, ale byl bledý jako křída a pod očima měl tmavé kruhy jako by nespal měsíce a stejně tak dlouhou dobu brečel. Rozhodně nevypadal atraktivně jako vždy.

„Proboha," zhrozila se Sára.

„To je dobrý, jsou to jen kruhy pod očima. Nic vážného. Kruhy a pár výčitek," utěšovala jsem jí, ale marně. Chtěla se k němu rozběhnout, ale chytila jsem jí za ruku. Hned na to přišel i Eldarn. Věděla jsem, že musíme zachovat klid a být zticha. Protože jinak by to všechno přišlo nazmar a Wade by se nám za úmyslné očernění jeho duše neskutečně pomstil. Je lepší když věří tomu, že to udělal pro Sáru.

„Čau, ty vypadáš příšerně. Je ti blbě?" zeptal se ho starostlivě Earthan hned, jak se k němu Wade posadil.

„Jo, je mi hrozně. A nemluv, třeští mě hlava," odpověděl, ale ani se k našemu stolu nepodíval.

„Nechceš sluneční brýle? Vypadáš, že ti vadí sluníčko. Upíre," řekla Alyssa a Darren do ní nenápadně kopnul pod stolem.

„Drž tlamu!" vpravil jí do hlavy následně. Wade se na ní podíval jako by jí chtěl zavraždit a pak zpátky k topinkám, které byly na stole v takovém držáku připomínající ten na kola.

„A co ti je?" vyzvídal Earthan.

„Nic," odpálkoval ho a zvedl se, že si dojde pro něco na ty topinky ke společnému stolu.

Sára se hned na to zvedla a šla tam taky. Viditelně s ním chtěla mluvit. Nechala jsem jí tedy být. Hned, jak k němu dorazila, oslovila ho opatrně.

„Wade…" zakuňkala a zoufale si ho prohlížela.

„Sáruško," usmál se na ní.

„Je mi to tak líto," zašeptala, aniž by z něj spustila zrak.

„Netrap se tím. Bylo to moje rozhodnutí. Za nic nemůžeš," řekl a obdařil jí dalším úsměvem. Sice se zdálo, že ho i ten úsměv bolí, ale i tak se přemohl. Sára ale věděla, že to tak není. A za to lhaní se nenáviděla taky.

„A co se ti stalo s rukou?" zeptala se, když si všimla, že jí má pohmožděnou.

„To nic. Jsem v pohodě, vážně," dodal a natáhl se pro talíř, na který si následně nandal nějakou zeleninu.

Sára na něj nepřestávala zírat. Stěží zadržovala slzy. „Co se tak tváříš, miláčku? Mysli pozitivně," řekl a jemně jí pohladil po ruce.

„Ublížila jsem ti a nikdy si to neodpustím," odpověděla a svěsila hlavu.

„Ale to není pravda. Neublížila jsi mi. Nejvíc bys mi ublížila, kdyby se ti něco stalo a já bych o tebe přišel," zašeptal jí do ucha a prstem jí pozvedl hlavu za bradu. „Jsi moje všechno, Sáruško. Pamatuj si to," usmál se na ní a ona přikývla.

„Ty moje taky, Wade. I když jsou věci tak jak jsou… Miluju tě," přiznala a on se na ní zoufale podíval, odložil ten zatracený talíř a přitáhl si jí k sobě.

„Hej, uhněte. Jděte se muckat jinam, my chceme jídlo," vztekali se ve frontě za nimi ostatní.

Wade se na ně otočil. „Ty uhni. Jestli mi tohle zkazíš, zabiju tě!" syknul na něj nabroušeně a on, když viděl Wadův smrtící pohled, raději vycouval a počkal.

My si s Darrenem jen vyměnili pohledy a potom jsme si hleděli svého. Taky jsme se cítili provinile ne že ne. Ale v sázce bylo mnohem víc a Wade se už rozhodl, že se toho snu stát se králem ani kvůli Sáře nevzdá, může si za to sám. Ale stejně bychom se mu za to chtěli pomstít a on to věděl. Ale netušil, že ho zradí zrovna Sára.

Myslím, že by ho to zlomilo vědět to. Přemýšlím, jestli by to měl vědět, nebo ne. Ale přikláním se k tomu, že ne. Kdyby to zjistil, prozradil by Sáře moje tajemství a sebral by mi nejlepší kamarádku. A kdo ví, možná by jí to obrátilo proti nám a ona by se dala dohromady s ním…

Tohle byly nebezpečné vody. Hlavně, trochu jsem se bála, že z to nakonec Sára vycouvá a řekne mu to. Že to nevydrží. Všechno bylo jen o načasování.

„To, co jsem ti včera řekl byla pravda. Každý slovo. A to, co se mezi náma stalo od toho incidentu s tvojí nehodou až po to, co se dělo ve věži… nelituju ani jediný věci," zašeptal jí do ucha.

„Já taky ne, Wade. Bylo to nádherný," usmála se na něj a on přikývl. Potom ho zírajíc na jeho tmavé kruhy pohladila po tváři. „Mrzí mě to," dodala.

„Nemá co, já budu dobrej. Něco vymyslím. Nemusíš se cítit provinile," utěšoval jí, ale pravdou je, že sám nevěděl co s tím. Tedy alespoň pro teď. A my mu nehodlali dát čas, aby něco vymyslel.

☆ Ďábel v Srdci ☆

Bylo to už několik měsíců, co Darren Wada uvěznil v krystalu Srdce Derionu za použití moci tesáku, který dostal od Arethy Naxxremisové. Ne, že by jeho moc vyčerpal celou. Nikdy by si nedovolil porušit slib, který jí kdysi dal, a to i když se věci změnily a Eldarn přestal chtít od Wada utéct.

Nicméně, o to víc to chtěl Darren Wadovi udělat, aby mu sebral další věc, na které mu záleželo. A taky to udělal. Eldarn už nebyl dál Wadovým spřízněncem. Tedy ne oficiálně. O to se s pomocí toho kouzla taky postaral. Wade uvnitř šílel vzteky. A my věděli jen to, že kdyby se dostal ven…

„Mám strach," zmínila jsem do ticha. Byl skoro čas vstávat, ale ještě se mi nechtělo. V poslední době jsem nad ničím jiným ani nepřemýšlela. Čím dýl byl Wade v Srdci, tím horší děsy jsem prožívala.

Darren se na mě podíval z druhé strany postele a přikývl. „Já taky. Ale on se ven nedostane. Nevěřím, že by přišel na to jak," utěšoval mě.

„Ten strach mám čím dál tím větší. Musíme si detailně promýšlet co mu hodláš ukazovat a čím ho chceš mučit. Kdyby se dostal ven, zabije nás všechny. Už jen za to, že jsi mu sebral Eldarna, a to jsme nepočítali ten fakt, že promeškáš devátý ročník a že na nás něco kuje jeho žena. Sebrali jsme jí manžela a otce jejího syna," dodala jsem a on přikývl.

„Já vím. Možná jsme to neměli dělat," zmínil. Já se k němu přitulila.

„Je mi líto Sáry. Je jako tělo bez duše. Tohle je tak strašná situace. Úplně neřešitelný chaos. Rozpoutali jsme válku s ďáblem," komentovala jsem, ale zavrtěl hlavou.

„Ne Wade rozpoutal válku s náma. A navíc, Wade nás potřebuje živý, dokud se nenarodí Srdce Derionu, a proto se do toho Anomaris nebude montovat tak, aby nám ublížila," připomněl.

„Myslíš? Co když je i jiná možnost? On je mistr v obcházení pravidel a co když jí to nezajímá…" začala jsem, ale přerušil mě.

„Jiná možnost neexistuje. To by mě musel zabít, znásilňovat tě a držet tě někde svázanou, dokud bys mu neporodila dítě. A to neudělá," opáčil a podíval se na mě.

„Co my víme? Strašně jsme ho naštvali. Zahnali jsme ho do kouta a kdyby se dostal ven. Má v sobě temnotu, Darrene. A nejen nepatrné množství. Prorůstá jím jako šlachy masem. Zjistil, že ho zradila Sára, přišel o Eldarna, o Estrellu, donutili jsme ho zabít Violu a sebrali mu esa z rukávu… nemá co ztratit. Už ne," objasnila jsem.

„Bože, máš pravdu. Co budeme dělat, když se dostane ven? Jak ho tam dostat zpátky a zapečetit ho tam navždycky a Anomaris taky?" zeptal se, ale pokrčila jsem rameny.

Popadla jsem krystal, který mu visel na krku a podívala jsem se do něj, jako do akvária, ačkoli byl maličký. Wade uvnitř seděl opřený o jednu ze šesti stěn své cely a nehýbal se. Uvnitř jeho hlavy se ale odehrávalo něco jiného, což záleželo na Darrenovi a na tom, co chtěl, aby Wade viděl. Tedy většinou.

Myslím, že se už nějakou dobu hádal se svou Temnotou. „Ne, mě nepřesvědčíš, že to je realita," pousmál se Wade vyčerpaně. Vzdoroval tomu příliš dlouho. Je jen otázka času, kdy tomu uvěří, nebo kdy ho pohltí temnota celého a on nad věcmi nebude tolik

přemýšlet. Kdy se začne chovat opravdu jako nespoutaný ďábel. Kdy ho připravíme tím naším peklem i o poslední kousek lidskosti.

„Sára by mě nikdy nezradila. Nikdy!!" opakoval si.

„Ale ona tě zradila, Wade," našeptávala mu jeho Temnota, která od té doby, co očernil svou duši zesílila.

„Ne. Musela to udělat. Řekla mi, že jsem její všechno, i když jsou věci tak, jak jsou. Neměla na výběr. Řekla mi, že mě miluje a určitě nelhala. Teď si vyčítá, že jsem tady. Nechci, aby trpěla, ale jsem si tím jistej. Nikdy by mě nezradila. Miluje mě…" opakoval si.

„Když myslíš. Jak ti to teda mohla udělat, když tě miluje? Nebo, že by to byla Ay? Naočkovala jí proti tobě. Měl bys Sáře říct, co je zač. Jak po tobě jede. Abys jí taky připravil o něco, co miluje," našeptávala mu jeho Temnota.

„Ne. Odskákala by to Sára. To nedovolím," syknul.

„Takže jsi jí jen vyhrožoval. Jsi pes, co štěká a nekouše? Pozér? To bych do tebe neřekla," pokračovala.

„Drž už hubu, Heartová!" vztekal se, načež temná Ay se uchechtla.

„Paynová," opravila ho.

„Ne, Heartová! Ty máš být moje. Máš být na mojí straně ne na jeho. Proč mě nepřemlouváš a nelákáš na svojí stranu nějak chytřeji? To jsi vážně tak blbá i na můj mozek? Že bych byl vůči Temnotě imunní?" spekuloval nahlas.

„Nejsi Payne a nemáš čirou duši," objasnila. Wade se pousmál. Trochu samolibě. Docela hezký úsměv. Jeden z mnoha, které dokázal.

„Všechno je to tady, víš?" procedil a ukázal si ukazováčkem na hlavu. Temná Ay přikývla.

„Dokud máš energii dýchat, parazite," opáčila.

„Ty jsi parazit. Jsi parazit jak v mojí hlavě, tak v reálu. Jsi hrozná a jsem rád, že jsem si tě nevzal. Plán B byl mnohem lepší volba," vznítil se.

„Haha," zasmála se jeho temná Ay.

„Zabiju tě. Hned, jak se odtud dostanu, zabiju tě. Kašlu na následky, chci tě zabít. Chci vidět Payna trpět a pak ho zabiju taky. Nevím proč bych to neměl dělat. Už jsem zabil lidi, který jsem miloval, tohle bude vysvobození," pokračoval.

„A co Srdce Derionu? Co Sára? A tvoje hnijící duše?" připomněla a pak bylo celkem dlouhou chvíli ticho.

„Jsem Wade Shadowwalker, na něco přijdu," prohlásil. „A moje duše nehnije! Je nádherná," opáčil.

„Ty naivní magore," culila se.

„Pak se zabiju sám," odpověděl.

„A zase, co Sára?" zeptala se.

„Už tady nebudu. A budu poslední, tak třeba to pochopí a…" začal.

„A co Anomaris a tvůj syn?" zmínila. Wade si zoufale povzdychl a zvedl se s obtížemi ze země.

„Musím se tě zbavit. Šílím z tebe!!" procedil. Potom chodil kolečka. Temná Ay se mu pořád posmívala.

„Ano? A jak? Vtipný, když jsi tolik toužil mě mít," prohlásila výsměšně.

„Jenže to jsem neměl v plánu očernit svojí duši, jinak bych se na to rovnou vykašlal," objasnil.

„Věděl jsi, že když se to stane, jsi v háji a stejně jsi to udělal… Pro Sáru. A tušil jsi, že to je léčka. Stejně jsi to udělal. Proč?" vyzvídala.

„Nesnesl bych, aby se takhle hrozně trápila ona. Radši já než Sára. Vždycky. To bys nepochopila, jsi Temnota," dodal.

„Nějak ti to trvá, Wade. Máš vůbec představu, jak dlouho už tady trčíš?" zeptala se.

„Co já vím, několik týdnů," opáčil klidně.

„Několik měsíců, ty moje temná lásko," zašeptala a Wade vytřeštil oči.

„Cože?" polekal se a začal bušit do stěn krystalu.

„Wade, přestaň s tím!" křičel na něj známý mužský hlas jako by ho tím bušením do krystalu mučil.

Wade se za ním otočil. „Tati?" podivil se a hned se k němu seběhl. Dallan klečel na podlaze a hlavu měl sklopenou.

„Zklamal jsi mě. Už nejsi můj syn. Zabil jsi mojí ženu. Zabil jsi čarodějku, která ti dala život. Zabil jsi mojí milovanou mladší sestřičku. Zabil jsi i mého bratra. Zabil jsi mi nejlepšího kamaráda…" pokračoval.

„Hm, ne. Toho jsem nezabil," procedil suše až se jeho temná Ay zase uchechtla a jeho přízrak otce, který ho měl v pekle mučit se zarazil.

„Jsi démon. Nevěřím, že si vzešel ze mě," pokračoval.

„Protože jsem synem i svojí matky. Copak nevíš, koho sis vzal? Když nejsem po tobě, jsem po ní. Po někom jsem to schytat musel," pokračoval.

Přízrak jeho otce tam byl proto, aby Wada mučil, a ne aby to bylo naopak. Nicméně, Wade si vážně dokázal zachovat chladnou hlavu. Naprosto jistě věděl, že jsou to jenom iluze. Zacpal si rukama uši, zavřel oči a mlčky chodil kolem dokola.

A my ho s Darrenem pozorovali. „Ty jsi mu vymyslel další trest, abys usmažil jeho fascinující mozek? Já jenom, že tam zase chodí křížem krážem," zeptala jsem se Darrena, ale zavrtěl hlavou.

„Ne. Nevymyslel. Spíš ho mučí vlastní fantazie. Už mě nenapadá nic horšího, co bych mu mohl udělat než to, co už jsem udělal. On se pořád drží. Zdá se, že na jeho fascinující mozek fakt nemám kapacitu. Taky už jsem z toho vyčerpanej a to jsem venku.

Ale musí z toho bláznit, je úplně zpocenej a pořád se Temnotě brání. I tomu, co mu našeptávám já. Věří sám sobě a svým instinktům. Je nezlomnej. Jak dlouho tohle může někdo vydržet?" zeptal se a podíval se na Wada, který na něj zevnitř ukazoval prostředníček.

„Vypadáš jako lenochod, Payne!" křičel zevnitř. Zjevně ten tvar krystalu měl na svědomí podivné obrazce věcí zvenčí.

„Co říkal?" zeptala jsem se.

„Nevím, ale hádám, že nějakou nadávku. Ukazuje na nás fakáče," dodal.

„No počkej, Payne, já se z tohohle runovýho pekla dostanu. Stačí, když tě budu sledovat při hodinách runomalby. Třeba na ty tvý blbý obrázky přijdu," povídal si sám pro sebe, ale sklidil jen výsměch od své Temnoty.

„Není šance, že bys to pochopil," procedila.

On se na ní fakt zle podíval. „Nechceš náhodou být taky svobodná? Jak tohle do hajzlu funguje? A to jsem si myslel, že o Temnotě vím všechno," konstatoval Wade.

„Každopádně, já mám kapacitu to pochopit, jen nevím, kde začít. Ale určitě bych zvládnul to co Payne, kdybych měl tu jeho slavnou knihu co se dědí po generace," pokračoval za smíchu jeho temné Ay.

Pravdou je, že tu knihu mám já a věděla jsem, že je to poklad, ale ne až takový. Kdybych věděla, že to je kniha, která by mě byla schopná ty runy opravdu naučit… asi bych jí někam pořádně schovala. Možná štěstí, že Wada nenapadlo, že jí mám já. A Darrena, že by jí Wade chtěl. Protože nejspíš pochyboval o tom, že by to zvládnul.

„Wade Eldarnovi věří, že?" zeptala jsem se Darrena a on přikývl.

„Taky jsme ho pěkně naštvali," dodal sklesle.

„Není nějaká šance, že on bude ten, co mu pomůže se z krystalu dostat? Není sice tak chytrý jako je Wade, ale není hloupý. Vlastně jsem ho kdysi měla za jednoho z nejchytřejších lidí," zmínila jsem.

Darren na to nereagoval, jen přikývl. Bylo jasné, že bychom si na něj měli dávat pozor.

„Aaaaa!" vztekal se Wade a kopal do stěn krystalu. Ten se houpal z místa na místo, jak tam Wade uvnitř vyváděl. „Pusť mě ven, Payne! Až se odtamtud dostanu, je po vás!" vyhrožoval.

My s Darrenem jsme si vyměnili pohledy. „Nemůže to prasknout?" zeptala jsem se, když se krystal zakymácel na jeho krku tak moc, že mi to trhlo s očima.

„Ne," řekl.

„A Anomaris? Myslíš, že jí Eldarn něco nakecal? Protože jinak si nedokážu vysvětlit, že se tu ještě neobjevila a neobrátila to tu všechno vzhůru nohama. Má ho přece rád. Je to jeho nejlepší kámoš. Udělá pro něj cokoli. Řekl sice, že se do toho nebude míchat, ale rozhodně by ho v tom nenechal. Ne v něčem, co ho může zabít. A taky by stál o Wadovo vděčnost, kdyby ho zachránil," komentovala jsem a Darren zhluboka vydechl.

„Ach jo. Nevím vůbec co dál. Všechno končí ve slepý uličce," dodal Darren zoufale.

„Mysli, Wade. Mysli! Jak se odtud dostat?" šeptal si pro sebe, svírajíc v dlani přívěsek kytary, který dostal od Sáry, zatímco chodil po prostoru kolečka.

„Dej mi svou duši a zničíme tenhle zatracenej šperk jednou provždy. A ty víš, že to dokážu," našeptávala mu Temnota.

„To vím. Ale tak blbej, abych to udělal nejsem," odpověděl klidně. „Dostanu se odtud sám i bez tebe. Jsem kurva Wade Shadowwalker. Jo, to jsem. Jsem Wade Shadowwalker. Jsem nejchytřejší derion, co kdy chodil po týhle zemi. A Orion… a můj táta… a spousta dalších lidí třeba Laron Fergason, což je fakt naprostej génius a fyzik, co mě inspiroval," pokračoval.

Temná Ay se mu smála za to jeho ego a za ten malý seznam lidí, které obdivuje. *„Pak tady zemřeš. Zblázníš se. Uškvaříš svůj milovaný mozek na škvarek. Tohle je další věc, kterou můžeš ztratit a nechceš ztratit. Pořád máš o co přijít, Wade. Bojuj!"* přemlouvala ho.

„Hm, a já se bál, že jsem imunní a že to nechápu," pousmál se a pak se do toho zamračil. „Nechci to chápat, do hajzlu!" vztekal se a kopal do stěn krystalu jako šílený.

„Pojď aspoň dělat něco příjemnýho, víš, jak to miluješ, ne? Když se tě dotýkám…" našeptávala a přibližovala se k němu.

Wade zpanikařil a couval od ní div, že se nezabil o stěnu krystalu za ním. Ty jeho přeludy pro nás vidět nebyly, ale věřím, že byly skutečný.

„Nechoď ke mně!" křičel, ale temná Ay ho neposlouchala. „Slyšíš kurva? Nepřibližuj se ke mně! Nesahej… ne, ne… nesahej na mě…" šeptal, když ho temná Ay vzala do náruče a utěšovala ho, což momentálně potřeboval. Ale ne od ní. Ona byla ta poslední.

Potom mu rukou sjela po těle, až zalapal po dechu. *„Vím jak moc po mě toužíš. Jak moc miluješ, když se mazlíme. Dokážu věci, jaký jsi ještě nezažil. Budeš v euforii, dovol mi víc,"* šeptala mu do ucha, zatímco ho dost intenzivně osahávala.

Wade ležel na zemi, hlavu měl opřenou o stěnu a vyčerpaně zíral kamsi do blba nahoru. Řekla bych, že se díval na temnou Ay, ale tu mohl vidět jen on. Kapky potu mu stékaly po spáncích, jak moc se jí bál. Bál se jí podlehnout a bál se jí i nepodlehnout. Bojovat s Temnotou bylo fakt něco, to můžu potvrdit, ale na mě naštěstí taková ještě nebyla.

„Já ne… chci," šeptal, když se k němu přibližovala svými rty a začala ho líbat. Polibek od Temnoty byl něco nepopsatelného. Ale pocitově vyplavení velkého množství hormonu štěstí.

„Slyšela jsem, že chceš?" ujišťovala se. Na chvilku mu i vyndala jazyk z pusy. A spokojeně, že ho má v hrsti se culila. Wade vážně vypadal jako když jí totálně podlehl. Nevím, co mu ukázala za iluzi, ale jsem si jistá tím, že Temnota je tak nadpozemská se svými praktikami, že dokáže i z líbání udělat něco naprosto šíleného a nadpřirozeného.

„Wade… moje lásko. Moje největší lásko," šeptala mu do rtů a znovu ho líbala. *„Spolu ovládneme svět. Spolu budeme nejmocnější a nejdokonalejší pár. Všichni se nás budou bát. Budeme neporazitelní. Dej mi pusu,"* pokračovala.

Wade se k ní opatrně naklonil a vášnivě jí políbil Temnotě se roztáhla ústa do širokého úsměvu. *„Tak se mi to líbí, Wade…"* pokračovala opatrně. Během chvilky mu Temnota vjela rukou na intimní místo.

„Jo… jo, chci tě," mumlal se zavřenýma očima. „Nepřestávej," škemral. Temnota se zase usmála, a ještě přidala na intenzitě. Wade se úplně prolomil v zádech pod přívalem slasti, jakou momentálně s Temnotou prožíval.

„A teď mi dovol tamto. Chceš víc, chceš mě ještě víc. Zvládneš víc, uvidíš. Bude to ještě lepší. Ještě lepší dokážu být. Budeš spokojenej, věř mi. Dovol mi víc…" našeptávala.

Wade zarýval nehty do podlahy z krystalu. Oči těsně přilepené víčky k sobě, záda pomalu do mostu. Svíjel se a vzdychal. „Ježiši… jo!"

„Ještě chvíli a dovolíš mi všechno. Těším se na tvojí duši," prohlásila, což Wada z toho transu probralo. Otevřel oči a popadl dech.

„Ni…kdy! Nechci! Jdi ode mě! Nesahej na mě těma temnýma prackama! Rozumíš, vypadni!" zaječel vyčerpaně. Ještě zrychleně dýchal. Někde sebral vnitřní sílu na to, se probudit a odmítnout jí a taky jí od sebe dostat do bezpečné vzdálenosti, takže jí od sebe odkopnul.

Potom se vyškrábal zpátky do sedu a zhluboka rozdýchával to, co s ním všechno dělala. Muselo to být intenzivní, protože bych řekla, že Wade právě porazil vlnu tak silnou, jako byl orgasmus. No a kdyby k tomu „orgasmu" od Temnoty došlo, bylo by pro něj a jeho duši definitivně pozdě. Temná Ay byla sice naštvaná, ale měla nekonečnou výdrž a věděla, že jí dřív nebo později podlehne

Sára seděla na posteli a v ruce žmoulala náramek s nápisem *Anguish of the Forsaken*, který kdysi dostala od Estrelly a přemýšlela. Potom se z ničeho nic zvedla, hodila přes sebe svůj rionský plášť a pospíchala za mnou do věže.

„Ay! Otevři," klepala na dveře. Dost intenzivně tedy. Měla jsem strach, že někde hoří.

„Co je?" polekal se Darren, a protože byl blíž ke dveřím, tak vstal z postele a otevřel. Wade uvnitř krystalu se nalepil na stěnu, když viděl Sáru. Byl to celkem špeh, občas jsme na krystal házeli ručník, aby neviděl úplně všechno.

„Sáro, co tady děláš?" zeptal se překvapeně. Měla úplně uslzené oči, které okamžitě zamířily k jeho krku na krystal a přímo na Wada.

„Nech mě nosit krystal u sebe. Alespoň přes den," prohlásila. Darren hned zavrtěl hlavou, nedal jí ani prostor pro nějaký důvod.

„To nejde, Sáro," opáčil.

„Prosím. Tak alespoň hodinu denně," naléhala. Mě jí bylo líto a asi bych jí to i dovolila. Byl to její Wade. Ale zase naše Srdce Derionu a mimo naše ruce to bylo riskantní, kdyby krystal někdo ukradl…

Darren se na mě podíval. Faktem je, že to bylo hodně riskantní. „To nejde, Sáro. Vážně mě to moc mrzí, ale ne," odpověděla jsem za něj, aby nebyl vždycky ten šaptný on.

„Prosím, Ay. Nestane se, že bych mu pomohla ven a dám na něj pozor. Přísahám na svůj vlastní život," škemrala.

„My ti věříme. O to nejde," řekla jsem.

„Nikomu neukážu, že ho mám. Budu si dávat pozor. Bude to jenom na chvilku," prosila až si pomalu klekla na kolena.

„Sáro…" začal Darren.

„Prosím, Darrene. Prosím, Ay," prosila a prosila. Tak úpěnlivě, že nešlo říct ne, pokud máte srdce.

„Tak ale jen na chvilku. A nikomu o tom nesmíš říct. Stejně je to riskantní a asi strašně nezodpovědný," pokračoval.

„Možná až tak moc, že to nikoho nenapadne," usmála se.

„Má pravdu," zmínila jsem.

„No já nevím," vzpíral se tomu Darren a podíval se na mě.

„Tak jen občas. Na chvilku," svolila jsem nakonec.

„Co to tam ta Sára dělá?" přemýšlel Wade. A překvapením pro něj bylo, když se najednou ocitnul na její dlani. „Svěřili jí krystal? V tuhle dobu? Jsou padlí na hlavu?" procedil šokovaně. „Oni se zbláznili, ne? Sice je to moje velká šance, jak se odtud dostat, ale udivuje mě, jak jsou si jistí, že se odtud nedostanu," pokračoval.

„Ty se ven nedostaneš," prskla na něj uražená a odmítnutá temná Ay.

„Sklapni. A stejně jsi nebyla tak dobrá, zažil jsem lepší," provokoval jí. Ona mu to nevěřila. Pousmála se a zavrtěla nad ním hlavou. Seděla na druhé straně jeho klece stejně opřená o stěnu jako on.

„Nevím, komu se to snažíš nalhávat, Wade. Víš, že nikdo lepší než já pro tebe není. V ničem," dodala.

„Trvá ti to, sám to zvládnu za deset vteřin, když chci," chvástal se. Nic na to neřekla.

„Wade se ven nedostane. Ne když ho budu hlídat já. Přísahám," usmála se. Darren vydechl.

„Neudělej žádnou blbost. Žádný nápovědy a nenech se ovlivnit jeho smutnýma očima, dělá je pořád," informoval jí Darren.

„Neboj se. Nic takovýho," dodala a pak si dala Wada na krk.

„Bože, dala si mě mezi prsa. Tohle je vážně peklo, když se jich nemůžu dotýkat," procedil Wade, zatímco temná Ay se zašklebila.

„Nikdy nemáš dost, co?" rýpla si. Wade jí ignoroval.

„Ale zase si můžu konečně od těch Paynových šílenství odpočinout, když budu u Sáry. Hlavně prosím ať už u ní zůstanu napořád. Možná to není tak strašný tady zůstávat," pokračoval v monologu, zírajíc ven nalepený na stěně jako by pozoroval rybičky v akváriu.

Hned jak Sára přišla zpátky do svého pokoje, si sedla ke stolu, vytáhla sešit a tužku a začala psát: *Škoda, že mě nemůžeš slyšet, ale zcela určitě můžeš vidět, co budu psát. Odpověď od tebe asi nedostanu, ale lepší než nic. Vzala jsem si od Darrena krystal, protože jsem se ti chtěla omluvit. Nepřežila bych kdybys mě nenáviděl. Já vím, že jsem tě zradila, ale… ne, není na to omluva. Zradila jsem tě. Ale strašně mě to mrzí. A vidět tě kvůli mně trpět mě zabíjí. Tohle jsem ti chtěla říct.*

A když to dopsala, sundala si krystal z krku a nechala to Wada přečíst. Wade na ní smutně koukal. Sára zase popadla tužku. *Nevzdávej to. Nesmíš mi umřít, Wade. Buď silnej.* Oba se na sebe podívali. Sáře se zalily oči slzami, ale Wade nepropadal v pláč. Jen jí ukázal symbol srdce, aby jí ujistil, že jí miluje. „Taky tě miluju," zašeptala, a rozplakala se.

„Ne. Ne! Neplakej, Sáruško. Neplakej," řekl a nalepil na stěnu krystalu svou dlaň. Sára se pousmála a symbolicky položila svůj prst na krystal. No a hned, jak se dotkla stěny krystalu a jejich ruce se přes tenkou stěnu střetly, propadla se dovnitř a krystal spadl na podlahu. Srdce Derionu jí vtáhlo do sebe a ona najednou stála vedle Wada mezi čtyřmi průhlednými červenými stěnami. Oba na sebe vyjeveně zírali.

„Wade?" zašeptala.

„Sáro..." řekl a pevně jí objal.

„Co se to stalo?" zeptala se. On pokrčil rameny.

„Nemám tušení. Já už se ničemu nebudu divit. Zjevně existuje všechno. I nějaký důvod, proč tě to sem přeneslo za mnou. Asi to vážně znamená, že mě miluješ," usmíval se.

„Miluju. Nejvíc na světě, lásko," řekla a pevně kolem něj omotala své ruce.

„A taky to znamená, že tě teď Payne odtud bude muset vyndat a to nejde, aniž by zrušil celý kouzlo. Osvobodí i mě. Nebo nás tu bude věznit oba. Což je pro mě taková odměna, že to radši neudělá," křenil se.

„Přijde mi nějaký divný. Usmívá se už asi pět minut v kuse," zmínila jsem, zatímco jsem zase zírala do krystalu.

Wade byl vážně zajímavý zdroj zábavy. Naposledy jsem se na něj dívala těsně před tím, než jsem vstala a teď u snídaně znovu. „To jo. Asi už mu hráblo," zaculil se Darren.

Sára se zatvářila dost nešťastně. Od té doby, co je Wade v krystalu s nikým skoro ani nepromluvila.

„Copak se ani trochu nebojíte, že se dostane ven? Čím dýl tam je, tím to bude horší. Měli byste si uvědomit, že jeho nikdy nezlomíte tak, jak chcete. Akorát to bude peklo na Zemi. Teda v Derionu," zmínila, zírajíc na Wada, jak leží na zemi a spí jako nemluvně.

„Fajn. Nechám těch iluzí. Přestanu se o něj zajímat. Ať se tam zblázní samotou a ve tmě. To bude stačit. Už jsem skončil s kompromisy. Nebude mít denní světlo," řekl a šoupl krystal pod tričko.

„Jen pro info. Teď se chováte jako on. Ne-li ještě hůř. Tohle je šílený a barbarský a naprosto… pusťte ho ven proboha!" vztekala se. Byla naprosto zoufalá z toho, jak jsme si z jejího milence udělali pokusné morče.

„Nikdo ho pouštět ven nebude, Sáro. A jestli se o to pokusíš, půjdeš tam za ním. Ale neboj se, budete mít mezi sebou stěnu," vyhrožoval jí. Tentokrát bych si ale troufla říct, že to myslel vážně.

„Ale no tak, Darrene. Tohle je absurdní. Sára má pravdu. Ale ty taky. Oba máte pravdu. Wade ven jít nesmí, Sáro," objasnila jsem.

„Pamatuješ na ty sny s havranem? Bylo to díky tomu, že měla Estrella v sobě Wadovu duši. On byl ten havran. Pronásledoval nás a děsil nás. Vždycky jsem se ze strachu probudila, ale dnes ne.

Poprvý za celou tu dobu si mi sedl na rameno a řekl, že nás jen chtěl chránit před přízraky noci. Nevím co to znamená, byl to jen sen. Ale hledala jsem o tom něco ráno v knihovně a dočetla jsem se, že něco takovýho dokáže vykouzlit byť nevědomky jedině ten čaroděj, který upřímně lituje svých hříchů.

Takže tohle všechno, co se děje a co musel udělat, i když ho to neomlouvá, je jen výsledek toho, že byl zatlačený do kouta. Původní plán totiž nebyl nikomu ublížit. Kdyby to s lidma šlo po dobrým," objasnila a Darren se uchechtl.

„Teď mluvíš jako on. Fakt ubohý se ho takhle zastávat. Já vím, že ho miluješ, ale odůvodňovat vraždu a to, co všechno udělal…" zavrtěl nad ní hlavou. Prvně na sebe takhle křičeli.

„Co se tím snažíš říct, Sáro?" zeptala jsem se šokovaně.

„Nevím, jen tlumočím, co se tam psalo. Jasně, že tomu nevěřím a nehájím jeho vraždy. Ale bylo tam ještě něco, čemu věřím. Že čaroděj, který dokáže ovládat tohohle havrana i v nejhlubším spánku, dokáže vzdorovat temnotě, dokud bude dýchat. A nejen tý obecný, ale i svojí Temnotě. A stejně tak tvýmu peklu.

A v kombinaci s jeho inteligencí se odtamtud dřív nebo později stejně dostane. Klidně si to přečti," prskala na něj a hodila před něj celkem zašlou a zaprášenou knihu, kterou měla celý den u sebe.

„**Temnota a já** od Warrena Margola? O tom mluvila Viola… tedy Wade při hodině černé magie na začátku školního roku," zašeptala jsem fascinovaně.

„V tom případě se o něj nemusíš bát," mrknul na ní Darren. Sára se zamračila. „Možná tomu dokáže vzdorovat, ale samotka a tohle mentální mučení každýho zlomí. Neexistuje šance, jak by se z toho vyhrabal dřív, než se zblázní. To by se musel nejdřív nějak zbavit skvrny na duši, a to vzhledem k situaci, že na něj jeho Temnota tlačí nepůjde.

A až potom by se musel oprostit od nátlaku iluzí a toho, co mu dělá těch šest stěn. Ještě rozeznat realitu od magie, a nakonec by v tomhle stavu musel přijít na to, jak fungují runy, aby se dostal ven. A to je, Sáro, nemožný i pro takovýho génia jako je on. Já jsem ho tentokrát porazil," odpověděl.

„Aby ses nedivil až tě překvapí dalším způsobem, jak tohle překonat, aniž by musel absolvovat tohle všechno. Nebo někdo jiný. Nepodceňovala bych Eldarna ani Anomaris. Mají ho rádi. Jestli ho necháš trpět dlouho, až se odtamtud dostane, udělá ti něco stejně zdrcujícího. Ale kdybys ho pustil teď, šance, že se ti pomstí bude mnohem menší. Ale jak myslíš," dodala a odešla od stolu. Zřejmě s námi dnes snídat nechtěla.

Oba jsme se na sebe s Darrenem podívali. „Možná má pravdu, Darrene. Nezapomeň, co jsme řešili ráno. S ním není radno si zahrávat. Je schopný všeho, když něco chce. A když o všechno přijde…" promlouvala jsem mu do duše.

„Nemůžeme ho pustit. Na to jsem asi srab. Bojím se ho. Chápeš, Ay? Bojím se ho," přiznal.

„Já vím. Taky se ho bojím," zašeptala jsem.

„Bojím se hlavně o tebe a ne jenom kvůli tomu, co jsme řešili ráno. Tohle nemůžeme uspěchat," dodal.

„Ale ani s tím dlouho čekat," připomněla jsem a on vydechl.

Od snídaně jsme se s Darrenem ani se Sárou neviděli. Já jsem měla spoustu práce s učením a Darren trénoval na hřišti s Kinnarou.

„Grrr," vrčela na něj.

„Jo, já vím. Jsem nějakej vyčerpanej. Cítím se jako bych běhal maraton. Ale to nic není," odpověděl na její připomínku, že vypadá nemocně.

„Grrr," začala zase.

„Jo, spal jsem. Spím celkem normálně. Teda… je fakt, že poslední dobou to stojí za prd, ale nic tak dramatickýho," usmál se na ní.

„Darrene," zavolala na něj Alyssa, která ho šla zkontrolovat. V poslední době ho kontrolovala furt a on od ní utíkal.

„Co je?" zeptal se.

„Nesu ti něco k jídlu. Vypadáš unaveně a ráno jsi toho moc nesnědl," usmála se na něj a podala mu do ruky toast s pečeným kuřetem.

„Díky," řekl a rovnou se zakousl.

„Taky jsem si s tebou chtěla o něčem promluvit. Víš jak posledních pár týdnů po ránu zvracíš?" zmínila, ale umlčel jí.

„Pssst. To kdyby se domákla Ay, hned by mě zkoumala," okřiknul jí a rozhlídl se, jestli náhodou nejsem někde poblíž.

„A to nechceš, protože víš čím to je, že?" usmála se a on přikývl. „Musíš s tím přestat. Sice si říkáš, že je tvoje duše nezlomná díky jejímu typu, ale není, Darrene," procedila.

„Díky za info, vím co dělám," okřikl jí.

„Prosím, Darrene. On za to nestojí. Ne za to, abys experimentoval se životem. Vím, že bez práce nejsou koláče a bez rovnováhy v magii nic nefunguje, ale ty ses namočil do černý magie. Až tohle Ay zjistí, vykostí tě. Čím víc to děláš, tím víc se ničíš. Je jen otázka

času až si toho všimne. Vypadáš jako Shadowwalker, než jsi ho zavřel do krystalu. Den ode dne víc a víc. A taky se chováš trochu jinak. Ay to pozná," promlouvala mu do duše.

„Nestarej se, Alysso. Já vím co dělám. Bez toho bych s ním ani nehnul. A když si budu dávat pozor, moje duše temnotu pohltí, aniž by to na mě bylo vidět. Jsem vůči temnotě z devadesáti procent imunní," dodal a vylezl Kinnaře na hřbet. Ta na něj taky zavrčela.

„Jsem v pohodě, vážně. Neboj se o mě. Dám si od toho pár dní pohov a pak zase začnu," usmál se, popohnal Kinnaru vpřed a odklusali pryč.

Jak jsme si říkali, že Eldarn to určitě nenechá jen tak, tak jsem se trefili, protože nenechal. Už měsíce pracuje na něčem, co by Wada vytáhlo z krystalu bez použití run. A zdálo se, že už je něčemu na stopě.

Listoval zběsile v knize jako by něco cíleně hledal. A taky že ano. Hledal konkrétní poslední dílek do jeho skládanky. V jeho pokoji to vypadalo jako po výbuchu atomovky. Všude papírky, lístečky a pojítka, jako by byl nějaký vyšetřovatel z kriminálky.

Když je dva totiž od sebe Darren nedávno separoval kouzlem z tesáku, který měl od jeho matky, vnuklo mu to nápad. Wade mu kdysi mezi řečí prozradil, co to kouzlo dokáže a v magii obecně platí, že se některé typy kouzel dají odvrátit pouze stejným typem magie. A to teď hledal v těch knihách. Protože to byl jediný a nejjednodušší způsob, jak Wada osvobodit, a zvlášť když pro Darrena byl tesák už v podstatě jen zubem z mrtvého wergona patřícím jeho zesnulému otci.

Stačilo jen přijít na to, jak takové kouzlo funguje, prozkoumat ten vzácný, leč vyčerpaný předmět a vytvořit podle originálu nový. Nebo ho nějak upravit. A o to se taky Eldarn pokusil dnes v noci. Strávil totiž s Wadem už tolik času, že se od něj hodně naučil. Třeba to, jak z negativa udělat pozitivum a jak ze všeho vytřískat maximum. A zabíjet víc much jednou ranou.

„Neboj se, Wade, já tě odtamtud dostanu!" zašeptal si pro sebe, narazil brále prstem výš ke kořenu nosu a zase se dal do práce.

Večer toho dne při probíhající večeři Eldarn naklusal ke stolu deváťáků jako by se nechumelilo. Zastavil před Darrenem a dlouze se na něj díval. V dlani držel jakýsi předmět a v duchu si něco mumlal latinsky.

„Eldarne? Potřebuješ něco?" zeptala se ho klidně Alyssa, ale nereagoval. Jeho oči zamířily zpátky k Darrenovi.

„Jestli hned teď nebudeš spolupracovat a nepomůžeš mi vytáhnout Wada ven z toho pekla, řeknu Ay, že je tvoje duše temnější než ta jeho. Což není žádná lež," vyhrožoval mu.

Darren se pousmál. „Možná to není lež, ale za pár dní to nebude ani pravda. Jen jí vyděsíš, ale nic to stejně nezmění. Já Wada nepustím. Nehledě na to, že ani nemůžu," odpověděl.

„Prosím, Darrene. Slibuju, že na něj dohlídnu. Že ho nenechám, aby se mstil. Budu ho držet zkrátka, ale pusť ho ven!" přemlouval ho.

Darren zavrtěl hlavou. „A jak bys to asi chtěl udělat, hm? Držet Shadowwalkera zkrátka, ty, když je jeho duše temná jako noc?" zasmál se. „Nemožný, rione," opáčil.

„Mám svoje metody. A můžu se za něj zaručit. Zbytek roku strávíme v sídle Shadowwalkerů. Ohlídám ho. Na mou duši," usmál se a Darrenovi to docvaklo, když zmínil svou duši.

„Chceš obětovat svojí duši pro záchranu tý jeho? Zbláznil ses? Až tolik pro tebe Shadowwalker znamená?" divil se.

„Dal mi svojí moc, Darrene. Věří mi. Jsme nejlepší kamarádi, a i když už nejsme dál kvůli tobě spřízněnci… chci říct, moje duše tu trochu temnoty, co má on zvládne. Jsem rion, jsem víceméně imunní. Ale on…

Wade s temnou duší znamená konec nás všech. A zvlášť když ho pustíme ven po tak dlouhý době co byl uvnitř. Bude řádit jak černá ruka. Ale díky mojí oběti a záchraně, nad ním budu mít takovou malou moc.

Bude mi to dlužit a on je férovej. Vždycky takový byl. Zvládnu ho. Jsem vaše jediná naděje ať si to přiznáš nebo ne. Ale kdyby se odtamtud dostal sám, což on se určitě dostane, a zmeškal by víc než teď… nechceš vědět, co by se stalo s tvojí ženou a Derionem," objasnil.

„Co po mě teda chceš?" zeptal se ho vážně Darren. Alyssa se ho vyděšeně chytla za rukáv.

„Darrene? To ne…" šeptala, ale vůbec jí nebral vážně. Odstrčil jí od sebe jako otravný hmyz.

„Kuš!" okřiknul jí a věnoval plnou pozornost Eldarnovi.

„Dej mi krystal," řekl Eldarn.

„Nikdy. V jeho rukách a po tom všem. Nikdy!" odpověděl.

„Fajn, pojď se mnou a pustíme ho," řekl Eldarn, chytl ho za rukáv a chtěl ho zatáhnout směrem z jídelny, ale Darren zaváhal.

„Nechoď," našeptávala mu Alyssa, ale neposlechl jí. Nikdy jí neposlouchal. Na chvíli se zamyslel. Pak přikývl a společně šli s Eldarnem někam pryč z jídelny.

Já se jen otočila jejich směrem, ale nechala jsem Darrena na pokoji. Vždycky věděl, co dělá líp než já a já mu věřila. Kdyby si nebyl jistý, nikdy by nic neudělal a taky by se mi svěřil.

„Nechci ti ublížit. Ani Ay," promluvil cestou k věži Eldarn. Darren si nebyl dle výrazu moc jistý. Ne tím, že by Eldarn lhal, ale tím, že by Wada měl v tomhle zvládnout.

„Hm. To se divím po tom všem, co jsem jemu a tobě udělal," opáčil.

„Chci jen mír a vím, že jsi to neudělal mě, ale jemu," objasnil a Darren se pousmál.

„Tak to hodně štěstí až bude Wade venku. On nechce mír, chce válku a chce jí vyhrát," připomněl a Eldarn přikývl.

„Já vím. Ale kdybychom spolupracovali, nikomu by se nic nestalo," odpověděl a Darren se zastavil, podíval se mu do očí a zasmál se. Eldarn na něj překvapeně civěl.

„Posloucháš se? Vždyť tohle je stejný jako s Hitlerem. Nebo s jiným diktátorem. Wade je diktátor. Když to nepůjde po jeho, půjde to po zlým. Ale po zlým je to i po jeho. Chápeš to?

My si nenecháme vzít svobodu, i kdyby jsme měli umřít. Protože svoboda je to, za co se bojuje. A Wade nám žádnou svobodu nikdy nedá. Všechno nám to vezme, jestli se stane králem. Všechno změní k obrazu svýmu, a to se nikomu ani tobě líbit nebude, uvidíš," dodal.

„Tak to není, vážně ne," hájil ho Eldarn.

„Věř si čemu chceš, ale nenuť tomu věřit i ostatní. A jsem si jistej, že kdyby jsme Derionu vládli my s Ay, všichni včetně tebe byste se měli líp. Co ti nasliboval?" zeptal se.

„Nic," odpověděl upřímně a Darren zavrtěl hlavou s malým úšklebkem ve tváři.

„Ty jsi blázen, Eldarne," dodal.

„Myslíš? Jak chceš Shadowwalkera udržet na uzdě až se s temnou duší dostane ven? Jsem si jistej, že jen co tě potká, nebo potká Ay…" začal, ale Darren ho přerušil.

„To by se musel nejdřív dostat ven," opáčil klidně.

„Dostane se ven. Dřív nebo později. Zaprodal bys, Darrene, kvůli němu vlastní duši, abys ho tam udržel a mučil ho o pár dní dýl? Vykašli se na to a nech to na mě. Věř mi," přemlouval ho.

Darren mlčky přejížděl očima po kamenné podlaze. Ale Eldarn to nevzdával. „První co udělá bude, že ti vezme to, na čem ti nejvíc záleží – Ay," řekl a Darrenovy oči zamířily k těm jeho. „A tentokrát to pro ní nebude tak snadný jako dřív. Vsadil bych krk, že tentokrát mu to vyjde. Ona už mu neřekne ne a ty to víš. Očerní její duši a ty jí ztratíš na dobro a pak přijde ona o tebe.

Můj plán je vaše jediná naděje. Jen mi musíš věřit. Víš moc dobře, že i přesto, že mám Wada rád, mám rád vás všechny. Hlavně Ay. Nikdy bych nechtěl, aby jí ublížil. A taky jí neublíží, když bude mít jinou možnost," přemlouval ho.

Měl pravdu, jiná možnost, než jeho plán nebyla. Wade s temnou duší by už tuplem šel přes mrtvoly, aby si zachránil zadek a aby si mohl splnit své sny. A nejen to. Hořel by touhou se pomstít a věděl moc dobře jak. A tentokrát by si nechal výčitky na později.

„Dobře," přikývl nakonec, nahmatal krystal, který měl pod tričkem, trhnul s ním až se řetízek rozepl a s třesoucí se rukou ho nechal kymácet se před Eldarnovým zrakem.

„Fajn. Připrav se. Jsou jen dvě možnosti. Buď bude natolik dezorientovanej, že se nebude moct hýbat, nebo bude abnormálně agresivní. Ať tak či onak, musím ho hned dostat pryč a zpacifikovat ho.

Až bude venku, okamžitě si schovej krystal tak, aby ti ho nemohl vzít. Protože to bych ho neuhlídal ani já. Kdyby měl krystal… víš co by udělal?" zeptal se Darren přikývl.

„Právě, že vím. Řešil jsem to s Ay dnes ráno," odpověděl zoufale. Eldarn vytáhl z kapsy tesák, který se mu nějak podařilo probrat k životu a zamumlal něco latinsky. Na to konto se tesák rozzářil jako slunce, vznesl o dva centimetry nad jeho dlaň a svou bílou zářivou aurou kolem políbil krystal Srdce Derionu.

Srdce prasklo a z praskliny začala na podlahu vytékat černá, hustá tekutina. První kapka dopadla Darrenovi před botu, a když padala druhá, což měl být její zbytek, prudce odskočil dozadu a zírajíc šokovaně na hýbající se kapalinu na zemi, schoval krystal zpátky na místo.

„Kde jsi sebral ten zub?" podivil se Darren, ale odpovědi se mu nedostalo.

„Běž. Uteč, Payne!" zakřičel na něj Eldarn, když se z kapaliny o velikosti žvýkačky začal formovat stín. Natahoval se a rostl do šířky osoby a do výšky necelých dvou metrů. „Uteč, Payne!!" zopakoval Eldarn, ale Darren byl jako přikovaný a nejen nohama, ale i očima bez přestání sledoval kapalinu.

Eldarn ho kouzlem úmyslně odmrštil několik metrů dozadu, aby mu dal náskok. Z té kapaliny totiž povstal Wade Shadowwalker. „Zmiz!!“ zařval naposledy, chytl Wada za ruku, která již byla z masa a kostí a transportoval se s ním k Wadovi do věže.

Darren tam stál pořád jako omráčený. Vůbec netušil, že se to stane a jak se to stane. Eldarn si toho musel asi hodně přečíst, když dokázal něco takového. A taky si musel hodně věřit, když byl přesvědčený, že Wada s jeho temnotou dokáže držet zpátky před něčím jako je jeho nepřekonatelná touha po pomstě a po moci. Ale hlavně, musel mít Wada doopravdy rád, protože se rozhodl, že pro něj obětuje část své duše a riskoval tím svůj život.

Eldarn s Wadem se objevili ve věži blízko krbu, o který se Wade hned opřel. Vypadal vyčerpaně, sotva se držel na nohách. „El…darne…“ řekl a otočil se na něj, až se mu podlomila kolena.

Eldarn ho včas chytil a podepřel ho, aby sebou nefláknul o zem. „Wade, jsi v pořádku?“ zeptal se starostlivě, načež Wade se na něj podíval svým ledovým pohledem.

„Eldarne, jsi to vážně ty? Nebo jsi jen další zatracená iluze? Jestli jsi jenom iluze, tak si tě podám,“ prohlásil sebevědomě a Eldarn se pousmál a vlepil mu pusu na tvář.

Wade na něj vytřeštěně civěl, což ho probralo i z té únavy k smrti. „Co děláš, úchyláku? Chápu, že jsem ti chyběl, ale že by až takhle?“ křenil se.

„Ne, idiote. Ukazuju ti, že nejsem iluze. Myslíš si, že by se tohle jinak stalo ve tvý namyšlený derionský hlavě?“ zmínil přesvědčivě a Wade se zamyslel.

„To nevím. Spíš myslím na ženský, ale jako mučení by to bylo rozhodně efektivní. To musím uznat. Kdybys mě měl líbat, nebo mě jinak zneužíval… fuj!“ prskal nad tou představou.

Eldarn se zakřenil a poplácal Wada přátelsky po zádech. „Jsem rád, že jsi zpátky, kámo. A že jsi v pořádku,“ procedil a Wade se na něj usmál a přikývl. Ale pak zvážněl.

„Hrál si se mnou… Tak, jak by si ke mně nikdy nikdo nedovolil. Zkurvysyn. Zabiju ho. Já ho kurva zabiju!“ řekl hned jak popadl dech a zaťal ruce v pěst.

„Ne, Wade. To nemůžeš. Protože jsi venku jenom díky slibu, který jsem mu dal. A kdybych ho nedodržel… poslouchej mě!“ okřikl ho a popadl ho za hlavu, aby se mu díval do očí, když v půlce jeho věty začal vrtět hlavou. „Vím, že jsi naštvanej. A taky tak trochu na to máš i právo. Ale vymyslel jsem něco lepšího,“ pousmál se.

Wade se pousmál a zklidnil se. „Ven s tím, skrčku,“ řekl vyčerpaně a posadil se na koberec před krb. I kdyby chtěl Darrena zabít, momentálně na to neměl energii.

Darren přiběhl zpátky do jídelny, vytáhl mě a Sáru od stolu a přenesl nás k sobě do pokoje. Obě jsme na něj po transferu vyjeveně civěly. „Wade je venku,“ oznámil nám a oběma nám spadla čelist.

„Cože? Jak? A proč?“ vykřikla jsem. Sára se pousmála a oddechla si, ale hned na to se zase ustaraně zamračila. Došlo jí, že to asi není úplně dobrá zpráva.

„Eldarn ho vysvobodil. Přemluvil mě. Vymyslel si plán. Prý kdyby se odtamtud dostal sám později, došlo by k tomu, co jsme řešili ráno,“ prohlásil a podíval se na mě. Zakryla jsem si pusu.

„Co by udělal?“ zeptala se ho Sára.

„Snažil by se o Srdce Derionu tím drastickým způsobem, aby se pomstil a zároveň urychlil svůj plán," odpověděla jsem stručně.

„A to je?" vyzvídala.

„To snad ani nechceš vědět," opáčil Darren.

„Chci. Vyklop to!" vztekala se. My si vyměnili pohledy. Teď záleželo dost na tom, jak to řekneme.

„Myslíme si, že by šel po mě. A až by mě zabil, vzal by si krystal Srdce Derionu a…" zarazil se.

„A? Tak už to do hajzlu vyklopte!" křičela hystericky.

„Myslíme si, že by se snažil o Srdce Derionu prostě…" dodal.

„Jako… jakože by jí…" začala se smát. „Ne. To by Wade nikdy neudělal. Tak daleko by nikdy nezašel," vrtěla se zoufalým úsměvem ve tváři hlavou.

„Ale udělal, Sáro. A jeho původní plán, kdyby se nezamiloval do tebe byl, donutit jí, aby se do mě zamilovala, abychom spojili síly, aby pohltila do sebe srdce Derionu, pak očernit její duši, zlomit mě, zabít mě, oženit se s ní a zplodit s ní Srdce Derionu. Tím by nemusel ovlivňovat lid ani Starší, protože by se stal automaticky králem," řekl a podíval se na její šokovaný výraz.

„Ale to mu nevyšlo. Ay ho odmítla a on se zamiloval do tebe a nechtěl ti ublížit. Tak si vzal Anomaris a rozhodl se to vzít tou těžší cestou. Ale teď nemá co ztratit. Ztratil Qyldryira. Estrellu, která ho nenávidí, tebe, se kterou nemůže být, spřízněnou duši, a ještě k tomu propadl temnotě… ublížili jsme mu, Sáro, a on se bude chtít pomstít a lepší pomsta neexistuje," vysvětlil a Sára se z toho pomalu chytala za vlasy.

„Pořád jsem tu já. Neudělal by mi to. Promluvím s ním," šeptala. Přes chvějící se rty jí procházel studený a přerývaný výdech.

„Jediná naděje, že by se na to vykašlal je Eldarn. Nabídnul se, že pro něj obětuje část svojí duše, aby ho z temnoty vyprostil dokud to jde. A že na oplátku po něm bude chtít, aby se držel zpátky a striktně svého plánu B," dořekl.

„Mýlíte se, oba dva. Neudělal by mi to!! M-musím n-na vzduch," zakoktala a utekla. „Nevěřím, že by měl v hlavě takovou černotu. Že by vůbec takhle dokázal myslet. Že to měl vážně v plánu," šeptala si pro sebe, zatímco poháněná vztekem utíkala chodbou. Klopýtala o vyčnívající kameny. Přes slzy neviděla a automaticky si to mířila k Wadovi do věže.

…„Takže, souhlasíš?" zeptal se ho Eldarn po tom, co mu vysvětlil svůj plán. Wade si ho k sobě přitáhl a pevně ho objal.

„Jsi nejlepší kámoš, jakýho jsem kdy měl a jsem na tebe pyšnej. Na tvůj mozek hlavně," zmínil. To byla pro Eldarna obrovská pochvala.

„Já vím," usmál se polichoceně. Potom zvážněl. „Teď to už nesmíš posrat, Wade. Drž se od Sáry dál. Vrať se za svým synem a za svojí ženou a staň se králem, aniž bys někoho dalšího ze svých blízkých zabil," řekl a on přikývl.

„Ale drž mě dál od Payna, nebo se neudržím a vytrhnu mu páteř z těla za to, jak mě mučil. Za to, jaký sračky mi cpal do hlavy. Málem jsem z toho zešílel. A taky za to, že mě nechal tý zatracený čůze napospas, " dodal a Eldarn přikývl.

V tom do jeho pokoje vlítla Sára. Byla celá udýchaná a vyjeveně na Wada s Eldarnem civěla.

„Wade…“ řekla nadšeně a okamžitě se mu vrhla do náruče.

„Sáruško,“ zašeptal šokovaně a omotal kolem jejího útlého pasu svoje dlouhé a mužné paže.

„Že jsi pořád ten stejnej člověk, co mi říkal kdysi ty věci. Že bys to neudělal? To, co říkají, že bys udělal, kdyby ses jim chtěl pomstít?“ plakala.

Eldarn se na Wada podíval a on zavrtěl hlavou. „Neudělal. Ne, dokud jsi tu ty, lásko moje. Ne dokud tě mám. A jsem pořád ten stejnej Wade jako jsem byl předtím. I s temnotou v duši, pořád tě stejně miluju.

Kdyby nebylo Eldarna, byl bych pořád v krystalu, ale kdyby nebylo tebe, Sáruško, přišel bych o rozum i o duši. A to už dávno. Znamenáš pro mě všechno na světě a jsi ta jediná, která mě dokázala držet při životě, když mě od něho dělil jen vlásek,“ zašeptal. Sára přikývla a přitulila se k němu ještě pevněji.

„Jsem tak ráda, že jsi v pořádku. Jsem tak strašně ráda, Wade. Tolik se mi ulevilo…“ šeptala a mačkala si tvář k jeho hrudi, která se výrazně zvedala, jak moc mu bušilo srdce. „Nedovol, abych tě ztratila, Wade. I kdyby to mělo znamenat, že spolu nebudeme. Kdybys…“ začala a vydechla.

„Neboj se. Nikdy si tě nenechám vzít. Jsi až moc vzácná pro někoho jako jsem já. Byl bych idiot, kdybych se o tebe nechal připravit,“ pousmál se a na její rameno mu ukápla malá slza.

„D-dobře. T-to je moc dobře. T-to se mi ulevilo,“ dodala a podívala se mu do očí. Byly unavené a měly pod sebou tmavé kruhy.

Eldarn mu něco naznačil pohledem a na to konto nakonec řekl: „Nicméně, se ode mě musíš držet dál. My dva spolu nemůžeme být,“ začal, ale přerušila ho.

„Cože? Proč ne? Vždyť jsi říkal, že už budeme spolu. A teď když už jsi v pořádku,“ vzlykala.

„Nejde to, Sáruško moje. Teď musím udělat spoustu věcí a dát se dohromady a nechci tě stahovat s sebou dolů. Taky po tobě nemůžu chtít, abys na mě čekala, takže… musíš žít a být šťastná. Když už ne kvůli sobě, tak kvůli mně, ano?“ řekl, vzal její tvář do dlaní, podíval se jí do těch jejích modrých očí, které měla zděšením celé vykulené a usmál se.

„Ne. Nechci. Já nechci být bez tebe, Wade,“ odpověděla zoufale přes to, jak jí Wade prsty jemně mačkal obličej.

Wade vydechl. „Já taky nechci být bez tebe. Ale musíme být trpěliví, Sáro. Teď spolu nemůžeme být,“ vysvětloval šetrně, ale začínal si všímat toho, že to nejde. Že jí od sebe musí nějak odradit, a to hodně drsně. Nějak, aby to vypadalo věrohodně.

„Vracím se domů za svojí ženou a za svým synem, Sáro,“ oznámil jí tvrdě.

„A na jak dlouho?“ zakuňkala.

„Na pořád,“ odpověděl. Slzy se jí zase vydraly ven.

„Jako… jako, že…“ koktala. Wade přikývl.

„Jako, že se budu chovat jako otec, manžel a budoucí král. Tak, jak jsem se měl chovat už od chvíle, co jsem se oženil,“ odpověděl suverénně.

Sára vytřeštila oči a vymáčkla z nich další slzy. „Proč?“ zapískala jako myška, kterou někdo přišlápl botou k zemi.

„Protože jsem ženatej a mám syna, Sáro. Proto,“ dodal.

„Ale… vždyť jsi říkal, že… chtěl jsi být se mnou i přes to,“ koktala nevěřícně.

„Hm, chtěl. Ale to neznamená, že to tak bude. Na rozdíl od Payna nevidím do budoucnosti a věci ani zdaleka nejsou tak, jak jsem si je představoval. A ty bys pro mě už dávno vůbec neměla brečet. Ne po tom všem, co jsem udělal,“ dodal.

„Ale brečím. Nechápu proč tě pořád tolik chci. I po tom, co všechno jsem o tobě zjistila. Ale chci,“ zmínila.

„To já taky nechápu,“ odpověděl smutně.

„Jsi pro mě až moc vzácnej. A vím, že mě máš rád a to, co z tebe vyzařuje, když jsme spolu mě dělá šťastnou. Nejšťastnější na světě. A ať už s tím budeš souhlasit nebo ne, já jsem si jistá tím, že ty jsi moje dobro, Wade.

Bez tebe jsem ztracená existence. My dva k sobě patříme i když jsem rionka a ty derion a víš to. Nemůžeš to popřít,“ prohlásila. On raději nic neříkal, chytl jí za ruce a vtisknul jí polibek na prsty.

„Přečti si knížku **Vymýtání ďábla ze srdce** od Neoli Armeninový zatímco tady nebudu a až se znovu setkáme… budeš ok. Tam se píše přesně o těchhle případech,“ procedil.

„O jakých?“ zeptala se nechápavě.

„O těch co jsou mezi náma,“ odpověděl.

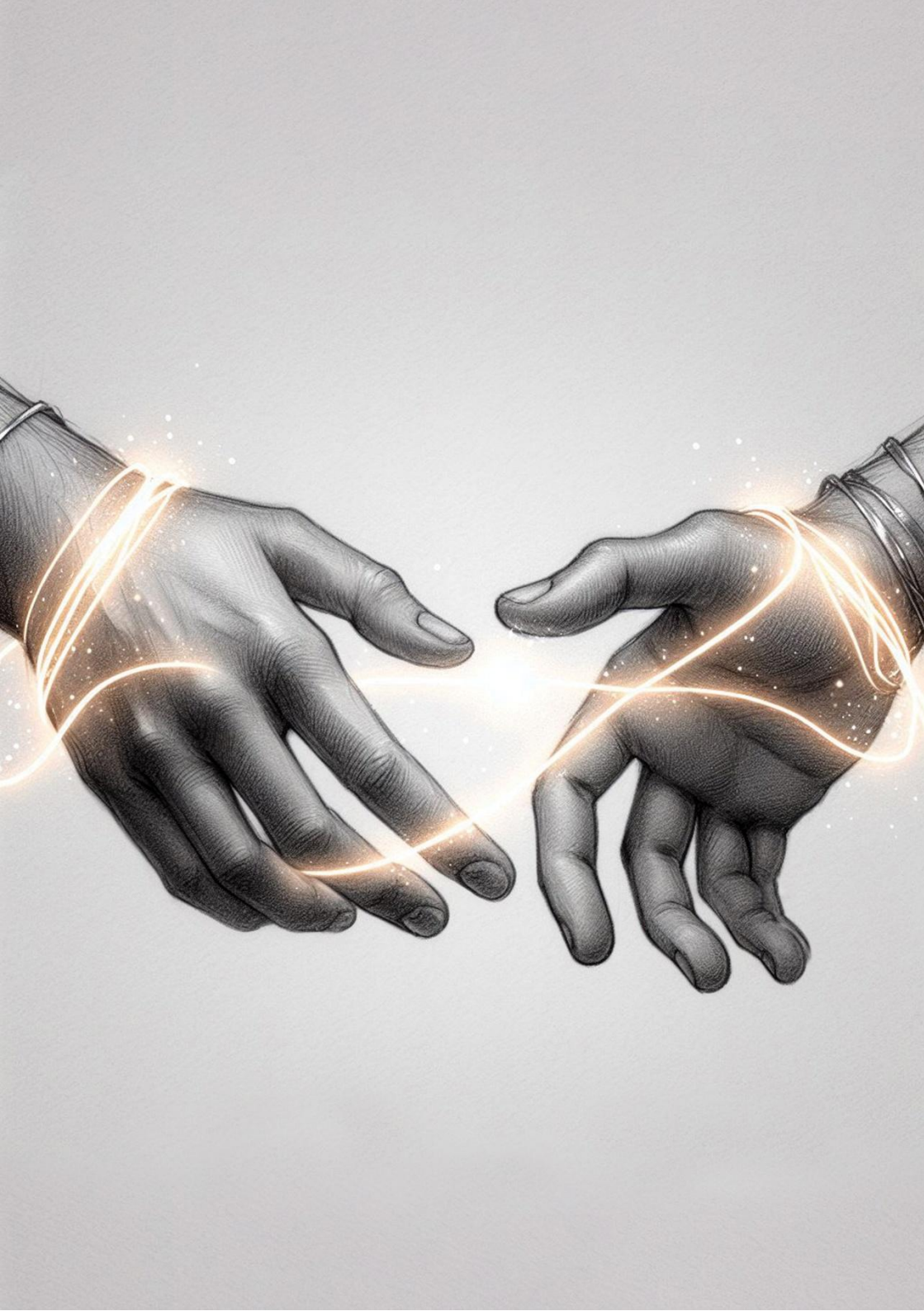
„A to jsou jaký?“ pokračovala. Wade vydechl.

„Já jsem nikdy neměl vlastnit ani kousíček tvýho čistýho srdíčka, miláčku. Jsem jako temnota v duši, ale v tvým srdci. Nemám tam být. Musíš se mě zbavit,“ dodal.

„Ale já nechci!!“ vztekala se.

„Temnoty se čaroděj taky v určitým bodě nechce zbavit. Přečti si tu knížku,“ zopakoval. Sára na něj valila uslzené oči. „Zkus to. Nebude to tak bolet… Už musím jít,“ řekl, zvedl se ze země, chytl Eldarna za zápěstí a s těžkým srdcem se přenesl i s ním někam pryč.

Sára propukla v pláč tak hysterický až se otřásaly stěny. Popálila si odhalená záda o koberec, na kterým s Wadem do teď seděla a silně dupala pokrčenýma nohama do podlahy.

☆ Silné pouto ☆

Čas plynul jako voda. Pár měsíců bylo pryč dřív, než by člověk stačil říct *sakra*. Náš baráček už byl téměř hotový. Akorát jsme se s Darrenem chystali na stěhování. Sice teď ještě nějakou dobu, než budou prázdniny budeme bydlet ve škole a potom mě čeká celých deset měsíců v lidském světě se Sárou.

Shadowwalkera jsme od té doby, co ho Darren s Eldarnem pustili ven neviděli a Sáru skoro taky ne. Byla na tom psychicky tak špatně, že to ani nešlo popsat. Celé dny zírala do nějaké knížky o exorcismu nebo co. Nechápu, co to do ní vjelo, ale četla to už snad po desáté, a to i pozpátku. Stejně tak s sebou vláčela pořád tu knihu, kterou měla v plánu dát Wadovi k narozeninám. Něco mi říkalo, že jestli se tu brzy zjeví, dá mu jí. Byl totiž dvacátý březen a to je den, kdy je Wadovi 24.

No a jako na potvoru se tu zjevil. Těžko říct, jestli to měla být jen náhoda, anebo vážně toužil po dárku od Sáry. Ale s námi to pořádně zacloumalo, ne že ne. Objevil se u oběda po vyučování jako by se nechumelilo. Všichni na něj zírali jako na nahotinu u tyče, přestože vypadal zcela normálně jako vždycky. Tedy jako jeho staré já bez kruhů pod očima a se zářivě čistou duší v barvě obsidiánu.

Po jeho boku šel Eldarn a stejně tak jako na Wadovi, na něm nebyla vidět jediná známka temnoty. Zřejmě ty měsíce, co byli pryč nebrali jako prázdniny. Musel to být celkem pikantní očistec jen co je pravda. Protože jinak bych snad předpokládala, že bude mít Shadowwalker, rohy, ocas a kopyta.

Sára vstala ze židle a rozběhla se hlava nehlava za Wadem. Nemohla se ho už dočkat, ale ten před ní jen uhnul a pokračoval dál v cestě, jako by se jen vyhýbal bahnu. Ani se na ní nepodíval. Sáru to šokovalo a nejen jí. Bylo to vážně divné. A pokud k ní stále něco cítil, nemohlo to být snadné udělat. Ale vypadalo to dost věrohodně. Jako by už dál o ní neměl zájem.

Potom si sedl ke stolu, automaticky se natáhl pro tmavý chléb, a s živočišnou dravostí urval z pečeného kuřete před ním stehno až z něj vystříkla šťáva. Měl tvrdé rysy. Jeho havraní vlasy mu spadly z čela a zastínily dlouhé řasy na levém oku. Zakousl se do stehna, jako by týden nejedl a během chvilky už ohlodával kosti.

Darren zatínal čelisti, když ho viděl a přemáhal se, aby se ho zase nepokusil nějak zabít. Spíš bych něco takového čekala od Shadowwalkera, ale držel se zpátky přesně, jak zaručil kdysi Eldarn. Zjevně mu musí na Sáře vážně záležet, když to pořád ještě neudělal.

Eldarn si zase sedl k našemu stolu a usmál se jako by se nikdy nic nestalo a my vždycky byli nejlepší kamarádi. „Rád vás vidím. Dobrou chuť," procedil. Všichni jsme šokovaně odpověděli a hleděli si dál svých talířů.

Sára už s námi nebyla. Po tom incidentu rovnou odešla ze sálu. Zřejmě někam plakat. A náš nový ředitel Maldrag Velociter jí jen sjel pohledem a nechal ji jít.

„Nevyšlo ti to," procedil Wade, zatímco se natahoval po poháru s vodou. Darren k němu zvedl oči.

„To tobě taky ne," opáčil a Wade se pousmál.

„Nevyšlo ti vůbec nic," dodal Wade a zase se na něj povýšeně ušklíbl.

„To tobě taky ne," zopakoval svou předchozí větu a Wade se zakřenil.

„Myslíš?" provokoval ho.

„Nemluv na mě, Shadowwalkere, jinak tě zabiju a tentokrát to myslím vážně!" udeřil na něj.

„Ale jdi ty. To já zabiju tebe, jestli mě budeš srát. Já totiž na rozdíl od tebe vím jak. Ty se v tom jen plácáš. Nezkřivil bys mi ani chlup na ruce, lemro," vyhrožoval mu.

„Nepodceňuj mě!" prohlásil a zvedl se, že jde pryč. Wade ho chytl za rukáv jeho dlouhého trička a stáhl ho ke stolu tak, až Darren nechtíc udeřil dlaní o povrch stolu. A to Wade zabral jen prsty a pomalu Darrena svlíknul z kůže jakou měl sílu. Zaryl mu do ruky své nehty a držel si ho u sebe, aby ho přinutil mu věnovat pozornost.

„Máš u mě vroubek, Payne. Dost velkej vroubek. Být tebou jsem rád, že jsem to nechal plavat a modlím se k bohu, že jsem si to rozmyslel. Ale co není může být. Ještě jednou se na mě jen křivě podíváš a neudrží mě ani láska k Sáře. Zabít tě je totiž momentálně něco, co chci ještě víc, než stát se králem.

Předtím jsem to bral jako hašteření. Vyčítal jsem si, co jsem ti provedl. Pořád jsem tě měl rád, ale teď, Payne…" polknul větu a usmál se. „Hořím touhou tě vzít s sebou do jámy pekelný kam mimochodem za to, cos mi provedl patříš i ty," řekl, výhružně se mu podíval do očí, zaryl nehty do jeho zápěstí ještě hlouběji než ho, odstrčil jako špínu od sebe a pokračoval v jídle.

Faktem je, že bez ohledu na to, jak čistou má čaroděj duši a jaký má typ, pokud jednou byla alespoň z poloviny černá, její majitel už patří do horoucích pekel. A sakra já o tom neměla ani potuchy. O tom, že tam patří i můj milovaný manžel.

Vždycky jsem si myslela, že on zůstane čistý děj se co děj, ale ne. Shadowwalker ho stáhl s sebou. Nechal se strhnout, protože věřil, že dělá tu správnou věc a tolik toužil ho zastavit. Ale marně. Začínala jsem se bát, že Shadowwalkera dokáže vážně zastavit, nebo zničit jedině Sára.

Sice je jeho duše nyní čistá jako tmavá lilie, ale temnota mu změnila mentalitu. Ne tak jako mě ta moje Temnota nebo Wadovi jeho Temnota, ale jako obyčejná černo černá a obecná temnota. Protože mezi temnotou a Temnotou je velký rozdíl.

Obecná temnota je černota na duši, zatímco Temnota je stín. Tahle Temnota často vytváří temnotu na duši. Kdežto temnota sama o sobě přijde a odejde. Tedy když jí není moc, jinak už neodejde. Ale Temnotu, jak někdo získá, nikdy se jí úplně nezbaví. Vždy tu bude, aby naváděla čaroděje na scestí.

Temnota s velkým T je totiž jako ďábel na rameni čaroděje. Jako našeptávač. A až když jí někdo podlehne, přijde temnota na duši, kterou pak požírá jako mor. Mít duševní mor totiž není vždy jen dílem Temnoty.

Wade kdysi Temnotu „políbil", ale zřejmě jen jednou. A tu část duše, kterou mu očernila nechal Estrellu vyprat mezi její čistou duší. Tu z ní později vytáhnul jako čisté prádlo z pračky. Takže si získal výhodu. Měl čistou duši, ačkoli Temnotu přijmul. Vytřískal z ní maximum – Temnota mu pomohla vyrůst a dala mu větší moc, kterou mohl kdykoli volně disponovat.

Ale jeho duševní mor přišel až kvůli Sáře. Respektive kvůli nám. Nakazili jsme Sáru temnotou a nechali Wada, aby jí do sebe pohltil. Tím jsme ho nakazili. Takhle se od Wada nakazil úmyslně i Eldarn, aby ho zachránil, ale je mi záhadou, že se z toho tak rychle

vysekal. Že by Anomaris? Vsadila bych na to krk, že to byla ona. Ta totiž dokáže divy s dušemi. Je to vážně ojedinělá schopnost.

A Darren? Jeho typ duše dokáže pohltit temnotu rychleji, než se šíří. A taky se o jeho duši nikdy nesnaží Temnota. To ale neznamená, že svou duši kvůli Wadovi neočernil téměř na polovinu.

Chybělo málo a temnota by si vzala víc než polovinu jeho duše a potom by se už z duševního moru nikdy nevyléčil. Což se tedy naštěstí vyléčil, ale pustil do své duše temnotu a pustil jí i do své hlavy. Což znamenalo, že teď se o něj mohla ta vlezlá Temnota klidně začít ucházet. Duševní magie je strašně komplikovaná věda. Je ale velice zajímavá. Přemýšlím, že jí začnu studovat.

Když Wade odcházel z jídelního sálu, mířil si to rovnou do knihovny, kde na svém místě našel knihu s názvem *Bůh Stínů*. Byla to ta, kterou kvůli Sáře vyhodil z okna věže. Ta, kterou mu chtěla dát k narozeninám. Knihu sebral ze stolu a spěšně prolistoval. Vypadl z ní dopis, na jehož svrchní straně bylo jeho jméno. Netrpělivě ho rozbalil a začal číst.

Nevím co za hru to hraješ, ale budu jí hrát s Tebou. Vím, že jsi na mě nezapomněl. O tom bys mě musel tedy přesvědčit trochu jinak. Nicméně, tuhle knížku Ti dlužím k těm Tvým předchozím narozeninám. A hlavně taky proto, že když jsem Ti o ní řekla, vyhodil jsi tu svou z okna jako vajgl, aniž bys jí dočetl.

Tak to máš ode mě jen tak. A taky proto, že chci, aby sis jí přečetl. Já jí četla, abych se ujistila, jestli Ti jí mám dát, nebo ne a věř mi, měl bys jí dočíst. Je vážně skvělá. A nejen pro to, že mi hlavní hrdina připomíná Tebe.

PS: Miluju Tě tělem i duší a momentálně Tě chci milovat zase svým tělem. To může být Tvůj dárek k Tvým dnešním narozeninám. Jestli o něj máš zájem, stav se za mnou ve věži přesně v jednu. Dorazíš o pět minut později a nedostaneš nic!

Wade se pousmál. „Sáruško…“ zašeptal a podíval se na hodinky na zápěstí. Bylo za minutu jedna. Popadl knihu a zakládal do ní dopis, ale hned, jak se narovnal a udělal krok dopředu, že se přenese za svojí láskou do věže, narazil na Darrena, který vypadal, že ho rozhodně během následujících pár minut nikam nepustí.

„Sakra,“ zaklel, když ho viděl a obrátil oči v sloup.

„Jestli do tý války fakt půjdeš, umřeš Shadowwalkere,“ řekl Darren a on na něj jen mlčky koukal.

„Mě nevyděsíš. Co se má stát se stane a já bez boje tenhle svět neopustím. I kdybych měl prohrát. A nezdržuj mě, spěchám,“ odpověděl a chtěl odejít, ale Darren ho zarazil.

„Nechal bys tu svoje čtyři děti?“ zeptal se ho a Wade ztuhl.

„Jak čtyři? Mám jedno a Anomaris čeká další a dvojčata ani trojčata to nebudou a třetí dítě nechci,“ zmínil suverénně, ale Darren zarytě mlčel. Wade se na něj uvědoměle podíval. „Vysyp to!“ štěknul na něj. Byl nervózní, že ví víc než on.

„Nebudu ti nic říkat, nezasloužíš si to vědět. Ale tohle ti řeknu, protože se to týká i mojí nejlepší kamarádky. Nechápu proč tě nemůže nechat jít. Ale to není moje věc. Snaží se a já jí věřím,“ dodal.

„O co jde, Payne? Co se týká Sáry?" vyzvídal. Darren se nadechl.

„Jestli uklouzneš, oplodníš jí a co bude pak s tvým plánem? Zabalíš to kvůli ní? Nebo jí tu necháš s dítětem na krku taky? Být tebou bych jí od sebe dost finálně odradil ať to bolí sebevíc," řekl tajemně a odešel.

Wade jen šokovaně zíral před sebe a přemýšlel. Věděl, že je to super šance, jak být zase se Sárou, kdyby měli dítě, ale tohle by jí nemohl udělat. I když sám trochu už slevil ze svých nároků. Nicméně tohle udělat nemohl, když věděl, že s derionem Sára děti striktně nechce a sám nechtěl mít dítě mimo svazek manželský.

Ale jak jí od sebe odradit, když to vůbec nechce? Nicméně věděl, že Darrenovy vize jsou subjektivní a že když si bude dávat pozor, nemusí se naplnit. A tak se rozhodl to celé nechat na Sáře. Vždycky to tak dělal. Nikdy si nedovolil udělat něco proti její vůli.

Podíval se na hodinky a zoufale vydechl. Bylo 13:02. Chvíli se tvářil, že nad tím vážně uvažuje. Nad tím, že by nechal Sáru být, ale vzpomněl si na to, co mu řekla. Miluje ho. Nemůže jí tolik ublížit. Stačí, že se choval nevhodně u oběda. A tak se přenesl za ní do věže.

Sára na něj hodila vražedný pohled. „Jsou čtyři minuty po jedný, Wade!" štěkla na něj. „Ale pořád jsem tu včas," usmál se nevinně.

Sára přikývla a úsměv mu opětovala. Potom se ale snažila nepůsobit tak nadšeně, že přišel a přemáhala se, aby udržela své rozjařené emoce na uzdě.

„Ehm," odkašlala si. Wade k ní udělal malý krok a přitáhl si jí s pokoutným výrazem v obličeji k sobě za ruce až narazila na jeho vypracované břicho. „Wade?" oslovila ho tiše mačkajíc se tváří na jeho hrudník.

„Ano, Sáruško moje?" zašeptal jí do vlasů a jemně jí políbil na temeno hlavy.

„Nepřišel jsi jen kvůli sexu, že ne?" ujišťovala se.

„Jasně, že ne, trubičko moje," řekl a podíval se jí do očí, protože se ho snažila analyzovat svým pronikavým pohledem.

„Proč jsi mě tak hnusně obešel v jídelně?" zeptala se.

„Promiň," řekl.

„Ne promiň. Na něco jsem se tě ptala. Odpověz mi," naléhala.

„Nevím. Přišlo mi to správný prostě. Nechtěl jsem tě zase zbytečně uvrtávat do problémů, když už jsi to beze mě zvládla tak dobře," procedil a ona přikývla a pak ztuhla, když si uvědomila, co řekl.

„Cože? A kdo řekl, že jsem to bez tebe zvládala dobře?" vyjekla a odstrčila ho od sebe.

„No tak, nevyšiluj. O nic mi nešlo. Jen o tebe a tvoje pohodlí. Toť vše," opáčil.

„Aha," zašeptala a sledovala jeho rty. Měl je tak hebké a růžové a úplně jí sváděly k tomu, aby je políbila a jemně se do nich zakousla. Ta představa jí vzrušila.

Sára si stoupla na špičky a políbila ho přesně tak, jak si před chvilkou představovala. Wade jí polibek opětoval a zavřel blaženě oči. Chvilku na to jejich polibky zintenzivnily a začali se vášnivě muchlovat.

„Wade…" šeptala mu do ucha a muchlovala ho jako by zítřek neměl existovat. Taky že pro ně dva už nemusel. „Lásko moje největší," pokračovala. On jí natlačil na zeď a ona mu zběsile rozepínala pásek u džín. V místnosti se rozléhaly jejich slastné výdechy

a mlaskání jejich vlhkých rtů. Všechno bylo rychlé a plné touhy. Vášnivé a láskyplné. Nicméně i drsné a trochu obscénní.

Wade se dravě vetřel rukou mezi její stehna, hladově jí líbal a lepil se na ní tolik, až Sáře nechtíc způsoboval modřiny a oděrky na zádech o kamennou zeď. Nicméně ona si nestěžovala. Naopak si užívala každou setinu.

„Jestli uklouzneš, oplodníš jí a co bude pak s tvým plánem? Zabalíš to kvůli ní? Nebo jí tu necháš s dítětem na krku taky? Být tebou bych jí od sebe dost finálně odradil ať to bolí sebevíc." Opakoval si Darrenova slova a přestal jí líbat.

„Proč jsi přestal?" zeptala se.

„Nepřišel jsem se s tebou vyspat, Sáro. I když to byla moc lákavá nabídka a hezkej dárek k narozeninám," opáčil.

„Cože?" divila se jeho reakci. A zvlášť, když měl ještě pořád ruku mezi jejíma nohama.

„Já… tohle nejde, jsem ženatej," řekl a odtáhl se od ní. Ona se zarazila tím, co řekl a pousmála se.

„Od kdy máš zrovna tyhle starosti?" divila se.

„Od tý doby, co mám dítě a ženu," odpověděl.

„Hm, zajímavý. Hlavně, že tenkrát jsi s tím neměl takovej problém. Neříkej mi, že to s Anomaris bereš tak vážně. Myslela jsem…" šeptala rozpačitě.

„No tak to beru vážně od teď," dodal a rozhodl se ještě přitvrdit. Přišlo mu, že to na Sáru moc nezabírá. Pravdou je, že rodinu bral vždycky vážně. Byl staromódní v tomhle ohledu, ale Sára vždy byla jeho priorita.

„Tohle byl asi nějakej zkrat nebo co. A ty by sis měla stát za svým, a zvlášť když máš na prstě tři kříže kvůli mně. Nechápu, co se s tebou stalo, myslel jsem, že máš větší vůli teda," zmínil a ona na něj smutně zírala.

„Větší vůli? Zkrat? Stát si za svým? Ty mě nešetříš teda. Ale teď si trochu protiřečíš. Nebyls to ty, kdo vysílal nejasný signály? Možná bys měl mít silnější vůli ty, když ti to vadí. A proč jsi teda přišel?" zasmála se, protože mu nevěřila ani slovo. On jen přemýšlel.

„Jestli chceš, abych ti to věřila, musíš být přesvědčivější, Wade," dodala, stoupla si na špičky a zase ho políbila. On zavřel oči a její rty zachytil svými. Věděl, že když něco vážně neudělá, stane se to, o čem mluvil Darren, ale vůbec se k tomu neměl. Se Sárou byl vždycky trochu mimo. Konečně byl s ní – se ženou, kterou nadevšechno miluje.

„Já vím, že bych měla mít větší vůli, ale já tě pořád příšerně miluju, Wade, a nevím co s tím mám dělat. Sice jsem na tebe naštvaná a nenávidím tě za to, cos provedl, ale všechno je to proti tomu jak moc tě chci slabý," řekla a on na ní smutně zíral.

Pořád přemílal nad tou větou, že by jí měl od sebe jednou provždy odradit, pokud je oba nechce dostat do průšvihu, a zvlášť když ho pořád i přes to všechno miluje a nikdy spolu nemůžou být. Musí jí přece před sebou zachránit, ne? Musí chránit to, co je pro něj nejvzácnější.

„Ale já už tě nemiluju, Sáro. A to, že jsem se do tebe zamiloval bylo omylem. Byla to nehoda, nikdy se to nemělo stát. A jak jsem řekl, teď to byl jen záchvat nostalgie. Já už jsem dávno za tím," prohlásil z ničeho nic a ona ztuhla. Bylo to pro ní jako kopím do srdce, které jí prošpikovalo úplně celou a znělo to uvěřitelně.

„Nemiluješ mě?" zašeptala zlomeně zírajíc mu do očí.

„Ne," odpověděl jako by to pro něj nebyl žádný problém, ale ve skutečnosti to bylo to nejtěžší, co kdy ze sebe vyprostil. Celý se vnitřně třásl a stěží zadržoval slzy. Ještě nikdy neměl takový problém lhát. Taky se na tuhle větu v duchu připravoval několik minut. „A taky s ní čekám druhý dítě," dodal.

Sára zkameněla a šokem pootevřela pusu. Zhluboka se nadechla a zasmála se. „Děláš si ze mě srandu, že jo? Protože…" polkla větu a zakřenila se.

„Ne, fakt jsem jí zase zbouchnul," opáčil suverénně.

„Omylem, nebo… o tomhle nemluvím. Mluvím o tom, co jsi řekl před chvílí," upřesnila, ačkoli to Wade moc dobře pochopil, jen se tomu snažil vyhnout. „Řekni to ještě jednou," vypadlo z ní a podívala se mu do obličeje. Musela se přesvědčit, jak moc věrohodně to bude znít. A pokud je to pravda, přece by mu to nečinilo takový problém to zopakovat.

„Proč bych to měl říkat znova?" zeptal se jako idiot.

„Jestli mě už nemiluješ, zopakuj to!" sykla na něj.

„Nemiluju tě," odpověděl naprosto klidně. Až moc. Oči se mu leskly, ale ani koutek nezacukal nic. Sára se zamračila. Mohlo mu být jen líto jí, protože věděl, že jí tím ublíží. Sára přemýšlela nahlas.

„Proč jsi teda do hajzlu přišel až sem mi říct, že už mě nemiluješ? Nebo sis chtěl ještě naposledy zašukat, než mi to řekneš?" vztekala se.

Wade jí jen mlčky zíral do očí. „Už jsem řekl, že ne. Že bych to Anomaris neudělal," začal, ale strčila do něj svou malou rukou.

„Lháři! Proč teda pořád nosíš tohle? Neměl bys tam mít originál, když teda bereš Anomaris tak vážně?" zeptala se, chytla ho za ruku a dívala se na prstýnek, který mu kdysi darovala.

„A opovaž se říct, že jsi zapomněl, protože je to kravina a Wade Shadowwalker, kterýho znám nikdy neříká kraviny, co nedávají smysl," dodala a otřela si slzy z tváře. I Wade měl na krajíčku. Vidět jí nešťastnou, a ještě ze lži. Vůbec nevěděl, co je pro ní lepší a co horší. Jestli by měla znát pravdu a měl by jí prostě odstrkovat a trpět, nebo jí nechat si myslet, že pro něj nic neznamená a nechat oba trpět ještě víc?

„Slíbil jsem, že ho nikdy nesundám. Jen držím slib," odpověděl pohotově.

„V tom případě tě toho slibu odprošťuju," řekla naštvaně a stáhla mu ho z prstu. Od té doby, co mu ho nasadila, ho nesundal. Ani jedinkrát. Bylo to pro něj doopravdy důležité.

„Co to děláš?" polekal se, když mu ho stáhla z prstu.

„Teď když mě nemiluješ, tak už to nic neznamená. Nemusíš to přece dělat, když je mezi náma definitivní konec. Pryč se sračkou, co nemá žádnou hodnotu. Na vzpomínky se taky vykašli, vždyť teď už jsi ženatej a bereš to vážně. Máš dvě děti," vztekala se.

„Má hodnotu," pokračoval.

„A jakou? Možná kdysi, ale teď, když už mě nemiluješ, bude mít větší hodnotu pro straky v hnízdě," dodala a naštvaně ho hodila z okna věže.

Wadovi se málem zastavilo srdce a z očí mu vytryskly slzy. Chvíli zíral do okna s otevřenou pusou.

Sára se na něj otočila. Oči měla jako angorák, ale ulevilo se jí. „Teď už můžeš nosit snubák na správným místě a brát věci tak jak jsou. Jsem přece jen omyl. Sbohem, Wade," dodala a s pláčem mu utekla pryč.

On byl úplně v šoku, ani nedokázal mluvit. „Sáro..." zasípal, ale nejspíš ho neslyšela. „No tak… Sáro, počkej!" volal na ní, ale neotáčela se. „Sáro, já jsem ti lhal. Příšerně jsem ti lhal," pokračoval zalykajíc se pláčem.

Všechno si to rozmyslel. Ale ani tak se na něj neotočila. Jen se zarazila a překvapeně poslouchala, jak zní jeho pláč. Ještě nikdy ho neslyšela a ani neviděla plakat. A nikdy nečekala, že to zažije. Ne takhle. Nebyly to jen slzy, ale pravý nefalšovaný a upřímný pláč. A navíc ho to dostalo doslova až do kolen. Klečel zlomeně ubrečený na té kamenné dlažbě.

„Nedokážu se od tebe držet dál, chtěl jsem jen, abys to měla snazší, ale nefunguje to tak dobře, jak jsem si myslel. To, že tě nemiluju je nejhorší lež, jakou jsem kdy řekl. Já tě pořád strašně miluju. Nedokážu bez tebe žít a chci, abys to věděla, i když mi neodpustíš, a i když spolu nebudeme. To, že jsem se do tebe zamiloval omylem je pravda, ale nelituju toho. Bylo a je to to nejlepší, co se mi kdy v životě stalo," pokračoval a ona jen mlčky poslouchala a taky brečela.

„Slyšíš mě, Sáro? Chci, abys to věděla. V reálu se honím za plánem, protože to je můj život, když ty v něm nejsi a je smutnej a prázdnej. V podstatě jsem bez tebe uvnitř úplně mrtvej. Dělám to jen abych to dal. Jinak bych se zcvoknul, ale… ve skutečnosti celý dny a noci nedělám nic jinýho, než že myslím jen na tebe.

Na to, jaký by to bylo kdyby jsme byli spolu. Jaký by to bylo, kdyby jsme měli děti. Jaký by to bylo, kdybys mi odpustila. Jak bys vypadala v bílých šatech, který by sis vybrala jen kvůli mně a kdybys čekala moje dítě...

Pravdou je, že mě s Anomaris kromě papíru, plánů a dětí nic nespojuje. Kdyby to šlo, byl bych s tebou. Jedině s tebou. Vím, že mi to nikdy neodpustíš a že už mi nejspíš nebudeš věřit, ale nepřál bych si nic jinýho a dal bych za to všechno. Klidně bych se i rozvedl," pokračoval, ale ona se bála se na něj otočit. Jenže čím déle na jeho slova nereagovala, tím víc plakal.

„Udělal jsem to i kvůli nám. Věřil jsem tomu, že to bude pro nás… pro tebe nejlepší. A byl bych kvůli tobě radši, kdybys na mě zapomněla a už jsi mě vážně nechtěla. Celou dobu jsem tomu věřil, proto jsem se z toho trochu otřepal, ale protože jsi po mě vyjela, zase jsem do toho spadnul.

Ty nejasný signály byly proto, protože tě pořád chci, ale nic bych si nedovolil, když jsem na tebe ztratil nárok," dodal.

Sára s těžkým srdcem udělala pár kroků dopředu, že raději půjde, ale když slyšela, jak se Wade trápí, nevydržela to předstírání nezájmu dlouho. „Neopouštěj mě takhle, prosím. Řekni mi na to aspoň něco. Já už tohle znovu fakt nezvládnu. Zabíjí mě to. Ani nevíš, jaký to bylo se snažit nechat tě jít, protože já bych tě zničil.

Ale ty měsíce, když jsem byl v pekle jsem se těch naivních myšlenek, že jsme rodina držel. Nic jinýho na ty muka nestačilo, ale ty… bylas tam a držela mě a já to vydržel. Jenom díky tobě," zajíkal se zoufale a ona se na něj tedy otočila.

Jeho slzy i slova byly upřímné, a to Sáru rozhodně nenechávalo chladnou. Ne když byl před ní tak zranitelný a udělal to sám. Sám jí ukázal, pro koho jeho srdce tluče. Vždycky k ní byl upřímný, ale tentokrát jí řekl všechno.

A tak když došla až k němu, ho objala a Wade jí pevně chytl kolem pasu a opřel se hlavou o její břicho. „Strašně moc tě miluju, Sáruško. Tolik, že to ani sám nechápu," zašeptal a trochu se v její náruči zklidnil.

„I já tebe," řekla, sklonila se k němu a políbila ho jemně na rty. Oběma se na chvíli ulevilo. Než jim došlo, že už je na všechno stejně pozdě, že má Wade jedno a půl dítěte a že by Sáru Anomaris zabila, kdyby se domákla, že spí s jejím manželem.

Sára si k němu dřepla na bobek. Wade si otřel slzy do rukávu a podíval se jí do očí. „Chtěl jsem se s tebou jen rozloučit v dobrým. Ne tak jako posledně. A chtěl jsem, abys tohle všechno věděla. Že se to nikdy nezmění. Když mě budeš potřebovat, budu tady. A s Anomaris postupuju jen podle plánu. Nic víc k ní necítím," pousmál se a jemně jí pohladil prstem po tváři. Potom se zvedl ze země a šel pryč. Sára se polekala.

„Kam jdeš? Nechoď ještě," prosila ho.

„Jdu najít ten prstýnek. Je pro mě důležitej. Životně důležitej. Budu doufat, že ho najdu," dodal a mířil si to chodbou pryč.

„Wade..." volala na něj. On se otočil.

„Ano?" zeptal se.

„Byl pozdní večer prvního září, kdy v hale seděli jsme zírajíc si do tváří. Já když uslyšela tvůj sladký hlas a uviděla tvůj jemný vlas, věděla jsem, že to je můj lásky čas…" zašeptala a on se pousmál.

„To je to nejhezčí, co jsi mi kdy řekla," usmál se dojatě.

„Ten den máme společnej. Jaká je šance, že se do sebe zamilujeme oba na první pohled a ve stejný den?" zmínila a pousmála se.

„Skoro nulová," odpověděl.

„Už je to tak dávno. Skoro si ani nepamatuju ten den," řekla a pousmála se.

„To jo. Ale nikdy nezapomenu na ten pocit, co jsem cítil, když jsem se do tebe zamiloval. Byla to taková krásná bolest. Vtíravá a ostrá, ale zároveň i jemná a… ne, byla to naprostá agonie. Normálně nejsem masochista, ale tohle jsem si užíval," řekl a zasmál se.

„Mluvíš mi z duše," dodala.

„Jdu hledat ten prstýnek," připomněl.

„Wade," zavolala na něj zase.

„Ano?" Otočil se zas.

„Vrať se brzy. Chci s tebou oslavit ty tvoje narozeniny. Ještě nikdy jsme je spolu neslavili. Nenechám si to vzít. Naplánovala jsem si to. Taky nesnesu, aby se mi pokazily plány. Nejsi jedinej," objasnila a on se pousmál, udělal k ní pár kroků a vášnivě jí políbil. Potom zvedl řasy a podíval se jí do očí.

„Mrzí mě co jsem řekl. Musel jsem tě tím příšerně ranit," prohlásil a ona přikývla.

„Ani si neumíš představit jak moc," přiznala mu a podívala se na něj.

„Neumím. Promiň. Už to nikdy neudělám," dodal a ona přikývla.

„Běž hledat ten prstýnek. Jsem blbá, že jsem ho zahodila," zmínila, ale s úsměvem ve tváři zavrtěl hlavou.

„Nejsi. Můžu si za to sám," řekl, políbil jí na ruku jako princeznu a transportoval se pryč. Sára se podívala na tři kříže na prstě, kam jí před chvílí políbil a zamyslela se.

Když kolem mě procházel duchem nepřítomně Darren, zachytila jsem ho za paži, kterou měl ohnutou v lokti a přitáhla jsem si ho k sobě. „Kde jsi byl?" zeptala jsem se. On se na mě jen podíval.

„Za Wadem," odpověděl upřímně.

„A co jsi s ním řešil?" pokračovala jsem ve výslechu.

„Nic zásadního," usmál se.

„Vysyp to, Payne!" poručila jsem mu.

„Snažil jsem se ho zadržet. Chci, aby nechal Sáru na pokoji," prohlásil a já jen zakroutila očima.

„Vždyť víš, že to nemá cenu. Navíc, Sára nechce, aby jí nechal na pokoji. Musíš se do toho přestat montovat. Vím, že je to těžký, ale oni se mají rádi. Tak moc, že je od sebe nic neroztrhne, ani ty ani já. Sára je na naší straně. Ale co se týče citů… Neboj se o ní. Ona ví, jak daleko může s Wadem zajít," ujišťovala jsem ho, ale zavrtěl hlavou.

„Mýlíš se, Ay. Ona je na hraně. A ještě chvíli a slítne dolů do propasti Wadovo stínů. Možná je s námi, aby nás neztratila, ale v srdci je s ním, i když Wade dělá co dělá. Kdyby nebylo nás, už by byla dávno jeho Bonnie," řekl a já na něj vyvalila oči.

„Kdo je Bonnie?" divila jsem se tomu, co řekl.

„To je parťačka Clyda ve zločinu. Až budeš u Sáry na praxích, schválně se podívej na film," objasnil. Už jsem nevěděla co na to říct. Možná měl pravdu. I Eldarna si zaháčkoval a Alyssu. Je jen otázka času, kdy mu odpustí i Estrella a kdy já propadnu svojí Temnotě.

Ne, to se nestane! Nikdy!! Wade Shadowwalker má na mě moc krátké prsty. To znělo divně, ale tak jsem to nemyslela. Prsty má celkem dlouhé, jen co je pravda…

„Ay? Na co myslíš? Někam jsi mi utekla," zmínil.

„Promiň. Nad ničím zajímavým," zakuňkala jsem. *Ano, prsty Wada Shadowwalkera a jejich délka je irelevantní vzhledem k tomu, co se děje.*

Wade zatím intenzivně prohledával keře a veškerý povrch pod oknem, ze kterého Sára vyhodila jeho prstýnek. Zatím, ale nic nenašel. Sára čekala ve věži na Wada skoro hodinu. A akorát si zapálila další cigaretu, když dorazil. Sedl si vedle ní a vydechl.

„Našels ho?" zeptala se, on přikývl a ukázal jí ruku s prstýnkem na prsteníčku. Byl ale smutný, zamlklý a zamyšlený.

Takhle hluboce zamyšlený snad ještě nebyl. Sára se k němu přisunula blíž a položila mu svou levou ruku na stehno. Jemně ho po něm pohladila a nechala ho, aby se podíval na náplast na prsteníčku, kterou si nalepila přes ty kříže, zatímco byl pryč. On si toho všiml a podíval se jí překvapeně do očí.

„Chci být s tebou. I když to bude jen napůl a jen dočasně. Chci s tebou být každou vteřinu, kterou to jde. Nemůžu bez tebe být, Wade. Miluju tě a odpouštím ti," řekla a jemu stekla z oka slza.

„To nemůžeš, Sáro. Neříkej takový věci!" okřikl jí.

„Přestaň se tolik trestat!" zpražila ho.

„To nejde," odpověděl.

„Já to nechápu, myslela jsem, že budeš rád," divila se jeho reakci.

„Nejsem rád. Nesmíš mi to odpustit. Jsou věci, co se nepromíjí ani člověku, kterýho miluješ. Ty mě hlavně ani nesmíš milovat. Já si tě nezasloužím a nikdy bych ti to neudělal.

Nechci, aby sis musela vybírat. Proto jsem se s tebou rozešel. Věděl jsem, že jsi ztracená. A jak tak na tebe koukám, pořád jsi, takže jsem tomu stejně moc nepomohl. A tohle je jen další impulzivní věc, co jsi udělala. Teď toho zase lituješ," zmínil a ukázal na její prst přikrytý náplastí.

„Hlavně už není co si vybírat. Je na to pozdě. To, že tě miluju je jedna věc, ale tím to končí. Ty máš Darrena a svoje přátelé na opačný straně a já mám ženu a dvě děti. Sama víš, že i kdybych neměl, nikdy by jsme spolu nemohli být. Teď už ale tuplem. Kdyby se to dozvěděli, což se dozví a s jeho věštícíma schopnostma z run se to stane, nikdy by ti to neodpustili," vysvětloval a ona na něj se slzami v očích koukala.

„Oni to chápou, Wade. Ví, co k tobě cítím. Ví, že jsem na jejich straně, i když miluju tebe. Věří mi," objasnila.

„Tohle nejde, prodlužuješ nám trápení. Najdi si někoho jinýho a buď šťastná. Udělej to pro mě. Prosím," řekl a sloupnul jí náplast z prstu.

„Takhle to vážně chceš?" zeptala se a on na ní chvilku jen mlčky koukal.

„Nechci, ale jinak to nejde," dodal.

„Lituju těch křížů. Lituju i toho, že jsem tě málem zabila. Lituju toho, že jsem ti dovolila se oženit s Anomaris. Jsi můj, Wade a vždycky jsi byl," zmínila a on na ní překvapeně koukal.

„Jo, jsem tvůj, ale to na věci nic nemění," dodal.

„Mění. Copak ty ničeho nelituješ?" vyzvídala a on se na ní podíval jako na cvoka.

„O tom se nebudeme bavit. Víš, že jo. Ale oba jsme dost zralý na to, aby jsme se zabývali minulostí. Chceš žít přítomností a myslet na budoucnost?" zeptal se a ona přikývla.

„Tak si dobře rozmysli, co chceš. Přemýšlej nad tím, jaký by to bylo, kdybys mi dala šanci, co by se stalo, a jak by se na tebe dívali, kdyby zjistili, že to se mnou táhneš. Taky se zamysli nad tím, jak to bude dál.

Já se rozvádět nebudu a Anomaris ani moje děti nezmizí. Ne teda, že bych to chtěl. Už jsem zase někde jinde, Sáro, chápeš? Nejsem ten malej kluk bez závazků. Ty občas nedomýšlíš důsledky. Jo, od toho jsem tu byl vždycky já, ale chci, aby ses to naučila sama. Je to vážně to, co chceš, lásko?" zeptal se a ona přikývla. Taky byla v šoku z toho oslovení. Z jeho úst to znělo vždycky tak nádherně a zdálo se, že to slýchá tak málo.

„Je to náš poslední společný rok ve škole. Pak už ti dám pokoj, přísahám. A budu s tím v pohodě. A taky nebudu na tvojí straně s tvým plánem. Vůbec se do toho nebudu míchat, slibuju," zašeptala a přitulila se k němu.

Wade jí nechal a jen si zoufale povzdechl. Bylo pro něj nemožné jí od sebe neustále odstrkovat, když nechtěl. Věděl, že to moc dobře fungovat nebude, ale nechtěl jí brát iluze. Taky je oba ošidit o něco, co chtěli. Takhle tiše u sebe seděli několik minut. Ani se nehnuli.

„Tak dobře. Ať je po tvým. Doufám jenom, že sis to dobře rozmyslela," řekl z ničeho nic.

„Dobře? Jako, že budeme spolu?" ujišťovala se a dívala se mu do těch jeho ledově šedých očí.

On dal hlavu na stranu. „Jestli je být se mnou na pár měsíců vážně to, co chceš a hodláš kvůli tomu riskovat přátelství s Darrenem a s Ay, tak jo. Budeme spolu. Ale pod jednou dost důležitou podmínkou," řekl a ona přikývla.

„Cokoli," usmála se.

„Řekneš jim o nás a o tom, jak to mezi námi je dřív, než by na to mohli přijít," řekl a ona se zamyslela.

„Ale, když to udělám, budou si myslet, že jsem cvok. A zvlášť když se to děje po tak dlouhý době. A taky se budou stresovat," zmínila a on se pousmál.

„A nejsi cvok, když se mnou chceš zase chodit? Byl to tvůj nápad," objasnil.

„Dobře, tak jo. Udělám to," řekla a položila si svou hlavu na jeho hruď. Slyšela jeho srdce a on jí opatrně hladil po vlasech.

„Jsi můj blázínek. Vždycky jsi byla," zašeptal a pousmál se.

„Ale do tebe, Wade," dodala, naklonila se k němu a vášnivě ho políbila. Pak se od něj odtáhla a podívala se na něj. „Co s tou minulostí? Když se jí nedržíš, proč tolik lpíš na tom prstýnku?" rýpla si a on si ho chvíli mlčky prohlížel. Pak se jí podíval do očí a pousmál se.

„Máš pravdu, občas jsem trochu sentimentální a rád vzpomínám na tyhle chvíle, kdy jsi mi řekla, že mě miluješ. Ten prstýnek nikdy nesundám," odpověděl stručně a ona se na něj usmála.

„Víš, já... taky pro mě byl hodně důležitej," zmínila. Wade se polekal.

„Byl? Co jsi s ním udělala?" zeptal se.

„Máš pravdu, znáš mě fakt dobře. Jsem hrozně impulzivní a nedomýšlím důsledky. Ten prstýnek jsem hodila do řeky a hned, jak jsem to udělala začala jsem toho litovat. Skočila jsem tam i přes to, že jsem věděla, že ho nikdy nenajdu. A pak jsem kvůli tomu brečela. Toho lituju asi nejvíc," přiznala a on si jí k sobě přivinul.

„Vždyť já vím, že jsi praštěná. Dám ti něco jinýho, ale slib mi, že i když budeš naštvaná sebevíc, nevyhodíš to. Spíš to jen někam ukliď, kdyby se to stalo. Vzpomínky nemůžeš zničit, chápeš? Tohle je jen předmět, co ti je připomene, a proto je dobrý ho schovat, když ho nechceš vidět.

Nikdy nevíš, co se může stát a kdy by se ti mohlo chtít ho zase vidět a vybavit si ty chvíle. Nicméně, chápu, že jsem ti ublížil a že jsem tě naštval a taky vím proč jsi to udělala. Nebylo to tak impulzivní," vysvětlil, sundal si z krku svůj zlatý řetízek, který vypadal jako malá mince a dal jí ho na krk.

„Je to dědictví Shadowwalkerů. Má velkou hodnotu, tak ho neztrať. I Anomaris si na něj brousila zuby, ale já jí ho dát nechtěl. I když je teď Shadowwalkerová," objasnil a dal jí pusu na tvář.

„Neboj, neztratím. Nikdy ho nesundám, přísahám," zašeptala dojatě, prohlížejíc si ho zblízka. Do teď ho vídala jen na jeho krku při milování a zase tolik se na něj nesoustředila. Byl zlatý, ale ne žlutý. Takový světle zlatý. Bylo na něm z jedné strany

velké ozdobné W a z druhé strany velké zdobené D, které měli všichni derioni ve znaku i na pláštích.

„Asi mi praskne srdce jak moc tě miluju," přiznal, dívajíc se jí zamilovaně do očí.

„Mě taky," zašeptala, pevně ho objala a pomalu se na něj sápala jako za starých časů. Nahmatala jednou rukou jeho pásek a začala ho natěšeně rozepínat. „A džíny taky, co?" culila se.

„Taky," usmál se a ona zběsile pokračovala.

„A teď oslavíme ty tvoje narozeniny," šeptala mu do ucha. Wade se pousmál a vzrušeně vzdychl.

„Počkej," zarazil jí a podíval se jí do očí.

„Na co?" divila se a on zaštrachal v kapse.

„Ochrana," připomněl a ona na něj zírala jak z jara.

„Od kdy? Já přece nemám žádnou nemoc, ničím tvojí Anomaris nenakazím. S nikým jiným, než s tebou jsem ani nespala," objasnila, ale on si na tom trval. Nic neříkal, jen se jí díval tím svým pronikavým pohledem do očí a čekal, až to prostě udělá. Nedával jí tentokrát na výběr.

„Jako vážně?" ujišťovala se a on přikývl. „Vždyť bys se mnou přece nespal, kdybys měl strach z toho, že mi něco je. Já s nikým jiným, než s tebou nespala, Wade," zopakovala a on se zasmál.

„Nemyslím si, že bys měla nějakou nemoc," komentoval.

„Tak co? Jsi najednou extrémně plodnej? Od kdy máš strach, že bys..." šeptala překvapeně, ale zarazila se, když viděla, jak se na ní dívá. Pohledem, že přes to nejede vlak.

„Anomaris by tě zabila," zmínil se smíchem ve tváři a doufal, že jí to jako odpověď bude stačit, ale nestačilo.

„Sex ti povolila, ale děti ne? Co to je za argument?" křenila se a ochranu si od něj tedy vzala.

„Nejde jen o ní," dodal a začal jí něžně líbat po krku, zatímco ona zírala na ten sáček od kondomu, jak kdyby ho viděla poprvé.

„Tak o co ještě? Kde se vzal tenhle strach? Dělali jsme to bez toho milionkrát a nikdy ses nebál," vyzvídala.

„Chceš to dělat nebo ne?" zeptal se.

„Chci," dodala.

„No tak, co hrotíš?" zašeptal a začal jí laskat krk a prsa.

„Ale bez toho. Chci cítit tebe a ne gumu!" řekla a zahodila to na schody.

„To já chci taky, lásko moje, ale to nebyla jedna z možností. To byl fakt. Buď s tím, nebo vůbec," řekl suverénně, natáhl se pro tu ochranu, přidržel jí to u obličeje a tázavě se na ní díval. „Můžu to udělat i sám, ale myslel jsem, že to ráda děláš sama," zmínil.

„Víš, že nemám ráda pocit, že jsem pro tebe ta druhá. Říkala jsem, že to tak bude. Nečekala jsem, ale že to bude tak nepříjemný," komentovala suše, zatímco se chystala rozbalit ten obal.

„Nejsi. Nikdy jsi nebyla a nikdy nebudeš, tak se neboj," zašeptal a jemně jí líbal ucho.

„Jenže s Anomaris to děláš bez ochrany a se mnou se bojíš. Tak neříkej, že nejsem až ta druhá. Žárlím na ní," přiznala.

„Na to nemám co říct, Sáro," řekl a ona na něj zoufale koukala.

„Wade, radši si vezmu post-in lektvar a budu ho pít jako vodu, ale pomiluj se se mnou normálně," škemrala.

„S tebou je to těžší, než jsem si myslel," zmínil zoufale, opřel se lokty o schod za jeho zády a díval se jí do očí.

„Vždyť proto mě máš tolik rád," culila se.

„Hm. A co kdybys otěhotněla, Sáro? Nechala by sis to i za cenu toho, že to bude rion? Nebyla bys nešťastná?" zeptal se s vážným výrazem ve tváři a ona na něj vyjeveně zírala.

„Ty se mě ptáš? Copak ty bys mě nechal ho mít?" divila se.

„Kdyby se to stalo, tak nechal a byl bych dokonce i proti, abys ho dala pryč," odpověděl stále jí zírajíc do očí.

To jí upřímně zaskočilo. Tenhle typ rozhovoru s Wadem Shadowwalkerem nikdy nečekala, a navíc jí to dost vyděsilo. To, jak je klidný. S čímž on nejspíš počítal. Uměl manipulovat a ovládat lidi jako profík. Taky uměl v lidech vyvolat intenzivní pocit nepříjemné reality, která ještě ani neproběhla.

„Fajn, podej mi to," opáčila, vzala si od něj tu ochranu a zase sáhla Wadovi po pásku

„To je tvoje odpověď?" divil se a nechal Sáru mu rozepnout džíny.

„Tohle pro nás a pro naše děti nechci. Víš to moc dobře," odpověděla a on přikývl.

„Jsem rád, že jsme na stejný vlně. Nicméně kdybys to chtěla a bez výčitek, spal bych s tebou i bez ochrany. A taky bych necítil výčitky. Ale jen kdybys to chtěla ty sama," usmál se, ale šťastný z toho nebyl. Neustále ho to žralo. Tahle otázka pro něj byla věc, nad kterou přemýšlel víc než nad čímkoli jiným.

„Myslíš dítě? To říkáš jen proto, že víš, že to nikdy chtít nebudu," zmínila.

„Ne, říkám to proto, že kdybys to vážně chtěla a mělo tě to udělat šťastnou, pak bych to pro tebe udělal a taky bych byl šťastnej. Ale nesměla bys váhat. Ani malinko a ty váháš," odpověděl tiše.

Ona na něj překvapeně civěla. Wade byl pro ní čím dál tím větším překvapením. Čekala hodně, ale tohle ne. Nikdy. „Najednou. Kdysi bys to rovnou zavrhnul," zmínila.

„Kdysi jo, ale věci se mění," dodal.

„A proč?" vyzvídala.

„Protože tě miluju a dost jsem nad tím vším přemýšlel," usmál se.

„Wade, řekni mi pravdu, proč se najednou tak bojíš, že bych otěhotněla. Ne, že by ses toho nikdy nebál, ale dřív jsi nechtěl šukat s ochranou aspoň se mnou a tvůj postoj k tomu byl mnohem radikálnější. Pokud si to dobře pamatuju, vždycky jsi věděl kdy ho vyndat a byl jsi úplně klidnej.

A taky děti mezi námi nikdy nebyly ani v nejmenším předmětem vyjednávání. Teď z tebe mám pocit, že to sice nechceš, ale kdyby se to stalo, že by ti to snad ani nevadilo. Že by sis to snad i podvědomě přál," komentovala a on se pousmál.

„Pořád vím, kdy ho vyndat, lásko. Ale mám už dvě děti. A taky bych si tě nebral, takže by to leccos změnilo. A taky vím, že bys to tak nechtěla, jen se tě snažím chránit. A kdyby se to stalo, mě by to nevadilo tolik jako tobě. A mám velký plány, a když vyjdou, pak si budu moct dělat co chci i ty, když budeš chtít," usmál se, ale Sára ho nechápala.

„No jo, jsi velkej táta, a ještě ženatej s derionkou a viditelně jsi na to pyšnej. Tím spíš by to bylo blbý mít s tebou dítě. Nebylo by něco jako bastard? Králův nemanželský syn, nebo dcera s nějakou vesnickou buchtou? Sakra, tohle chci teda ještě míň. Být máma levobočka, zatímco Anomaris je velká královna derionka s mým milovaným mužem," zmínila a odvrátila se od něj a on vyprskl smíchy.

„Co to říkáš?" křenil se.

„Vždyť je to pravda a víš to moc dobře. Možná bys mi udělal dítě, ale nikdy by sis mě nevzal. Nebo by sis mě vzal, ale nikdy bys se mnou neměl dítě. Buď jedno, nebo druhý, jsi jako kdysi Anomaris," komentovala, ale Wade se nenamáhal s vysvětlováním situace Anomaris a Zana.

„Tak to je, Sáro. Některý věci nezměníš," dodal.

„Hm..." zašeptala uraženě a zamyslela se. „Jenže dřív jsi byl ještě striktnější. A teď slevuješ ze svých nároků, protože..." řekla z ničeho nic a on na ní jen nechápavě zíral.

„Pročpak?" zeptal se.

„Protože jako král můžeš měnit zákony. A protože když budeš mít moc Srdce Derionu, budeš moct měnit i víc než to," prohlásila šokovaně a podívala se na něj.

Wade se pousmál. „No, došlo ti to celkem brzo," zmínil ironicky. „Ale dřív než Paynovým. A ne všechno se změní. Proti vlastním zásadám nikdy nepůjdu," dodal a pohladil jí palcem po koutku rtu.

„Pane bože, Wade, ty budeš král Derionu," prohlásila s uvědomělým výrazem v obličeji. Wade přikývl.

„Ale ještě nejsem král, tak na to nezapomínej," zmínil.

„Co z toho ještě budeš mít, když budeš králem? Kromě toho, že můžeš měnit zákony a budeš vládnout lidem?" vyzvídala.

„Všechno," odpověděl s úsměvem a položil si ruku na její stehno. „Dostanu zpátky rodinu Shadowwalkerů na místo, kam patří a po boku Anomaris, která je taky z královský rodiny, budu vládnout Derionu tak, jak se má správně vládnout Derionu. Proto potřebuju…" zarazil se.

„Co?" vyzvídala. Wade se jí podíval nejistě do očí a jemně jí pohladil po stehně.

„Zbavit se Starších," řekl.

„A dál?" vyzvídala.

„To je složitý. Ale když mi to nevyjde, tak…" zadrhnul se a potom se do toho opřela Sára.

„Že ale neublížíš Ay a Darrenovi? Že bys jim nikdy nezabil jejich dítě, že ne?" zeptala se. Wade dlouho mlčel.

„Ještě nevím, jak to udělám," odpověděl.

„Wade!!" sykla a varovně do něj strčila.

„Ne. Samozřejmě, že ne," odpověděl nakonec ne příliš přesvědčivě. Pravdou je, že to neměl v plánu, ale nechtěl, aby o tom někdo věděl. Protože chtěl působit nebezpečně a silně. Což je důležitý, když chce být jediným vládcem Derionu.

„A to musíš vymyslet, protože jinej plán ještě nemáš, že jo? A když něco neuděláš, Derionu budou vládnout Paynové a to ty nechceš," zmínila. On jí pohladil po tváři a pousmál se.

„Vždycky jsi byla chytrá, a to se mi na tobě líbilo. Sice ti to trvá, ale máš to v sobě," zašeptal vzrušeně a dal jí pramínek vlasů za ucho. „Nesnesl bych tu nespravedlnost, že by Derionu vládl někdo, kdo není královskýho původu. Někoho, kdo má jen moc, která se na něj prostě nalepila. I bez moci mám větší právo vládnout já," dodal. V jeho hlase byl slyšet žárlivý podtón.

Sára se mu podívala do očí a chytla ho za ruku. „Slib mi, že Darrenovi a Ay nikdy neublížíš, slib mi to, Wade," naléhala a on přikývl.

„Slibuju. Ale nech si to pro sebe," usmál se a ona přikývla.

„Jen tak mimochodem, nechci s tebou dítě, protože bys ho určitě neměl tolik rád, když by byl jen rion..." prohlásila z ničeho nic a on vyprsknul smíchy.

„Tak to určitě ne. Naopak, miloval bych ho snad úplně nejvíc právě proto, že by bylo s tebou," objasnil, zatímco se jí zamilovaně díval do očí a dotýkal se lehce jejích rtů. „A pojď ke mně konečně, už je to dlouho co jsem tě měl. A já tě chci," řekl, stáhl si jí k sobě zpátky na klín, zajel jí rukama pod sukni a jemně jí přimáčkl zadeček ke svýmu klínu.

„Cože? Teď? Tohle musím vstřebat," zmínila a zhluboka se nadechla.

„Dobře, dám ti minutku," usmál se a mlsně se na ní díval, zatímco hladil její boky a prohlížel si jí. „Uh, to je tělíčko... cvičila si?" všiml si.

„Ty jsi neuvěřitelnej, Wade. Velmi tolerantní. A ano, cvičila jsem," řekla a dívala se na něj takovým neidentifikovatelným pohledem.

„Já vím, ale to na mě miluješ. A cvičení ti schvaluju, jsi strašně sexy," prohlásil.

„Jo. To na tobě miluju. Cílevědomost a disciplínu. To, jakej jsi suverén, striktní a drsnej. I to jak jsi pošahaně ambiciózní. Miluju tě celýho a šíleně a taky žeru tvoje tělo. A ať s tím souhlasíš, nebo ne, jsi roztomilej jako andílek," řekla a vášnivě ho políbila.

„Spal bych s tebou bez gumy, kdyby mi Payne nevyžvanil, že v runách viděl, jak tě oplodním," zmínil z ničeho nic a ona ztuhla.

„Cože?" vykřikla.

„Slyšelas. To mi řekl tvůj kamarád. Varoval mě včas. Nechtěl jsem jen udělat něco, co sama nechceš. Ale jestli by ti to nevadilo, tak…" dodal.

„To je od tebe šlechetný, ale jeho vize jsou proměnlivý, a když si dáme pozor, nikdy se nenaplní," zmínila a on přikývl.

„Já vím. Ale brát post-in není pro tvůj organismus nic moc, miláčku," zašeptal a svlékl jí její černé tričko s dlouhým rukávem. Jeho oči hned sklouzly k jejím prsům a stejně tak i jeho rty, kterými jí hned polaskal.

„Jsi přece derion, Wade. Nejchytřejší derion, který snad existuje. Určitě dokážeš..." začala, ale přestal s tím žužláním a zvedl k ní oči.

„Dokážu co? Zabít svoje dítě se ženou, kterou miluju? Nikdy!" objasnil. Sára trochu ztuhla. Takovou vášeň v tomhle tématu od něj nečekala. „Jestli se to stane, Sáro, nedovolím ti to. Proto je lepší udělat všechno proto, aby se to nestalo, pokud to opravdu nechceš. A protože odmítáš brát prášky, jediná šance je tohle," řekl a mával jí zase před obličejem tím sáčkem s ochranou.

„Fajn, začnu brát prášky," dodala otráveně a vzala si od něj zase tu šprcku. A tentokrát se chytsala jí už opravdu načít, ale zuby.

„E-e!!" ozval se Wade, když jí u toho sledoval. „Jinou nemám, tak opatrně, jo? Zoubkama radši ne," upozornil jí.

Sára protočila panenkami. „A dělej, už mi stojí asi půl hodiny," stěžoval si, zatímco si ty džíny konečně rozepl sám, protože Sára si s tím jeho páskem pořád jen tak letmo pohrávala.

„Řekls mi miláčku?" škádlila ho.

„Hm, jo," usmál se.

„Řekni to ještě," prosila ho.

„Miluju tě, miláčku," zopakoval do jejích rtů a ona se jen blaženě culila.

„Já tebe nejvíc," dodala nalepená na jeho rty a potom už pro slova nebylo místo.

U večeře jsme všichni mlčeli. Byl to divný den. Eldarn se jen nípal v pečeném hadovi, přesto, že to jídlo měl rád a Wade Whisper s Emily Whisperovou mlčky očima přejížděli po lidech.

Sára ještě nedorazila, a to už se jedlo tak dvacet minut. A když jsme u toho, Shadowwalker se taky ještě neukázal. Stoprocentně ti dva byli někde spolu.

Darren se hádal s Alyssou u stolu deváťáků. Nějak to mezi nimi neklapalo. Nevím přesně o co šlo, ale nezajímalo mě to. A Estrella, ta se tvářila neustále jako boží umučení.

Sára si stoupla na špičky a políbila Wada na rozloučenou. Wade jí chytl za ruku s propletenými prsty. „Jsi připravená?" zeptal se a vedl jí do sálu jako svou přítelkyni.

Sáru to překvapilo. Zírala nevěřícně na jejich ruce vpletené do sebe, a aniž by udělala jediný krok, pohledem si to zamířila k jeho očím. „Co blbneš, Wade?" divila se.

„Co bych blbnul. Chodíme spolu, ne? Nejradši bych to vykřičel do světa, jak moc jsem s tebou šťastnej," culil se.

„Já vím. To já taky, ale tohle nejde. Lidi jsou drbny, vždyť to znáš. Jsi ženatej. A vsadím se, že by se to k Anomaris doneslo strašně rychle. Musíme nás držet v tajnosti. Tak jako dřív," upozornila ho a on přikývl.

„Máš pravdu. Já vím. Jen jsem chtěl, abys věděla, že se nebojím, pokud bys o to stála. Ničeho se nebojím," usmál se.

„Wade…" zašeptala překvapeně a zoufale se na něj podívala. Potom se lehce dotkla prsty jeho tváře a pohladila ho. Wade se o její ruku pomazlil a zavřel blaženě oči. „Nesmíš být nezodpovědný. Teď ne, a ne kvůli mně," připomněla a on přikývl.

„Dobře. Budu se hlídat. Ale dneska v noci spíš u mě. Chci tě mít zase v posteli, když už jsi moje přítelkyně. Jako kdysi… Nehodlám se dál scházet jenom ve věži. Přijď za mnou v osm ať máme i čas si povídat," mrknul na ní a pohladil jí palcem rty.

Sára přikývla a přenesla se před jídelní sál. Wade vydechl a rozhodl se si dát ještě cigaretu, než půjde na večeři.

„To je dost, že jdeš. Už to budeš mít studené," zmínila jsem a podstrčila jsem jí před nos nadívaného hada.

„Promiň. Ty jo, pěkně to voní," culila se a natáhla se pro příbor a hned, jak to udělala, silně zavála její vůně z trička, které měla na sobě. Tedy Wadovo vůně. Všichni včetně mě, jsme se na ní mlčky podívali.

„Co je?" zakřenila se.

„Jsi cítit jako zrádkyně," procedil Wade Whisper.

Emily do něj lehce šťouchla, Eldarn se na ní zoufale podíval a já měla celkem shodný výraz s tím jeho. Byla to zoufalost. Bylo nad slunce jasné, kde byla celé odpoledne. A hlavně s kým.

„Drž hubu, Whispere. Nechtěj mě zase naštvat," okřikla ho, ale nevěnovala mu příliš mnoho pozornosti. Nejspíš proto, že měla teď dobrou náladu. Výbornou. Nejlepší. A spíš se soustředila na večeři.

Wade nad ní zavrtěl hlavou. A já jsem jí lehce šťouchla nohou pod stolem, aby to ostatní neviděli. „Je ženatý," připomněla jsem jí tiše, ale pokrčila rameny.

„Jeho problém," objasnila.

„To teda jo, viď?" pousmál se Whisper. Ten jí poslouchal s ušima jak netopýr. Nemohl si nechat ujít šanci do ní rýpat. Sára po něm střelila pohledem.

„Cekni a zabiju tě!" pohrozila mu.

„Možná, že by to za to stálo. Vidět ho, jak trpí," zmínil a já se na něj podívala.

„Myslím, že by to odnesla hlavně Sára, kdyby se to dozvěděla jeho žena, Wade," upozornila jsem ho.

„Hm, vedlejší škoda vyššího smyslu," procedil a všichni u stolu jsme ztuhli. Teď zněl sám jako Shadowwalker – jako někdo, kým pohrdá. A dle mého názoru si toho byl vědom.

Emily vypadala rozzlobeně, ale vždycky to polkla jako hořkou mandli. Zdá se, že Sára byla v jejich vztahu pořád takové nevyřešené drama, které viselo ve vzduchu.

„Opovaž se, Whispere! Navíc, je to tedy vaše věc, ale nezapomněl jsi, Wade, že jsi Shadowwalkerův pokrevný příbuzný? Už tak jsi porušil pravidla a oženil ses s rionkou. Jestli plánujete děcka… radši utečte do světa lidí, protože vás jinak Shadowwalkerovic, Shadowsoulovic a Whisperovic derioni rozcupují na malé kousíčky," pohrozila jsem mu.

„Ano, to je jenom naše věc," procedil. „A uvidíme, co se s tím vším dá dělat. Možná vymyslím něco lepšího. Ale já se co se týče Shadowwalkera držet zpátky nebudu. Jsem s Darrenem a ne jako vy ostatní, co jste falešný jako pětníky. Darren je na to úplně sám. Jste odporní," dodal.

Já se zamyslela. Možná, že jsme měli při Darrenovi stát vážně víc. Nerada to přiznávám, ale Wade to viděl celkem jasně buď černě, nebo bíle. Shadowwalker měl nad námi všemi pořád nějakou podivnou moc. A netýkalo se to jen Sáry. Ale Eldarna, Alyssy a okrajově i mě.

„Být tebou si dávám pořádnýho bacha. Načapu vás spolu a dozví se to všichni," vyhrožoval Sáře.

Sára na něj ukázala prostředníček a dala mu najevo, že se ho nebojí. Jakpak by jo, když měla na své straně jednoho z nejchytřejších derionů, který si umí se vším poradit. Natož ještě s někým tak tupým jako je Wade Whisper.

V tom akorát do sálu vešel Wade Shadowwalker. Všichni u našeho stolu jsme se na něj podívali, kromě Sáry. Ta měla oči jen pro nadívaného hada, kterého měla na talíři. Zřejmě si Wada užila do sytosti před pár minutami, a tak mohla být chvíli zase sama sebou.

„Ale, my o vlku…" zašeptala jsem.

„Had jeden!“ procedil Whisper skrze zuby a zaťal ruce, ve kterých držel příbor v pěst. Shadowwalker se mu podíval do očí a hodil na něj povýšený úsměv, než si sedl naproti Darrenovi na své místo.

Alyssa se na něj nenápadně podívala. Na to, jak mu jeho černé vlasy spadly z čela přes oči, když si sedal ke stolu.

„Ahoj,“ pozdravila ho.

„Ahoj,“ odpověděl jí na pozdrav a překvapivě mile se na ní usmál. Darren jen vydechl a stěží zadržoval chuť mu dát pěstí.

„Něco jsem ti předtím řekl,“ prohlásil Darren neutrálně. Wade se pousmál, zatímco se natahoval pro chleba k masu a pak zmínil.

„Seru na to, cos mi řekl, Payne,“ opáčil a začal jíst. Alyssa předstírala, že jí jejich rozhovor nijak zvlášť nezajímá.

„Je to moje nejlepší kamarádka. Nedovolím, abys jí zničil život víc, než už si to udělal,“ procedil.

Wade se na něj podíval. „Neboj se, taťko. Dávám si pozor. V jedenáct bude doma a občas si jí půjčím i přes noc,“ řekl provokativně a vytáhl z kapsy obal od ochrany a zamával jim s ní před očima.

Alyssa s Darrenem na červeno-stříbrnou věcičku mlčky civěli. Asi tak, jako by to nikdy předtím neviděli. „Nebo nám u toho chceš hlídkovat?“ zašeptal a zase to schoval zpátky do kapsy.

„Dostaneš jí do maléru a nebudu se držet zpátky. To peklo v krystalu bude nic oproti tomu, co ti udělám, jestli jí zbouchneš!“ procedil, popadl talíř a vstal od stolu. Mířil si to k nám, protože to s ním u jednoho stolu už dál nemohl vydržet.

Wade s Alyssou ho doprovázeli očima, než si sedl k našemu stolu. Potom se na sebe podívali. „Zbláznil ses?“ vyštěkla po Wadovi, když u stolu zbyli jen oni dva.

„Starej se o sebe, slečno dokonalá,“ syknul na ní.

„Wade…“ pronesla s vážným tónem v hlase a dívala se mu do očí, zatímco on tedy mlčky čekal, co mu řekne. „Nevymýšlí si to. Něco v těch runách musel vidět. Tvářil se jako by šel na popravu,“ upozornila ho.

„Řekl jsem, že si dám pozor. Nehodlám s tebou ani s ním řešit sexuální výchovu, a už vůbec ne svůj intimní život,“ prsknul a dál už se s ní nevybavoval.

Darren po Sáře střelil pohledem, jen co si k ní přisedl. „Promiň,“ zašeptala hned, co jeho pohled zaznamenala. Pochopila okamžitě, proč se na ní tak díval.

„Hm,“ zamručel. „Vrátila ses k němu, nebo šlo jen o… však víš?“ zeptal se a ona přikývla.

„Jsme spolu,“ odpověděla upřímně. Darren přikývl, jakože bere na vědomí.

„Hm,“ ozvalo se z jeho hrdla po pár sekundách. „Ale jsem rád, že jsi mi to řekla,“ zmínil.

„Můžeš mi věřit,“ opáčila a lehce se na něj usmála.

„O to nejde,“ dodal a potom už bylo ticho. Wade s Emily a s Eldarnem už si všímali svého. Já jsem oba objala. Jak Darrena tak Sáru. Seděla jsem totiž mezi nimi.

„Nějak to půjde,“ usmála jsem se na ně, ale ani jeden neměli náladu na úsměv. A tak jsem v tom optimismu byla zřejmě sama.

Ještě jsem si všimla, jak se Eldarn podíval na Wada ke stolu deváťáků. Wade si jeho pohledu všimnul a udělal na něj nějaký posunek. Těžko říct co to znamenalo, ale bylo to pozitivní, protože se pak na něj usmál. Přišlo mi to roztomilé.

Bylo půl deváté a Sára s Wadem leželi v jeho posteli. Ten jí objímal, ale ne nějak žhavě. Spíš vedle sebe jen leželi a sem tam si něco řekli. Wade stejně vypadal, že už tak nějak usíná.

„Udělej pro mě něco," prohlásila do ticha Sára.

„Cokoli, lásko," zašeptal a políbil jí ruku. Sice ani neotevřel oči, ale to Sáru nijak nepohoršovalo.

„Zabij Whispera. Nemůžu ho vystát," řekla a podívala se na něj, jako by to myslela vážně.

Wade se zakřenil a přivinul si jí k sobě ještě těsněji. Pořád ještě neotevřel oči. „Ty to hravě zvládneš sama, trubičko," řekl tiše a políbil jí do vlasů.

„Chce to na nás říct ostatním," odpověděla.

„Hm. Ať to zkusí, dement," zašeptal. Měl stále zavřené oči a odpovídal tak nějak loudavě. Zřejmě vážně usínal a Whisper ho nechával chladným, i přes to, že Sára z něj hořela vzteky.

„Wade… on je toho schopnej. Co pak budeme dělat? Copak se nebojíš?" Šťouchla do něj až otevřel oči. Potom si jí k sobě přivinul ještě blíž.

„Nevím. Seru na něj," opáčil nezaujatě a zase zavřel oči. A tak to nechala plavat.

„Ay říkala, že Viola odstoupila z funkce kvůli lepší nabídce. Je to lež, že jo? Něco jsi jí udělal," zeptala se, a to ho probralo.

Její oči po něm šlehly jako plameny. První věc, která ho napadla byla ta, proč jsem jí řekla lež, když jsem očividně věděla pravdu? Ale prozatím se tím nezabýval.

Vydechl a chystal se jí odpovědět. „A co uděláš, když řeknu, že jsem jí zabil?" zeptal se a tázavě se na ní podíval.

Ona ztuhla, ale potom se zase zklidnila a přitulila se k jeho paži. Nijak výrazně na to nereagovala.

„To je všechno? Nic víc, jen nad tím mávneš rukou?" divil se.

„Tušila jsem to, Wade. A dost se mi ulevilo, že mi nelžeš," opáčila a Wada její reakce šokovala.

Trochu se od ní odtáhnul a nevěřícně se na ní podíval. „Chceš mě i když víš, že jsem jí zabil?" divil se.

Sára se napřímila. Takovou reakci nečekal. „Co jsi udělal s Magnoliovou?" vyzvídala po dlouhé pauze.

Wade se jí podíval do očí a bez rozmyslu jí odpověděl. „Shodil jsem jí z věže. Proč?" opáčil jako by o nic nešlo.

Sára se na něj podívala prozíravě. „Ale teď mi lžeš. Proč?" zeptala se. Nedávalo jí to žádný smysl. Přizná se k vraždě, kterou spáchal a pak ještě k další, kterou nespáchal?

„Nelžu," pousmál se, ale Sára nad ním zavrtěla hlavou.

„Ale lžeš. Já vím, že ty jsi jí nezabil," zmínila.

„Jak bys to jako mohla vě...dět," zadrhnul se a podíval se na Sáru pohledem, jakým se na ní ještě nikdy nedíval. Ona přikývla.

„To já jsem jí shodila z věže. Tak proč jsi to vzal na sebe?" pokračovala. Wade na ní vytřeštěně civěl.

„Proboha, proč jsi jí zabila?" doloval z ní.

„Já se ptala první," sykla.

„Nevím. Našel jsem jí rozpláclou u brány u východní věže. Byla na maděru. A tak nějak jsem předpokládal, že mi stejně nikdo neuvěří, když to budu popírat. Co je to jedna mrtvá ředitelka po tom všem, co už mám na svědomí? Zvlášť když jsem to měl stejně v plánu jí zabít," objasnil a Sára přikývla.

Wade se na ní podíval a zcela určitě očekával, že mu k tomu něco řekne. Sára se nadechla a podívala se mu do očí. „Věděla o tobě. Chystala se ti něco udělat. Zjistila jsem to úplnou náhodou, když jsem za ní přišla do ředitelny. A pak mi teda všechno vyžvanila.

Nasralo mě to. Nikomu bych nedovolila, aby ti ublížil. Jen sama sobě. V tomhle jsem sobecká. A tak jsem do ní strčila, když stála u otevřenýho okna," přiznala se a podívala se mu provinile do očí. Wade neměl slov. Zdá se, že se jí podařilo ho úplně šokovat.

„Sáro..." začal.

„Nezačínej. Vím co jsem udělala. A udělala bych to znovu kdybych musela. Protože tě miluju, Wade. A kdybych tě ztratila..." zašeptala.

Položil jí prst na pusu, aby jí umlčel. „Nic jsi neudělala, zlato. To já. Z tý věže jsem jí strčil já. Ano?" zašeptal, ale mlčky na něj civěla. „Ano?" zeptal se znovu a ona nakonec přikývla. „Fajn. Pojď ke mně," řekl, přivinul si jí k sobě a políbil jí na čelo. A ještě s přilepenými rty na její kůži zašeptal:

„Nedokážu ani slovy vyjádřit, jak moc tě miluju, Sáruško moje. Jsem ti za tolik věcí vděčnej. Už milionkrát jsi mě chránila i za cenu vlastního života a štěstí. Ale už to nedělej. Slib mi to. Dokážu se o sebe a o nás postarat sám," řekl, ale neměla se k tomu. „Slib mi to!" naléhal.

„Slibuju, že už nikoho kvůli tobě nezabiju. Když to nebude nutný," dodala tiše. Wade se pousmál.

„Příšerně mě vzrušuješ. Víš to? To, jak jsi tak pitomě inteligentní a oddaná a já tobě... to je tak strašně praštěný až je to sexy. Ale děsí mě, že by ses kvůli mně měla dostat do maléru. Takže už nikdy víc. Jinak se na tebe budu fakt strašně zlobit," prohlásil a ona přikývla.

„Beru," usmála se na něj a políbila ho.

„A mě se nezeptáš, proč jsem Violu zabil?" zeptal se, ale zavrtěla hlavou.

„Stála ti v cestě. Víc vědět nemusím a hádám, že to souvisí i s tím, jak je na tom Estrella," prohlásila s ledovým klidem.

Wade na ní překvapeně civěl. „Děsíš mě," zakřenil se a přehodil jí ruku kolem ramen. Ona se zaculila.

„Chceš říct tajemství?" zeptala se.

„Trochu se bojím, ale povídej," usmál se a podíval se na ní.

„Chci, abys byl králem Derionu, Wade. A mám k tomu hned dva důvody. První je ten, že si nepřeju nic jiného, než tě vidět šťastného a vím, jak moc ti na tom záleží. A druhej...“ zarazila se. Jako by momentálně netušila, jestli je dobrý nápad mu to přiznat.

„Ano?“ usmál se.

„Vím, že budeš tisíckrát lepší vládce než ti kruťasové Starší, a tak trochu vím, že i lepší než Darren s Ay. Oni nemyslí jako ty. Nejsou ani trochu jako ty a vůbec tě neznají.

Nenechají si to vymluvit, ale myslí si, že jsi nějakej diktátor nebo co. Ale já vím jistě, že nejsi a taky vím, že jestli se narodil někdy vládce, co se hodí na trůn, jsi to jedině ty,“ objasnila a Wade se pousmál zdvižením levého koutku.

„Taky jsem kruťas,“ připomněl.

„Nejsi,“ hájila svůj názor.

„Ale ano jsem,“ oponoval jí.

„Možná, ale zároveň jsi nejspravedlivější člověk jakýho znám. Jsi jako bůh Stínů z tý knížky. Vážně. A hlavně... vím, že Darren na to není. Žije jen, aby chránil Ay, která je na krajíčku, aby nespadla do temnoty. A Starší jsou zkorumpovaní blázni, co jen ždímou Derion a jeho lid. A ty jsi opravdovej král a zajímáš se o Derion tak jako nikdo, koho znám,“ dodala.

„Děkuju,“ řekl a kouzelně se na ní usmál. Sára ho políbila a pomazlila nosem ten jeho. On hned pak zvážněl. „Fakt ti nechci kazit náladu, ale je tu něco, co ti musím říct. Co nejdřív,“ prohlásil.

Sára se polekala. Wade se na to pořádně nadechl a pak spustil. „Její Temnota jsem já, Sáro,“ prohlásil z ničeho nic a ona ztuhla.

„Cože??“ vypískla šokovaně. Nečekala ani to, a už vůbec ne to, že jí to někdy řekne.

„Je to tak. Dost jsem tomu pomohl, abych jí mučil přiznávám. Ale je to pravda. To mě tak těžce odolává. A až jednou propadne temnotě díky Temnotě. Budeš vědět, co provedla,“ svěřil se a ona prudce vydechla celý obsah svých plic.

„Nedivím se jí. Jsi prostě k sežrání. Ať si tě nechá jako sen. Ty jsi ale jenom můj!“ dodala a políbila ho. „…Tohle všechno je jenom moje,“ šeptala, zatímco sjížděla rty po jeho břiše níž a níž k jeho tetování v podbřišku.

Wade vzdychl, ale snažil se jí trochu vzdorovat. „Je tu ještě něco, co bys měla vědět,“ zašeptal. Jeho hlas zněl docela kostrbatě a hlouběji než obvykle.

„Tak rychle. Mám s tebou jiný plány,“ křenila se. Celkem ho překvapilo, že to vzala s takovým klidem. Ale možná si ten výbuch jen nechává na později až mě potká.

„Tak potom,“ procedil.

„Ne počkej. Vyklop to!“ povzbudila ho.

„Ay je zase moje Temnota. Už od samýho začátku. Chtěl jsem jí to oplatit, tak jsem se snažil, abych byl její,“ vypadlo z něj a ona ho od sebe naštvaně odstrčila.

„Co jsi s ní měl? A pravdu!!“ vztekala se. Wade se rozhodl, že jí řekne jak to začalo, ale to, co se dělo když byl temnotou posedlý, to se rozhodl vynechat. Alespoň pro teď. Nebyla to podstatná věc, o které se bavit.

„Nic moc. Jen jsem jí jednou ve snu políbil. Ale klid. Bylo jí čtrnáct. Vybral jsem si jí z jinýho důvodu. Ne abych jí ojel. Stejně se mi na to dostatečně nelíbí. Víš, že na bloncky moc nejsem. Připomínaj mi Darrena,“ procedil a zahihňal se.

Sára se pousmála a zamilovaně ho pozorovala. „Tenhle smích. Je tak strašně roztomilej. Jsi nejroztomilejší a zároveň nejvíc cool a creepy chlap na světě a díky tomuhle bych ti odpustila snad všechno," prohlásila. Wade na ní chvilku mlčky koukal a jemně jí hladil u toho prstem po bradě.

„Musel jsem ti to říct, nechci už žádný tajemství. Ne před tebou. Nechci, aby nás někdy něco rozdělilo," přiznal a ona přikývla. Potom se k němu naklonila a vášnivě ho políbila.

„Četla jsi tu knížku, co jsem chtěl, abys přečetla?" zeptal se z ničeho nic mezi polibky.

„Milionkrát. Každej den a skoro každou noc. Měla jsem díky ní pocit, že jsi mi na blízku," odpověděla.

Wade jí políbil ruce. „Strašně mě naštvali. Ani nevíš jak moc jsem je chvílema nenáviděla, že mi tě vzali. A že ti chtěli ublížit. I když chápu jejich důvody. Mám je oba moc ráda. Ale tebe, Wade. Tebe já miluju. Neodpustila bych ti, kdybys jim ublížil, ale neodpustila bych ani jim, kdyby ublížili tobě," objasnila.

„Jsi tak strašně statečná holka. Vůbec to nechápu. Jak to zvládáš. Hrozně tě za to obdivuju," řekl a podíval se na ní s vážným výrazem v obličeji. Nicméně tak trochu i chtivě a začal si omotávat její dlouhé hnědé prameny s růžovými konci kolem prstů a zápěstí.

Sára mu zírajíc do očí položila dlaně na hruď a povytáhla je k jeho mužným ramenům. Zhluboka se nadechla a podívala se na jeho rty, ke kterým si to následně zamířila těmi svými.

Wade pustil její vlasy a oběma rukama jí chytl za boky. Zavřel oči a nechal se líbat. „Ach Sáro, jsem úplně v hajzlu," šeptal do jejích rtů. Sára mu něžně přikousla spodní ret.

„Jo?" pronesla, odtáhla se od něj o malinko a podívala se na něj. Jak se jeho husté, černé řasy zvedly z jeho tváří jako motýli. A když na ní upřel svůj svůdný pohled, zatajil se jí dech.

„Jo," odpověděl hlubokým hlasem. Jeho hruď se rychle zvedala a klesala, jak mělce dýchal a jak moc mu bušilo srdce. „Mám chuť udělat něco neuvěřitelně pitomýho a nezodpovědnýho. Přestat se alespoň na chvíli hlídat," přiznal.

„Tak to udělej," naváděla ho a znovu mu lehce vstrčila špičku jazyka do pusy. Jemně mu spodní ret přimáčkla těmi svými a zase se na něj podívala.

Wade vydechl. „Nemůžu, Sáruško moje. Nemůžu. Nikdy bych si neodpustil, kdybych tě kvůli tomu dostal do problémů. Ale budu o takovým životě s tebou, kde nejsou žádný překážky snít. Nic bych si nepřál víc, než abys byla derionka a já si tě mohl vzít. Okamžitě bych se vykašlal na Anomaris a… ne, na svoje děti bych se už nevykašlal, ale… co to říkám, žádný bych s ní ani neměl…" pokračoval.

Sára mu přitiskla prst na rty, aby ho umlčela. „Já vím, že kdybych byla derionka, nic takovýho by se ani nestalo. O tom nemusíme mluvit," zmínila a on přikývl. „Ale… slib mi, že to s námi nikdy nevzdáš, Wade.

I když se bude zdát, že náš vztah nikam nevede. I když se budeme muset zase na nějakou dobu rozloučit a nevídat se. A i když to bude šíleně bolet, slib mi, že to nevzdáš. Že vždycky, když bude příležitost, vrátíš se ke mně. I kdyby ta pauza mezi náma měla trvat roky," prohlásila. On jí dal pramínek vlasů za ucho a přikývl. „Slibuju," zašeptal.

Ráno ještě před snídaní na mě Sára čekala před věží. Tvářila se naléhavě a tak nějak i nasupeně. Darren už byl dávno na hřišti, a tak jsme měly čas si promluvit o samotě.

„Kryješ ho před Darrenem kvůli mně, nebo proto, že jsi do něj zamilovaná?" prohlásila z ničeho nic a já ztuhla.

„Co? O čem to mluvíš?" divila jsem se.

„No tak, nedělej, Ay. Žereš ho. Sice nenápadně, ale jsi jím úplně posedlá. Otázka je, jak moc," řekla, zatímco mi intenzivně zírala do očí.

„Mluvíš o Shadowwalkerovi hádám?" ujišťovala jsem se, ale odpovědí mi byl smrtelný pohled. „Ty to víš. Řekl ti to, že jo?" zeptala jsem se, a aniž bych čekala na odpověď, jsem zoufale vydechla.

„Není to jak si myslíš. Vážně. Samozřejmě, že to, že od něj držím Darrena o malinko dál dělám jen kvůli tobě. Přísahám na svůj vlastní život. To, že se mi začal objevovat jako Temnota je až věc druhá. Dost tomu pomohl… ten večer…" začala jsem, ale nevěděla jsem, jak to formulovat. Bylo to strašně nepříjemné. To, jak se na mě nasupeně dívala. Je to moje nejlepší kamarádka a Shadowwalker její přítel.

„Ten večer co, Ay?" dolovala ze mě. Vydechla jsem.

„Snažil se o to, aby mě dostal do temnoty. Snažil se vehementně o to, abych po něm začala toužit a aby se stal mojí Temnotou. Myslel si, že mě a Darrena to od sebe oddělí. Sice už kvůli tobě pozměnil svoje plány, ale stejně chtěl, abych trpěla a aby trpěl Darren.

Spát se mnou nechtěl, jen mě chtěl donutit k tomu, abych ho chtěla. Ale nevycházelo mu to, a tak zazmatkoval a možná… ne nic. Myslím si, Sáro, že ne. Vážně tomu věřím, že by to neudělal. Jen byl zoufalý, že mu vážně odolám," vyžvanila jsem.

Sára udělala malé kolečko zírajíc na podlahu, pak se zastavila přede mnou a podívala se mi do očí. „Já ti věřím. I jemu," dodala a mě se ulevilo. Pousmála jsem se na ní, ale ona se nesmála. Byla napjatá jako kšandy. Žárlivostí mohla vybouchnout. „Zeptám se ještě jednou. Přitahuje tě jen fyzicky, mentálně, nebo je v tom něco víc?" zeptala se.

„Sáro…" začala jsem, ale přerušila mě.

„Odpověz!" vyštěkla až jsem se polekala, ale když jsem dlouho mlčela, přikývla. „Ve tvým vlastním zájmu, Ay. Drž se od něj dál!" prohlásila výhružně a odešla.

„Sáro, počkej!" volala jsem na ní.

„Co je?" Otočila se. Byla podrážděná a naštvaná.

„Vím, že to zní hrozně. Ale můžeš mi věřit. Nemusíš se bát. Nikdy bych Darrena nepodvedla. Miluju ho a na tobě mi taky záleží. Navíc je to Shadowwalker. Pro mě je v podstatě jen přízrak. Nechci s ním mít nic společného a už vůbec ne tohle. Věř mi prosím," zašeptala jsem.

„No právě, Ay. Je to Shadowwalker. A i když je pro tebe jen přízrak a rozumově ho nechceš, pořád tě na něm něco láká. Silně láká… chci říct… ne, že bych se bála o něj. O-on tě určitě a-ani nechce, ale…" zakoktala se.

Bála se. Bála se o něj a nevěří ani mě, ani jemu. Zvláštní, že jí to řekl a nijak jí nepřesvědčil. Že by to udělal schválně? Aby jí poštval proti mně?

„Už se ti dostal pod kůži. Už je zase mezi námi. Sáro, já vím, že to vypadá hrozně. Ale věř mi, že to není tak horký jak myslíš. Nejsem do něj doopravdy zamilovaná. Je to jen iluze," objasnila jsem.

„Ale přitahuje tě a hodně. A on… plánoval si tě i vzít proboha…“ rozbrečela se. Objala jsem jí, ale odstrčila mě. Tak jsem jí raději nechala na pokoji.

„Obdivuju ho. Je vážně fascinující, ale nenávidím ho. Upřímně ho nenávidím. A je to takový jen proto, že má duše je černo-bílá a já jsem kvůli němu rozpolcená. Nicméně, vím jak moc tě miluje a jak moc miluješ ty jeho. A nikdy bych to nijak nenarušila. Já ne. Vím, kde je hranice. Přísahám ti, Sáro, že vám to přeju. Strašně mě mrzí, jak to celý dopadlo. A mrzí mě to kvůli tobě, ne kvůli němu,“ objasnila jsem.

„Dotkneš se ho a zabiju tě, Ay. A myslím to smrtelně vážně. Tohle je zase moje hranice!“ dodala a utekla. *Au, to bylo ostrý. Jako bych to měla v plánu se ho dotýkat. Blbka. Přece si nemyslí, že bych něco tak hloupého udělala. Nebo dokonce chtěla. Dotknout se ho nemůžu ani ve snech, protože by mě okamžitě stáhl do temnoty. Bohužel to všechno záleží na něm. Má mě v pasti.*

Sakra, vážně by mě kvůli tomu zabila? I když ano, chápu to. Taky bych jí zabila, kdyby se dotkla Darrena, ale přece jen, tohle je jiná situace. A celkem bezvýchodná. Darren není její Temnota a nezaháčkoval si jí tak pevně jako mě Shadowwalker. Ona absolutně neví, o čem mluví. Ale hlavně, ona je mnohem impulzivnější než cokoli, co znám. Časovaná bomba.

Sára běžela chodbou. Přes slzy neviděla. Ani Wada. „Sáruško,“ zavolal na ní a chytl jí za ruku, ale odstrčila ho. „Co je ti? Proč pláčeš?“ zeptal se, stoupl si k ní a otíral jí z očí slzy. Ona se mu trochu bránila, ale nakonec to vzdala a nechala ho, aby jí ty slzy otřel.

Potom se mu intenzivně zadívala do očí, až mu to nebylo příjemné. Její pohled jako by pronikal skrze jeho bariéru až do jeho duše. „Lhal jsi mi,“ zašeptala zlomeně.

„V čem jsem ti lhal?“ zeptal se.

„V tom, že bys s Ay nic neměl kvůli mně. Vím, že kdyby ti neodolala, udělal bys to,“ prohlásila.

„Já ti nelhal, Sáro. Vážně ne,“ řekl, ale zavrtěla hlavou.

„A teď mi zase lžeš. Přiznej to, Wade. Vím, že bys to udělal. I když by to pro tebe nic neznamenalo, vím, že bys to udělal,“ řekla zírajíc mu do očí.

Wade vydechl a rozhodl se přiznat barvu. „Jo. V tomhle jsem ti lhal. Promiň,“ zašeptal a sklopil hlavu.

„Hm,“ zamručela.

„Proto jsem ti to nechtěl přiznat. Nic se nestalo. A to je to, na čem záleží, ne?“ usmál se, ale zavrtěla hlavou.

„Jak se to vezme a jak co,“ pronesla a vysmrkala se do papírového kapesníku, který držela v ruce.

Wade se na ní empaticky podíval a prstem jí zvedl hlavu za bradu. „Mrzí mě to. Ale jak jsi řekla, nic by to pro mě neznamenalo. A tím myslím jako vůbec nic. Vždyť mě znáš, víš, že bych si to ani neužil. Bylo by to emočně plochý – úplně prázdný,“ pokračoval.

„Já ti věřím, že to takhle vnímáš, ale u Ay o tom tak nějak pochybuju, Wade. Je tvoje Temnota, znáš její jádro tak, jak ho nezná ani ona sama. Znáš jádro nás všech, a tak nějak si umím představit, co by to s tebou udělalo, kdybys měl tu moc Darrena zničit. Nešlo by jen o sex a ty to víš,“ dodala a on na ní mlčky zíral. „Nic na to neřekneš?“ pobízela ho.

„Sáro…“ začal, ale přerušila ho.

„Já to možná radši nechci slyšet. Chápu, proč jsi to přede mnou taktně zamlčel. To ale neznamená, že nejsem zklamaná, že jsi mi lhal a taky tím, na co myslíš. Bože… kam jsem se to dostala? V tvojí hlavě jsem fakt nikdy být nechtěla," pokračovala.

Wade vydechl. „Celkově by bylo nejlepší, kdybychom tyhle věci prostě už neřešili a nerozebírali je. Ano, myslel jsem na příšerný věci a strašně se za to před tebou stydím. Ale nemůžu to vzít zpátky když už to víš. O tom, že je Ay moje Temnota a že já jsem ta její jsem ti řekl, protože jsem ti nechtěl už nic dál tajit. Doufal jsem, že o tom ale nebudeš takhle detailně přemýšlet. I když jsem to měl asi předpokládat," zašeptal.

„Hm, myslíš?" prskla.

„Omlouvám se ti, Sáruško. Vážně moc. Ale já s ní nespal a už to ani nemám v plánu. Jsi pro mě ta jediná. Jsem jenom tvůj a vždycky jsem byl," usmál se a opatrně si jí k sobě přivinul.

„Musela bych jí zabít, kdyby ses jí dotkl a pak bych tě za to nenáviděla. Jak za to, že jsi mě donutil jí nenávidět a zabít, ale taky za to, že bys mi vzal nejlepší kamarádku a sám sebe. Protože tebe bych zabila taky, Shadowwalkere. A přišla bych díky tomu i o Darrena," procedila chladně a podívala se mu do očí. Zněla trochu jako psychopat.

Wade se pousmál. „Nikdy bych ti takhle neublížil. Myslel jsem na tebe. Hlavně na tebe," dodal.

„Fajn, už tohle nikdy nebudeme řešit. Je to tabu. Nikdy se nic takhle absurdního v tvojí hlavě neurodilo," začala, ale zavrtěl hlavou.

„Nezačínej s tím popíráním, není to zdravý. Souhlasím, že se o tom už nebudeme bavit, ale nepopírej to," zmínil.

„Říká ten, co mě donutil popřít fakt, že jsem zabila Magnoliovou, aby to vzal na sebe," vykřikla.

„Pssst!" syknul. „To je něco jinýho," zdůraznil.

„Ne není, Wade. Je to stejný popírání jako tohle," objasnila a on přikývl. „Chceš se mnou vůbec chodit?" zeptala se a Wade na ní překvapeně civěl.

„Jasně, že s tebou chci chodit. Co to je za otázky tohle?" divil se.

„Šílím z tebe a z toho, co všechno o tobě nevím. Zároveň to fakt strašně moc nechci vědět, ale to že vím, že to je něco příšernýho mě děsí k smrti a chci to vědět, abych to mohla vstřebat a žít s tebou v klidu," prohlásila a on jí objal.

Přitiskl si jí pevně k sobě a chvíli jí mlčky hladil po vlasech. „Není tam nic o zničení lidí, který miluješ. Přísahám. V mých plánech jsou jen věci, který se tě už nijak netýkají. Nemusíš se ničeho děsit. To nejhorší, co se stalo a co jsem udělal se už stalo a já to udělal. A víš o tom," odpověděl tiše.

Sára se k němu přitulila a namáčkla se na jeho hruď ještě pevněji. „Nezklam mě, Wade, prosím. Už bych nezvládla další šok. A nedokázala bych tě muset nechat jít. Kdybych tě měla nenávidět…" začala.

„Šššš, Sáruško. Neboj se. Už nic takovýho nebude," zašeptal jí do ucha a jemně ho políbil přes pramínky jejích vlasů. Chtěl ještě říct, že za city její kamarádky nemůže, ale to by lhal.

Byla jsem z toho rozhovoru se Sárou celá nesvá. Měla pravdu a bylo mi to moc líto, ale nevěděla jsem, jak toho démona vyhnat z mojí hlavy. A pak jsem si všimla Estrelly. Vypadala dost žalostně.

„Estrello," zavolala jsem na ní, když jsem jí viděla se ploužit chodbou v protějším směru.

„Ahoj," pozdravila mě.

„Dlouho jsme spolu nemluvily, jak je ti?" vyzvídala jsem. Ona jen pokrčila rameny.

„Nic moc. Hlavně, když se blíží prázdniny a já nemám kam jít," zmínila.

„To mě moc mrzí, Estrello. Kdybych měla prostor, nabídla bych ti, abys zůstala u nás, ale stěhujeme se do nového domu a je tam příšerný binec, není to hotové," začala jsem, ale přerušila mě.

„To je dobrý, jsi hodná. Možná přemluvím ředitele, jestli by mě nenechal výjimečně ve škole, ale moc se na to netváří, vždyť ho znáš," zmínila a já přikývla. Potom jsme se rozloučily, aniž bych to postřehla. Prostě odešla. Bylo to zvláštní.

Akorát zvonilo, tak jsem si to mířila na hodinu lektvarů. Nějak jsem dneska nestíhala snídani. Darren byl ještě asi pořád na hřišti, tak už jsem se pomalu smiřovala s tím, že se dřív, než odpoledne neuvidíme.

Estrella si to mířila taky na nějakou hodinu, ale když viděla Wada, jak se objímá se Sárou, zapadla rychle za roh.

Wade si jí ale periferně všiml, a tak když se se Sárou rozloučil, šel rovnou za ní. Ta nadskočila, když ho viděla stát před sebou, protože nečekala, že o ní ví.

„Estrello," zašeptal.

„Sh-shadowwalker," zmínila a on se pousmál a opřel se dlaní o zeď před kterou stála. Estrella couvla dozadu až narazila bokem na stěnu. „C-co p-po mě chceš?" koktala nervózně.

„Já? Nic," usmál se nevinně.

„N-nech m-mě b-být!" prskala.

„Něco ti dělám?" zeptal se, ale na to nereagovala. Jen mu civěla do očí. „Chybělas mi. Jsem rád, že jsi v pořádku," procedil, ale zakřenila se jako by snědla něco odporného. „Zato já tobě moc nechyběl, viď? Modlila ses, aby tvůj bráška v tom krystalu umřel, co?" rýpal do ní.

„Modlila," přiznala, Wade přikývl a dal pryč ruku, která skoro jako by Estrellu držela na místě. „Jsi… jsi…" začala, ale nějak jí nenapadal vhodný výraz.

„No? Co jsem?" provokoval jí.

„Démon! Ďábel! Zrůda!" pokračovala, zatímco Wade s každým jejím slovem tiše souhlasil.

„Hm, to už jsem slyšel. Hele, pamatuješ na naší dohodu?" zeptal se a ona přikývla. „Já jenom, že jsi nás viděla se Sárou, a kdyby se to dozvěděla Anomaris, měl bych doma peklo a vím, že by tě to mohlo svádět, ale mysli na Sáru. Na to, že by to nebylo pěkný takže... Však víš, měla bys u mě vroubek, a to určitě nechceš, viď prcku?" procedil a zírajíc jí do očí se od ní o krok vzdálil.

„Proč se takhle chováš?" zeptala se.

„Jak?" usmál se na ní.

„Jako někdo, kdo po mě jde. Někdo, komu na mě už vůbec nezáleží. Předtím jsi mluvil jinak. I když jsem tě nenáviděla, a i když jsi mě přišel zabít, mluvil jsi jako můj brácha, kterýmu na mě pořád záleží, ale teď jsi jako chladnokrevnej masovej vrah, kterýmu jsem ukradená," prohlásila.

„Protože to tak trochu i je. Hlídám si tě. V podstatě po tobě jdu. A taky mě za něj už máš, tak je zbytečný ti to vyvracet. Stejně bys mi nevěřila, kdybych ti říkal, že tě mám rád," objasnil. Estrella zavrtěla hlavou.

„Jsi neuvěřitelnej," prohlásila.

„Já vím," usmál se.

„Dotklo se tě, že jsem si změnila jméno na Paynová, že jo? To je ono," řekla zírajíc na jeho reakci, kterou byl jen úsměv. „Nemá se tě to co dotýkat!" dodala ještě.

Wade se zase pousmál. „Proč by ne? Nebo snad mám říct, že tys neměla právo být dotčená, že jsem zabil Violu? Vždyť nebyla tvoje krev, mohlo by ti to být jedno. Slyšíš, jak absurdně to zní?" vysvětlil. „Navíc, jsi Paynová, tak tě tak prostě beru. Tak to je, vždycky jsem to věděl, nikdy jsem to nepopíral," připomněl.

„Nechápu proč tě to tolik překvapilo. To, že s tebou nechci mít nic společnýho," zmínila.

„Nepřekvapilo," usmál se a pinknul jí prstem do nosu. Estrella se ohnala a jeho ruku odstrčila stranou.

„Nesahej na mě, Shadowwalkere! Pro mě jsi mrtvej. Jsi odpornej a prohnilej zrádce. Jen co tě vidím, dělá se mi z tebe zle, a i z lidí, co o tom vědí a necítí to stejně. Mluvím o těch, co tě milujou i přes to, jak jsi naprosto zvrácený," rozvášnila se.

„Viola byla na prvním místě. Měl jsem v plánu jí obětovat dřív než Rawenu. A taky z toho sešlo, protože jsi byla malá a já ti nechtěl takhle ublížit – vzít ti rodiče a tak. Neměl jsem na to žaludek. Ale pak, když jsem zjistil, že to Rawena zase táhne s Paynem a podvádí tím mýho tátu. A to krátce po jeho smrti… rozmyslel jsem si to," vyprávěl a Estrella ho se zoufalým výrazem ve tváři poslouchala.

„Měl jsem vztek. Na něj, jak je odpornej, že nám zničil rodinu. Na ní, že to dovolila. Zároveň jsem potřeboval dokončit ten zasranej rituál bezmezný důvěry, kterej jsem začal na relativně cizích lidech. Docházel mi čas a já si říkal, že mám Violu přece jenom radši a… neplánoval jsem ti o tom nikdy říct. Myslel jsem si prostě, že ti budu stačit. Že tu pro tebe budu…" pokračoval, ale Estrella vrtěla nad Wadem nevěřícně hlavou.

„A tak jsem to udělal. Ale Darrenovo tátu – tvýho tátu jsem zabíjet nechtěl. Byla to nehoda. Ten večer na Valentýna, kdy jsem zabil matku za ní přišel. Místo toho, aby byl se svojí těhotnou manželkou, tak přišel za naší mámou a nešel si s ní jenom povídat, prcku.

No a vzhledem k tomu, že viděl, co jsem udělal, nemohl jsem ho nechat jít. A tak jsem ho zavedl do lesa a navrhnul jsem mu, že Darrenovi dám něco, co jsem mu nikdy dát nechtěl a o čem jsem věděl, že pro něj bude chtít… když se pro něj obětuje. A on souhlasil, a tak jsem ho zadržel," polknul.

„Zadržel? Jak jako zadržel? A co jsi mu dal?" vyzvídala.

„Na to se zeptej bloncky, on do toho vloží víc emocí a můžete mě spolu probrat a sblížit se nad společným nepřítelem," procedil.

„Ty jsi ho nezabil?" vyzvídala.

„Ne. Ale udělal jsem mu něco horšího. Nechal jsem ho neustále umírat zakopanýho v mělkým hrobě, kam jsem ho pohřbil za živa s lektvarem nesmrtelnosti v systému," odpověděl. „Teď mě to mrzí, ale předtím mi to přišlo… no řekněme jako dobrá pomsta," dodal.

„Jsi vážně naprosto bezpáteřní," řekla znechuceně.

„Hm jo," přikývl. „Nevěděl jsem co s ním. Bál jsem se, že to vyžvaní. Bylo mi šestnáct. A taky jsem ho musel nějak efektivně umlčet. Vím, že to bylo už přes čáru, ale tenkrát jsem neviděl jinou možnost," hájil se.

Estrella vydechla. „Tyhle prázdniny nemám kde být. A i přes to, že bych radši spala někde venku, tak se vrátím domů," zmínila a on přikývl.

„Jasně. Je to i tvůj domov," usmál se.

„Chci, abys tam nebyl!" prohlásila a on se zasmál.

„Hezký. A kde bych asi byl?" zeptal se.

„To mě nezajímá. Chci, abys tam nebyl," zopakovala.

„Nebo?" zakřenil se a zase vrátil svou ruku poblíž její tváře, kde se opíral o kamennou stěnu za ní.

Estrella polkla a podívala se letmo na jeho velkou dlaň opřenou o stěnu ve výšce jejích očí. „Nebo… To ještě nevím. Prostě to uděláš. Protože mě máš rád, ne? Spi si někde venku sám. A kdyby tě sežraly ježibaby, stejně by tě nebyla žádná škoda," dodala a Wade se zase zasmál.

„A Anomaris s mým synem a s Eldarnem?" zeptal se.

„To mě taky nezajímá. Všichni, co tě milujou jsou pro mě zrádci. Včetně Sáry," objasnila a on se na ní díval a s úsměvem pokyvoval hlavou.

„Tak hele, sestřičko. Teď mě dobře poslouchej. Rád tě mám to je fakt. Můžeš se domů vrátit kdy chceš a na jak dlouho chceš, ale nezapomínej, že je to hlavně můj barák a moje pravidla. A co se týče toho tvýho vydírání… to se mi nelíbí," upozornil jí a ona se zamračila.

Otevřela pusu a zřejmě chtěla říct něco jako: No jistě, když to někdo dělá tobě. Ale polkla to a místo toho pokračoval Wade.

„Takže, dokud nevymyslíš lepší podmínky, abych ti musel ač nerad vyhovět, budeš se v tomhle podřizovat ty mě, jasný? Takhle to holt chodí. Cestu nahoru si musíš vydobýt a ten kdo se bojí a nezkusí to, pak většinou ostrouhá. A já jsem výš než ty a to o dost. Takže ještě musíš hodně máknout, abys mě dostala," dodal a odkráčel od ní jako od nedojedeného oběda.

Estrella se ani nehnula z místa. Pořád se nedokázala vzpamatovat z té změny. Z toho, jak ho viděla teď a jak se k ní choval předtím, byla to hrozná lež. A teď když zná jeho tajemství a konečně mu vidí do místa, kam jí nikdy dřív nepustil, nelíbí se jí co vidí.

„Jak ho můžeš mít rád?" vyjela po kolemjdoucím Eldarnovi se slzami v očích. Ten na ní vůbec nereagoval a přidal do kroku. Estrella sjela zády po stěně a složila si hlavu do dlaní.

Všichni byli proti ní a nikdo jí nerozuměl. O všechny přišla v té válce s Wadem. On byl prostě vlivný. Hlavně každému ze sebe ukázal jen to, co chtěl aby viděli, na rozdíl od Estrelly, která ho viděla takového, jaký doopravdy byl. Viděla celou jeho temnou stránku bez obalu, která se zdála být mnohem rozsáhlejší, než čekala.

Během deseti minut kolem prošel i Darren. Šel se akorát osprchovat po tréninku a viděl Estrellu, jak se krčí v koutě. „Estrello?“ oslovil jí tiše. Ona k němu zvedla hlavu a otevřela své únavou ztěžklé oči.

„Darrene,“ pousmála se. Darren jí podal ruku a pomohl jí vstát.

„Co tady děláš?“ zeptal se.

„Já ani nevím. Mluvila jsem s Wadem a pak jsem tak nějak upadla do deprese,“ odpověděla.

„Chceš si o tom promluvit?“ navrhnul, ale zavrtěla hlavou.

„Ani ne,“ zašeptala.

„Dobře. Ale kdybys chtěla, můžeš,“ usmál se na ní a pohladil jí po rameni.

„Vlastně bych potřebovala mít kde bydlet přes prázdniny. S Wadem být nechci, ale kamarádky nemůžou ani jedna a ředitel mě ve škole nechávat nechce. Už jsem se ptala Ay, ale říkala, že máte nový dům a že to nejde. Takže… jsem v háji,“ svěřila se.

„Určitě to nějak půjde,“ usmál se na ní a dali se do pohybu směrem k pokojům.

„Vážně?“ rozzářila se.

„No samozřejmě. Jsi moje sestra, nenechal bych tě napospas tomu šmejdovi,“ odpověděl a ona mu padla kolem krku.

„Jsem tak pyšná, že jsi můj brácha. Vážně. Strašně mě mrzí, že jsem to nevěděla dřív a že se neznáme,“ prohlásila a on jí pevně objal.

„Taky mě to mrzí. Ale poznat se můžeme. Když budeš chtít, uděláme si poznávací den brachy se ségrou a všechno to spolu probereme, co říkáš?“ navrhnul a ona nadšeně souhlasila.

„To by bylo naprosto skvělý,“ pronesla se slzami v očích. Darren se na ní smutně podíval a slzy jí setřel z očí.

„Se mnou jsi v bezpečí, Es. A stejně tak s Ay. Já vím, že je to těžký to přijmout, ale nemusíš se bát ani Sáry ani Alyssy. Tak nějak to jejich pobláznění Wadem vnímám jako prokletí, ale nic, co by bylo tak hluboký, aby nás to zničilo.

Sára by mu nikdy nedovolila nám ublížit. V podstatě nám prokazuje velikou službu. Ona jediná ho dokáže držet na uzdě. Má na něj ohromnej vliv,“ zmínil a usmál se.

Estrella přikývla. „Asi máš pravdu. Ty Wada vážně nenávidíš a nikdy bys mu neodpustil, že ne?“ zeptala se a on přikývl.

„Správně. Nikdy,“ ujistil jí.

„Tak to bych ti asi měla věřit, když říkáš, že ani oni by nešli proti nám,“ dodala.

„Přesně tak. Navíc, ty na Wada máš taky ohromnej vliv. Což je další naše výhoda,“ zmínil, ale zavrtěla hlavou.

„Nene, nemám,“ oponovala mu.

„Nebyl bych si tím tak jistej, Es,“ usmál se na ní.

„Wade…“ volal na něj Eldarn, když ho konečně viděl jít někam samotného a běžel za ním jako za ujíždějícím autobusem.

Wade se na něj otočil a pousmál se. „Copak, Eldarne, neslyšel jsi zvonění?“ rýpnul si.

„Slyšel, ale chci jít s tebou,“ procedil.

„Ale, že by se ti zalíbilo se mnou plánovat šílenosti a vraždění nevinných politiků místo školy?“ zeptal se.

„Je to naše akce, Wade,“ objasnil. Wade ho jen letmo ze srandy rozcuchal.

„To víš že jo, skrčku. Naše akce,“ zasmál se a pokračoval v cestě do své věže. Eldarn ho následoval.

„Tak jak to uděláme, spřízněnče?“ vyzvídal netrpělivě cestou po dlouhým točitým schodišti.

„Jsi netrpělivější než já, spřízněnče,“ křenil se Wade.

„Ne fakt, jak máš v plánu zabít Starší?“ tahal z něj. Wade se na něj jen mlčky podíval a zavrtěl hlavou. „Taky potřebuju doučit fyziku,“ prohlásil, když byl Wade moc dlouho zticha.

„Hm, moc jsi kvůli mně meškal,“ opáčil neutrálně a vyšel sotva tři schody a Eldarn už měl pocit, že je dlouho ticho.

„Wade… vím, že mi do toho nic není a fakt ti to strašně přeju vždyť víš, ale jak to máš v plánu dál se Sárou? Víš o tom, že se to Anomaris dozví a že to bude hodně zlý. Nebojíš se o ní?“ zeptal se.

Wade mu hodil ruku kolem ramen a vedl ho nahoru. „Jsi hodnej, že se zajímáš, ale pusť to z hlavy a nech to na mě,“ usmál se a pak se ho zase pustil.

Eldarn měl na něj tolik otázek, protože Shadowwalker odjakživa oplýval tajemstvím, ale Wade nevypadal, že by se té své přirozenosti hodlal nějak zbavovat. A to dokonce ne ani před svým věrným spřízněncem.

Potom vydechl a podíval se na něj. Už byli skoro nahoře u dveří do jeho pokoje. „Měl bych se se Sárou nějak rozejít. Ale vůbec nevím jak. Sám to nechci, aby bylo jasno, ale nemůžeme spolu být. Je to nad slunce jasný a vždycky jsem to věděl. Ale zase jsem do toho jako idiot spadnul.

To, co se mezi náma odehrálo… vím, jak moc se mnou chtěla být. Stejně tak jako já s ní, a i když jsem vždycky tvrdil, jak umím být racionální, tak jsem to včera nějak podělal a dneska jsem byl ráno zas tak vygumovanej, že jsem měl chuť jí chytit za ruku na veřejnosti a přiznat se Anomaris,“ prozradil a zoufale si vydechl. Potom chytl za kliku a otevřel dveře do svého pokoje.

„Je mi trochu líto Anomaris,“ procedil Eldarn a sedl si na Wadovo postel.

„A myslíš, že mě ne? Mám jí rád. Hodně rád. Chybí mi i náš malej. Navíc, je zase těhotná a já se cítím provinile, že jsem s ní to první těhotenství vůbec nijak neprožíval a teď jí ještě podvádím.

Slíbil jsem jí, že jí budu věrnej a… v poslední době si všechno vyčítám. Jsem příšernej člověk. Vůbec se nedokážu kontrolovat, a to mi to dřív nedělalo žádný problémy. Dokonce jsem ráno měl lívance s medem,“ řekl ještě a sedl si k Eldarnovi.

„Musíš se vzchopit, Wade. Mám tě sice radši, když jsi takhle naměkko, ale pro tvoje dobro bylo lepší, když jsi myslel jen na sebe,“ opáčil.

„To je logický, že když člověk myslí jen na sebe, je to tak nejlepší pro jeho dobro,“ usmál se.

„Soustřeď se na svoje plány. Na plán B teda. A to, co se děje, nech plynout přirozeně. Bez výčitek. Přestaň se tolik kontrolovat. Úplně nejlepší by bylo se Sáře vyhýbat obloukem, jako už jsi to párkrát udělal,“ radil mu.

„To neudělám, už se jí vyhýbat nebudu. Chci s ní být a do konce roku s ní taky budu. Dlužím jí to. Budu jí rozmazlovat tak, jak jsem vždycky chtěl," usmál se s nadějí v očích.

„A pak?" zeptal se ho. Wadovi spadl úsměv z tváře.

„Pak se vrátím k Anomaris a ke svým dětem a už nechám Sáru dýchat. Dohodli jsme se, že spolu budeme jen do konce roku a pak, že si každý zase půjdeme po svým. Byl to její nápad," objasnil.

„Budu tě doma krýt," dodal a Wade ho poplácal po zádech.

„Takže… chtěl jsi vědět, co mám v plánu s těma zkorumpovanýma zatracencema?" zeptal se a Eldarn přikývl. „Tak pojď, ukážu ti to," řekl, zvedl se z postele a zavedl Eldarna ke svému stolu, odkud ze šuplíku vytáhl nějaký ohromný papír, přehnutý několikrát, aby se vešel do formátu A5.

☆ Sliby chyby ☆

Wade ležel se Sárou u něj v posteli. Byl si jistý, že Anomaris do školy nepřijde a už volala odpoledne, tak měl na Sáru čas a byl v klidu. Byli oba nazí pod dekou a Sára na něm byla nalepená jako žvýkačka. Jemně ho hladila po těle a užívala si jeho přítomnost.

„Celkem jsi mě překvapil. Nečekala jsem, že jí uděláš druhý dítě takhle brzo po sobě. Myslela jsem, že druhý dítě plánuješ až na později. Ale pak mi došlo, že je Anomaris vlastně už stará…" komentovala žárlivě opírajíc se mu hlavou o hruď a on se jen pousmál.

„Ty žárlíš, miláčku?" zeptal se a ona přikývla.

„Strašně na ní žárlím. Má to, co chci a to, co má být moje. Nikdy jsem na nikoho tolik nežárlila. Ani mi tolik nevadilo, když ses stýkal s Valkýrií. Ale Anomaris… mám chuť jí zamordovat. Nesnesu, aby se tě dotýkala. Už nikdy," prohlásila.

„Dokud budeš se mnou, budu ti věrnej," usmál se a dal jí pusu do vlasů.

„To jsi vlastně říkal. Že se svojí ženou zplodíš dvě děti a pak se jí ani nedotkneš. Říkal jsi, že budeš potom už jen můj. Už máš druhý na cestě, tak snad to vyjde a nebudeš to muset dělat znovu," řekla a on se musel smát.

„Ty jsi rozkošná, Sáruško. Nicméně chci děti tři," dodal a díval se na ní, jak na to bude reagovat.

„Cože? K čemu? Syna už máš. A navíc… já tě k ní ale nepustím, Wade. Je mi jedno, že je to tvoje žena, ale…" vztekala se.

„Klídek, lásko. Já si dělal srandu. Nechci s ní další dítě. To třetí bych chtěl jedině s tebou. Ale to jen kdybys to vážně chtěla," objasnil a ona zavrtěla hlavou.

„Už jsem řekla, že dokud budu rionka, dítě s derionem mít nechci. Ani s tebou. A já nikdy derionka nebudu, takže si to dej dohromady," dodala striktně a on přikývl.

„Já to plně respektuju. Jen říkám, že bych ho s tebou chtěl i přes to. Navíc by jsme měli strašně krásnou holčičku. Po tobě," usmál se a ona na něj mlčky koukala.

„Snažíš se mě přemlouvat? Tohle nechápu. A už vůbec mi to k tobě nesedí. Změnil, ses. Fakt že jo," řekla.

Wade se usmál a zavrtěl hlavou. „Nezměnil, dospěl jsem. A jen si to představuju. Copak nesmím snít?" zeptal se.

„To asi můžeš, ale k tobě mi tenhle druh snění nesedí," zmínila.

„To máš pravdu, ale já jsem zamilovanej, a tak nejsem úplně sám sebou," připomněl.

„Zamilovanej? Ještě pořád?" divila se a on přikývl.

„Hmm a ty ne?" usmál se a lehce se prstem dotknul jejích rtů.

„Jo jsem. Ale přijde mi tohle celý jako z romantickýho filmu. Ty zloduch a já naivní trubka," komentovala a on jen zavrtěl hlavou.

„Jsi ale nádherná trubka," zasmál se.

„A ty perfektní zloduch," dodala a zase se na něj nadrženě vrhla. Wade se zahihňal a hezky si jí k sobě přivinul, ale pak se Sára zarazila a smutně si povzdechla.

„Anomaris je nádherná a v kombinaci s tebou… až bude Wayde velkej, bude to sexy derion po tobě. Holky z něj budou šílet tak jako já z tebe," zmínila a on se pousmál a políbil jí.

„Miluju tě," zašeptal a vtáhl si jí k sobě pod deku.

„Wade?" oslovila ho hned na to.

„Hm?" ozval se.

„To vážně necháš Anomaris takhle samotnou doma? Těhotnou a s Waydem?" vyzvídala.

„Ne, o víkendech jsem doma," odpovídal.

„A jak to vlastně spolu máte? Ona nežárlí? Vzhledem k tomu, že nosíš místo jejího prstýnku na ruce ten ode mě? Taky není slepá a ví, že jsi sexy a skvělej a taky ona už je stará a… určitě hrozně žárlí," spekulovala a on se jen usmíval.

„Jsi hrozně zvědavá, Sáruško moje," řekl tiše.

„Tak řekni. Miluješ se s ní ty víkendy, když jsi doma?" vyzvídala. On si povzdechl.

„Jo, spíme spolu. Ale tak to bylo, než jsme se dali dohromady. Už jsem řekl, že ti budu věrnej. Můžeš mi věřit. Když mám tebe, nikoho jinýho nechci. A Anomaris je stejně pořád blbě. Když čekala Wayda byla chtivější. Až moc zase. Ale teď mě zas vůbec nechce, tak to nebudu mít tak těžký," odpověděl.

„Chtivější? A co když bude chtít i teď?" vyzvídala.

„To nech na mě," usmál se.

„A jak jako chtivější? A co když se o nás dozví?" pokračovala ve výslechu.

„Prostě mě nenechala chvíli na pokoji. Ale o tom se hádám bavit nechceš, viď? A nebojím se, protože se to nedozví. Dám si pozor," odpovídal a znovu se snažil o to, aby už přestala mluvit a všímala si jeho. Ale to mu jaksi nevycházelo. Sára toho měla plnou hlavu.

„Takže nemáte otevřenej vztah? A ty myslíš, že nás před ní utajíš? Pochybuju. A taky mě celkem štve být tvoje tajná milenka. Myslela jsem, že to zvládnu, ale doufala jsem… Myslela jsem, že se svojí manželky nebojíš. Zrovna ty," dodala.

„Taky, že se jí nebojím. Jen nechci mít doma dusno. Je hrozně žárlivá. Odhadla jsi jí správně," zmínil a znovu se jí snažil umlčet polibkem, ale marně. „A jen tak mimochodem, karty se obrací, takhle jsme se cítil já, když jsi se mnou chtěla být tajně, ale jinak jsi byla s Whisperem," dodal.

„Toho šmejda ani nevytahuj!" prskla a podívala se na něj. Wade se rozesmál. Sára se mu zdála čím dál tím sladší.

„Pojď ke mně už konečně," šeptal, ale Sára zavrtěla hlavou.

„Počkej. Takže mě zabije až se to dozví. A ví o nás i Estrella a ta si určitě nenechá ujít příležitost ti ublížit. To se mám na co těšit," komentovala suše a on se křenil.

„To by si nedovolila. Ani jedna. Ví obě moc dobře, že jsi moje slabost. Ale každou jinou by určitě zabila," culil se.

„Hm. Já taky. Ale i Anomaris, jestli mě s ní podvedeš," objasnila a on vyprsknul smíchy.

„Už jsem řekl, že ne, miláčku. Nikdy bych tě nepodvedl. Ani s vlastní ženou. Ne, dokud jsme spolu. Tyhle měsíce do konce roku jsou jenom naše," dodal a políbil jí ruku.

„Bože to je jako sen být zase s tebou. Nechápu, jak jsem to mohla bez tebe tak dlouho vydržet," zmínila a on přikývl.

„To já taky ne," zašeptal a pokračoval v muchlování. Tentokrát už Sára mlčela a soustředila se jen na Wada.

Ráno je vzbudilo vibrující zrcadlo na jeho nočním stolku. On se pro něj natáhl a přijal hovor. „Hm?" ozval se rozespale.

„Ty ještě spíš?" divila se Anomaris.

„Spal jsem, je ráno. Ale už ne, vzbudilas mě. Tak co se děje?" zeptal se a probudil tím Sáru, která se k němu přitulila.

„Nic, jen mi chybíš. Je pátek. V kolik budeš doma?" zeptala se a Sára nastražila uši. Strašně se nechtěla o Wada s Anomaris dělit.

On se na Sáru letmo podíval a naznačil jí, aby byla potichu. „Nevím, Ris. Mám do půl třetí školu," odpovídal zírajíc Sáře do očí.

„Tak to stihneš být v půl čtvrtý doma," usmála se spokojeně.

„No vlastně jsem se chtěl ještě stavit v práci, tak dorazím až v šest," dodal.

„V práci? Vždyť jsme se o tom bavili. Neměl by ses tak přetěžovat. Skoro nejsi doma, Wade," stěžovala si a Sára se rychle schovala pod deku a pčíkla si. Wade vytřeštil oči.

„Ty tam někoho máš?" zeptala se Anomaris.

„Co? Jasně že ne," řekl a nuceně se zasmál.

„Jestli mi jsi nevěrnej, tak tu tvojí děvku zabiju! Buď v půl čtvrtý doma!!" dodala a zavěsila.

„Ty jo. Jde z ní strach. To ti teda nezávidím, Wade. Takovej víkend s náladovou těhulí bych nechtěla," culila se Sára.

„Hm, naštěstí ale máme ještě pár hodin, kdy můžeme být spolu," zašeptal a rozvazoval jí nadrženě župan.

„Nevěděla jsem, že u vás doma vládne Anomaris. Vy jste trochu podpantoflák, Vaše Výsosti," rýpala do něj.

„Neprovokuj mě, Sáruško. Nebo tě něčím umlčím," vyhrožoval jí.

„Podpantoflák. Wade Shadowwalker je podpantoflák," pokračovala.

„Řekla sis o to," pousmál se a začal jí líbat. Ona ho od sebe trošku odstrčila a podívala se na něj ukřivděně.

„Myslela jsem, že mě umlčíš jinak, ale netroufáš si, co?" pokračovala v provokaci.

„No počkej, Sáro. Ty mě budeš ještě prosit o odpuštění," zasmál se.

Já jsem se přitulila k Darrenovi, protože dneska po dlouhé době spal až do půl osmé. Běžně totiž musí na tréninky už v pět ráno. Jenže už se nějak nechtěl tulit. Jen mě políbil a vstal z postele. Podívala jsem se na něj a civěla jsem, jak se obléká.

„Co tak civíš, Ay? Vidíš prvně nahýho chlapa?" pousmál se, ale zavrtěla jsem hlavou.

„Je to hřích, že se mi líbíš i po tolika letech, jako bych tě viděla poprvé?" zeptala jsem se.

„Ne, to není hřích. Taky se mi líbíš i po tolika letech jako bych tě viděl poprvé, ale myslel jsem, že to takhle u ženských nefunguje," procedil a hodil na sebe i košili. Potom se ke mně naklonil a políbil mě znovu.

„Nechcete vstávat, ctěná paní Paynová? V 8 ti začíná hodina černý magie a ty jsi ještě ani nesnídala," řekl a já přes sebe hodila deku a zamručela jsem. „Ale co to je? Moje žena má sklony k flákačství a záškoláctví? A zrovna když je hodina černý magie?" křenil se. Vjel mi rukou pod peřinu, chytl mě za chodidla a začal mě šimrat.

„Ne, Darrene prosím," hihňala jsem se a zběsile jsem kopala, ale nebál se mých smrtelně nebezpečných kopýtek ani trochu.

„Copak, lásko, šimrá?" zeptal se a zírajíc na mě, jak se svíjím v křečích ze smíchu, mě tedy milostivě nechal. „Tak vstávej, myslím to vážně. Nesmíš meškat černou magii, zvlášť když jsi říkala, že se hlásíš na obor duševní magie. Šup, ať už jsi venku, miláčku. Žádná prokrastinace nepřipadá v úvahu," pokračoval.

Kdo by to byl řekl? Že tohle někdy uslyším z jeho úst. Z úst toho poškoláka a rebela Darrena Payna. Toho bloňďáka, který by snad vyměnil i ledvinu za pár minut se mnou v posteli místo školy.

„Chybí mi Sára," procedila jsem, zatímco jsem na sebe natahovala punčocháče. Darren vykoukl z koupelny s kartáčkem v puse a přikývl tak intenzivně až se i jeho kravata zavlnila.

„Je pořád se Shadowwalkerem. Snad jsem s ní od té doby, co spolu chodí ani nemluvila. Neustále se po sobě někde plazí. Nerada to říkám, ale chudák Anomaris. Víš, že je prý zase těhotná? Sára říkala, že bude mít další dítě. To je absurdní. Ta Sára taky nemá rozum…" mumlala jsem a zapínala jsem si košili.

Darren vyšel z koupelny už přichystaný a navoněný, zatímco já těžce nestíhala. Ještě jsem si ani nečistila zuby a už bylo třičtvrtě na osm. „Že Sára nemá rozum, když jde o Wada přece víme, ale nevím, proč tě to najednou tak překvapuje, miláčku," usmál se.

„Spíš mě to pořád děsí. To, že to snad nemá žádné hranice. A zdá se, že jeho taky připravila o rozum, když se chová tak nezodpovědně. Možná mě to udivuje hlavně, protože je to tak nemorální v jejich případě. Já bych nedokázala být takhle nevěrná. Ani z jedné strany. Kdybys někoho měl ty, tak bych se s tebou taky nechtěla scházet," objasnila jsem.

„Pohni, Ay. Koupelna je volná," řekl a nijak na moje řeči nereagoval.

„Nic na to neřekneš?" divila jsem se, když jsem ho míjela ve dveřích koupelny, ale zavrtěl hlavou.

„Snad jen to, že to není naše starost. Oni jsou jiný než my. Taky bych ti nebyl nevěrnej a taky bych měl velký výčitky, kdybych někoho měl a měl bych to dělat i s tebou," opáčil.

„Ale udělal bys to i přes ty výčitky. Ale já ne," dodala jsem.

„Protože by šlo o tebe, lásko víš? Proto. A myslím, že už jsme to oba zažili. Taky jsi kvůli mně hodila Eldarna přes palubu," připomněl, ale na to už jsem raději nereagovala já.

Byl pátek večer. Anomaris vařila večeři a Wade se válel na gauči s knihou a uspával Wayda tím, že lehce šťouchal nohou do kolébky. Ostatně tak jako vždycky, když měl chvíli čas sám pro sebe. Nikdy by na knihy nezanevřel.

„Na tady to máš," řekla a položila před něj na stůl hovězí steak na barevném pepři s bramborami na cibulce a k tomu mu nalila derionské červené víno. „Teda, ty se o mě hezky staráš," usmál se na ní a ona ho objala zezadu a dala mu pusu na krk.

„Chtěla jsem ti udělat radost víš? A zvlášť když bych od tebe něco chtěla," zmínila zrovna, když si bral do ruky příbor.

„Něco bys ode mě chtěla? A co?" vyzvídal a podíval se na ní.

„Tak co asi, Wade. Už jsme spolu dlouho nebyli," řekla a on se křečovitě pousmál.

Eldarn se na Wada podíval a potlačil smích. „No, bylo ti blbě. A ty nebudeš jíst? Koukej se taky hezky starat i o moje dítě," řekl striktně a ona se pousmála.

„Starám se. Už jsem jedla. Měla jsem kuřecí vývar s nudlema. Já hovězí totiž nemůžu a ta cibule taky není nic pro mě, když jsem těhotná. A jo, bylo mi blbě, ale už není. Ty ranní nevolnosti už skoro nemám a břicho mě už taky nebolí. Takže jsem myslela, že by jsme mohli… než mi zase naroste břicho," začala opatrně, přisedla si k němu a jemně ho pohladila po stehně.

„Já na to teď nemám náladu, Anomaris. Jsem utahanej," řekl a otřel si pusu do ubrousku.

„Škoda. No tak zítra. Já si teda půjdu lehnout. Dobrou noc," usmála se smutně, dala mu pusu na tvář, popadla spícího Wayda a nesla ho s sebou do ložnice.

Wada úplně přešla chuť k jídlu a talíř od sebe odstrčil. Vnímal ho jako výměnný obchod za něco, co si teď nemůže dovolit.

„To tajemství dlouho neudržíš, ona na to přijde," prohlásil tiše Eldarn a začal mu drze vyzobávat maso z talíře. Nicméně na to nic neříkal, i když na něj šokovaně civěl. Nechal ho se mu šťourat v talíři, a dokonce mu ho ještě popostrčil až pod nos. Že by si Eldarn udělal nakonec poskoka z právoplatného krále východu Wada Shadowwalkera?

„Co byste si dal zítra, Milosti?" zeptal se ho ze srandy a Eldarn se pousmál.

„Nadívanýho hada ve smetanový omáčce a suchý derionský z roku 1420," diktoval si.

„Děláš si prdel, že jo? To víno mě stálo majlant," zakřenil se. A pak přikývl. „Dobře. Vyber si jedno víno a dostaneš ho, ale bude pro dlouhou dobu poslední. Takhle drahý vína budou jen za odměnu," dodal.

„Dobře, taťko," usmál se. „Hele a nemyslíš si, že to byl blbej nápad dávat Sáře to…" zmínil a ukázal na jeho krk, kde vždycky visel jeho přívěsek a teď tam nebyl.

Wade se podíval dolů, kam směřoval jeho prst, jako by si neuvědomil hned, o čem mluví a pak se pousmál. „Možná byl, ale já chtěl, aby ho ze všech lidí měla právě ona. Anomaris si toho možná ani nevšimne," odpověděl tiše.

„Ale zaručeně si ho všimne na Sáře, jestli jí uvidí, a to bude tvůj konec," zmínil.

Wade se polekal, ale nijak už na to nereagoval. Jen se zvedl od stolu a odešel do ložnice. Eldarn se jen usmíval, natáhl si nohy na stůl a napil se z Wadovo skleničky jeho předraženého a luxusního vína. „Jojo, královskej život," zasnil se.

V tom někdo klepal na okno poblíž. Eldarn se zvedl a šel se podívat. Překvapením bylo, když viděl v okně Estrellu. Sáhl na kliku a otočil s ní. „Co tady děláš? Proč nejdeš dveřma?" divil se, když se sápala dovnitř hned na to, co okno otevřel.

„Nechci. Wade je pryč?" zeptala se, Eldarn mlčky přikývl. A zavíral za ní okno. „Vím, že ho máš rád. Odpustil jsi mu," zmínila hned, jak dopadla nohama na podlahu.

„Estrello, ne. Nesnaž se mě přemlouvat, abych šel proti němu, to se nikdy nestane," prohlásil a ona přikývla.

„Já vím, o to se nesnažím. Jen jsem myslela… jsme v dost podobný situaci víš? On tě má rád a má rád i mě. A ani jeden nemůžeme jít proti němu, protože jinak by nás zničil. S rozdílem, že ty ani nechceš. Ale…" pokračovala.

Eldarn na ní překvapeně koukal. „Zadrž, Estrello. Vážně. Tohle nemá cenu vůbec řešit. Wade je moje spřízněná duše a dobrovolně," odpověděl a ona si zoufale sedla na gauč, který byl půl metru od okna.

„Ty víš o jeho plánech?" zeptala se.

„Nevím nic moc, ale něco jo. Nicméně…" začal a Estrella se usmála.

„Nic bys mi neřekl, chápu. Myšlenky si teda hlídat umíš. Učil tě samotný mistr," dodala a zase se podívala zamyšleně někam pod nohy. „To, že se kouzlo spřízněných duší po tom všem nepřetrhlo mě celkem ani už nepřekvapuje," zmínila.

„Co tím myslíš?" zeptal se a přisedl si k ní na gauč.

„Ještě nikdy se nic takového nestalo. Ten tesák tvojí mamky měl sílu, s jakou se dokáže měřit snad jen Ay a nefungovalo to na vás," objasnila.

„Vlastně… ono to fungovalo, ale když jsem ho potom jako prázdný znovu aktivoval a využil ho k osvobození Wada, nějak to obnovilo to původní kouzlo. Přece jen to byl ten stejný tesák, a to stejný kouzlo, který to všechno způsobilo," vysvětloval, ale Estrella ho zarazila a zavrtěla hlavou.

„Ne, Eldarne. Byla to tvoje magie, která to pouto mezi váma obnovila," zmínila.

„Co tím myslíš? A jak to vůbec víš?" zeptal se a podíval se na ní překvapeně.

„Že za to může oddanost z tvojí strany a… láska. A vím to proto, že jsem o tomhle stavu dost četla. Je to v každý romantický knížce," odpověděla a vydechla.

„Láska?" vyprsknul smíchy. „Já Wada přece nemiluju. Nejsem buzna. Tohle už nikdy neříkej," prohlásil.

„Láska má hodně podob, Eldarne. Nemusí to znamenat, že bys s ním chtěl chodit a líbat se s ním a tak, troubo," dodala.

„Myslíš jako že ten pocit, že ho mám rád byl tak silný, že by to něco znamenalo? To si nemyslím. Jo, mám ho rád. Vážně, ale v mezích, a tak nějak normálně," opáčil.

Estrella se mu podívala do očí, až to Eldarna znervóznělo. „Obětoval bys pro něj svou duši a měl jsi to v plánu," připomněla a on přikývl.

„Jo, měl. Chtěl jsem ho dostat ven z toho pekla, protože…" zadrhnul se.

„Protože ho máš rád," doplnila jeho větu. „Ale fungovalo to hlavně proto, že to je vzájemný, víš?" usmála se.

Eldarn se taky pousmál. „Jako, že mě má Shadowwalker tak rád jako já jeho?" divil se a ona přikývla.

„Pochybuješ o tom? Dal ti svojí moc. Začaroval tě všema možnýma ochrannýma kouzlama a že jich je," zmínila.

Eldarn z toho byl víceméně šokovaný. Věděl, že se i jeho vztah k němu změnil a že ho má rád, ale že by to bylo vzájemné a až na úrovni přátelství na život a na smrt, o tom neměl ani potuchy.

„Jak to víš tak jistě?" zeptal se.

„Vidím mu do hlavy. I tobě, a to bez ohledu na to, jak moc velký pozor si dáváte na svoje myšlenky. Jsou věci, který přede mnou ukrýt nejdou," odpověděla neutrálně a porozhlídla se po místnosti.

„Koukám, že se to tu moc nezměnilo," pousmála se, když její oči zastavily na dece, na které byly všelijaké dětské věcičky.

„Proč jsi přišla?" zeptal se a tentokrát vypadal, že by si jí i vyslechl.

„Chci vědět, jak je možný, že Wadovi všichni odpustili. Jak to, že ho všichni přes to všechno milujou. I ty. Málem tě zabil a nejen jednou. O tom, že má charizma, a tak vím, ale…“ řekla hypnotizujíc miminkovské věci na dece. „A taky jsem byla zvědavá a chtěla jsem vidět svýho synovce,“ přiznala. Eldarn na ní překvapeně civěl.

„Jak to, že ho máš tolik rád, Eldarne? Co se změnilo? Jak?“ vyzvídala.

„Mezi náma je velkej rozdíl, Estrello. Ty jsi Wada milovala a on tě zradil. Ale mě nikdy nezradil. Možná mě mučil a tak, ale to bylo to, jak jsem ho poznal. A postupně se začal krotit, a nakonec se z něj stal člověk a choval se tak nejen k Sáře, ale i ke mně. Není divu, že jsem ho začal mít rád. A chápu, proč mě nenáviděl. Je to striktní derion a já jsem prostě špinavej flek na jeho čistý pokrevní linii.

Nebýt mýho otce, který to nakonec vyhrál, mohli jsme být sourozenci, Estrello. Starej Payne byl vážně případ. A samozřejmě to Wada neopravňuje k tomu, aby si hrál na boha a někoho kvůli tomu zabíjel, ale chápu jeho vztek víš? Vztek, ve kterým se nedokáže ovládat ani takovej cvok posedlej kontrolou jako je Wade,“ objasnil a ona přikývla. V očích měla slzy.

„Nejvíc mě trápí, že mi vzal bratra, kterýho jsem pomalu uctívala. A možná taky to, že jsem přišla o šanci poznat tátu jinak než jen jako svýho strejdu. Přišla jsem o šanci udělat si na něj vlastní obrázek. Třeba bych zjistila, že je to šmejd a neměla bych ho ráda.

Třeba bych kvůli tomu začala nesnášet i mámu a dala bych Wadovi za pravdu, že jsou to idioti, ale měla bych jeho a byli by jsme na to spolu. Ale takhle? Musím nenávidět jeho, že mě o všechno tohle připravil,“ zajíkala se v slzách a pak je jen otřela do hřbetu ruky, zatímco jí Eldarn sklesle poslouchal.

„Promiň,“ zašeptala.

„Neomlouvej se,“ pousmál se a podal jí papírový kapesník, který nosil v kapse.

„Já ho strašně milovala, Eldarne. Nejvíc jak jen sestra dokáže milovat svýho bratra, a to i kdybych zjistila, že máme jinýho tátu,“ zmínila a on přikývl.

„Já vím,“ procedil tiše a jemně jí pohladil po zádech.

„Teď sním jen o tom, jak ho zabíjím a zároveň mě to trhá na kusy. Jsem s ním tak nějak zvláštně propojená. To, co bych udělala jemu, cítila bych taky. A teď… je to jako bych zůstala na světě úplně sama. Nikdo nesdílí mojí bolest, ani vy, kterých se to taky týká. Nějak vás okouzlil a stáhl vás na svojí stranu,“ pokračovala, ale zavrtěl hlavou.

„Nejsme na jeho straně, Estrello. Vážně ne. Ani já. I Wade to ví. Já jsem jako jedinej úplně mimo hru. Možná vím od Wada spoustu věcí, ale nechávám si je pro sebe. A nejdu ani proti vám ani proti němu.

Samozřejmě mu někdy říkám, že by měl ubrat, nebo naopak přidat, ale nejde o nic zvrácenýho. A ostatní jsou všichni na Darrenovo straně proti Wadovi. Jediná Sára se s ním prostě… však víš,“ ztišil hlas a ona přikývla.

„Nevím, jestli to takhle taky dokážu oddělit. Mám pocit, že je to jen mezi mnou a Wadem. A ostatním nejsem schopná věřit. Jen Darrenovi, protože jsem si jistá, že by Wadovi nikdy neodpustil a taky je to můj brácha. Cítím vůči němu i takovou zvláštní povinnost,“ řekla a on přikývl.

„Já to chápu,“ usmál se.

„A tobě taky věřím, že jsi neutrální. Máš Darrena a ostatní rád na to, abys jim ublížil,“ dodala.

„Stejně tak jako Wade, Estrello. Jinak bych s ním nemohl žít," zmínil.

„Chceš mi tvrdit, že Wade vážně nechce ublížit ani jednomu z nich? Ani Darrenovi a ani budoucímu Srdci Derionu?" divila se.

Eldarn zavrtěl hlavou. „To, co jsi viděla v jeho hlavě… každej máme temnou stránku, Estrello. A on jí má vážně hodně temnou to jo, ale většina těch věcí, co si představoval… řekněme, že nikdy nehodlal vytáhnout ven. Udělal hrozný věci a za to, co udělal bys ho měla taky soudit, ale ne za to, cos viděla v jeho hlavě. To totiž není fér. Protože každej máme v hlavě někdy fakt příšerný věci a na rozdíl od tebe nikdo neumíme číst myšlenky, abychom se pro to soudili," objasnil.

Wade seděl na schodech a už nějakou dobu poslouchal, o čem se baví. Otřel si z očí slzy a rozhodl se vylézt ze stínu. „A co kdyby ses o tom přesvědčila sama, sestřičko? Vrtat se mi v hlavě ti nikdy nedělalo problémy, a zvlášť když jsem se přestal hlídat. Tak co kdybys pro tentokrát přestala vnímat jenom to negativní a soustředila se i na mojí světlou stránku?" prohlásil a mířil si to k nim.

Estrella na něj vyjeveně civěla a rychle si otřela z očí zbytky slz. Wade si sedl vedle ní na gauč a podíval se jí do očí. Potlačil nutkání jí obejmout a utěšit a čekal na její reakci.

Eldarn se zvedl, že půjde, ale Wade ho stáhl zpátky k sobě, aniž by se na něj jen podíval.

Estrella byla jako paralyzovaná. Dokonce se od bratra ani neodtáhla. Začínala intenzivně pociťovat to, na co se přišla zeptat. A to, aniž by se mu podívala do hlavy, jak vyžadoval.

„Myslím, že už to chápu a děsí mě to k smrti. Tohle je tvoje osobní kouzlo. A je silný jako prase," procedila a potom se mu odvážila zase podívat do očí.

„Promiň, neumím to vypnout," opáčil suše.

„Tak mě tu už nepotřebujete…" zašeptal Eldarn a zase se zvedl, načež ho Wade stáhl mlčky zpátky za ruku.

Estrella zírala Wadovi svýma modrýma očima do jeho šedých očí a ze všech sil se snažila vzdorovat jeho silnému kouzlu, které z něj čišelo jako šampaňské z láhví toho večera, když se mu narodil syn.

„Nemusíš mi odpouštět. Vím, že to nejde. Ani to po tobě nechci, ale věř mi, že tě miluju a že všechno, co dělám a co jsem udělal, jsem považoval za nutný," zašeptal se slzami v očích. Estrella ho analyzovala, jako by byla lžítko. Všechno ale nasvědčovalo tomu, že její bratr mluví pravdu.

„Za nutný pro něco, co jsi chtěl, Wade. Touha stát se králem není povinnost a ani životně důležitá událost, abys kvůli ní zabíjel," zmínila. Chvíli na sebe jen mlčky civěli.

„Já vím. A vážně mě to strašně mrzí. Udělal bych teď všechno jinak. Byl jsem pitomý, malý dítě, když jsem s tím vším začal. Potom už se to se mnou jenom táhlo, a když jsem poznal Sáru… začal jsem toho litovat," řekl.

„To, že jsi mi zabil mámu a mučil tátu ti nikdy neodpustím. Ani když jsi vlastně nechtěl. A to, že jsi zabil Violu jak by smet," procedila.

„A co jsem měl dělat, když jsi jí o mě musela říct? Nikdy by mě nenechala na pokoji. Všechno by zkazila, a to jsem už nemohl dovolit. Kdybys mlčela, nikdy jsem jí nechtěl ublížit. Měl jsem jí rád. Tebe mám ale radši, ale to už jsem ti vysvětloval, tak snad jsi to

nezapomněla," hájil se a ona se zarazila. „Co je?" divil se, když na něj tak podivně koukala.

„Pane bože, ty jsi Magnoliovou nezabil!" vykřikla.

„Cože?" ozval se i Eldarn. Wade ho jen hřbetem ruky popostrčil zpátky na gauč, aby se nijak nevzrušoval. Ale nezabralo to ani trochu. Taky si teď trochu vyčítal, že si nedával pozor.

„Kdo teda zabil Magnoliovou, když ne ty, Wade?" zeptal se.

„Sára…" odpověděla mu Estrella pohotově. Wade zoufale vydechl a opřel se s překříženýma rukama o opěradlo. Nechtěl, aby to věděli, ale někdy se katastrofám zabránit nedá, ani když o nich víme předem. Darren pak jednou bude mít o čem vyprávět.

„Cože?" zašeptal šokovaně Eldarn. Wade se rozhodl, že to teda osvětlí raději sám, aby z toho nevzniklo něco ještě horšího.

„Šla po mě, Sára to zjistila a snažila se mě chránit. Konec storky," převyprávěl a podíval se na Estrellu.

„Takže jsi to vzal na sebe. To je zajímavý," prohlásila a on se pousmál.

„Vážně? Mě na tom nepřijde nic zajímavýho ani neuvěřitelnýho, že jsem se jí snažil chránit. Stejně tak chráním i vás dva, idioti. Ale vy se mi pořád snažíte házet klacky pod nohy tak to je pak těžký, že jo," rozvášnil se.

„Já už ne," usmál se Eldarn.

„Jistě, zlato, ty už ne," pochválil ho ze srandy a zase upřel svůj zrak na Estrellu, která byla stále Wadovo druhou stránkou šokovaná. Nicméně neřekla ani slovo. Jen se nadechla, vydechla, vstala z gauče a beze slova odešla.

„To je rozhodně progres, Wade," usmál se na něj Eldarn.

„Myslíš?" zeptal se a taky vstal z gauče.

„Chce to čas," zmínil.

„Hm jako že by na to zapomněla jo? To si nemyslím," procedil ironicky.

„Ne, ale… ne máš pravdu. Ta ti nikdy neodpustí a nejen to, nikdy tě už nebude mít ráda. Na to je i to tvoje osobní kouzlo slabý," opáčil a Wade na něj hodil vražedný pohled. „No co? Říkal jsi, že chceš, abych k tobě byl upřímnej," hájil se.

„To jo, ale někdy radši drž hubu," dodal a odešel zpátky do ložnice, kde na něj už čekala Anomaris.

„Miláčku, kdepak jsi byl?" zeptala se rozespale Anomaris, když ucítila, že se k ní Wade hrabe pod peřinu.

„Ještě jsem se stavil na chvíli dole za Eldarnem," odpověděl.

„Hm," zamručela. Dřív Eldarna neměla moc v lásce, ale od doby, co Wada zachránil a byl rozhodnutý obětovat pro něj i svou duši, leccos se změnilo.

Anomaris se k němu přitulila zezadu, jestli si to náhodou její milý nerozmyslel, ale jeho poloha už jí měla naznačit, že nerozmyslel. „Jsem utahanej, Ris. Už jsem ti to říkal," zašeptal.

„Hm. Tak dobrou," prskla a taky se od něj otočila na druhý bok. Wade si povzdychl a pak zavřel oči a usnul.

Ráno u snídaně bylo hrobové ticho. Vyjma dětského křiku. Anomaris už byla najedená a šla se projít na zahradu na čerstvý vzduch, zatímco nechala ty dva povaleče, aby se v klidu probrali. Nebo, jak se to vezme. Nechala mu na krku synka.

„Podáš mi sůl?" zeptal se ho Eldarn. Wade v jedné ruce houpal řvoucího syna a druhou se natáhl pro sůl a poslal jí po stole naproti sedícímu Eldarnovi. „Dík," řekl a osolil si svá míchaná vejce.

„Šššš, Waydí," utěšoval ho, ale on ne a ne přestat řvát. „Asi mi vybouchne hlava," prohlásil a otočil se ke dveřím. „Adame!!" zakřičel tak, aby překřičel svého plačícího syna.

„Ano, pane Shadowwalkere?" usmál se.

„Prosím udělej s ním něco. Vím, že to dokážeš," řekl a předal mu synka do náruče.

„Jistě, pane," poklonil se mu lehce i s dítětem v náručí a odešel někam pryč. Křik za ním jen slábl a oba s Eldarnem cítili úlevu.

„To mi připomíná, proč nechci děti," zakřenil se Eldarn. „To tvoje mi bohatě stačí," dodal a Wade na něj hodil bodavý pohled. Potom si nacpal do pusy vidličku s napíchnutou šunkou, a než to stačil rozkousat, prohlásil.

„Kdy tys měl vlastně naposledy ženskou? Neříkej mi, že to byla Alyssa?" zeptal se a on zarytě mlčel. „Hej, nekecej!" zasmál se. „Musíme ti nějakou sehnat," dodal a zase se cpal šunkou a zeleninou.

„Ani se ti žádná nelíbí?" vyzvídal ještě.

„Tvoje ségra je pěkná," prohlásil až Wadovi málem zaskočila šunka. Potom se na něj tak podíval. Fakt to byl pohled, jakým se na nikoho ještě nikdy nedíval.

„Tak to si nech zajít chuť, idiote! Mám tě rád, ale ne tak, abych tohle schválil. Je to derionka a ty jsi rion. Ne, že bych měl něco proti, ale nezapomeň na svojí mámu, na jejího tátu. Na to, že je to moje sestra a na Sáru a na to, jak to celý je jen kvůli tomu, co jsme zač. Taky si tím procházím, jestli jsi to nepostřehl. A ještě k tomu, je princezna," zmínil.

„Taky bych si jí nebral," usmál se.

„Demente, zkus to a zabiju tě. Vážně! Od mojí sestry ruce pryč!" varoval ho.

„Ještě se zeptám Payna, ten mi to třeba dovolí," rýpnul si. Wade úplně vypěnil a užuž se zvedal od stolu. „Klídek, Wade, jen tě provokuju," křenil se.

„Tak to nedělej. Dneska jsem se moc dobře nevyspal," zmínil a usadil se zase zpátky. V tom Adam přinesl spícího Wayda a pokládal ho na deku v obýváku. „Děkuju," zašeptal Wade a ukázal na Adama palec nahoru.

„Jak to ten týpek zvládá? To je neuvěřitelný," culil se Eldarn a Wade přikývl. Pak bylo chvíli hrobové ticho. Wade musel zpracovat to Eldarnovo rýpání a taky tu myšlenku na ně dva.

„Poslyš, zítra chci vzít Sáru za klukama z kapely. Chci jí jim představit," prohlásil.

„No, tak to bude zajímavý. Nějaká šance, že bych šel taky?" zeptal se.

„Zapomeň, skrčku. Byl jsi se mnou minule. Teď se chci soustředit na ní a ne na tebe," objasnil.

„Hm," řekl. Zřejmě se ho to trochu dotklo. Když byl totiž Wade se Sárou, nevnímal nikoho a nic kromě jí. Eldarn na ní začínal trochu žárlit, protože s Wadem už od té doby kromě víkendů vůbec netrávili čas.

„Jakej táta takovej syn. Vypadá jako ty když spinká," prohlásila Anomaris, zastavila se u stolu a políbila manžela na tvář.

„Ahoj, zlato," řekl Wade, chytl jí za ruku a pohladil jí palcem.

„Doufám, že jsi svěží na rodinný výlet. Mám v plánu vzít malýho do zoo," řekla. Na to rozhodně nebyl svěží, taky se na ní dost zoufale podíval.

„Ale, Ris, vždyť je ještě malej. Nic z toho nebude mít. A já jsem chtěl…" začal, ale přerušila ho.

„Ne, Wade. Jsi doma jednou týdně. To, že se nevěnuješ mě bych ještě překousla, ale budeš se věnovat svýmu synovi. Číst si můžeš cestou anebo večer," zpražila ho a odešla nahoru po schodech.

Eldarn se na Wada podíval a zakřenil se. „Nevěnuješ se jí? Už si toho všímá. Sakra, Wade… pořádně riskuješ. A čím dál tím víc," procedil a odešel si po svých.

Alyssa byla s Darrenem v pokoji a něco míchali v kotlíku. Řekla bych, že nějaký lektvar. Ale jaký, to mi bylo záhadou. „Přijde mi to moc světlý, do hajzlu," vztekal se, zírajíc na bublající kapalinu.

„Jestli to nevyjde ani na po šestý, normálně budu brečet. Sháněl jsem ty ingredience měsíc. A ty zbývající, co jsi sháněla ty, to taky nebylo zrovna nic moc snadnýho," stěžoval si, zatímco Alyssa mlčky pokračovala v tom, co měla. Už Darrena znala a věděla, že když bude držet pusu a krok, že udělá nejlíp.

„Počkej. Co to děláš? Máš v ruce dračí sádlo, ale teď tam má přijít medvědí ucho," všiml si. „Proboha jdi od toho!" křiknul a celkem hrubě jí od kotlíku odstrčil. Vzal jí z ruky dračí sádlo a položil ho ke kotlíku na později. Místo toho se natáhl pro medvědí ucho.

„Chceš jí zabít? Víš, jak by to dopadlo, kdybys to pomotala? Musíš se soustředit, Alysso. Tohle není sranda," dodal a pokračoval raději sám.

„Promiň, Darrene," zakuňkala.

„Promiň, Darrene… s tím na mě nechoď. Ne když jde o něco takovýho," procedil podrážděně a už do kotlíku házel další přísadu a chystal se přidat to sádlo.

Alyssa si sedla vedle něj a pozorovala jeho ruce, jak pracuje. „Neměla jsem si vybírat lektvary jako ty. Nejde mi to. Měla jsem si vybrat radši něco jednoduššího, jako jsou dějiny Derionu, nebo literatura," prohlásila a on vyprsknul smíchy.

„Tak jednoduchýho, jo? V jakým vesmíru jsou dějiny Derionu jednoduchý? A co bys dělala s literaturou, když máš přímo odpor k tomu něco číst? To jsi rovnou mohla zůstat v Americe," dodal.

„Proč jsi tak nepříjemnej? Protože jsem to spletla?" zeptala se. Darren hned vstal a díval se jí ze dvaceticentimetrové vzdálenosti do očí.

„Štveš mě, to bude tím. Nejen, že se nesoustředíš a děláš fatální chyby, když jde o něco životně důležitýho, o čem víš jenom ty a já, ale hlavně máš radši mýho úhlavního nepřítele než mě. Sorry, že jsem to ještě nepřekousnul.

Možná jsem do nás vkládal víc naděje. Myslel jsem si, že nikdy nebudu litovat svýho rozhodnutí, když si vyberu spřízněnou duši. Taky jsem na ní nikdy neplánoval být takhle naštvanej a chovat se k ní špatně, ale nemůžu si pomoct. Celý jsi to podělala. Nervuješ mě…" přiznal.

„Promiň, Darrene. Moc mě to všechno mrzí. Nemusíš být na sebe naštvanej, že jsi na mě nepříjemnej. Máš pravdu, zasloužím si to," řekla a sklopila hlavu.

„Ale já to takhle nechci, Alysso. Nechci takovej být na svojí spřízněnku. Připadám si jako hajzl. Jako Shadowwalker…" dodal.

„To nejsi," upřesnila, ale hodil na ní smrtelný pohled.

„Teď nevím, jestli to mám brát jako urážku, nebo jako kompliment, a to je to, co mě vytáčí. Miluješ ho a já to vím," prskal.

„Jako kompliment samozřejmě," usmála se.

„Na, podrž to!" poručil a vrazil jí do ruky misku, na kterou následně položil vyvařené medvědí ucho.

„Ťuk, ťuk, Můžu dál?" zeptala jsem se a otevřela jsem dveře do jeho pokoje. Oba se na mě otočili.

„Ay. Ahoj," usmál se na mě, ale vypadal zaskočeně. Snad jako by dělal něco, co neměl. Ale prohlídla jsem si místnost a nedělal nic špatného. Rozhodně ne s Alyssou.

„Copak to děláte?" zeptala jsem se zírajíc na kotlík a přísady poblíž.

„Něco do školy," odpověděl pohotově.

„Aha. Tak to tě nebudu rušit, ty můj chemiku," zašeptala jsem a políbila jsem ho. Alyssa se otočila k oknu, aby nám dala na chvilku takové improvizované soukromí. Darren mě chytl za ruku a přitáhl si mě k sobě.

„Nerušíš mě, zlato. Ale nemůžu od toho odejít. Teď ne," usmál se.

„Chápu. Ale taky by to za tebe mohla dodělat Alyssa. Víš, teď mám tak hodinu čas, než mi začíná seriál," mrkla jsem na něj.

„Rád bych, ale to nejde. Alyssa… je to důležitej úkol, víš, lásko? A ona v tom tak trochu plave, takže to nemůžu nechat na ní. Ale večer budeme spolu, slibuju," řekl a políbil mě.

„Hm, tak jo. Ale jestli zase vytuhneš, tak se budu zlobit," dodala jsem, zamávala jsem Alysse a odešla jsem.

Darren chvíli ještě mlčky sledoval dveře a potom vydechl. „Zkus tam dát tři lžíce krupice a dva listy z růže. Okvětní, Alysso. Já budu hned zpátky," řekl a rozběhl se za mnou.

„Zlato," zakřičel na mě a přitulil se jako by potřeboval obejmout.

„Copak?" usmála jsem se a lehce jsem mu prsty prohrábla vlasy, které zakrývaly jeho čelo. Někdy mi přišel zranitelný jako malý kluk a taky tak hrozně roztomilý.

„Nic jen jsem si tě přišel udobřit, kdybych vážně vytuhnul. Jsem hrozně vyčerpanej a hlavně Alyssa mě přivádí k šílenství. Leze mi příšerně na nervy, nedokážu s ní vycházet a mám chuť na ní pořád křičet," svěřil se, zatímco byl pořád tváří přitisknutý k mým prsům.

Podrbala jsem ho ve vlasech jako poníka. „Hm, dobře. Přijdu večer za tebou. A nekřič na ní, nemá to cenu. Ona je pitomá," usmála jsem se na něj a on přikývl. Normálně by se jí zastával, ale dneska se to nestalo.

„Už aby byl konec víkendu. Nemůžu uvěřit, že to říkám, ale všední dny, kdy musím chodit do školy a jsem chvíli sám bez ní jsou tak skvělý," řekl a já přikývla.

„Však se dočkáš, zítra už je neděle a my jsme říkali, že půjdeme večer tancovat," připomněla jsem a on se usmál.

„Na to jsem málem zapomněl. Tomu se říká motivace žít," dodal.

„Trubko. Padej za ní ať vám nepodělá domácí úkol," řekla jsem a pustila jsem ho ze svého sevření.

„Pravda, to by mě stálo hodně," řekl, vlepil mi pusu a odběhl rychlostí světla zpátky.

Bylo kolem poledne, když se povedlo Anomaris Wada vytáhnout s malým ven. Akorát vyrazili z domu a Anomaris vrazila do ruky Wadovi kočárek, zatímco se při chůzi upravovala v zrcátku.

Wade tlačil kočárek a tvářil se otráveně. Byl to takový proutěný košík ve tvaru oválu potažený tmavě šedou látkou. Byl to celkem retro kočárek, ale měli i normální ze světa lidí. Od doby, co tam pracoval, tak si domů přivezl spoustu lidských vymožeností.

„Neber to tak tragicky, miláčku. Vždyť je to hezký si spolu někam vyjít, ne?" usmála se a chytla ho za ruku.

Wade se taky pousmál a nechal se držet, i když se mu hlavou honily výčitky svědomí vůči Sáře, kterými by jako ženatý muž rozhodně neměl trpět. Zvlášť když ta, kterou držel za ruku byla jeho žena.

„Jsi divnej. Už pár týdnů mi přijdeš úplně mimo. Něco se děje? Nevychází ti snad tvoje plány?" zeptala se.

„Tak nějak," odpověděl stručně a pak se usmíval na synka, který na něj dělal ksichty.

„Koukej jak hezky se na tebe směje. Vím, že se budu opakovat a řeknu to zase, ale vypadá jako ty," prohlásila.

„Jo to jo. Fakt se nám poved, viď?" usmál se na ní a stiskl její ruku pevněji. Zdá se, že Wayde dokázal, aby jeho otec pookřál. Anomaris si položila hlavu na jeho rameno a chvilku takhle šli, ruka v ruce a s kočárkem. Totální rodinná idylka a klišé až bych zvracela duhu, kdybych to viděla.

„Anomaris…" oslovila jí Estrella, která je úplnou náhodou potkala na náměstí, když si šla koupit něco na zub.

„No nazdárek, princezno," usmála se a pustila se Wada, aby mohla Estrellu obejmout.

„Ahoj," pozdravil jí Wade. Ta mu jen mávla na pozdrav.

„Chceš vidět svýho synovečka?" zeptala se a natočila k ní kočárek. A než stačila přikývnout, už na něj koukala do kočárku.

„Ty jo. Je vážně hrozně roztomilej," zahihňala se a zase se podívala mlčky na Wada. Jejich oči se na chvíli střetly. „A je ti moc podobnej. Fakt gratuluju," dodala ještě, ale jako by to řekla Anomaris a ne Wadovi.

„Děkujeme. Jdeme vzít malýho do zoo, aby viděl draky a tak. Nechceš jít s námi?" zeptala se Anomaris a Wade se podíval stranou, jako by nechtěl vidět, jak Estrella říká ne.

„Promiň, ale mám už nějaký plány. Ale moc ráda jsem tě viděla a… taky poznala Wayda," usmála se.

„V pohodě. Tak se měj a někdy se za námi stav. A pokud možno dřív, než se ti narodí další synovec, nebo neteř," zmínila.

„Jsi zase těhotná? Teda… to je… gratuluju," řekla a Wade zoufale vydechl. Člověk nemusel být expert, aby poznal, jak moc momentálně trpěl. „Tak snad to bude holčička,

nebo si přejete dalšího synka, královská rodinko?“ zeptala se Estrella, ale Wade vzal kočár a popojel s ním někam pryč. Už tu přetvářku nedokázal dál snést.

„Co je?“ zeptala se Estrella.

„Je nějakej napruzelej. Dneska se mu nikam nechtělo. Znáš ho, pořád by si jenom četl,“ zahihňala se Anomaris.

„Aha,“ špitla rozpačitě Estrella. „Tak já teda půjdu. Užijte si výlet a ahoj,“ řekla a odešla.

Anomaris přiskočila k Wadovi a podívala se na něj zabijícky. „Můžeš mi vysvětlit, proč se chováš jako idiot?“ okřikla ho. Popadla kočár a začala s ním vehementně houpat, protože se Wayde rozbrečel.

„Estrella ví o všem, co jsem udělal,“ odpověděl klidně a ona na něj zírala jako na zjevení.

„No pěkný. Tak to leccos vysvětluje. Ale na to, že zjistila cos udělal s její rodinou mi přišla celkem v pohodě,“ komentovala.

„No ani ne hele,“ dodal.

„Tomu nerozumím,“ opáčila. Wade protočil panenkami a povzdychl si.

„Ani se nesnaž,“ prohlásil a zase jí kočár přebral. Tentokrát šel napřed. Wayde na něj aspoň nemluví.

Estrella si prohlížela nějaká vystavená trička, a když se otočila, vrazila do spolužáka Elwina Soultona. „Promiň,“ ozvala se, když si uvědomila, do jak intimního místa ho šťouchla.

„Dobrý, minulas o pár centáků,“ usmál se na ní od ucha k uchu a Estrella zrudla. Ten derion se jí nejspíš líbil a taky hádám, že spolu moc často nemluvili. A už vůbec ne o samotě.

„Co plánuješ? Nechtěla bys zajít na jídlo, když už jsme na sebe tak narazili?“ zeptal se a ona rozpačitě přikývla. Nebylo to lehké pro někoho jako je Estrella, když viděla do hlavy i klukovi, který se jí líbí a kterému se soudě podle toho, na co myslí líbí taky.

„Co je? Řekl jsem něco? Nebo pořád myslíš na můj rozkrok?“ zakřenil se.

„Dala bych si rionskou klasiku, nějaký nudle. Co ty?“ změnila prudce téma a on přikývl.

„To zní dobře. Tak můžeme vyrazit,“ řekl, chytl jí za ruku a vláčel jí do úzké uličky, na jejímž konci se nacházela nějaká taková rionská restaurace.

„Zaplať pánbůh, je to derion,“ prohlásil Wade, houpajíc řvoucího Wayda v náručí, když viděl Elwina s jeho sestrou. Ještě natahoval krk jak žirafa, aby na ně přes ty stánky viděl.

„Hm?“ divila se tomu co řekl Anomaris.

„Ale nic. Zdá se, že má Eldarn smolíka. Tenhle vypadá jako solidní konkurence,“ pousmál se.

„O čem to proboha mluvíš?“ zeptala se.

„O Estrelle. Zjevně už má chlapa. Jen jsem rád, že to je derion,“ objasnil, předal jí Wayda a ona přikývla.

„A co jsi to říkal o Eldarnovi?“ tahala z něj.

„Nic jen to, že je rion a že bych ho musel zabít, kdyby mi lezl za ségrou," odpověděl klidně a chytl Anomaris za ruku s propletenými prsty, když uložila Wayda zpátky do kočárku.

„Proč by za ní lezl?" zeptala se.

„Protože by jí chtěl ojet, třeba?" pousmál se.

„To jo, ale proč? Jemu se snad Estrella líbí?" divila se.

„A ty to nevíš? Už to párkrát zmínil, ale dneska se mě doslova ptal na svolení," křenil se.

Anomaris vykulila oči. „Jako náš Eldarn? Ten má teda nervy to před tebou vůbec zmínit. A cos mu řekl?" vyzvídala.

„Že jestli chce umřít, může to zkusit," opáčil s úsměvem ve tváři a potom už se o tom nebavili.

V neděli, jako by to na mě všechno dolehlo. Celý víkend jsem měla zvláštní pocit, když mi Darren nebyl nablízku. Cítila jsem Temnotu, jak se zase snaží sebrat mi duši, i přesto, že pravidelně piju lektvary s Darrenovo „svěcenou vodou". Tím myslím s jeho čirou duší. A to jsem zrovna přemýšlela, že bych to vysadila. Protože si přijdu jako kanibal, když požírám jeho duši.

Co jsem to do háje za příšeru, když takhle funguju? Je to můj manžel a ne žádná mlska na dobrou noc… I když… tohle je úchylný, Paynová! Vskutku úchylný! Ta kopie Shadowwalkera na duši tě ale kazí, to je neuvěřitelný.

„Lásko, tváříš se jako by ti uletěly včely. Co je ti?" zeptal se, když vcházel do pokoje. On už byl nachystaný na naší večerní akci a já byla pořád ještě v pyžamu.

„Uvědomila jsem si, že jsem…" začala jsem, ale předem se usmíval.

„Copak jsi, povídej," křenil se a udělal ke mně pár krůčků.

„Darrene, vždyť já ti požírám duši," zmínila jsem a on přikývl.

„Jo, démone. Požíráš no a? Já ti jí dávám moc rád," řekl a objal mě. A zatímco on si z toho dělal legraci, já se rozbrečela.

„Ale no tak, Ay. Vždyť o nic nejde. Víš jak to funguje. Regenerace mýho typu duše je rychlá. Zas tolik ti jí nedávám, abys z toho měla trauma. Navíc je to úplně normální věc. Moje duše se holt v medicíně používá běžně," chlácholil mě.

„Ale já jsem jak nějaký feťák, Darrene. Jsem závislá na tvojí duši a časem jí budu potřebovat víc. Musím s tím přestat, dokud to jde," prohlásila jsem, ale on mě chytl za paže a přitáhl si mě k sobě tak, abych mu viděla do očí. Úplně se mnou trhnul.

„Tak to ať tě ani nenapadne, Ay. Myslím to smrtelně vážně. Opovaž se to vysadit!" křiknul na mě až jsem se ho lekla.

„D-dobře…" zakoktala jsem a úplně ve mně zaschly slzy z toho šoku. Takhle ostrý na mě snad ještě nebyl anebo už to bylo dávno, abych si to pamatovala.

„Já vím, že tě to trápí, ale mě by zase trápilo tamto. Mysli na sebe trochu, lásko moje. Kdybych to nezvládal, našel bych vhodnou alternativu, neboj se. Zatím jsem v pohodě, a tak nad tím ani neuvažuj, jo? Hezky pij lektvary na dobrou noc a společně se toho hajzla temnýho zbavíme," usmál se a já rozpačitě přikývla.

„Promiň. Jen jsem ti chtěl dát najevo, jak vážná je to situace. Nechtěl jsem tě vyděsit," řekl, když viděl, jak vyjeveně se na něj dívám. „Dobrý?" zeptal se a jemně si mě k sobě přivinul.

„Promiň, Ay," šeptal mi do ucha a políbil mě na něj. „Odpusť, že jsem na tebe křičel. Moc mě to mrzí. Jen musíš pochopit, že mám o tebe strach. Usiluje o tebe Temnota. O tvojí silně náchylnou a nádhernou dušičku, víš? To nesmím dovolit," pokračoval.

„Jsem v pohodě," usmála jsem se na něj a objala jsem ho kolem pasu.

„Paráda, tak na sebe něco hoď ať můžeme vyrazit," řekl a já přikývla a natáhla jsem se ke skříni pro černé šaty a pro koženou bundu. Darren si sedl zatím na postel a pozoroval mě, jak se oblékám.

„Co je? Vidíš snad prvně nahou ženskou, Payne?" zeptala jsem se ho tak, jak se minule ptal on mě.

Pousmál se a zavrtěl hlavou. „Je to hřích, že se mi líbíš i po tolika letech, jako bych tě viděl poprvé?" zeptal se mě dokonce i stejnou odpovědí, jakou jsem mu na to dala já.

Jen jsem se pousmála a zkazila jsem mu výhled, když jsem přes sebe hodila šaty. Dokonce i zavřel svou lehce pootevřenou pusu, ale ani se nehnul. Jako by na mě tentokrát obdivoval něco jiného než mé nahé tělo.

„Jsi fakt pes," procedila jsem a nastříkala jsem na sebe svůj malinový parfém. Potom jsem se na něj ještě otočila, ale nic neříkal. Jen na mě s malým úsměvem ve tváři koukal, aniž by se pohnul. Byl to takový oddaný typ pohledu. Skoro bych řekla že zamilovaný. Takhle se na mě ještě nedíval. Ne když zrovna nekomentoval tím svým oplzlým jazykem moje kvality.

Takhle se nějak na Sáru dívá Shadowwalker. Ano, to je ten pohled, který jsem jí před nedávnem záviděla a tvrdila jsem jí, že takhle se na mě Darren nikdy nedívá, ale teď… Sakra, co mám dělat? Je to tak iritující a zároveň neskutečně příjemné, když se na mě takhle dívá.

Rozbušilo se mi srdce jako tenkrát, když jsme se spolu poprvé líbali. Nebo když jsme se poprvé mazlili v tom kumbále na košťata a načapala nás Magnoliová. Nebo tenkrát, když jsme se v trofejové místnosti poprvé milovali...

„Teda, nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že tě přivedu do takových rozpaků po tak dlouhý době co jsme spolu, a ještě ke všemu jenom pouhým pohledem do tvojí duše," procedil a tvářil se povýšeně.

Cože to říkal? Pohledem do duše? Copak on dokáže vykouzlit takový pohled, aniž by se díval jinam než na má prsa, boky a zadek?

„Tam ses mi ještě nedíval, co Payne?" rýpla jsem si a on se pousmál až se mu pohnul ohryzek nahoru a dolů. *Že bych mu křivdila, když jsem ho nazvala psem?*

„Pravda, tam jsem se ještě nedíval, Heartová," prohlásil a já ztuhla. Sice to už nebylo mé jméno, ale věděla jsem, o co se snaží. Zíral mi do očí a natáhl ke mně ruku. Já jsem se ho za ní chytla a okamžitě mě stáhl k sobě na postel.

„Ale asi to budu dělat častěji, když vidím, co to s tebou dělá. Chtělas po mě skočit, viděl jsem ti to na očích. A tentokrát jsem v tom byl nevinně," culil se, ale já byla vážná. Měl pravdu, zase mě dostal. Vždycky mě dostane. *Tenhle bloňďatý hňup bude jednou moje smrt.*

„Co to děláš, Heartová?" křenil se, když viděl, jak ze sebe stahuju ty šaty a zbavuju vrstev včetně těch jeho.

„Co asi, Payne? Chci na tebe skočit a chci, abys mě pořádně…“ zašeptala jsem mu do ucha a hned na to mě povalil na postel a vylezl si na mě.

„To neříkej dvakrát,“ řekl, stáhl si ze sebe jednou rukou tmavé tričko a začal mě vášnivě líbat. Jestli my dva se někdy naučíme neskončit v posteli v době, kdy máme v plánu jiné aktivity, bude to učiněný zázrak.

Wade seděl ve věži a kouřil cigaretu. Doma před Anomaris moc nekouří, a zvlášť když je celé dny někde s ní a se svým synem na výletě. Ta by ho hnala, kdyby se k malému dostal, byť jen závan kouře. Akorát dorazila Sára, když típal cigaretu.

„No konečně, lásko. Už jsem myslel, že se zblázním. Tolik jsi mi chyběla,“ řekl, vstal a vášnivě jí políbil na přivítanou.

„Ty mě taky, miláčku,“ zašeptala mu do ucha a držela se ho jako klíště.

„Dneska mám pro nás plán. Chtěl bych tě představit klukům z kapely. Co ty na to?“ zeptal se a ona přikývla.

„To by bylo super. A není to moc riskantní? A chtějí mě vůbec poznat?“ zeptala se.

„No jasně, že jo… obojí. Ale nestresuj se tím,“ řekl a chytl jí za ruce, zatímco se jí díval zamilovaně do očí.

Sára si stoupla na špičky a něžně ho políbila. „Už jsem ti říkal, jak strašně jsi mi chyběla?“ zeptal se a útočil na ní nedočkavě svými rty.

„Říkal. Ale nevadí, klidně mi to můžeš říct znovu,“ šeptala do jeho rtů.

„Řeknu ti něco lepšího,“ pousmál se.

„Hm,“ vzdychla a skočila mu do náruče tak, že ho objímala nohama a on jí držel pod zadkem.

„Miluju tě…“ řekl a Sára se tetelila blahem.

„Taky tě miluju, milá…čku.“ Wade jí přerušil polibkem a potom už si nepovídali…

„Jsem trochu nervózní,“ přiznala cestou do zkušebny. S Wadem se drželi celou cestu za ruce.

„Nemáš důvod. Jsi skvělá a všichni tě budou zbožňovat, uvidíš,“ usmál se na ní a políbil jí ruku, za kterou jí držel.

„Jsem nervózní hlavně z toho, že se to dozví Anomaris,“ dodala a on se zakřenil.

„Neřeknou jí ani slovo, to by si nedovolili. Navíc tohle není tvoje starost, ale moje,“ objasnil a táhl jí dovnitř do dvoupatrové budovy. Byl to dům Vaina, který měl i prostor na zkoušení, a tak se občas scházeli u něj.

„Čus,“ pozdravil je a podával si s nimi ruce, zatímco všichni vyjeveně zírali na Sáru jako na obraz panenky Marie.

„Ahoj,“ pozdravila je nesměle.

„Ahoj… já… já jsem Vain,“ představil se jako první. Trochu působil, že se s holkou baví prvně.

„Omluv ho, on je zvyklý na klučičí školu a vidět holku je pro něj silnej zážitek,“ řekl Wade a všichni se zasmáli.

„Nebo je to tím, že je to moc krásná holka,“ zmínil Loner a Wade ho zpražil pohledem.

„Tohle je Sára. Moje přítelkyně. Ta, o který jsem vám toho hodně vyprávěl. Ta, po který se jmenuje moje kytara a ta, která vlastní moje srdce a naše hitovky jsou hitovky díky ní," představil jí Wade až to se Sárou pohnulo.

„Moc nás těší. Ani nevíš, jak vzácná pro našeho fronťáka jsi," zakřenil se Desire a podal jí ruku.

„A já myslel, že jsi ženatej," rýpnul si Anxiety.

„Jsem no. Pro dobro vás všech doufám, že si to necháte pro sebe," mrknul na ně a vedl jí dovnitř až ke gauči, který byl hned naproti bicím.

„Ty jo, máte to tu moc hezký, kluci," pochválila je a rozhlížela se kolem, dokud si jí Wade nestáhnul k sobě na klín.

„Díky, po babičce jsem podědil spoustu peněz, tak jsem si pořídil tohle všechno," odpověděl Vain.

„Tak co, chtěla bys slyšet svýho miláčka hrát a zpívat hitovky o tobě?" prohlásil Loner a Wade do něj lehce šťouchl prstem, aby sklapnul. „Co je?" ohnal se a Sára se zahihňala.

„Já bych náhodou hrozně ráda slyšela svého miláčka hrát a zpívat a nemusí to být hitovky o mě," odpověděla a Wade jí pohladil po stehně a dal jí malou pusu na tvář. Kluci se culili. Zamilovaného Wada ještě neviděli.

„No to bude těžký, když většina hitovek je o tobě," dodal Anxiety. Chvílemi se tvářil jako, že je na Wada naštvaný, že podvádí svou těhotnou manželku, ale zase ho to přešlo, když si uvědomil, že je to ta Sára. Ta, kolem které se točil Wade jako planeta kolem Slunce. Navíc byla první ještě, než poznal Anomaris. A když ho viděl se usmívat…

„Mimochodem, Vaine, hrozně se mi líbilo to tvoje sólo v písničce *King of Chaos*," řekla Sára a všichni se zasmáli kromě Vaina. „Co je? Řekla jsem něco špatně? Nespletla jsem si vás, že ne? Hraješ na kytaru?" ujišťovala se.

„Ne, nespletla ses. Jen jde o to, že to hrál Wade, já bych to nedal," odpověděl. Wade se do toho ale vložil.

„Nekecej. Nebuď tak skromnej. Vždyť jsi ho vymyslel. A určitě bys to zvládl, kdybys nebyl takovej trémista, když jde o sólíčka," řekl Wade a podíval se na Sáru, aby jí to vysvětlil. „Vyhýbal se tomu jako čert kříži. Bál se, že to zkazí, tak to hodil na mě. Ale bylo to geniální. Sám bych lepší nevymyslel," dodal a usmál se.

„Ty jo takovej kompliment od Sinnera jsem nikdy nečekal. Co jsi s ním provedla?" zaculil se Vain.

„Nic jsem s ním neprovedla. To on sám, je takovej rozenej vůdce," zmínila, přitulila se k němu a políbila ho.

„Sinner, koukej se vzchopit, už dlouho jsi nesložil jedinej song," prohlásil Loner.

„No, nečekej, že další bude o někom jiným než o Sáře," zasmál se Desire.

„To mě mrzí, asi u vás nebudu teď moc oblíbená, co? Když vám kazím hraní," procedila Sára.

„Ne, tak jsme to nemysleli, že ne kluci?" usmíval se Desire.

„Neposlouchej je. A vy už toho taky nechte, idioti," syknul na ně Wade.

„Jsi už u nás oblíbená. Jsi moc fajn. Hezká, sexy, chytrá a určitě i talentovaná na další věci, o kterých zatím nevíme, ale něčím jsi Sinnera okouzlit musela," řekl Vain a Wade jen vydechl. Ostatní se zahihňali.

„Já vím, že je sexy. Ale je moje, a ještě jednou se na ní takhle podíváš, dostaneš pěstí!“ prohlásil Wade klidně.

„Ale no tak, ty můj vrahounku,“ zašeptala mu do ucha až z toho ztuhnul. Díval se jí zamilovaně do očí, jako by jí tím chtěl říct, jak moc rád by jí svléknul a celičkou zulíbal, ale momentálně to nešlo. A ona to z jeho pohledu vyčetla.

Kluci se hihňali. Měli z něj legraci. „Je úplně jinej, než když se tenkrát porval s tím rionem…“ začal Vain a Wade na něj ukazoval posunky ať drží klapačku, ale nepochopil to, a tak to dořekl. „S tím velkým mistrem světa Daltonem. A to jsem na něj i sázel, protože jsem Sinnera nikdy neviděl se prát,“ prohlásil a začal se smát.

„Co?“ zeptala se Sára a podívala se na Wada, který se tvářil tak, že ani nevěděl, jak by se měl tvářit.

„Ty jsi idiot, co?“ štěknul po něm Loner a ostatní zarytě mlčeli zírajíc na Wada, až to své přítelkyni vysvětlí. Ta na to tedy čekala taky.

„Pral ses s Richardem? Kdy? Proč?“ zpovídala ho.

„Nepral jsem se s ním. Jen jsme se trochu pošťuchovali, o nic nešlo. A je to dávno,“ odpověděl jako by o nic nešlo, ale sám moc dobře věděl, že taková odpověď jeho lásce stačit nebude.

„Vyklop to, Wade!“ křikla na něj.

„Je na něj dost ostrá na rionku, co?“ zmínil tiše Vain.

„Celkem sklopil uši, podpantofláček,“ křenil se Loner a ostatní přikývli. Wade se Sárou ty jejich řeči už nijak nevnímali, byli oba zažraní do vážného rozhovoru.

„Jak jsem říkal, o nic nešlo, zlato. Jen jsme se pošťuchovali,“ zopakoval.

„Proč?“ pokračovala ve výslechu.

„Vyšetřovací světlo nechceš, krásko?“ zasmál se Vain, ale Loner už do něj drknul, aby držel tlamu.

Wade se tvářil vážně. Tohle bylo to poslední, co chtěl – hádat se se Sárou, a ještě před nimi.

„Protože jsem ho viděl v taverně s nějakou holkou těsně po tom, co se s tebou rozešel,“ objasnil a Sára přikývla.

„Chápu. Snažil ses mu vtlouct do hlavy, jak by se měl chovat správnej džentlmen,“ rýpla si.

„Sáruško…“ zašeptal, ale zavrtěla hlavou, že nechce nic slyšet, zvedla se a mířila si to ke dveřím.

Loner do Wada lehce kopnul, ten se probral a vyběhl za ní. „Ty jsi vážně postrach, Vaine. Nemohl jsi držet hubu?“ vyjeli po něm kluci.

Wade za sebou zavřel dveře od vchodu a zhluboka se nadechl. „Sáruško, počkej. Neodcházej. Prosím,“ šeptal a přitáhl si jí k sobě za ruku. Sára zase pro změnu zoufale vydechla.

„Co jsi mu řekl?“ zeptala se.

„Nic moc. Byl jsem naštvanej, že se na tebe vykašlal. Trochu jsme se pohádali a já mu dal malou pěstí. Fakt malou, držel jsem se,“ ujišťoval jí a ona nad ním zavrtěla hlavou.

„Nemůžeš kvůli mně každýho mlátit, Wade,“ pronesla.

„Já vím, já vím. Omlouvám se. Měl jsem vztek, že ti ublížil zrovna, když jsem ti ublížil já. A když jsem ho tam viděl s tou holkou tak brzo po tom, co to udělal, napadlo mě…“ zarazil se.

„Napadlo tě co, Wade?“ tahala z něj.

„Že s ní možná už chodil, když se snažil o tebe. Takže jsem pochopitelně moc nemyslel… a taky mě mrzelo, že to s tebou vzdal tak rychle, protože je evidentně úplně blbej, když nevidí, jak moc jsi úžasná,“ řekl a usmál se na ní.

Sára se na něj taky usmála, přitáhla si ho k sobě za tričko a políbila ho. Wade z toho byl překvapený. Z toho, že ho políbila místo toho, aby ho za to poslala k čertu, což měla ve zvyku.

„Já tě tak miluju, Wade. Jsi strašně roztomilej. To, jak mě miluješ je tak zatraceně nádherný. Úplně mě z toho až přechází zrak a dojímá mě to nejen k slzám, ale přímo k hysterickýmu pláči. Strašně moc si toho vážím, ale prosím tě už nic takovýho nedělej, ano?“ řekla a on přikývl, zatímco jí s roztřesenýma rukama držel v náručí.

Když jsme se s Darrenem konečně vyhrabali z postele a já si oblékala zase zpátky ty šaty, které jsem kvůli němu tak zběsile strhla, všimla jsem si, že se na mě zase tak podivně dívá.

„Ani to nezkoušej, Payne. Otoč se!“ poručila jsem mu a on se zasmál.

„Ale no tak, lásko. Já nic nedělám,“ křenil se.

„Myslím to vážně, otoč se. Rozptylují mě ty tvé modré oči připomínající ty psí. Hladí mě po těle a zase mě lákají… Mimochodem, už není pochyb o tom, že jsi pes. Jsi husky. Jejich oči vypadají stejně jako ty tvé. Mají totožnou barvu,“ procedila jsem a on se otočil. Nicméně se stejně hihňal.

„Ty jsi tak strašně pitomá, Heartová,“ prohlásil.

„Neříkej mi Heartová, ty skřete! A už vůbec ne teď,“ okřikla jsem ho a popadla jsem ze stolu kabelku.

„Už se smím otočit, má paní?“ zeptal se, když slyšel cinknout řetízek od taštičky o stůl, ale nečekal na odpověď a otočil se. Stěží zadržoval výbuch smíchu.

„Co se tak pokoutně hihňáš, Payne?“ sykla jsem.

„Je to roztomilý, jak se mi snažíš ze všech sil odolat,“ zmínil.

„Co prosím?“ vyštěkla jsem.

„To tvoje ‚neříkej mi Heartová, ty skřete! A už vůbec ne teď‘ mě pobavilo. Zvlášť po tom, co jsi přiznala, že tě bere, jak se na tebe dívám a že by ses zase klidně svlíkla, skočila zpátky do postele a rozdala sis to se mnou. Jsi ujetá,“ objasnil a já jen protočila očima, popadla jsem ho za ruku a vláčela jsem ho ven z té zpropadené věže, kde jsme strávili podstatně více času, než jsme měli v plánu.

„Celkem mě unavuje tě pořád tak moc chtít, manželi můj neodolatelný. Ale alespoň vidíš, že ta tvá obava z toho, že mě manželský sex už nebaví, není ani zdaleka pravdivá,“ přiznala jsem mu cestou ze schodů až se zastavil a podíval se na mě. „Co?“ divila jsem se.

„Konečně někdo chápe, jak se cítím já s tebou,“ řekl. „Dej mi pusu, Heartová,“ dodal.

„Ani náhodou, Payne!“ zavrtěla jsem hlavou.

„Dělej, nebo toho nenechám," vyhrožoval mi a naháněl mě jako vlk Červenou Karkulku. *Kdepak my dva. Pořád stejná pohádka…*

Večer to byl senzační, a dokonce i Sára s Wadem a s jeho kamarády z kapely se dobře bavili. Od té doby se scházeli skoro každých čtrnáct dní v neděli. Wade taky vytáhl Sáru na pár svých tajných koncertů. Nicméně jedné sobotní noci, když ležel se svou ženou v objetí v posteli, začal uvažovat nad věcmi, nad kterými si myslel, nebo spíš doufal, že uvažovat nebude.

Anomaris se k Wadovi z ničeho nic přitulila ještě víc. On ještě nespal, jen zíral do stropu a přemýšlel. „Ty nemůžeš usnout?" zeptala se a on zavrtěl hlavou.

„Nechtěl jsem tě vzbudit," řekl mile a ona ho pohladila po těle.

„Nevadí, lásko," zašeptala a mířila mu rukou mezi nohy. Wade vytřeštil oči, když se ho začala dotýkat. Faktem je, že spolu několik týdnů, co týdnů, ale měsíců nic neměli. Doteď se vymlouval na únavu a aby to zahrál do outu, vyčkával, kdy si bude stěžovat na bolesti břicha a zkoušel to na ní, když věděl, že nic nebude. Jen, aby ona podvědomě získala pocit, že se snaží. Vždycky to byl manipulátor.

Ale tentokrát věděl jistě, že když jí zase odmítne, že hned získá podezření. A tak jí dal letmou pusu a otočil se k ní zády. „Ale myslím, že usnu. Dobrou noc," řekl. Začínal mít výčitky. Možná, že měl Anomaris radši, než si přiznal a taky, než čekal. Záleželo mu na ní a obával se, že by tím poměrem se Sárou vážně zapříčinil rozpad svojí rodiny.

„Wade, no tak. Pojď ke mně. Chybíš mi. Hrozně," škemrala Anomaris a neustále ho osahávala pod dekou. Wade věděl, že se tomu nemůže vyhýbat věčně. Že má zkrátka nějaké manželské povinnosti a že to musí Sára pochopit. A tak se k ní otočil, a když se k němu přibližovala rty, zachytil její polibky těmi svými…

Nicméně Wade nebyl schopný to ukončit ani tak. Měl je obě a nedokázal to nijak rozseknout ani po několika dalších dnech. Anomaris zrovna byla na tržišti nakoupit nějakou zeleninu na polévku. Chtěla Wada překvapit až dorazí po škole domů a uvařit mu jeho nejoblíbenější zeleninovou. Wayde akorát v kočárku podřimoval, a tak měla čas v klidu vybírat.

Wade už měl dávno po škole. Řekl Anomaris, že se zdrží v knihovně, ale v knihovně nebyl. Procházel se se Sárou po tržišti a utrácel za ní Peršáky. Dali si zmrzlinu, limonádu a vážčí křídla, a dokonce i Wade si dal zmrzlinu a celkově si užívali slunečného a teplého počasí a posledního dne co můžou být spolu, než bude muset zase zpátky na víkend domů.

Milování už měli za sebou, a tak se mohli beze strachu, že o něco přijdou projít. Jenže Wade se psychicky připravoval na to, jak se s ní rozloučí. Jako doopravdy. Měl plnou hlavu výčitek jak vůči Sáře, tak vůči Anomaris a tentokrát měl strach. O to, že když se to Anomaris dozví, nejen, že Sáře ublíží, ale že ho opustí a že mu vezme dítě a…

„Copak ti je, miláčku? Jsi nějakej vypnutej?" zeptala se ho Sára. On se jen pousmál, aby zakryl obavy, které na něm byly vidět.

„Ale nic," řekl a políbil jí. Potom si v hlavě nadával, jaký je zatracený lhář a srab. Anomaris akorát uklízela petržel do tašky a všimla si Sáry, jak stojí sama u stánku se

zmrzlinou. Vypadalo to jako by na někoho čekala. Měřila si jí pohledem jako svojí největší konkurentku. Nejdřív chtěla vidět ty její tři kříže na prstě, ale Sára přes ně měla náplast. Což jí trochu znepokojilo, ale ona Wadovi věřila, a tak se tím nezaobírala.

Ale to ovšem jen dokud si nevšimla jeho zlatého přívěsku na jejím štíhlém krku. To úplně ztuhla. Přemýšlela, od kdy ho Wade nemá na krku a celou jí ty myšlenky pohltily. A když k Sáře po pár vteřinách dorazil Wade a podával jí za vášnivý polibek s jazykem další kopeček zmrzliny, stála tam jako opařená. Nemohla na ně přestat zírat.

Měla pocit, že se jí to jen zdá. Ale nezdálo. Její muž přímo před jejíma očima líbal jinou ženu, a ještě byl naprosto šťastný a vypadal zamilovaně. Držel jí za ruku a otlapkával jí. Zkrátka viditelní milenci.

„A kam půjdeme teď, lásko?" zeptala se ho Sára.

„Kam bys chtěla jít, miláčku? Já budu muset za chvíli domů. Uvidíme se holt až v pondělí. Ale budeš mi chybět," řekl.

Anomaris vytryskly z očí slzy. Všechno to slyšela. Jak spolu cukrují až dokud jí nezmizeli z dohledu. „No počkej, Wade!" vztekala se až jí bodlo v břiše. Pak vytáhla z kabelky zrcátko, očarovala ho a snažila se s ním spojit. Chtěla ho slyšet lhát, i když doufala, že jí má natolik rád, že jí vyklopí pravdu.

„Ahoj, miláčku, kde jsi? Už ti skončila škola?" zeptala se.

„Ahoj. Jo skončila. Akorát jsem na cestě domů. Ty jsi venku?" zeptal se.

„Jsem na tržišti," odpověděla a čekala na reakci. On ztuhnul. Okamžitě mu to došlo. Už si byl jistý, že je spolu Anomaris viděla, a tak se ani nenamáhal lhát. Tohle na něm bylo obdivuhodné.

„Já tu jsem taky, počkej na mě u ovoce, hned tam budu," řekl a zavěsil. Pak se otočil na Sáru, která měla otrávený výraz v obličeji.

„Myslela jsem, že spolu budeme do tří," řekla smutně.

„Ona nás viděla," zmínil suše, zatímco si dával zrcadlo do kapsy a Sára se polekala.

„Co uděláš?" zeptala se.

„Nic, prostě se jí přiznám," odpověděl stručně.

„A co my dva?" vyzvídala a on se zamračil. Sára znejistěla. Za tu dobu už ho znala docela dobře. „Ty se se mnou chceš rozejít?" zeptala se, ale on byl na její vkus příliš dlouho zticha. Moc dlouho přemýšlel nad odpovědí, a to jí rozrušilo.

„Pane bože, ty jí miluješ," řekla zoufale a on se jí jen mlčky podíval do očí. „Miluješ jí, Wade?" zeptala se ho znova.

„Cože?" divil se její otázce. Tohle ho upřímně zaskočilo.

„Miluješ jí, nebo ne?" zeptala se ho zase.

„Já… hele co je to za otázku?" vykrucoval se z toho.

„No to mě poser," prohlásila šokovaně. „Tak ty miluješ Anomaris," zopakovala.

„Není to tak divný jak si myslíš. Je to moje žena a já si jí vybral. Mám s ní dvě děti. Záleží mi na ní. K tobě cítím ale něco úplně jinýho, intenzivnějšího, vzrušujícího a velkýho. Ale s ní chci zůstat," objasnil. „A taky už jí nemůžu dál odmítat, Sáro. Takhle to nepůjde," řekl a ona na něj vyjeveně koukala.

„Takže mi tím chceš říct, že s ní budeš spát taky? Nebo se se mnou chceš rozejít definitivně?" zeptala se smutně.

„Nechci, ale tak mi řekni co bys dělala ty na mým místě?" zeptal se a ona pokrčila rameny.

„Já nevím," řekla tiše a zamyslela se. „Ale nemůžeš nás mít obě," připomněla.

„Já vím. To ty jsi to takhle chtěla. Dohodli jsme se do konce školního roku," dodal.

„To je neuvěřitelný. Jsem vážně jenom tvoje milenka. Celou tu dobu," zmínila smutně, když jí to docvaklo.

„Nejsi jenom milenka, Sáro. Dal jsem ti ten přívěsek," řekl a díval se jí do očí.

„Chceš ho zpátky? Měl bys ho dát jí. Se mnou už nemáš nic společnýho. Byla to blbost se dávat dohromady," vztekala se.

„Už zase mluvíš dřív, než myslíš. Přestaň s tím, než si zavaříš," pokračoval a ona mu dala šperk do ruky.

„Já ho nevyhazuju, já ti ho vracím. Nevím kdy a nevím proč, ale něco se změnilo a ty chceš být s ní. Asi už sis se mnou užil dost, co?" dodala.

On mlčel. Věděl, že má z části pravdu a on nebyl z těch, co by lhal, když v tom neviděl smysl. „Já se s tebou nechci rozejít, Sáro," objasnil.

„A já se zase o tebe nechci dělit, Wade. Stejně už se blíží prázdniny. A ty budeš dvojnásobným otcem. My dva jsme nic neznamenali ani kdysi ani teď," dodala a odešla.

„Sáro…" volal na ní, ale neotočila se. Tentokrát to myslela vážně. A tak šel Wade rovnou za Anomaris ke stánku s ovocem, jak se domluvili. Cítil se provinile a tvářil se smutně. V ruce držel řetízek s přívěskem, který mu Sára vrátila a nenápadně si s ním pohrával.

„Ahoj," pozdravil jí a naklonil se k ní, že jí dá pusu, ale nenechala si jí dát. Jen se od něj odtáhla.

„Ahoj," zašeptala a dívala se na něj nasupeně.

„Ukončil jsem to," řekl rovnou.

„Hm," ozvala se.

„No tak, řekni něco," prosil jí. Ona se na něj podívala a nasupeně se mu podívala do očí.

„A co? Měla jsem to čekat, že to přijde. Je to tvoje velká láska. Jen jsem si myslela, že už tě nechtěla, ale to bylo naivní," dodala a pohoupala Wayda v kočárku.

„Mrzí mě to. Ale hlavní je, že už chci být jen s tebou," řekl a ona se pousmála.

„Dala ti kopačky, tak nemáš na výběr," prohlásila suše.

„Tak to není. Plánovali jsme spolu být jen dočasně. Oba jsme věděli, že náš vztah nemá budoucnost. Omlouvám se, Anomaris. Už takovej nebudu. Slibuju," řekl a pohladil jí po ruce.

„A proč bych ti měla věřit? Vždycky jsi byl na ženský. Proč by ses měl teď spokojit jen se mnou?" zeptala se.

„Protože tě miluju. Jsi moje žena a máme spolu rodinu," připomněl a ona ztuhla.

„Miluješ mě? Nic takovýho jsi mi nikdy neřekl. To je nějaká taktika zase?" zeptala se, ale zavrtěl hlavou.

„Ne, lásko. Víš, že bych to nikdy neřekl, kdyby to nebyla pravda. Mrzí mě, že jsem ti ublížil," dodal a zapnul jí na krk svůj přívěsek. Ona z toho byla v šoku. Před chvílí ho viděla na Sáře a teď měl být konečně její. „Opravdu mě to mrzí. Ber to jako důkaz lásky," řekl a políbil jí na tvář.

„Ty mi ho dáváš?" divila se.

„A proč ne? Jsi přece Shadowwalkerová," dodal a ona ho objala.

„Jak dlouho ses s ní stýkal?" zeptala se.

„To už je snad jedno, ne?" odsekl.

„Řekni," škemrala.

„Od března co jsem se vrátil do školy," odpověděl stručně.

„Celý čtyři měsíce?" zašeptala překvapeně a on přikývl.

„Promiň," dodal.

„To proto jsi se mnou vůbec nespal. Myslela jsem si, že to bylo kvůli těhotenství. Že tě nevzrušuju, když jsem v tom," řekla smutně.

„Vzrušuješ a moc. Mám tvoje bříško rád," odpověděl a pohladil jí po něm. „Odpustíš mi?" zeptal se a opřel se čelem o její rameno.

„Asi budu muset, když budeme mít další dítě. A taky proto… protože ty jsi to nejlepší, co mě kdy potkalo," usmála se a pohladila ho po vlasech.

Ženský z něj padaly na zadek běžně, vždycky mu tohle z nějakého nepochopitelného důvodu procházelo.

Sára je celou dobu pozorovala. Vidět ho s Anomaris jí vážně zraňovalo. A zvlášť když byl před chvílí jen její. Ale pomalu jí docházelo, že od doby, co se oženil už nebyl jen její. A teď konečně viděla věci tak, jak jsou. Třeba to, že Wade k té zatracené čarodějnici opravdu něco cítí.

Byla neděle a Wade byl dva dny po rozchodu se Sárou. Celý víkend spolu se ženou nemluvili. Wade kolem ní chodil pomalu po špičkách a sekal dobrotu. Byl prostě naprosto učebnicový manžel. Což se Anomaris líbilo, když se snažil. Nicméně jí to pořád nestačilo.

Anomaris ležela na posteli a četla si. Měla na sobě krátký růžový saténový župánek a sem tam hladila miminko přes břicho, aby jí přestalo kopat. Wade za ní přišel do ložnice doufajíc, že by u ní mohl mít už konečně šanci. Skoro celý víkend spolu nemluvili. Dokonce musel spát na gauči.

„Ahoj, lásko," zašeptal, klekl si na postel mezi její stehna, naklonil se k ní a políbil jí. Byl celkem rozněžněný, a to dlouho nezažila, aby si to nechala ujít. Sice měla chuť ho vytrestat, ale hrozně jí chyběl.

„Polož tu knížku," řekl tiše, lehce jí to vytrhnul z ruky a odložil na noční stolek. Anomaris na něj překvapeně koukala a nechala ho, aby se jí věnoval, a tak získal pocit, že může. Něžně jí líbal po krku a letmo se dotýkal prsty jejího bříška. „Moc tě chci. Jenom tebe," šeptal jí nadrženě do ucha.

„Vzácný, když vypadám jako míč a jsem stará," komentovala.

„Nejsi stará a to tvoje bříško mě vzrušuje třikrát tolik…" přiznal zatímco si tlačil její ruku mezi nohy.

„Vzrušuje, jo?" culila se.

„Strašně moc," šeptal a užíval si její nejisté doteky. „Jo, přitlač. Jsem z tebe hrozně nadržený," škemral a prosebně se na ní díval.

Ona ho poslechla a dráždila ho rukou přes džíny, jak chtěl, zatímco on jí jemně hladil po bocích. Pak jí začal líbat, zatímco jí jednou rukou rozvazoval mašli u županu. Ona jen

netrpělivě čekala, co bude, ale nic nenamítala. Polibky mu chtivě oplácela a užívala si každou chvilku. O tomhle se jí dlouho ani nesnilo.

Wade si rozepínal pásek u džín a u toho si to mířil s polibky přes její krk až k bříšku. Anomaris jen tiše oddechovala a zajela mu prsty do vlasů. Potom přešel ještě níž a prstem jí stáhl kalhotky.

„Mám na tebe příšernou chuť, Anomaris," přiznal a zabořil se jí hlavou do klína. Ta se slastí prohýbala v zádech a tiše vzdychala. Wade byl pro ní sexuální bůh a ne jen pro ní.

„Oh Wade…" zavzdychala a pevně k sobě tiskla víčka. Přece jenom se spolu nemilovali dlouho.

Sára přišla v pondělí o přestávce do věže, kde už seděl Wade a kouřil cigaretu. Chtěla s ním mluvit a nechtěla s tím moc dlouho otálet. „Věděla jsem, že tě tady najdu," usmála se a přisedla si k němu.

On se na ní jen dlouze podíval. „Mezi náma už je konec, Sáro," oznámil jí suverénně a ona přikývla.

„Já vím. Trochu mě mrzí, že jsi takhle otočil. Nečekala jsem to," opáčila smutně.

„Otočil? Já jsem nic neotočil. Měli jsme to v plánu. Teda, ty jsi to měla v plánu. Jen to skončilo o pár dní dřív, ale v podstatě to dopadlo, jak jsi chtěla. A jak můžeš říct, žes to nečekala?" dodal.

„Takhle jsem to ale vážně nechtěla. Vždycky jsem doufala ve víc," odpověděla a on se nadechl.

„Ve víc? Tak mi to fakt nepřišlo. Řekla jsi, že spolu budeme jen do konce školního roku," zopakoval.

„Myslela jsem, že se to třeba ještě protáhne," zmínila a on zavrtěl hlavou.

„Protáhne..." pousmál se. „Za celou tu dobu se nestalo nic, co by nás mělo udržet pohromadě," připomněl. On byl vážně striktní, co se týkalo nastavených pravidel a plánů. Překvapení, že si toho Sára pořád nevšimla.

„Hm. Prostě jsem si myslela, že mě máš radši," prohlásila zoufale. On se na ní tak podíval.

„Radši? Sáro nebuď směšná. Těžko bys hledala člověka, co tě má radši než já. Kdybys to vážně chtěla, snažila by ses. Mezi náma to nemá budoucnost jen už jsem to pochopil. Nebo jsem si to spíš konečně přiznal," dodal, típl cigaretu a zvedl se ze schodu.

„Jsem směšná? Snažila bych se víc?" divila se jeho reakci. Taky se na něj dívala jako na cvoka.

Wade se pousmál a přikývl. „Já tu budoucnost chtěl budovat, tys nechtěla," řekl suše a chtěl jít, ale zastavila ho.

Podívala se mu zase nechápavě do očí. „Já že nechtěla budovat budoucnost? Chtěla. Co to říkáš?" zeptala se překvapeným tónem.

„Vážně? Já s tebou chtěl dítě, ale ty ne. Řekla jsi striktní ne," objasnil stručně.

Sára nevěděla, co na to má říct, protože zcela podle toho, jak si to pamatovala to takhle nebylo. I když řekla striktní ne. Takže to možná na věci nic nemění. „Protože jsi derion a máš manželku. Nechci být druhá," vysvětlila.

Wade se zasmál a zavrtěl nad ní hlavou. „Nebyla bys druhá, ale teď už jsi," zmínil suše a šel ke dveřím.

Sára na něj vyjeveně zírala. „Jo, otočil jsi. Říkáš to jak kdybys mě už nemiloval. To ta noc s Anomaris musela stát za to," rýpla si a on se pousmál.

„Hm, asi jo. Miluju tě, ale už jsem se na rozdíl od tebe smířil s tím jak to je. Uznej to, Sáro. Bylo to hezký, ale je po všem. Jsem v podstatě pořád tvůj nepřítel a nic nás k sobě kromě citu neváže," řekl a Sára zírala s otevřenou pusou.

„Od teď se budu chovat jako chlap. Chci se věnovat Anomaris a dětem. Škole, práci a svým plánům. Už se nenechám ničím rozptylovat. Měla jsi šanci hnout světem, ale nevyužila jsi jí a já se na tebe za to nezlobím, ale neměla by ses ani ty zlobit na mě, že jsem tě do toho víc nenutil.

Znáš mě a víš, že bych tě nikdy do ničeho netlačil. Věděla jsi, že bych to chtěl a fakt jsem to chtěl. Říkal jsem ti to často. A kdo ví, kdyby ses nebála, mohlo to být fajn a mohli jsme dávat smysl. Třeba větší než já a můj plán s Anomaris," pokračoval. Sára neměla slov.

„Darren říkal, že když ti udělám dítě, všechno se tím změní. Ptal se mě, co bych dělal. Jestli s tebou zůstanu, nebo se na tebe vykašlu. A ty víš, že bych se na tebe nevykašlal. I jsem ti to celý vyklopil. Bylo to jenom na tobě. Proč myslíš, že jsem tě učil přemýšlet nad důsledkama? Všechno souvisí se vším, ale ty jsi mě nevnímala, co?" dodal a Sára na něj vyjeveně zírala.

„Asi jsem to tak nepochopila. Nedokážu chápat tvůj mozek, Wade. Ale máš pravdu. Bála jsem se a nechtěla jsem to tak. A ne jenom kvůli sobě," řekla tiše a on se smutně pousmál.

„Vždyť já vím. Teď už je to stejně jedno. Měj hezký prázdniny, Sáruško. Doufám, že se na mě nezlobíš. Nechtěl jsem ti ublížit," řekl a chtěl odejít, ale zadržela ho. On se jí podíval do očí.

„Nezapomeň co jsi mi slíbil, Wade," připomněla.

„Možná už jsem zapomněl," zašeptal.

„Ale nezapomněl," sykla.

„Tak mi to připomeň," usmál se.

„Slíbil jsi mi, že bez ohledu na to, jak dlouho od sebe budeme a jak moc budeme vnímat, že to mezi námi nedává smysl, že se ke mně vrátíš, když bude příležitost," připomněla mu a on vyprsknul smíchy.

„Nevím, o čem mluvíš," procedil suverénně a transportoval se pryč. To Sáru hodně ranilo. Proč byl najednou takový? Co se změnilo?

O pár měsíců později…

Wade akorát ukazoval svého syna kamarádovi. Seděli všichni ve školní jídelně a dávali si něco studeného k pití. Bylo horko a začínaly prázdniny. Darren se hodně učil a dostal se úspěšně do desátého ročníku. Byla jsem na něj moc pyšná. Musím uznat, že to učivo je vážně těžké. Sama nevím, jestli to zvládnu.

Udělat přijímací zkoušky do devátého ročníku je pro čarodějku mého postavení ale nevyhnutelné. Nevím, jak to zvládne Sára, ale rionské zkoušky nejsou zas tak náročné. Nicméně, kdyby nechtěla, už nemusí dál ve studiu pokračovat.

Po praxích v osmém ročníku končí povinná školní docházka. Každopádně, kdo chce být skutečným čarodějem derionem, nebo silnějším rionem, ty dva roky by měl ještě dodělat. K tomu musím Sáru dokopat. Poslední dobou ztrácí motivaci, a zvlášť když se s ní Wade definitivně rozešel, vybral si Anomaris a ještě se s ní chlubil ve škole.

Wade měl svého syna na klíně a něco vyprávěl ostatním u stolu. Earthan s Aris ho zaujatě poslouchali a Sára na ně z druhého konce sálu sklesle zírala. Ale Wada to ani nijak nevykolejilo. Možná, že už se přes to všechno vážně přenesl.

Anomaris měla položenou levou ruku se snubním prstýnkem na jeho stehně a sem tam ho pohladila. Nešlo přehlédnout, jak moc na ní Sára žárlila. Když ale viděla, že má na krku ten zlatý přívěsek, který mu nedávno vrátila, úplně zkameněla.

Potom Wade vrátil Wayda do kočárku a natáhl se pro whisky s ledem, a to Sára už málem zkolabovala, když viděla, že se na jeho prsteníčku leskne jeho snubní prsten místo toho od ní.

„Co jí je? Tváří se deprimovaně a šokovaně zároveň," strachoval se Darren, když viděl, jak Sára zbledla. Neustále na ně civěla a Darren zase na ní.

„To nevím. Ten rozchod snáší blbě. Neměli jsme jí to dovolit, aby se s ním zase stýkala. Akorát jí ublížil a teď je to snad ještě horší," komentovala jsem, ale Darren zavrtěl hlavou.

„To on by jí neudělal. Je mezi nima konec z úplně jinýho důvodu. Ale zdá se mi nějakej spokojenej na to, že se se Sárou rozešli. Zas tak dobrej herec není," analyzoval svého bývalého nejlepšího kamaráda.

Tohle čekání na to až zaprší mě znepokojovalo. Myslím ten vynucený mír, než si zase půjdeme po krku. Měla jsem chuť je oba spálit na uhel za to, co provedli mému muži a mojí nejlepší kamarádce. Ale Darren byl klidný. Jen mě držel za ruku a jemně mě po ní hladil. Vždycky mě dokázal uklidnit.

„Zdá se, že je s ní šťastnej. Viděli jste někdy Wada takhle normálního? Já ne," divila se Alyssa, která seděla u stolu vedle nás. Od té doby, co jsme se přestěhovali do nového domku a pomáhala nám se stěhováním, s námi byla často. Ne, že by nám neustále křenila, ale byla s námi snad častěji než Sára. Už mi ani tolik nevadila.

„Ne. A celý mě to děsí," zmínil suše Darren.

„Myslíš, že budu v těhotenství taky tak atraktivní jako ona, nebo budu tlustá?" zašeptala jsem mu do ucha a on se pousmál.

„Ještě krásnější. Vždyť jí je třicet jedna nebo kolik. Tobě bude čerstvě pětadvacet až ti udělám miminko. A navíc, ty nikdy nebudeš tlustá," šeptal mi do ucha až mi naběhla husí kůže. Vždycky, když se mnou takhle mluvil, měla jsem chuť na to jít okamžitě.

„A nechceš s tím počkat? Mám strach, aby ta naše radost neskončila brzy tím, že o ní přijdeme. Budeme ho muset neustále hlídat. Wade s Anomaris po něm půjdou. Se divím, že ještě nešli po mě," spekulovala jsem.

„Nechci s tím čekat, zlato. Už tak mi to doma přijde prázdný. Ještě budeme čekat tři roky a stejně tak oni. To je času. A nechci se v tomhle přizpůsobovat někomu cizímu. O svoje dítě se postarám a ochráním ho, to se neboj," uklidňoval mě.

„Ten mír mezi náma ale tak dlouho trvat nebude. Vsadím se, že hned jak porodí, půjde mi po krku. Teď je zranitelná, a tak je klidná," komentovala jsem.

„Hm, možná. Ale pořád tu jsou runy a já vím něco, co ona ještě ne," usmál se na mě.

„Co víš?" vyzvídala jsem.

„Že je Wade dost plodnej. Tak na 70% jí zbouchne ještě jednou," odpověděl suše jako by si to jen přečetl někde v novinách.

„Cože? Náš Wade Shadowwalker, že bude chtít tak početnou rodinu?" divila se Alyssa tomu, co řekl a my se na ní oba jen mlčky podívali.

„Zaplať pánbůh, že ta Sára má rozum," dodal tajemně.

„O čem to mluvíš?" vyzvídala jsem nechápavě.

„Ale o ničem. Jdu za ní, je úplně mimo. Uvidíme se za chvíli," usmál se na mě a dal mi pusu.

„Papa," rozloučila jsem se, dala jsem si nohu přes nohu a zase jsem se chystala začíst do knížky.

„Ty, Ay? Myslíš, že bys mi mohla vysvětlit tu fyziku? Vím, že jsi v tom dobrá a Darren na mě nemá teď moc čas. Kdysi by mi poradil Wade, ale však víš," zeptala se Alyssa a já přikývla.

„Jistě, to není problém. A čemu přesně nerozumíš?" zeptala jsem se.

Darren si přisedl k Sáře a dal jí ruku kolem ramen. „Už se na něj vykašli. Nemá cenu se takhle trápit. Někam tě vytáhnu a pokecáme," navrhnul, ale ona vůbec nepřemýšlela hlavou. Chytla ho za tričko a vášnivě ho políbila.

Já ani Alyssa jsme to nesledovaly, protože jsme byly očima v knize, ale Wade si toho všiml a úplně ztuhnul. Došlo mu, že to je další věc ze Sářiny impulzivní povahy a že v podstatě neví co dělá, protože je zničená, ale i tak ho to zaskočilo. Stejně tak jako Darrena, který na to nestihl nijak zareagovat.

„Co blbneš?" zeptal se šokovaně, když ho milostivě nechala být.

„Já nevím. Promiň. Asi chci být sama," prohlásila a šla pryč. Wade s Darrenem se na sebe překvapeně podívali a on se pak zase dál věnoval svým přátelům, zatímco Darren přemýšlel, co se Sárou. A tak se prudce zvedl ze stolu, na kterým seděl, chytl jí za ruku a oba je transportoval do stáje.

Sára mu rozpačitě zírala do očí a on neřekl ani slovo. „Promiň, nevím co to do mě vjelo," řekla.

„Já ale jo. Jsi zoufalá. Musíš se zklidnit. Pojď ke mně," řekl a přitáhl si jí k sobě a pevně jí objal.

„Odpusť mi to, Darrene. Já... o nic mi nešlo... nechci ještě kvůli tomu přijít o vás s Ay," plakala hystericky.

„Šššš, nepřijdeš. To se stává, když je člověk takhle emočně mimo. Nepřemýšlíš racionálně. Vlastně nepřemýšlíš vůbec," utěšoval jí.

„Promiň," zopakovala.

„Nic se neděje, nezlobím se. Chápu, žes ho chtěla jen naštvat, nebo ho vykolejit. Vidět, jak zareaguje a nevěděla jsi co dál, tak jsi to udělala," šeptal a ona přikývla.

„Jo, ale to byla strašná blbost. I Wade to už ví. Jeho nic nepřekvapí," vztekala se.

„Myslím, že tohle vážně nečekal, ale nemohlo to mít efekt," culil se, ale jí do smíchu nebylo.

„Promiň, Darrene. Ještě jednou se ti omlouvám. Musím to říct Ay a taky se jí omluvit," řekla.

„Já se o to postarám, ok? Vysvětlím jí to. Ona to pochopí. Ví, jak moc tě ten rozchod s Wadem bolí. Kdyby to záleželo na mě, ani bych jí to neříkal. O nic přece nešlo a nikdo kromě Wada to neviděl. A ten to nikomu neřekne," utěšoval jí.

„Já nevím, nerada bych, aby se to pak nějak dozvěděla a myslela si bůhví co. Já jsem blbá. Fakt nechápu, že jsem to udělala. Bože, zabije mě," vztekala se.

„Nejsi blbá. Taky mívám zatmění mozku a nezabije tě," chlácholil jí a zasmál se.

„Jo, ale nelíbáš svojí hodně atraktivní vdanou nejlepší kámošku, která je jako tvoje sestra z úplně debilního důvodu, kterej nedává ani smysl," dodala.

„No to ne, ale o nic nešlo. Fakt. Zapomeneme na to," usmál se a ona mu pořád rozpačitě koukala do očí.

„Sakra, já ti dala pusu, Darrene. A ještě ke všemu velkou pusu a s jazykem. A před tím jsem vyhrožovala Ay, že jí zabiju, jestli se dotkne Wada," pokračovala a chodila kolem něj kolečka.

„No dokonce. Ani jsem si toho nevšiml, kdybys to neřekla, myslel bych si, že to byla jen obyčejná pusa na pusu," křenil se.

„Ne, byl to francouzák. Je mi hrozně asi jako bych líbala bráchu. Tohle nepřežiju. Navíc, bůhví co si teď o tom myslí Wade," nervovala se.

„Sáro, klid. Vážně se zklidni. Já to přežiju a Ay to když tak nějak vysvětlím. Ona to pochopí a určitě se tomu jednou zasmějeme. Fakt o nic nejde. Věř mi. Teď mi spíš řekni, co se stalo s Wadem?" vyzvídal.

„Nejsem schopná ani mluvit. Darrene, já jsem zmatená. Bojím se, že jsem všechno podělala. Tolik jsem se bála, že o něj přijdu až jsem o něj vážně přišla. I když jsem to věděla," rozplakala se.

„A teď ona nosí jeho přívěsek, který mi dal předtím, a on místo mýho prstýnku ten její. Tohle se nemělo stát. Neměla jsem s ním začít znovu chodit a možná jsem mu na to měla kývnout. A ten přívěsek jsem mu neměla vracet. Určitě mi tím dává najevo, že jsem měla víc přemýšlet. Tohle mi dělal vždycky," plakala.

„Ne, Sáro. Udělala jsi dobře. Kdybys s ním nezačala znovu chodit, bylo by to k nevydržení. A jsem rád, že jsi mu na to nekývla. A s tím přívěskem sice nevím, o co jde, ale je dobře, že jsi mu ho vrátila. Jen by ti ho připomínal. Anomaris je jeho žena, musíš se s tím smířit," usmál se na ní a pohladil jí po tváři. Ona mu pořád zasněně zírala do očí.

„Máš tak hebký rty," prohlásila a on ztuhnul.

„Sáro, brzdi. Jsem ženatej," řekl se smíchem ve tváři, ukazujíc jí prstýnek, ale trochu ho to znepokojilo.

„Chci říct. Kdybych s ním ale to dítě měla, možná by vás to s Ay zachránilo. Říkal, že by se na mě nevykašlal. Zůstal by se mnou a ty jeho blbý nápady se Srdcem Derionu by ho možná přešly," komentovala, ale zavrtěl hlavou.

„Myslím, že nepřešly. Bylo by to ještě horší. On by vymyslel, jak vás mít obě. Wade do tebe je možná zamilovanej a hodně by kvůli tobě riskoval, ale věř mi, že bys nebyla šťastná. Ne takhle. Jednou už se s Anomaris oženil, udělal jí dvě děti, tak je čas jít dál," usmál se na ní a radši se od ní o krok vzdálil.

Trochu ho děsilo, jak se na něj teď Sára dívá. Její zmatenost by jí mohla akorát donutit na Darrena myslet jinak než jako na bráchu. No, jestli na to už nebylo pozdě. „Já už radši půjdu. Nechal jsem Ay s Alyssou a pořád se ještě moc nemusí. Ty nedělej blbosti. Běž se třeba proletět. Nebo, nechceš si zajít s kamarádkama na nákupy? Dám ti nějaký peníze a klidně je všechny utrať," nabízel, ale ona zavrtěla hlavou.

„Jsi hodnej, ale ne. To je blbý," řekla smutně a zírala do země.

„Co by to bylo blbý? Myslíš ty peníze? Čert je vem, mám jich mraky. Jsi moje nejlepší kamarádka a chci jen, abys přišla na jiný myšlenky. A jinak, než že se vyspíš s prvním chlapem, na kterýho narazíš," zasmál se a podával jí pět Peršáků, který vyhrabal po kapsách.

„Zbláznil ses? Vezmi si to zpátky. Já budu v pohodě, vážně. Můžeš v klidu jít za holkama," řekla a snažila se mu to dát do ruky, ale on to nechtěl.

„Nech si to, stejně mi překáží. Nemám je kam dát. Něco si kup a neodmlouvej," dodal a ona se pousmála.

„Tak jo. Tak děkuju. Ty jsi vážně hodnej. Máš to s náma těžký," zmínila. Pak bylo chvíli ticho. Oba se na sebe podívali. „Pamatuješ jak jsme se spolu málem vyspali ve stájích, když Ay začala chodit s Eldarnem?" zeptala se ho a on se na ní jen šokovaně podíval. Došlo mu, na co myslí, a to ho docela stresovalo.

„Jo, ale to bych Ay radši neříkal. Nikomu to prosím tě neříkej," prosil jí a ona přikývla.

„Neřeknu. Jen bych se chtěla takhle šíleně zase zdunit," řekla a on se pousmál.

„Zdunit se? A se mnou?" opáčil nervózně.

„Neboj, už se tě ani nedotknu. Nemusíš se mi vyhýbat nebo tak něco. Že se mi kvůli tomu nebudeš vyhýbat, Darrene, že ne? Protože to by mě mrzelo. Vážně jsem občas cvok, ale ne zas tak velkej," zmínila.

„Neboj, to neudělám. A nejsi cvok. Vím přesně jak ti je. Tyhle podivný choutky jsem míval taky, než jsme se s Ay dali konečně dohromady. Byl jsem z toho jejího odmítání na prášky. A kdybys mě nezarazila, vyspal bych se s tebou. A víš co? Byla by to největší chyba našeho života a bůhví jak by to teď s náma bylo," zmínil a ona přikývla.

„Takže tohle se ti tím Wade snažil říct. Musíš vždycky přemýšlet dopředu. Jakou tvoje akce bude mít reakci. A zkusit si jich vybavit víc ať víš, jestli za to stojí to udělat nebo radši ne. On je takovej. Vždycky byl. A já taky. A měl pravdu v tom, že by ses to měla naučit. Hrozně to usnadňuje život a rozhodování. A taky díky tomu pak působíš víc dospěle," vysvětlil.

„Taky jsem ráda, že se to nestalo. Seš sice kus, Payne, ale ne pro mě," dodala a lehce do něj šťouchla prstem.

„Jsem rád, že jsme si to ujasnili. Nicméně tě vždycky budu mít rád a vždycky tu pro tebe budu," dodal a ona přikývla.

„I já pro tebe," usmála se.

„A jen tak mimochodem, taky jsi moc atraktivní a Wade to moc dobře ví. Ty nezůstaneš dlouho sama," utěšoval jí.

„Já už vztahy nechci. Nikdy jsem je nechtěla. Wade byl výjimka a stejně to skončilo blbě," dodala sklesle.

Wade seděl u stolu zírajíc na místo, kde byla před chvíli Sára s Darrenem a dopíjel džus. Anomaris se na něho podívala. „Copak, kam tak civíš?" zeptala se ho a pohladila ho po stehně.

„To nic. Už by jsme asi měli jít. Eldarn už usíná nudou," křenil se, když ho viděl chrápat opřeného o stůl vedle něj. „A Wayde začíná mít roupy," dodal ještě, ale už se soustředil na svého spřízněnce.

„Vstávej, mrtvolo. Jdeme domů," řekl a šťouchl do něj.

„Ještě chvíli, mami, prosím," mumlal.

„Cvok, je úplně mimo," zasmál se a zvedl se ze židle. Já jsem se na něj otočila. Pořád se mi z něj ježily chlupy hrůzou a vzrušením zároveň. Pořád byl atraktivní jako peklo. A když se kolem něj motaly ženský, bylo to jaksi ještě výraznější. Ty jeho černé a husté vlasy. Dlouhé řasy, pronikavé šedé oči, andělská tvář a mozek génia, který mě víc než fascinoval.

A když prošel kolem a já ucítila jeho svěží vůni, hrklo ve mně. Bylo to, jako by mi silně udeřilo srdce. O dost silněji až mě to na vteřinu paralyzovalo. Popadla jsem se za hrudník. *Co se to děje?* Zpanikařila jsem. *Ten pocit. Bylo to jako…*

„Chyběl jsem ti, Heartová?" zašeptal. *„Copak mě ani nepozdravíš? Nebo mě už nepoznáváš po tak dlouhý době, co jsme se neviděli? Snad sis nemyslela, že bych tě opustil, že ne? Protože to se nikdy nestane, chci tě totiž. Asi tak moc jako ty mě,"* pokračoval ten temný hlas v mé hlavě.

Ten hlas, který patřil jak tomu, kdo mě celé roky ovládal a manipuloval se mnou, aniž by na mě kdy promluvil, tak i tomu, kdo mě tolik toužil vlastnit a stáhnout mě na svojí temnou stranu. Ten, s kým jsem se pořád ještě snažila bojovat. I když mi to přišlo marné – s mojí Temnotou.

„Paynová!" upozornila jsem ho a on se uchechtl.

„Hm. Pro mě to není překážka a ty to víš. Tak co, jsi připravená požádat svýho manžela o větší dávky jeho chutný dušičky, nebo se mě konečně přestaneš bát a dáš mi takovou pěknou a mokrou pusu jako dáváš jemu?" zašeptal. *Pomoc…*

© copyright 2018 Katherine Theresa Quinn

de Rion and the runes of life

Ay s Darrenem se loučí na celý školní rok. Darren musí na praxe do světa lidí a to k rionské dívce z jeho ročníku, kterou Ay nemůže ani vystát. Není divu, když to byla Darrenova milenka. Nicméně, Darren se rozhodne přitvrdit a prohlásit jí za svou spřízněnou duši dříve, než by se něco nečekaného mohlo semlít. Vize v runách ho totiž občas upozorňují na možnou blízkou budoucnost, kterou může víceméně ovlivnit. Taky se stal mezinárodním závodníkem, a tak nemá moc času se Ay pořádně věnovat. S nepřítelem za zadkem to rozhodně nebude mít snadné.

Sáře a Wadovi Shadowwalkerovi nebylo přáno a tak se oba těžce vyrovnávají s rozchodem. Nicméně, Wade se rozhodne upřednostnit svůj ďábelský plán stát se králem Derionu a oženit se s derionkou modré krve, která díky Darrenovi nedávno ovdověla a založit s ní rodinu.

Sára to ale nevzdává. Nedokáže se smířit s tím, že by spolu s Wadem už nikdy nebyli. Stejně tak jako on. Jeho temná aura jí neustále silně přitahuje a on na ní taky nemůže zapomenout. A tak to mezi nimi rozhodně nekončí. Anomaris to ale rozhodně nenechá jen tak. Zhrzená smrtí svého manžela a poháněná pomstou a žárlivostí Sáru i Ay nenechá jen tak klidně spát.

katherine theresa quinn